

Giới thiệu Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)

Thể loại: sắc hiệp, tiên hiệp, dị giới, huyền ảo, tu chân,

Theo bạn thì con đường nào tu luyện được vô địch

Khi có người nói rằng: Vương đạo chính là quá trình kiếm tu? Khiến trùng chỉ dành cho những kẻ không có thực lực? Song tu chỉ là con đường tà đạo? Qua tác phẩm này ta sẽ cho các đạo hữu thấy một chân trời mới của kẻ chơi trùng.

Ngày tình tay nắm thiên hạ, đêm say đầu gối mỹ nhân.

Hệ thống tu luyện gồm có:

- Luyện khí (cấp 1)
- Trúc cơ (cấp 2)
- Kim đan (cấp 3)
- Nguyên anh (cấp 4)
- .....

Mỗi cấp còn chia ra Bính, Đinh, Ất, Giáp (Bính thấp nhất) áp dụng cho đan dược, phù, thiên tài địa bảo, bảo khí...

Đây là tác phẩm đầu tay của ta mong các đạo hữu cho ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiểu hài tử, đan điền vấn đề

Trong khu rừng rậm rạp có lão già ngồi trên tảng đá như lão tăng nhập định. Xung quanh được phủ kín bởi hăng hà sa số những cổ thụ có màu đen huyền cao rợp trời.

Rõ ràng là giữa trưa nhưng lại không có tia nắng nào xuyên qua tán lá, đây là điểm đặc trưng nhất của Hắc Lâm 1 khu rừng rậm tối tăm và ảm thấp quanh năm.

-Oe...oe...oe.

Tiếng khóc chột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh chung quanh.

-Quái lạ chẳng lẽ ta nghe nhầm?

Lão tự hỏi mà cũng không tin vào tai mình, giữa rừng rậm tràn ngập yêu thú lại xuất hiện trẻ con.

Lão phóng đi như con gió hướng về phía tiếng khóc thì thấy 1 hài nhi bị bấm còn đang được quấn trong khăn bông.

-Này! Có ai ở đây không?

Lão vận chân khí hét lên, tiếng hét đinh tai nhức óc khiến yêu thú xung quanh hoảng sợ bỏ chạy.

Rồi có vẻ như để chắc chắn lão sử dụng thần thức quét xung quanh 100 dặm nhưng rõ ràng không thấy ai, lão xoay lưng bỏ đi.

-Ách giữa đàng ai lại muốn quàng vào cổ chứ? Ngươi tự sinh tự diệt thôi.

Nhưng khi vừa quay đi thì lại có gì đó giữ lại.

-Quái lạ 1 ma tu như ta lại động phạm trần ư?

Rồi lão thở dài rồi bước lại gần hải nhi thì thấy 1 viên ngọc bội khắc chữ “Trần” đang đeo trên cổ đứa bé.

-Ta gặp ngươi xem như là duyên vậy thì đặt ngươi tên là Trần Duyên để nhắc nhở ngươi cũng như ta tránh xa duyên nợ phàm tục để có ngày vãn đĩnh cửu thiên.

Laõ ôm lấy đứa bé rồi đạp mây. Mấy tức sau liền xuất hiện phía trên 1 ngọn núi mà đỉnh của nó như lưỡi kiếm đâm xuyên qua tầng mây.

-Đây là Ma Kiếm Tông là nơi ta tu luyện và cũng chính là nhà sau này của ngươi.

Lão thì thầm với đứa bé.

Xuân đi thu đến đứa bé năm nào đã trở thành 1 thanh niên khôi ngô. Nhưng lúc này hắn đang ngồi nhập định trên bờ đoàn từng giọt mồ hôi thấm đầm gương mặt. Bỗng dưng hắn phun ra 1 ngụm máu, mặt trở nên tái nhợt.

-Lại thất bại lần nữa, đây là lần thứ mấy rồi? Ông trời, tại sao ông lại bắt công đến vậy?

Trần Duyên hét lên trút bỏ cơn tức giận.

Thiên phú tu tiên quyết định bởi 2 thứ đầu tiên là kinh mạch, thứ 2 là đan điền. Kinh mạch như vòi nước linh khí lấy được càng nhiều phụ thuộc kinh mạch có lớn, dẻo dai hay không. Đan điền như hồ trữ nước đang điền lớn thì chứa được nhiều linh khí trong lúc sử dụng pháp quyết hay đột phá không dẫn đến tình trạng thiếu hụt chân khí.

-Bản thân ta có kinh mạch lớn so với người khác gần như gấp đôi mà đan điền thì lại quá nhỏ tích trữ chân khí không đủ. Thân là luyện khí tầng 3 mà Không Vật Quyết nhỏ nhỏ của luyện khí tầng 1 mà không thi triển được.

Trần Duyên trầm nghĩ. Rồi hắn đứng lên đi ra khỏi phòng tu luyện, bước đến trước động phủ thì thấy truyền tin phù. Bóp nát thì biết là của sư phụ hắn gọi hắn đến, lập tức phong bế động phủ rồi mở ra huyền trận lấy tốc hành phù dán vào chân rồi phóng thẳng đến chỗ sư phụ.

-Duyên nhi vào đi

Trần Duyên vừa đến gần động phủ chưa kịp sử dụng truyền tin phù thì bỗng nghe tiếng của sư phụ vang lên trong đầu.

-Thỉnh an sư phụ.

Trần Duyên từ từ tiến vào chấp tay cúi đầu thật sâu thể hiện sự kính trọng đối với sư phụ. Phía trước Trần Duyên là 1 lão giả ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn cũng chính là người đã mang hắn về từ rừng rậm. Kì lạ 1 điều lão giả gần như không thay đổi gì so với 15 năm trước.

-Duyên nhi ngươi lại hấp thu chân khí vượt quá đàn điền nữa rồi đúng không?

Mặc dù Duyên Trần không nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt quật cường của hắn thì lão giả đã hiểu được phần nào.

Lão thở dài, thân là Tứ trưởng lão 1 trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông mà lại bất lực không không chữa trị cho đệ tử của mình được.

-Ta gọi ngươi tới đây để nhắc nhở ngươi hôm nay là ngày tăng kinh các mở ra luyện khí tầng 3 trở lên được phép đi vào tuyền công pháp.

-Đệ tử đã rõ thưa sư phụ.

Trần Duyên cung kính. Hắn làm sao không biết sư phụ dụng tâm lương khổ muốn hắn lượng sức mà làm. Nhưng hắn không thể không liều mạng, lớn lên trong giới tu chân cũng là sự bi ai. Xung quanh ai cũng pháp lực cao cường, đẳng vận giá vũ thì làm sao có thể cam tâm chịu kiếp sống bình thường.

-Thôi được rồi ngươi đi đi.

Lão giả phẩy phẩy tay.

-Đệ tử cáo lui.

Đi ra khỏi động phủ, Trần Duyên hít hơi sâu lấy lại vẻ ngoài thản nhiên như thường ngày rồi bước nhanh đến tăng kinh các.

Trước sân có gần trăm đệ tử trước công chờ đợi, pháp quyết tu luyện mỗi cảnh giới chỉ nên chủ tu 1 pháp quyết nên số đệ tử đến cũng không nhiều.

Tăng kinh các về ngoài cửu kỳ không biết đã từng từng ở đây bao nhiêu năm có tất cả 4 tầng. Tầng 1 nhiều sách nhất đủ loại thiên kì bát quái do những tiên bối đi khắp nơi ghi chép lại, tầng này đệ tử được ra vào tự do để gia tăng kiến thức. Tầng 2 là công pháp tu luyện dành cho luyện khí kì, tầng 3 dành cho trúc cơ kì, tầng 4 là kim đan kì. Từ tầng 2 trở lên mỗi lần lên 1 đại cảnh giới sẽ được vào 1 lần tuyền 1 pháp quyết tu luyện và 1 công pháp ra, thì nếu muốn vào lần nữa thì phải nộp lên số lượng điểm công hiến nhất định.

Trần Duyên vừa bước đến bậc thềm thì nghe thấy tiếng trầm chọc từ phía sau.

-Tuồng là ai thì ra là Trần đại thiên tài xin cho Ngô này hữu lễ.

Từ đằng xa đi đến 1 thanh niên dáng ngoài cao lớn bước đi hữu lực đôi mắt sắc lẹm thể hiện rõ sự gian manh. Hắn là Ngô Thiên là cháu trai của Bát Trượng Lão, khác với Duyên Trần hắn từ nhỏ đã là thiên tài được nhiều người công nhận nhưng gia gia hắn thực lực lại yếu hơn Tứ Trượng Lão rất nhiều, ăn nhiều thiệt thòi nên đến đời con cháu quan hệ cũng không tốt đẹp gì.

Trần Duyên ngoảnh mặt làm ngơ xem như không thấy hắn vẫn bước đi hướng vào tàng kinh các.

-Hừ ta gọi người 1 tiếng thiên tài mà người nghĩ là thật à, 1 tên phế vật 15 tuổi mới bước vào luyện khí tầng 3. Tài nguyên người sử dụng hết cho heo ăn họa may nó còn mạnh hơn cả người.

Ngô Thiên hét lên, bởi vì gia gia hắn đâu không lại sự phụ của Trần Duyên nên có rất nhiều thiên tài địa bảo vốn dĩ có thể giúp cho hắn tăng cao cảnh giới thì lại rơi vào tay Tứ Trượng Lão dùng để bồi dưỡng tên phế vật này.

Hắn năm nay 13 tuổi mà đã luyện khí tầng 6 mà tài nguyên tu luyện lại không bằng Duyên Trần đúng là trời cao không có mắt mà.

Duyên Trần không mấy may mắn để ý đến vì hắn biết Ngô Trần đang kiếm có để hắn kiếm nên không được mà chống lại cho tên kia có lí do ra tay, thậm chí là phế bỏ. Mặc dù Ma Kiếm Tông là môn đại phái các đệ tử huyết sát rất nặng, thường xuyên có trường hợp đệ tử đột nhiên biến mất. Nhưng Duyên Trần dù gì vẫn là đệ tử truyền của Tứ Trượng Lão nên không phải ai cũng dám không lí do gì mà đ-ng đến.

Thấy Duyên Trần không mắc mưu, 2 tay Ngô Thiên nắm chặt lại suy nghĩ điều gì đó rồi quyết định buông tha quay người rời đi.

-Duyên Trần người được làm tông môn luận bàn dành cho luyện khí kì 3 năm 1 lần còn 2 năm nữa, đến lúc đó ta đã là luyện khí kì tầng 9 thậm chí là luyện khí kì nguyên mãn, ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ đến lúc đó dù ta có giết người thì lão gia hỏa kia cũng không làm gì được ta.

Thấy Ngô Thiên rời đi Duyên Trần biết tên đó sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Điều cần làm bây giờ là phải trở nên mạnh mẽ, có thực lực trong tay thì bao nhiêu nhần nhục hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần.

Duyên Trần bước vào tàng kinh các trước cổng có 1 lão giả nằm trên chiếc võng đang đu đưa, nhìn lão da nhăn nheo giống như đã bước nửa bước vào quan tài. Nhưng Duyên Trần không dám khinh thường bước tới trước chấp tay cung kính hô:

-Kính xin tiền bối cho phép đệ tử vào tàng kinh các lựa chọn công pháp và pháp quyết.

Duyên Trần chưa kịp ngẩng đầu thì có cảm giác có người sau lưng chạm nhẹ tay lên lưng mình. Đang muốn thoát ra thì lại nghe giọng nói ồm ồm của lão giả:

-Đứng yên không được cử động.

Duyên Trần nhìn phía trước chiếc võng còn đang đu đưa mà người thì đã không còn.

-Ừm...ừm thì ra là vậy.

Lão giả gạt đầu vai lần liền nói:

-Người là một thuộc tính thì hãy đến bên kệ chứa một pháp quyết ở cuối dãy tầng 2 mà lựa chọn. Luyện khí tầng 3 à, vậy người được lựa chọn 1 môn công pháp và 1 môn pháp quyết suy nghĩ cẩn thận đừng tham công bỏ gốc lấy ngọn.

-Đa tạ ý tốt của tiền bối.

Duyên Trần chấp tay hành lễ rồi cất bước lên tầng 2. Đi thẳng 1 mạch đến dãy kệ chứa một công pháp không cần để ý đến những kệ khác. Đây à học công pháp khác hệ các nguyên tố tương khắc lẫn nhau nhẹ thì tăng phế suốt đời, nặng thì thân vong đạo tiêu nên không ai làm những chuyện ngu ngốc thế cả.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hóa Một Quyết

Trần Duyên đi tới dãy sách để một công pháp, từng cuốn sách dày có mỏng có xếp ngăn nắp trên kệ sách gần trăm cuốn. Lật đi lật lại nhiều cuốn pháp quyết khác nhau, mỗi loại có đặc trưng riêng như: “Trường Xuân Quyết” tăng khả năng hấp thụ một linh khí nếu tu đến đại thành thì tốc độ hấp thụ linh khí sẽ tăng 2 thành so với công pháp bình thường khác. “Bách Thảo Quyết” tên như ý nghĩa làm bạn với cỏ cây tăng tốc độ tu hành khi ở nơi cây cỏ rậm rạp rất thích hợp với các tu sĩ hay trồng linh cốc hoặc linh dược.

Trần Duyên lật rất nhiều pháp quyết nhưng không có loại nào hợp với mình, chủ yếu là tăng tốc độ hấp thụ linh khí mà kinh mạch của hắn đã hấp thu

vượt mức cho phép của đàn điền rồi nếu tu luyện những pháp quyết này chẳng khác gì lấy độc bồi độc.

Đang lúc đang giải thì giọng nói ồm ồm của lão già lại vang lên:

- Vẫn chưa tìm được pháp quyết thích hợp à?

Trần Duyên quay lại thì thấy lão già đứng gần đấy nhìn về phía mình.

- Vấn đề cơ thể của ngươi ta đã nghe tứ sư đệ kể lại, đúng là nan giải!

Lão già cười nhẹ bật than.

- Tiền bối người là...

Trần Duyên khẽ thốt.

- Ta là sư huynh của sư phụ ngươi, ngươi có thể gọi ta là nhị sư bá.

- Đệ tử bất kính xin kính chào nhị sư bá.

Trần Duyên cũng bất ngờ không thôi trong Ma Kiếm Tông, Tông Chủ không bàn thế sự tình tâm tu luyện thì Nhị Trưởng Lão là người có thực quyền thứ 2 chỉ sau Đại Trưởng Lão.

- Hôm nay ta ở trước Tàng Kinh Các cốt là để chờ ngươi.

- Thì ra mọi chuyện đều do sư phụ sắp xếp ai ngờ lão nhân gia người lại nhắc nhở mình đến đây.

Trần Duyên nghi thầm bỗng cảm giác cay cay khóe mắt.

- Nghĩ gì hà tiểu tử còn không lại đây, không nể mặt sư phụ ngươi là sư huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử nhiều lần thì cần gì cái thân già phải cất công tới tận đây chứ.

Nghe thấy thế Trần Duyên liền cười hi hi trên mặt còn tia xấu hổ ẩn ẩn.

- Đa tạ nhị sư bá ân đức này đệ tử không bao giờ quên sau này sẽ dày công báo đáp.

- Xi... đợi ngươi báo đáp thì ta đã ở sau dưới 3 tác đất rồi.

Lão xi mũi cười.

- Mặc dù không báo đáp lão nhân gia ngài thì cũng có thể báo đáp con cháu của ngài a.

Trần Duyên ngại ngừng cười nói.

- Thôi không cần ngươi quan tâm hôm nay ta đến đây chủ yếu là giúp ngươi giải quyết vấn đề đàn điền của ngươi.

- Mặc dù tứ sư đệ đã nhờ vả nhưng ta vẫn chưa tìm được cách giải quyết triệt để vấn đề.

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trần Duyên như ý muốn nói gì rồi lại thôi.

Trần Duyên cũng đắm chiều suy nghĩ chợt hần nhận ra:

- Nhị sư bá lão nhân gia ngài nói là “triệt để” vậy thật ra là có cách đúng không?

Lão liền thở dài.

- Ngươi đúng là rất nhạy bén đúng như những gì tứ sư đệ nói về ngươi. Đúng là ta có cách nhưng mà...

Thấy lão chần chừ Trần Duyên gấp muốn chảy nước rồi.

- Kính xin sư bá chỉ điểm chỉ cần có 1 tia hi vọng dù thân tử đạo tiêu đệ tử cũng không hối tiếc.

- Haiz!!! Thôi được rồi đừng nói là ta không cảnh báo cho ngươi biết, tu luyện pháp quyết này đến nay đã có không dưới 10 người mà người nào cũng bị pháp quyết phản phệ thân tử đạo tiêu. Ngươi đã nghe rồi đó ngươi còn muốn tu luyện nữa hay không.

Lão thở dài rồi ngay sau đó là nét mặt thận trọng hần lên.

- Kính xin sư bá truyền thụ đệ tử tà chết bất hối.

4 chữ “thà chết bất hối” nói ra đã làm cho bản tâm Trần Duyên vững tựa Thái Sơn, một lòng cầu đạo vô kiên bất tồi.

Lão già chợt sững sốt rồi lại phá lên cười:

-Ha...ha...ha hay hay giỏi cho “thà chết bất hối” đúng là có thầy hay ắt có trò giỏi. Đây ngươi cầm lấy đi bản pháp quyết này tên là “Hóa Mộc Quyết” một bản pháp quyết hiếm thấy được lưu truyền từ thời thượng cổ, được ta và sư phụ ngươi tìm thấy trong một bí cảnh xa xưa. Mà sư phụ ngươi hệ phong còn ta hệ hỏa nên không tu luyện được đem bán thì tiếc nên cất giữ, giờ đây thì truyền lại cho ngươi hi vọng ngươi không cô phụ bản pháp quyết này kiên trì tu hành ngày nhập đại đạo.

Trần Duyên hai tay run run nhận bản pháp quyết, bên ngoài như 1 cuốn sách bình thường không rõ chất liệu có vẻ như đã rất cũ nhìn không ra năm tháng. Chỉ nổi bật có 3 chữ lớn màu xanh ngoài bìa “Hóa Mộc Quyết”.

-Công pháp này tên “Hóa Mộc Quyết”, tên như ý nghĩa khi ngươi tu luyện pháp quyết này thì cơ thể ngươi như bị hóa mộc. Nếu ngươi sai lầm trong lúc tu luyện thì cơ thể ngươi dần bị mộc hóa thân từ đạo tiêu.

-Thế nào là sai lầm kính xin sư bá chỉ điểm.

Trần Duyên cẩn thận dò hỏi.

-Sai lầm ở đây cũng bắt nguồn từ lợi ích cực lớn mà pháp quyết này mang lại. Điều mà ai cũng thêm thường ở pháp quyết này là sự cô đặc chân khí.

Đang nói thì lão cố ý liếc nhìn Trần Duyên đang mang vẻ mặt hứng thú nóng lòng lắng nghe lão liền cười trộm rồi lập tức yên lặng.

Thấy vậy mặt Trần Duyên lập tức đen lại thầm nghĩ:

-Lão gia hỏa này đúng thật là lão ngoan đồng mà.

Thấy Trần Duyên nét mặt càng lúc càng khó coi thì lão cười phá lên:

-Ha...ha...ha có phải ngươi đang thăm chửi ta phải không.

Trần Duyên như mèo bị đập đuôi vội nói:

-Không có đệ tử sao dám nghĩ như vậy chứ.

Nói thì nói như vậy, hán đã âm thầm hỏi han lão gia hỏa cả chục lần.

-Tu đạo là cầu trường sinh, là khoảng thời gian cô đơn, buồn tẻ ngươi phải tự mình đón ngộ không phải chuyện gì cứ thỉnh giáo tiền bối là có thể giải quyết.

Lão già thăm thía nói.

Trần Duyên như nhận ra điều gì mất hán sáng lên vội cuối đầu:

-Tạ ơn nhị sư bá chỉ điểm đệ tử đã hiểu.

Lão già thỏa mãn cười nói:

-Ngươi ngộ tính không sai, tiền Phật thì tiền đến Tây Thiên ta sẽ chọn cho ngươi công pháp phù hợp.

Nói rồi lão liền phát tay 1 cuốn công pháp màu nâu cũ dày gần nửa đốt tay từ kệ sách bay ra lơ lửng giữa không trung trước mặt Trần Duyên.

Trần Duyên 2 tay đón lấy thì thấy công pháp có ghi “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

-Công pháp này là quyền thứ nhất của “Khô Mộc Công” là công pháp làm nên tên tuổi của Ngũ Trưởng Lão, nhờ công pháp này mặc dù chưa tu luyện đến đại thành nhưng trong tông môn ngoài trừ sư phụ ngươi, ta, Đại Trưởng Lão và Tông Chủ ra ít ai thắng được hán. Dù có thắng được cũng không ai giết được hán.

Lão già chất lười thăm than.

-Công pháp này vừa phụ trợ vừa luyện thể có thể nói là một trong những công pháp toàn diện nhất của tông môn ta ngươi cứ đem về từ từ suy ngẫm.

Trần Duyên liền thối mái.

-Thưa nhị sư bá công pháp mạnh như vậy tại sao tông môn lại ít người tu luyện đến vậy.

Trần Duyên thối mái như vậy cũng có lý của mình, chẳng lẽ công pháp này có gì thiếu sót hay phải cái giá quá đắt tương tự như “Hóa Mộc Quyết”.

- Cũng không có gì nguy hiểm chỉ là điều kiện tu luyện quá mức hà khắc, mới bước đầu tu luyện đã khiến hơn 9 thành người bỏ cuộc. Đó chính là chân khí phải tinh thuần hơn bình thường 2 thành, mà đó mới là bước đầu tiên càng lên cao điều kiện càng khắc khe. Mà phải tu luyện tầng thứ 2 trở lên thì công pháp này mới thật sự phát huy uy lực của nó.

Trần Duyên trác lười thảnh thơi: cũng đúng ngay cả pháp quyết làm tinh thuần chân khí mạnh nhất của luyện khí kì thi tu luyện đến đại thành cũng chỉ tinh thuần 2 thành, mà trúc cơ trở lên thì luyện công pháp của luyện khí kì để làm gì.

- Thôi được rồi người đi đi.

Lão già ngáp một hơi thật to tỏ vẻ buồn ngủ ý tứ trực khách rõ ràng.

- Đệ tử cáo từ, cảm tạ ơn truyền pháp hôm nay của sư bá.

Nói rồi Trần Duyên xoay người rời đi.

Trần Duyên vừa đi khỏi thì lão già chột lên tiếng:

- Còn nhìn gì nữa ra đi ta biết sư đệ đã đến đây từ đầu rồi.

Ngay lúc đó một người xuất hiện mặt áo bào màu tro không ai khác chính là sư phụ của Trần Duyên.

- Tại sao đệ không tự tay đưa pháp quyết cho hấn chứ. Mặc dù pháp quyết để chỗ ta nhưng đó là 2 ta cùng tìm được, nếu đệ muốn cho đệ tử của mình tu luyện thì cứ tới lấy làm cực cái thân già này.

Lão già hỏi rồi cũng chột hiểu ra liền cười khổ.

- Người không muốn làm vậy bởi khác nào tự tay giết đệ tử của mình đúng không?

Trầm ngâm chút cuối cùng Tứ Trường Lão cũng lên tiếng.

- Ta nhìn Trần Duyên lớn lên nên biết rõ lòng nhập đạo kiên định đến mức nào. Cứ nhìn hấn mỗi ngày đều đau khổ thu nạp chân khí vào đan điền nhỏ bé của hấn để đột phá bình cảnh như thế thì ta cho hấn toại nguyện.

- Một lần cố gắng còn hơn sống 1 kiếp bình phàm suốt đời.

Nói rồi hấn đằng không bay đi.

- Rõ ràng ngoài lạnh trong nóng mà còn mạnh mẽ. Ai ngờ rằng một Phong Ma giết người như ngóc lại cũng có lúc như thế này.

Vậy rồi lão cũng lững thững bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bước đầu khổ tu

Trần Duyên bước nhanh về động phủ mở ra hộ pháp đại trận rồi vào phòng tu luyện. Hấn đã gấp đến mức không chờ được nữa.

Đầu tiên mở “Hóa Mộc Quyết”, tầng thứ nhất pháp quyết không nhiều nên chỉ sau nửa ngày đã học thuộc nhưng lại quá thâm ảo, Trần Duyên hầu như không hiểu gì.

“Hóa Mộc Quyết” chia làm chín tầng, tầng đầu đại thành có thể khiến chân nguyên cô đặc lại trở nên tinh thuần 5 thành. Còn những tầng khác thì khi nào đại thành thì tầng tiếp theo mới xuất hiện.

- Hừ lão gia hỏa này rõ ràng không có tu luyện nên không biết được tầng trên như thế nào mà lại già đồ cao minh.

Trần Duyên thở dài hoàn toàn bất phục sự lưu manh của lão ngoan đồng này.

Tiếp theo đọc điều kiện để tu luyện pháp quyết thì chột ngớ người. “Hóa Mộc Quyết” cần tu luyện ở nơi mộc hệ linh khí nồng đậm, nhưng nồng đậm đến mức nào thì pháp quyết khá tốt bụng có ghi hấn vào đó. Cần 1 cây linh thảo cấp 1 mộc thuộc tính Giáp đẳng, đọc tới đây thì Trần Duyên muốn hỏi thăm tổ tiên kẻ viết ra cuốn pháp quyết này vài lần.

-Sao không đi ăn cướp luôn đi 1 cây linh thảo cấp 1 thấp nhất là bính đẳng mà đã 5 khối hạ phẩm linh thạch, mà hàng tháng luyện khí đệ tử chỉ có 1 khối hạ phẩm linh thạch. Còn hẳn có sư phụ chống lưng mỗi tháng cũng chỉ có 3 khối hạ phẩm linh thạch.

Mà phẩm chất được chia làm 5 cấp, mỗi cấp chia làm Bính, Đinh, Ất, Giáp (được áp dụng cho linh thảo, vũ khí, công pháp, yêu thú, thiên phú v...v...) .

Cấp 1 dành cho Luyện Khí kì, cấp 2 dành cho Trúc Cơ kì, cấp 3 là Kim Đan kì, cấp 4 là Nguyên Anh kì, còn cấp 5 đó chỉ là trong truyền thuyết hẳn cơ từ trong 1 cuốn cổ thư biết được.

Mà mỗi lần từ Bính lên Đinh lên Ất lên Giáp thì tiêu tốn gấp 5 lần mà còn chưa tính đến sự quý hiếm của chúng có khi lên gấp 10 lần.

Một cây linh thảo cấp 1 Mộc thuộc tính Giáp đẳng đã gần bằng 1 Một cây linh thảo cấp 2 Đinh đẳng rồi ít nhất cần 600 khối hạ phẩm linh thạch. Với mỗi tháng 3 khối hạ phẩm nguyên thạch bỏ của Trần Duyên thì không biết năm nào tháng nào hẳn mới gom đủ tiền nữa.

Trong lúc Trần Duyên đang vô đầu bức tai không biết làm gì thì một ý nghĩ chợt hiện ra tiến vào Hắc Lâm cầu may, nhưng ý nghĩ vừa sáng lên liền bị dập tắt.

Đừng có giỡn chơi, với thực lực của Trần Duyên chơi đùa với 1 số mãnh thú thì còn được. Cấp 1 yêu thú đã có thực lực ngang với Luyện Khí kì đã tu luyện ít nhất là tiểu thành công pháp và pháp quyết rồi. Với cỡ như Trần Duyên 10 tên cũng không đủ cho 1 con yêu thú giết nữa.

Đang trong lúc rối rắm thì truyền tin phù bay tới đó là của sư phụ.

-Duyên nhi tới động phủ của ta.

Nghe vậy Trần Duyên cố gắng dẹp hết mọi suy nghĩ trong đầu lấy lại tư thái bình thản hằng ngày bước ra. Trần Duyên biết sư phụ vì lo chữa trị cho mình đã phải chạy hết Đông Tây Nam Bắc tìm đủ đường Trần Duyên không muốn mang bộ mặt uể oải tới gặp lão nhân gia.

Khi tới gần cửa động phủ vẫn là giọng nói quen thuộc, cũng tự động đi vào.

-Trần Duyên thỉnh an sư phụ.

-Ngươi có điều gì phiền não sao.

Lão cười như không cười.

-Sư phụ đồ nhi không có.

Trần Duyên thẳng thừng chối.

-Không cần phải chối tội.

Nói rồi lão ném 1 bụi cây về phía này.

Trần Duyên vội vàng nhận lấy. Hẳn trở mắt nhìn.

-Sư phụ, cái này...

Lão phát tay ngắt lời hẳn.

-Không cần phải nói, ta đã nghe nhị sư bá của ngươi nói hết rồi. Cây linh thảo này tài nguyên phụ trợ cuối cùng ta đưa cho ngươi, từ giờ cho đến Trúc Cơ kì ngươi tự lo đi ta sẽ không thêm bất cứ tài nguyên nào cho ngươi nữa.

Mặc dù là nói vậy Trần Duyên biết sư phụ không muốn tỏ ra mềm lòng trước mặt hẳn.

Lần này nếu thành công thì sẽ có khả năng tự kiếm linh thạch, còn thất bại thì chết thôi những linh thạch sau đó còn cần sao?

-Được rồi ngươi đi đi.

Lão giả thờ dài ra lệnh trực khách.

Khoé mắt Trần Duyên cay cay, rồi bỗng nhiên quỳ xuống đầu đập mạnh xuống đất.

-Sư phụ! Đời này kiếp này nếu đệ tử không thể phụng hiếu cho lão nhân gia ngài thì nguyện kiếp sau cũng muốn trở thành đệ tử phụng hiếu cho sư phụ.

Lão giả quay mặt vào trong như không muốn ai thấy mặt mình vào lúc này, hồi lâu sau lão chỉ Ừm 1 tiếng.

Nghe vậy Trần Duyên đập đầu 3 lần xuống đất máu đỏ tươi rồi bước ra, trên mặt thể hiện rõ sự quyết tâm không thể lay chuyển.

-Duyên nhi, lần này là sinh hay tử thì tùy thuộc vào ngươi rồi.

Lão thử dài thăm nói.

Bước nhanh về phía động phủ, Trần Duyên liền bước vào phòng tu luyện tẩy uế sạch sẽ trên cơ thể tinh lực tràn đầy rồi trồng bụi linh thảo xuống đất kế bên bờ đoàn.

Bụi linh thảo đó là Tam Diệp Thảo mỗi nhánh có 1 lá, khi đủ 3 nhánh thì sẽ trở thành Giáp đẳng. Là loại đứng đầu trong cấp 1 linh thảo có tác dụng bình tâm dưỡng khí trong lúc tu luyện.

Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa nhưng không tu luyện ngay mà linh ngộ pháp quyết. Lần ngồi xuống này vậy mà đã 5 ngày trôi qua dù tu hành nhưng mới Luyện Khí kì thì chỉ giỏi chịu đựng hơn người thường thôi, vẫn phải ăn cơm uống nước mới sống được.

Trần Duyên mở mắt ra liền vội vàng lấy bình đan dược lấy ra 1 viên Ích Cốc đan cho vào miệng. Ích Cốc đan giúp cho tu sĩ nhịn ăn uống trong 3 ngày.

Trừ thân phận lệnh bài, cấp 1 pháp bảo Bính đẳng và đạo bào chỉ phát 1 lần ra, thì mỗi tháng đệ tử luyện khí kì được nhận 1 viên hạ phẩm linh thạch và 1 bình 3 viên Ích Cốc đan

Trần Duyên nhờ có sư phụ được nhận gấp 3 bình thường. Mà còn có thêm túi trữ vật đồng thời được mở động phủ, 2 đặc quyền này chỉ có ở trên thân tu giả Trúc Cơ kì mới có, xung quanh chúng đệ tử đặt cho rất nhiều biệt danh như: quần là áo lượt, tiểu bạch kiểm v...v....

Mỗi lần nghe vậy Trần Duyên cũng đều không tức giận nói lại: "đầu thai cũng phải có bản lĩnh, ai bảo các ngươi không bằng ta. Ta khuyên các ngươi về nhà tập luyện vài lần nâng cao bản lĩnh đi".

Sau khi tĩnh tâm Trần Duyên đã hoàn toàn linh ngộ tầng thứ nhất của "Hóa Mộc Quyết", hần vận công miệng lầm nhảm pháp quyết hút từ từ từng tia mộc linh khí Tam Diệp Thảo vào cơ thể.

Từng tia linh khí đi qua kinh mạch vào đan điền, chẳng mấy chốc đan điền của Trần Duyên trở nên căng tràn. Đây chính là lúc quyết định, chỉ khi đan điền hết chỗ chứa thì mới có thể áp súc linh khí. Hần liền vận pháp quyết bỗng nhiên đan điền ép chặt lại nén số linh khí nhỏ đi so với trước đây. Quá trình này đau đớn như chết đi sống lại, hần vẫn cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng cũng xong Trần Duyên có cảm giác như mình vừa dạo qua Quỷ Môn Quan 1 lần. Sau khi kiểm tra cơ thể thì không có bất kì điều gì xảy ra, khi kiểm tra đến đan điền thì thấy linh khí tinh thuần hơn rất nhiều.

Rồi Trần Duyên vui mừng chợt nhận ra chân khí bị cô đặc lại khiến đan điền chứa được nhiều linh khí hơn bình thường.

-Vậy khi "Hóa Mộc Quyết" tầng 1 đại thành thì đan điền của hần như là lớn ra 5 thành. Nhưng mà đây là chân khí vừa tinh thuần vừa cô đặc thì diệu dụng rất nhiều không phải lớn thêm 5 thành có thể so sánh.

Trần Duyên ngồi xuống cố vượt qua cơn đau tiếp tục nít đầy đan điền của mình, cho tới khi đan điền của hần ngập tràn linh khí tinh thuần mới thôi.

Trần Duyên đứng dậy thỏa mãn nhìn qua bụi Tam Diệp Thảo đang mừng thầm thì chợt phát hiện ra bụi cây đã xuống sắc, rõ ràng là do mình hút đi mộc linh khí của cây.

Mặc dù sự thay đổi đó là rất nhỏ, hần biết linh thảo cũng hấp thu linh khí, hần lấy trong túi trữ vật ra 2 viên hạ cấp linh thạch để dưới gốc cây.

Trần Duyên lấy "Khô Mộc Tiểu Pháp" từ trong túi trữ vật ra bắt đầu tu luyện. Lâu lắm rồi mới có tâm trạng thoải mái thế này, nhân lúc rèn sắt khi còn nóng Trần Duyên muốn luyện luôn công pháp.

"Khô Mộc Tiểu Pháp" công pháp loại luyện thể, khi sử dụng da dẻ bên ngoài co rút lại chia làm 2 tầng ngoại luyện và nội luyện. Ngoại luyện làm cho cơ thể cứng cáp tăng sức mạnh vật lí nắm đấm như búa tạ, ngón tay như mũi giáo, cơ thể như thiết giáp. Nội luyện tối luyện cốt cách cứng cáp, nội tạng trở nên đàn hồi chịu đựng nhiều đòn tấn công của đối thủ. Phụ trợ là tăng cảm ứng đối với mộc linh khí.

-Đây rõ ràng là công pháp hoàn mỹ đồng thời còn tuyệt phối với "Hóa Mộc Quyết" nếu như vậy thì ta không cần phải tu luyện thêm công pháp nào của Luyện Khí kì nữa.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Điều kiện để tu luyện "Khô Mộc Tiểu Pháp" tiên quyết phải là chân khí phải tinh thuần hơn 2 thành, sau đó cần ngâm trong bồn pha Hắc Phong Độc.

-Quên mất phải đợi chân khí tinh thuần 2 thành mới có thể bắt đầu tu luyện.

Trần Duyên tự trách thầm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp

Thế rồi 1 tháng sau đó Trần Duyên miệt mài khổ tu, bỗng nhiên cơ thể của hắn nóng lên là cảm giác vừa quen vừa lạ, đã bao nhiêu năm rồi hắn không có cảm giác này đó là đột phá.

Trần Duyên ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn rồi 1 tiếng nổ nhẹ phát ra từ trong cơ thể(ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà, không phải vậy đâu ^_^). Luyện Khí kì tầng 4 cuối cùng cũng đột phá.

-Cái này rõ ràng là vô tình trông liễu liễu thành hoa ta chỉ muốn tinh luyện chân khí nào ngờ vô tình đột phá. Chân nguyên cũng tinh thuần 2 thành rồi đúng là song hỉ lâm môn.

Trần Duyên mừng thầm.

-Cũng đến lúc luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” rồi.

Nói là làm lấy trong túi trữ vật 1 cái thùng gỗ lớn sử dụng hóa thuật đun sôi nước. Trần Duyên xua đầu bằng tay chân khí của hắn cô đặc lại giúp hắn sử dụng chân khí ít hơn các tu giả khác. Hắc Phong Độc được chuẩn bị từ trước, Hắc Phong vốn là dã thú nên giá trị không cao được dùng chế thuốc chữa thương cho phạm nhân.

Sau khi pha thành 1 thùng lớn, bên trong toàn những thứ đen nhão nhệt bốc mùi khó ngửi. Trần Duyên liền nhảy vào thùng ngồi xếp bằng vận công pháp hấp thu thứ chất lỏng đen sệt kia. Việc còn lại để cho chân khí tinh thuần chạy dọc khắp cơ thể.

10 tức đầu vẫn không có gì xảy ra, bỗng 1 tiếng hét quái dị ré lên. Con đau làm cho mặt mũi Trần Duyên trở nên vặn vẹo, cơ thể liên tục co dật như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn vào xương tủy.

-Chịu...chịu...chịu đựng phải chịu đựng.

Trần Duyên hét lên nhưng cơn đau khiến miệng hắn co quắp lại nói không rõ lời.

2 canh giờ sau cuối cùng cơn đau đã qua, sự nhẹ nhàng, sáng khoái chạy trong cơ thể khiến Trần Duyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, 1 quyền hủ lực đánh vào không trung khiến không khí xung quanh tán ra.

Trần Duyên mừng thầm, chưa vận công pháp mà lực quyền đã mạnh hơn lúc trước. “Khô Mộc Tiểu Pháp” tầng thứ nhất ngoại luyện rốt cuộc gần đạt đến tiểu thành.

(tiểu thành, trung thành, đại thành, viên mãn là để chỉ độ thuần thực đối với công pháp và pháp quyết, ý chỉ 33%, 66%, 99%, 100%. Sẵn nói luôn cho các đạo hữu dễ hiểu)

Nắm 2 mắt, da dẻ của Trần Duyên bắt đầu khô lại. Vận sức hắn ra 1 quyền về phía trước, tảng đá vỡ thành trăm khối.

-Ha...ha...ha ít nhất cũng phải đạt 600 cân lực, lực lượng này phải đến Luyện Khí tầng 6 mới đạt đến.

Hắn hưng phấn cười rộ lên.

-Đã hơn 1 tháng trôi qua cũng là lúc báo bình an với sư phụ.

Nói rồi hắn đứng lên rời khỏi động phủ.

Đang đi trên đường Trần Duyên nghe thấy tiếng động từ xa truyền đến.

-Rõ ràng là tiếng đánh nhau, lại gần xem thử.

Trần Duyên thầm nghĩ rồi phóng qua. Nếu như là trước đây hắn chắc chắn sẽ đi thẳng không quan tâm đến những thứ không liên quan đến mình. Nhưng lần này thực lực có điểm tiến bộ nên lá gan biến lớn hắn tò mò tiến lại gần.

Từ xa đằng sau bụi cây không ai khác chính là Duyên Trần, hắn đang ẩn núp xem cảnh gần đó có 2 tên đang chiến đấu. 1 trong đó cũng chẳng xa là gì đó là Ngô Thiên, tên không ít lần muốn ra tay với hắn. Tên còn lại là Triệu Khiển đệ tử thiên tài mới xuất khỏi gần đây.

-Triệu Khiển, người biết điều thì giao Thanh Lân Quả ra, nể tình sư huynh đệ đồng môn ta tha cho người 1 mạng.

Ngô Thiên cười gằn.

-Tên chó chết Ngô Thiên kia, người tương ta không biết người thèm thường Thanh Lân Quả từ khi ở Đồi Bảo Điện sao?

Triệu Khiển cảm hận hết lớn.

Thì ra khi Triệu Khiển dùng điểm công hiến đổi lấy Thanh Lâm Quả ở Đồi Bảo Điện thì bị Ngô Thiên nhìn thấy. Sau 1 hồi ép mua ép bán không thành, không thể ra tay ở chốn đông người, Ngô Thiên bám theo đến đây âm mưu cướp bảo vật.

-Người cân nhắc thật kĩ đi, ta và người đều là Luyện Khí 6 tầng nếu đấu tiếp sẽ lưỡng bại câu thương.

Triệu Khiển mạnh miệng.

Thật lòng hẳn không muốn ra tay với Ngô Thiên chút nào nhất là trong tông môn. Hẳn chỉ là 1 tiểu thiên tài không có ai chống lưng dù thắng hay thua thì hẳn cũng là kẻ chịu thiệt. Triệu Khiển sử dụng kế hoãn binh để Ngô Thiên biết khó mà lui.

Nào ngờ Ngô Thiên cười to.

-Triệu Khiển ơi là Triệu Khiển, người nghĩ bản thân có thể so sánh với ta sao.

Ngô Thiên lao đến rút bảo kiếm từ túi trữ vật chém về phía trước. Đó là “Xích Hồn Kiếm Pháp” 1 môn pháp kỹ cấp 1 hỏa thuộc tính Giáp đẳng, 1 đường hỏa diễm vạch không chém tới.

Triệu Khiển thấy vậy vội dùng pháp kỹ “Phong Thành Pháp” pháp kỹ cấp 1 phong thuộc tính Ất đẳng. Liên hóa giải chiêu kiếm của Ngô Thiên.

Ngay lúc đó Triệu Khiển bỗng nhiên ngã xuống, tường gió vỡ nát. Từ bã vai đi xuống hiện ra vết chém ghê người dài gần 2 gang tay.

Hắn vội vàng lấy từ trong người 1 lọ đan dược “Hồi Thương Đan” là đan dược cấp 1 Bính đẳng trút hết vào miệng, vài giây sau vết thương liền cầm máu.

Triệu Khiển hoảng sợ nhìn về phía Ngô Thiên, đây là bi ai của kẻ không có nội tình. Hẳn ở ngoại môn làm nhiệm vụ kiểm điểm công hiến suốt 3 năm mới đổi được 1 môn Ất đẳng công pháp, gần như vô địch cùng cảnh giới ở ngoại môn mà không thể chống nổi 1 chiêu của đối thủ.

Ngô Thiên lại gần nói:

-Người đưa ta Thanh Lâm Quả được rồi chứ, đừng nghĩ rằng ta không dám giết người.

Triệu Khiển không dám đánh cược với mạng sống của mình liền vội vàng lấy từ trong người ra Thanh Lâm Quả ném qua.

Ngô Thiên hừ lạnh xoay người rời đi.

Trong bụi cây gần đó Trần Duyên vẫn bất động theo dõi diễn biến từ đầu đến cuối. Hẳn đợi cho Triệu Khiển rời đi mới bước ra.

-Haiz... không ngờ ta còn cách xa người khác đến vậy. Ngay cả Triệu Khiển hẳn cũng không phải là đối thủ thì sao mơ tưởng đến trả thù Ngô Thiên.

-Cũng may là ta chứng kiến trận đấu này, nếu không sau này ăn thiệt thòi lớn cỡ nào.

Trần Duyên trầm nhũ.

“Khô Mộc Tiểu Pháp” dù hoàn thiện đến cỡ nào thì cũng là công pháp luyện thể. Dùng để bảo mệnh phút cuối thì được, tu giả có ai lại nhào tới cận chiến tay đôi không. Chỉ sợ người chưa xuất quyền thì đã bị pháp kỹ hành hạ đến chết rồi, hẳn cần 1 môn pháp kỹ tấn công kẻ địch từ xa.

-Chuyện đó tính sau trước mắt là đi thỉnh an sư phụ rồi đi kiểm điểm công hiến đổi 1 pháp kỹ mới được.

Nghĩ rồi hẳn tiếp tục đi tiếp.

-Duyên nhi à vào đi.

Giọng nói quen thuộc vang lên.

-Đồ nhi bá kiến sư phụ.

-Tu luyện pháp quyết không có gì bất thường chứ?

Lão nhìn hẳn.

-Nhờ ơn sư phụ mọi chuyện tới hiện tại đều thuận lợi.

Trần Duyên cung kính nói.

-Ừm, các nghi vấn trong tu luyện người cứ hỏi đi hôm nay ta sẽ giải đáp cho người.

Cả ngày hôm đó 2 sư đồ người nói kẻ nghe, kẻ hỏi người giải đáp mới đó đã hết ngày.

Trần Duyên nhận được lợi ích hết sức to lớn.

-Tu hành là đi từng bước, chuyện gì cũng lượng sức mà làm.

Cuối cùng lão nói.

-Tạ ơn sư phụ, đồ nhi cáo lui.

Trần Duyên lui ra.

Trời đã tối, Trần Duyên cũng về động phủ của mình ngồi tu luyện.

Sáng hôm sau hắn đi từ rất sớm, đến Công Hiến Điện nhận nhiệm vụ. Nhiệm vụ cũng được chia làm nhiều loại khác nhau, Luyện Khí kì như hắn chỉ được nhận nhiệm vụ cấp 1.

Có Binh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 3-4, Đinh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 5-6, Át đẳng dành cho Luyện Khí tầng 7-8, Giáp đẳng dành cho Luyện Khí tầng 9-viên mãn.

Mặc dù còn rất sớm nhưng cũng có vài tu giả ở đó, bọn hắn nhìn thấy Trần Duyên cũng rất bất ngờ, tên quần là áo lượt này mà cũng thiếu tài nguyên tu luyện sao? Mà dù có thiếu thì những nhiệm vụ này không phải là thứ hắn có thể hoàn thành được.

-Này Trần phế vật ngươi cũng tới đây nhận nhiệm vụ sao? Bây giờ còn sớm những nhiệm vụ như cắt cỏ trong vườn linh dược hay cây đất trong ruộng linh mẽ chưa có đâu.

Thạch Tân vốn là tên đệ tử Luyện Khí kì tầng 5 ghen ghét Trần Duyên từ lâu tìm được cơ hội lên tiếng.

Mọi người xung quanh liền cười theo, đây là ma môn là nơi chém giết chỉ có vài câu nói nhục nhã này mấy lão gia hỏa ngồi xung quanh không cần để ý tới.

-Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Trần Duyên không thèm nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Mọi người xung quanh bất ngờ nhìn hướng Trần Duyên rồi lại nhìn sang Thạch Tân kia xem hắn sẽ làm gì.

Tên kia tức giận đến đỏ mặt trước mọi người lại bị 1 tên phế vật làm nhục. Hắn siết nắm quyền không báo trước lao đến 1 quyền hướng về phía Trần Duyên.

Mấy lão gia hỏa ngồi đó cũng bị giật mình trở tay không kịp, ai nghĩ rằng Trần Duyên sẽ đáp trả lại đồng thời tên đệ tử kia lại cục súc như vậy bị nói có 1 câu mà đã ra tay.

Mấy lão chuẩn bị ra tay, dù Trần Duyên có phế vật đi chăng nữa cũng là đệ tử thân truyền của Tứ Trùng Lão. Hắn có bề gì thì bọn họ cũng khó ăn nói.

Nhưng mấy lão chưa kịp ra tay thì có 1 bóng đen thước tha phóng tới trước tưng 1 cước lên mặt khiến tên Thạch Tân kia bay thẳng ra ngoài công hiến điện.

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chứng đệ tử liền lui ra, nói giọng tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trùng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trùng Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ đầu tiên, kẻ theo dõi

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chứng đệ tử liền lui ra, nói giọng tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trùng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong

Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trường Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Tiểu la lị nhảy chân sáo, đáng về thiên chân vô tà đến gần Trần Duyệt. Nàng tên là Hà Diệu, từ nhỏ được mang từ bên ngoài về. Xung quanh không có ai dám lại gần nàng vì sợ độc công của Thất Trường Lão, ngoại trừ Trần Duyệt.

Từ nhỏ hần đã chạy đi chơi khắp Ma Kiếm Tông, thường xuyên dắt tiểu la lị này đi phá làng phá xóm. Lúc thì nhỏ lông con sâm cầm quý của Thất Trường Lão, lúc thì bức râu tiểu Hà Miêu mà sư phụ hần nuôi để trông chừng động phủ. Có thể nói là không việc ác gì không làm.

Kể từ khi bắt đầu tu luyện thì hần và Hà Diệu không còn gặp nhau như trước nữa nhưng mỗi lần gặp lại tiểu la lị luôn làm nũng đòi hần dẫn đi chơi.

-Tiểu nha đầu lâu rồi không gặp tu vi tinh tiến rất nhiều đấy.

Trần Duyệt nở nụ cười trên trọc.

-Nha đầu cái gì, muội sắp trở thành 1 thiếu nữ rồi đấy.

Tiểu la lị vừa nói vừa cố ý uốn ngực lên theo kiểu bà cô đây đã trưởng thành rồi.

Trần Duyệt phì cười:

-Được rồi muội sắp trở thành thiếu nữ rồi.

-Khi nào lớn muội sẽ làm thê tử của sư huynh.(sướng quá rồi còn gì^_^)

Trần Duyệt mặt đen lại không ngờ tiểu nha đầu này vẫn còn nhớ lời hứa lúc nhỏ.

-Ca ca khi nào lớn thì muội sẽ làm thê tử của huynh.

1 tiểu nha đầu khoảng chừng 7 tuổi ngây thơ nói. (7 tuổi?? Ngây thơ VL)

-Được thôi, nhưng phải đợi muội trưởng thành đã.

1 đứa bé kháu khỉnh nói.

Kí ức tràn về trong đầu Trần Duyệt như mới hôm qua. Hần chợt ngừng người thì thấy Hà Diệu mở đôi mắt to tròn nhìn hần, ho khan 2 cái hần quyết định đổi chủ đề.

-Hôm nay sư muội tới đây để nhận nhiệm vụ à?

-Không muội muốn trả nhiệm vụ, muội đã xuống núi làm nhiệm vụ đã nửa tháng rồi cũng may là gặp sư huynh. Đợi muội nhận điểm cống hiến xong sư huynh dẫn muội đi chơi nhé.

Trần Duyệt bắt đầu đi lắc đầu từ chối.

-Không được bây giờ ta phải nhận nhiệm vụ không dẫn muội đi chơi được.

-Nhưng đan điền của sư huynh? Chẳng lẽ đã hoàn toàn bình phục rồi.

Hà Diệu suy đoán nhìn về phía Trần Duyệt.

-Đã không có trở ngại gì nữa.

Tiểu nha đầu phòng má xoay đi chỗ khác.

-Thôi được rồi còn 4 tháng nữa là Tết Âm lịch đến lúc đó ta đưa muội tới Dạ Thành đi dạo được không.

Trần Duyệt đành phải hứa với nàng.

Tiểu nha đầu quay phác lại mỉm cười lém lỉnh nhìn hần, đầu còn chút gì về buồn bã ban đầu.

-Huynh đã nói rồi không được thất hứa.

Nói rồi Hà Diệu phóng đi như bay sợ hần lại đổi ý.

Nhìn thấy cảnh này Trần Duyệt mới biết hần bị 1 tiểu nha đầu lừa. Cười khổ hần tiếp tục tìm kiếm nhiệm vụ.

Các đệ tử xung quanh tản ra, chuyện vui đã hết ở lại cũng không có gì để nhìn.

-Tên tiểu bạch kiểm kia xuất ngày chỉ biết bám váy nữ nhân, nhận nhiệm vụ tông môn thì hết 9 thành là xuống núi. Đến lúc đó chính là từ kì của ngươi.

Thạch Tân ở sau bụi cây gần đó nghiêng răng ken két.

Nhiệm vụ cấp 1 là phong phú nhất từ Bính đẳng tới Giáp đẳng có mấy trăm loại khác nhau, có đơn đã độc hành nhiệm vụ, có đội nhóm nhiệm vụ đủ cả.

Trần Duyên đi tới bàn đề Bính đẳng nhiệm vụ thì thấy.

Nào là giữ vườn linh dược 1 tháng 2 khối linh thạch hạ phẩm, lóc xương linh thú 10 con 1 viên hạ phẩm linh thạch, thu hoạch linh thảo 1 tháng 3 viên hạ phẩm linh v...v....

Hắn trực tiếp bỏ qua mà chuyển sang bàn đề nhiệm vụ Đinh đẳng.

Có vài nhiệm vụ hợp ý hắn. Tìm Hồi Thương Thảo cấp 1 Đinh đẳng 5 viên hạ phẩm linh thạch 1 cây không giới hạn.

-Hồi Thương Thảo là linh dược chủ yếu để luyện thành Hồi Thương Đan đúng là cung không đủ cầu a.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà 30 viên hạ phẩm linh thạch, lưu ý đệ tử Luyện Khí tầng 3-4 nên đội nhóm từ 3 đệ tử trở lên.

Mang về 10 cái răng nanh của Hắc Bức 50 viên hạ phẩm linh thạch, lưu ý đệ tử Luyện khí tầng 6 trở lên đồng thời hành động 1 mình vì Hắc Bức rất nhạy dễ dàng phát hiện kẻ thù.

Sau 1 hồi suy nghĩ Trần Duyên quyết định chọn nhiệm vụ Tam Đoạn Xà.

Hắn đến bàn tiếp nhiệm vụ gặp nữ đệ tử trẻ tuổi.

-Cho ta tiếp nhiệm vụ mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà.

Trần Duyên đạm mạc nói.

-Ngươi đóng dấu vào tờ giấy này xác định nhiệm vụ.

Nữ đệ tử nói, nàng cũng không quan tâm tu vi của Trần Duyên là gì. Ma môn khôn sống mong chết, nếu hắn biết lượng sức mình đồng hành cùng đồng môn nếu không, dù chết cũng đáng.

Trần Duyên rời đi, về tới động phủ hắn chuẩn bị cho chuyến hành trình dài.

Hầu hết nhiệm vụ của Ma Kiếm Tông đều ở Hắc Lâm, đi đến nơi dù cưỡi ngựa cũng mất 5 ngày đường chưa tính đến thời gian hoàn thành nhiệm vụ thì dự tính cũng phải hơn nửa tháng là ít. Những thứ như Hồi Thương Đan, Ích Cốc Đan là không thể thiếu.

Trần Duyên lấy ra một cái áo mỏng hiện lên ánh bạc nhìn không tầm thường.

Đây là Nguyệt Nội Giáp pháp khí cấp 1 Giáp đẳng, được may bằng sợi lấy từ Nguyệt Mộc Đay loại cây dây leo chỉ có thể phát hiện khi trăng tròn.

Nội giáp này vốn là pháp khí bảo mệnh mà sư phụ tặng cho hắn, nhưng chưa ra ngoài lịch luyện lần nào nên vẫn nằm trong góc đến bây giờ. Lần này mới có dịp dùng tới.

Sau khi chuẩn bị hoàn thành, hắn bước ra phong bế cửa động, khởi động phòng thủ đại trận. Việc cuối cần làm là gửi truyền tin phù cho sư phụ báo về việc hắn phải ra ngoài lịch luyện.

Trần Duyên đi thẳng 1 mạch xuống chân núi, tới chuồng ngựa của tông môn mượn 1 con Xích Lân Mã. Tương truyền tổ tiên của loài Xích Lân Mã này là hỗn huyết giữa Xích Thổ và Thủy Lân.

Mặc dù đã qua rất lâu không ai có thể chứng minh thực hư như thế nào nhưng Xích Lân Mã vẫn là phương tiện đi lại được tu sĩ Luyện Khí kì ưa thích. Ngoài trừ ngày đi ngân dặm ra thì Xích Lân Mã có thể chạy 3 ngày 3 đêm không nghỉ.

Trần Duyên mượn 1 con Xích Lân Mã 10 ngày 1 viên hạ phẩm linh thạch, nếu làm mất thì phải bồi thường 200 viên hạ phẩm linh thạch. Mặt hắn đen lại trầm nghĩ:

-Dù có chuyện gì thì cũng không thể làm mất con ngựa này.

Trần Duyên lên ngựa phóng như bay về phía trước. Lần đầu xuất môn đi xa, hắn cảm giác bầu trời mặc chim bay, biển khơi mặc cá lặn.

Do quá hưng phấn Trần Duyên không hề nhận ra từ lúc rời khỏi tông môn luôn có 1 kẻ theo dõi hắn.

-Đúng là chim non mà, ta cứ nghĩ người sẽ chờ 1 thời gian tăng lên thực lực rồi mới xuất hành. Không ngờ là vội vã đi không những vậy mà còn xuất hành 1 mình nữa chứ. Đúng là ông trời giúp ta rồi.

Kẻ theo dõi Trần Duyên không ai khác chính là Thạch Tân, tên đệ tử vừa nằm bẹp dưới đất nhục nhẽ trước cửa Cổng Hiến Điện.

Hắn bám theo Trần Duyên trả thù là thứ yếu, cốt là hắn đã thèm muốn tài sản của Trần Duyên từ lâu. Cát chứa của đệ tử thân truyền của Kim Đan trưởng lão giàu có tới bước nào.

-Chi cần giết người rồi hủy thi diệt xác thì ai biết là ta làm.

Hắn vừa nghĩ vừa cười thâm trong bụng như thể Trần Duyên đã là cá nằm trên thớt.

Cười ngựa hết 2 ngày đường, Trần Duyên nghỉ chân ở quán trọ ven đường.

Khi hắn bước vào quán trọ thì 1 tên tiểu nhị đáng người thấp bé nhanh nhẩu chạy tới.

-Khách quan tới dùng bữa hay nghỉ lại ạ?

-Cả 2.

Trần Duyên không mặn không nhạt nói.

-Dẫn ngựa của ta vào chuồng chăm sóc cẩn thận, cho nó ăn thật no.

Tiểu nhị liền gọi ngựa phu dắt Xích Lân Mã đi rồi dẫn Trần Duyên đến nhận phòng. Bước đến phòng hắn liền móc ra mấy khối ngân lượng đưa cho tiểu nhị rồi căn dặn:

-Giờ thân mang com lên phòng ta.

Tiểu nhị mừng rỡ vội vâng vâng dạ dạ rồi xuống lầu tiếp tục công việc.

1 lúc sau có kẻ mặt hắc bào bước vào.

-Cho ta đặt phòng sát ngay phòng của tên mới vào.

Hắc bào nhân nói.

Tiểu nhị nghe liền biết có chuyện không ổn, trong lúc hắn đang do dự hắc bào nhân quát:

-Nhanh lên ta đang gấp.

Áp lực của Luyện Khí 5 tầng làm tên tiểu nhị không thở nổi hốt hoảng dẫn hắn đi nhận phòng.

Vào phòng, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trên giường, không phải là hắn không muốn tu luyện mà ở đây làm gì có linh mộc Giáp đẳng mộc thuộc tính cho hắn tu luyện.

Giờ thân đến tiểu nhị rất đúng giờ mang com lên cho hắn. Trong lúc dùng com Trần Duyên phát hiện có mảnh giấy trên mâm com, hắn lật ra xem.

-Ở bên phòng khách quan có hắc bào nhân có vẻ là đang theo dõi ngài, cẩn trọng.

Trần Duyên nghi hoặc, ai lại theo dõi hắn. Rốt cuộc có mục đích gì.

Nghĩ mãi không ra hắn quyết định không suy nghĩ nữa.

-Tên kia chọn phòng sát bên thì đêm nay hăng có biến. Nếu hắn dám qua ta sẽ cho hắn điều bất ngờ.

Trần Duyên lấy trong túi trữ vật ra 1 bình nhỏ, đắp chăn lên gối rồi rắc cái thứ bột màu đen lên. Quá trình làm rất cẩn thận như sợ bị dính vào người.

Chuẩn bị xong mọi thứ hắn thổi đèn chui xuống gầm giường.

Đêm hôm đó quả nhiên từ ngoài cửa sổ có bóng đen bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thần Không Vạn Trùng

Hắc bào nhân nhẹ nhàng đi vào, không tiếng động tiến lại gần giường. Hắn rút kiếm chém về phía giường Trần Duyên. “Loạn Kiếm Pháp” là pháp kỹ cấp 1 Bính giai không thuộc tính, là môn pháp kỹ rẻ nhất chỉ cần 10 điểm công hiến.

Chấn gổ như bị phanh thủy, nhưng không có cánh đầu máu chảy như dự kiến. Trong lúc Thạch Tân đang ngây người, từng hạt phấn trắng bám vào người làm hắn càng lúc càng ngứa ngáy khó chịu.

- Chẳng lẽ trúng kẻ.

Ý nghĩ đó liền toát lên trong đầu làm hắn lạnh người.

Con ngựa càng lúc càng khó chịu, hắn gãi dữ dội. Đúng lúc đó 1 bóng người phóng tới 1 quyền nhắm vào tim hắn.

Mặc dù bị con ngựa hành hạ nhưng kẻ kiếm ăn trên lưỡi kiếm như hắn làm sao có thể không phân tâm theo dõi xung quanh. Ngay khi bóng quyền tới gần Thạch Tân dụng hết sức né qua tránh được nơi hiểm yếu, lực quyền mạnh mẽ làm gãy xương vai của hắn.

Thạch Tân tính bỏ chạy nhưng bóng đen nhất quyết bám theo không bỏ, làm hắn trật vật tránh né. Thương thế ngày càng nhiều, hết cách Thạch Tân liền gào lớn:

- Vị đạo hữu xin dừng tay tại hạ Thạch Tân đây là chuyện nội bộ của Ma Kiếm Tông, người ngoài không nên can thiệp tại hạ sẽ dày công báo đáp.

Thạch Tân đánh chết cũng không tin bóng đen đó là Trần Duyên, hắn hi vọng đại danh Ma Kiếm Tông làm cho đối thủ kiên kị mà không đối phó hắn.

Nhưng bóng người kia vẫn tấn công không ngừng. Cùng đường Thạch Tân liều mạng ra sức bú sữa mẹ thi triển “Loạn Kiếm Pháp” lần nữa hi vọng trọng thương địch thủ tìm đường sống trong chỗ chết.

Gần 10 bóng kiếm phóng thẳng tới Trần Duyên, trong đó có 1 hướng thẳng đến tim. Thạch Tân quá đổi vui mừng, nhưng chưa được bao lâu thì mặt hắn đen lại. Kiếm xuyên tim mà không chết Thạch Tân nghi hoặc.

Đúng lúc đó 1 quyền hướng đầu hắn đánh tới, cảm giác từ vong bao trùm làm hắn ngay người. Như trái dưa hấu bị bẻ nát, Thạch Tân ngã xuống chết đến không thể chết thêm.

Thu hồi “Khô Mộc Tiểu Pháp”, nhìn cái xác bệ bết máu Trần Duyên nói thầm.

- Giết người thì phải có tâm bị người giết. Lịch luyện của ta còn quá non kém bị người theo dõi suốt 2 ngày mà không phát hiện ra. Lần này may mà có tên tiêu nhị kia ngấm báo, nếu không hậu quả thật khôn lường.

Trần Duyên nhìn xuống thấy trên áo bào có vết thủng ngay tim thì lạnh người. Nếu không có pháp khí nội giáp của sư phụ thì mới là kẻ chết.

Trận tử chiến đầu tiên may mắn sống sót làm hắn cảm khái không thôi bước tới gần kiểm kê thu hoạch.

Thạch Tân mang trên người 2 viên Hồi Thương Đan, 5 viên Ích Cốc Đan, 1 thanh kiếm là pháp khí cấp 1 Bính đẳng, 1 viên “Hồi Khí Đan” là đan dược cấp 1 Ất đẳng có thể làm Luyện Khí 8 tầng phục hồi 5 thành chân khí hao tổn (đương nhiên là người sử dụng đẳng cấp càng cao thì được hiệu càng giảm và ngược lại).

1 quyển sách cũ kỹ tên là “Thần Không Vạn Trùng”, sau khi nhìn qua sơ lược Trần Duyên mừng như điên đây rõ ràng là một môn thần thông. Thần thông thật ra là 1 môn công pháp nhưng lại không giới hạn cấp bậc tu luyện, thần thông sẽ mạnh lên theo thực lực của tu sĩ.

Có thể nói đó là thứ mà mọi tu sĩ đều mơ ước, chỉ cần 1 môn thần thông xuất hiện đều gọi lên 1 trận gió tanh mưa máu. Cả Ma Kiếm Tông truyền lại cũng chỉ có 1 môn thần thông, mà đã bị thất truyền 500 trăm năm trước không rõ lý do.

Tiếp tục lục soát thì Trần Duyên phát hiện 1 vật hình thoi được giấu trong thắt lưng, dù không biết đó là gì nhưng hắn vẫn giữ lại. Vật được Thạch Tân giấu kỹ như vậy ắt hẳn không tầm thường.

Tìm kiếm xong xuôi Trần Duyên xóa hết dấu vết xung quanh, hủy thi diệt tích. Giết hại đồng môn không phải là tội nhẹ nếu âm thầm mà làm thì tông môn nhắm mắt cho qua nhưng chuyện vỡ lở thì dù có sư phụ bảo hộ thì cũng rất phiền phức.

Sau khi dọn dẹp Trần Duyên mang xác Thạch Tân vào khu rừng sau gần đó, đánh 1 đạo hỏa pháp thuật thiêu xác thành tro. Hắn ở lại quan sát để chắc chắn rằng không còn dấu tích gì để lại, Trần Duyên nhìn ra điểm kì lạ. Tại sao chỉ riêng đôi giày là không có hề hấn gì, hắn liền xem xét kĩ lại chợt nhận ra:

- Là ta nhìn lầm, đây rõ ràng là Tật Phong Hải pháp khí cấp 1 Ất đẳng, tầng 2 thành tốc độ di chuyển.

Trần Duyên mừng ra mặt, liền lấy mang vào.

- Cửa phi nghĩa ngu sao không lấy.

Sau khi trở về quán trọ, hấn vội vàng lấy “Thần Khổng Vạn Trùng” ra xem. Đây là thần thông điều khiển và chăn nuôi côn trùng, điểm độc đáo của thần thông này là sai khiến những con bọ bằng tinh thần lực thay vì bằng chân khí như những công pháp khổng trùng khác.

Vậy nghĩa là hấn có khả năng sai khiến những con bọ chiến đấu mà không sợ tiêu hao chân khí.

Vui mừng chưa được bao lâu thì Trần Duyên đã hiểu câu “trên đời không có bữa ăn nào miễn phí”, thần thông này tiêu hao tinh thần lực rất lớn.

Thì ra đây là lí do Thạch Tân giữ thứ này trong người chưa tu luyện, tinh thần lực là thứ khó rèn luyện nhất nếu không tìm thấy công pháp hay pháp quyết phù hợp thì đừng hòng mơ tưởng.

Hấn lật đi lật lại coi kĩ mấy lần, bỗng thấy kì lạ.

-Trang này rõ ràng dày hơn những trang khác, chẳng lẽ...

Nói rồi Trần Duyên lấy ra con dao nhỏ tách tờ giấy ra.

-Rõ ràng là tách được, thì ra là trong này có huyền cơ. Cũng may tên kia không thấy được lại trở thành tiện nghi cho ta rồi.

Trần Duyên mừng thầm.

Tờ thứ nhất xuất hiện dòng chữ.

-Bản tọa là Thiên Trùng Chân Nhân, còn tên thật thì đã quên từ lâu rồi. Một thân khổng trùng thuật đánh khắp thiên hạ.

-Bản tọa sinh ra đã là kẻ thiếu may mắn, kinh mạch khô héo không cách nào tu hành. Nhờ gặp nhiều cơ duyên, đặc biệt là cơ duyên nghịch thiên tìm được thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” này mà ta đã gần như vẫn định tu tiên Nguyên Anh viên mãn.

Đọc tới đây Trần Duyên rung mình, rõ ràng đây là truyền thừa của vị tiền bối Nguyên Anh kì. Đọc tới đây, hấn thấy 1 kí hiệu kì lạ, lấy tay chạm vào thì xuất hiện tia sáng thâm nhập vào cơ thể hấn.

Trong đại não Trần Duyên xuất hiện thân ảnh trung niên gương mặt không gian tự uy, khí thế ngút trời.

-Chẳng lẽ là thần hồn đoạt xác.

Hấn nhiều mảy, có lần hấn đọc được trong Tầng Kinh Các, những lão quái vật tu vi cao thâm có cách chiếm lấy thể xác của người sống trọng sinh.

Như thể đọc được suy nghĩ của Trần Duyên trung niên cười gằn:

-Tiểu bối ngươi không cần phải lo lắng, đây chỉ là tinh thần lạc ấn ta để lại, còn thần hồn chắc đã hồn phi phách tán từ rất lâu rồi.

Nói tới đây hấn cũng không nén nổi bi thương.

-Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiền bối.

Có trời mới biết lão quái tiền bối pháp lực thông thiên này đang nghĩ gì, hấn không thể không có tâm đề phòng.

-Gặp ngươi hôm nay coi như là có duyên, ta để lại truyền thừa cho ngươi nhưng phải có điều kiện.

Trung niên nhìn về phía Trần Duyên.

-Kính xin tiền bối nói rõ.

Trần Duyên cẩn trọng, sau trận chiến sinh tử vừa rồi hấn không dám sơ suất.

-Tiểu bối ngươi làm người cẩn trọng rất tốt, người yên tâm bản tọa muốn hại ngươi là chuyện dễ dàng không cần phải người lừa ta gạt.

Trung niên trầm ngâm như đang nhớ lại kí ức xưa.

-Chuyện này nên bắt đầu lúc cách đây hơn 3000 năm trước, lúc bản tọa thu đệ tử bất nghĩa kia, hấn tên là Ngao Bá Thiên thiên phú thông thiên.

-Nhưng bản tọa mắt mù không nhìn thấy dã tâm của hấn, chỉ học 7 phần thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” mất hơn 1000 năm mà thực lực đã đuổi kịp bản tọa.

Nói tới đây sắc mặt hấn dữ tợn hẳn lên.

-Nhân lúc bản tọa sơ ý nghiệt súc kia đã hạ Thôi Hồn Thiên Tán vào rượu, cùng với thù nhân của bản tọa tên lừa trọc Đạo Đức Chân Nhân ép ta giao ra 3 phần còn lại.

- Thân là Nguyên Anh kì viên mãn mà vẫn bị “thuốc” sao.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Thấy vẻ mặt của hắn không đúng trung niên liền hiểu, đỏ mặt rít gào:

- Thôi Hồn Thiên Tán không màu, không mùi chuyên nhắm vào nguyên anh đồng thời còn chính tay đệ tử dâng lên thì sao bốn tọa đề phòng được chứ.

- Tiền bối đã giao thần thông cho hắn?

Trần Duyên suy đoán nói, nếu không thì làm sao lão còn sống để lại truyền thừa này.

- Ngươi quá khinh thường rồi, bốn tọa làm sao để 2 tên đó đạt được ý nguyện chứ.

Nói tới đây sự cao ngạo toát ra từ trung niên như thể khinh thường thiên hạ.

- Bốn tọa tự bạo bản mệnh trùng làm trọng thương 2 tên súc sinh đó rồi tẩu thoát.

- Trên đường đào mệnh bốn tọa biết bản thân đã tận số nên đã đào 1 huyết động để lại truyền thừa này rồi bản thân lao ra tự bạo nguyên anh. Trước khi chết bốn tọa phải làm gì đó để trả lại mối thù truy sát mấy ngàn vạn dặm chứ.

Nói xong trung niên cười lên ha hả.

- Lão gia hỏa này cũng rất có phong cách đấy.

Trần Duyên trầm nghĩ, thân là ma môn người hắn nhìn lão rất thuận mắt. Sát phạt quyết đoán, chuyện gì cũng theo bản tâm mà làm.

- Thần thông này có thể điều khiển vạn trùng, không tổn chân nguyên. Trong lúc ngươi cho lũ trùng tấn công địch thủ còn có thể rảnh tay thi triển công pháp khiến kẻ địch không kịp phòng bị.

- Thần thông giúp cho lũ trùng tiến hóa, chỉ cần ngươi có đủ thiên tài địa bảo ngươi muốn chúng mạnh bao nhiêu cũng được. Thậm chí có vài loại trùng đây nhanh tốc độ tu luyện, cải tạo thể chất.

Trung niên như quái thú thúc thúc đang lấy kẹo dụ khi con nít.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lưu manh lão đầu

Lần này Trần Duyên đúng là không thể chịu được dụ hoặc.

- Tiền bối có thể cho ta biết điều kiện là gì không?

Nghe tới đây trung niên hiện lên nụ cười xảo trá, thứ không nên có ở vẻ ngoài tiên phong đạo cốt như hắn.

- Ngươi lập lời thề với thiên đạo rằng sau khi nhận truyền thừa của bốn tọa, đời này kiếp này phải diệt sát hai tên súc sinh kia đem thần hồn của chúng tế bái ta nếu không cất đức thiên đạo mãi mãi không siêu sinh.

Trung niên hét lên giọng hùng hồn, nhìn thấy Trần Duyên ngoảnh mặt làm ngơ lão hỏi:

- Ngươi có nghĩ vẫn sao?

- Ta đời này kết đan được hay không vẫn còn chưa biết tiền bối ngài muốn ta diệt sát 2 Nguyên Anh viên mãn, vậy còn rút thần hồn. Ta không muốn tự dung lại bị thiên phạt không siêu sinh.

Trần Duyên nhìn hắn nói.

- Haiz... tuổi trẻ thời nay đúng là không có chí tiến thủ được bốn tọa chân truyền sao suy nghĩ có thể dừng ở Kim Đan kì chứ.

- Phế mạch như bốn tọa còn có thể kết anh, còn ngươi chân khí rất tinh thuần a, ồ kinh mạch cũng lớn hiếm thấy nha so với bốn tọa khi xưa tốt hơn gấp trăm lần, còn đan điền thì e hèm... tuy có hơi nhỏ nhưng không sao. Nói chung dù ngươi có là heo khi được bốn tọa chân truyền thì cũng là con heo mạnh nhất.

Trung niên hào khí nói.

Sắc mặt Trần Duyên đen lại, hần vậy mà đem so sánh với heo.

-Ngươi không cần phải lo, khi bốn tạo tự bạo nguyên anh hần vốn trọng thương lại bồi thêm thương sợ rằng tu vi chỉ lùi không tiến.

Trần Duyên cau mày suy nghĩ, bảo hần bỏ đi truyền thừa này là điều không thể. Đây là Nguyên Anh viên mãn a, tới giờ hần vẫn chưa nghe có cảnh giới nào cao hơn. Đây là trên đỉnh thiên hạ, nếu không tiếp nhận thì rất có thể hần chỉ là kẻ bình thường cả đời.

-Ta tiếp nhận, sống là cho kiếp này, nếu không đủ dũng khí đánh cược thì mở tương gì đến kiếp sau mà đòi siêu sinh chứ.

Trần Duyên cắn răng nói.

-Ha...ha...ha nói hay lắm, kiếp này không dám liều mạng đánh cược thì chắc gì có dũng khí cố gắng ở kiếp sau.

Trung niên cười lớn nhìn Trần Duyên càng lúc càng thuận mắt, hần tiếp nhận truyền thừa chính là đã tự cắt đi đường lui của mình. Chỉ có kẻ dám tàn nhẫn với bản thân thì mới có thể trở thành cường giả.

-Được rồi ngươi nhỏ giọt tinh huyết của mình vào ấn kí này và đọc lời thề thiên đạo đi.

Trần Duyên làm theo, khi nhỏ giọt máu vào ấn kí hần cảm nhận có tia kết nối không rõ ràng, sau đó hần đọc lên lời thề thiên đạo. 1 tia sáng chói mắt trên trời phóng thẳng vào ni tâm Trần Duyên, đó là chứng nhận của kẻ lập lời thề thiên đạo.

-Ngươi ngồi xuống thả lỏng, tiếp nhận truyền thừa.

Trung niên giọng nói nghiêm túc hần lên.

Trần Duyên vừa ngồi xuống 1 luồng tin tức khổng lồ chui vào não hải của hần.

Hần ngồi đắm chìm trong lượng thông tin khổng lồ, nửa ngày sau mới từ từ mở mắt ra.

-Ngươi đã tiếp nhận đầy đủ truyền thừa, chắc sẽ mất khá lâu thời gian để tiêu hóa.

Trung niên nói.

-Truyền thừa thông qua não hải làm cho ta tiếp nhận truyền thừa trọn vẹn nhất. Tiền bối vậy còn quyển sách này?

-Ngươi nói nó hả? Quyển đó là nơi ta để thần hồn lạc ấn vào thôi, còn chữ trên đó là trong lúc rảnh rỗi viết nhảm ấy mà.

Trung niên không nhanh không chậm nói.

-Lão gia hỏa này chết rồi mà còn muốn ám người khác. Trước đây chắc chắn không phải là loại lương thiện gì.

-Bốn tọa mệt rồi ngươi đi ra đi, à từ giờ ngươi gọi ta là Chu lão được rồi không cần quá khách khí.

-Văn bối cáo lui.

Thấy có gì đó không đúng, Trần Duyên chợt nhận ra.

-Tiền bối tại sao ngài còn ở đây?

-Ta không ở nơi này thì ở đâu? À từ giờ ngươi gọi ta là Chu lão được rồi, người thân quen hết mà không cần 1 câu tiền bối 2 câu tiền bối đâu.

Chu lão hào sảng nói.

-Ở đây, người thân quen? Không phải tiền bối sẽ biến mất sao?

Sắc mặt Trần Duyên trở nên khó coi

-Biến mất? Ngươi biến mất thì có, ngươi không biết tinh thần lạc ấn là gì à?

Nhìn Trần Duyên, lão lại nở nụ cười hèn mọn.

-Tinh thần lạc ấn là gửi 1 phần thần hồn vào ấn quyết hiểu chưa.

Lão giải thích như đây là do Trần Duyên thiếu hiểu biết chứ lão không liên quan gì.

-Ta mới Luyện Khí kì làm sao biết được những thứ này chứ.

Trần Duyên mới biết mình bị lừa.

-Ta nghĩ là ngươi biết rồi.

Chu lão vô liêm sỉ nói.

-Vậy mời Chu lão ra khỏi não hải của ta.

Trần Duyên ý tứ trực khách rõ ràng.

-Không thể đi ra được, người vừa nhỏ máu lên Liên Thần Ấn thần hồn ta và ngươi đã liên kết với nhau. Nếu đi ra ngoài quá lâu thì ta sẽ bị tiêu biến, còn ngươi sẽ bị thương thần hồn nhẹ thì trở nên ngu ngốc nặng thì hồn phi phách tán.

-Nhỏ máu không phải là 1 phần của lời thề thiên đạo sao?

Trần Duyên nói.

-Ta có nói thế à? Sao ta không nhớ.

Trần Duyên triệt để im lặng rồi, so với lão quái Nguyên Anh kì hẳn chỉ là em bé không đáng nhắc tới (bị quay như quay dế ^ _ ^ các đồng đạo đừng lo lúc đầu main còn thiếu lịch luyện nên mới zậy thui).

-Ngươi đừng lo ta không ở không trong não hải của ngươi đâu, thiếp thân mạng theo một tu sĩ Nguyên Anh kì viên mãn chỉ đạo tu luyện chắc chỉ có ngươi mới có đãi ngộ này.

-Ngươi chỉ nhận được truyền thừa “Thần Khổng Vạn Trùng”, ta thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đại viên mãn pháp quyết, công pháp ngươi sử dụng cả đời không hết.

Sắc mặt Trần Duyên lúc này mới bắt đầu khôi sắc.

-Chu lão đã nói vậy thì lão nhân gia ngài cho ta vài môn công pháp Giáp đẳng hay thần thông gì đó cũng được.

Trần Duyên quyết tâm phải mài được thứ gì đó từ lão xem như tiền trợ chứ.

-Hừ ta có rất nhiều công pháp nhưng đều là cấp 2 trở lên có đưa ngươi cũng không luyện được. Còn thần thông tiểu tử ngươi nghĩ là củ cải trắng đây ngoài đường sao, ngươi lo luyện tốt “Thần Khổng Vạn Trùng” đi.

-Công pháp không có, thần thông cũng không vậy lão giúp gì được cho ta.

Lúc này mặt mo của Chu lão cũng đỏ lên. Có trời chứng giám a, chưa bao giờ lão cảm thấy ủy khuất như hôm nay.

Lão nhìn Trần Duyên 1 lúc hỏi:

-Ngươi luyện thế à?

-Ta có luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”

Trần Duyên đáp.

-Nguyên lai là vậy, ta có công pháp này rất thích hợp với ngươi. Nhưng nó lại là công pháp cấp 2, dùng để bảo mệnh thì được còn nếu thi triển lung tung rất có khả năng bị phản phệ lại. Tên là “Nhất Chỉ Xuyên Tâm” cấp 2 Giáp Đẳng.

-Cấp 2 công pháp sao ta có thể tu luyện được?

Hắn nghi hoặc.

-Không sao công pháp này cấp 2 là do áp lực cho cơ thể quá lớn, Luyện Khí kì không cách nào thừa nhận được. Chỉ cần ngươi luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành thì có thể miễn cưỡng sử dụng.

-Không thể luyện bây giờ được sao?

Trần Duyên hơi chút hụt hẫng.

-Luyện khí kì luyện được công pháp cấp 2 ngươi còn than vãn sao, không muốn thì thôi coi như ta chưa nói gì.

Chu lão khí nói.

-Sao vậy được lời tiên bói nói ra như đinh đóng cột sao có thể rút lại chứ.

-Bây giờ chưa luyện được thì sau này luyện ta cũng không có thiệt thòi gì.

Hắn trầm nghĩ.

-Chu lão ngài truyền cho ta đi.

-Hừ bây giờ đưa thì còn quá sớm sẽ làm ảnh hưởng đến bản tâm. Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành đi.

Hắn biết mình lại mừng hụt lần nữa, đến giờ bản thân chưa kiếm được chút lợi nào từ lão gia hỏa không có phong phạm tiên bói này.

Trả phòng, thưởng thêm cho tiểu nhị Trần Duyên tiếp tục cưỡi ngựa lên đường.

1 ngày sau cuối cùng hắn cũng đến nơi, nhờ có Xích Lân Mã hắn mới có thể đến nơi trong 3 ngày. Nhưng đến đây thì chỉ có thể đi bộ, dẫn ngựa vào Hắc Lâm không những không tăng tốc độ mà còn gây chú ý với các yêu thú xung quanh.

Trần Duyên đến quán trọ gần đó gọi lại Xích Lân Mã, đi vào quán mua địa đồ của Hắc Lâm.

Chủ quán thấy hắn thuận miệng nhắc nhở.

-Thiếu niên thực lực của ngươi còn thấp tốt nhất là kết đội nhóm hãy đi vào.

Hắn ở đây hơn nửa đời người chính mắt thấy rất nhiều thiếu niên tự mãn thực lực đơn thương độc mã đi vào rồi không bao giờ trở ra.

-Đa tạ tiên bói ta đã có bằng hữu đồng hành.

Người Trần Duyên nói không ai khác ngoài Chu lão. Nói rồi hắn bước ra tiến vào rừng rậm.

Đi khoảng 2 canh giờ, tiếng của Chu lão vang lên:

-Tiểu tử đối thủ đầu tiên đến rồi.

Ngay lúc đó từ trong bụi cây nhảy ra 1 con sói to lớn, cao gần bằng người trưởng thành. Thương Lang yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

-Yêu thú này có thực lực của Luyện Khí kì tầng 6, tiểu tử ngươi cẩn thận rồi.

Chu lão nói tiếp.

Thương lang nhảy tới, những chiếc nanh sáng quất chực chỉ hướng tới Trần Duyên.

Hắn lùi lại kịp thời tránh được hàm răng bén nhọn kia, không suy nghĩ thi triển “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cho da dẻ trở nên nhăn nhoe.

Trần Duyên tiến lên áp sát, 1 quyền hướng vào đầu của Thương Lang. Huyết tính nổi lên, cuồng lang ngạnh kháng làm quyền của Trần Duyên bật trở lại.

-Lang loại có đầu như sắt thép, bụng như đậu hũ.

Tiếng của Chu lão vang lên.

Ánh mắt của Trần Duyên sáng lên, tiếp tục lại gần Thương Lang. Thấy vậy nó liền phóng lên vồ tới hắn. Ngay lúc đó, thời điểm Trần Duyên chò đã tới, hắn rút 1 cây trùy thủ bén nhọn đâm thẳng vào bụng rạch phá nội tạng con sói xấu số.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thu hoạch lớn, gian thương

Chúng chiêu con sói nằm thoi thóp.

-Đúng là yêu thú, sức sống rất mạnh. Bị thương thương tới vậy mà vẫn chưa chết.

Trần Duyên cảm khái tiến lên 1 đao ngay cổ kết thúc sinh mạng của nó.

-Trận chiến đầu tiên với yêu thú nguoi đã làm rất tốt. Nhưng chó tự mẫn, lang loại là loài huyết tính nên chỉ biết tấn công. Nếu như là mèo hoặc vượn thì trận đấu không dễ dàng như vậy.

-Tiểu bối thỉnh giáo.

Trần Duyệt nghiêm túc nói, bây giờ hần mới biết có tiền bối ở bên chỉ dạy mang lại chuyện tốt đến nhường nào. Sư phụ hần là dạng người lãnh đạm lúc nào cũng nói rất ít, ngoại trừ thi thoảng chỉ điểm ra thời gian còn lại là hần tự tu luyện.

Lấy ra truy thủ bắt đầu phân tách tài liệu, mặc dù chưa thuần thục nhưng cũng không tới nỗi làm hư. Nửa canh giờ sau hần mới lấy ra được nanh và móng của Thương Lang, bán đi cũng kiếm được 5-6 khối hạ phẩm linh thạch. Những thứ còn lại không phải vô giá trị mà là kích thước quá lớn, túi trữ vật không thể chứa hết.

-Bây giờ là mùa xuân Tam Đoạn Xà chắc sẽ ra ngoài săn mồi, ta cứ đi dọc bờ sông tìm xem.

Trần Duyệt trầm nghĩ.

Khoảng nửa canh giờ sau, hần phát hiện có dấu vết bò trường của loài rắn liên bám theo. Dấu vết kéo dài đến 1 hang đá lớn gần vách núi, xung quanh che kín bởi những viên đá lồi lõm.

Trần Duyệt ở ngoài cửa động xem xét, hần không đại đột tiến vào. Có trời mới biết bên trong đó có gì, lỡ đâu lại là cấp 2 trở lên yêu thú thì mạng hần quả thật ô hô ai tại.

Quả thật trời không phụ người có lòng, lúc sau từ trong hang đi ra 1 con rắn thân lớn cỡ 2 ngón tay. Đó chính là tam đoạn xà, trên thân chia làm 3 màu theo thứ tự là đỏ, vàng, xanh.(Trưa nay chạy xe ngoài đường thì gặp đèn giao thông bị hư vậy là đứng chờ đèn đỏ hơn 5p hèn là mấy chú nhà gần đó nhắc□ vậy là lấy làm ý tưởng lun^_^)

Trần Duyệt chưa kịp cao hứng thì theo sau đó là 1 đàn lúc nhúc những con khác, nào là 1-2-3-4-5 đoạn đủ cả. Đoạn Xà yêu thú bày đàn, sống càng lâu thì càng mạnh, số đoạn trên người càng nhiều. 2 đoạn là Bính đẳng cho đến 7 đoạn là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng khủng bố.

Nhiệm vụ của Trần Duyệt là Tam Đoạn Xà, yêu thú cấp 1 Đinh đẳng.

-Số lượng đông đảo như vậy thì chỉ còn cách dẫn dụ từng con hay những con lạc bầy thôi.

Trần Duyệt thờ dài.

-Xà loại là loại linh trí không cao nguoi muốn dụ nó rất đơn giản, giống như nguoi lấy kẹo dụ dỗ con nít thôi.

Nghe vậy Trần Duyệt lúng lúng khắp nơi, cuối cùng kiếm được một con chuột tròn mập. Là Hôi Thử yêu thú cấp 1 Bính đẳng con mồi ưa thích của Đoạn Xà.

Hần ném con chuột vào giữa đàn rắn, như dự đoán cả đàn xâu xé lẫn nhau để dành Hôi Thử. Mà nạn nhân chủ yếu là Bính đẳng và Đinh đẳng Đoạn Xà, những con chết hoặc bị thương nằm la liệt.

-Ha...ha...ha... đại thu hoạch rồi, chỉ cần túi độc và nanh độc của chúng thì cũng đủ để ta lấp đầy túi trữ vật rồi.

Hần kinh hĩ như điên, ngoại trừ 7 túi độc nộp lên nhiệm vụ phần còn lại hơn 200 túi độc và nanh độc nếu bán đi thì cũng kiếm được vài trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyệt chờ đàn Đoạn Xà đi hần liền bước ra thu hoạch chiến lợi phẩm, con nào chưa chết thì cho 1 dao hóa kiếp, con nào chết rồi thì chỉ cần phân tách tài liệu là xong.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, thấy không bỏ sót thứ gì Trần Duyệt quyết định quay về Ma Kiếm Tông. Chuyến đi lịch luyện lần này có thể nói là về vang mà về, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà còn có thêm đại thu hoạch.

Không nói tới Đoạn Xà thì thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” đã là thu hoạch cực lớn, thậm chí còn khiến lão quái vật Nguyên Anh kì đỏ mắt. Hần cần phải về đóng cửa khổ tu 1 thời gian để tiêu hóa hết tạo hóa lần này.

Quay đầu Trần Duyệt hướng ra khỏi Hắc Lâm nhưng lại chọn con đường khác. Đây là vì gợi ý của Chu Lão, hần lịch luyện còn quá non kém cần phải đi nhiều để gia tăng kiến thức.

Cuối cùng cũng ra khỏi Hắc Lâm rừng rậm, quãng thời gian vừa rồi đúng là địa ngục. Hần gặp phải 4 con yêu thú cấp 1, trong đó có 1 con Giáp đẳng khiến hần bỏ chạy thực mạng.

Tiến đến quán trọ ven Hắc Lâm rừng rậm, hần dẫn Xích Long Mã trước ánh mắt ngạc nhiên của chủ quán hần phóng ngựa lao đi trên đường.

3 ngày sau Trần Duyệt đã tới được khu vực quản hạt của Ma Kiếm Tông, từ đằng xa cách gần ngàn dặm mà đã có thể thấy Ma Kiếm sơn mạch lúc nào cũng được mây mờ che phủ.

Dù là môn phái Ma đạo, nhưng cấp bậc đệ tử trong tông môn rất nghiêm túc. Đệ tử ngoại môn thấp nhất là Luyện Khí kì, trước 30 tuổi Trúc Cơ thành công trở thành đệ tử nội môn.

Sau 30 tuổi sẽ trở thành chấp sự phụ giúp công việc bề bộn trong tông môn để đòi lấy tài nguyên tu luyện. Kết quả thành công đương nhiên là trở thành trưởng lão, được tông môn cung phụng có quyền chọn ngọn núi để tu luyện và đệ tử.

Trong tông môn hiện nay có hàng trăm ngọn núi, nhưng trong đó chỉ có 11 ngọn núi có danh xưng và đông đảo đệ tử tu luyện. Được tu giả khắp nơi gọi là “Thập Nhất Chấn Tông Sơn” là nơi cư ngụ của Thập Đại Kim Đan Trưởng Lão và Tông Chủ.

Hắn phóng ngựa về phía Phong Ma Sơn nơi mà sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân đang trấn giữ. Sau khi trả lại Xích Lân Mã, Trần Duyệt bước lên núi hướng về phía Cống Hiến Điện để trả nhiệm vụ và đổi chiến lợi phẩm thành hạ phẩm linh thạch.

Khi tới bàn nhận nhiệm vụ, sau khi giao nộp vật phẩm nhận lấy 30 viên hạ phẩm linh thạch hắn tiến tới bàn đổi điểm cống hiến.

Mặc dù có thể đổi ra hạ phẩm linh thạch nhưng lấy điểm cống hiến vẫn tốt hơn. Tiện lợi khi đổi bảo vật của tông môn mà giá cả lại tiện nghi hơn rất nhiều so với bỏ ra linh thạch mua ở bên ngoài.

Đang ngồi đó là 1 lão già bụng phệ, mắt hiếp tên là Cao Hàn nổi danh trong đám đệ tử là Tinh Mục. Không có gì qua khỏi mắt lão, đừng nghĩ ăn lời từ hắn dù là nửa khối tinh thạch hạ phẩm nên được các chấp sự nội môn vừa mắt.

-Trần Duyệt gặp mặt Cao huynh.

Trần Duyệt nở nụ cười.

-Không dám không dám chẳng hay Trần huynh đệ đến hàn xá có việc gì?

Cao Hàn không dám lãnh đạm, giỡn à nhân gia dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân chủ nhân ngọn núi này. Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng chỉ là nói cười vài câu biết đâu sau này lại có lợi ích không ngờ.

-Hôm nay tiểu đệ đến đây đương nhiên là để đổi điểm cống hiến, xin Cao huynh chiếu cố.

Vừa nói Trần Duyệt vừa nhét một cái túi nhỏ vào ống tay áo Cao lão.

-Áy áy ai lại làm vậy?

Lão lắc lắc túi vải trong tay tươi cười thỏa mãn.

-Vậy tiểu huynh đệ lấy vật phẩm ra đi, lão Cao ta chắc chắn định giá công bằng nhất.

Lão cười nói rất có phong phạm của gian thương.

Đổ 1 đống ngón ngang lên bàn, Cao lão cũng có chút giật mình. Những thứ này là túi độc và nanh độc của Nhị Đoạn, Tam Đoạn Xà không lọt vào tầm mắt hắn nhưng ngạc nhiên là với thực lực của Trần Duyệt vậy mà có thể kiếm được chừng này.

Mặc dù nghi hoặc nhưng hắn không hỏi gì thêm, làm chấp sự ngoại môn hơn 50 năm hắn hiểu hiểu kì là cội nguồn của mọi chuyện. Sau khi kiểm tra xong, Cao lão quay lại mỉm cười với Trần Duyệt.

-Ha...ha...ha Trần tiểu huynh đệ lần này thu hoạch lớn a, trong này có 150 túi độc, răng nanh của Nhị Đoạn Xà định giá định giá 150 điểm cống hiến và 52 túi độc, răng nanh của Tam Đoạn Xà định giá 210 điểm cống hiến tổng cộng là 500 điểm cống hiến. Mời Trần tiểu huynh đệ kiểm tra.

Vừa nói lão vừa đưa thân phận bài mang theo nụ cười mà ai cũng hiểu hướng về Trần Duyệt.

-Đúng là gian thương mà.

Trần Duyệt tặc lưỡi vui vẻ nhận lấy thân phận bài, con số hiện lên 500 điểm.

Thân phận bài là để chứng minh thân phận đệ tử tông môn đồng thời là nơi chứa điểm cống hiến mà đệ tử tích lũy được.

Đây là 1 dạng pháp bảo đặc biệt không có bất kì trợ giúp nào cho việc chiến đấu hay phụ trợ tu luyện nhưng chỉ có chủ nhân sau khi tích máu nhận chủ sử dụng nếu không chẳng khác gì 1 miếng sắt tầm thường.

Nếu quy đổi ra thì cứ 5 viên hạ phẩm linh thạch được quy đổi sang 1 điểm tích lũy, vậy trong tay của Trần Duyệt hiện nay đã có hơn 2500 viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyệt tiến tới Đổi Bảo Điện, do Mộc linh khí từ 1 bụi Tam Diệp Thảo không đủ cung ứng cho việc tu luyện nên hắn quyết định đổi thêm vài cây mộc linh thảo nữa.

Hắn quyết định mua thêm 3 bụi Tam Diệp Thảo làm tiêu tốn 300 điểm cống hiến. 1 Thiên Lôi Phù là cấp 1 Giáp đẳng phù giá trị 150 điểm cống hiến để phòng thân.

Từ 1 tên khát cái bồng trở thành 1 tiểu phú hộ làm Trần Duyệt nói không nên lời. Sau khi cáo từ lão giả Cao Hàn, Trần Duyệt quay về động phủ.

Về tới nơi, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyệt rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bản mệnh linh trùng

Về động phủ, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyệt rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Cảm thán xong bước vào mật thất tu luyện, Trần Duyệt quyết định biến nơi đây trở thành 1 vườn linh dược.

Không tạo luống, không cấy cây hắn muốn mọi thứ trở nên thật tự nhiên, Hắc Lâm chính là mục tiêu hướng tới nhưng nhìn vào vồn vện 4 cây linh dược hắn lắc đầu thở dài.

- Có vẻ mục tiêu còn quá xa xôi.

Thu lại suy nghĩ, Trần Duyệt tĩnh tâm ngồi xuống, lúc này Chu lão lại hiện ra.

- Đây là động phủ của tiểu tử ngươi à, cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận đi.

Chu lão thả thần thức kiểm tra xung quanh rồi cảm thán.

Mặt Trần Duyệt đen lại, rõ ràng là nhà của hắn không ngờ lão gia hỏa này mặt lại dày như thế.

- Ngươi lại đây, ta giúp ngươi nhập môn thần thông “Thần Khống Vận Trùng”.

Trần Duyệt hứng khởi, hắn đã chờ giây phút này rất lâu rồi.

- Đầu tiên ngươi phải kiếm cho bản thân 1 con linh trùng để làm bản mệnh trùng, đây là bước rất quan trọng linh trùng đó sẽ quyết định tương lai thần thông này của ngươi.

Trần Duyệt nghi hoặc.

- Ta kiếm đâu ra linh trùng mạnh mẽ để làm bản mệnh trùng bây giờ?

Chu lão liếc nhìn hắn.

- Không phải ta đã để 1 cái trùng đẳng kế bên cuốn thần thông (dorm) rồi sao?

Lão giả trợn mắt hỏi.

Trần Duyệt cười khổ kể lại ngọn nguồn cho Chu lão.

- Lúc ngươi xoát người hắn có phát hiện gì lạ không?

Trần Duyệt đắm chiêu suy nghĩ.

- Có phải vật này không?

Lấy ra vật hình thoi bí ẩn kia.

- Đúng là nó, đó chính là Tinh Thần Trùng là bản mạng linh trùng tuyệt phối với thần thông “Thần Khống Vận Trùng”.

- Đáng tiếc thay lúc tìm được nó thì ta đã Kết Đan nên đành hối tiếc cất giữ bên người.

Chu lão thở dài.

- Nếu ta dùng nó làm bản mạng linh trùng thì được lợi ích gì? Kính xin Chu lão kể rõ.

Trần Duyên nghi hoặc.

-Đương nhiên là lợi ích to lớn, mấu chốt của thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” là tinh thần lực. Tinh thần lực càng mạnh thì khổng chế càng mạnh linh trùng, càng nhiều linh trùng.

-Mà Tinh Thần Trùng lại xếp thứ 5 trên Bách Trùng Bảng, tiềm năng phát triển vô hạn.

-Xin Chu lão nói rõ linh trùng này có năng lực gì?

Trần Duyên hỏi.

-Muốn nói đến năng lực của Tinh Thần Trùng thì khi nghe cách mà người xưa gọi nó thì hiểu. Vương Giả Trùng tên như ý nghĩa, là loại linh trùng có khả năng điều khiển các linh trùng có thực lực yếu hơn nó.

-Vậy chỉ cần người ký kết khế ước với Tinh Thần Trùng thì không cần nghĩ tới việc thiếu hụt tinh thần lực nữa.

-Kí kết khế ước, không phải trích máu nhận chủ sao?

Trần Duyên nghi hoặc, bởi vì kí kết khế ước là cả 2 bên có mối quan hệ công bằng không phân cao thấp. Còn trích máu nhận chủ thì người giữ bản mệnh tinh huyết của đôi phương là chủ nhân.

-Điều này chính ta cũng không rõ, có lẽ là do sự tôn nghiêm của thiên địa dành cho các linh trùng linh thú cao quý hoặc pháp bảo mạnh mẽ.

-Nếu như người trích máu nhận chủ thì dễ dàng điều khiển chúng nhưng vô hình chung đã làm mất đi không gian phát triển của chúng, thậm chí là khả năng phản phệ rất lớn.

Chu lão trầm ngâm nói.

-Người mau ngồi xuống nhập định, ta liền vẽ kí kết khế ước.

Nói rồi ngón tay lão sáng lên vẽ loạn, trong không khí xuất hiện 2 đồ án một bên bay vào mi tâm của Trần Duyên, cái bên kia tiến vào trướng của Tinh Thần Trùng.

Hồi lâu sau Trần Duyên cảm nhận được tia liên kết nhỏ yếu giữa hắn và Tinh Thần Trùng.

-Khế ước chỉ là 1 tia hảo cảm nhỏ giữa người và Tinh Thần Trùng, nếu muốn điều khiển dễ dàng thì người hảo hảo bồi dưỡng mới được.

-Nhớ kĩ đã là khổng trùng giả liền phải xem linh trùng là hảo bằng hữu tốt nhất đặc biệt là linh trùng bằng mạng, nếu người không phản bội chúng thì chúng sẽ không phản bội người.

Lão vừa nói vừa thờ dài, nếu như lúc đó lão nói những lời này thì tên đệ tử kia...

-Người mau sử dụng chân khí bồi dưỡng để trướng nở đi.

-Không phải chỉ cần sử dụng linh thạch là đủ sao?

Trần Duyên nói, từ trước tới nay hắn thấy tu sĩ khác bồi dưỡng trướng linh thú liền sử dụng đủ loại thiên tài địa bảo hoặc tệ lắm cũng là linh thạch chứ chưa thấy ai dùng chân khí của bản thân cả.

-Bi ai cho kẻ tầm nhìn hạn hẹp, người không nghĩ tại sao có thể kích phát ẩn kí trong quyền thần thông (dorm) kia. Một chân khí trong cơ thể của người rất đặc biệt, không chỉ tinh thuần mà còn rất phù hợp cho việc bồi dưỡng linh trùng. Còn lí do gì thì người không nên hỏi ta, đó chỉ là cảm nhận của kẻ chơi trùng mấy ngàn năm mà thôi.

Càng nói thì vẻ tự đắc càng hiện trên mặt lão.

Trần Duyên nhất quyết không nói nữa, ngồi xuống xếp bằng lại để trướng Tinh Thần Trùng gần đan điền. Từng tia một linh khí tinh thuần, đậm đặc tiến vào.

Nửa ngày sau trướng bắt đầu có dị động, Trần Duyên vui mừng gọi Chu lão.

-Cái gì mà ồn ào ta mới chợp mắt mấy canh giờ.

-Cái gì? Tiểu tử người nói linh trùng sắp nở, đúng là tức cười. Với cái tia chân khí như thần lần đất kia của người thì không hơn 7 ngày thì đừng mơ tưởng nữa.

Nói rồi lão nhìn về phía trướng linh trùng thì mắt mở to ra.

-Không thể nào chẳng lẽ ta còn coi thường chân khí của tiểu tử kia đến vậy sao?

-Không ngờ Mộc chân khí của ngươi lại thích hợp để bồi dưỡng linh trùng đến vậy. Xem như ta tìm được truyền nhân tốt rồi.

Lão kinh hi nói.

Chốc lát trứng nở ra, một con ấu trùng màu trắng thon dài nhìn như con sâu đang vươn mình chồm dậy.

-Con Tinh Thần Trùng này không được khỏe mạnh cho lắm, chắc là bị thương từ trong trứng. Quá khứ của nó khi còn trong trứng có lẽ cũng không may mắn lắm.

Chu lão trầm ngâm nhìn con ấu trùng ốm yếu kia.

-Ngươi đừng lo, mặc dù bị thương nhưng dù sao cũng là linh trùng đứng thứ 5 trên Linh Trùng Bảng. Sau này khi tìm được thiên tài địa bảo phù hợp thì vẫn có khả năng trưởng thành.

Lão nói như sợ Trần Duyên vì linh trùng bị thương mà ghét bỏ.

-Chu lão đừng lo dù cho có chuyện gì thì đây vẫn là tinh trùng bản mạng của ta, bản thân ta cũng có khiếm khuyết nên cũng không có tư cách chê trách kẻ khác.

Trần Duyên hiểu ý nói.

-Ngươi đã thông tuệ như vậy thì coi như ta phí công giải thích rồi.

-Mặc dù bị thương bẩm sinh là vết thương khó trị nhất nhưng ta nghĩ Mộc chân khí kì lạ của ngươi kết hợp với các cơ duyên sau này thì mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.

Chu lão cười nhẹ nói, cho thấy lão đối với linh trùng không phải là có hảo cảm thông thường.

Trần Duyên tiếp tục sử dụng chân khí bồi dưỡng linh trùng.

Tinh Thần Trùng như đắm chìm trong cảm giác vui sướng, vô tình 1 tia chân khí từ linh trùng hòa vào chân khí của Trần Duyên làm hắn kinh ngạc.

-Tại sao chân khí của ta và Tinh Thần Trùng lại hòa hợp đến vậy, trong chân truyền kí ức của Chu lão không có đề cập đến trường hợp này.

-Không có cũng không sao, hòa hợp như thế này không phải là chuyện xấu, cũng không cần nói với Chu lão.

Trần Duyên thầm nghĩ, dù sao hắn vẫn chưa biết mục đích thật sự của lão là gì. Nếu Chu lão muốn thần hồn đoạt xác thì cũng không chờ đến bây giờ, nhưng tâm hại người có thể không có nhưng tâm phòng người không thể không có.

Nửa canh giờ sau tình cảnh ốm yếu gầy nhom ban đầu không còn nữa mà thay vào đó là một con sâu trắng muốt thỏa mãn nằm ngửa ra khoe bụng căng tròn.

Lấp đầy bụng của Tinh Thần Trùng khiến chân khí của Trần Duyên gần như tổn hao phân nửa, hắn liền tĩnh tọa hấp thu Mộc linh khí từ 4 bụi Tam Diệp Thảo. Rõ ràng số lượng Mộc linh khí hấp thu nhiều hơn trước, qua nhiều lần tu luyện hắn đã quen dần với cơn đau không còn quằn quại như lúc ban đầu nữa.

-Quả là pháp quyết tuyệt phẩm, kẻ sáng tạo ra nó khẳng định là thiên tài thân kiêm tạo hóa. Đặc biệt hắn là 1 kẻ điên.

Chu lão trầm ngâm suy nghĩ rồi cười hắc hắc. Lão cũng vậy, có ai tu luyện mấy ngàn năm mà không phải kẻ “điên”.

-Pháp quyết này lấy đan điền ra đùa giỡn đối lấy thực lực ta muốn xem tiểu tử ngươi có thể đi đến đâu.

-Tiểu tử ngươi mau phóng Tinh Thần Trùng vào não hải, đó mới là nơi thích hợp nhất với nó.

Trần Duyên đem Tinh Thần Trùng nhập vào não hải.

-Được rồi ngươi mau mau đi kiểm linh trùng về đây đi, mạng danh là không trùng giả mà chỉ có 1 con linh trùng duy nhất nhìn rất khó coi.

Không phải hắn không muốn mà là linh trùng mà đặc biệt là phù hợp linh trùng không phải là dễ kiếm, tới đây hắn liền nhớ ra...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tìm kiếm linh trùng

Trần Duyên thở dài, ra khỏi cửa động hướng tới một trong Thập Nhất Chấn Tông Sơn, Thiên Độc Sơn. Nơi tu luyện của Thất Trưởng Lão, Xà Độc Tiên Cô thanh danh lừng lẫy không ai dám động vào.

Trần Duyên lúc nhỏ mặc dù không sợ trời sợ đất nhưng vẫn rất kiên kị nòng, đùa nghịch gì thì đều âm thầm mà làm chứ không dám chơi trước mặt Thất Trưởng Lão.

Có lần Trần Duyên còn bị nòng bắt lại nói là cần người thí độc làm cho hấn sợ vãi ra quần (he he) may mà có tiểu la lị khóc lóc sụt sướt cầu xin thì mới tránh thoát 1 mạng.

Bước đến chân Thiên Độc Sơn Trần Duyên lấy ra truyền tin phù lẩm nhẩm rồi phóng lên không trung, nửa canh giờ sau 1 thân ảnh quen thuộc xuất hiện không ai khác chính là tiểu nha đầu Hà Diệu.

Thiên Độc Sơn được xưng là 1 trong những ngọn núi nguy hiểm nhất Ma Kiếm Sơn Mạch, nếu không có người dẫn đường thì dưới Trúc Cơ Kỳ tự mình đi vào khác nào tự tìm đường chết.

-Chuyện lạ à nha không ngờ hôm nay sư huynh chủ động tìm đến muội, lúc nhận được truyền tin phù muội còn tưởng mình nghe nhầm.

Hà Diệu nhảy chân sáo tiến tới.

-Thật sự là ta có chuyện quan trọng cần nhờ, ta muốn sư muội dẫn ta lên Thiên Độc Sơn kiếm ít linh trùng.

Trần Duyên ngược ngừng cười nói.

-Sư huynh không nhớ sự việc lần trước? Xém chút nữa thành độc nhân rồi.

Tiểu la lị lém linh cười.

Mặt Trần Duyên biến sắc.

-Không sao chỉ là kiếm ít linh trùng thôi mà ta nghĩ sẽ không kinh động tới Thất Trưởng Lão đâu.

Hấn cắn răng nói.

-Nếu sư huynh đã nói vậy thì mời đi theo muội sẽ dẫn đường.

Nói rồi Hà Diệu quay người bước lên Thiên Độc Sơn.

Trần Duyên nhanh chóng bám theo.

Trên đường đi cả 2 khẳng định không thể thiếu chuyện trò, đương nhiên người nói chủ yếu là tiểu nha đầu. Nàng vừa đi vừa nói ríu rít như chú chim, xung quanh khắp nơi đều là độc vật có vẻ không phong tình cho lắm.

Đường đi là 1 lối mòn do người đi lâu ngày hình thành tương đối dễ đi, nếu không có thỉnh thoảng xuất hiện nào là rắn độc, bọ cạp... khiến người khác rùng mình.

Bỗng xuất hiện con cóc xanh to hơn bàn chân người nằm sượt nắng giữa đường, đó là Lục Thiềm Thừ yêu thú cấp 1 Ất đẳng. Thực lực không mạnh nhưng độc tố dính phải thì Luyện Khí Kỳ khẳng định lành ít dữ nhiều nên không mấy ai ăn no rửng mỡ đi trên rọc.

Tiểu nha đầu lấy ra cây linh thảo kì lạ có mùi thơm thoang thoang tiến lại gần thì Lục Thiềm Thừ liền bỏ chạy.

Trên Thiên Độc Sơn độc vật khắp nơi nhưng cũng xuất hiện rất nhiều thiên địch của chúng, nếu khôn ngoan sử dụng thì những thiên địch này có rất nhiều công dụng.

-Sư huynh muốn kiếm loại linh trùng nào, đẳng cấp gì để muội dẫn sư huynh tìm kiếm.

-Có cả khu vực linh trùng nữa à?

Trần Duyên bất ngờ, bình thường yêu thú không có trí tuệ cao thường sống ở bất kì đâu chúng thấy thoải mái chứ không phân chia khu vực.

-Đương nhiên, những độc vật này đều là sư phụ muội chăn nuôi, sử dụng bí pháp đặc biệt dẫn dụ chúng tới sinh sống để dễ bề nghiên cứu độc được.

Hà Diệu khoe khoan, trên mặt hiện lên vẻ tự đắc.

-Có thể điều khiển độc vật mà không hề thuận phục chúng không hổ là tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Trần Diệu cảm thán.

-Ta cần Ất đẳng linh trùng, là trứng càng tốt. Mà tốt nhất là loại có thực lực cao linh trùng.

Hắn yêu cầu.

-Trứng linh trùng, chẳng lẽ sư huynh muốn nuôi linh trùng.

Tiểu nha đầu đoán mò.

Hắn quay lại gương mặt già đồ hung ác nói:

-Tiểu nha đầu chuyện này là bí mật giữa ta và muội không được kể cho ai biết chưa, nếu không..

Nhìn đáng vẻ hung ác của Trần Duyên, Hà Diệu cười khanh khách:

-Huynh đừng hù làm muội sợ, được rồi đây là bí mật giữa 2 ta.

Nói tới đây gương mặt tiểu nha đầu chợt đỏ ửng, vội quay mặt đi chỗ khác không cho hắn trông thấy.

Cả 2 tiếp tục đi, không khí có vẻ hòa hợp hơn. Dù sao đã mấy năm không thường xuyên gặp mặt dần dần có khoảng cách nay đã rút ngắn đi rất nhiều.

2 canh giờ sau dừng trước 1 khu đất nhỏ bao xung quanh là những cây cỏ quái dị mà Trần Duyên chưa thấy bao giờ. Chưa kịp nghỉ hoặc thì Hà Diệu tới bên cạnh nói:

-Đây là nơi ở của cấp 1 linh trùng từ Bính đẳng tới Giáp đẳng số lượng rất phong phú cho huynh thoải mái lựa chọn.

Nhìn tứ phía đủ loại thiên trùng bát quái làm cho Trần Duyên kinh hãi:

-Quả là thủ đoạn của Thất Trưởng lão cao minh. Ta không hiểu biết nhiều loại độc trùng ở đây làm phiền muội giải thích nghỉ hoặc rồi.

Nghe vậy, tiểu nha đầu sung sức hẳn lên ưỡn ngực tỏ vẻ ta đây nghiêm giọng nói:

-Nơi đây có hàng trăm loại linh trùng khác nhau nhưng nói về thực lực thì có 2 loại phù hợp với yêu cầu của huynh.

-Đầu tiên là Lục Đường Lang linh trùng cấp 2 Giáp đẳng gần như không có địch thủ cùng cấp, khi mới nở chỉ có thực lực cấp 1 đỉnh đẳng thời gian trưởng thành rất dài.

-Nhưng có điểm yếu là không thể nuôi với số lượng lớn, chúng vốn là loài đơn độc tới đa tu sĩ có thể bồi dưỡng 1 cặp uyên ương. Nếu con thứ 3 xuất hiện hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nghe tới đây, Trần Duyên gật đầu hài lòng nói:

-Vậy còn loại thứ 2 là gì?

Hà Diệu suy nghĩ hồi lâu sau trầm ngâm nói:

-Loại này còn đặc biệt hơn Lục Đường Lang rất nhiều muội không kiến nghị huynh bồi dưỡng nó.

-Là gì muội nói nhanh đi.

Nghe vậy càng kích thích trí tò mò của hắn.

Thở dài Hà Diệu nói tiếp:

-Đó là loại linh trùng rất kì lạ mà sư phụ muội tình cờ phát hiện, thực lực chỉ có Bính đẳng nhưng sức sống rất khỏe mạnh, tính mạng gần như sánh ngang với Đỉnh đẳng linh trùng. Không những vậy mà còn rất phàm ăn, tốc độ sinh sản rất nhanh.

-Sư phụ đã 1 lần ra tay để không chế số lượng của chúng.

Nói tới đây giọng điệu của tiểu nha đầu nghiêm trọng hẳn lên.

Đang suy nghĩ thì giọng nói lại xuất hiện trong đầu Trần Duyên:

-Này tiểu tử, Lục Đường Lang rất thích hợp với ngươi, mặc dù là Giáp đẳng nhưng tương lai phát triển rất lớn.

-Nếu ngươi tìm được Bạch Ngọc Dịch Tùy kết hợp với thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” sẽ có ti lệ nhất định khiến chúng trở thành Bạch Ngọc Đường Lang linh trùng cấp 3 Giáp đẳng khủng bố. Khi xưa ta đã từng nuôi 1 cặp.

- Còn linh trùng kì lạ kia người nói tiểu nha đầu dẫn đi lấy luôn đi, lúc này ta đang không có gì làm sắp chán chết đến nơi rồi coi như là để chơi đùa một chút.

Trần Duyên nghe vậy quyết định thật nhanh, hẳn biết đạo lí tham thì thâm nhưng có Chu lão bảo chứng thì không phải lo lắng quá nhiều.

- Muội dẫn huynh lấy trộm cả hai loại linh trùng đó đi. Muội không cần phải lo lắng, ta chỉ bồi dưỡng Lục Đường Lang còn loại linh trùng kì lạ kia chỉ nghiên cứu cho biết thôi tuyệt không bồi dưỡng.

Nói tới đây gương mặt Trần Duyên hơi đỏ, không ngờ hẳn lại đi lừa tiểu nha đầu này:

- Là Chu lão bồi dưỡng đâu phải ta.

Hắn nghĩ thầm.

Vừa đi Hà Diệu vừa nói:

- Loại linh trùng thứ 2 ở phía trước, thực lực không mạnh nên muội dẫn huynh đến lấy.

Cả 2 đi được 1 lúc bỗng nghe thấy tiếng rì rào càng lúc càng lớn, mặt đất run lên nhẹ nhẹ. Trần Duyên đỏ mặt hỏi:

- Số lượng bao nhiêu mới đủ làm ra tràng cảnh cỡ này?

Hà Diệu đi phía trước về mặt bình tĩnh cho thấy đây không phải lần đầu tiểu nha đầu tới đây.

Tốc độ cả 2 chậm dần, tiếng rì rào lớn tới nỗi khiến người thường không thể nào chịu nổi. Mặc dù hẳn và Hà Diệu là tu sĩ nhưng cũng thấy khó chịu. Tiểu nha đầu về mặt nghiêm túc quay lại nhìn hẳn nói thầm:

- Chút nữa huynh phải đi theo sát muội, mặc dù là linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhưng số lượng hàng ngàn hàng vạn thì dù có là tu sĩ Trúc Cơ Kì cũng phải bỏ mạng.

Nói rồi tiểu nha đầu lấy ra từ trong túi trữ vật 2 viên đan dược màu tím về bắt phàm.

- Huynh nuốt đi đây là Tịnh Độc Đan, đan dược cấp 2 Giáp đẳng do sư phụ luyện chế.

Nhận lấy đan dược Trần Duyên nghi hoặc:

- Linh trùng ở đây là loại độc trùng à?

Hà Diệu lắc đầu phủ nhận:

- Không phải nhưng đan dược này rất cần thiết huynh cứ phục dụng đi lát nữa mọi chuyện sẽ minh bạch.

Tiểu nha đầu cứ úp úp mở mở làm hẳn tò mò, không do dự Trần Duyên nuốt đan dược vào bụng, Hà Diệu là 1 trong số rất ít người mà hẳn tin tưởng trên đời này nên không phải nghi ngờ.

Thấy hẳn dứt khoát như vậy Hà Diệu nở nụ cười ngọt ngào không nói gì, đi được 1 lúc thì cảnh tượng trước mặt đã làm Trần Duyên choáng ngợp. Khắp 1 dặm trên bầu trời là màu đen ngịt, không có tia sáng nào xuyên qua được.

Đàn linh trùng dày đặc bay trên trời đang cắn nuốt lẫn nhau, nào là cánh, chân, đầu... rơi rớt xuống đất như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đàn linh trùng khát máu

Trong não hải của Trần Duyên Chu Lão cũng bật thốt:

- Đây quả là cảnh tượng hiếm thấy, lão phu sống mấy ngàn năm mà cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng này. Lần này coi như tiểu tử ngươi nhất được bảo rồi, thử tưởng tượng xem cả đàn tấn công cùng lúc thì ai còn là đối thủ của ngươi nữa.

- Điều kiện tiên quyết là phải tăng đẳng cấp của chúng lên, cấp 1 Bính đẳng thì chỉ cần 1 pháp quyết hệ hỏa của tu sĩ Trúc Cơ Kì thì cũng gần như tiêu diệt toàn bộ rồi.

Thấy vẻ mặt đang hưng phấn của hán Hà Diệu khẽ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ chân chân nhìn hán. Thấy có vẻ không đúng tiểu nha đầu vội vàng quay mặt lại cố chân tình nói:

-Phía trước đã được sư phụ muội lập trận kì phong ấn chúng trong không gian 2 dặm xung quanh, loại linh trùng này rất phàm ăn nếu để chúng tự do thì xung quanh đây không có sinh linh nào có thể tồn tại.

Nhìn thấy lũ linh trùng đang ăn thịt lẫn nhau Trần Duyên cũng hơi cảm thấy trùn bước, đừng nói là hán dù là 100 hán cũng không đủ để hàng vạn linh trùng này xoi tái.

Biết được nghi hoặc của Trần Duyên tiểu nha đầu cười hi hi lấy ra 1 viên tròn tròn rồi lấy tay kết ấn, những lá bùa bao xung quanh bay ra để lộ viên ngọc bên trong.

Viên ngọc màu tím sẫm, làn khói màu tím cũng từ đó bay lên bám vào cây cỏ xung quanh, ngay tức khắc chúng liền héo rũ xuống. Nhìn chằm chằm viên ngọc trên tay Hà Diệu chợt nói:

-Đây là nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô linh trùng cấp 2 Ất Đẳng sư phụ giao cho muội để phòng thân mỗi khi tới đây lấy linh trùng. Viên Tịnh Độc Đan lúc này là để 2 chúng ta không bị trúng độc từ viên nội đan này.

Chu lão nhìn viên nội đan kia chợt nói:

-Tứ Dực Hồng Ngô là 1 con rết khổng lồ có màu hơi đỏ kịch độc, nội đan của nó thì khỏi phải nói dù là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng nuốt phải cũng vô phương cứu vãn.

-Nhưng mà đó là loại thú cười rất phong cách a, nhớ hồi trẻ ta cũng từng cười 1 con bay khắp nơi khiến bao nữ tu sĩ ngưỡng mộ.

Trần Duyên quyết định làm ngơ không để ý tới lão.

-Khi bước vào pháp trận huynh không được cách muội quá 5 bước chân nếu không sẽ bị đàn linh trùng xé nát.

Hà Diệu vẻ mặt nghiêm túc căn dặn.

Khi 2 người vừa tiến đến như viên đường rơi vào giữa đàn kiến, nghe mùi sinh vật sống cả đàn linh trùng lao đến như điên. Lúc này Trần Duyên tinh thần cũng trở nên căng thẳng, biết là có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô nhưng đứng trước cảnh tượng khủng bố như vậy thì nói như không có gì xảy ra thì đúng là không hợp thói thường.

Đàn linh trùng thêm khát bay tới xé xác con mồi thưởng thức huyết nhục, thứ mà chúng thêm khát bấy lâu nay nhưng không biết rằng đó là lần cuối chúng thấy ánh mặt trời.

Xung quanh Hà Diệu như có tấm chắn che chở, từng con linh trùng chết đồ rập rời là tả xuống. Chúng như những con thiêu thân lao vào lửa, con phía trước rơi xuống thì phía sau ùn ùn tiến tới. Ngoại trừ khu vực 5 bước chân quanh đó xác linh trùng phủ đen mặt đất.

Tiểu nha đầu và Trần Diệu bước tới hang động gần đó, Hà Diệu phóng Âm Vang Phù cấp 1 phù Bính Đẳng vào trong. Tiếng vang lớn từ trong hang vọng ra, lát sau thấy không có chuyện gì Hà Diệu gật gù nói:

-Muội không thể vào được nếu không sở trướng linh trùng sẽ bị độc chết nên sẽ ở lại đây thủ cửa hang. Huynh đừng lo có vẻ lũ linh trùng đều đã ra ngoài kiếm ăn, sau khi vào đó lấy trứng linh trùng ra thật nhanh tránh đêm dài lắm mộng.

Trần Diệu gật đầu bước vào, đánh đạo pháp thuật tạo lửa đơn giản hán tiến sâu vào lòng đất.

Đi được mấy bước khắp nơi đều là xương động vật, những vệt máu đen đầu đầu cũng có, mùi tanh hơi khó chịu bốc lên nồng nặc. Trên vách hang là những lỗ nhỏ dày đặc như tổ ong nhìn vào bên trong còn thấy nào là nhộng, trứng linh trùng.

Khi Trần Duyên định thu thập thì Chu Lão lên tiếng nhắc nhở:

-Tiểu tử, trứng linh trùng ở đây rất bình thường không muốn nói là yếu ớt dù ngươi đem về ấp nở thì dù có bồi dưỡng cỡ nào thì chúng cũng không mạnh lên được. Ngươi cứ đi sâu vào trong biết đâu có kinh hi bất ngờ.

Nghe thấy có lí, hán tiếp tục tiến vào. Càng đi sâu xuống dưới lòng đất, mùi tanh hơi càng nồng, những lỗ trên vách hang càng lúc càng lớn. Lúc đầu chỉ như đầu ngón tay thì gần cuối hang động sâu trăm trượng dưới lòng đất thì đã có những lỗ lớn bằng nắm tay.

Trần Duyên tiến lại gần kiểm tra thì thấy bên trong chứa những trứng linh trùng số lượng rất ít, kích thước không lớn hơn những lỗ khác bao nhiêu nhưng lại rất sẫm màu, cảm lên có thể dễ dàng cảm nhận nhịp đập sự sống bên trong.

Chu Lão cũng ngạc nhiên:

-Thật không ngờ chi là loại linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhỏ yếu mà sức sống lại mạnh mẽ không bình thường đến vậy.

Không đợi nhắc nhở, Trần Duyên nhanh chóng thu thập toàn bộ trứng linh trùng thu vào túi. Sau khi thu thập toàn bộ hấn tiếp tục bước tiếp thì phát hiện 1 lỗ to hơn bàn tay người có lớp màn trắng che phía trước.

Quá kinh hỉ, Trần Duyên vội vàng tiến lại gần thì bị Chu Lão cảnh báo:

-Khoan đã tiểu tử ta cảm nhận được khí tức kì lạ, ở bên trong có thể là linh trùng còn sống, đề ta dùng thần thức tra xét kĩ lưỡng.

Hồi lâu sau Chu Lão lên tiếng:

-Tiểu tử ngươi đúng là tốt số mà, bên trong có 1 con linh trùng Đỉnh Đẳng đang lột xác. Nếu thành công sẽ có khả năng trở thành Ất Đẳng linh trùng.

Trần Duyên nghe vậy cười to.

-Ha...ha...ha đúng là trời giúp ta, đây chính là thời điểm tốt nhất để thuận phục nó.

Chu Lão cũng nhuئن miệng cười.

-Đây đúng là thời cơ hiếm có, lột xác là lúc linh trùng hư nhược nhất. Nhìn qua cũng thấy con linh trùng này tư chất không tệ, có thể đào tạo.

Trần Duyên lại gần xé màn trắng ra nhưng vô hiệu, hấn châm hỏa ý định đốt ra tro rớt cuộc cũng không có hề hấn gì.

-Đây là gì? Rắn chắc, thủy hỏa bất xâm chẳng lẽ là thiên phú của loài linh trùng này? Nhưng rõ ràng những con ở ngoài đó không hề có.

Hấn nghĩ mãi không ra liền quyết định không nghĩ nữa, bây giờ phải đem linh trùng này về từ từ nghiên cứu mới là vương đạo. Trần Duyên liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp”, da dẻ trở nên khô lại ngả màu xanh xám, cơ thể bỗng như gãy nhom lại.

-Hừ, đừng tưởng ta không làm gì được ngươi.

Nói rồi hấn duỗi bàn tay ra rồi cong lại như chiếc xẻng xúc toàn bộ đất đá xung quanh lỗ linh trùng, làm cho màn trắng dính trên đá rơi xuống lộ ra miệng hang lớn bằng bàn tay.

Trần Duyên phát hiện bên trong là cái kén trắng tinh thoàng ánh lên chút ánh sáng ảm đạm.

-Chấn động do ngươi gây ra đã cắt đứt quá trình lột xác của nó, con linh trùng này sắp chịu không nổi rồi. Ngươi nhanh chóng dùng “Thần Không Vạn Trùng” lập kế ước nhận chủ rồi sử dụng chân khí bồi dưỡng.

Trần Duyên làm theo, dấu ấn hình con linh trùng kì lạ tiến vào trong kén. Không có sự phản kháng nào, Trần Duyên đã khắc thành công ấn chú lên linh trùng. Sau khi truyền chân khí, thấy linh trùng khởi sắc liền thu vào túi linh thú mà hấn đã chuẩn bị trước khi tới đây.

Túi linh thú là pháp bảo giống như túi trữ vật nhưng lại chứa được vật sống, nên mắc hơn túi trữ vật rất nhiều. Túi này của hấn chỉ là pháp bảo cấp 1 Bình đẳng có thể chứa 2 con voi mà vẫn còn chỗ. Tiêu tốn hơn 50 viên hạ phẩm linh thạch mắc gấp 5 lần pháp bảo khác.

Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng xung quanh lấy hết những gì lấy được, hấn liền rời khỏi động sợ đêm dài lắm mộng.

Vừa quay người thì tiếng của Chu Lão vang lên trong đầu.

-Khoan đã, tiểu tử ngươi có thấy hòn đá lớn bên kia không?

Trần Duyên nghi hoặc nhìn qua hòn đá xù xì trong góc hang động.

-Nó chỉ là hòn đá bình thường thôi không có gì lạ.

-Ngươi nhìn kĩ bên ngoài đi.

Chu Lão mỉm cười kiên nhẫn nói.

-Hòn đá chắc ở nơi này rất lâu rồi, bên ngoài còn mọc rêu xanh rờn. Cái gì? Rêu

Trần Duyên liền thấy kì lạ, trong hang không hề có sự sống ngoài trừ lũ linh trùng ra mà lại có rêu.

Chu Lão cười khà khà nói.

-Đúng vậy hòn đá ngươi thấy không khác gì bình thường, dù có tu vi cao tới đâu cũng không cảm nhận được điều khác thường.

-Nó là Phù Sa Thạch nhìn kích cỡ hấn là cấp 2 Đỉnh đẳng, bản thân chỉ có công dụng duy nhất là làm màu mỡ đất bồi dưỡng linh thảo. Do không có linh khí thoát ra nên rất nhiều tu sĩ bỏ qua.

Nghe vậy Trần Duyên liền ném vào túi trữ vật, đây đúng là thứ hấn cần. Sau này việc bồi dưỡng linh thảo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tiểu nha đầu kiên cường

Khi đi ra, Trần Duyệt thấy tiểu nha đầu vẫn vững vàng đứng đó che chắn cửa động. Mặc dù có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô Công nhưng áp lực từ hàng vạn con linh trùng lao tới cũng không thể xem thường.

Hà Diệu mở hời nhể nhại nhưng vẫn cắn răng đứng đó không hề di chuyển thủ chắc cửa hang. Trần Duyệt chợt xúc động, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự che chở của ai khác ngoài sư phụ hắn.

Trần Duyệt tiến lại gần, thấy hắn Hà Diệu chỉ mỉm cười nhẹ. Rồi Trần Duyệt cũng nhẹ cười đầy ảm áp nhìn tiểu nha đầu, lại gần cầm lấy nội đan từ trong tay nàng nhẹ nhàng nói.

-Muội cứ nghỉ ngơi đi, có ta ở đây bảo vệ muội.

Chỉ 1 câu nói ngắn ngủi mà làm cho vẻ kiên cường lúc trước hầu như không còn, tiểu nha đầu chợt ngất đi vào lòng ngực của Trần Duyệt và mặt mỉm cười an tâm.

Trần Duyệt bắt đắc dĩ, ảm áp mỉm cười.

-Tiểu nha đầu này rõ ràng đã vượt qua giới hạn từ lâu rồi mà còn cố chèo chống đến giờ, mà không biết mơ thấy gì mà lại mỉm cười nhỉ?

Hắn đoán đúng, trong giấc mơ của Hà Diệu rõ ràng là hình ảnh 2 đứa bé khoảng 7 tuổi đối diện với con chó rất lớn.

Mặc dù sợ hãi tiểu hài tử vẫn cầm cành cây đứng thủ thế che chắn phía trước, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt nhưng vẫn kiên cường chống trả.

-Muội đừng lo có ta ở đây ta sẽ bảo vệ muội.

Hình ảnh tấm lưng mặc dù run lên vì sợ hãi vẫn đứng đó che chắn cho nàng đã in sâu vào tâm trí của tiểu nha đầu như mới xảy ra hôm qua.

Biết đây là nơi không thể ở lâu, Trần Duyệt lưng chống Hà Diệu, tay cầm nội đan trực chỉ phía trước rồi khỏi khu vực nguy hiểm này.

Hà Diệu tuy là tiểu nha đầu nhưng cũng đã phát triển hơn các nữ hài cùng tuổi, chỗ lồi chỗ lõm chỗ lồi chỗ lõm làm Trần Duyệt cống nàng trên lưng hưởng cảm giác mỹ diệu.

-Chà tiểu tử ngươi thật tốt số nha, có nữ hài sinh đẹp làm bạn lại còn thanh mai trúc mã nữa chứ.

-Mà ngươi cũng thâm độc thật, âm mưu nuôi vợ từ nhỏ chỉ chờ trái chín rồi thu hoạch thôi phải không? Thật tội nghiệp cho tiểu nha đầu đơn thuần, ngày thơ bị tiểu sắc lang như ngươi lừa gạt.

Chu Lão vừa nói vừa mang về mặt của quái thú thúc trên chọc. Trần Duyệt mặt xạm lại không nói gì, không phải là hắn không muốn nói mà bây giờ hắn không thể cất tiếng.

-Hừ không ngờ áp lực do đàn linh trùng này gây ra lại khủng khiếp tới vậy, ta đã vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” lên hết mức tiếp cận 600 cân lực mà vẫn cảm thấy rất khó chịu. Không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể chống chịu lâu đến vậy.

Hắn vừa đi vừa nghiêng răng, vết chân đã in hằn lên mặt đất. 2 canh giờ sau rốt cuộc hắn cũng rời khỏi khu vực có trận kỳ phong ấn, vừa định ngã xuống thiếp đi thì tiếng nhắc nhở của Chu Lão vang lên:

-Tiểu tử không được, nơi đây rừng thiên nước độc, xung quanh đều là độc trùng độc vật nếu ngất xỉu ở đây thì ngươi lẫn tiểu nha đầu kia chắc chắn mất mạng.

Nghe vậy Trần Duyệt cắn chóp lưỡi chảy máu, dùng con dao khiến bản thân tỉnh táo lại. Hắn chống Hà Diệu hướng về phía trước, dựa theo trí nhớ từ thời ấu, men theo con đường nhỏ tới căn nhà gỗ nơi mà hắn và tiểu nha đầu thường chơi đùa lúc nhỏ.

Khi vừa tới nơi không có thời gian để ôn lại kí ức đẹp, đặt tiểu nha đầu trên giường rồi 3 chân 4 cẳng bỏ chạy. Nơi đây rất gần động phủ tu luyện của Thất Trưởng Lão tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt, hắn không muốn dính dáng đến người tính khí thất thường như bà ấy.

Trần Duyệt chạy thục mạng xuống núi, sau khi đã rời xa khỏi Thiên Độc Sơn hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

-Sao tiểu tử ngươi chạy thục mạng vậy?

Chu Lão thắc mắc.

Sau khi nghe rõ ngọn nguồn thì lão cũng ồ lên:

-Ý ngươi nói là tiểu nha đầu dùng thần thức dò xét ngươi đó hả?

Trần Duyên bỗng tái mặt:

-Hả dò xét gì, ai, khi nào?

Chu Lão cười gian mãnh nói:

-Từ từ để ta nói.

-Từ lúc tiểu thê tử của ngươi tới thì có luồng thần thức bám theo tới dò xét ngươi rồi.

Trần Duyên bực tức:

-Sao lão nhân gia ngài không dẫn dò ta trước.

Lão khi mũi coi thường,

-Hừ ta nói trước thì ngươi làm được gì? Dù sao luồng thần thức này không ẩn chứa sát khí nên không cần lo lắng.

-Tiểu nha đầu cũng rất khá, chỉ mới hơn 150 tuổi mà đã kết đan cũng coi như là 1 tiểu thiên tài rồi.

Trần Duyên cũng không biết nói gì hơn, hần liền quay về động phủ còn việc Lục Đường Lang thì chờ lúc thích hợp thì lại làm phiền tiểu nha đầu.

Khi về động phủ Trần Duyên liền ngã lên giường ngủ 1 giấc thật sâu, hết cách hần chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, cơ thể đã bị ép tới mức giới hạn từ lâu, về được tới đây là hoàn toàn phụ thuộc vào tinh thần cứng cỏi chèo chống.

Khi Trần Duyên tỉnh dậy là chuyện của 3 ngày sau, thả lỏng không chỉ làm cho cơ thể hồi phục hoàn toàn mà tu vi còn tinh tiến làm hần mừng rỡ khôn xiết.

-Có vẻ do áp lực của đàn linh trùng đã làm nghiền ép tiềm lực của bản thân, bây giờ ta đã là Luyện Khí kì tầng 4 đỉnh phong chỉ cách 1 bước là bước vào Luyện Khí kì tầng 5.

Hần bước tới phòng tu luyện, không gian xung quanh đã tràn ngập một linh khí mặc dù không nồng đậm nhưng cực kì thích hợp cho pháp quyết “Hóa Mộc Quyết” khiến hần mừng khôn xiết.

-Mộc linh khí tràn ngập hần là từ 4 bụi Tam Diệp Thảo này, vậy là càng nhiều linh thảo, linh mộc thì tu vi của ta tiến triển càng nhanh. Sau này chỉ cần hấp thu mộc linh khí xung quanh là đủ, không cần trực tiếp từ linh thảo như trước.

Hần vui mừng cũng là có lí, so với việc hấp thu mộc linh khí từ linh thảo thì hấp thu mộc linh khí từ linh khí xung quanh vẫn tốt hơn. Trên đời đâu ai muốn làm chuyện mồ gả lấy trứng.

Trần Duyên lấy ra Phù Sa Thạch, ban đầu hần tính nghiền nát ra rồi rải xuống đất (main làm giống như bón phân ấy ^-^) nhưng bị Chu Lão ngăn lại. Lão nói:

-Ngươi đúng là phí của trời mà, thiên tài địa bảo hiếm thấy như vậy đưa vào tay ngươi không khác gì phân bón. Nhanh đem các vật cần thiết trong danh sách này về đây, ta sẽ chỉ ngươi cách sử dụng của nó.

Nói rồi lão đọc ra danh sách trên dưới 10 vật liệu cần thiết, thứ khó nhất trong đó chỉ có phân của Động Địa Trượng, yêu thú cấp 3 Đỉnh đẳng có sức mạnh ngang với lão quái Kim Đan sơ kì.

Nhưng hần cũng không lo lắng nhiều trong tông môn cũng có Động Địa Trượng, là vật cưỡi yêu thích của Ngũ Trường Lão. Cứ cách 6 tháng lại đều đặn phát nhiệm vụ vệ sinh chuồng trại 1 lần từ giờ tới đó còn 4 tháng nữa, nhưng việc này cũng không gấp, dù sao 4 cây Tam Diệp Thảo vẫn dư sức cho hần tu luyện.

Nhắc tới 4 tháng thì hần lại nhớ tới ước hẹn đi dạo phố cùng tiểu nha đầu, lần này không thể thất ước với nàng được. Dù sao người ta cũng liều mạng giúp hần tìm linh trùng.

Nói tới đây, nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp pha chút ngáy thơ của nữ hài tử làm hần bỗng chốc mỉm cười.

Sau khi dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên liền ngồi xuống tĩnh tọa, khi hần rời khỏi mật thất tu luyện đã là chuyện của 7 ngày sau đó.

Gương mặt tự tin, đôi mắt sắc bén, dáng đi hữu lực người ngoài nhìn vào cũng dễ dàng phát hiện được tu vi của hần đã tăng trưởng. Trần Duyên nhìn

vào mặt hán phản chiếu qua mặt nước lấm bẫm

-Không ngờ chỉ hơn 2 tháng mà ta đã là Luyện Khí Kỳ tầng 5, tốc độ gần như vượt qua những tên thiên tài kia rồi. Các người cứ chờ đi ngày trả thù của ta sẽ không còn xa nữa, ta sẽ cho các người thấy dù là thiên tài cũng bị ta dẫm dưới chân mà thôi.

Nói tới đây gương mặt của hán xuất hiện sát khí tràn ngập, nếu có ai từng gặp hán dám chắc sẽ nghi ngờ bản thân nhìn lầm. Không thể ngờ rằng tên phế vật lưu manh không dám động tay động chân lại có nhiều sát khí như vậy.

Dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân kẻ bị thiên hạ gọi là đại ác nhân, khi còn trẻ lão từng đồ sát toàn thành vạn người để luyện công pháp thành danh của lão “Huyết Phong Kiếm Pháp”.

Chỉ sau khi kết đàn thành công thì lão mới bị môn phái triệu tập phong làm Tứ Trưởng Lão trấn giữ tông môn đồng thời tu tập tâm tính bước lên cảnh giới cao hơn.

Trần Duyên đã được chính tay Tứ Trưởng Lão dạy dỗ giết người, tra tấn. Lão dạy hán rất nghiêm khắc như là thấy hình ảnh bản thân lão lúc nhỏ trong hán, mãi tới năm 10 tuổi khi hán bắt đầu tu luyện thì lão mới không ngó ngàng tới.

Che đây sát khí, không để kẻ khác phát hiện rồi ra tay bắt ngờ đó chỉ là điều cơ bản mà hán biết.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tu luyện thần thông

Trần Duyên bước ra khỏi động phủ, khởi động trận pháp hộ phủ tới cổng hiến điện nhận bùa 2 nhiệm vụ đến Hắc Lâm rừng rậm, hán liền xuống núi thuê Xích Lân Mã trực chi Hắc Lâm rừng rậm.

Hán có vẻ vội vàng cũng dễ hiểu, dù sao chỉ còn 3 tháng nữa là tết âm lịch còn hẹn ước với tiểu nha đầu không thể trễ hẹn được.(các đồng đạo nhớ nha đã hẹn gái là không để gái chờ^-^)

3 ngày sau Trần Duyên đã tới Hắc Lâm rừng rậm, hán tới đây chủ yếu không phải là để kiểm điểm cống hiến. Thật ra Trần Duyên đã đột phá luyện khí kỳ tầng 5 chỉ sau 1 ngày bế quan, những ngày còn lại hán quyết định lập khế ước nhận chủ linh trùng đàn.

Trần Duyên đem đàn linh trùng hơn trăm con vào túi sủng vật, quyết định tới Hắc Lâm rừng rậm tìm kiếm tinh huyết để bồi dưỡng chúng.

Khi hán tới vùng ngoài của rừng thì Chu Lão lên tiếng.

-Ở đây được rồi, tiểu tử ngươi mau thả Thực Huyết Trùng ra.

Thực Huyết Trùng là tên do Trần Duyên đặt, do loài linh trùng này mỗi khi gặp huyết nhục là như nổi điên tấn công ào ạt.

Hán thông qua khế ước câu thông với bản mệnh linh trùng Tinh Thần Trùng, tiểu tử này gần đây được Trần Duyên nuôi nấng ngày càng béo tròn. Suốt ngày chỉ biết nằm ườn trong nãi hải mà ngủ, chỉ khi nào tới giờ ăn mới tỉnh dậy nùng nịu đòi hán.

Trần Duyên nhìn con “sâu mập” kia cứ lần qua lần lại chứ không thể nào bỏ được thì tức cười. Hán nghiêm mặt lại đe dọa:

-Tiểu tử kia ngươi suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ nếu hôm nay không làm nên việc thì ta đem ngươi làm mồi cho chim

“Sâu Mập” rất nhân tính hóa, nó hiểu những gì Trần Duyên nói thì như khịt mũi coi thường nó liến lẩn mấy vòng rồi lại ngủ tiếp mặc cho Trần Duyên đe dọa hay dụ dỗ.

Hết cách hán đành nhờ Chu Lão ra tay dù sao lão cũng là tay chơi trùng mấy ngàn năm có kinh nghiệm hơn hán.

Chu Lão đành thân chinh ra trận, lão tới gần Tinh Thần Trùng nở nụ cười như gió xuân từ từ dịu ngọt.

-Tiểu hài tử à lại đây nói cho gia gia nghe tại sao ngươi không giúp hán...

Sau 3 canh giờ dụ dỗ đàm phán thì Trần Duyên mới hiểu ra là do gần đây hán cố ý giảm 1 phần lương thực của Tinh Thần Trùng để đủ chân khí tu luyện.

Hán cứ nghĩ tiểu gia hỏa này mới nở ra không lâu sẽ không nhận ra hành động mờ ám của hán, ai ngờ... nghe tới đây ngay cả Chu Lão cũng ném cho hán ánh mắt khinh bỉ.

Trần Duyên lúc này da mặt cũng đỏ lên không ngờ có lúc mình lại bị xem là kẻ đánh ăn với tiểu hài tử. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, hán phải thề không

được rút bớt lượng nguyên khí cho con sâu mập kia đồng thời phải tăng 5 thành xem như là đền bù tổn thương tinh thần.

Nói tới đây thì Trần Duyên cũng rụng rời tay chân, đúng là mất cả chì lẫn chài, cứ kiểu này còn gì giấc mơ đạp lên đầu lũ thiên tài kia. Sau 1 hồi mặc cả thì hẳn như được tha bổng chỉ cần tăng thêm 2 thành.

Tinh Thần Trùng xem như cũng có lương tâm, sau khi đạt thành hiệp nghị với sự làm chứng của Chu Lão thì nó cũng rất bỏ tâm ra làm việc.

Dựa theo thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” Trần Duyên như hòa làm một với Tinh Thần Trùng, chỉ khi tinh thần hòa làm một thì tu sĩ mới có thể sử dụng thần thông của bản mệnh trùng.

Chỉ sau vài lần thử nghiệm cuối cùng cũng thành công khiến cho Chu Lão giật mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được nguyên nhân lão chỉ đành đổ lỗi cho Tinh Thần Trùng chê nó là một con linh trùng dễ dãi.

Lần đầu sử dụng thần thông hẳn mới hiểu ra, không chỉ điều khiển linh trùng, hẳn có thể dò xét xung quanh hay sử dụng các công pháp liên quan tới tinh thần lực. Đây đúng là tin vui bất ngờ, hẳn có thể cảm nhận mọi vật ở xung quanh bán kính hai trượng điều mà chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sau khi mở ra thức hải mới có thể làm được.

Hắn đang vui mừng thì lại bị Chu Lão xối gáo nước lạnh.

-Không ngờ thần thông của tiểu hải tử kia khiến người dùng được thần thức.

-Mà người tốt nhất không nên sử dụng, ta có thể cảm nhận được thần thức của người thì các tu sĩ khác chỉ cần có giác quan tương đối mẫn cảm hay có tu vi cao hơn người đều sẽ phát hiện ra. Đến lúc đó...

Chu lão nói tới đây thì dừng lại thâm thúy nhìn Trần Duyên khiến hắn cũng nhận ra.

-Tiểu phu vô tội hoài bích có tội, ta bị hưng phấn nhất thời che mắt. Thứ có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kì dùng được thần thức thì ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng thèm muốn.

-Đa tạ Chu Lão rồi.

Trần Duyên nghiêm túc nói.

Lão cũng cười ha hả:

-Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Sau đó Trần Duyên bắt đầu luyện tập cách khống trùng, lần đầu hẳn chỉ có thể khống chế từ 10 tới 20 con Bính đẳng linh trùng, sau 3 ngày hẳn đã có thể điều khiển một trăm con.

Nhưng một trăm con linh trùng có lẽ là một tầng ngăn cách, dù có cố gắng đi chăng nữa thì số linh trùng cũng không tăng thêm.

Tới đây Chu lão cũng nói:

-Đó là do tu vi của người còn quá thấp chưa phát huy hết tác dụng thần thông của Tinh Thần Trùng. Tu vi của tu sĩ và bản mệnh linh trùng phải tương đương thì mới có thể phát huy sức mạnh của thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng”.

Trần Duyên chỉ còn biết chấp nhận.

-Về sau tinh tiến tu vi mới là vương đạo.

Trần Duyên thở dài, ngay sau đó liền trở nên hưng phấn. Bây giờ hẳn khác nào có đoàn quân hàng trăm tu sĩ Luyện Khí sơ kì làm tùy tùng chứ.

Trần Duyên đi tới đâu thì gieo rắc sự chết chóc tới đó, hàng trăm con Thực Huyết Trùng như đàn châu chấu kéo tới thôn phệ bất cứ thứ gì trên đường đi, từ dã thú tới cây cỏ, đặc biệt hẳn còn cắn dẫn tiểu mập mập gặp mộc linh thảo hoặc linh mộc thì ra lệnh cho lũ Thực Huyết Trùng thông báo lại ngay.

Nửa tháng trôi qua, trăm con linh trùng chỉ sống sót hơn phân nửa, nhưng nhìn bề ngoài có thể thấy rõ ràng sự khác biệt. Chúng lớn hơn gấp rưỡi, màu sắc rõ ràng đen bóng hơn trước. Chỉ cần hai mươi con Thực Huyết Trùng bao vây thì dù là yêu thú Đỉnh đẳng cũng ôm hận bỏ mình.

Sau khi dọn dẹp một khu vực, hắn liền thu bọn linh trùng vào túi linh thú. Thực huyết trùng khi bay gây ra tiếng động lớn rất dễ gây chú ý, khu rừng này nếu may mắn có khi còn gặp yêu thú cấp ba cũng không chừng, à không là xui xẻo mới đúng.

Trần Duyên hiểu được đây không phải nơi để một tên tu sĩ Luyện Khí trung kì như hắn cùng mấy chục con Bính đẳng linh trùng có thể đi ngang.

Đó là bài học hắn rút ra sau khi liều mạng vây công Liệt Diễm Hồ yêu thú cấp 1 Giáp đẳng, thành công thì không thấy đâu mà thay vào đó là hơn hai mươi con linh trùng bị thiêu thành tro khiến Trần Duyên bỏ chạy thực mạng. Cũng may là nhờ số lượng lớn linh trùng phân tán sự chú ý của Liệt Diễm Hồ nếu không hẳn mới là kẻ bị thiêu cháy.

Theo bản đồ Trần Duyên đi men theo khu rừng đến một nơi gọi là Thạch Lâm. Đây chỉ là núi đá nhỏ cao gần 50 trượng, nhưng đặc biệt ở chỗ là nó rất rộng, có nhiều tháp đá thẳng đứng xếp thành rừng.

Hắn tới đây để thu hoạch vật phẩm nhiệm vụ Thạch Nhân Vượn.

Trong nhiệm vụ có ghi rõ yêu thú Thạch Nhân Vượn cấp 1 Đỉnh đẳng, sống thành bầy, rất thông minh. Chỉ cần thu hoạch mười cặp mắt của chúng nhận được hai mươi điểm công hiến.

Nếu chỉ có một mình thì Trần Duyên còn lâu mới nhận nhiệm vụ này, có thêm đàn linh trùng trợ giúp thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù sống bầy đàn Thạch Nhân Vượn vẫn đào hang gần nhau theo từng nhóm nhỏ khoảng sáu tới bảy con, sau hai ngày thăm dò Trần Duyên quyết định phục kích một cái hang ngoài rìa. Hắn phát hiện những con già yếu thường bị đẩy ra vòng ngoài sinh sống.

Đêm hôm đó Trần Duyên vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến lại gần hang đá. Hắn chọn không chỉ là do lũ Thạch Nhân Vượn đã già yếu mà cái hang này là nơi xa nhất, xung quanh không hề có cái nào.

Trần Duyên quyết định trấn giữ phía trước ra lệnh cho đàn Thực Huyết Trùng xông vào, độ khoảng một chum trà xuất hiện tiếng rên la thảm thiết. Rồi một bóng đen xuất hiện, con Thạch Nhân Vượn đã mất một bên cánh tay, đang phóng thẳng ra phía cửa hang.

Phía sau đó là đàn linh trùng giận dữ do để xổng con mồi. Trần Duyên đã phục kích sẵn bên ngoài, con Thạch Nhân Vượn già yếu vừa lao ra khỏi hang thì bị Trần Duyên phục kích. Hắn khép bàn tay lại thành mũi giáo từ sau núi đá phóng ra đâm xuyên qua tim vượn.

Con vượn đứng đó không ngã do bị cánh tay của Trần Duyên xuyên qua cơ thể, mắt vẫn mở to mặc dù tim đã bị xuyên thủng. Trên gương mặt vẫn còn mang theo vẻ bất ngờ. Rõ ràng nó không hề cảm nhận thấy bất kì khí tức của ai xung quanh đây không ngờ lại có kẻ phục sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Yêu thú cấp hai khủng bố

Trần Duyên rút ra lau sạch vết máu trên tay, đào đi cặp mắt của Thạch Nhân Vượn. Khi bình thường cặp mắt của chúng cũng không quá đặc biệt, nhưng trước khi chết nếu bị sợ hãi tới độ, đôi mắt khi bị đào ra sẽ giống như viên đá dùng để làm tài liệu luyện khí rất tốt. Đó cũng là lí do tại sao loài vượn này có cái tên như vậy.

Sau khi hoàn thành xong Trần Duyên quyết định mò vào hang kiểm tra thu hoạch. Bên trong, trần hang rất thấp gần như phải bò mới di chuyển được.

Một lúc sau đứng như hán dự kiến, bên trong vẫn còn bốn cái xác của Thạch Nhân Vượn bị cắn nham nhở không nhận ra. Trần Duyên lại gần đào đi bốn cặp mắt rồi ra lệnh cho Thực Huyết Trùng giải quyết chỗ còn lại, về phần hắn liền đi ra khỏi hang chờ đợi.

Ở đây khắp nơi đều là mùi tanh của máu với lại hắn cũng không có sở thích chứng kiến cảnh đàn linh trùng thôn phệ huyết nhục.

Sau đó Trần Duyên thu lại Thực Huyết Trùng, cứ mỗi đêm hắn đều làm như vậy với những cái hang xung quanh. Đàn linh trùng sau khi bổ sung đầy đủ trăm con mỗi ngày đều được thôn phệ huyết nhục yêu thú liền trở nên dữ tợn hơn trước, thực lực cũng tăng lên thấy rõ.

Trước đây chúng có thực lực yếu nhất, luôn chiến đấu nhờ số đông. Giờ đây Thực Huyết Trùng đã lớn bằng gang tay, đơn đã độc đấu cũng thắng được yêu thú Bính đẳng tầm thường cộng với sức sống mạnh mẽ kì lạ thì đồng cấp đã ít có đối thủ.

Kiểm kê túi trữ vật thì hắn đã có gần bảy trăm cặp mắt, điều đó có nghĩa là gần bảy trăm Thạch Nhân Vượn đã bị đàn linh trùng của hắn thôn phệ.

Trần Duyên quyết định rời đi, một phần không muốn tận diệt đàn vượn này (anh main nhà ta rất biết bảo vệ môi trường vỗ tay vỗ tay -_-), một phần hắn cảm nhận được sự nguy hiểm. Tuy không rõ ràng nhưng hắn vẫn rời đi, nơi này không còn gì cho hắn ở lại mạo hiểm nữa.

Khi Trần Duyên đi khỏi, đêm hôm đó phá vỡ sự yên tĩnh của Thạch Lâm là tiếng hét chói tai. Một con vượn cao gấp mười lần người thường đứng trên tháp đá cao nhất thị uy, xung quanh nó là hàng ngàn Thạch Nhân Vượn nằm rạp xuống không dám ngược nhìn.

Con vượn khổng lồ này rõ ràng là vua ở đây, nhờ may mắn ăn được kì hoa dị quả mà kích hoạt huyết mạch vượt qua giới hạn của đồng loại. Vị vua đang rất bức tức, đã gần nửa tháng mà có rất nhiều Thạch Nhân Vượn không cống nạp thức ăn cho nó.

Sau khi đập nát hang đá thì xuất hiện trong đó chỉ là những khúc xương nằm ngổn ngang làm nó nổi giận. Có kẻ cả gan tới khu vực của nó giết hại đồng loại, vượn vương lại gần đánh hỏi thì chỉ thấy mùi linh trùng khắp nơi trong đàn, nhưng tuyệt đối không thấy mùi của Trần Duyên. Mắt dấu kẻ thù, vượn vương phát tiết phá phách khắp nơi.

Khi đó kẻ thù ác thì lại nhàn nhã nằm trên cây chơi đùa với tiểu mập mập. Hết cách, trong rừng rậm nếu không tìm thấy mộc linh thảo thì hắn không có

mộc linh khí tu luyện.

Với lại chơi đùa với tiểu mập mập cũng không tệ, mỗi lần hấn trên chọc thì Tinh Thần Trùng quá mập chỉ có thể lăn qua lăn lại trốn tránh nhưng làm sao thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn, chỉ có thể ủy khuất mặc cho hắn tùy ý khinh bạc.

Đang chơi đùa Trần Duyên lên tiếng hỏi:

-Chu lão biết cách nào để Thực Huyết Trùng tiếp tục lột xác không?

Lão nghe vậy liền không cần suy nghĩ nói:

-Tiểu tử ngươi chỉ cần tìm được thiên tài địa bảo thích hợp hoặc thôn phệ huyết nhục có thực lực càng mạnh thì chúng càng dễ lột xác.

Hắn nghi hoặc hỏi:

-Lão nhân gia ngài nói thiên tài địa bảo nào đồng thời huyết nhục có thực lực cao bao nhiêu?

Lúc này mặt mo của lão cũng đỏ lên, cao giọng quát:

-Hừ! Mỗi loài linh trùng đều khác nhau, Thực Huyết Trùng này của ngươi là loại hiếm thấy làm sao ta biết được.

-Có giỏi thì ngươi kiểm huyết nhục của cấp 2 yêu thú hay là cấp 2 thiên tài địa bảo xem nó có lột xác không.

Tới đây Trần Duyên cũng phục sát đất bản tính lưu manh của lão rồi. Có những thứ đó thì hắn cần gì hỏi lão.

Đang ngồi suy tư thì từ xa những tiếng nổ lớn vọng lại làm Trần Duyên giật mình. Chu lão nhìn về hướng phát ra tiếng động rồi quay lại mỉm cười nhìn hắn:

-Tiểu tử điều ước của ngươi thành sự thật rồi, mau đi theo phương hướng phát ra tiếng động vừa rồi, nhớ đi nhẹ thôi.

Hắn nghe lão nói cũng tò mò, vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Trần Duyên núp vào bụi rậm gần đó phía trước là một hồ nước rộng gần một dặm. Trên hồ là trận chiến long trời lở đất của một con cá chép và chim ưng, cả hai đều to lớn bất thường.

Thấy Trần Duyên nghi hoặc Chu lão giải thích:

-Con cá chép lớn kia là Thủy Hồng Ngư yêu thú cấp 2 Bính đẳng, còn chim ưng là Tứ Chảo Ưng yêu thú cấp 2 Đinh đẳng.

Đây là lần đầu hắn thấy yêu thú cấp hai tranh đấu làm không tránh khỏi sự ngỡ ngàng.

-Thủy Hồng Ngư rõ ràng là chỉ là yêu thú Bính đẳng không ngờ lại dựa vào địa hình ao hồ đấu ngang sức với Tứ Chảo Ưng yêu thú Đinh đẳng.

Thấy Trần Duyên đang suy đoán thì Chu lão lại hỏi:

-Theo tiểu tử ngươi thì tại sao chúng tranh đấu với nhau.

Biết Chu lão đang thử hắn, Trần Duyên cũng không dấu dốt liền nói:

-Khi yêu thú tranh đấu thì chỉ có ba trường hợp. Đầu tiên là tranh giành tình nhân, thứ hai là tranh giành địa bàn, thứ ba là tranh giành thiên tài địa bảo.

-Trường hợp này thì điều thứ nhất không cần phải nói đến, chỉ còn thứ hai hoặc thứ ba thôi.

Chu lão gật gù:

-Ngươi rất khá, vậy theo tiểu tử ngươi thì là thứ hai hay thứ ba?

Trần Duyên cười giả hoạt nhìn lão rồi chắc như đinh đóng cột nói:

-Chắc chắn là điều thứ ba, hai con yêu thú này đang tranh giành thiên tài địa bảo nào đó.

Lão bất ngờ nhìn hắn nói:

-Hừ, ngươi đánh rắm. Chỉ có hai câu trả lời ti lệ đúng rất cao nên ngươi mới chắc chắn như vậy đúng không?

Chu lão bức tức, không ngờ tiểu tử này lại lỗ mãng như vậy, dám qua mặt lão. Sống mấy ngàn năm chỉ cần nhìn qua thì lão đủ hiểu xung quanh đây thiên tài địa bảo không phải một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ như hắn có thể cảm nhận được.

Thấy Chu lão thật sự nổi khี้, Trần Duyên vội cười giải thích:

-Ai bảo ta nói chuyện không căn cứ, Chu lão nhớ trước khi tới đây lão nhân gia ngài nói gì với ta không?

Lão suy nghĩ một hồi rồi chợt nhớ ra hình như lão có nói:”tiểu tử điều ước của ngươi thành sự thật rồi”.

Nghĩ tới đây lão chợt xụ mặt lại, không ngờ có ngày tự lấy đá đè chân mình.

Trần Duyên cười thâm liên nói:

-Hồi nãy điều Chu lão muốn nói là gì, tại sao lại bảo ta tới đây?

Biết Trần Duyên cho mình bất thang leo xuống lão cũng nghiêm nghị nói:

-Hai con yêu thú này đều là yêu thú cấp 2, không phải là điều mong ước của ngươi sao. Chỉ cần đem huyết nhục của chúng cho Thực Huyết Trùng thôn phệ thì ta bảo đảm lũ linh trùng của ngươi sẽ lột xác.

-Còn thiên tài địa bảo bên trong kia là Địa Linh Sâm linh thảo cấp 2 Giáp đẳng. Lần này ngươi nhặt được món hồi rồi, một tên trúng hai con nhận.

Nghे Chu lão dụ dỗ làm Trần Duyên cũng nổi lên tham muốn, nhưng hần chợt cười khổ. Trên đời dù thứ tốt đến đâu cũng cần có mạng mới hưởng thụ được, hai con yêu thú cấp hai kia dù bị thương nặng cũng dư sức tiêu diệt mười tên như hần.

Đoán được suy nghĩ của Trần Duyên, Chu lão cười hà hà nói:

-Ngươi đừng lo, Thủy Hồng Ngư là yêu thú hiếm có. Tương truyền là trong người nó có ẩn chứa long huyết mạch, cho nên có bản tính rất cao ngạo. Trận chiến này nếu ta đoán không sai thì sẽ là trận chiến một mất một còn, tới lúc đó...

Nói tới đây Chu lão nhìn qua làm Trần Duyên hiểu ra, bây giờ là lúc ngư ông đắc lợi. Chờ cho cả hai từ thương thì đó chính là lúc hần ra tay.

Đúng như Chu lão tiên đoán, Thủy Hồng Ngư càng về sau càng yếu thế. Dù có lợi thế sân nhà nhưng đẳng cấp chênh lệch không thể bù đắp dễ dàng như vậy được.

Khi Thủy Hồng Ngư vừa nhảy khỏi mặt nước, Tứ Chảo Ưng như phục sẵn ở đó liền lao tới dùng bốn chảo như kim sắc bén nhọn găm sâu vào cơ thể Thủy Hồng Ngư khiến nó văng lên bờ gần chỗ ẩn nấp của Trần Duyên vài chục bước chân, ổ bụng bị mở, nội tạng vỡ nát.

Thấy con cá lớn nằm im bất động Tứ Chảo Ưng lao xuống, dù sao một con mồi là cấp hai yêu thú không phải lúc nào cũng dễ dàng tìm được. Vừa lao tới gần thì một chuyện xảy ra làm Trần Duyên kẻ cả Tứ Chảo Ưng đều không ngờ.

Thủy Hồng Ngư phun ra từ miệng một viên cầu màu xanh. Thấy vậy Chu lão liền la lên trong đầu của Trần Duyên:

-Tiểu tử chạy ngay đi (trước khi mọi chuyện dần tồi tệ hơn ^-^).

Không kịp suy nghĩ, Trần Duyên theo phản xạ phóng thẳng ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nữ nhân thần bí, bảo vật bất ngờ

Về phía hai con yêu thú, viên cầu màu xanh kia bỗng nhiên phát nổ. Ngay lúc đó có thể thấy được tia sợ hãi của Tứ Ưng Chảo.

Nhưng mọi chuyện đã không kịp, ánh sáng trắng gần như bao phủ trong vòng trăm bước chân quanh đó nuốt chửng hai con yêu thú.

Còn về phần Trần Duyên mặc dù được Chu Lão nhắc nhở, nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh không thể nào chạy kịp. Nhìn thấy vụ nổ đang tới, hần cắn răng lấy ra Thiên Lôi Phù ném về phía sau.

Thiên Lôi Phù nổ tung, vụ nổ tạo sức ép đẩy hần ra khỏi cái thứ ánh sáng chết chóc kia. Sau khi tia sáng vụt tắt, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên làm cho những yêu thú gần đó hoảng sợ bỏ chạy.

Còn Trần Duyên do ở gần vụ nổ bị âm thanh lỗ tai chảy máu ngất xỉu. Khi mở mắt ra mặc dù đầu còn rất đau nhưng vẫn nhìn xuống cổ lấy sự tỉnh táo. Hần cố nhớ lại chuyện xảy ra vừa nhìn xung quanh, rõ ràng đang trong rừng rậm không ngờ lúc này hần lại ở trong một cái lều.

Nhìn đau Trần Duyên ngồi dậy bước ra khỏi lều. Trước mắt hần là một nữ nhân quyến rũ, làn da hơi ngăm, ngực tròn lẳn, kết hợp với y phục xẻ cao bên dưới làm lộ ra cặp đùi mượt mà hoàn mỹ.

Giương mặt xinh đẹp, nụ cười quyến rũ khi nàng bước đi làm cho phong cảnh núi rừng xung quanh cũng e thẹn không bằng.

Thấy Trần Duyên say mê nhìn mình, nữ nhân không bức bối vì có lẽ đã quen với những ánh mắt này. Nàng bước tới gần hấn miệng cười quyến rũ, hơi thở như lan cát tiếng:

- Công tử, công tử, công tử...

Trần Duyên chợt tỉnh người, hấn ngượng ngừng cười chấp tay nói:

- Xin thứ tội, đây là lần đầu ta thấy người xinh đẹp như cô nương đây làm cho ta hơi bất ngờ.

Đây là hấn nói thật, từ trước tới nay ở trong tông môn các nữ tu sĩ nếu không mặc đạo bào rộng thùng thình thì che kín mặt. Mặc dù có tiểu nha đầu Hà Diệu khả ái hứa hẹn tương lai cũng là một nữ nhân bại hoại, nhưng đó cũng chỉ là tương lai thôi không thể nào so với vóc dáng kiều mỵ này được.

Lần này lại tới lượt nữ nhân này ngạc nhiên, không ngờ tiểu tử này lại thẳng thắn đến vậy. Trước đây nàng gặp rất nhiều nam nhân, có người công tử quyền quý, có người hào hấn hào sảng nhưng không ai lại thật lòng nói ra bản thân say mê trước mặt nàng.

- Công tử thấy cơ thể như thế nào, còn gì bất tiện hay không.

Thấy nàng ân cần hỏi Trần Duyên mới chợt nhớ ra:

- Đa tạ cô nương, ân cứu mạng hôm nay ta sẽ không quên.

Nàng mỉm cười khẽ nói:

- Công tử không cần bận tâm ta chỉ tình cờ đi ngang qua thấy công tử bất tỉnh liền mang về thôi.

- Sao lại vậy được, ân cứu mạng này ta sẽ dày công báo đáp. Mà chẳng hay cô nương tên là gì để ta dày công báo đáp.

Thấy hấn khẳng khái một mực thì nàng cũng không nói thêm chỉ nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ họ Bạch, tên chỉ một chữ Vân công tử gọi ta là Bạch cô nương là được rồi.

- Thì ra là Bạch cô nương tại hạ Trần Duyên xin hữu lễ.

Trần Duyên cũng nói ra tên cho nàng biết.

- Trần Duyên, duyên nợ trần thế, tên của công tử rất hay.

- Lúc này khi đưa công tử về thì ta thấy vật này xin trả lại cho công tử.

Nàng đưa ra, đó là thân phận lệnh bài mà hấn luôn đeo ở thắt lưng.

- Đa tạ, không biết cô nương là người nơi nào.

- Ta đang ra ngoài lịch luyện, còn về thân phận xin thứ lỗi ta không thể nói cho công tử biết được.

Trần Duyên nghe thấy vậy cũng không ép, mỗi người đều có bí mật riêng, đôi khi biết quá nhiều cũng không hẳn là tốt.

- Đây là tín vật của ta, khi nào cô nương có chuyện gì cần thì chỉ cần tới Ma Kiếm Tông đưa tín vật này thì sẽ có người đưa cô nương đến gặp ta.

Hấn đưa ra lệnh bài màu vàng khắc chữ Phong là tín vật chỉ có đệ tử chân truyền mới có, mà cả Ma Phong Sơn chỉ có mình hấn là đệ tử chân truyền. Vậy mới biết lệnh bài này nặng tới mức nào.

- Vậy tiểu nữ xin đa tạ.

- Có việc này làm phiền công tử không biết công tử có thể giúp tiểu nữ được không?

- Cô nương cứ việc nói.

Hấn cười hào sảng.

Nàng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho hấn rồi mỉm cười.

- Công tử hãy giữ lấy vật này.

- Đây là...

Trần Duyên tò mò, lúc hần định kiểm tra chiếc nhẫn thì bị cô nương kia ngăn lại.

-Khoan đã công tử khoan hãy kiểm tra, đợi ta rời khỏi đây thì làm gì tùy công tử.

Mặc dù thấy lạ nhưng hần cũng không nói gì bởi vì Trần Duyên có thể nhận ra nàng không có ý xấu.

-Bạch cô nương đừng lo ta nhất định sẽ giữ kĩ vật này.

Nghe tới đây nàng liền nở nụ cười yên tâm.

-Cáo biệt công tử, khi nào tiện đường tiểu nữ nhất định sẽ tới Ma Kiếm Tông gặp mặt.

-Cáo từ ta nhất định sẽ chờ ở Ma Kiếm Tông đợi xa giả của cô nương.

Khi hần vừa dứt tiếng thì vị Bạch Vân cô nương kia đã không thấy đâu làm hần cũng đôi chút ngỡ ngàng.

Khi hần vẫn còn đang kinh ngạc thì Chu lão lại hiện lên:

-Sao rồi hả tiểu tử có phải nữ nhân vừa đi làm cho lòng ngươi còn nhớ không.

Nghe thấy Chu lão trêu chọc, Trần Duyên mặt không đổi sắc liền đổi chủ đề:

-Ta tính lâu rồi mà bây giờ Chu lão mới hiện lên.

Nghe thấy lời lẽ có mùi trách móc lão liền cười hề hề nói:

-Đương nhiên là có nguyên nhân, ngươi có biết nữ nhân vừa rồi có lai lịch như thế nào không?

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của hần lão liền nói tiếp:

-Ta mà xuất hiện thì ả ta liền lập tức nhận ra.

Trần Duyên hoảng hốt:

-Chẳng lẽ cô nương kia là tu sĩ Nguyên Anh kì.

Chu lão vuốt vuốt chùm râu ngắn cùn của lão làm vẻ đạo mạo nói:

-Ngươi suy đoán gần đúng.

-Gần đúng tức là sao?

Thấy Trần Duyên sắp hết kiên nhẫn Chu lão cũng không dây dưa thêm.

-Haiz! Tiểu tử ngươi đúng là thấy sắc quên sự phụ nữ. Cô nương kia của ngươi thật ra là một con yêu thú cấp bốn có thể hóa thành hình người.

Trần Duyên ngỡ ngàng.

-Nàng ta là yêu thú gì?

Chu lão thấy vẻ mặt hần cũng cảm thấy kì lạ.

-Ngươi không thất vọng khi biết ả ta là yêu thú sao?

Hần mặt thản nhiên:

-Yêu thú với ngươi mặc dù là hai bên không cùng chủng tộc nhưng không có nghĩa thấp kém hơn nhân loại, ta nghe sư phụ nói khi tu vi tới Nguyên Anh kì thì nhân loại và yêu thú hầu như không có gì khác biệt.

Chu lão ngỡ ngàng:

-Không ngờ ngươi lại thông suốt như vậy, mặc dù nhiều người biết vậy nhưng họ vẫn không chấp nhận được.

-Con lai hỗn huyết giữa người và yêu thú luôn bị tu sĩ khắp nơi dè bỉu, có khi còn đuổi giết.

Thấy hần không nói gì Chu lão cũng lách qua chuyện khác.

-Ta chỉ cảm nhận được yêu khí phát ra từ trên người vị cô nương kia thôi, còn bản thể thật sự thì không nhìn thấy.

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, Trần Duyệt chợt nhớ ra liền đem chiếc nhẫn do Bạch Vân tặng ra xem xét. Trần Duyệt nhận ra đây rõ ràng là nhẫn trữ vật, thứ đặc quyền chỉ có tu sĩ Kim Đan kì mới có tư cách sử dụng.

Trần Duyệt nhỏ máu nhận chủ xong thì dùng thần trí dò xét bên trong. Hắn liền ngỡ ngàng, đây không chỉ là nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật giống như túi trữ vật, chỉ khác nhau ở chỗ nhẫn trữ vật có không gian rộng lớn hơn, chỉ có chủ nhân sau khi trích máu nhận chủ mới được sử dụng. Cả hai đều chỉ chứa vật chết, vật sống không thể đưa vào.

Nhưng rõ ràng hắn lại thấy bên trong như một phương thế giới thu nhỏ, có núi sông, thực vật, chim chóc làm hắn ngỡ ngàng.

Sau khi kể lại cho Chu lão, lão cũng giật bắn người:

-Người nói thật chứ, có một phương thế giới trong chiếc nhẫn trữ vật đó sao?

Khi được Trần Duyệt xác định thêm lần nữa thì Chu lão liền hít thật sâu.

Thấy lão làm vẻ nghiêm trọng hắn cũng nhẫn nại ngồi chờ giải.

-Này tiểu tử ngươi có biết thứ đó trên quý ra sao không? Chiếc nhẫn đó thật ra là một phương thế giới được các tu sĩ vạn năng thời thượng cổ sử dụng pháp lực thông thiên nén nhỏ lại rồi đưa vào chiếc nhẫn này.

Nghe vậy Trần Duyệt cũng giật mình, tuy lịch luyện không cao nhưng hắn cũng nghe sư phụ kể rằng dù lão nhân gia ngài có hao hết thọ nguyên thì cũng không bay được hết thế giới này. Vậy mà các tu sĩ có thể thu nhỏ lại thì quả nhiên là thần tham tạo hóa.

-Thứ này nếu người để lộ ra ngoài chỉ sợ kẻ cả tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không bảo vệ được người.

Chu lão nghiêm mặt căn dặn.

Trần Duyệt cũng không phải kẻ ngốc, thứ tốt thì không nên lộ ra ngoài đạo lí này hắn cũng hiểu. Đeo trên tay sợ bị lộ, hắn lấy một sợi dây luôn qua nhẫn làm dây truyền đeo vào giấu trong áo.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tồn tại không tưởng tượng nổi, nhân tâm khó dò

(chương sau ta định viết có nội dung 18+ không biết các đạo hữu nghĩ sao???? Xin ý kiến ở phần bình luận.)

Sau khi làm xong mọi thứ, Trần Duyệt không vội rời đi ngay. Thương thế trong người vẫn còn, đây lại là nơi chữa thương không tệ.

Hắn ngồi xuống bắt đầu kiểm tra túi linh thú, bất ngờ là bên trong lại có gần trăm cái kén trắng nằm một góc.

Trần Duyệt chưa kịp hỏi thì Chu lão đã nói:

-Khi người ngất đi ta đã bảo tiểu mập mạp ra lệnh cho bảy Thực Huyết Trùng thôn phệ xác của hai con yêu thú kia rồi. Mặc dù vụ nổ rất lớn nhưng huyết nhục của yêu thú cấp hai không thể coi thường.

-Ngoài ra còn chuyện này người muốn nghe tin vui hay tin buồn trước nào?

Hắn nghe vậy liền không cần suy nghĩ:

-Ta muốn nghe tin vui trước.

Lão cười hà hà nói:

-Tin vui là con Thực Huyết Trùng đầu tiên người kí kết khế ước nhận chủ đang lột xác trở thành linh trùng Ất đẳng.

-Còn tin buồn?

Trần Duyệt hồi hộp lắng nghe.

Chu lão chân chừ một hồi rồi nói:

- Cây linh thảo hai con yêu thú kia tranh dành đã không thấy đâu nữa.

Trần Duyên nghi hoặc suy đoán:

- Chẳng lẽ Địa Linh Sâm đã bị vụ nổ kia cuốn theo không còn cận bã.

Chu lão lắc đầu nói:

- Không phải, dù cho có tan thành tro thì khí tức của linh thảo không thể nào biến mất như vậy được. Dù sao ta cũng là tu sĩ Nguyên Anh kì không thể nào ta không nhận ra. Trừ khi...

- Trừ khi gì? Lão nhân gia ngài cứ úp mở làm ta cũng nôn nóng theo.

Trần Duyên đã gấp không chịu được.

Lão suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trừ khi đó không chỉ là Địa Linh Sâm mà là linh thảo đã sinh ra linh trí.

Thấy gương mặt Trần Duyên vẻ ngờ nghệch lão đành giải thích:

- Tiểu tử ngươi cũng biết linh thảo cấp bốn chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kì mới có tư cách sử dụng thì khi vượt qua cấp bốn thì linh thảo sẽ sinh ra linh trí và có khả năng tu luyện.

Hắn cũng hoảng hốt:

- Vượt qua cấp bốn chẳng lẽ thực lực của nó...

Chu lão gật đầu nói tiếp:

- Ngươi suy đoán không sai, cũng may là có vụ nổ lớn đó nếu không thì ngươi đã sớm gặp diêm vương rồi.

Trần Duyên cũng hồi hộp không ngờ hắn dám đánh chủ ý tới tồn tại vượt qua cả tu sĩ Nguyên Anh.

Chu lão cũng thở dài:

- Qua lần lịch luyện này ngươi cũng đã thấy, cho dù là Nguyên Anh kì nếu quá tự mãn thì cũng có khả năng ngã xuống. Trên đời này không có kẻ mạnh nhất mà chỉ có kẻ mạnh hơn, tương sinh tương khắc.

Trần Duyên cũng ngộ ra, tầm nhìn trước đây của hắn quá hạn hẹp. Tu luyện là không điểm dừng, Nguyên Anh kì cũng không phải là vô địch thủ.

Lần này đã thay đổi tâm cảnh của Trần Duyên rất lớn. Sau gần mười ngày thì thương thế đã khỏi hẳn, hắn lại tiếp tục tiến sâu vào Hắc Lâm rừng rậm.

Khi đêm tối xuống, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trước lửa trại thì bỗng nghe tiếng động. Hắn mở mắt đứng dậy nhìn về phía màn đêm hét lớn:

- Cho hỏi là đạo hữu nào ở ngoài đó, nếu không có địch ý thì xin mời rời xa chỗ này nếu không đừng trách tại hạ không nương tay.

Trần Duyên vừa nói vừa nhìn chân chân về phía phát ra tiếng động. Qua hơn một tháng rèn luyện trong rừng sâu dưới sự chỉ bảo của Chu lão thì hắn chỉ cần nghe tiếng bước chân đã có thể phân biệt được yêu thú hay con người.

Trước đây hắn cũng gặp các tu sĩ khác vài lần nhưng để tránh hiểu lầm gây ra xung đột thì hai bên tự nhiên không chào hỏi, không hẹn trước mà cùng quay đầu lại rồi đi. Dù sao thứ nguy hiểm nhất trong rừng sâu heo hút này không chỉ là yêu thú hay động vật mà là tu sĩ khác. Giết người cướp bảo, phi tang chứng cứ không phải là điều hiếm khi xảy ra.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần thì Trần Duyên lấy từ trong túi trữ vật một thanh kiếm là pháp khí cấp một Giáp đẳng. Dù sao đã là kẻ có tiền, không thể chỉ xài pháp khí Bính đẳng được.

Thanh Kiếm này đã tiêu hao của hắn gần một trăm điểm công hiến còn phải bỏ ra thêm hạ phẩm linh thạch để trừ nợ nhưng nói về chất lượng thì không cần phải bàn cãi, nói riêng về độ cứng rắn thì một trăm thanh kiếm Bính đẳng cũng không bằng.

Trần Duyên vừa rút kiếm thì trong đêm tối có tiếng nói vọng lại:

- Đạo hữu xin dừng tay, ta cùng tiểu muội tới đây lịch luyện. Bây giờ trời đã tối xin ở cùng đạo hữu một đêm sáng mai khẳng định sẽ rời khỏi không dám làm phiền.

Nói rồi trong bóng tối bước ra một thanh niên vẻ ngoài nho nhã, gương mặt phúc hậu. Theo sau đó là một nữ nhân mặc dù không quá xinh đẹp nhưng

bên ngoài cũng rất đầy đủ.

Trần Duyên nhìn qua liềm nhận ra tên tu sĩ trung niên có tu vi Luyện Khí tầng sáu, còn nữ nhân kia chỉ có tu vi luyện khí tầng bốn làm hắn đề phòng. Hắn không tin hai kẻ này tự mình đi được tới đây mà không hề có vết trầy xước nào, y phục lại gọn gang như vậy.

Trần Duyên liếc nhìn hai người rồi ra lệnh trực khách rõ ràng:

-Xin hai vị đạo hữu thứ lỗi, tại hạ độc lai độc vãng đã quen không muốn bị người khác làm phiền.

Nghe vậy trung niên nhăn mặt lại, còn nữ nhân bên cạnh thì chống tay nói:

-Hừ hai chúng ta tới chỗ này nghỉ qua đêm là cho người mặt mũi mà không biết điều.

-Xin thứ lỗi tiểu muội ta từ nhỏ đã bị nuông chiều làm hư xin đạo hữu đừng để bụng.

Trung niên nở nụ cười làm hòa nói.

Trần Duyên khoát tay:

-Không sao, ta không để tâm chuyện này. Nhưng mời hai đạo hữu rời đi khỏi đây nếu không ta sẽ không lưu tình.

Trần Duyên vừa nói tay cầm kiếm giờ về phía hai huynh muội.

-Hừ người nghĩ rừng này là của người trồng? Có tin ta...

Nữ nhân đang nói thì bị trung niên ngăn lại, hắn chấp tay về phía Trần Duyên:

-Vậy huynh muội bản đạo xin rời khỏi đây. Hi vọng hữu duyên gặp lại.

Nói tới đây sắc mặt trung niên nhân đã lạnh lại hắn phất tay áo rời đi.

-Không tiễn.

Trần Duyên cũng nói vọng lại.

Khi hắn vừa ngồi xuống thì Chu lão cũng lên tiếng:

-Tiểu tử ngươi làm rất đúng, tu sĩ chúng ta làm việc chỉ cần không thẹn với bản tâm là được. Mà tại sao ngươi lại từ chối hai huynh muội kia? Dù sao tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn với tu sĩ luyện khí kì tầng sáu cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Nghe Chu lão hỏi hắn cũng liền nói ra suy đoán của mình:

-Hai huynh muội kia rõ ràng chỉ có thực lực Luyện Khí kì tầng bốn với tầng sáu mà có thể đi tới đây mà quần áo không hề xây xước. Mà nếu như đã có thực lực có thể vượt cấp khiêu chiến thì tại sao lại cần tới chỗ ta nhờ tá túc chứ.

Chu lão mỉm cười suy đoán:

-Biết đâu bọn chúng thấy ngươi thực lực không tầm thường muốn tới tạo quan hệ, dù sao kẻ có bằng hữu tứ phương vẫn tốt hơn độc lai độc vãng. Hay là bọn chúng thật sự cần tá túc lại đây dù sao Trong Hắc Lâm rừng rậm này vòng ngoài thỉnh thoảng cũng có yêu thú cấp hai xuất hiện.

Trần Duyên nghe vậy liền suy tư, nhưng chỉ lúc sau hắn lại tự tin nói:

-Lời Chu lão nói cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ở nơi nguy hiểm như Hắc Lâm rừng rậm thì ta càng phải đề phòng. Không thể vì những suy đoán không có căn cứ đó mà ta mạo hiểm để kẻ không quen biết lại gần lúc ngủ.

-Với lại là bằng hữu thì sao chứ, thứ ta tin nhất là thực lực của bản thân ta. Chỉ có thực lực mới có được những gì mình muốn, bảo vệ những gì mình muốn bảo vệ không bị kẻ khác ức hiếp.

-Còn sinh tử chi giao thì không phải chỉ cần tá túc một đêm thì có thể có được.

Trần Duyên vừa nói toác lên về tự tin. Bản tâm của hắn đã cực kì chắc chắn, có lẽ do khoảng thời gian đau đớn do đan điền và tuổi nhục suốt năm năm mang lại đã trui rèn hắn khó bị lung lay.

Hắn chỉ cần tri kỉ, bằng hữu sinh tử chi giao chứ không cần phải giao hảo tứ phương đi đâu cũng quen biết.

Thấy biểu hiện của hắn Chu lão mỉm cười hài lòng đạo:

-Bản tâm của ngươi đã rất vững vàng, có vẻ như ngươi đã có sự phụ rất khá.

-Điều người nói không sai chỉ có thực lực mới là chỗ dựa vững chắc nhất.

-Việc người làm cũng không sai, hai huynh muội vừa rồi không tới đây một mình. Có chính xác mười tên cách đây ba dặm, có vẻ chúng chia nhau ra dò xét xung quanh. Kẻ mạnh nhất chỉ có tu vi Luyện Khí kì tầng sáu.

Trần Duyên nghe vậy thì sắc mặt liền lạnh xuống.

-Có mười người đồng hành mà lại tới đây xin tá túc rõ ràng là không có dụng ý tốt. Chắc chắn là muốn nhân lúc ta bất cẩn mà phục kích, đã vậy thì...

Thấy Trần Duyên cười lạnh Chu lão cũng cười nói:

-Người muốn đánh chủ ý tới chúng đúng không?

Hắn ngược mặt lên cười nhỉnh hót:

-Tất nhiên chúng đánh chủ ý tới ta thì tại sao lại bỏ qua cho chúng chứ. Lần này đành phải nhờ đến lão nhân gia ngài rồi.

Nói rồi một già một trẻ nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thiên Hạ Hồng Lô, 17+

Ở bụi cây cách đó không xa là nữ nhân đánh đá lúc nãy, ngồi tựa lưng vào thân cây gương mặt giận dữ:

-Cái tên Ninh Hạ kia không ngờ lại sai ta ở lại đây canh tiều từ kia, hại ta phải thân nữ nhân phải một mình ở chốn hoang vu này. Tất cả là do tiều tử kia, lần này bắt được người ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết.

Vừa nói vừa suy nghĩ cách làm sao tra tấn Trần Duyên làm ả cười rung cả người.

Trong lúc đó Trần Duyên đã ở đằng sau, mặc dù hắn không lên tiếng nhưng hơi thở nam nhân chạm vào vai làm nữ nhân cả người rung rẩy. ả liền xoay người lại không nói không rằng lấy từ trong túi trữ vật một sợi roi màu xanh lục hướng tới Trần Duyên.

Hắn không động đậy để sợi roi trói mình. Khi thấy đã bắt được Trần Duyên ả đang cười đắc ý thì thấy da dẻ của hắn khô lại, chỉ dùng sức lực của cơ thể mà kéo đứt sợi roi thoát ra.

Không đợi nữ nhân kịp hoảng hốt thì Trần Duyên phóng tới đâm thẳng vào ngực ả không thương hoa tiếc ngọc.

Nữ nhân phun máu bay thẳng vào vách núi. Trần Duyên lại gần tay nắm cổ ả siết chặt thì mới nhìn rõ, nữ nhân này mặc dù không xinh đẹp xuất trần như Bạch Vân cô nương nhưng cũng xem như là nữ tử hiếm thấy cộng thêm đáng ghét lỗi lổm đúng là dụ người mà.

Thấy Trần Duyên muốn giết mình ả ta sợ xanh mặt liền cầu khẩn:

-Đạo hữu đừng giết ta, người muốn gì chỉ cần nói ra là được.

Trần Duyên nghe vậy nhìn ả liền nói:

-Người là ai tới đây có mục đích gì?

-Chỉ cần ta nói ra người sẽ tha cho ta chứ?

Nữ nhân run rẩy nói.

Trần Duyên thần sắc khó xem

-Hừ người không có quyền ra điều kiện với ta. Nếu không nói ta liền giết người.

Nữ nhân sợ hãi lắp bắp nói:

-Đừng mà ta nói ta nói.

-Tiểu nữ tên là Tú Hạ Thảo là phu nhân áp trại của trại chủ Độc Nhãn Long cách đây ba mươi dặm.

-Ngươi là phu nhân tại sao lại tới đây?

Trần Duyên nghi hoặc hỏi.

-Ta tới đây để... để... khảo sát tình hình.

Thấy ả ta áp ứng Trần Duyên liền nhận ra ả nói dối hấn giận dữ tay xiết chặt hơn.

Nữ nhân kia khó thở hét lên:

-Đừng mà ta nói. Thật ra tiểu nữ với Ninh Hạ có tư tình nên... nên...

Trần Duyên hiểu ra liền cười lạnh:

-Thì ra là ngươi cho tên Độc Nhãn Long kia đội mũ xanh.

Nữ nhân hét lên:

-Tên kia không việc ác nào không làm giết người, cướp của. Tiểu nữ trước kia cũng bị hấn cướp về. Ninh Hạ hứa là sẽ giúp tiểu nữ giết hấn nên tiểu nữ mới... mới...

-Ta chỉ muốn trả thù cho toàn gia hơn năm mươi người bị tên súc sinh Độc Nhãn Long giết hại. Mong công Tử thương xót bỏ qua cho ta lần này.

Nhìn vào mắt nàng hấn biết đó là sự thật. Nhưng sự việc này không liên quan gì đến hấn. Bản thân hấn không phải chính nhân quân tử lo nghĩ cho kẻ khác. Nữ nhân này dám đánh chủ ý hấn thì không thể tha được.

Trần Duyên ném nàng xuống muốn một chiêu giết chết nàng không đau đớn.

Nữ nhân nhận ra ý nghĩ của hấn liền lấy tay xé áo lộ ra bộ ngực tròn lẳn cân đối dính trên đó là hạt đậu tròn hồng hồng, nàng lao tới ôm chân, đôi gò bồng đảo đè nén hết cỡ lên hấn, liếc ánh mắt quyến rũ nhìn hấn lưỡi liềm liềm môi dâm đãng hướng tới hấn thò thè:

-Chỉ cần đạo hữu tha cho tiểu nữ thì đêm nay... đêm nay tiểu nữ sẽ cho chàng được sung sướng như lên thiên.

Nàng vừa nói vừa cố gắng cúi thấp người xuống cố ý làm cho cặp mông phì nộn đưa cao lên muốn làm hấn chú ý. Mặc dù được lớp y phục che lại nhưng từ bên ngoài nhìn vào có thể dễ dàng đoán được độ đàn hồi của chúng làm người khác không thể kiềm nén được dục vọng xoa bóp chúng.

Trần Duyên ánh mắt trong veo không vẫn đ-c ý định tiếp tục ra tay thì Chu lão ngăn lại.

-Khoan đã tiểu tử ngươi mau dừng tay. Ngươi không thấy tiểu nữ này rất được sao, muốn lồi có lồi, muốn lõm có lõm lại còn được thoải mái nữa chứ. Kinh nghiệm mấy ngàn năm của ta thấy thì nữ nhân này phải công phu không phải bình thường đâu, đảm bảo ngươi sẽ hài lòng.

Thấy đáng vẻ đáng khinh bỉ của lão Trần duyên quyết định không thêm quan tâm. Tay đưa lên không có ý định dừng lại thì Chu lão lại nói tiếp:

-Nếu như ta nói nữ nhân này sẽ giải quyết phiền phức hiện nay của ngươi thì sao?

Lão vừa nói vừa cười chắc thắng, chắc chắn rằng chỉ cần liên quan tới tu luyện thì tên tiểu tử này nhất định không bỏ qua.

Đúng như lão dự đoán, Trần Duyên liền khựng lại quay ra hỏi:

-Ý của Chu lão là gì, nữ nhân này lại giúp được ta sao?

Lão cười hắc hắc nói:

-Đương nhiên, hiện nay đan điền của ngươi đã được giải quyết nhưng lại phát sinh ra vấn đề khác. Kinh mạch của ngươi lại không hấp thu đủ linh khí để bổ sung, chưa nói tới là nuôi linh trùng đúng chứ?

Chu lão nói không sai, mặc dù kinh mạch của hấn lớn hơn người khác nhưng vẫn chưa đủ để hấn vừa tu luyện vừa nuôi linh trùng. Nếu không thì hấn đâu cần phải lén lút cắt bớt phần lương thực của Tinh Thần Trùng.

Thấy hấn ngầm đồng ý thì Chu lão nói tiếp:

-Ta đã có cách giúp ngươi.

-Đây là thứ ngươi cần, thần thông này là “Thiên Hạ Hồng Lô” là một môn phụ trợ thần thông. Khi ngươi song tu với tu sĩ khác mà nói trắng ra là giao hợp đó, thì tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng cả hai cộng lại.

-Nếu ngươi song tu với nhiều nữ nhân cùng lúc thì hà... hà... tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng tất cả cộng lại.

Lão vừa nói vừa liếc nhìn Trần Duyệt như quái thú thúc thúc vừa cho kẹo vừa dạy hư tiểu hài tử.

Trần Duyệt đắm chiêu suy nghĩ thì nhận ra điều gì đó không đúng liền nói:

-Chu lão đừng quên pháp quyết của ta rất đặc thù, chỉ có một linh khí ta mới hấp thu được.

Chu lão cười nói:

-Ngươi đừng lo, nếu ngươi chỉ hấp thu được một linh khí thì chỉ cần tìm nữ nhân có Một Linh Thể là được.

Trần Duyệt nghe vậy liền ngã ngửa.

Một Linh Thể hắn đã nghe qua, khi mỗi người sinh ra không ai giống ai. Có những kẻ được trời ưu ái khi sinh ra có khả năng cảm nhận thuộc tính nổi trội hơn bình thường được gọi là thiên tài.

Nhưng có những kẻ vượt qua cả những thiên tài đó, mà khi xuất hiện luôn đẩy lên một hồi tranh giành giữa các môn phái thậm chí là làm ra một trận gió tanh mưa máu. Những kẻ đó được trời ưu ái cho thứ gọi là Nguyên Tố Linh Thể.

Nguyên Tố Linh Thể có rất nhiều lại không giống nhau, Hỏa Linh Thể, Kim Linh Thể, Phong Linh Thể... mà Một Linh Thể chỉ là một trong số đó.

Các loại Nguyên Tố Linh Thể cũng chia ra Bình, Đinh, Ất, Giáp. Mặc dù vậy thì chỉ Bình đẳng Linh Thể đã có thiên phú gấp mười lần kẻ khác. Tương truyền rằng tông chủ hiện nay của Ma Kiếm Môn cũng là Nguyên Tố Linh Thể, những chuyện khác thì không ai biết gì thêm.

Có qua cũng có lại, Nguyên Tố Linh Thể mặc dù rất lợi hại nhưng lại rất hiếm có. Trong cả vạn tu sĩ may ra mới có một người điều đó cho thấy nó quan trọng biết chừng nào.

Hắn cũng không biết ai ngoài tông chủ sở hữu loại linh thể này. Dù sao đây cũng là chuyện đương nhiên, nếu xuất hiện loại đệ tử này thì tông môn sẽ cố gắng giữ bí mật để hắn không bị chết non bởi vì môn phái khác ra tay.

Trần Duyệt chợt ngăn người:

-Chu lão nói năng giúp được ta giải quyết rắc rối hiện tại chẳng lẽ...

Chu lão cười khắc khắc tiếp lời:

-Ngươi suy đoán không sai nữ nhân này nắm giữ Một Linh Thể. Là Bình đẳng Một Linh Thể hiếm có. Ngươi quyết định nhanh đi, giữ lại hay giết nữ nhân này?

Hắn đắm chiêu suy nghĩ hồi lâu sau lại hỏi Chu lão:

-Môn thần thông này song tu thần thông lấy âm bổ dương đúng không?

-Không phải, môn thần thông này chỉ đơn giản là thông qua song tu kết hợp khả năng hấp thu chân khí của tu sĩ lại thôi. Chỉ cần một người tu luyện là đủ, chỉ có người tu luyện thần thông mới quyết định nữ nhân song tu với hắn có hấp thu được linh khí hay không.

Chu lão nghiêm túc nói.

Thấy hắn không ra tay, nữ nhân tìm được đường sống trong chỗ chết nàng càng ra sức phục vụ hắn. Cơ thể lồi lõm mềm mại như rắn nước của nàng bám chặt lấy hắn, đầu lưỡi liếm láp phần da thịt lộ ra khỏi y phục. Tiếng thở hổn hển kèm tiếng rên rỉ đủ làm chính nhân quân tử ngã quỵ. (Muốn coi tiếp thì xin mời chư vị đạo hữu chờ ngày mai hehehe) Trần Duyệt sẽ làm gì? Liệu có ăn luôn nữ nhân này hay không? Liệu bản tâm của hắn có cho phép các vị độc giả gắng chờ phần sau sẽ rõ.

Đây là chuyện đầu tay của ta, kính mong chư vị đạo hữu ủng hộ và góp ý nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tú Hạ Thảo 18+

Trần Duyệt nhìn nàng liền nắm y phục giờ nàng lên. Trong lúc nữ nhân cảm thấy tuyệt vọng vì bản thân không đủ quyến rũ hắn thì Trần Duyệt liền hôn thật sâu vào đôi môi chín mọng của nàng. Đột kích bất ngờ làm Tú Hạ Thảo không kịp phản ứng. Mới vừa rồi còn đang trong cơn tuyệt vọng thì hơi thở

nam nhân ập tới.

Nàng đưa đầu lưỡi đáp trả, ra sức phục vụ hân. Lưỡi của Trần Duyên găt gao cuốn lấy lưỡi Tú Hạ Thảo, đầu lưỡi của hân du hành khắp trong miệng nữ nhân khiến nàng run rẩy cả người.

-Không ngờ chỉ hôn thôi mà ta đã sung sướng như vậy.

Tú Hạ Thảo thầm nghĩ, nàng mặc sức cho đôi tay của hân du hành khắp người mình. Cặp đào chín mọng căng tròn kia đã bị bàn tay tham lam xoa nắn đủ mọi hình dạng. Khi nàng đang trong cao trào thì Trần Duyên đột nhiên dừng lại, cao trào cắt đứt Tú Hạ Thảo như ai oán nhìn Trần Duyên.

Mặc dù mỗi nàng đã tê đi vì hôn quá lâu, ngực nàng lúc này lại đang căng cứng hai viên ngọc phấn hồng trên đỉnh cũng cứng lại, một bên mặc dù được y phục che lại nhưng hạt đậu nho nhỏ tròn tròn vẫn in rõ ràng đằng sau lớp áo. Còn bên kia đã bạo lộ ra bên ngoài từ bao giờ.

Thấy vẻ mặt ai oán của nữ nhân Trần Duyên vẻ mặt tà ác mỉm cười, hân luồn tay vào hạ thể của Tú Hạ Thảo thấy nơi đó đã ướt nhẹp, làm ướt cả tay hân. Trần Duyên đưa bàn tay dính đầy dâm thủy đưa lại gần mặt nàng hân nghiêng mặt nói:

-Liếm sạch cho ta.

Nàng không muốn nếm cái thứ nước tiết ra từ hạ thể của mình. Nhưng trước khí thế mãnh liệt của Trần Duyên nữ nhân đành khuất phục. Nàng ôm chặt lấy cánh tay hân chiếc lưỡi non mềm đưa ra kèm theo đó là hơi thở nặng nhọc.

Tú Hạ Thảo từ từ liếm tay hân. Nhưng bất ngờ Trần Duyên lại đưa hai ngón tay vào miệng nàng, kẹp lấy cái lưỡi nhẹ nhàng đưa đẩy qua lại. Nàng không dám phản kháng, cố gắng dùng chiếc lưỡi đỉnh hương của mình vừa mút liếm tay hân, ánh mắt vũ mị kèm theo đó là thỏa mãn nhìn hân.

Trần Duyên hài lòng lấy tay còn lại xoa nắn khắp người nàng. Bàn tay tham lam du hành khắp nơi, khi xuống tới hạ thể thì phát hiện nơi này đã ẩm ướt hơn trước.

-Không ngờ nữ nhân này lại tiết ra khi đang liếm tay ta.

Hân khoái chí thầm nghĩ, ngón tay liền đâm sâu vào bên trong liền một cảm giác nồng ấm che phủ khắp bàn tay hân. Không ngờ nàng đã lên cao trào không chịu nổi vừa tiết thân vừa tiểu lên tay hân.

Trần Duyên cười tà ác đưa tay lên cho Tú Hạ Thảo tiếp tục liếm múc. Lúc này nàng đã bị dục vọng xâm chiếm toàn bộ không biết bất cứ thứ gì. Chỉ cần thứ hân đưa là tốt nhất, ngon nhất. Mặc kệ mùi khai của thứ nước kia của chính nàng, nữ nhân cứ tiếp tục công việc của mình. Khi bàn tay của hân đã sạch sẽ nàng còn cố ý liếm cả những giọt nước chảy xuống dưới cánh tay hân.

Khi xong xuôi nàng dùng ánh mắt nhìn nọt nhìn hân. Đây là lần đầu tiên nàng mới cảm nhận được sự khuất nhục như vậy, nhưng lại thấy sung sướng thỏa mãn khiến nàng muốn mình ở mãi trong đó không muốn thoát ra.

Trước đây tên Độc Long Nhân chỉ biết đè nàng ra hưởng thụ, hân thỏa mãn xong liền lăn ra ngủ mà không ngó ngang đến nàng. Tối hôm nay nàng mới cảm nhận được niềm hạnh phúc của nữ nhân.

Trần Duyên hài lòng lấy tay bóp lấy khuôn mặt dâm đãng của nàng ra lệnh:

-Thè lưỡi ra nào để ta xem nàng đã nuốt hết chưa.

Tú Hạ Thảo ngoan ngoãn thè lưỡi ra đôi mắt hiện ra vẻ phục tùng.

Hân không ngờ một nữ nhân xinh đẹp có vóc dáng mê người như vậy lại quỳ dưới chân mình biểu hiện vẻ dâm đãng, làm hân có cảm giác thành tựu. Không một nam nhân nào lại không muốn có nữ nhân dâm đãng hầu hạ.

Trần Duyên nhìn nàng khuôn mặt bá đạo nói:

-Từ hôm nay trở đi là nữ nô của ta hoặc là chết nàng hãy chọn đi.

Như không cần phải suy nghĩ nàng hướng tay lên trời thề độc:

-Tiểu nữ Tú Hạ Thảo thề với trời từ nay trở đi sẽ là nữ nô trung thành nhất của Trần Duyên nếu phản bội lời thề sẽ bị trời chu đất diệt.

Vừa nói xong từ trên bầu trời đêm một tia sáng phóng xuống nhập vào mi tâm của nàng. Điều này cũng làm hân bất ngờ, không ngờ nàng dám thề lời thề thiên đạo. Nhưng ngay lập tức hân liền trở nên vui mừng, điều này chứng tỏ nàng sẽ mãi mãi không thể phản bội hân.

Tú Hạ Thảo không phải là nữ nhân ngu ngốc, nàng biết là đã không còn đường lui. Nàng không muốn chết, nàng phải sống để còn trả thù cho hơn năm mươi nhân mạng, một phần là cái cảm giác thỏa mãn vừa rồi nàng không muốn mất đi.

Trần Duyên nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, thêm muốn pha vào đó là chút thương tiếc. Mặc dù hân là kẻ lãnh đạm không quan tâm tới kẻ khác nhưng đối với người của mình thì hân luôn gắng sức che chở.

Nhìn thấy ánh mắt của hắc Tử Hạ Thảo òa khóc như tiểu nữ hải ngã vào lòng hắc. Phát tiết mọi cảm xúc xong nàng lau khô nước mắt, chỉnh chu lại đầu tóc lấy lại vẻ vũ mị lúc trước nhìn hắc cười dâm đãng nói:

-Chủ nhân đã cho tiểu nô được sung sướng nhưng tiểu nô lại không làm gì được. Chủ nhân hãy để tiểu nô được phục vụ người thỏa mãn.

Nàng vừa nói đôi bàn tay ngọc sen len lỏi vào hạ thể của Trần Duyên. Khi nàng vừa tóm được mệnh căn của hắc thì bị bàn tay hữu lực chặn lại. Tử Hạ Diệu ánh mắt ai oán nhìn hắc.

Trần Duyên cười nhẹ nói:

-Bây giờ thì không được, ta còn chính sự phải làm. Khi nào xong việc ta sẽ từ từ hưởng thụ nàng.

Nói xong bàn tay của hắc đánh mạnh vào bờ mông phì mĩ của Tử Hạ Diệu khiến nữ nhân rên lên, nàng bây giờ đã rất mẫn cảm. Chân run run xém tí nữa ngã xuống đất, nàng đã phún xuất lần nữa. Trần Duyên cười xấu xa rồi sử dụng thần thông “Thần Không Vạn Trùng” hòa tinh thần làm một với Tinh Thần Trùng sử dụng thần thức đưa Tử Hạ Diệu vào Tiểu Phương Thế Giới.

Nàng mở mắt ra thì kinh ngạc, đây không phải là nơi lúc này nàng ở cùng hắc. Sau một hồi hỗn loạn, nàng nghe thấy tiếng Trần Duyên vọng lại thì cũng yên tâm, dừng một ngôi nhà ở tạm.

Sau khi giải quyết việc của Tử Hạ Diệu, hắc liền phóng vào màn đêm truy tìm tên Ninh Hạ kia. Trần Duyên không lo, hắc từ miệng nàng biết được khi trời sáng thì bọn chúng mới tập hợp trở về. Đó cũng là lí do nàng ở lại đề phòng hắc rời khỏi.

Biết được địa điểm, Trần Duyên lén lút tới gần. Quả nhiên là Ninh Hạ đang ở đó, hắc đang phóng đi truyền tin phù có vẻ như đang kêu gọi đồng bọn.

Nhân lúc hắc không để ý, Trần Duyên vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” tay vỗ vào túi linh thú thì hàng trăm Thực Huyết Trùng phóng tới vây công Ninh Hạ.

Sau khi giao việc không chế lũ linh trùng cho tiểu mập mập thì Trần Duyên cũng vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” ẩn núp gần đó.

Mặc dù bị tập kích bất ngờ, Ninh Hạ vẫn kịp lấy từ trong túi trữ vật một quyển sách ném lên trời. Những hắc tự từ trong quyển sách bao bọc khắp người giúp hắc tránh được đòn tập kích bất ngờ.

Ninh Hạ cười lạnh, hắc tiếp tục lấy ra một cây bút lớn biến chân khí trong cơ thể thành mực viết ra chữ “Hỏa” giữa không trung. Chữ vừa hiện ra thì bỗng nhiên biến thành viên cầu lửa bay vào đám linh trùng.

Nhưng sự việc tiếp theo đã làm cho hắc không nói nên lời. Những con linh trùng này rõ ràng không sợ hãi, những con phía trước vừa ngã xuống thì phía sau liền lấp vào. Có những con mặc dù bị lửa thiêu nhưng vẫn xông vào nhằm xé xác hắc.

Ninh Hạ vừa chật vật né tránh vừa phóng hỏa đốt chúng. Khi gần ba mươi con linh trùng bị thiêu rụi thì sắc mặt của hắc cũng đã trở nên nhợt nhạt. Hết cách, chân nguyên của hắc đã gần như khô cạn.

Ngay khi vừa quay người âm mưu bỏ trốn thì một nhát kiếm chém thẳng về phía Ninh Hạ, hắc né ra nhưng nhát kiếm đã lấy đi cánh tay phải. Cổ nền đau đớn, hắc nhìn về phía kẻ cầm thanh kiếm thì liền nhận ra.

-Thì ra là ngươi không ngờ ta chưa tìm tới ngươi thì ngươi đã tự tìm tới đây rồi.

Trần Duyên cười khinh bỉ.

-Hừ sắp chết tới nơi rồi mà ngươi còn mạnh miệng, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ cảm giác bị linh trùng thôn phệ xem sẽ đau đớn chừng nào.

Ninh Hạ nghe vậy liền rụng rời tay chân, hắc ngàn vạn lần không muốn bị đám linh trùng khát máu kia thôn phệ từng chút một vội vàng nói:

-Xin đạo hữu nương tay, ta và đạo hữu vốn không có sinh tử cừu hận gì, không cần phải quyết liệt như vậy.

Trần Duyên cũng giả bộ gật gù.

-Muốn ta tha cho ngươi một mạng cũng dễ thôi, ngươi nghĩ thử có thứ gì đáng giá mua mạng sống của ngươi không?

Thấy Trần Duyên có vẻ muốn thương lượng Ninh Hạ mừng rỡ.

-Chỉ cần đạo hữu tha mạng ta sẵn lòng dâng lên tiểu nương bì lúc này đi chung với ta.

-Đó không phải tiểu muội của ngươi sao?

Trần Duyên nghi hoặc.

Ninh Hạ vội vàng nói:

-Không phải, ả ta là phu nhân của trại chủ Độc Nhân Long của chúng ta. Tại hạ vẫn chưa hưởng dụng lần nào, lần này kính xin dâng cho đạo hữu. Ả ta xin đẹp động lòng người, da thịt mềm như nước khiến cho trại chủ của ta không màng tu luyện suốt ngày đi theo ả.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nho tu

Trần Duyên nghe vậy phì cười móc ra từ túi trữ vật một cái yếm màu hồng phấn đưa lên mũi hít thật sâu rồi nhìn về phía Ninh Hạ trên tít:

-Ý ngươi là cái này.

Lúc này nhân lúc chơi đùa cùng Tú Hạ Thảo hần lấy luôn cái yếm của nàng để vào túi trữ vật, không ngờ lúc này lại cần dùng đến.

Thấy hần cầm trên tay chiếc yếm của Tú Hạ Thảo, Ninh Hạ hiểu ra bản thân bị Trần Duyên đùa giỡn. Hần tức đỏ mặt nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đàn Thực Huyết Trùng đã hồi phục số lượng ở ạt tấn công hần.

Lúc này Ninh Hạ nhận ra hần đã bị lừa. Nếu lúc này hần bỏ chạy thì đã có thể tẩu thoát. Không còn cách nào khác hần đành dùng những tia chân khí cuối cùng điều khiển cây bút pháp khí hồng mờ đường máu.

Trần Duyên đầu thế để cho hần hoàn thành mục đích, ra lệnh cho Thực Huyết Trùng tấn công dữ dội hơn. Nửa canh giờ sau thì Ninh Hạ cũng ngã xuống, Trần Duyên lục soát khắp người hần lấy đi túi trữ vật liền sai linh trùng thôn phệ hần. Khi Ninh Hạ chỉ còn bộ xương khô thì Trần duyên thành thực ném mồi lửa tiêu hủy toàn bộ, núp vào bụi cây gần đó chờ đợi những tu sĩ khác quay lại.

Trời dần sáng, chín tên tu sĩ còn lại chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn tầng năm nên không một tên chạy thoát khỏi tay hần. Tất cả đều nằm gọn trong bụng Thực Huyết Trùng. Trần Duyên cũng thu hoạch được một ít hạ phẩm linh thạch và pháp khí không đáng nhắc tới.

Lúc này Chu lão lại hiện lên tặc lưỡi nói:

-Không ngờ chỗ rừng sâu nước thẳm này lại gặp một tên nho tu, tiểu tử ngươi số mệnh không tệ, tên nho tu này chỉ học được đạo pháp Hòa nếu không khó toàn mạng rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của hần Chu lão đành bắt đất dĩ nói tiếp:

-Lũ nho tu này chỉ toàn là quân tử rơm, miệng thì suốt ngày nói nào là chính nghĩa, trừ yêu diệt ma nhưng mà số sinh linh chúng giết để "trừ ma vệ đạo" thì không hề kém ma đạo bao nhiêu. Thậm chí còn có rất nhiều tên cuồng sát nhân.

Nghe lão nói Trần Duyên khẳng định trước đây lão với tu sĩ nho tu có khất mất. Hần quyết định im lặng không nói gì.

Ban đầu Trần Duyên còn muốn tới sơn trại của tên Độc Long Nhân kia giết người cướp bóc một phen nhưng sau khi nhận được tin tức từ miệng bọn tu sĩ kia thì hần quyết định bỏ ngay suy nghĩ đó.

Tên Độc Long Nhân có tu vi Luyện Khí kì viên mãn, dưới trướng còn có hai tên phó trại chủ Luyện Khí kì tầng chín. Hần không muốn mạo hiểm mạng sống của mình.

Trần Duyên chỉ vừa mới xuất môn lịch luyện được hơn một tháng, thời gian tuy ngắn nhưng thu hoạch phải nói là cực lớn. Ngoại trừ báu vật vạn năm có một Tiểu Phương Thế Giới ra thì các linh trùng của hần hơn trăm con đang trong quá trình lột xác. Mà còn một tiểu nương bì chờ cùng hần hưởng thụ à không khu... khu... là tu luyện chứ.

Nghỉ rồi Trần Duyên xuất phát về môn phái. Bảy ngày sau, hần đã tới chân của Phong Ma Sơn. Hần tới cống hiến điện báo hoàn thành nhiệm vụ nhận hai mươi điểm cống hiến. Trần Duyên bước tới bàn đổi điểm cống hiến, tên Cao mập mập vẫn ngồi đó khuôn mặt mỉm cười hiếp cả mắt lại nhìn hần.

Thấy Trần Duyên đi tới lão liền đứng dậy hào sảng cười:

-Ha ha Trần huynh đệ hôm nay lại phát tài rồi đúng không.

Trần Duyên cũng mỉm cười đáp lễ:

-Đâu có đâu có việc lại làm phiền Cao huynh rồi.

Hần nói rồi móc trong tay áo ra một cái túi nặng trĩu đưa qua cho Cao Hần.

Lão nhận lấy rồi mỉm cười thỏa mãn:

-Hôm nay Trần huynh đệ lại thu hoạch được gì nào? Mau cho Cao mỗ mở mang tầm mắt.

Trần Duyên lấy ra túi trữ đưa cho lão. Cao Hàn nhận lấy mở ra xem xét thì ngỡ ngàng vừa buộc miệng định hỏi thì Trần Duyên khẽ đưa ngón tay lên miệng ý bảo im lặng thì lão mới nhận ra mình thất thố cười khổ nói:

-Trần huynh đệ à ngươi đem về nhiều mất của Thạch Nhân Vượn như vậy nếu ta ghi chép lại thì làm sao có thể tránh được tai mắt của họ đây. Lần trước số lượng không nhiều nên cũng không ai để ý, còn lần này thì... .

-Chắc Trần huynh đệ cũng biết muốn đổi điểm công hiến thì phải ghi chép lại nếu không ta có mười cái mạng cũng không đủ xài.

Thấy Trần Duyên vò đầu bứt tai thì Cao Hàn chợt lên tiếng:

-Cao mỗ có ý kiến này không biết tiểu huynh đệ có muốn nghe không?

Trần Duyên nghe vậy liền nói:

-Mời Cao huynh chỉ giáo.

Lão vội vàng phẩy tay:

-Chỉ giáo thì không dám nhưng Cao mỗ có chủ ý này.

-Trần huynh nhờ ai đó có thực lực mạnh mẽ hay là tới đây nhiều lần để trao đổi.

Hắn nghe vậy cũng thấy có lí, điều thứ nhất thì không cần bàn đến vì hắn không muốn ai biết thực lực của hắn. Không cần suy nghĩ Trần Duyên quyết định.

-Mỗi tháng tiểu đệ sẽ tới đây một lần, tới lúc đó lại làm phiền Cao huynh rồi.

Sau khi nộp lên năm mươi cặp mất nhận được một trăm bốn mươi điểm công hiến nhân tiện bán luôn những thứ lấy từ người những tên tu sĩ kia, bán cả túi trữ vật của chúng Trần Duyên Thu được hơn năm trăm điểm công hiến. Chỉ riêng túi trữ vật đã là ba trăm điểm công hiến rồi.

Cao Hàn nhìn thấy những vật này thì dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra. Nhưng lão cũng làm như không thấy, sau khi cáo từ Cao lão Trần Duyên đổi thêm ba cây linh mộc Giáp đẳng nữa thì quay về động phủ.

Về tới nơi hắn bước vào mật thất tu luyện, thấy bên trong không có gì khác bốn bụi Tam Diệp Thảo vẫn ở đó phát triển mạnh mẽ. Trần Duyên lấy ra ba cây linh mộc lúc này, chúng chính là Hồng Thiên Đào theo truyền thuyết thì khi đủ trăm vạn tuổi sẽ trở thành Thọ Đào, chỉ cần ăn một trái sẽ thọ vạn năm nhưng cũng không ai sống lâu đến mức chứng thực điều này.

Sau khi trồng linh mộc xong hắn nhờ Chu lão truyền thụ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” đương nhiên là không thể thiếu mấy câu khách sáo nịnh nọt rồi.

Chu lão cười khoái trá, từ tay lão một tia sáng chiếu thẳng vào não hải của Trần Duyên khiến hắn đau đớn. Nhưng không hề gì, chút khó chịu này đổi lấy một môn thần thông vẫn còn lời chán.

Một luồng tin tức không lồ khắc sâu vào não hải của hắn “thiên, địa, huyền, hoàng chỉ duy ta hồng lô” chín chữ như khắc sâu vào tâm khảm làm Trần Duyên cảm khái:

-Đúng là môn thần thông bá đạo. Vạn vật trên thế gian này chỉ là lô đỉnh của ta. Có lẽ đây không chỉ là thần thông phụ trợ đơn giản như vậy, sau này ta cần phải bỏ công nghiên cứu thêm.

Trần Duyên từ Tiểu Phương Thế Giới gọi ra Tú Hạ Thảo. Nữ nhân tự nhiên thấy bản thân đột ngột xuất hiện trước mặt Trần Duyên liền hoảng hốt khom người quỳ xuống:

-Tiểu nô bái kiến chủ nhân.

Nàng khom người, do áo yếm bên trong đã bị Trần Duyên lấy đi cặp núi đôi căng tròn kia lộ ra sừng sững rú xuống. Rõ ràng nàng cố ý kéo cổ áo xuống để hắn nhìn rõ hơn.

Hắn khoái chí bước lại gần, hai tay đỡ nàng đứng dậy mà không biết vô tình hay cố ý mà đáng lẽ là phải nâng vai thì bàn tay lại nâng tòng tòng của nàng. Nữ nhân mỉm cười quỳ rú đứng lên mặc cho hai tiểu bạch thỏ cho hắn chạm vào.

Trần Duyên một tay xoa nắn còn tay kia ôm nàng vào lòng nói:

-Tiểu nữ nô của ta, chủ nhân ngươi từ lúc ở Hắc Lâm rừng rậm tới giờ vẫn chưa tắm rửa qua người đi cùng ta chứ.

Tú Hạ Thảo tự nhiên hiểu ý hắn, nàng gật đầu mỉm cười tựa vào người hắn tới phòng tắm.

Trần Duyên nở nụ cười cùng nàng bước đi. Chợt hắn nhớ ra chuyện quan trọng vội vàng phong bế não hải, bên trong một già một trẻ đang căn mắt theo dõi diễn biến thì bỗng nhiên tối sầm lại.

Chu lão tức giận rít rào chửi hắn:

-Hừ tên này đúng là không có lương tâm uống công ta xem hắn như đệ tử mà hắn lại không hiểu cho ta là nam nhân mà phải kiềm nén mấy ngàn năm.

Tiểu mập mập bên cạnh cũng gật gù về đồng ý, nó lẩn quẩn lại như ý muốn nói:

-Tên Trần Duyên này đúng là không có cốt khí, lúc cần thì mở miệng nịnh nọt, lúc hưởng thụ thì đóng cửa giữ một mình.

Trần Duyên lúc này đang nghĩ tới chuyện hưởng thụ đầu nghe được những lời than oán đó. Hắn một tay ôm mỹ nữ tay còn lại đánh án quyết tạo thêm một mật thất. Khi thấy nơi này đủ rộng, Trần Duyên đào một cái hố lớn rồi cho mạch nước ngầm chảy vào tạo thành bồn tắm.

Là tu sĩ thì không cần phải nhiều phiền phức, khi nào muốn thì chỉ cần một đạo án quyết đơn giản là cả người lại sạch sẽ. Đó là lí do tại sao mà động phủ của hắn vốn không có mật thất tắm rửa.

Tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ đơn giản là giao hợp song tu, còn phải thực hiện rất nhiều tư thế (ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà!!!!), chỉ khi cả hai lên đỉnh vu thiên thì năng lực thật sự của “Thiên Hạ Hồng Lô” mới thể hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Song tu 18+

Khi mọi việc hoàn thành, Tú Hạ Thảo bước xuống hồ. Nước làm cho y phục dán chặt vào cơ thể của nàng làm cho những đường cong mê người hiện rõ.

Tú Hạ Thảo ánh mắt quyến rũ nhìn hắn ý tứ mời chào rõ ràng, Trần Duyên cười ha hả liền đi xuống. Thân là người trong ma giáo thì đây cũng không phải là lần đầu, chỉ là từ khi phát hiện đan điền vẫn đề thì tinh thần của hắn hoàn toàn bị đè nặng.

Nay mọi việc đã được giải quyết cũng đã đến lúc thả lỏng tinh thần. Tu luyện là một quãng đường dài, cứ thuận theo tâm cảnh mà đi. Gò bó bản thân chỉ làm hẹp đi con đường tu luyện.

Hắn lại gần kĩ lưỡng ngắm nghía cơ thể nữ nhân. Cặp núi đôi căng tròn kia do không có chiếc yếm ngăn cản đã được y phục ôm sát tạo ra hình dáng rõ ràng. Mà bất ngờ ở chỗ y phục thấm nước vốn nặng nhưng cũng không làm xệ xuống tiền vốn ngạo nhân kia của nàng đủ cho thấy sự săn chắc của nó.

Cặp mông phi mỹ được chiếc quần màu hồng phấn ôm chặt cứ vênh lên. Thấy Trần Duyên cứ đứng đó ngắm nhìn làm nữ nhân cảm thấy ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên có nam nhân ngắm nhìn nàng lâu đến thế, nhìn thấy cặp mông mê say của hắn làm nàng xúc động. Tú Hạ Thảo biết hắn mới chính là nam nhân mà nàng có thể nương tựa.

Một lúc sau, Tú Hạ Thảo chủ động cong chiếc lưng ong xuống làm cho bao nhiêu đường cong đều hiện rõ, ném ánh mắt mê say về phía hắn môi mấp mấp mời chào:

-Tiểu nô ở trong nước cảm thấy da thịt lạnh lẽo, chỉ mong chủ nhân lại gần đây ủ ấm cho thiếp.

Trần Duyên thấy nàng chủ động như vậy liền không chịu thua, hắn tiến đến ôm vu vật quyến rũ kia vào lòng trao cho nàng nụ hôn nồng cháy.

Trong khi lưỡi của cả hai đang chơi trò đuổi bắt, lúc thì trong miệng hắn lúc thì chạy khắp nơi trong miệng nàng thì đôi tay kia cũng không chịu yên phận. Bàn tay xấu xa của hắn rong ruổi khắp cơ thể nàng, từng lớp y phục được nhẹ nhàng cởi xuống làm lộ ra làn da trắng trẻo.

Khi tay của Trần Duyên vừa chạm vào da thịt thì cơ thể nàng khẽ run lên, không ngờ sau lần mưa móc lần trước cơ thể nàng đã không có sức kháng cự tới vậy.

Trần Duyên như thấy được điều đó đôi tay thủ càng lúc càng làm loạn. Lúc thì xoa nắn cặp tiểu bạch thỏ săn chắc kia, lúc thì xoa lưng ong của nàng. Tay hắn lần theo da thịt xoa chiếc eo thon xuống cặp mông phi mỹ, rồi từ đằng sau tập kích tiểu cô nương bên dưới.

Lúc này Tú Hạ Thảo đã không còn bình tĩnh được nữa, nàng không đủ sức lực chống đỡ ngã vào lòng hắn. Sau một hồi chơi đùa cuối cùng nàng cũng phóng xuất, đôi tiểu mỹ phụ phục hồi sức khỏe hắn ngồi trên thành bờ hai chân nhúng vào nước.

Lúc này Tú Hạ Thảo nửa người trong nước giúp hắn cởi y phục. Thân thể hắn hiện ra trước mặt nàng, cơ thể mặc dù hơi ồm ồm nhưng góc cạnh rõ ràng, những khối cơ ở khắp nơi cho thấy sự rắn rỏi. Trong lúc nàng còn đang say mê ngắm nhìn thì chiếc quần được hắn cởi ra, tiểu đệ to dài, những sợi gân hiện rõ như những con rồng quấn quanh cột trụ.

Đột ngột xuất hiện làm cho tiểu phụ nữ ngỡ ngàng. Đây là lần đầu thấy dương vật lớn bằng này làm nàng lo sợ không biết tiểu cô nương bên dưới của mình có chịu nổi hần hay không.

Thấy vẻ ngỡ ngàng của Tú Hạ Thảo, Trần Duyên cười đắc ý:

- Tiểu nô của ta nàng còn chần chờ gì nữa, muốn chủ nhân chờ nàng sao?

Nghe lời thúc giục của hần tiểu phụ mới giật mình, hai tay run run cầm lấy cột chống trời kia. Tiền vốn của hần quả thật rất lớn, nàng dùng hai tay mới có thể cầm hết. Hai tay nàng lên xuống nhịp nhàng làm cho Trần Duyên thoải mái không thôi, hết rên lên hừ hừ nói:

- Đúng là tiểu nữ nô của ta làm rất giỏi, mau dùng miệng của nàng khiến ta lên thiên nào.

Được hần khen ngợi, tiểu nữ phụ mừng rỡ ra sức phục vụ hần. Đôi môi chín mọng quyến rũ đưa cự long vào miệng, nàng cố gắng nuốt hết vào tận sâu bên trong. Chiếc lưỡi đình hương bên trong khoan miệng uốn éo như rắn cứ cuốn lấy cự long của hần mà chà sát.

Vừa thôn phệ mất nàng hương về phía hần trần ngập về say mê, phục tùng khiến Trần Duyên cảm thấy thành tựu. Có thể thuần phục nữ nhân dâm đảng như thế này làm hần rất sáng khoái.

Hần vừa hưởng thụ vừa xoa khuôn mặt, mái tóc nàng. Tiểu nữ phụ vừa liếm múc nhưng khuôn mặt lại cố gắng chà xát tay hần như con cún con lâu ngày thấy chủ.

Thấy nàng phục tùng Trần Duyên khoái chí ôm lấy đầu nàng mà nhấp hồng. Cự long của hần ra vào miệng, những cú nhấp vào tận cổ họng làm nàng khó chịu.

Càng làm con khó chịu liền biến mất, Tú Hạ Thảo cảm thấy nổi khoái cảm dâng trào. Nàng chủ động ôm eo hần khiến cự long tiến vào sâu hơn.

Nửa canh giờ sau khi miệng nàng đã tên rần Trần Duyên rút cuộc cũng phúng xuất. Tinh hoa của hần trần ngập miệng tiểu nữ phụ chảy cả ra ngoài, nhưng nàng lấy tay hứng lại liếm mút sạch sẽ bởi vì hần đã nghiêm lệnh là không bỏ phí giọt nào.

Trần Duyên nhìn nàng cười dâm đảng nói:

- Tiểu nô của ta có phải tiểu cô nương bên dưới của nàng rất không thoải mái đúng không? Nếu muốn không còn khó chịu nữa thì phải làm sao?

Nàng nghe vậy liền nở nụ cười quyến rũ ngồi lên thành bờ đưa chân thành chữ M (là sao nhỉ ta không giỏi tưởng tượng cho lắm) để lộ hạ thể của nàng trước mặt hần rồi lẳng lơ nói:

- Tiểu nô dù nằm mơ cũng muốn chủ nhân ban ơn mưa móc, xin chàng hãy cho cự long tiến vào tiểu cô nương của ta, khiến ta trở thành nữ nô dâm đảng nhất của chàng.

Nàng vừa nói bàn tay đồng thời đã ra vào hạ thân, đôi mắt phượng chỉ còn sự thèm khát.

Thấy Tú Hạ Thảo lẳng lơ mời gọi, Trần Duyên cũng đã đợi không kịp vận thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”. Xung quanh người hần liền lộ ra khí tức kì lạ, hấp dẫn chí mạng đối với nữ tử.

Khi hần tới gần thì nàng trở nên điên cuồng hơn, thấy vậy Trần Duyên liền đưa cự long sát vào hạ thể nàng. Hần chỉ chà xát bên ngoài muốn tự nàng đưa vào.

Tú Hạ Thảo đã không còn chịu được nữa, đôi tay trắng múp tóm lấy tiểu jji rồi từ từ nhét vào bên trong. Trần Duyên đột ngột đẩy mạnh hông làm cho cự long của hần xông thẳng đâm vào hoa tâm làm nàng sướng muốn chết đi sống lại.

Hần ôm nàng đứng lên, cự long vẫn ở trong tiểu huyết tiến đến mật thất tu luyện. Từng bước đi hoa tâm của nàng bị mệnh căn của hần hôn mạnh làm cho Tú Hạ Thảo sung sướng muốn ngất, khi tới nơi không biết đã tiết thân mấy lần.

Trong mật thất tu luyện, Trần Duyên ngồi ngay ngắn còn Tú Hạ Thảo ở phía trên hần, chỗ kia vẫn còn dính chặt không hề tách rời.

Trần Duyên vận thần thông, linh khí xung quanh với tốc độ mắt người thấy được xâm nhập vào cơ thể hần rồi được dẫn dụ qua cơ thể nàng. Cả hai cứ như thế tu luyện tròn một ngày, tiểu nữ phụ không biết đã cao trào bao nhiêu lần nàng chỉ biết hôm nay là ngày mãn nguyệt nhất từ trước tới nay.

Thấy Tú Hạ Thảo đã như tàn binh bại trận Trần Duyên cũng không nỗ lực phá hư mà để nàng nằm ngủ như mèo con trong lòng, bản thân tiếp tục tu luyện.

Hần mở mắt ra xem xét kĩ cơ thể liền cảm khái:

- Không ngờ chỉ tu luyện một ngày mà đã gần bằng một tháng ta tu luyện trước kia. Chân khí trong cơ thể đã tinh thuần hơn trước, có lẽ đã tiếp cận ba thành.

- Mộc Linh Thể quả là danh bất hư truyền, tốc độ hấp thu linh khí còn nhanh hơn lời đồn đại. Có lẽ đám con cưng của ông trời kia còn giấu diếm rất nhiều thứ.

Trần Duyên suy nghĩ một hồi rồi nhìn xung quanh liền cười khở:

- Có vẻ như số linh thảo này không chịu nổi tiến trình tu luyện của ta được nữa.

Nhìn số linh thảo, linh mộc hần vừa trồng mới một ngày trước còn căn tràn đầy sức sống mà bây giờ trở nên gầy gò, bụi Tam Diệp Thảo đã xuất hiện lá vàng.

Rồi nhìn qua Tú Hạ Thảo cơ thể vẫn tràn trề đang gổ đầu lên chân hần. Hôm qua hần quá mạnh mẽ làm cho nàng ăn không tiêu, không biết đã phải tiết thân bao nhiêu lần tới khi hần nhận ra thì nàng đã bất tỉnh từ khi nào.

Trần Duyên dùng ánh mắt thương xót nhìn nàng, hần lấy từ trong túi trữ vật ra bộ y phục tất nhiên là của nam nhân rồi mặc tạm cho nàng.

Hần đứng lên bước tới mặt thất lớn nhất, mở ra não hải ý định luyện tập thần thông "Thần Khổng Vạn Trùng". Não hải vừa mở chào đón hần là ánh mắt khinh bỉ của một già một trùng nhìn hần.

Sau một hồi cười gượng làm lành thì mọi chuyện tạm lắng xuống, nhưng làm Trần Duyên đau đầu nhất vẫn là tiểu mập mập.

Không ngờ hần lại bị một con tiểu trùng bắt trệt, ngoài lời xin lỗi chân thành ra thì con sâu mập kia còn muốn hần tăng thêm ba thành chân khí nữa xem như là đền bù cho việc hần tái phạm làm tiểu mập mập giận dữ.

Trần Duyên sáng khoái đáp ứng nhưng với điều kiện ngược lại là Tinh Thần Trùng khi chiến đấu phải trợ giúp hần. Cả hai bên đều đồng ý dưới sự làm chứng của Chu lão rớt cuộc mọi chuyện được giải quyết êm thấm.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu nữ nô động chân tình, xông vào Ma Kiếm Lâm

Trần Duyên đi tới đồi bảo điện tiêu tốn gần ba trăm điểm cống hiến đổi lấy thêm bốn cây linh thảo cấp một Giáp đẳng khác.

Trở về mặt thất thì thấy Tú Hạ Thảo đã tỉnh lại bất động đứng đó. Nhìn nàng có vẻ như chưa phát hiện hần từ phía sau tiến tới ôm chầm lấy nàng.

Tú Hạ Thảo hoảng hốt nhưng lại liền nhận ra mùi hương quen thuộc từ người hần thì hồi phục lại.

- Tiểu nô của ta cơ thể nàng thật mềm mại, ta muốn ôm nàng mãi không rời.

Trần Duyên không dễ dàng để yên cho nàng tay heo mò mẫm khắp nơi nói.

Thấy Tú Hạ Thảo vẫn đứng yên bất động Trần Duyên lấy ra trong túi trữ vật một bình Kim Sang Dược, mặc dù không phải linh đan gì nhưng lại chữa trị những vết thương nhẹ rất tốt.

Tú Hạ Thảo ngần ngại nhìn hần hỏi:

- Tại sao chủ nhân lại đưa thứ này, tiểu nô đâu có bị thương gì?

Trần Duyên nhìn nàng lưu manh cười:

- Có phải nàng không thể bước đi đúng không?

Tú Hạ Thảo nghe thấy liền hiểu ra hần muốn nói cái gì nhưng vẫn ngượng ngừng chối bỏ:

- Tiểu nô không biết chủ nhân muốn nói gì, thân thể tiểu nô hoàn toàn lành lặn.

Trần Duyên cười cười.

- Ý ta là ở đây.

Vừa nói tay đã luồn qua y phục tiến tới hạ thể của nàng. Trần Duyên đoán không sai, do hần quá mạnh mẽ mà tiểu cô nương của nàng đã sưng lên như hai cái bánh bao nhỏ. Khi tay hần vừa chạm vào Tú Hạ Thảo kèm không được rên lên đau đớn.

- Ta làm tiểu nô của ta đau à?

Trần Duyên ân cần hỏi.

Nàng cố gắng kiềm chế cơn đau trả lời:

-Không...không có chi là tiểu nô bất ngờ thôi.

Thấy nàng kiên cường như vậy Trần Duyên liền nghĩ ra ý tưởng mới trong đầu liền cười xấu xa nói:

-Nàng nằm xuống đây để ta bôi thuốc cho.

Vừa nghe lời hần nói Tú Hạ Thảo đỏ mặt ồm ồm gật đầu.

Nàng nằm xuống đôi mắt nhắm thật chặt, mỗi lần Trần Duyên đụng vào cơ thể thì nàng run lên. Hần cũng thấy điều đó quái lạ thầm nghĩ:

-Tiểu nương bị cũng thật khác người, mới hôm qua còn dâm đẳng phục vụ trên cơ thể nàng có chỗ nào ta chưa nếm qua vậy mà hôm nay lại ngượng ngùng.

Trần Duyên nghĩ cũng không sai. Hôm qua dâm đẳng phục vụ nàng chỉ đơn giản nghĩ là làm hết sức hầu hạ khiến hần thỏa mãn dù gì bản thân cũng chỉ là nữ nô.

Trên thế giới này việc tra tấn, buôn bán nữ nô không phải việc hiếm. Nàng sợ rằng bản thân cũng bị đưa ra làm công cụ trao đổi nên gắng sức làm hần hài lòng.

Thật ra nàng tỉnh dậy từ rất sớm, khi thấy Trần Duyên đang tu luyện sợ làm hần nổi giận nên vẫn giả vờ ngủ. Khi Trần Duyên mặc y phục cho nàng bàn tay ấm áp đó đã làm cho trái tim băng hần tan chảy.

Trước đây Tú Hạ Thảo nghĩ rằng nam nhân chỉ muốn sắc đẹp, cơ thể quyến rũ của nàng. Độc Nhãn Long cũng vậy, Ninh Hạ cũng không khác gì. Chỉ có Trần Duyên mới thương xót cho nàng như vậy.

Nàng đã yêu hần, đứng trước người yêu về lẽ tự nhiên ban đầu đã không còn mà thay vào đó là sự e thẹn, sợ hãi. Sợ một ngày hần không cần nàng nữa.

Nghĩ tới đây Hạ Thảo liền ôm cổ hần òa khóc miệng cứ thì thào bên tai hần:

-Tiểu nô sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, chỉ cần chủ nhân đừng vứt bỏ thiếp, để thiếp mãi mãi phục vụ chàng.

Thấy nàng như vậy Trần Duyên cũng bất ngờ, hần nhẹ nhàng xoa đầu nàng mỉm cười nói:

-Ng ngoan nào ngoan nào! Nàng là của ta, suốt đời này nàng sẽ là tiểu nô ngoan ngoãn của ta. Bây giờ mau nằm xuống để ta bôi thuốc.

Lời Trần Duyên nói cũng là lời thật lòng, từ trước tới nay hần chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ từ bỏ nữ nhân của mình.

Sau khi bôi thuốc, Trần Duyên đưa Tú Hạ Thảo vào trong Tiểu Phương Thế Giới. Dù sao nàng vẫn còn thương thế trong người không chịu nổi hần dày vò.

Kiểm tra mọi chuyện hoàn tất, Trần Duyên bấm đốt ngón tay lâm lâm:

-Không ngờ còn tới một tháng nữa mới tới tết Âm lịch, bây giờ bé quan tu luyện thì cũng không thể nào đột phá được hay là ra ngoài tiếp tục lịch luyện tìm kiếm cơ duyên.

Nói là làm, Trần Duyên liền đứng lên chuẩn bị. Hần để Tú Hạ Thảo ở lại, dù sao trong sách có ghi lại Mộc Linh Thể có khả năng ôn dưỡng linh thảo, linh mộc.

Sau khi chu toàn mọi chuyện Trần Duyên liền rời khỏi động phủ, hần phát động hộ phủ đại trận làm cho khung cảnh xung quanh biến đổi.

Trần Duyên xuống núi mà ngạc nhiên là hần không muốn Xích Lân Mã như mấy lần trước mà chỉ chạy một mạch hướng thẳng tới khu rừng gần đó.

Lần này mục tiêu của hần không phải là Hắc Lâm rừng rậm mà là Ma Kiếm Lâm bao quanh Ma Kiếm Sơn Mạch.

Đệ Tử Ma Kiếm Tông khi ra vào Ma Kiếm Sơn Mạch bình thường đều đi theo đường mòn qua từng trạm nhất định, có thể là một thôn trang hay thậm chí là một tiểu thành dân cư đông đúc.

Tất cả đều dưới sự quản lý của Ma Kiếm Tông, mỗi năm đều cất cử đệ tử tới tọa chấn thông qua nhiệm vụ hoặc hình phạt.

Đệ tử Luyện Khí Kỳ bình thường đều không dám đơn thương độc mã đi loạn. Có lần một sư thúc vừa đột phá Trúc Cơ Kỳ lòng tin bành trướng một thân một mình xông vào, tới nay vẫn chưa thấy đi ra làm cho chúng đệ tử sôi nổi bàn luận một phen.

Còn Tông Chủ và Thập Đại Chương Lão thì không nói gì nên sự việc cũng dần chìm vào quên lãng. Ngày nay chúng đệ tử chỉ biết truyền tai nhau không dám một mình xông loạn, bình thường đều đồng hành từ ba, bốn tu sĩ trở lên.

Trần Duyên tới ven rừng nhìn những tán lá xum xuê mọc chia ra ngoài liền tự tin tiến vào. Hắn bên người có hàng trăm Thực Huyết Trùng, mỗi con gần như đã vô địch cùng cảnh giới, do hắn thay phiên điều khiển chúng thôn phệ yêu thú mặc dù không bằng trăm con linh trùng còn trong kén kia nhưng cũng không thể coi thường.

Với lại còn có Chu lão thì nếu không bước nhầm vào lãnh địa của yêu thú cấp hai thì không có gì nguy hiểm tính mạng cả.

Khi đi sâu vào, nhìn phong cảnh xung quanh Trần Duyên gật đầu cảm thán:

-Ở đây mộc linh khí tràn ngập nhưng so với mộc linh khí từ linh thảo thì khác hẳn, dù có ở đây tu luyện ở đây cả năm trời cũng không bằng ta đã tọa một tháng trong động phủ.

-Có đi cũng có lại, chỉ có ở nơi mộc linh khí tràn ngập như thế này thì mới có thể dễ dàng sinh ra linh thảo, linh mộc.

Đi được gần nửa canh giờ thì yêu thú đầu tiên xuất hiện, đó là một con Hắc Miêu Trảo yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

Thấy Trần Duyên yêu thú liền phóng tới, những chiếc vuốt đen nhánh vươn ra trảo về phía hắn. Đã đề phòng từ trước, Trần Duyên liền lùi lại vỗ túi linh thú. Hàng trăm con Thực Huyết Trùng khát máu ào ạt phóng ra, nhưng điều không ngờ tới là con tiểu miêu kia bỗng tăng tốc độ phóng xuyên qua đám linh trùng một trảo vào giữa ngực hắn.

Nhờ có nội giáp hộ thể nên hắc vuốt không găm vào da thịt nhưng cũng đủ làm Trần Duyên nội thương. Thấy một kích thất bại tiểu miêu theo bản năng liền lùi lại, nhưng đằng sau đó lại là những con linh trùng đói khát liều mạng tiến đến.

Sau nửa nén hương giấy dựa thì Hắc Miêu Trảo chỉ còn lại bộ xương khô. Nhưng sắc mặt Trần Duyên thì lại không tốt chút nào, nội thương là chuyện nhỏ nhưng đồng thời cũng phát hiện ra điểm yếu chí mạng.

-Ta đã quá khinh địch rồi, nếu lúc này không có nội giáp thì ắt hẳn là bỏ mạng tại đây. Chỉ lũ linh trùng mạnh là không đủ, bản thân ta cũng phải không ngừng mạnh lên.

Nghe Trần Duyên thì thảo Chu lão liền phá lên cười:

-Ha...ha...ha cuối cùng ngươi cũng hiểu, khi lũ linh trùng tấn công thì điểm yếu duy nhất chính là bản thân ngươi.

-“Chỉ cần giết kẻ đứng sau không chế thì lũ linh trùng liền không còn đáng sợ”. Đó là câu nói nằm lòng của bất kì tu sĩ nào khi đối phó với kẻ điều khiển linh trùng hay linh thú.

Trần Duyên nghe thấy liền lĩnh ngộ, chấp tay xin chỉ giáo:

-Nhờ có Chu lão mà tiểu bối đã hiểu, vậy có cách nào để điểm yếu này biến mất?

Thấy hắn lễ phép lĩnh giáo, lão cười khà khà nói tiếp:

-Có rất nhiều cách, nhưng có ba cách thông dụng nhất là ảm núp, né tránh và chống đỡ.

-Ở đây ta có ba môn công pháp phù hợp với ba điều kiện trên ngươi chỉ có thể chọn một, với tu vi của ngươi bây giờ không thể quá tham lam được. Phải lấy tu vi làm trọng.

Trần Duyên gật đầu liền suy nghĩ:

-Chống đỡ sao? Ta làm sao biết được đối phương còn có con bài sát thủ nào mà chống đỡ.

-Còn ảm núp thì bản lĩnh của ta đã không tồi rồi.

-Chỉ còn né tránh, đúng rồi lúc này ta đang thiếu một môn thân pháp.

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng Trần Duyên quyết định chọn né tránh. Chu lão không nói gì liền truyền cho hắn.

Đúng như Trần Duyên dự đoán, đây là một môn thân pháp cao siêu. “Tam Trọng Phân Thân” công pháp cấp 1 Giáp đẳng. Khi tu luyện tu sĩ ngoại trừ gia tăng ba thành tốc độ thì khi luyện đến viên mãn thì sẽ xuất hiện thêm ba ảnh ảo giống hệt, rất có lợi cho việc chạy trốn hay làm hoa mắt kẻ địch.

Trần Duyên quyết định vừa đi vừa tu luyện, mặc dù có Chu lão chỉ điểm nhưng hắn cũng trọc chân mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mộc Linh Quả chi tranh

Sáng hôm sau Trần Duyệt đứng trên một thân cây lớn, nhìn xuống là một đàn hươu lớn là Mộc Thảo Lộc yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng. Chúng rất nhạy cảm với mộc linh khí thường tập hợp số lượng lớn khi phát hiện linh thảo.

Cách đây hai canh giờ Trần Duyệt phát hiện một đàn nhỏ nên bám theo cầu may. Ai ngờ vận khí của hắn không tệ, ở đây quả nhiên có linh mộc không chỉ vậy, nhìn từ xa cây linh mộc khổng lồ kia đẳng cấp hẳng không tệ.

Nhưng điều làm hắn đau đầu là xung quanh linh mộc không chỉ có đàn Mộc Thảo Lộc hơn trăm con mà còn rất nhiều yêu thú khác chờ đợi. Có vẻ như chúng đang chờ đợi điều gì đó.

Trong lúc hắn đang suy tư thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

-Không ngờ tiểu tử ngươi lại tìm ra Mộc Linh Thụ, bình thường linh thụ này mọc ở những nơi kín đáo chỉ có yêu thú có giác quan nhạy cảm mới phát hiện được.

Thấy Chu lão biết về linh mộc kia Trần Duyệt vội hỏi:

-Cây Mộc Linh Thụ kia có lợi ích gì mà khiến nhiều yêu thú quay xung quanh đến vậy?

Lão vuốt vuốt chòm râu giải thích:

-Lợi ích lớn nhất của Mộc Linh Thụ là Mộc Linh Quả. Khi ăn vào không chỉ mộc chân khí trong cơ thể trở nên tinh thuần hơn nếu vận khí của ngươi đủ lớn thì thậm chí là tu vi đột phá.

Trần Duyệt nghi hoặc hỏi:

-Chu lão nói vận khí là sao?

Lão cũng trầm ngâm nói:

-Mộc Linh Thụ là vật chí mộc, tác dụng đối với kẻ ăn nó không thể nào biết trước được. Thậm chí trong sách cổ có ghi lại Mộc Linh Quả còn trao cho họ thần thông hoặc khả năng đặc biệt mà điều này lại không bị ảnh hưởng bởi thiên phú.

-Cây Mộc Linh Thụ này chỉ là cây con nên trái của nó tác dụng không lớn lắm.

Trần Duyệt hít một hơi thật sâu, thân cây đã ba người ôm không hết kia mà chỉ mới là cây non thì khi trưởng thành sẽ lớn thế nào.

Hắn quyết định án binh bất động, dù sao Chu lão cũng nói ít nhất là ba ngày nữa Mộc Linh Quả mới thành thực. Tối nay chính là thời cơ tốt để bồi dưỡng Thực Huyết Trùng. Dù sao hắn vẫn còn mấy trăm con chưa đến kì lột xác.

Đêm đến quả nhiên những con yêu thú đầu phân chia khu vực rõ ràng, không con nào gần con nào. Dù sao ngoại trừ yêu thú sống bầy đàn ra thì phần lớn chỉ sống đơn độc.

Trần Duyệt lén lút chọn những con yêu thú Đỉnh đẳng đơn độc mà tấn công. Dù chúng có đề phòng cỡ nào thì với khả năng che dấu khí tức của hắn thì cũng rất khó phát hiện.

Mục tiêu đầu tiên của Trần Duyệt là một con gấu đen lớn. Hắn tới gần, ẩn thân kiểm tra thử. Thấy hắc hùm không có động tĩnh Trần Duyệt liền thông báo tiểu mập mập khổng lồ chế đàn linh trùng vây công. Đến khi phát hiện ra thì xung quanh đã bị bao vây bởi Thực Huyết Trùng.

Hắc hùm dù có lực lượng lớn cỡ nào thì cũng không thể đấu lại hàng trăm con linh trùng. Sau nửa canh giờ đau đớn thì hắc hùm cũng ngã xuống, Trần Duyệt liền thành thực lấy đi túi mật và tay gấu phần còn lại thì giao cho đàn linh trùng xử lí.

Vậy rồi đêm đó không ít hơn trăm con yêu thú đã nằm gọn trong bụng Thực Huyết Trùng, thậm chí tài liệu của yêu thú Bính đẳng hắn cũng lười không thèm lấy để cho đàn linh trùng xơi tái.

Nhưng mọi việc cũng không thuận lợi như Trần Duyệt tưởng tượng, khi hắn đánh chú ý lên đàn Phệ Thi Cầu chỉ là yêu thú Bính đẳng nhưng khứu giác lại nấn tiếp lạ thường. Khi vừa lại gần Trần Duyệt liền bị phát hiện, hơn hai mươi con xông tới khiến hắn không kịp trở tay.

Trần Duyệt không có thời gian sử dụng thần thông “Thần Không Vạn Trùng” thấy không còn đường lui liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông lên hòng mở đường máu.

Hắn vỗ túi trữ vật lấy ra kiếm pháp khí chém về phía đàn Phệ Thi Cầu. Đúng là pháp khí Giáp đẳng, lưỡi kiếm đi đến đâu thì máu văng ra đến đấy. Mặc dù không tu luyện công pháp về kiếm nhưng nhiều năm đi theo sư phụ Phong Ma Chân Nhân cũng giúp hắn ít nhiều.

Những con Phệ Thi Cầu không sợ chết điên cuồng tấn công, có con cắn trúng tay Trần Duyệt làm hắn không thể nào gỡ kiếm được. Bị giữ lại Trần Duyệt dường như đã không còn đường thoát. Xung quanh là những con chó khát máu thềm thường nhìn hắn.

Biết không còn đường thoát Trần Duyên cắn răng quyết liệt.

-Nếu các ngươi đã muốn giết ta thì ít nhất cũng phải để lại thứ gì đó.

Nói rồi Trần Duyên về mặt điên cuồng vỗ túi linh thú, hơn trăm con linh trùng bay ra tấn công ào ạt. Chỉ một lúc sau thì đàn Phệ Thi Cầu bị tận diệt.

Chưa dừng ở đó đúng như Trần Duyên lo ngại, do không có “Thần Không Vạn Trùng” khống chế nên đàn linh trùng bay tán loạn tấn công khắp nơi làm cho những con yêu thú gần đó phát hiện.

Hết cách Trần Duyên liền gọi ra tiểu mập mập khống chế trăm con linh trùng khác xuất hiện cùng hấn mở đường máu rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Trần Duyên tay cầm kiếm xông về phía trước, đàn Thực Huyết Trùng dưới sự khống chế của tiểu mập mập bao quanh bảo vệ hấn.

Mặt trời vừa lên mọi việc đã rõ ràng hơn, khung cảnh xung quanh đúng là chỉ có thể nói là tràn ngập máu tanh xác linh thú tràn ngập khắp nơi. Trần Duyên lúc này đang ngồi nhập định trong một hang đá đào nham nhỡ, tiểu mập mập cũng bị gọi ra hộ pháp cho hấn.

Lần này Trần Duyên đứng là ngàn cân treo sợi tóc, hàng ngàn con yêu thú giận dữ tấn công lẫn nhau. Bị lạc trong trận hỗn chiến đó cũng không dễ dàng gì, nhờ Chu lão chỉ điểm tránh được những nơi có linh thú thực lực mạnh Trần Duyên mới có thể toàn mạng nhưng đôi lại hấn bị nội thương khá nặng. Có lẽ đành phải bỏ qua cơ hội tranh đoạt Mộc Linh Quả.

Sau khi cắn Hối Thương Đan Trần Duyên đã tọ chữa thương. Bởi vì xung quanh không có linh thảo nên khi hoàn toàn bình phục thì đó đã là chuyện của bảy ngày sau đó.

Khi trở lại đúng như Trần Duyên dự kiến, yêu thú đã rời khỏi chỉ còn lại vài con bị thương hay hang ổ của chúng vốn gần đây là ở lại.

-Có lẽ ta với ngươi vốn không có duyên.

Nhìn Mộc Linh Thú hấn thở dài trầm nghĩ.

Thấy vậy Chu lão hiện lên tiếp lời:

-Tiểu tử ngươi không cần phải nản chí, dù sao Mộc Linh Quả ngàn năm liền thành thực, nếu lúc này mà ngươi phục dụng thì tỉ lệ nhận được lợi ích lớn là rất hiếm.

-Ngàn năm sau có khi thứ ngươi nhận được liền tốt hơn nhiều, dù sao thì Mộc Linh Quả chỉ có tác dụng lần đầu tiên, dù ngươi có ăn thêm cả trăm cả ngàn quả thì cũng chỉ là giải khát mà thôi.

Nghe Chu lão nói Trần Duyên cũng trở nên tươi tỉnh hẳn lên, ngàn năm đối với tu sĩ mặc dù rất lâu nhưng vẫn chờ được. Chỉ cần hấn vừa lên cấp Kim Đan Kỳ thì đã có hai ngàn năm thọ nguyên.

Không suy nghĩ nhiều Trần Duyên tiếp tục lên đường. Lần này Trần Duyên gọi ra tiểu mập mập để khống chế Thực Huyết Trùng dò đường. Linh trùng này ồn ào là do đi với số lượng lớn nếu chỉ có một hai con thì phải tập trung mới nghe thấy tiếng động.

Hấn lần này muốn sử dụng tiểu mập mập một cách triệt để. Con sâu mập này đã ăn chân khí của hấn nhiều hơn năm thành so với ban đầu rồi mà không làm gì quả thật có lỗi với bản thân.

Quả nhiên là sử dụng linh trùng dò đường là quyết định không sai. Đặc biệt là tiểu mập mập rất nhạy cảm với mộc linh khí, Trần Duyên phát hiện ra tổng cộng tám cây linh thảo trong đó có hai cây Giáp Đẳng làm hấn mừng rỡ không thôi.

Còn đàn linh trùng mặc dù đã thôn phệ vài trăm con yêu thú nhưng vẫn dậm chân tại chỗ khiến Trần Duyên đau đầu. Chẳng lẽ thật sự phải kiếm huyết nhục của yêu thú cấp hai cho chúng thôn phệ.

Nghĩ tới sự khủng bố của yêu thú cấp hai thì Trần Duyên liền lắc đầu. Đây không phải là lúc làm chuyện ngu ngốc.

Sau khi kiếm thêm được mười cây linh thảo Trần Duyên quyết định quay lại, phía trước đã là khu vực của yêu thú Ất đẳng trở lên. Hấn vẫn chưa đủ thực lực để tiến vào.

Hấn đổi tài liệu yêu thú và linh thảo cấp thấp được hơn hai ngàn điểm cống hiến, Trần Duyên liền đổi lấy mười cây Giáp Đẳng linh thảo cộng với hấn thu thập trong Ma Kiếm Lâm đã là mười lăm cây, chuyến đi này cũng coi như không tệ.

Trần Duyên quay về động phủ, đón chờ hấn tất nhiên là yêu tinh mê chết người Hạ Thảo. Nàng càng lúc càng quyến rũ, đôi thỏ ngọc có vẻ đã to hơn trước, miệng cũng vênh hơn nhưng điều làm hấn bất ngờ là tu vi của nàng đã đột phá Luyện Khí Kỳ tầng năm làm hấn cảm kháng không thôi.

-Quả nhiên là Mộc Linh Thể chỉ có nửa tháng mà đã đột phá.

Nghĩ tới đây Trần Duyên liền cảm thấy nguy cơ, tiểu phụ này tu luyện quá nhanh tương lai sẽ vượt qua hấn. Mặc dù nàng sẽ không phản bội lại hấn nhưng tương lai Trần Duyên không thể muốn gì được đó như bây giờ.

Nghĩ là làm hần liền tiến tới ảm nàng tiến vào phòng tu luyện.

(ta biết các đạo hữu mong chờ điều gì nhưng mà phải đợi ngày mai rồi ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tú Hạ Thảo song tu 18+

Bước vào mật thất tu luyện, linh thảo bên trong đều xanh tốt. Không ngờ Hạ Thảo tu luyện đột phá mà chúng không có hề hấn gì, Mộc Linh Thể quả nhiên có tác dụng ôn dưỡng linh thảo.

Sau khi trông xuống linh dược Trần Duyên liền ngồi xuống giường, chiếc giường bằng đá này là hần vừa mới gọt ra bên trên là da thú mềm mượt. Không thể lúc nào hần và Hạ Thảo đều đã chiến hay tu luyện trên bồ đoàn được.

Tú Hạ Thảo tiến lại gần quỳ xuống cõng giấy cho Trần Duyên thì bị kéo lên ôm vào lòng. Ôm lấy thân thể mềm mại tràn đầy xúc cảm khiến Trần Duyên thoải mái. Hần một tay sờ soạn, chiếc lưỡi liềm mang tai nàng rồi thì thầm:

-Tiểu nô của ta không ngờ tu luyện nhanh đến vậy, mới có nửa tháng mà nàng đã đuổi kịp ta rồi.

Hạ Thảo từ ngày được hần mưa móc thì cơ thể cực kì hấp cảm, chỉ cần ngã vào lòng hần thì nàng liền xụi lơ, thờ hờn hờn khó khăn nói:

-Du tu vì có cao bao nhiêu thì thiếp vẫn là tiểu nữ nô của chủ nhân chàng, hằng ngày chỉ chờ mong được ban ơn mưa móc.

Nghe nàng nói khiến hần rất cao hứng liền hôn thật sâu. Sau khi màn đuối bắt của lưỡi kết thúc thì Trần Duyên xông tới xé nát y phục nàng.

Hạ Thảo lúc này không khác gì con cừu non chờ lão sói ăn thịt. Trần Duyên liền tấn công đôi thỏ ngọc của nàng, đây là nơi hần rất thích.

Còn Chu lão và tiểu mập mập thì hần đã đóng nảo hải trước khi vào động phủ rồi, chuyện tốt của mình thì ai lại muốn cho kẻ khác thấy chứ.

Thấy hần như con sói háo tình Hạ Thảo nũng nịu cất giọng:

-Đừng mà chủ nhân, nếu chàng xoa nắn nhiều vậy thì sau này chúng sẽ rất lớn tiểu nô khi đi lại sẽ khó khăn.

Nghe nàng nói vậy Trần Duyên cười khà khà tay vừa nắn miệng thì lưu manh nói:

-Không sao ta rất thích nữ nhân ngực lớn, nàng ngực càng lớn ta càng thích.

Trần Duyên bắt đầu rong ruổi trên người Hạ Thảo, nàng hiểu ý hần cố gắng thả lỏng người miệng thì dâm dăng rên lên:

-Tiểu nô sướng quá cầu xin chủ nhân mạnh tay thêm nữa ah...ah... đúng là chỗ đó mạnh nữa lên ah... ah...

Thấy nàng rên rỉ hần càng kích thích tay ra vào tiểu huyệt của nàng càng lúc càng nhanh.

Lúc sau Hạ Thảo phún xuất, thấy cơ thể nàng run lên do vừa cao trào Trần Duyên nghĩ ra ý tưởng mới. Hần bắt nàng quỳ gối tay chống trên giường kiêu đồn hướng về phía hần.

-Đứng rồi cao nữa lên, cho chủ nhân của nàng thấy toàn bộ cặp mông tròn lẳn của nàng đi nào.

Mặc dù đã không còn sức lực, lời nói của hần như có ma lực lôi kéo làm nàng không thể không nghe theo. Thấy hần đang chăm chú ngắm nhìn phía sau của mình nàng càng cảm thấy kích thích rên lên:

-Xin chủ nhân hãy làm thiếp đi, tiểu nô của chàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Trần Duyên nghe vậy liền xảo trá cười dùng lưỡi thăm thú đồn bộ vểnh cao kia.

Lưỡi hần như con rắn du hành, từng xúc cảm nhẹ nhàng trên bờ mông trắng nõn, trơn trượt làm cơ thể nàng co giật. Biết Hạ Thảo đang rất hấp cảm Trần Duyên liền bắt ngờ đánh mạnh vào, bàn tay đánh mạnh vào mông nàng cảm giác đàn hồi này khiến Trần Duyên sung sướng không thôi.

Còn Tú Hạ Thảo thì run lên bần bật sau từng cú đánh của hần, từng giọt nước mắt chảy ra, nàng cắn chặt răng không kêu thành tiếng. Chỉ một lúc sau con đau liền biến thành khoái cảm nàng không còn kìm nén nữa rên rỉ nói:

-Ah...ah...Mạnh lên nữa chủ nhân hãy...hãy trừng phạt tiểu nữ nô dâm đẳng của chàng đi.

Trần Duyên biết tâm trí nàng đã trong cơn dục vọng không thể nào thoát ra được. Hắn khoái trí cười hết ý phục, cự long to lớn chạm vào tiểu cô nương của nàng mà không tiến vào. Hắn cố ý làm ước tiểu nữ cho việc tiếp theo dễ dàng hơn nhưng Hạ Thảo đã không chịu nổi nữa, nàng tự đẩy kiều đồn về phía sau làm cự long chui thẳng vào tiểu điền loa.

Trần Duyên giả bộ giận dữ húc mạnh vào trong trừng phạt nàng.

-Tiểu nữ của ta, nàng quá tự ý rồi lần này ta phải dạy dỗ nàng thật nghiêm khắc.

Nói rồi Trần Duyên đẩy hông, tay thì đánh mạnh vào kiều đồn co giãn của nàng. Tối khi Hạ Thảo không còn chịu nổi nữa, hai tay không còn sức lực chống đỡ thân thể hắn mới tha cho nàng.

Tú Hạ Thảo đã phóng xuất bốn lần mà hắn vẫn chưa lên đỉnh lần nào Trần Duyên vỗ nhẹ vào lưng nàng thì thầm nói:

-Tiểu nữ của ta, chủ nhân nàng còn chưa thỏa mãn nàng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Tiểu phụ nghe thấy liền đỏ mặt, nàng liền vội lấy tay tóm lấy mệnh căn của hắn miệng liền liếm mát.

Thấy nữ nhân đang say sưa thì Trần Duyên liền lùi lại. Thấy vật yêu thích tự nhiên vụt khỏi nàng dùng ánh mắt thèm khát ngược nhìn. Thấy hắn gạt đầu đồng ý tiểu phụ hưng phấn bỏ tới đưa cự long vào miệng dường như đó là thứ ngon nhất mà nàng từng nếm được.

Thấy nữ nhân dâm đẳng như chó cái thèm khát cự long làm Trần Duyên rất hài lòng. Hắn từ từ lùi lại thì nàng liền tiến tới nhất quyết không cho tiểu Trần Duyên kia rời khỏi miệng mình.

Một hồi chơi đùa cơ thể của nàng Trần Duyên mới phóng xuất, chất lỏng trắng đục kia vào trôi thẳng vào trong cổ họng nàng rồi tràn ngập lên miệng. Hạ Thảo lấy tay hứng từng giọt tinh hoa đang trào ra liếm cho bằng sạch mới thôi.

Sau khi dùng miệng rửa sạch cự long của Trần Duyên thì hắn ôm nàng ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Tú Hạ Thảo như con mèo nhỏ nằm trong lòng, lúc này nàng không còn vẻ lẳng lơ lúc nãy mà mặt nguyên thưng thưng khoảng thời gian yên bình.

Hạ Thảo không cần phải tốn công thu thập linh khí, thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” chỉ cần tu sĩ hấp thu rồi truyền sang cho đạo lữ của mình là được.

Mỗi ngày Trần Duyên đều giao hoang với Hạ Thảo, hắn không dám mạnh tay sợ làm nàng ăn không tiêu. Còn nàng thì mỗi ngày đều chờ đợi cơn mưa móc làm khoảng thời gian này Trần Duyên đều sống trong hương điểm.

Một tháng trôi qua, tốc độ tu luyện của bản thân cũng khiến hắn giật mình không thôi. Hiện nay hắn và tiểu nữ nhân đều đã là Luyện Khí Kỳ tầng sáu, đó là do Trần Duyên đã chia một nửa linh khí cho Hạ Thảo. Đối với nữ nhân của mình hắn không keo kiệt bao giờ.

Với tốc độ tu luyện hiện giờ thì trong vòng hai năm tới Trần Duyên cơ hội bước chân vào Trúc Cơ.

Mỉm cười thỏa mãn vỗ nhẹ lên đầu tiểu miêu đang nằm ngủ trong lòng. Hạ Thảo đang say giấc thì bị gọi dậy đôi mắt buồn ngủ nhìn hắn

Trần Duyên về yêu chiều nắn bóp kiều đồn của nàng rồi nói:

-Tiểu nữ lười biếng của ta, tới lúc đi thôi. Chủ nhân có việc trọng yếu phải đi giải quyết nàng ở lại trông nhà chờ ta trở về.

Nghe thấy phải rời xa Trần Duyên nàng thật sự không muốn, một tháng ở bên hắn làm nàng mê đắm không dứt ra được.

Nhìn thấy ánh mắt không nỡ của nàng Trần Duyên liền bắt đầu dỗ dành. Hắn đi hẹn ước với Hà Diệu không thể dặt theo nữ nhân đi được với lại hắn muốn Hạ Thảo ở lại đây tu luyện giúp hắn ôn dưỡng linh thảo.

-Ngoan nào chờ ta trở về sẽ đền bù mọi thứ cho nàng.

Hạ Thảo ai oán nhìn hắn rồi đôi tay búp non luồn vào hạ thể nắm lấy mệnh căn của hắn rồi lờ lờ nói:

-Chủ nhân đã đi lâu vậy thì trước khi đi hãy cho tiểu nữ lần cuối để nhớ mong vui đi một chút.

Thấy nàng cầu xin Trần Duyên mừng còn không kịp liền đè nàng xuống tiếp tục xâm nhập.

Ba ngày sau Trần Duyên rời khỏi động phủ, Hạ Thảo đã thỏa mãn ngất đi. Hắn không muốn đánh thức nàng liền yên lặng rời khỏi.

Trần Duyên một đường thẳng tiến Thiên Độc Sơn. Tới chân núi cũng như lần trước mặc dù thực lực đại tăng nhưng hắn cũng không xúc động tiến vào mà phóng đi truyền tin phủ.

Một lúc sau một bóng dáng khả ái xuất hiện, không ai khác chính là tiểu nữ nhân Hà Diệu. Nàng vừa xuất hiện khung cảnh xung quanh thay đổi hẳn, Hà Diệu như một nữ hài vô lo nhìn hắn mỉm cười trong sáng.

Từng bước nhảy chân sáo kết hợp với khuôn mặt xinh xắn của nàng làm Trần Duyên như quên đi phiền muộn. Thấy hấn nhìn chăm chăm Hà Diệu đỏ mặt bẽn lẽn nói:

-Mặt muội có dính lọ à? Sao mà huynh cứ nhìn chăm chăm vậy?

Trần Duyên chột giựt mình phát hiện bản thân thất thố liền cười ngượng nói:

-Chỉ là lâu ngày thấy mới thấy muội nên ta muốn ngắm lâu một chút

Lúc này sắc mặt tiểu la lệ đã như trái táo chín đỏ ngượng ngừng đi tới. Vừa mới lại gần nàng liền bất ngờ không thôi như chú chim nhỏ rồi rít hỏi:

-Tu vi của huynh, không ngờ mới có hơn ba tháng mà huynh đã là Luyện Khí Kỳ tăng sáu chưởng lễ đan điền của huynh đã...

Nhìn nàng rỏ rít hỏi Trần Duyên phì cười gật đầu ra hiệu mọi thứ đều đã ổn thỏa.

Thấy hấn thật sự xác nhận tiểu nha đầu mừng rỡ đôi mắt hiện lên tia nhu hòa.

-Thật là tốt quá, vậy là huynh không còn bị hành hạ trật vật khi tu luyện nữa.

Tiểu nha đầu vẫn còn nhớ như in lần đầu thấy hấn tu luyện, một hải tử cắn răng cơ thể run run đau đớn. Đối với kẻ khác mỗi lần hấp thu linh khí là mỗi lần hường thụ còn đối với hấn mỗi tia linh khí vào đan điền như những con dao găm đâm vào người.

Nàng nhìn hấn liền òa khóc đối xông vào cứu Trần Duyên nhưng bị sư phụ hấn ngăn lại. Khi tỉnh lại Trần Duyên biết được mọi chuyện liền cảm tiết nàng tới gần khi hấn tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dạ Thành chi dạ

Nghe tiểu nha đầu thắm thía nói tim hấn chột thất lại quay mặt qua chỗ khác cố nén xúc động.

-Vậy hôm nay huynh tới đây là muốn dẫn muội đi chơi Dạ Thành đúng không?

Trần Duyên gật đầu, hấn đoán không sai tiểu nha đầu vẫn còn nhớ. Nếu như hấn thất hứa thì sao này còn mặt mũi đâu mà nhìn nàng.

-Đúng vậy, lần này huynh sẽ dẫn muội đi thăm thú tới khi nào muội chán mới thôi.

Hấn vỗ ngực nói làm tiểu nha đầu cuồng hí, nàng như chú chim nhỏ không thể kiên nhẫn được nữa kéo tay giục hấn. Trần Duyên mỉm cười cung chiêu đi theo.

Dạ Thành là một trong tam đại thành lớn nhất nằm trong địa phận quản lí của Ma Kiếm Tông có hơn trăm vạn người sinh sống. Ở đây có rất nhiều thứ vui chơi nhưng nổi tiếng nhất vẫn là chợ đêm.

Buổi tối nơi đây tập hợp đủ loại người khắp nơi đổ về, đủ thứ thiên kì bát quái đặc biệt nơi đây cũng là chỗ trao đổi mua bán của tu sĩ nhất là tán tu.

Khi Trần Duyên và Hà Diệu tới trước cổng thành, tường thành không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh, cao sừng sững quả là hợp với cái tên Dạ Thành.

Do Hà Diệu vội vàng chạy đi nên cả hai tới nơi rất sớm, còn hơn nửa ngày mới tới chợ giao dịch. Hết cách Trần Duyên tới khách điểm gần đó thuê phòng nghỉ ngơi.

Hấn và Hà Diệu vừa bước vào tiểu nhị liền chạy ra đón tiếp. Thấy Trần Duyên mặc y phục của Ma Kiếm Tông tiểu nhị khom người lễ phép:

-Mời nhị vị tiên sư vào, chẳng hay tiểu dân có thể giúp gì được hai vị.

Thấy hấn lễ phép Trần Duyên rất hài lòng liền ném ra một khối bạc nhìn hấn dặn dò:

-Người chuẩn bị cho chúng ta hai phòng thượng hạng nhất, còn thức ăn thì không cần mang lên.

Tiểu nhị nghe thấy liền cười khỏ, hấn lo sợ khép nép nói:

-Hiện nay trong khách điểm chỉ còn một phòng nhị vị tiên gia có muốn ở trọ không ạ?

-Chỉ còn một phòng?

Trần Duyên nhìn về phía hắc nghị vấn hỏi.

Tiểu nhị sợ làm Trần Duyên nổi giận liền tự động quỳ xuống:

-Đúng vậy ạ mong tiên gia tha mạng do hôm nay là tết Âm Lịch, đêm nay sẽ mở hội giao dịch một năm mới có một lần nên có rất nhiều tiên gia ở khắp nơi tới.

Trần Duyên chợt hiểu ra, ngay lúc đó phía sau hắc xuất hiện ba người cùng đồng hành hai nam một nữ tiến vào. Thấy tên tiểu nhị đang quỳ dưới chân Trần Duyên nữ nhân che mặt liền bước tới đỡ hắc dậy quay qua khinh bỉ nhìn:

-Ta có nghe thiên hạ đồn đại ma tu cùng hung cực ác, không chuyện ác nào không làm. Hôm nay thấy được thì ra chỉ là trò bắt nạt phạm nhân bái phục bái phục.

Trần Duyên liền ngó người, đúng là oan uổng mà tên tiểu nhị này tự quỳ chứ hắc chưa hề nói điều gì.

Hà Diệu bên cạnh đã tức giận khó kiềm nén, tự nhiên có kẻ xông vào mắng chửi Trần Duyên làm nàng thật sự động sát cơ.

Sát khí từ người tiểu nữ lị tuôn ra làm mọi người xung quanh chú ý, không khí cũng nặng nề hẳn lên. Hai tu sĩ đi theo nữ nhân kia cũng chuẩn bị động thủ. Nàng vừa định vỗ túi trữ vật thì bị Trần Duyên ngăn lại.

-Không sao đâu, mọi chuyện cứ để huynh.

Một câu nói nhẹ nhàng khiến Hà Diệu dừng lại khép nép sau lưng hắc như tiểu hài nữ vô tri. Mọi người xung quanh cũng thở phào, dù sao ở đây phần lớn đều là tán tu, không nên dính vào chuyện thị phi không mang lại lợi ích này.

Lúc này mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Trần Duyên, mọi người to nhỏ bàn luận xem lai lịch của hắc là ai mà khuất phục được tiểu ma nữ kia.

Trần Duyên không cần để ý xung quanh mà cũng lười giải thích. Hắc bình sinh không thích gây chuyện với ai không có nghĩa là quả hồng mềm tùy cho kẻ khác xoa nắn.

-Ta không cần biết các đạo hữu là ai nhưng dám xông vào lãnh địa Ma Kiếm Tông nhục mạ đệ tử của Ma Kiếm Tông nếu như không có câu trả lời thích đáng thì ta đành phải cho các đạo hữu nằm lại đây rồi.

Lời này từ miệng hắc nói ra nhưng có sức chấn nhiếp rất lớn. Nơi này quả thật là Ma Kiếm Tông, là ma môn đại phái. Bọn họ có thể ở đây tu luyện tất cả đều là Ma Kiếm Tông cho phép.

Lúc này hai nam tu sĩ kia cũng bắt đầu chùn bước, bọn hắc ra tay bởi vì thấy Trần Duyên còn rất trẻ hắc là tu vi không cao nhưng động đến danh môn đại phái thì đây không phải là chuyện bọn hắc có thể giải quyết.

-Sur muội chúng ta rời khỏi đây trước đã.

Nam tu khô ngô nói. Nữ nhân cắn răng tỏ vẻ không cam tâm nhưng nàng cũng phải rời đi. Nam tu chấp tay về phía Trần Duyên.

-Tại hạ là Cao Thiên Thu đệ tử của Chính Nhân phái, sự việc vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Do sur muội của ta thường ngày chỉ bế quan khổ tu ít lịch luyện mong đạo hữu lượng thứ.

Nhìn Cao Thiên Thu biết thời thế Trần Duyên cũng không muốn làm khó dễ liền chấp tay đáp lễ.

-Nếu mọi việc chỉ là hiểu lầm thì ta cũng không giữ lại đạo huynh, thượng lộ bình an.

Mọi chuyện kết thúc quá dễ dàng làm chúng tu sĩ xung quanh kinh ngạc. Ngay cả người trong cuộc như Cao Thiên Thu cũng chợt ngẩn người, nhưng hắc cũng rất nhanh liền rời đi chốn thị phi này.

Thấy ba người rời đi tiểu nhị liền sợ hãi quỳ xuống dập đầu liên tục nước mắt đầm đìa.

-Xin tiên nhân tha mạng, xin tiên nhân tha mạng vừa rồi không phải ý của tiểu nhân.

Trần Duyên thở dài lắc đầu đây là nỗi bi ai của phạm nhân, cũng là lí do để hắc liều mạng tu luyện.

-Người đứng lên đi, mau dẫn chúng ta lên phòng.

Tiểu nhị như được vừa thoát khỏi địa ngục, vui sướng dẫn hắc lên phòng nghỉ ngơi.

Chờ tiểu nhị rời khỏi Hà Diệu liền nói ra nghi vấn với Trần Diệu:

-Tại sao huynh lại dễ dàng tha cho đám người đó như vậy, có muội ở đây thì giữ chúng lại cũng không phải là chuyện khó.

Thấy Hà Diệu vì mình mà tức giận Trần Duyên nở nụ cười ảm áp nhìn nàng giải thích:

-Đêm nay là buổi buôn bán trao đổi một năm mới có một lần, huynh không muốn vì xung đột này mà bỏ lỡ. Với lại tên tự xưng là Cao Thiên Thu kia thực lực không tầm thường nên đành bỏ qua.

Hà Diệu liền biểu mô nói:

-Có phải huynh không muốn làm lộ thực lực cho kẻ khác biết hay không? Huynh nói thật hay nói dối thì cũng không thể qua mặt được muội đâu.

Trần Duyên mặt biến sắc cố lấy lại vẻ điềm đạm không mặn không nhạt nói:

-Muội đa nghi quá rồi.

Thấy hấn không muốn nói tới chuyện này Hà Diệu cũng không thêm để ý ngồi xuống nhập định. Một lúc sau không có chuyện gì xảy ra nàng hí mắt liếc nhìn thì thấy hấn cũng ngồi nhập định bên cạnh. Hà Diệu cũng bó tay rồi, tên này đúng là không biết tâm tình thiếu nữ.

Tiểu nha đầu phòng má mặt hơi đỏ không thêm nói đến hấn nữa. Trần Duyên bình thường chỉ bế quan tu luyện làm sao hiểu được suy nghĩ nữ nhân chứ. (cả ta còn không hiểu nữa ^-^)

Màn đêm cuối cùng cũng bao phủ, tiếng náo nhiệt cũng lớn dần. Trần Duyên và Hà Diệu cùng rời khỏi khách điểm.

Vừa bước ra khỏi cửa không khí náo nhiệt làm hấn mở rộng tầm nhìn, từng gian hàng nhỏ mọc lên khắp nơi khác hấn về yên ắng ban ngày.

Những cửa hàng lớn thì bày biện, trang hoàng đủ thứ, còn kẻ nghèo thì chỉ cần vài miếng vải thành một sạp hàng nhỏ là đủ.

Hà Diệu thì không cần phải nói, nàng như chú ngựa nhỏ phóng thẳng về phía trước gian hàng nào cũng dáo dác nhìn vào. Thấy vẻ hứng thú nồng đậm trên gương mặt của nàng Trần Duyên mỉm cười cất bước theo sau.

Cả hai bước tới một gian hàng nhỏ chủ nhân là một tu sĩ râu quai nón tu vi chỉ có Luyện Khí tầng ba. Thứ hấn bày bán cũng chỉ là một ít liệu thương đan, một vài pháp khí hư hỏng không lọt vào tầm mắt của Trần Duyên.

Hấn ghé vào vì được Chu lão chỉ điểm trong đây có bảo vật, Trần Duyên liếc mắt nhìn qua một viên đá đen bóng, nó rõ ràng chỉ là Hắc Thiết Thạch khoáng thạch cấp một Bình đẳng thông thường nhất. Nhưng Chu lão đã quả quyết như vậy thì hấn cũng không hỏi nhiều.

-Ông chủ viên đá này ta muốn ông cứ ra giá.

Tu sĩ râu quai nón liền cười ha hả tiến tới bắt đầu múa lưỡi:

-Đạo hữu quả là người có mắt, viên đá này là bảo vật truyền đời của nhà ta, nếu không phải việc tu luyện cấp bách thì ta cũng không muốn đem bán đâu.

Trần Duyên cũng hết cách, rõ ràng chỉ là một viên khoáng thạch bình thường mà tên kia lại thổi phồng lên thành bảo vật gia truyền.

-Không cần phải nhiều lời, viên Hắc Thiết Thạch này bao nhiêu mời đạo hữu ra giá.

Tên tu sĩ râu quai nón thấy Trần Duyên nói ra tên của Hắc Thiết Thạch liền biết không thể dùng trò hét giá được liền đánh mắt với đám tu sĩ gần đó.

Việc này làm sao qua khỏi mắt của Trần Duyên, nhưng hấn không nói gì, vờ như không biết tiếp tục đứng xem vở kịch diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Âm mưu lật tẩy

Khoảng ba bốn tên tu sĩ giả bộ như đi ngang qua vào xem hàng, có một tên trong đó cầm viên đá lên ngắm nghía về mặt trầm trồ nói:

-Ông chủ, viên đá này bao nhiêu cứ nói, giá gì ta cũng mua.

Lời hấn nói khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu chú ý tới, ở đâu chẳng có loại người ôm tâm lí dùng giá dưới đất để mua bảo vật chứ.

Hà Diệu đứng kế bên tức giận phòng mang trọn má quát:

- Viên đá này rõ ràng là sư huynh ta đã chọn trước các người từ đâu mà chen ngang.

Tên tu sĩ nhìn nàng trào phúng nói:

- Sư huynh người chọn là việc của hắn, viên đá này rõ ràng là chưa được bán ra. Ông chủ nói đi cái này giá bao nhiêu.

Những tên tu sĩ gần đó cũng lưu manh cười hét lớn

- Đúng vậy bảo vật chỉ dành cho kẻ có tài, có bản lĩnh thì người ra giá cao hơn thì cứ việc lấy.

Hà Diệu á khẩu không biết nói gì, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ hải thực lực tuy mạnh nhưng lịch luyện còn quá kém không thể nào đấu võ mồm với lũ cáo già này được.

Thấy mọi việc diễn ra tron tru tên tu sĩ râu quai nón mừng thầm nói tiếp:

- Hai vị đạo hữu xin hãy bình tĩnh, nơi này của ta chỉ là một sạp bán hàng nhỏ không thể chịu nổi cơn tức giận của hai vị.

- Ta thấy vị đạo hữu này nói rất đúng bảo vật ai trả giá cao thì được. Vậy đi viên đá này vốn là đồ gia bảo của nhà ta, nên ta định giá là hai... à không là ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Mọi người xung quanh hít một hơi mạnh, không ngờ viên đá nhỏ này lại bằng mấy cái pháp khí Giáp đẳng cộng lại. Chúng nhân nhìn sang Trần Duyên và tên tu sĩ mới chen vào kia bằng ánh mắt hứng thú nồng đậm.

Tên tu sĩ kia lúc này cũng nhìn hắn bằng đôi mắt xảo quyệt hết lớn:

- Ba ngàn linh thạch ta mua, tên tiểu tử kia nếu không có tiền liền rút đứng ở lại đây làm phiền bốn đại gia.

Hà Diệu tức giận muốn ra tay, lại một lần nữa Trần Duyên lại ngăn nàng lại.

Hà Duyên tức giận nhìn qua đang tính mở miệng thì hắn giơ tay ngăn nàng lại nhìn hướng đám người kia mỉm cười nói:

- Chư vị đạo hữu nếu không liên quan xin mời rời khỏi đây, nếu không thì...

Nói tới đây sát khí từ người Trần Duyên thoát ra làm không khí xung quanh chợt nặng xuống, ngay cả Hà Diệu đứng kế bên cũng bất ngờ. Nàng không nghĩ rằng sát khí của Trần Duyên lại nồng nặc như vậy, ở bên cạnh hắn từ nhỏ thì đây là lần đầu nàng chứng kiến. Đôi mắt của nàng đắm say nhìn hắn.

Những tên tu sĩ đang xem đồ gần đó cũng lật đật cáo từ không muốn ở lại lâu thêm chút nào. Bốn tên tu sĩ kia cũng định đào tẩu bọn chúng thật sự hoảng sợ, không biết phải giết bao nhiêu người thì sát khí mới nhiều như thế?

- Các đạo hữu muốn đi đâu có cần ta tiễn một đoạn không?

Tên tu sĩ áo bào trắng có vẻ cầm đầu vội vàng đáp lại:

- Không cần, ta với viên đá kia có không có duyên nên nhường lại cho đạo hữu.

Hắn khép nép trả lời đầu còn cái vể hững hờ lúc ban đầu khi khiêu khích Trần Duyên.

- Muội ra ngoài lượt trận giúp ta.

Nghe Trần Duyên hững hờ nói Hà Diệu liền đi ra cửa không cho bất kì kẻ nào xen vào, ánh mắt hứng thú nồng đậm ngược nhìn. Dù sao đây cũng là lần đầu nàng thấy hắn ra tay.

Trần Duyên làm sao không biết ý nghĩ của nàng hắn phát tay, từ trong tay áo một lá phù bay ra. Đó là kết giới phù, cấp một Bỉnh đẳng phù chú. Chỉ có tác dụng ngăn chặn thị giác và thính giác. Cả gian phòng bị một tấm màn đen bao lại.

Tiểu nha đầu miệng phồng ra tức giận lắm lắm:

- Không ngờ huynh lại nhỏ mọn như vậy, dùng tới thủ đoạn này để không cho ta chứng kiến sao?

- Không cho thì ta đây không cần.

Nói rồi nàng tức giận liếc nhìn xung quanh, người đi đường thấy vậy đều tránh xa. Lỡ đâu xui xẻo lại trở thành bao cát cho tiểu nha đầu hả giận thì đúng là xui xẻo mà.

Bên trong kết giới sát khí từ người của Trần Duyên vẫn không giảm, đôi mắt sắc bén nhìn vào bọn hắn.

Tên tu sĩ cầm đầu cổ nín run sợ, đứng lên quát:

-Ta với đạo hữu không có cừu hận gì, không cần làm quyết liệt như thế. Mặc dù đạo hữu là tu sĩ Luyện Khí Kì tầng sáu nhưng ta và ba đạo hữu đây đều là tu sĩ Luyện Khí Kì tầng năm.

-Nếu ra tay thì cả hai bên đều bị thiệt. Chi bằng chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Điều hần nói không sai, Luyện Khí Kì năm và tầng sáu cũng không mạnh hơn bao nhiêu mà bên hần có tới bốn người dù có ra tay bất ngờ thì cũng không bên nào thua bên nào.

Có điều đứng trước mặt hần lại là Trần Duyệt, kẻ không thể lấy thường thức bình thường mà suy nghĩ được.

Trần Duyệt mỉm cười làm kẻ khác phải nổi gai óc, tay vỗ vào túi linh thú. Một đàn linh trùng bay ra bao ra, Thực Huyết Trùng đã bao vây bốn tên tu sĩ kia lại.

Tiền đoán của Chu lão không sai, sau khi đột phá Luyện Khí Kì tầng sáu Trần Duyệt đã điều khiển được hơn hai trăm con linh trùng. Số Thực Huyết Trùng nhiều gấp đôi làm cho thực lực của hần gia tăng một cách đáng kể.

Thấy khắp nơi đều là linh trùng bốn tên tu sĩ không hèn mà gấp đều nhìn thẳng về phía Trần Duyệt. Trận chiến này đã không thể tránh khỏi, Trần Duyệt đã gắng kết giới hòng không muốn cho bên ngoài biết thì không có lí do bọn bọn hần sống sót rời khỏi đây.

Nguyên tắc bắt di bắt dịch khi gặp tu sĩ dùng linh trùng là tấn công kẻ khổng chế chúng. Trần Duyệt biết điều này nên đã để lũ linh trùng bay trước mặt hần nhằm ngăn cản kẻ địch tấn công.

Tên tu sĩ cảm đầu đột nhiên cười lạnh, Trần Duyệt liền thấy không đúng thì từ đằng sau một cái bóng to lớn cầm đại đao chém thẳng vào đàn linh trùng nơi mà hần đang đứng.

-Ha...ha...ha tiểu tử dù tu vi cao tới đâu thì cũng là tiểu tử. Kiếp sau nếu được làm người thì nên biết kẻ nào có thể chạm vào, kẻ nào không nên chạm vào.

Bóng đen ấy không ai khác chính là tên tu sĩ râu quai nón chủ nhân của sạp hàng này.

Trong lúc bọn chúng đang hả hê cười thì một bàn tay từ phía sau đâm xuyên qua lồng ngực tên chủ gian hàng, do cố ý không đánh chúng yếu điểm nên hần không chết ngay mà nhìn lại. Trước mắt là Trần Duyệt đang nở nụ cười tà mị.

Bọn chúng đừng ánh mắt không tin nhìn Trần Duyệt.

-Rõ ràng là ta đã...

Nói tới đây hần nhìn vào chỗ thanh đại đao chém vào lúc nãy, không hề có một tí máu nào. Tới lúc này những tên tu sĩ kia mới biết bản thân bị lừa.

Hần liền tắt thở nhưng mắt vẫn tròn lên tỏ vẻ không cam tâm.

Trần Duyệt rút tay ra khỏi lồng ngực phui cho máu chảy xuống nhìn về phía những tên còn lại âm trầm nói:

-Các ngươi nói quả là không sai hoàn toàn, chỉ có điều kẻ đầu thai là các ngươi chứ không phải ta.

Tên tu sĩ kia liền cảm thấy không ổn hết lớn:

-Các đạo hữu còn không mau ra tay, hần không để chúng ta còn sống rời khỏi đây đâu.

Ba tên kia nhìn nhau bất đắc dĩ liền xông tới, không ngờ chỉ nhận lời của tên râu quai nón kia nhận chút lợi nho nhỏ mà giờ lại phải liều mạng.

Cả bốn tên cùng xông lên, có tên cầm chiếc rìu, tên cầm kiếm, từng lá phù bay tới tấn công Trần Duyệt.

Lũ linh trùng liền bao vây bọn hần, Thực Huyết Trùng cả thảy đói khát nhìn bốn tên tu sĩ chực chờ xông vào. Trần Duyệt hạ lệnh đám mây đen xông tới tấn công dồn dập, từng con linh trùng to hơn nắm tay thay nhau xé xác con mồi.

Sức sống của chúng quá mạnh mẽ, mặc dù bị kiếm xuyên thân nhưng những con linh trùng này quyết không lùi bước thay nhau tấn công.

Cuối cùng bọn chúng đành thất thủ, những tiếng kêu rên, van xin phát ra thể thảm. Trần Duyệt mặt lạnh đứng đó mặc cho những tên tu sĩ kia cầu khẩn. Cuối cùng không chịu nổi tình trạng bị trùng nhắm nuốt từng mảng thịt trên cơ thể cả bốn tên như không hèn mà cùng cắn lưỡi tự sát.

Lúc này Trần Duyệt mới ra lệnh cho Thực Huyết Trùng dừng lại, bước tới đồng huyết nhục không ra hình thái kia lục tìm chiến lợi phẩm. Sau khi tìm thấy vài trăm khối linh thạch, đặc biệt là tên cảm đầu kia có một lệnh bài kì lạ hần liền ném hết vào túi trữ vật rồi khổng chế đàn linh trùng làm tiếp công việc còn lại.

Sau khi chỉ còn xương trắng Trần Duyệt thu Thực Huyết Trùng, thu lấy Hắc Thiết Thạch cho vào túi trữ vật hần phá giải kết giới bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thiên Hạ Khách Điểm, đấu gia hội

Tiểu nha đầu thấy Trần Duyên trên người không có xay xác gì thì lòng yên tâm nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra giận dỗi.

Thấy tiểu nha đầu còn chưa hết giận Trần Duyên lại gần yêu chiều nói:

-Muội sao vậy? Vẫn còn giận ta sao.

Thấy nàng không nói gì Trần Duyên đành chịu thua.

-Thôi được rồi từ nay huynh thế sẽ không giấu muội bất kì chuyện gì nữa.

Thấy nàng vẫn chưa quay mặt lại Trần Duyên lại nói thêm:

-Chút nữa chỉ cần muội thích ta sẽ mua cho muội.

Ngay lập tức nàng liền quay phác qua dùng ánh mắt to tròn nhìn hắn.

-Huynh nói thật chứ.

Lúc này Trần Duyên mới biết đã bị tiểu nữ hài này lừa lần nữa, nhưng nhìn vào mắt nàng hắn lại không thể từ chối bất đắc dĩ thở dài.

-Đương nhiên chỉ cần muội thích là được.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của hắn Hà Diệu biết nàng đã thắng liền đắc ý cười tiếp tục đi xem xét xung quanh.

Đi đến gần trung tâm tòa thành là một tòa tháp sừng sững án ngữ, đó chỉ là một chi nhánh nhỏ tới không thể nhỏ hơn của Thiên Hạ Khách Điểm nơi sẽ tổ chức buổi đấu giá đêm nay.

Thiên Hạ Khách Điểm là một tổ chức cực kì to lớn, còn lớn tới đâu cả Trần Duyên cũng không rõ. Hắn chỉ biết nơi đây chuyên buôn bán thiên tài địa bảo, có thể nói là không gì không có. Thậm chí trong giới tu sĩ cũng truyền tai nhau “nếu người có tiền thì chỉ cần yêu cầu là được”.

Nhưng thứ làm cho Thiên Hạ Khách Điểm trở nên đặc biệt lại nằm trong tên gọi. “Khách Điểm” là nơi cung cấp chỗ tu luyện cho tu sĩ, đương nhiên là giá cả ít ai có thể trả nổi. Có lời đồn rằng ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải thuê nơi này tu luyện.

Trần Duyên tới gần thì túi trữ vật cũng đã gần đầy. Tiểu nha đầu này đúng là không kiên nhẫn gì mà, chỉ cần thấy thứ gì đẹp thì nàng đều chọn rồi ném hết vào túi trữ vật làm hắn lắc đầu ngao ngán.

-Nữ nhân đúng là sát thủ mua sắm mà, chỉ cần hợp mắt thì quyết tâm lấy bằng được.

Tới trước cổng tòa tháp, hai tên cao lớn đứng đó Trần Duyên nhìn thấy liền giật mình. Hắn không thể nhìn thấy thực lực của hai tên này.

-Quả không hổ là Khách Điểm Thiên Hạ, ngay cả gác cổng mà đã là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ rồi.

Đi lại gần thì Trần Duyên bị chặn lại, một tên giọng ồm ồm cất tiếng:

-Mau lấy ra giấy mời nếu không thì rời khỏi đây.

Trần Duyên hiểu ý lấy từ bên hông lệnh bài thân phận đưa cho hắn.

Nhận lấy lệnh bài xem xét xong đưa lại rồi nhit người cho Trần Duyên đi qua. Đó là giao ước giữa Ma Kiếm Tông và Khách Điểm Thiên Hạ, nếu là đệ tử của bản môn thì được phép ra vào Khách Điểm Thiên Hạ.

Bên trong từng tia sáng nhu hòa phát ra từ những viên dạ minh châu được đính vào tường toát lên vẻ cao quý. Các bảo vật được đặt trên bàn sắp xếp rất lịch sự, ngăn nghía xung quanh hồi lâu Trần Duyên thờ dài cảm khái.

-Không hổ danh là tổ chức lớn nhất thiên hạ, mới có khu vực mua bán của Luyện Khí Kỳ mà đã rộng lớn như vậy.

Trần Duyên và Hà Diệu tiếp tục đi thẳng vào bên trong, mục đích của hắn không phải là những thứ đồ này mà là buổi đấu giá hàng năm. Tới trước phòng đấu giá, sau khi đưa ra lệnh bài thân phận hắn và Hà Diệu được một thiếu nữ dẫn vào căn phòng chữ Thiên. Đây không phải đài ngọc mà đệ tử bình thường của Ma Kiếm Tông nhận được.

Trong căn phòng xa hoa nhìn xuống là sân khấu rộng lớn được làm từ đá cẩm thạch, thậm chí là chiếc ghế hán đang ngồi cũng làm từ da yêu thú. Chuyến đi lần này có thể nói là giúp hán mở rộng tầm mắt.

Khi Trần Duyên như tên ngốc rùng què mùa hiếu kì quan sát xung quanh thì trên khán đài một nữ nhân quyền rũ xuất hiện. Nàng có dáng đi uyển chuyển kết hợp với chiếc váy được xẻ cao hơn bắp đùi lộ ra đôi chân thon thả dài miên man khiến cho đám tu sĩ huyết khí phương cương gào thét.

- Tiểu nữ Lưu Thủy hôm nay rất vinh dự được chọn làm chủ sự cho buổi đấu giá quan trọng này, tiểu nữ hi vọng các vị đạo hữu ở đây đều may mắn cảm về bảo vật.

Nụ cười kiều diễm của nàng khiến cho không biết bao nhiêu tên tu sĩ dưới kia phải ngẩn người.

- Thôi không dài dòng nữa tiểu nữ tuyên bố buổi đấu giá hàng năm bắt đầu. Xin mời món bảo vật đầu tiên.

Lưu Thủy vừa cất tiếng thì bên trong một thiếu nữ cảm ra một chiếc khay nhỏ để trên bàn được che bằng tấm vải lụa.

- Món đầu tiên được đấu giá trong buổi tối hôm nay là Thăng Thiên Đan đan được cấp một Giáp đẳng. Phục dụng sẽ giúp cho tu sĩ tăng lên một tầng tu vi, nhưng lưu ý là chỉ có tu sĩ Luyện Khí trung kì trở xuống mới có tác dụng.

- Tiểu nữ biết các đạo hữu tu luyện không phải là chuyện dễ, có người cả đời do không đủ thực lực tranh giành bảo vật đành ngậm ngùi đứng nhìn cơ duyên rơi vào tay kẻ khác. Phục dụng viên Thăng Thiên Đan này khiến thực lực tăng trưởng, gia tăng tỉ lệ cơ hội tu luyện. Vậy viên đan được này có giá là hai ngàn hạ phẩm linh thạch.

Lời vừa dứt cả không khí trong hội trường nóng hổi lên, mặt ai cũng hung phấn đỏ như gà chọi.

- Ta ra hai ngàn một trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra hai ngàn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trên lầu Trần Duyên cũng gấp gáp hẩn lên, hẩn đã là Luyện Khí Kì tầng sáu chỉ cần phục dụng viên Thăng Thiên Đan này có thể tiết kiệm hai tháng khổ tu một bước thẳng tiến tới Luyện Khí hậu kì.

Nhưng hán vẫn chưa lập tức kêu giá, tình hình xung quanh chưa có dấu hiệu dừng lại, giá chắc chắn sẽ còn đẩy cao hơn nữa.

Đúng như Trần Duyên dự đoán, Thăng Thiên đan đã được một tên tu sĩ mập lùn ra giá năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch. Lúc này những tu sĩ xung quanh đã bắt đầu im lặng, năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch đã gấp mấy lần giá trị của thiên tài địa bảo Giáp đẳng.

Lúc này Trần Duyên từ trên lầu nói vọng xuống:

- Ta ra giá sáu ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trong khi chúng tu sĩ còn đang ngỡ ngàng thì từ phòng chữ Thiên khác cũng có tiếng nói vọng ra:

- Bán công tử ra giá bảy ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

- Tám ngàn viên

Trần Duyên cũng không yếu thế hét lớn.

- Chín ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Giọng nói mang vẻ bức tức.

Trần Duyên cười lạnh không quan tâm tiếp tục nâng giá:

- Một vạn viên linh thạch hạ phẩm.

Lúc này tên công tử kia đã không giữ vẻ bình tĩnh trầm giọng nói:

- Ngươi biết bán công tử là ai không? Nếu còn xen vào ta liền khiến ngươi không thấy mặt trời ngày mai.

Lời nói đe dọa rõ ràng làm mọi người xung quanh bỗng nhiên mỉm cười, Trần Duyên cũng không ngoại lệ. Hán cũng không nói gì, ánh mắt thương hại nhìn tên công tử ngu ngốc kia.

Điều Trần Duyên chờ đợi cũng đã tới, hơn mười tên tu sĩ đáp pháp khí lẳng không bay tới. Không cần nhìn cũng biết, những tu sĩ này tu vi ít nhất cũng là Trúc Cơ kì. Đáp pháp khí bay lượng là đặc quyền riêng của tu sĩ Trúc Cơ Kì, khi tu vi đạt tới mức độ nhất định sẽ mở ra thần thức có khả năng lảng

không nhiếp vật.

Trong chớp mắt gian phong bị phong kín, một tu sĩ trong số đó ném một sợi dây pháp khí kì lạ trói tên công tử quần là áo lượt kia lại. Mặc dù bị trói chặt tên kia vẫn cố gắng kêu gào:

-Các ngươi biết ta là ai không? Ta là con trai của gia chủ Huru gia Huru Viễn, cha ta Huru Chính là tu sĩ Kim Đan kì chỉ cần các ngươi dám làm rụng một sợi lông của ta thì Huru gia sẽ tiêu diệt các ngươi.

Nghe tới đây ngay cả Trần Duyên cũng đỏ mặt hơi lạnh, hấn thật sự bất ngờ nhưng không phải là do Huru gia mạnh mẽ mà là nể phục sự ngu ngốc của tên công tử kia. Không ngờ có kẻ dám mở miệng nói sẽ tiêu diệt Thiên Hạ Khách Điểm, điều mà Ma Kiếm Tông có tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không làm nổi.

Mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn hấn, một người áo bào đen bước ra lên tiếng nói:

-Cha ngươi Huru Chính có phải là kẻ vừa đột phá Kim Đan kì cách đây mười năm không?

Huru Viễn thấy tên tu sĩ kia biết cha mình hấn liền ngông nghênh nói:

-Thì ra ngươi cũng biết danh của cha ta, còn không mau thả bản công tử rồi quỳ xuống tạ lỗi. Biết đâu ta thương tình tha ngươi tội chết.

Nghe tới đây những đường gân đã nổi đầy trán của hắc bào tu sĩ, một đạo hỏa cầu cực lớn bay tới nuốt lấy Hạ Viễn hấn liền quay đi mặc cho tên kia gào hét. Một tu sĩ trong số đó trầm giọng nói:

-Thiên Hạ Khách Điểm tuyên bố, từ nay trên thế gian sẽ không còn nơi gọi là Huru gia nữa.

Nghe tới đây Trần Duyên chỉ lắc đầu, Huru Viễn đe dọa hấn khác nào cắt đứt đường tào lộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Đã vậy còn ngông cuồng hại thân mà còn kéo theo cả gia tộc.

-Một vạn viên linh thạch hạ phẩm còn ai ra giá cao hơn nữa hay không?

-Một vạn lần thứ nhất, một vạn lần thứ hai, chúc mừng đạo hữu ở phòng chữ Thiên thứ hai đã đấu giá thành công. Thăng Thiên Đan sẽ được đưa tới tận nơi cho đạo hữu.

Nàng mỉm cười nhìn về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trần Duyên thổ lộ

Một hồi sau, có tiếng gõ cửa phòng kèm theo một giọng nói ngọt ngào vang lên:

-Thăng Thiên Đan đại nhân đấu giá đã được mang tới.

Trần Duyên mở ra mùi đan được xộc lên mũi, linh khí từ viên đan phát ra mạnh mẽ. Hấn gạt đầu hải long từ trong túi trữ vật lấy ra một vạn viên linh thạch ném đưa tới. Thiếu nữ cất linh thạch vào túi trữ vật rồi cáo lui.

Vì chuyến đi này Trần Duyên đã đem theo gần như đem tất cả gia sản đổi thành linh thạch. Nhưng thu hoạch lại khiến hấn rất hài lòng, có Thăng Thiên Đan này xem như đã nắm chắc đột phá Luyện Khí hậu kì trong tay.

Trần Duyên về mặt cao hứng ngồi chứng kiến buổi đấu giá diễn ra, từng bảo vật tiếp tục mang lên nhưng không có thứ gì hợp với hấn. Riêng tiểu nha đầu lại rất hứng thú với bảo khí hình dạng chiếc trâm cài tóc.

-Đây là bảo vật áp đáy hòm của buổi đấu giá đêm nay, trước mắt các vị là bảo khí Hoa Mộc Trâm. Rất thích hợp với các nữ tu sĩ, ngoài công dụng bình thường thì chiếc trâm này là một bảo khí phòng ngự. Có khả năng chặn một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kì trở xuống.

-Nếu các đạo hữu mua về tặng cho vị cô nương trong mộng của mình thì lo gì không nắm giữ được trái tim nữ nhân chứ.

-Lời tiểu nữ đã nói hết cây Hoa Mộc Trâm định giá là mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Lưu Thủy vừa dứt lời thì không khí bên trong hội trường đấu giá bỗng im lặng, không một ai kêu giá làm nàng cũng gấp gáp. Mười vạn linh thạch đối với tu sĩ Luyện Khí kì không phải là con số nhỏ chứ không muốn nói là con số thiên văn. Nhất là đa số người ngồi đây đều là tán tu, bản thân còn lo chưa xong ai lại bỏ ra mười vạn linh thạch mua về tặng nữ nhân chứ.

Bất chợt một tiếng nói vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

-Ta ra giá mười một vạn linh thạch hạ phẩm.

Trần Duyệt cất tiếng làm cho chúng tu sĩ xung quanh đều chú ý về phía hắn. Không ngờ có tên giàu rũng mồm như vậy, dám bỏ mười vạn linh thạch mà giọng nói này là nam nhân vậy rõ ràng hắn mua để tặng nữ nhân của hắn.

Từng đôi mắt pha lẫn sự khâm phục, ghen ghét, tham lam nhìn Trần Duyệt xem hắn như con lợn béo.

Trần Duyệt thì không cần để ý, chiếc trâm cài tóc kia đương nhiên thuộc về hắn.

Cầm lấy trâm cài Trần Duyệt mỉm cười nhìn Hà Diệu, hắn biết nàng rất thích cây trâm cài này.

-Muội lại gần đây, ta cài chiếc trâm này lên tóc cho muội.

Hà Diệu đỏ mặt ngượng ngùng, nàng bẽn lèn lại gần mắt nhắm chặt không dám nhìn hắn. Chiếc trâm cài lên tóc không khác gì thêu hoa trên gấm, làm cho vẻ đẹp mang chút ngây thơ càng khiến cho người ta thương tiếc.

Thấy Trần Duyệt mãi mê ngắm nhìn mình nàng càng xấu hổ hơn, lấy đôi tay mềm mại đánh liên tục vào ngực hắn. Lúc này Trần Duyệt mới sực tỉnh, hắn không dừng lại mà còn ôm chặt lấy nàng. Lúc này thì tới lượt Hà Diệu ngẩn người, thấy nàng không chống cự Trần Duyệt liền liếc mắt xuống hôn thật sâu.

Nụ hôn đầu đời của nàng bị Trần Duyệt cướp đi, lưỡi hắn tham lam cuốn chặt lấy lưỡi Hà Diệu mãi một lúc lâu mới chịu thả ra.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, cuối cùng buổi đấu giá cũng kết thúc. Về tới phòng trọ thấy nàng vẫn chưa lên tiếng Trần Duyệt tiếng lại gần hỏi:

-Muội không muốn làm đạo lữ của ta?

Nghe câu hỏi của hắn Hà Diệu sợ hãi miệng nhỏ lắp bắp:

-Không ... không phải.

-Chỉ là công pháp của muội chưa tu luyện tới đại thành không được để mất nguyên âm nên...

Nghe tới đây Trần Duyệt mỉm cười ôm nàng vào lòng thì thầm nói nhỏ:

-Không sao, muội còn nhỏ nên ta cũng không định sẽ song tu cùng muội.

Hà Diệu nghe vậy liền mừng rỡ.

-Thật chứ.

-Đương nhiên, tu sĩ chúng ta thọ nguyên rất dài. Một trăm năm, hai trăm năm, hay thậm chí một ngàn năm ta vẫn sẽ chờ, khiến muội trở thành đạo lữ của ta.

Trần Duyệt hùng hồn nói.

Nàng cảm động tới rơi nước mắt, chủ động ôm hôn Trần Duyệt. Cả hai cứ như vậy không nói gì ngồi bên nhau ngắm bình minh của ngày đầu năm mới.

Mặt trời đã lên cao Trần Duyệt trả phòng dất tay nàng rồi khỏi Dạ Thành. Hà Diệu nhìn tay trong tay với Trần Duyệt làm nàng hạnh phúc. Suốt quãng đường cả hai cố ý đi thật chậm để khoảng thời gian ở bên nhau được kéo dài.

Đúng lúc này tiếng vó ngựa từ đằng xa truyền tới phá vỡ bầu không khí yên bình khiến hắn tức giận, nhìn thấy một làn khói bụi tiến lại gần. Trong đó có một tên Trần Duyệt nhận ra, bởi vì hắn chính là kẻ chú ý tới Trần Duyệt nhiều nhất trong buổi đấu giá tối qua.

Đoán được mục đích của chúng hắn nháy mắt với Hà Diệu, nàng hiểu ý lấy ra từ trong túi trữ vật một cái bình nhỏ. Thứ chất lỏng màu trắng vừa chảy ra liền tan vào không khí được gió thổi bay về phía bọn tu sĩ kia.

Nàng mỉm cười nhìn hắn rồi cất bước Trần Duyệt cũng tò mò theo sau. Quang cảnh khắp nơi khiến hắn cũng không tránh nổi bàn hoàn, người ngựa nằm la liệt mặc dù không chết nhưng nhìn bọn hắn đau đớn đến nỗi ước gì bản thân được chết sớm hơn.

Nghĩ tới độc Trần Duyệt liền nghi hoặc:

-Ta và muội rõ ràng chưa uống thuốc giải độc tới gần chỗ này chẳng may bị nhiễm độc thì sao?

Biết điều hắn lo nghĩ nàng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

-Huynh đừng lo, Vô Hình Độc này mặc dù lợi hại nhưng cũng có hai yếu điểm. Đầu tiên là rất dễ giải, chỉ cần một viên tịnh độc đan thông thường cũng có thể giải được. Thứ hai là loại độc này chỉ tồn tại trong không khí mười hơi thở, nếu qua khoảng thời gian này thì độc tự động tiêu tán.

Nghe nàng nói hẳn cũng yên lòng. Đúng lúc này một tên còn tinh táo nghe được lời của nàng nhanh tay ném một viên tịnh độc đan vào miệng. Đan vừa vào đúng như lời nàng nói chất độc trong cơ thể hắn liền tan biến.

Hắn xoay qua dùng ánh mắt căm thù nhìn Hà Diệu, khoảng thời gian vừa rồi cơ thể bị chất độc hành hạ sống không bằng chết. Nhưng do tu vi đã là Luyện Khí kì tầng chín nên hắn vẫn còn giữ được tỉnh táo.

Thực lực bản thân chưa khôi phục hẳn quyết định nằm phục kích, chỉ chờ cả hai vừa đi qua liền lập tức ra tay. Khi Trần Duyệt vừa bước tới gần hắn liền vỗ túi trữ vật lấy ra một thanh chủy thủ dài cỡ gang tay trực chỉ đầu lâu đâm tới.

Hà Diệu như biết trước cũng nhanh tay lấy ra một cây roi màu tím hồng nhưng không kịp ra tay thì cả nàng và tên tu sĩ kia đều sững sốt. Một con linh trùng từ tay áo của Trần Duyệt bay ra cắn đứt bàn tay cầm trùy thủ khiến hắn đau đớn.

Nén cơn đau hắn biết với thực lực hiện giờ bản thân không làm được gì liền xoay người chạy trốn. Trần Duyệt đâu dễ dàng cho hắn toại nguyện, một bầy linh trùng hơn hai trăm con bay ra ngăn chặn đường lui của hắn.

-Chờ đã đạo hữu...

Lời chưa dứt bầy Thực Huyết Trùng như bầy kiến lao vào gặm nát thân thể hắn. Sau khi giải quyết tên tu sĩ kia Trần Duyệt cho bầy linh trùng thôn phệ hết những tên còn lại ngay cả ngựa của chúng cũng không tha.

-Dù sao mười hơi thở đã qua, chất độc chắc đã sắp hết tác dụng, chờ đám người này tỉnh dậy cũng không ít phiền toái không bằng hóa kiếp cho các người.

Đàn Thực Huyết Trùng đối kháng giành nhau xâu xé con mồi tạo thành cảnh tượng đẫm máu. Trần Duyệt cũng không cần quan tâm, ngoài trừ tên Luyện Khí kì tầng chín kia thì những tên còn lại cũng không có gì cho hắn hứng thú.

Khi mọi chuyện kết thúc Trần Duyệt nắm tay Hà Diệu tiếp tục hành trình. Được một hồi nàng không kiềm được tính hiếu kì của mình liền ngăn hắn lại, hai tay chống hông đe dọa:

-Huynh mau nói cho muội biết làm sao huynh biết được tên tu sĩ kia sẽ tấn công, còn những con linh trùng kia nữa chúng có phải là sinh ra từ trứng của loại linh trùng kì lạ mà muội dẫn huynh đi lấy không?

Thấy nàng như tiểu hài nữ tìm mọi cách đe dọa làm Trần Duyệt bật cười nắm tay nàng đi tới hòn đá lớn bên đường ngồi xuống còn nàng thì ngồi trong lòng hắn.

Hà Diệu không nói gì, một phần vì tình huống Trần Duyệt, một phần vì tối qua nàng đã ngồi trong lòng hắn cả đêm. Cảm nhận cơ thể thiếu nữ mềm mại làm Trần Duyệt khoái chí, hít thật sâu mùi thơm từ cơ thể nàng mới từ từ nói:

-Lúc này muội nói công dụng của Vô Hình Độc không cần thiết phải nói lớn như vậy đúng không? Nếu ta không làm muội cố ý làm vậy để kiểm tra xem bọn hắn có chúng độc hay chưa, chỉ còn một chút ý thức thì dễ dàng giải được độc. Dù sao tịnh độc đan cũng không phải thứ khó kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhiệm vụ khó hiểu

Thấy hắn nói ra hết suy nghĩ của mình Hà Diệu mặt đỏ ửng nhưng cố làm vẻ không phục.

-Thì ra là huynh biết trước rồi, vậy mà vẫn không nói gì có phải muốn ta mất mặt hay không? còn đàn linh trùng kia không phải huynh nói chỉ muốn nghiên cứu thôi sao.

Thấy nàng vẫn còn giận dỗi Trần Duyệt ôm nàng chặt hơn thở thê:

-Ta đâu cố ý làm muội mất mặt, chỉ là nói ra thì còn gì bất ngờ nữa. Còn chuyện linh trùng thì ta cũng không còn cách nào khác, vì gia tăng thực lực nên đành phải liều mạng vậy.

Hà Diệu cũng không nói gì, nàng biết hắn không có chủ ý lừa gạt nàng chỉ là khát vọng thực lực của hắn quá lớn.

Thấy nàng trầm mặt Trần Duyệt nói tiếp:

-Không phải muối đã là đạo lữ của ta rồi sao?

Nghe tới đây nàng liền giật mình nhớ lại câu nói đêm qua hấn "huynh sẽ không giấu muối bất kì chuyện gì nữa". Nghĩ tới đây nàng chợt hiểu ra lúc đó là do Trần Duyên cố ý để lộ linh trùng cho nàng thấy.

Hà Diệu mỉm cười ngọt ngào nắm lấy tay hấn bước đi. Hai ngày sau đứng dưới chân Thiên Độc Sơn cả hai lưu luyến không rời.

Hà Diệu từ trong túi trữ vật lấy ra hai quả trứng màu xanh đưa Trần Duyên mỉm cười.

Hấn nhận lấy trên mặt không dấu được vẻ nghi hoặc nhưng chợt nhận ra liền vui mừng.

-Chẳng lẽ đây là trứng của Lục Đường Lang?

Tiểu nha đầu gật đầu nói:

-Đúng vậy muối vất vả lắm mới trộm từ phòng sư phụ ra được đấy.

Vừa nghe tới Thất Trưởng Lão Trần Duyên liền xanh mặt, hấn không muốn bị nữ la sát kia nhớ đến chút nào.

Biết Trần Duyên e ngại nàng lém lỉnh cười:

-Huynh đừng lo, sư phụ đã đi thăm đạo hữu của người rồi, hai tháng sau mới trở về.

Nghe vậy Trần Duyên cũng an tâm phần nào, sau một hồi trò chuyện hấn cùng nàng đánh phái lưu luyến chia tay.

Tiểu nha đầu vừa rời khỏi Chu lão liền hiện ra trên mặt xuất hiện tia nghiền ngẫm.

-Hai quả trứng Lục Đường Lang này đều là nhất phẩm trong trăm chọn một, tiểu nha đầu này đúng là bỏ không ít công sức mà.

Nói rồi lão lại quay ra trách mắng Trần Duyên.

-Tiểu tử ngươi không ngờ lại dễ dàng chiếm được trái tim thiếu nữ như vậy, nói mau các ngươi đã làm những gì?

Quyết tâm không để ý tới lão hấn nhanh chân tới cổng điện, Trần Duyên nôn nóng muốn nhận nhiệm vụ mỗi năm một lần của Ngũ Trưởng Lão.

Nếu ai mà biết được ý nghĩ của Trần Duyên đều cho là hấn thần kinh có vấn đề, người bình thường ai lại muốn nhận cái nhiệm vụ bản thiếu đó.

Bước tới nơi thông báo nhiệm vụ, đúng như hấn dự đoán nhiệm vụ dọn vệ sinh chuồng của Động Địa Tượng đã phủ bụi ở đây nửa tháng mà không có đệ tử nào thèm nhận.

Kính hi nhận lấy tờ giấy ghi rõ nhiệm vụ:

-Dọn vệ sinh chuồng trại của Động Địa Tượng yêu thú cấp ba Đỉnh đẳng, cấp nhiệm vụ không có, yêu cầu thực lực không có.

Trần Duyên liền cảm thấy kì lạ, tờ giấy ngoài việc giới thiệu ra thì không có gì cả. Mặc dù hấn đã hỏi đệ tử giao nhiệm vụ nhưng chỉ nhận được câu trả lời:

-Ta không biết, lúc Ngũ Trưởng Lão đưa tới cũng không nói gì.

Hấn càng cảm thấy nghi hoặc:

-Vậy trước giờ có ai từng nhận qua nhiệm vụ này không?

-Sư đệ quên ý nghĩ đó đi, từ trước tới nay ta chưa nghe bất kì ai tiếp nhận.

Hấn thờ dãi nói làm Trần Duyên cũng không biết phải làm sao. Chuyện này nhất định có uẩn khúc gì, các đệ tử khác chắc chắn cũng nghĩ như hấn cho nên không ai dám nhận.

-Hừ ta liễu mạng, có gì thì còn có sư phụ ta không tin Ngũ Trưởng Lão dám giỡn trò.

Trần Duyên cắn răng nhận lấy, dù sao sức hấp dẫn của phân Đại Động Tượng à không phải là Phù Sa Thạch quá lớn.

Trần Duyên quyết định thay đổi kế hoạch đã định trước dù sao còn Thăng Thiên Đan chưa phục dụng.

Quay về động phủ thân ảnh Hạ Thảo vẫn quen thuộc đứng đó chào đón hấn. Gặp lại nữ phụ nóng bỏng này hấn đương nhiên không thể thiếu những màn vuốt ve. Biết thói quen của Trần Duyên nàng cố ý mặt áo trễ nải xuân quan lộ ra cho bàn tay của hấn dễ dàng di chuyển.

Sau một hồi mây mưa Trần Duyên phục dụng Thăng Thiên Đan vận thần thông "Thiên Hạ Hồng Lô" cùng Hạ Thảo hấp thu linh khí. Việc này đã như một thói quen, trong lòng hấn nàng hưởng thụ dư âm của cao trào ban nãy vừa nhận chân khí từ Trần Duyên.

Nửa ngày sau không ngoài dự đoán Trần Duyên đột phá trở thành tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nhưng điều làm hắn bất ngờ là Hạ Thảo cũng đột phá.

- Rõ ràng nàng vừa đột phá Luyện Khí cấp sáu không bao lâu, cho dù là song tu thì ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới có thể đột phá Luyện Khí hậu kỳ. Chẳng lẽ là do thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”

Phát hiện này làm Trần Duyên kinh hãi, từ trước tới nay các tu sĩ sợ nhất là đạo lữ của mình không theo kịp tốc độ tu luyện trở nên già yếu rồi hao hết thọ nguyên. Môn thần thông này có thể giúp hắn cùng đạo lữ không phải lo nghĩ, cùng hắn chu du thế giới.

Sau khi vững chắc tu vi Trần Duyên tiến về phía Bình Địa Sơn, nơi đây là ngọn núi đặc biệt nhất trong Thập Nhất Trấn Tông Sơn do Ngũ Trưởng Lão trấn giữ.

Nghe chúng đệ tử đồn đại ngày xưa Bình Địa Sơn cũng bình thường như bao ngọn núi khác nhưng từ khi Ngũ Trưởng Lão tới nơi này không khác gì bình địa.

-Nơi này thú vị đây, tiểu tử nguoi cứ bước tới liền minh bạch.

Thấy vẻ mặt thần bí của Chu lão hắn rất hiếu kỳ nhưng không dám lỗ mãng, từ trong tay áo truyền tin phù hướng thẳng Bình Địa Sơn phóng đi.

Nửa canh giờ sau một thiếu niên cường tráng đôi mắt hữu thần đi tới chấp tay.

-Thì ra sư huynh đây là tới nhận nhiệm vụ của sư phụ, ta là Viên Thành Lực xin mời đi gặp lão nhân gia người.

Hắn đưa tay về phía trước ý nói “mời” trên mặt hiện lên vẻ mong chờ. Trần Duyên cũng chấp tay hữu lễ rồi tiến về phía trước, chân vừa đặt vào trong lãnh địa của Bình Định Sơn thì hắn liền cảm giác được cơ thể cực kỳ nặng nề ít nhất cơ thể hắn hiện nay đã hơn ngàn cân.

Trần Duyên ánh mắt sắc bén nhìn về phía tên đệ tử kia khiến hắn rung mình. Lúc này Viên Thành Lực mới cảm giác được tên sư huynh này không phải hạng người lương thiện liền mỉm cười.

-Sư huynh đừng trách ta, quy định của Bình Địa Sơn là chỉ có kẻ tự thân đi vào thì mới có tư cách gặp mặt Ngũ Trưởng Lão.

Trần Duyên không quan tâm lời đó là thật hay giả dù sao đây không phải là Phong Ma Sơn nơi hắn có thể làm loạn. Bây giờ hắn mới hiểu tại sao Chu lão lại cười bí hiểm như vậy.

Vừa định vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì tiếng Chu lão lại vang lên:

-Khoan đã ta muốn tiểu tử nguoi không sử dụng công pháp luyện thể, chỉ sử dụng nhục thân chịu đựng.

Nghe Chu lão nói làm hắn cười khổ không thôi.

-Nếu ta sử dụng nhục thân thì chừng nào mới tới nơi nếu để Ngũ Trưởng Lão chờ đợi thì đúng là mang tội bất kính.

Lão xì mũi khinh miệt nói:

-Nguoi không cần phải lo tên tiểu tử kia mời nguoi đi trước rõ ràng là hắn không hối thúc nguoi, với lại nơi này thật sự là bảo địa tu luyện nhục thân. Chỉ cần tu luyện ở đây thì “Khô Mộc Tiểu Pháp” có cơ hội đột phá.

Trần Duyên kinh hãi, luyện thể cần một thời gian dài đằng đẳng chịu nỗi khổ nhục hình nhưng tiến triển lại vô cùng chậm. Bốn tháng đã qua mặc dù tu vi tiến triển thần tốc nhưng “Khô Mộc Tiểu Pháp” vẫn dậm chân tại chỗ.

Nghe được điều này làm hắn phản chấn hăng lên, gồng người Trần Duyên dậm bước tiếp theo xuống đất. Hắn cảm giác như vừa đi vừa phải cõng theo bốn năm người trên lưng.

Bước thứ tư, bước thứ năm mồ hôi đã ướt đẫm khắp người, cơ thể Trần Duyên gần như đã kiệt sức. Chống chọi với trọng lực ở đây đã là không dễ chứ chưa nói tới chuyện bước đi.

Khi con mệt mỏi đã thấm nhuần vào trí óc Trần Duyên đồ rập người xuống, lúc này một chân khác lại dậm thật mạnh làm mặt đất lún xuống in dấu chân. Trần Duyên ghì gào gần mặt lên trông mắt đỏ như máu lúc này hắn trở nên kỳ lạ gần như không còn tỉnh táo, cổ cắn khước miệng lấy sự đau đớn để giữ vững tinh thần.

-Không được ta không thể gục ngã tại đây ta phải tiếp tục tiến lên. Nếu như chịu thua sự rèn luyện thể xác này làm sao ta có thể gia tăng thực lực, làm sao có thể giẫm lên những thiên tài kia mà bước tiếp, làm sao còn đủ dung khí bước đi trên con đường đại đạo.

Trần Duyên như bị tẩu hỏa nhập ma tất cả khí tức bao lâu nay bị hắn cố ý kiềm nén không muốn để lộ đều thoát ra ngoài, nói đúng hơn hắn đã không còn tâm trí đâu mà kiểm soát chúng. Bây giờ trong đầu Trần Duyên chỉ còn suy nghĩ là tiến lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Từng bước gian nan

Viên Thành Lực lúc này đã không dám đứng quá gần Trần Duyên, từ xa nhìn Trần Duyên như thể hắn là ác ma.

- Tên kia thật sự là Trần Duyên? Không phải tin đồn là hắn là phé vật sao?

- Sát khí nặng như vậy nếu lại gần thì rất có thể hắn sẽ ra tay với ta. Không ổn.

Lúc này Viên Thành Lực nhớ ra điều gì đó mặt hoảng hốt chạy vòng qua Trần Duyên tiến lên phía trước.

- Lúc này trên núi còn có các sư đệ tu luyện, nếu bọn chúng thấy hắn đằng đằng sát khí như vậy thì thế nào cũng xảy ra chuyện.

Hắn chạy tới một khoảng sân lớn ở đó có năm thanh niên đều có điểm chung là cơ thể cường tráng, chỉ nhìn từ bên ngoài liền đoán được những người này đều luyện thể. Thấy Viên Thành Lực chạy tới cả năm người đều dừng lại chấp tay:

- Bái kiến Viên sư huynh.

Thành Lực không quan tâm phát tay căn dặn:

- Các người mau tránh xa khỏi chỗ này, nếu như có gì bất thường thì xem như chưa thấy gì.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì nhưng cũng không dám nghi vấn, Viên Thành Lực là một trong những đệ tử chân truyền của Ngũ Trưởng Lão, còn là kẻ được lòng người nhất nên cũng không cần phải hỏi quá sâu.

Ngay khi quay lưng bỏ đi, thì một tia khí tức nguy hiểm làm cả người lạnh rét run. Không hẹn mà cả năm người cùng quay lại thì trước mắt là một thiếu niên trẻ tuổi mặc đạo bào màu đen tóc bay toát loạn. Đôi mắt đầy tơ máu nhìn nhìn ra không nóng lạnh.

Trần Duyên nặng nhọc đi tới, từng bước lún vào mặt đất tạo thành những vết chân hằn trên đường. Hắn bước tới gần không ai bảo ai tất cả đều tự động lui ra nhường đường.

Chờ Trần Duyên đi xa những tên đệ tử kia mới bắt đầu hoàn hồn, bọn chúng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia quá lâu, sợ sợ hãi phát ra từ nội tâm không thể hiểu nổi.

- Viên sư huynh tên kia là...

Một đệ tử không kiềm được lòng hiếu kì.

Thành Lực lắc đầu cười khổ:

- Chuyện này ta không thể nói được, các sư đệ nhớ kĩ chuyện hôm nay không được nói với ai rõ chưa.

Cả năm người đồng loạt gật đầu như gà mổ thóc, trong đầu nghĩ thầm:

- Ai lại muốn dính dáng tới người điên kia chứ.

Hơn nữa ngày bước đi trong rừng trước mắt hắn là một khu vực bằng phẳng Trần Duyên lúc này gần như không còn nhận thức, đi được tới đây tất cả đều do chấp niệm không buông bỏ của hắn.

Vừa đặt chân tới thì áp lực xung quanh đột nhiên biến mất, cơ bắp vốn đã căng cứng của Trần Duyên được thả lỏng cơ thể mềm nhũn ra ngã xuống đất còn bản thân hắn đã ngất đi từ lâu.

Mở mắt Trần Duyên thấy bản thân đang nằm trên giường, khắp nơi không có chỗ nào là không đau nhức. Cổ chống đỡ thân thể hầu như không còn chút sức ngồi dậy kêu lớn:

- Có ai ở đây không?

Lúc này một thanh niên bước vào, không phải ai xa lạ hắn chính là Viên Thành Lực. Thấy thần sắc Trần Duyên đã ổn định trở lại khiến hắn cũng bất ngờ không nhỏ. Nhớ tới lần đầu tới đây phải mất gần hai tháng thân thể hắn mới trở lại bình thường, mà Trần Duyên chỉ cần ngủ ba ngày liền gần như hồi phục.

- Thương thể trên người sư huynh chắc có khôi sắc?

Thành Lực mở miệng thăm hỏi nhưng trong giọng vẫn không giấu được vẻ kinh nghi.

Trần Duyên biết bản thân được hấn đưa tới đây liền thật lòng cảm tạ.

-Nhờ có sư đệ mà thương thế trong người ta đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng thêm vài ngày là hoàn toàn hồi phục.

Nghe tới đây Thành Lực đứng là phục hấn sát đất, không ngờ khả năng hồi phục của Trần Duyên lại ghê gớm tới vậy.

-Viên sư đệ ta có chuyện này mong đệ chi giáo.

-Chi giáo thì không dám, có gì sư huynh cứ hỏi.

Thành lực thán nhiên.

Thấy vậy Trần Duyên cũng không khách sáo nói ra nghi hoặc:

-Khấp Bình Địa Sơn tại sao lại có áp lực lớn như vậy, nhưng riêng nơi đây thì hoàn toàn không có.

Nghi hoặc của Trần Duyên không ngoài dự đoán của Thành Lực, hấn cười nói:

-Ngọn núi này được sư phụ tốn không ít công sức mời hơn mười vị trận sư thiết lập Áp Súc Đại Trận biến nơi này trở nên phù hợp với tu sĩ luyện thể.

Trần Duyên nghe nói liền kinh nghi, ngọn núi này bán kính ắt hẳn phải hơn mười dặm không ngờ trận kì này lại lớn đến vậy.(1 dặm = 500m)

Thấy Trần Duyên đang trầm tư Thành Lực tiếp tục nói:

-Sư huynh tới đây nguyên nhân có phải là nhiệm vụ do sư phụ yêu cầu không?

-Đúng là như vậy chẳng hay Viên Sư đệ có cao kiến gì hay không?

Trần Duyên chấp tay nói.

Thành Lực lắc đầu thờ dãi.

-Việc này ta không thể giúp được rồi, ta khuyên sư huynh nên rời khỏi đây. Nhiệm vụ này buồn bỏ cũng không sao, ta nghĩ các chấp sự cũng không làm khó.

-Sự việc ra sao sư đệ mới nói rõ.

Hấn nghi hoặc.

-Đây cũng không phải lần đầu có đệ tử nhận nhiệm vụ này, nhưng yêu cầu lại quá khắc khe cho nên hơn hai mươi năm nay không có bất kì đệ tử nào tới thử sức.

Trần Duyên cả kinh, không ngờ đằng sau lại có câu chuyện sâu xa tới vậy. Nhưng hấn làm sao cam lòng rời khỏi đây, dù sao mọi chuyện cũng nên hỏi rõ ràng.

-Điều kiện là gì mà lại khiến nhiều đệ tử buông bỏ như vậy?

Thấy Trần Duyên có vẻ chưa buông tha Thành Lực cũng đành nói ra uẩn khúc.

-Điều kiện để tiếp nhận nhiệm vụ này là phải đi lên đỉnh núi báỉ kiến sư phụ. Người nói chỉ có kẻ làm được điều này thì mới có tư cách thực hiện.

Trần Duyên ngất, không ngờ Ngũ Trường Lão lại là người cá tính như vậy, chỉ là dọn chuồng hốt phân cho vật cưỡi của lão mà cần tư cách.

Như hiểu được suy nghĩ của hấn Thành Lực cười mỉa.

-Bây giờ ta không cần nói lí do, đợi Trần sư huynh đi được tới đó thì sẽ hiểu. Ta từng nghe sư phụ nói rằng phần thưởng của nhiệm vụ này không tầm thường đâu.

Trần Duyên nghe tới đây thì mắt sáng rực, mặt dù hấn không phải hạng người tham mê tài lộc nhưng chính miệng tu sĩ Kim Đan kì nói không tầm thường thì ắt hẳn phải là báu vật.

-Đa tạ Viên sư đệ rồi, trong khi tịnh dưỡng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.

Trần Duyên chấp tay nói lời khách sáo.

-Vậy được sư huynh cứ nghỉ ngơi, ở đây vốn được xây lên cho đệ tử thả lỏng cơ thể nên không có áp lực. Ta xin cáo từ.

Thấy hấn có ý tứ trực khách Thành Lực cũng không tiện ở lâu liền cáo từ đi ra.

Lúc này Chu lão hiện lên đôi mắt nhìn về kẻ vừa ra khỏi phòng kia mang theo tia nghiền ngẫm.

-Tên kia có vấn đề à?

Thấy Chu lão suy tư Trần Duyên cũng cẩn thận dò hỏi.

-Hấn không phải nhân loại, nói đúng hơn trong người hấn chỉ có phân nửa dòng máu của nhân loại.

Trần Duyên cả kinh.

-Ý của Chu lão chẳng lẽ hấn là...

Lão gật đầu.

-Nhưng chuyện đó không quan trọng, người thấy lời nói của hấn ra sao?

Trần Duyên trầm tư rồi cũng đưa ra ý kiến:

-Ý Chu lão là trong lời nói của hấn ý tứ rất mâu thuẫn?

Lão gật gù nói tiếp:

-Ban đầu là hấn muốn ngăn người lên núi, nói ra đủ loại khó khăn nhưng khi gần thành công thì lại nhắc tới phần thưởng chứ rõ ràng là đánh trước xoa sau kích thích lòng tham của người.

Trần Duyên không phản bác.

-Ta cũng nhận ra điều này nhưng hấn chắc chắn không có ý xấu, nếu không khi ta ngắt đi thì không phải mọi chuyện dễ giải quyết hơn sao?

Lão lắc đầu cười:

-Người đã có chủ ý rồi thì lão phu cũng không miễn cưỡng, tiểu tử người cứ ở đây tu luyện, tên kia rõ ràng không có ý tứ trực khách.

Đây cũng là ý định của Trần Duyên, chỉ sau nửa ngày đầy cơ thể tới cực hạn mà “Khô Mộc Tiểu Pháp” có dấu hiệu buông lỏng làm hấn kinh hi không thôi.

Ngay ngày hôm sau Trần Duyên liền xuống giường, hấn bước ra khỏi phòng. Mặc dù có chuẩn bị từ trước nhưng áp lực vẫn khiến hấn khó chịu không thôi.

Từng bước đi khiến toàn thân Trần Duyên như rã rời, hấn mất gần hai canh giờ mới đi được một vòng quanh khuôn viên nhỏ.

Mười ngày như một, Trần Duyên chỉ đi lại trong khuôn viên rộng chưa đầy nửa dặm. Tới ngày thứ mười “Khô Mộc Tiểu Pháp” tiến bộ rõ rệt, hấn một đám nặng hơn ngàn cân điều mà tu sĩ Luyện Khí kì tăng chín khó mà thực hiện.

Thấy áp lực nơi đây đã không còn tác dụng Trần Duyên tiếp tục bước lên đỉnh núi, dù không biết thực hư ra sao nhưng bỏ cuộc giữa chừng không phải tác phong của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Ngũ Trưởng Lão

- Thừa sự phụ Trần sư huynh đã tới rất gần đỉnh núi.

Viên Thành Lực cúi người thể hiện rõ kính ý đối với trung niên trước mặt. Hấn chỉ khẽ ừm cũng không nói gì.

Không kiềm được nghi hoặc Thành Lực bèn hỏi:

-Đây cũng chỉ là nhiệm vụ bình thường nhưng sao lần này sư phụ lại quan tâm như vậy? Còn sai đệ tử chú ý tới hấn.

Trung niên ném ra một truyền âm phù cho Thành Lực.

-Đệ tử được phép?

-Không sao, chỉ cần ngươi không nói ra là được.

Hắn kiêu về bất cần phẩy tay.

-Đây là...

Thành Lực cả kinh, người phóng tới truyền âm phù này lại là Tứ Trường Lão Phong Ma Chân Nhân.

Lúc này trung niên cũng đã đứng lên hướng cửa động đi tới nói với Thành Lực:

-Hắn đã tới rồi ngươi đưa hắn tới Luyện Tâm Thác chờ ta.

Thành Lực nhận lệnh phóng ra ngoài.

Trần Duyên đã gần như không còn sức lực, cố gắng kéo thân thể nặng trĩu lên đỉnh núi. Lúc này Thành Lực xuất hiện nhìn Trần Duyên không khỏi bội phục.

-Không ngờ có kẻ chỉ sử dụng nhục thân leo lên tận đỉnh của Bình Địa Sơn, quả là không hổ danh đệ tử thân truyền của Tứ Trường Lão.

-Sur đệ không cần phải trêu chọc ta, mặc dù tu vi của cao hơn nhưng không thể nào nhẹ nhàng đi lại như Viên sư đệ được.

Trần Duyên lắc đầu cười khổ.

-Nguyên nhân là do ta được sư phụ cho tắm trong chất lỏng của Trọng Cân Thảo làm quen dần với áp lực nơi đây chứ không được như Trần sư huynh chỉ dùng ý chí mà đã được như vậy quả thật cả ta cũng khâm phục không thôi.

Nói tới đây không muốn kéo dài thời gian hắn liền vô luôn vấn đề chính.

-Sư huynh mau theo ta sư phụ đang đợi ở Ván Tâm Thác, không nên để người chờ lâu.

Nghe Thành Lực nói hắn liền nhanh chóng bước theo. Nửa canh giờ trôi qua trước mắt Trần Duyên là một ngọn thác cao hẹp, bọt nước tung lên trắng xóa.

Dưới ngọn thác là trung niên mặc áo bào trắng, nước da trắng trẻo kết hợp với vóc dáng gầy guộc làm Trần Duyên nghĩ tới hình tượng một thư sinh nho nhã đang đưa mắt nhìn ngắm thác nước dữ dội rồi xuất khẩu thành thơ.

Thành Lực bước tới khom người kính cẩn nói:

-Đệ tử đã đưa Trần sư huynh tới đây theo lệnh sư phụ.

Nghe tới đây Trần Duyên cả kinh, không ngờ gã thư sinh này lại là Ngũ Trường Lão nổi danh trâu bò nhất Ma Kiếm Môn dùng thân thể ngạnh kháng pháp khí.

Tuy vậy Trần Duyên cũng không dám lơ đãng, trên đời này thiên kiêu bất quá mặc dù hắn có thói quen xem xét người khác nhưng đứng trước trung niên thần bí này không phải lúc cho bản thân làm càn.

Nén lại về nghĩ hoặc Trần Duyên cũng khom người cung kính thưa:

-Đệ tử Trần Duyên tham kiến Ngũ Trường Lão.

Trung niên về mặt bình thần liếc nhìn Trần Duyên nhưng trong mắt hắn hiện lên vẻ ngạc nhiên.

-Ngươi cũng tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” à?

Trần Duyên biết bản thân khẳng định không thể giấu được cũng đành nói:

-Bẩm trưởng lão, đệ tử quả thật có tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

-Ngươi lại gần đây.

Ngũ Trường Lão không mẫn không nhát nói.

Không còn cách nào Trần Duyên đành tiến tới, khi lại gần hắn mới nhận ra khắp nơi đều là bọt nước trắng xóa nhưng y phục của trung niên nhân lại không hề ướt chút nào.

Trong lúc Trần Duyên đang suy tư một bàn tay gầy gò đặt lên vai lúc nào không hay, nhưng không dám chống cự hẳn đành đứng yên trong lòng cắn răng.

-Không ngờ tiểu tử nguoi chân nguyên lại tinh thuần như vậy, đúng là tuyệt phối với “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

-Đa tạ trưởng lão khen ngợi.

Trần duyên khom người nói.

Khuôn mặt của trung niên hiện lên vẻ khinh thường.

-Nhưng nguoi lại tu luyện quá chậm chạp đúng là phí của trời mà.

Trần Duyên không dám cãi lại liền nói ra nghi vấn của mình.

-Đệ tử cũng không rõ, mặc dù đã ngâm trong Hắc Phong Độc nhưng công pháp vẫn không tiến triển.

Trung niên khi mũi coi thường.

-Hắc Phong Độc đó thậm chí còn không được xếp phẩm cấp thì làm sao có thể cho nguoi đột phá chứ.

-Trưởng lão dạy chỉ phải, mong ngài chỉ ta con đường sáng.

Trần Duyên nghiêm túc thỉnh giáo.

-Thôi được, dù sao nguoi đã tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì không thể để nguoi quá phí vật. Dù sao đây cũng là công pháp chủ tu của ta không thể để kẻ khác xem thường.

Trần Duyên đỏ mặt nhưng cũng không nói gì.

-Tiểu tử nguoi tới đây không phải là vì nhận nhiệm vụ sao?

-Thành Lực nguoi mau dẫn hần tới chuồng Động Địa Tượng để dọn dẹp đi.

Nói tới đây trung niên xoay qua Trần Diệu nói tiếp:

-Nếu tiểu tử nguoi trong vòng một tháng mà chưa hoàn thành thì cắt ngay cho ta.

-Đệ tử tuân lệnh.

Thành Lực liền đưa Trần Duyên đi.

-Viên sư đệ, rõ ràng chỉ là dọn chuồng thôi mà cần gì tới một tháng.

Thành Lực nghe tới đây liền mỉm cười bí hiểm:

-Chút nữa khi tới nơi sư huynh sẽ biết nguyên nhân thôi.

Trần Duyên nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, sau gần nửa canh giờ cả hai tới khu vực bằng phẳng tựa như đồng cỏ rộng bạt ngàn, đứng một chỗ mà có thể thấy đường chân trời. Trên đồng cỏ là những hố lớn nhỏ, hố nhỏ nhất cũng phải lớn hơn người trưởng thành.

-Tới nơi rồi.

Thành Lực mỉm cười.

-Ở đâu, rõ ràng ta đâu thấy cái chuồng nào?

Trần Duyên nghi hoặc.

Thành Lực bình thản nói:

-Nơi sư huynh đang đứng chính là chuồng của Động Địa Tượng.

Hần ngớ ngàng, từ đây phóng tầm mắt mà không thấy giới hạn mà là chuồng của Động Địa Tượng thật sự khó tin.

Thành Lực nói tiếp:

- Tuy Bình Địa Sơn là nơi thấp nhất trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông nhưng lại là ngọn núi rộng lớn nhất. Mà hai phần ba trong số đó lại là lãnh địa của Động Địa Tượng.

- Công việc của sư huynh là phải lấp đầy những hố sâu này, phát hoang và thu dọn phân của Động Địa Tượng.

Hắn đúng là suy nghĩ nông cạn mà, làm gì có chuyện tu sĩ Kim Đan kì lại đưa ra nhiệm vụ dễ dàng được.

- Nếu gặp Động Địa Tượng sư huynh cần phải lễ phép gọi là Tượng sư thúc.

- Cái gì ta mà lại gọi một con yêu thú bằng sư thúc.

Trần Duyên hét lên bất bình.

Thành Lực hoảng hốt che miệng hắn lại mắt dáo dác nhìn xung quanh, thấy không có chuyện gì liền thở phào nhẹ nhõm căn dặn:

- Sư huynh không biết rồi, Động Địa Tượng này tuy là vật cưỡi của sư phụ nhưng đã nhiều lần cùng người vào sinh ra tử nên tình như thủ túc.

- Các đệ tử ở đây gặp nó đều dùng lễ tiền bối mà đối đãi, dù sao Tượng sư thúc cũng có thực lực của tu sĩ Kim Đan kì nên linh trí đã không kém gì nhân loại.

Trần Duyên cũng đành gật đầu, dù sao tự dung gây chuyện với tồn tại ngang với tu sĩ Kim Đan kì cũng không phải là ý hay.

Thành Lực lấy từ túi trữ vật một cây cuốc đưa cho hắn.

- Ta phải cuốc đất thật à?

Trần Duyên nghi vấn.

- Khi nào dụng phải yêu thú sư huynh mới được sử dụng chân nguyên, cuốc đất thì chỉ dùng thân thể chèo chống.

Trần Duyên bất đắc dĩ xách cuốc tới cái hố gần nhất bắt tay làm việc, Ngũ Trưởng Lão chỉ cho thời hạn một tháng nếu không gắng sức mà làm thì đảm bảo không kịp.

Ban đầu công việc khá nhẹ nhàng hắn mừng thầm có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng từng ngày trôi qua chiếc cuốc như dần nặng thêm.

- Kì lạ rõ ràng ta đã quen dần với áp lực của Bình Địa Sơn tại sao mà lại mệt mỏi như vậy.

Chu lão kể bên có vẻ nhận ra điều gì, lão chỉ mỉm cười không nói.

Đã mười ngày trôi qua việc đào đất của hắn có vẻ rất thuận lợi, ngoài trừ việc áp lực càng lúc càng nặng nề thì cũng không có ngăn trở gì.

Hôm nay Trần Duyên sẽ lấp hố đất rộng hơn mười thước, đứng trước hố sâu hắn lẩm nhẩm:

- Không biết con voi kia làm gì mà để lại dấu vết lớn thế này, chỉ khổ dân đen như ta phải đi theo dọn bãi cho nó.

Nói rồi hắn tung người nhảy xuống. Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ hắn rơi này giờ mà vẫn chưa trạm đáy. Khi tới nơi giữa mặt lên đã không thấy ánh sáng trên miệng hố làm Trần Duyên lắc đầu ngao ngán.

- Cái hố này lớn như vậy thì kiếm đâu ra đủ đất để lấp đây.

Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì những tiếng động kì lạ phát ra từ trong màng đêm.

- Đây không phải là tiếng bước chân nhân loại.

Hắn phóng ra một hỏa cầu về phía phát ra tiếng động, đồng thời vỗ túi linh thú khổng chế đàn Thực Huyết Trùng che chở xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lấp lỗ, hốt phân

Ánh sáng từ hỏa cầu làm cho không gian xung quanh rõ hơn, trước mắt Trần Duyên là một hang động lớn sâu không thấy đáy. Đang lúc hắn phân vân không biết làm thế nào thì Chu lão lại xuất hiện.

-Không sao, lão phu không có cảm nhận được nguy hiểm nào tiểu tử ngươi cứ đi vào trong biết đâu tìm được cơ duyên gì đó.

Lời nói của Chu lão rất hợp ý Trần Duyên, lấy ra viên Dạ Minh Châu soi sáng đường đi hắn trực chỉ hang động tiến vào. Điều làm Trần Duyên cảm thấy kì lạ là bên trong còn rất nhiều hang nhỏ, có hang lớn cho người đi qua.

-Thật không ngờ, lần đầu tiên ta thấy có nhiều hang như vậy. Nếu kiểm tra từng cái thì không biết năm nào tháng nào mới xong.

Hắn liền vỗ túi linh thú, một đàn Thực Huyết Trùng bay ra. Nay đã là tu sĩ Luyện Khí hậu kì số linh trùng hắc khổng chế đã hơn năm trăm. Mặc dù chúng chỉ là linh trùng Bính đẳng nhưng mỗi con đều là vô địch cùng cấp không thể coi thường.

Trần Duyên khổng chế đàn linh trùng thâm nhập vào những hang tương đối nhỏ, không phải là hắc khổng chú ý tới những hang lớn bằng ngươi trưởng thành kia nhưng có trời mới biết trong đó có yêu thú lớn cỡ nào.

Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyên liền cảm nhận được có hơn mười con Thực Huyết Trùng đã chết. Sinh vật kia có vẻ rất tức giận đang từ trong hang bò ra.

Trần Duyên liền khổng chế tất cả linh trùng bay trở về bao quanh lấy hắc, tay lấy từ trong túi trữ vật ra ba tấm Thiên Lô Phù phòng thân. Tiếng động càng lúc càng lớn, rõ ràng có vật gì đó từ lòng đất tiến lại gần hắc.

-Cái gì một con trùng đất khổng lồ.

Trần Duyên dật nảy mình, đây là lần đầu hắc thấy con trùng đất lớn đến vậy thân thể một người ôm mới hết.

-Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, đây Động Địa Trùng linh trùng cấp một Át đẳng. Loại linh trùng này chỉ sinh sống trong lãnh thổ của Động Địa Tượng, sống nhờ đào hang trong những cái hố do Động Địa Tượng làm ra.

Nghe Chu lão giải thích nghi vấn hắc mới biết bản thân còn nông cạn tới chừng nào.

-Ngươi đừng lo, loại linh trùng này ngoài việc đào đất ra thì thực lực không mạnh nên mới sống gần Động Địa Tượng để dễ bề trốn tránh kẻ thù.

Nghe tới đây hắc liền thở phào nhẹ nhõm, thu đàn linh trùng vào túi linh thú sau đó thả ra đàn linh trùng khác lần này chỉ có hơn trăm con. Chúng chính là đàn Thực Huyết Trùng lột xác trong kén kia. Một tháng trôi qua rồi cuộc những con linh trùng này đã trở thành linh trùng Đinh đẳng.

Hình thể của Thực Huyết Trùng gần như không đổi, chỉ có màu đen trên cơ thể đã bắt đầu nhạt dần. Riêng con linh trùng Át đẳng mà Trần Duyên đặt tên là Tiểu Huyết kia rõ ràng lớn hơn một vòng, màu sắc đã chuyển sang hơi bạc.

Trần Duyên khổng chế Thực Huyết Trùng vây công con trùng đất khổng lồ kia. Hơn một tháng trong kén đối kháng chúng trở nên hung tàn hơn khi vừa nhận được lệnh liền bay vào sâu xé huyết nhục.

Tiểu Huyết dẫn đầu tấn công trực diện, đôi càng lớn từ miệng cắm sâu vào đầu Động Địa Trùng ngăn cản nó di chuyển thừa dịp hơn trăm con Thực Huyết Trùng lao vào thôn phệ.

Con trùng đầu đón quần quai, dường như biết không thể thoát khỏi gong kiếm của Tiểu Huyết nó liền kéo đứt thân thể nhắm tới hang gần nhất.

Trần Duyên sao cho Động Địa Trùng tẩu thoát, hắc khổng chế Thực Huyết Trùng phóng tơ che kín các lỗ gần đó chặn hết đường trốn chạy. Đó là thần thông thiên phú của Thực Huyết Trùng sau khi lột xác thành công có thể phun ra tơ trắng thủy hỏa bất xâm.

Mọi đường tẩu thoát đều bị chặn lại Động Địa Trùng như cá nằm trên thớt chờ đợi kết cục. Không tới nửa canh giờ trùng đất lớn cỡ một người ôm liền bị thôn phệ sạch sẽ.

Trần Duyên nhìn hàng trăm hàng ngàn hố trước mặt lắc đầu ngao ngán.

-Bao nhiêu đây thì cho ta một năm cũng không lấp đầy được, chưa nói là chộc giận đàn Động Địa Trùng kia cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Hết cách hắc trào lên phía trên, phóng ra ba lá Thiên Lô Phù. Tiếng nổ đinh tai nhức óc kèm theo đó là đất lở từng mảng lớn lấp đầy cái lỗ lớn hơn mười trượng kia.

-Hừ, nếu không tiêu diệt được thì ta liền chôn sống tất cả các ngươi.

Hắc liếc nhìn xung quanh rồi xóa mọi vết tích, còn cố tình làm dấu để sau này quay lại.

-Nơi này có bầy Động Địa Trùng lớn như vậy mà bỏ đi thì thật lãng phí, khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì ta sẽ dùng các ngươi làm lương thực nuôi nấng linh trùng.

Nói rồi Trần Duyên quay lưng rời đi, hắc còn rất nhiều hố đất chưa lấp lại.

Qua ngày thứ hai mươi điều mà Trần Duyên chờ đợi rốt cuộc đã tới, phân của Động Địa Tượng. Đứng trước một thứ vừa tế nhị nhưng lại vừa vĩ đại theo

chính nghĩa đen của nó làm Trần Duyên sững sốt.

-Bà cha nó con voi này phải ăn cỡ nào mà đi nặng lại lớn như vậy? Thứ này lớn ít nhất cũng phải bằng cả ngôi nhà chứ chẳng chơi.

Chu lão xuất hiện nhìn thứ kinh tởm đó mà mở miệng khen lấy khen để.

-Không ngờ Động Địa Tượng này lại cho ra thứ chất lượng như vậy. Tiểu tử ngươi nhìn xem màu sắc này, hình dạng này, kích thước này mà còn cả hương vị nữa chứ thật là tuyệt mỹ.

Nói tới đây lão còn cố ý lại gần hít lấy hít để làm Trần Duyên đứng gần đó đã nôn khan mấy lần. Hắn thật sự không hiểu nổi Chu lão này nghĩ gì, nhìn lão lúc này như con bọ hung vui mừng khi nhìn thấy thứ ưa thích.

Trần Duyên cũng hết cách, có lẽ là do khẩu vị của Chu lão quá nặng chảnh? Hắn lấy ra một miếng vải bọt mũi thật chặt rồi mới dám lại gần. Thứ này quả thật quá nặng mùi, từ xa hắn đã không chịu nổi.

Cầm lấy cái xềng lấy hết can đảm tiến lại gần Trần Duyên vận lực xúc vào.

-Không ngờ thứ này lại nặng như vậy.

Tay hắn bắt đầu chùng xuống.

-Tiểu tử, ngươi nhẹ tay thôi thứ này đều là tinh hoa không đó. Đứng rồi ở đó một ít, không không bên trái đứng rồi. Ngươi qua đối diện lấy thêm một ít nữa.

-Được rồi tiểu tử ngươi làm cũng không tệ, tới những nơi tiếp theo cứ tương tự mà làm, lão phu chọn mất một lúc đây.

Trần Duyên đứng là không còn gì để nói, cùng chung một đồng mà còn chia ra chỗ tốt chỗ xấu. Nghĩ như vậy nhưng hắn cũng nhất quyết làm theo, số còn lại thì đem tới mấy cái hố kia sẵn tiện lấp luôn một thể.

Cuối cùng hắn cũng làm sao, bấm đốt ngón tay nhằm tính thấy còn tới ba ngày mới tròn một tháng, Trần Duyên quyết định tới giao nhiệm vụ cho Ngũ Trưởng lão dù sao hoàn thành sớm lúc nào cũng tốt hơn.

Nghĩ rồi Trần Duyên thu xếp rời đi, nhưng hắn lại chợt nhớ ra:

-Nhưng ta đâu biết đường nào tới động phủ của Ngũ Trưởng lão, lần trước đều do tên Thành Lực kia dẫn đường.

Hết cách hắn liền nhắm phương hướng mà đi.

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội, áp lực hàng vạn cân đè lên cơ thể Trần Duyên khiến hắn nằm xuống đất. Tia máu chảy ra từ khóe môi, hắn đã bị ép tới trọng thương.

Bất lực nhìn về phía trước, một nguồn uy áp khủng khiếp đang tiến lại gần. Trần Duyên đã tới giới hạn của bản thân hắn vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” cố gắng chống đỡ cơ thể.

Áp chế nội thương Trần Duyên gắng gượng đứng thẳng người lê từng bước về phía sau hòng thoát khỏi nguồn áp lực này. Hai canh giờ trôi qua rốt cuộc Trần Duyên đã thành công rời khỏi cảm giác bản thân như hồi sinh.

Nhìn lại quãng đường mình đi qua tất cả thực vật bị ép nằm rạp xuống đất, hầu như không có sinh mạng nào sống sót. Biết đây không phải là nơi có thể ở lâu hắn liền nhanh chân rời khỏi theo hướng ngược lại.

Hết cách Trần Duyên đành quay lại Vãn Tâm Thác hi vọng có người nào ở đó. Trời không phụ lòng người, Ngũ Trưởng Lão đúng là đang ngồi tĩnh tâm cạnh thác nước. Hắn cười khổ lẫn bầm:

-Biết vậy thì ta tới đây từ đầu rồi, đúng là làm chuyện ngoài dự định thì luôn rước họa vào thân mà.

Hắn bước lại gần, khom người hành lễ:

-Đệ tử bái kiến Ngũ Trưởng Lão, nhiệm vụ người giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Lão khẽ mở mắt nhìn hướng Trần Duyên môi mấp máy:

-Ngươi bị nội thương, chẳng lẽ lữ Động Địa Trùng kia có thể làm khó dễ ngươi sao?

Trần Duyên bất đắc dĩ kể lại.

-Ta đã hiểu, thì ra ngươi đặt chân vào lãnh địa của Động Địa Trùng. Vị đạo hữu này của ta rất khó chịu khi kẻ khác vào lãnh thổ của hắn, cũng may đó chỉ là một cái giẫm chân hăm dọa thôi nếu không ngươi đã trở thành phân bón luôn rồi.

Lão cười khả khả trên nỗi đau khổ của hắn.

-Dù sao ngươi cũng đã tới đây rồi, thử ngồi dưới ngọn thác này mau.

Nói rồi không đợi Trần Duyệt dò hỏi lão phát tay một sức mạnh vô hình bắt lấy hắn ném vào thác nước. Từng giọt nước tưởng nhẹ nhàng nhưng rơi xuống từ thác nước chọc trời như những viên đạn pháo bắn thẳng lên cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vấn Tâm Thác

Lại một lần nữa cả người bị ép xuống đá, mặc dù áp lực không lớn bằng cú dậm chân của Động Địa Tượng nhưng cũng không phải là thứ mà hắn có thể chịu đựng.

Khó khăn ngồi dậy Trần Duyệt biết đây là thử thách của Ngũ Trưởng Lão đưa cho nên không dám tùy tiện đi ra. Hai chân xếp lại ngón giữa chạm vào ngón cái, hai tay để lên đùi bắt đầu hô hấp. Hắn thở từng nhịp sắc mặt trở nên hồng hào hơn không còn vẻ mệt nhọc như ban đầu.

Một tháng trôi qua đối với Trần Duyệt như một giấc mộng. Hắn mơ thấy bản thân là con nhà một phú hộ quyền quý, cha hắn thì bằng hữu khắp nơi từ giang hồ cho tới chốn quan trường. Bản thân Trần Duyệt cũng trở thành một công tử quần là áo lụa muốn gió có gió muốn mưa có mưa, bức hại dân lành.

Có lần hắn sai người đánh tới chết một tên thư sinh bên đường vì tội dám cản trở hắn của gái (^-^), cứ nghĩ mọi chuyện cũng sẽ êm xuôi như những lần trước nhưng không ngờ bằng hữu của tên thư sinh đó lại là một tu sĩ.

Muốn trả thù cho bằng hữu, tên tu sĩ kia đe dọa nếu không giao nộp Trần Duyệt thì cả nhà sẽ bị chôn cùng. Cha hắn làm sao có thể giao nộp đứa con duy nhất của mình liền khắp nơi kêu gọi bằng hữu giúp đỡ. Nhưng khi nghe nói đắc tội với tu sĩ pháp lực cao cường tất cả liền quay mặt làm ngo, có kẻ còn giả như không quen biết cha hắn đuổi ngay ngoài cửa.

Đêm hôm đó chuyện gì tới cũng sẽ tới, tên tu sĩ kia tiến vào thám sát toàn gia. Hắn được cha giấu dưới mật thất bí mật, từ khe hở nhìn thấy từng người trong nhà bị giết thảm thương. Cha mẹ của hắn bị ngọn lửa thiêu rụi, trước khi ngã xuống mẹ hắn quay người nhìn lại như là đang mỉm cười.

Trần Duyệt hai tay nắm chặt, môi bị răng cắn vỡ từ khi nào. Từng giọt máu rơi xuống nếu bình thường có lẽ hắn đã la ầm trời nhưng giờ phút này ngoài đau khổ ra thì không còn gì trong tâm trí hắn.

Nhớ kỹ khuôn mặt tên tu sĩ kia Trần Duyệt lê người ra khỏi đám tro bụi, cả nhà hắn, nơi đã sống từ khi mới chào đời, cha mẹ người đã nuôi nấng hắn tất cả đều đã thành tro tàn.

Trần Duyệt đau khổ cùng cực, những giọt lệ huyết chảy ra nhuộm đỏ cả khuôn mặt. Hắn cứ khóc, cứ khóc dằng xé lương tâm. Vì hắn mà cả nhà đều phải chết, vì hắn mà cha mẹ bị kẻ khác thiêu cháy. Trong cơn đắng vật Trần Duyệt nắm lấy thanh sắc nhọn còn sót lại đâm thẳng vào tim.

Cơn đau thấu trời xanh khiến Trần Duyệt tỉnh giấc, lại một lần nữa hắn phun ra một ngụm máu cơ thể suy yếu cực kì. Ngũ Trưởng Lão đang ngồi tĩnh tọa gần đó liền phóng tới ném một viên đan dược vào miệng hắn.

Thấy sắc mặt Trần Duyệt đã khởi sắc lão liền kêu Thành Lực mang hắn đi.

-Mặc dù cơ thể suy yếu nhưng chân khí trong cơ thể không tổn hao nhiều, chắc chỉ cần tĩnh dưỡng một hai tháng mới hồi phục.

Trần Duyệt nghĩ thầm.

Lúc này Thành Lực lên tiếng:

-Không ngờ Trần sư huynh có thể ngồi dưới Vấn Tâm Thác hơn một tháng, đạo tâm của huynh chắc chắn sẽ vững vàng hơn trước.

Hắn nghi hoặc hỏi:

-Vấn Tâm Thác là gì? Ngọn thác kia không phải là dùng để rèn luyện nhục thân sao?

Tới lượt Thành Lực ngó người hét lớn:

-Cái gì sư huynh không biết đó là gì mà vẫn dám xông vào sao?

Trần Duyệt mặt mọ sấp méo tới nơi rồi, đâu phải hắn tự tiện xông vào là do vị trưởng lão đáng khinh kia ném hắn vào chứ.

Thấy Trần Duyên về mặt ngu ngơ Thành Lực liền thờ dài.

-Đó là Vấn Tâm Thác nơi chúng đệ tử rèn luyện bản tâm, vững chắc đạo tâm đi trên con đường tu luyện. Chỉ có đệ tử đạo tâm cực kì vững chắc mới được tông môn đề cử ngồi dưới đó để cũng cố đạo tâm. Nếu như kẻ tinh thần yếu ớt thì không chừng sẽ hóa điên.

-Không ngờ Trần sư huynh lại là người can đảm như vậy, không chuẩn bị gì mà dám trực tiếp nhảy vào. Thật khiến ta không muốn khâm phục không được mà.

Lời khâm phục của Thành Lực vào tai làm sắc mặt Trần Duyên như đen lại, hấn thẳm chữi.

-Bà nội nó chứ, không ngờ ta lại bị ném vào thứ nguy hiểm như vậy. Ta đâu đắc tội với hấn khi nào mà lại chơi hèn như vậy.

Trong khi Trần Duyên đang âm thầm hỏi thăm Ngũ Trường Lão thì Thành Lực dừng lại quay lưng nhìn tới làm hấn giật mình.

-Chẳng lẽ tên này lợi hại như vậy biết ta đang thăm rủa sư phụ hấn.

Khi Trần Duyên đang lúng túng thì Thành Lực đưa tay vào túi trữ vật.

-Cái gì? Chưa gì đã muốn ra tay rồi, có gì ta lại nói mấy câu với lão ấy không được sao?

Nghe Trần Duyên nói Thành Lực tỏ vẻ khó hiểu lấy ra một lọ đan dược nghi vấn hỏi:

-Trần sư huynh có việc gì à?

Thấy mọi việc không như hấn nghĩ, mặt mo cũng đỏ lên phẩy tay liên tục nói:

-Không, không có gì đâu Viên sư đệ đừng để ý.

Thành Lực cũng không muốn hỏi nhiều cảm lọ đan dược hướng về phía Trần Duyên nói:

-Đây là Rèn Thể Đan mặc dù chỉ là đan dược cấp 1 Giáp đẳng chỉ dùng cho tu sĩ Luyện Thể kì nhưng lại thích hợp với sư huynh. Loại đan này rất hiếm có là do sư phụ đặc biệt ban thưởng sau khi sư huynh ngồi dưới Vấn Tâm Thác.

Trần Duyên nhận lấy mở nắp ra thì dược lực liền bay lên, hấn vội vàng đóng lại nheo miệng cười:

-Thật tốt quá cho ta gửi lời đa tạ tới Ngũ Trường Lão.

-Việc của sư huynh ở đây đã xong bây giờ ta đưa huynh rời khỏi Bình Địa Sơn.

Thành Lực nói.

Trần Duyên bắt ngờ.

-Nhưng ta còn muốn ở lại đây tu luyện thêm một thời gian mong Viên sư đệ chấp nhận yêu cầu này.

Thành Lực lắc đầu thẳng thừng từ chối.

-Xin sư huynh thứ lỗi, Bình Địa Sơn bình thường rất ít đón tiếp người ngoài. Vì huynh có nhiệm vụ trên người nên mới được sư phụ cho phép tiến vào, giờ đây nhiệm vụ cũng đã hoàn thành rồi rời khỏi. Đây chính là mệnh lệnh của sư phụ.

Nghe tới Ngũ Trường Lão Trần Duyên không còn cách nào đành phải rời khỏi. Đứng dưới chân núi Trần Duyên tiếc nuối nhìn lại, Chu lão xuất hiện nói:

-Ngươi cần gì phải tiếc nuối chứ tuy nơi này là bảo địa luyện thể nhưng trên thế giới có rất nhiều nơi tốt hơn như vậy nhiều không cần quá để trong lòng.

-Không phải đàn Động Địa Trùng kia bỏ đi thật là quá phí, giờ biết đi đâu tìm yêu thú đẳng cấp cao mà thực lực yếu như vậy cho linh trùng thôn phệ đây.

Nghe hấn nói Chu lão liền bật ngửa, không ngờ tên này làm vẻ mặt buồn như vậy là do tiếc của.

-Tiếp theo ngươi dự tính làm gì, tiếp tục về động phủ du hí với tiểu nữ nô của ngươi nữa à?

Nghe lão nhắc tới Tú Hạ Thảo làm hấn cũng thêm muốn, nam nhân phương cương hơn tháng nay chỉ toàn luyện thể đã làm dương khí trong cơ thể hấn đã tới cực hạn.

Trần Duyên xoay người muốn nhanh chóng trở về động phủ thì bỗng nhiên có hai bóng người từ sau đi tới chặn hấn lại.

Hấn nhìn lại rõ ràng là hai nữ nhân ăn mặc bạo lộ, bên hông mang lệnh bài màu hồng phấn không phải là đệ tử của Ma Kiếm Tông. Hai nàng một người

tinh thuần ngây thơ nàng kia thì thân thể bạo mẫn áo muốn xê sâu xuống rốn. Điểm chung duy nhất là cả hai đều rất xinh đẹp, tuy không phải sắc nước hương trời nhưng cũng là ngàn dặm khó tìm.

Thấy Trần Duyên nuốt nước bọt nhìn chân chân tiền vốn của mình nữ nhân bạo mẫn quyến rũ mỉm cười:

- Trên ti có thứ gì thu hút tiểu đệ à?

Nữ nhân bên cạnh thì nói lời trêu chọc:

- Mẫu thân à tên tiểu tử này miệng còn hôi sữa hần biết gì về phong tình chứ mau hỏi hần đường rồi chúng ta đi thôi.

Nghe thấy hai nàng là mẹ con bỗng nhiên trong đầu Trần Duyên nảy ra một âm mưu đen tối (đen tối gì thì các đạo hữu tự hiểu đi) hần tiến lại.

- Thì ra là hai nười là mẹ con làm tiểu đệ tưởng nhầm là hai ti muội chứ.

Thấy hần dỏ miệng như vậy nữ nhân quyến rũ cười rung người làm cho những thứ khác cũng rung theo nhịp cười của nàng làm Trần Duyên lóa mắt.

- Hừ, nữ nhân này quả là yêu tinh chuyên mê chết nam nhân mà.

- Không biết hai vị ti ti đây là ai tại sao đi lại trong Ma Kiếm Tông.

Trần Duyên dò hỏi.

Không muốn làm lớn chuyện nữ nhân bạo mẫn lấy ra lệnh bài giờ lên liền nói.

- Ti với nữ nhi đều là đệ tử của Hợp Hoang Môn ngày hôm nay tới quý tông muốn lên Bình Địa Sơn có chút việc cần bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mẫu, nữ. Linh Diệu, Linh Diệp. Suýt 18+

Trần Duyên nhìn thấy phán hồng lệnh bài trong đầu thầm nghĩ:

- Hợp Hoang Môn không phải là môn phái nhỏ phụ thuộc Ma Kiếm Tông chuyên tu luyện song tu công pháp sao?

- Hai vị ti ti tới đây theo lệnh của vị tiền bối nào?

Trần Duyên nghiêm mặt hỏi.

- Không phải a ti tới đây chỉ muốn bàn chút chuyện cá nhân thôi.

Mĩ phụ phân bua.

- Vậy có thông báo cho Ngũ Trường Lão biết chưa?

Nghe tới đây mỹ phụ sinh ra nghi ngờ, Trần Duyên tại sao phải hỏi nhiều như vậy.

Thấy vẻ mặt của nàng hần liền đính chính:

- Hiện nay Bình Địa Sơn không tiếp khách, dù là đệ tử của núi khác cũng không thể xâm nhập tiểu đệ sợ hai vị sư ti đây đành phải đi không một chuyến rồi.

Nghe hần nói sắc mặt nàng liền trầm trọng có ý hỏi lại.

- Thật sự là không cho bất kì ai lên à?

- Đương nhiên, đệ vừa hoàn thành nhiệm vụ tông môn thì bị Thành Lực sư đệ đuổi xuống không cho nán lại.

Trần Duyên chắc như đinh đóng cột nói.

Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng xuống sắc hần lại hỏi:

-Sư ti tới đây không biết có chuyện gì, nếu có vấn đề gì thì nói ra biết đâu tiểu đệ lại giúp được.

-Chuyện của ti đệ không thể giúp gì được.

Nàng thờ dài nói rồi quay lưng rời đi.

-Ta là đệ tử chân truyền của Tử Trường Lão ti nghĩ việc gì làm khó dễ được?

Hắn nói không sai là đệ tử của tu sĩ Kim Đan kì chi cần Trần Duyên nhờ vả thì ai dám từ chối. Chỉ là từ trước tới nay hắn vốn lười làm cái việc cáo mượn oai hùm kia, không ngờ lần làm này lại là đệ đệ nữ nhân.

Nữ nhân nghe thấy liền quay đầu lại nhìn hắn, Trần Duyên mỉm cười ra hiệu cho hai nàng đi theo. Không còn cách nào hai nữ nhân đành đi theo hắn, dù sao hai nàng đúng thật sự là hết cách rồi.

Hai nàng rụt rè theo phía sau Trần Duyên, mặc dù đánh cược đi theo nhưng không thể nào không đề phòng.

Tới động phủ Trần Duyên mời hai nàng tiến vào, như thường lệ Hạ Thảo luôn đứng ở đó chào đón hắn. Nhưng hôm nay lại có hai nữ nhân xinh đẹp không kém gì mình đi theo chủ nhân làm nàng cảm thấy nguy cơ.

Trông thấy Hạ Thảo đứng cúi chào hai nàng cũng đoán ra nàng là hầu nữ nhưng nhìn thấy y phục bạo mãn không kém gì mình nữ phụ liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn nhưng đã tới đây rồi không lí nào lại tay không ra về nắm chặt tay nữ nhi đi theo.

Do Trần Duyên bình thường cũng không có bằng hữu tới thăm nên trước giờ cũng không có phòng khách đành mời các nàng vào phòng tu luyện.

Bước vào tới nơi hai nàng như mê mải cái không khí nơi đây, khắp nơi đều là một linh khí rất phù hợp với thuộc tính của các nàng. Đó cũng chính là điều khiến Trần Duyên để ý tới hai nữ nhân này.

Thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ thích hợp với hắn khi tu luyện với nữ nhân có Mộc Linh Thể, chi cần là có thuộc tính mộc là được chỉ có điều là tác dụng không bằng nhưng Trần Duyên không quan tâm, thứ hắn cần lúc này là càng nhiều nữ nhân để nâng cao tốc độ tu luyện.

-Mời hai vị ti ti ngồi xuống đây có gì thì cứ thông thả nói.

-Hạ Thảo mau lấy trà cho hai vị ti ti đây.

Trần Duyên đưa tay ra hiệu mời ngồi, bàn ghế là hắn vừa dùng pháp khí đào ra từ đá tảng lớn.

Nữ nhân xinh đẹp kia khéo léo ngồi xuống, eo thon của nàng không chút mỡ thừa cứ lấp ló đằng sau chiếc áo vải mỏng như khiêu khích Trần Duyên.

Mẫu thân của nàng cũng không chịu thua kém, nữ phụ đẩy đà ngồi xuống nhưng lại như con mèo nhỏ lười biếng nằm rạp lên bàn cặp núi đôi kia như thái sơn áp đỉnh đè nén lại làm Trần Duyên muốn phun máu mũi.

Lúc này Hạ Thảo từ trong mang trà ra, nàng nhìn hai nữ nhân kia cũng thầm chất lưỡi không thôi, tiểu cô nương kia mặc dù chắc bằng tuổi nàng nhưng đã hiện ra vẻ quyền quý mà đặc biệt là nữ phụ kia tiền vốn còn bảo mạng hơn nàng một chút.

Thấy Trần Duyên cứ chăm chăm nhìn vào hai nữ nhân đó làm Hạ Diệu hơi chút ăn dấm chua nhưng cũng không nói gì. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ nô của Trần Duyên, chỉ cần hắn thích thì nàng cũng chỉ nhận định số mệnh.

Nhìn Hạ Diệu đi tới Trần Duyên có vẻ nhận ra điều gì nhưng hắn cũng không nói, đây không phải là lúc thích hợp.

Cầm lên li trà uống một hớp cho trơn giọng Trần Duyên bắt đầu nói.

-Từ nãy giờ đệ quên hỏi hai vị ti ti tú danh là gì?

Thấy hắn dẻo miệng như đang du dỗ tiểu nữ hài nữ phụ quyền rũ nở nụ cười.

-Ti là Linh Diệu, còn nàng là tiểu nữ của ti Linh Diệp.

-Hai vị ti ti đây không biết có chuyện gì mà phải lạng lách từ Hợp Hoan môn tới đây.

Trần Duyên quyết định vô thưởng vấn đề, hai nữ nhân này hắn đã định rồi không nên kéo dài quá lâu. (nhất khoảng cách nhì tốc độ mà he he he)

-Ti ti nếu không có chuyện quan trọng thì cũng không dám lên tận Ma Kiếm Tông xin trợ giúp.

Nói tới đây nàng thờ dài.

-Ti ti cứ nói đi có tiểu đệ đây có gì sẽ gánh vác giúp ti.

Thấy Trần Duyên tự tin nói nàng liền kể lại.

-Ti với trượng phu vốn là song tu đạo lữ tu luyện ở Hợp Hoan Môn.

Nghe tới nàng có đạo lữ mặt Trần Duyên xụ xuống.

-Nhưng cách đây ba năm hắn ra ngoài thực thi nhiệm vụ đã bị giết chết.

Nghe tới đây nội tâm hắn liền vui mừng nhưng về mặt lại hiện lên vẻ thông cảm điệu dàng an ủi.

-Chuyện đã qua xin ti bớt đau buồn.

Vừa nói tay heo của hắn vừa xoa vai nàng, thấy Linh Diệu không có phản ứng gì Trần Duyên mừng thầm trượt tay xuống lưng ong của nàng mà vuốt ve.

Có lẽ do bàn đá khá cao nên Linh Diệu ngồi đối diện không thể nào biết được, thấy nàng vẫn ngồi vẻ mặt buồn bã khi nghe mẫu thân kể lại hắn liền yên tâm

-Lần đó ra ngoài thực hiện nhiệm vụ còn có một tên đệ tử khác hắn là Lương Dạ, vốn là hảo hữu tốt với trượng phu của ti.

-Lần đó đi ra khỏi môn phái được hai tháng thì hắn quay về nói trượng phu của ti bị yêu thú giết chết chỉ còn hắn liều mạng chạy thoát được. Nhưng ti biết hắn chính là kẻ đã ra tay.

Nghe nàng vừa khóc vừa kể lại Trần Duyên nghi hoặc hỏi:

-Làm sao biết hắn ra tay chứ ti có bằng chứng gì không?

Nghe tới đây nàng liền thất vọng:

-Nếu ti có bằng chứng đã không chạy tới đây, nhưng tên Lương Dạ khốn kiếp kia vốn đã thề muốn ti từ lâu, mỗi khi chờ trượng phu ti không có ở thì hắn liền tới đùa lời ngon ngọt dụ dỗ.

-Sau khi trượng công chết hắn còn nhiều lần tới nói ti cái giá theo hắn.

Nói tới đây Linh Diệu khóc nức nở, nhưng nếu nghe kĩ thì trong tiếng khóc đó có tiếng nấc rất nhỏ. Thì ra tay heo của hắn đang xoa eo nàng, một ngón tay lại đang mân mê phía dưới đôi gò bồng đảo. Nếu không phải do vóc dáng nàng thon dài phần nửa bộ ngực cao hơn bàn thì chắc chắn hai cái mào râu vĩ đại kia không thể nào thoát khỏi tay hắn.

Vừa mân mê Linh Diệu hắn vừa cảm thán không thôi.

-Nữ nhân này đúng là bạo mãn mà có vẻ như trước đây tên trượng phu kia chăm sóc cơ thể nàng rất tốt. Người đừng lo, cứ nhắm mắt đi nữ nhân của người đã có ta hưởng dụng.

Nghĩ tới điều xấu xa trong đầu khiến Trần Duyên không khỏi mừng thầm.

-Tên Lương Dạ kia có huynh ruột là đệ tử của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kì nên không ai dám trái ý hắn.

-Gần đây Lương Dạ có vẻ như không chờ được nữa cứ tới động phủ của ti hối thúc, lo sợ hắn làm liều nên đành chạy tới quý tông xin nương nờ.

Trần Duyên lúc này hiểu ra, ở Hợp Hoan Môn chỉ có môn chủ là tu sĩ Kim Đan kì. Ngoài ra thì tu sĩ Trúc Cơ kì chính là trưởng lão, chẳng trách tên kia có thể một tay che trời.

-Không sao Diệu ti và Diệp ti cứ ở lại đây, có đệ ở đây không tin bọn chúng dám tới đây đòi người.

Vừa nói tay hắn càng lộng hành khiến cơ thể nàng run rẩy, đôi mắt thấm đẫm nước mắt kia che giấu từng tia thoải mái khi cơ thể nàng được hắn vuốt ve.

-Nhưng nếu ti ở lại thì tông môn sẽ xử phạt đệ với lại ti không thể ra ngoài tìm tài nguyên tu luyện.

-Ti đừng lo nghĩ tới những chuyện đó, ở đây ngoài sư phụ ra đệ là lớn nhất, ai dám tổ cáo chứ. Còn về vấn đề tài nguyên tu luyện thì ti nghĩ một đệ tử chân truyền như ta còn thiếu sao.

Nghe Trần Duyên ngọt ngào dụ dỗ Linh Diệu mềm lòng, vốn dĩ nàng và nữ nhi tới đây là để tìm kiếm nơi có thể nương tựa.

-Hai vị ti ti cứ tạm thời ở lại đây, động phủ này của ta rất rộng lớn.

Hắn quay qua nói với Hạ Thảo.

-Nàng dẫn hai vị ti ti đi mở một thất thích hợp đi.

Mặc dù rất không bằng lòng nhưng Hà Diệu liền vâng dạ rồi đi.

-Mời hai vị khách nhân đi theo tiểu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mẫu nữ lén lút, 18+

Nhìn ba nữ nhân xinh đẹp cùng rời đi Trần Duyên xấu xa mỉm cười trong đầu đang nghĩ tới ước mơ trái ôm phải ấp.

-Hai vị muốn kiến tạo mật thất ở đâu.

Thấy Hạ Thảo cơ thể cũng phong trần không kém gì mình Linh Diệu cũng đoán ra nàng Trần Duyên thường xuyên tưới tắm, tu vi của nàng cũng không hề thua kém đủ thấy hần thường ngày yêu chiều tiểu nữ nô này như thế nào.

Dù sao thì thời gian sau này bản thân cùng con gái cũng ở lại đây không thể nào đắc tội được.

-Kìa Hạ Thảo muội đâu cần phải xưng hô nghiêm trọng như vậy, dù sao thì sau này ba chúng ta cũng coi như người một nhà cứ xưng tí muội cho thân mật.

-Nhưng... nhưng...

Thấy Hạ Thảo ấp úng Linh Diệu liền tiến tới cầm tay nàng.

-Không sao đâu, ta nghĩ Duyên tiểu đệ cũng không chấp nhất.

Thấy Linh Diệu cương quyết như vậy nàng cũng không nói gì.

Thấy nàng im lặng Linh Diệu tươi cười nói chuyện như cả hai đã quen biết từ lâu.

-Mật thất của muội ở đâu có gì tí qua nói chuyện thân mật làm bằng hữu khuê phòng.

Mĩ phụ thắc mắc, bởi vì khi xem qua thì không hề thấy phòng của Hạ Thảo.

-Bình thường muội ngủ ở phòng tu luyện cùng với chủ nhân.

Nói tới đây nàng liền đỏ mặt.

Linh Diệu cùng Linh Diệp nghe thấy liền hiểu ra ngay. Nàng quyết định chỉ đào một căn mật thất, từ khi trọng phu mất tới nay hai mẹ con nàng đã quen đi đâu cũng có nhau.

Sau khi tạm biệt hai nữ nhân kia Hạ Thảo liền thở phào quay về phòng tu luyện. Thấy nam nhân đêm ngày nhớ mong ngồi đó mỉm cười nhìn nàng làm cho cõi lòng Hạ Thảo như tan chảy.

Nàng chạy tới nhảy vào lòng Trần Duyên, lúc này có hai nữ nhân kia làm nàng không thể ôm chầm lấy hần như mọi lần.

Nghe tiếng thút thít bên tai Trần Duyên nuông chiều xoa đầu nàng ân cần hỏi:

-Tại sao tiểu nữ nô của ta lại khóc, có phải xảy ra chuyện gì không?

-Không phải, thiếp cứ tưởng chủ nhân không cần tiểu nô nên... nên...

Nàng vừa khóc vừa nói không nên lời.

-Ngoan, ngoan không phải ta đã nói rồi sao, nàng chính là nữ nô ta yêu thích nhất, là nữ nô dâm đẳng nhất của ta.

Nói rồi hần lấy hai ngón tay đưa tới trước mặt nàng xấu xa cười.

Hạ Thảo hiểu ý liền dâm đẳng liếc mắt nhìn hần đôi môi chín mọng hé ra đưa ngón tay của hần vào miệng.

Hai ngón tay của Trần Duyên thoải mái trêu đùa chiếc lưỡi dính hương của nàng. Cảm giác trong miệng có thứ gì đó trêu đùa lưỡi mình làm nàng có cảm giác lâng lâng.

Trần Duyên muốn rút tay ra nhưng không thể, nàng đã ôm chặt lấy tay hắn mà liếm mát.

-Nàng muốn tiếp tục đứng không.

Thấy nàng như con chó nhỏ dùng ánh mắt tội nghiệp sợ làm mất thứ đồ chơi của mình hắn liếc nhìn lên bàn nói:

-Vậy thì mau trèo lên bàn đi.

Nàng liền làm theo, do chiếc áo quá vướng víu nên Hạ Thảo cúi luôn ra ngoài. Nàng chống hai tay quỳ lên bàn tiếp tục liếm ngón tay kia.

Nhìn thấy nàng chỉ mặc độc mỗi chiếc quần dài còn song nhũ thì theo trọng lực rũ hẳn xuống (mình giới vật lí VL). Trong lòng Trần Duyên đại động lấy ngón tay ra khỏi miệng nàng. Trong lúc nữ nhân còn ai oán nhìn hắn liền thì thâm vào tai nàng.

-Tiểu nô của ta nàng có biết bò được vắt sữa ra sao không?

Thấy nàng lắc đầu khó hiểu Trần Duyên cười dâm tiến lại gần bên hông Hạ Thảo hai tay nắm lấy song nhũ bạo mẫn kia mà kéo xuống. Hắn làm cứ như nàng là con bò cái thật sự làm cho nàng vừa đau vừa xúc cảm lạ thường.

-Ah... ah... chủ... chủ nhân nhẹ tay thôi, thiếp thật sự không có sữa đâu mà.

Mặc cho Hạ Thảo cầu xin nhưng hắn vẫn không buồn thả tay. Xoa nắn hồi lâu tới khi song nhũ kia đã đỏ ửng Trần Duyên liền tạm thời buông tha.

Hắn cời y phục đứng trên bàn đá tiểu đệ không biết đã cứng ngắc từ khi nào. Trần duyên đưa cự long cạ lên mặt Hạ Thảo cho nàng ghi nhớ cái mùi của hắn.

Không có sự cho phép của Trần Duyên nàng chỉ dám thè lưỡi ra cố gắng liếm lấy cự long kia trong khi hắn cứ di chuyển qua lại trên trọc nàng.

-Có phải nàng rất thèm muốn nó rồi không?

-Phải phải đêm nào thiếp có nằm ngủ cũng mơ thấy cự long của chủ nhân. Mong chàng hãy ban cho thiếp.

Nghe nàng lảng lơ cầu xin như vậy làm Trần Duyên khoái trá. Đúng lúc này hắn cảm nhận được có kẻ đứng ngoài cửa, cố ý liếc mắt nhìn thì ra là tiểu cô nương Linh Diệp. Không biết mẫu thân của nàng đang làm gì mà nàng lại ở đây nhìn lén hắn. Có nữ nhân mỹ miều đứng nhìn trộm hắn đang thao nữ nhân khác làm Trần Duyên bốc lên khoái cảm mới.

Hắn nhanh chóng đưa vào miệng Hạ Thảo, cự long như bittong ra vào miệng nàng. Trần Duyên còn cố ý xoay người lại cho Linh Diệp dễ dàng trông thấy.

Bên ngoài người Linh Diệp nóng rang, gương mặt đỏ bừng. Mặc dù lí trí bảo không được xem nhưng nàng không thể rời mắt. Nam nhân kia sao lúc này lại trở nên bá đạo như vậy, hắn như một ông vua ra lệnh cho tiểu nô kia không thể kháng cự.

Cái kia của hắn không ngờ lại lớn như vậy, bất giác nàng sờ xuống hạ thể của mình như muốn kiểm chứng tiểu cô nương bên dưới có chịu nổi cự long kia không.

Nhưng vừa chạm vào tay Linh Diệp không thể nào buồn ra được. Lúc này cự long của Trần Duyên đã ra vào hạ thể của Hạ Thảo, cự long của hắn càng nhanh thì tay nàng ra vào tiểu cô nương cũng nhanh theo.

Tới khi cả nàng lẫn Hạ Thảo bên trong cũng đã phóng xuất. Nhưng làm Linh Diệp không ngờ là Trần Duyên vẫn đứng sừng sững như kim thương bất bại.

Hạ Thảo hiểu chuyện có nén một môi vì khoái cảm nàng quỳ lên ôm hắn cho cự long còn cứng chắc kia vào miệng.

-Không ngờ tên tiểu tử kia lại mạnh như vậy.

Nhìn Hạ Thảo say xưa với thứ kia thì nàng cũng đã cho tay vào miệng mình liếm mát mà không biết rằng mẫu thân đã ở phía sau.

Đang trong cơn dục vọng từ đằng sau bàn tay che miệng nàng lại. Linh Diệp giật mình rồi lại ngượng ngùng, thấy mẫu thân đưa tay lên miệng làm giấu hiệu im lặng.

Linh Diệp thấy nữ nhi mình như vậy không trách mắng mà lại cùng nàng ghé mắt xem. Trước mắt nàng là một cảnh tượng ngập tràn mùi dâm dục, một nữ nhân quỳ xuống với ánh mắt khuất phục đang chăm sóc nam nhân kia.

Thấy cự long của Trần Duyên nàng cũng bất ngờ không kém, không ngờ nó lớn gấp đôi so với trượng phu của nàng. Chỉ cần nghĩ tới việc cái thứ đó tiến vào cơ thể thì hạ thân nàng đã ướt đầm. Thấy nữ nhi của mình bản thân đã tràn đầy dục vọng nàng biết nơi này không thể ở lâu liền kéo Linh Diệp về mật thất.

Bên trong Trần Duyên cũng đã phóng xuất bên trong miệng nhỏ của Hạ Thảo, hắn ngồi xuống ôm nàng thì thầm:

-Lúc này nàng đã lên đỉnh bao nhiêu lần rồi?

-Thiếp cũng không thể nhớ rõ, xem chút nữa tiểu nô liền ăn không tiêu bị chàng chơi chết.

Hạ Diệu nũng nịu nói.

-Vậy nàng không muốn bị ta chơi tới chết à?

-Có chứ, thiếp muốn chủ nhân chơi thiếp tới chết.

Nói tới đây nàng chủ động ôm hôn hân thật sâu sau đó cả hai cùng tu luyện.

Qua ngày hôm sau Trần Duyên lại phải tiếp tục ra ngoài lịch luyện, trước khi đi hân gọi các nàng căn dặn kỹ lưỡng.

Gặp mặt Trần Duyên hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp không dám nhìn thẳng có lẽ sự việc trông thấy hôm qua còn khiến hai nàng ngại ngùng.

Trần Duyên tức cười nhưng cũng không nói gì, hân nhanh chóng rời khỏi. Lần đi lịch lãm này là chính sư phụ hân Phong Ma Chân Nhân bàn giao không thể nào chậm trễ được.

Y theo lời Trần Duyên tới trước cổng Cổng Hiến Điện đợi tập hợp đủ người nhiệm vụ sẽ được thông báo, trong truyền tin phù sư phụ hân cũng không nói rõ làm Trần Duyên tò mò.

Mặc dù xuất phát từ rất sớm nhưng có lẽ hân không phải người tới đầu tiên. Thấy ba người hai nữ một nam đã ở đó chờ sẵn, Trần Duyên bước tới chấp tay.

-Bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ ta được Tứ Trường Lão phái tới thực hiện nhiệm vụ do tông môn giao phó.

Thấy Trần Duyên chấp tay hành lễ ba người cũng đáp lễ. Trong đó một thanh niên dáng người mảnh khảnh nước da hơi đen đứng ra nói:

-Thì ra là Trần Duyên sư đệ, ta tên La Hùng là đội trưởng dẫn đội cho nhiệm vụ này.

-Tiểu muội áo tím kia tên Từ Hà được Cửu Trường Lão giao phó.

-Còn tiểu sư muội áo hồng là Giang Tiểu Tiêu, đệ tử chân truyền của Lục Trường Lão.

-Tiểu sư đệ đằng kia là Cao Bá đệ tử đi theo Thập Trường Lão.

Trần Duyên không ngờ lần nhiệm vụ này lại tập hợp bốn tên đệ tử chân truyền của bốn trường lão Kim Đan kì. Hân liếc qua La Hùng, không cần phải giới thiệu đạo bào đen này chỉ có đệ tử của Đại Trường Lão là người của Cháp Pháp đội trên Hành Pháp Sơn do chính Đại Trường Lão tọa trấn.

Nơi đây chỉ có hai loại người là không muốn tới một là kẻ vi phạm luật lệ tông môn, kẻ thứ hai lại càng muốn tránh xa. Phản bội. Kẻ phản bội tông môn sẽ bị Cháp Pháp đội bắt lại đem về Hành Pháp Sơn xử tội.

-Hôm nay tên này làm đội trưởng e rằng nhiệm vụ lần này không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bạch Lang Thân nghi vấn

Nhìn quanh La Hùng nói:

-Còn một người nữa chưa tới, dù sao vẫn còn nữa canh giờ chúng ta tiếp tục chờ đợi.

Nói rồi hân ngồi xuống mặt vẫn lạnh như tiền đứng với thương hiệu Cháp Pháp đội.

Nửa canh giờ sau một bóng người từ đằng xa đi tới, hân không ai xa lạ chính là Ngô Thiên cháu trai của Bát Trường Lão.

Vừa chạm mặt hân liền đưa Trần Duyên ánh nhìn đầy “chịu mến”. Trần Duyên thì nhất quyết không quan tâm, tên này giờ đây đã không phải đối thủ của hân. Dây dưa với kẻ yếu hơn mình chỉ làm giá trị của hân bị hạ thấp.

Thấy Trần Duyên khinh thường hân tức giận vừa định tiến lên gây chuyện thì La Hùng chen vào giữa họ khẽ. Ngô Thiên mặc dù là cháu của Bát Trường Lão nhưng không có nghĩa là có thể vô pháp vô thiên, đặc biệt là Cháp Pháp Đội. Không ai muốn dây dưa với bọn người này.

Thấy Ngô Thiên im lặng hần gật đầu hài lòng rồi nói:

-Nhiệm vụ lần này do chính sư phụ ta Đại Trưởng Lão yêu cầu. Coi như là chút thử thách trước khi bắt đầu tông môn luận bàn sau một năm nữa.

Nhắc tới đây trong mắt của bốn người còn lại ánh lên tia hưng phấn, đặc biệt là Ngô Thiên hần đã chờ dịp này lâu lắm rồi.

Thấy không ai có ý kiến gì La Hùng nói tiếp:

-Nhiệm vụ là phải tới Bạch Lang thôn tìm hiểu nguyên nhân tại sao dân làng gần đây biến mất không lí do.

Nữ tử áo tím Từ Hà liền đưa ra nghi vấn:

-Bạch Lang thôn không phải là địa điểm nghỉ chân của đệ tử chúng ta khi xâm nhập Ma Kiếm Lâm sao.

-Thì ra là nơi đó, ta nhớ không lầm Bạch Lang thôn luôn có đệ tử tông môn ta trấn giữ sao.

Cao Bá cũng lên tiếng.

La Hùng gật đầu thờ dãi đạo:

-Đúng như lời sư đệ nói, nhưng đã hai tháng nay không hề nhận được truyền tin phù của bọn hần.

-Lẽ nào bọn chúng đã bị..

Ngô Thiên tiếp lời, sắc mặt hần cũng đen lại. Không ngờ lần này lại xâm nhập lại là Ma Kiếm Lâm.

-Đệ tử mạnh nhất trấn giữ nơi đó không ai khác chính là sư huynh của ta tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn.

Nghe Ngô Thiên nói mọi người cũng trở nên khó coi.

Thấy không khí trùng xuống La Hùng ho khê lần nữa.

-Các ngươi đừng lo, có ta ở đây thì không cần phải lo lắng như vậy.

Từ trong túi trữ vật hần lấy ra một tờ giấy màu đỏ khiến cả bốn người ngỡ ngàng.

-Các ngươi yên tâm rồi chứ.

Hần nở nụ cười tự tin trình trọng cất tờ giấy vào túi trữ vật.

-Thì ra La sư huynh đã chuẩn bị từ trước vậy thì còn kẻ nào có khả năng cản đường chúng ta.

Thấy Cao Bá cười nịnh nọt La Hùng làm hai nữ nhân kia nhìn hần khinh bỉ.

Thấy mọi chuyện đã êm xuôi La Hùng liền tiến về phía trước.

-Chúng ta mau chóng xuất phát, đi sớm về sớm.

Trần Duyên và bọn người kia cũng không còn cách nào khác đành bám theo. Trong lúc đang chạy đi mọi người cũng tranh thủ trò chuyện, mặc dù là Ma Kiếm Lâm nhưng khu vực bọn họ đứng chỉ có yêu thú cấp một không cần quá lo lắng.

Giang Tiểu Tiểu lại gần hỏi Trần Duyên:

-Không biết Trần sư huynh đã tới Bạch Lang thôn chưa.

-Đây là lần đầu ta tới đó.

Hần quay lại mỉm cười trả lời nàng.

-Hừ hần thực lực yếu nhót thì làm sao có thể xông vào Ma Kiếm Lâm để tới Bạch Lang thôn chứ.

Ngô Thiên chạy gần đó hừ lạnh góp lời chọc tức.

Trần Duyên đưa mắt nhìn qua Ngô Thiên, hần là người không thích phiền phức nhưng không có nghĩa hần sợ phiền phức. Tên này dám gây chuyện thì nên dạy dỗ hần một chút.

Thấy Trần Duyên sắp ra tay Ngô Thiên mừng thầm, đây đúng là cơ hội hiếm có ngay trước mặt những người khác phê bỏ hần. Nhưng ngay lúc này.

-Bạch Lang Thôn cách đây hơn hai ngàn dặm, với tốc độ hiện giờ thì nội trong ba ngày chúng ta liền đến nơi.

Trong lúc nói La Hùng không biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Ngô Thiên. Nhiệm vụ lần này chính hắn dẫn đầu, nếu như thất bại thì kẻ đầu tiên chịu tội chính là hắn.

Trần Duyên xoay người tiếp tục đi như không có chuyện gì xảy ra. Riêng Ngô Thiên thì răng cắn chặt ánh mắt căm thù bao quát thêm La Hùng.

Bỗng nhiên Trần Duyên hét lên:

-Dừng lại.

Mọi người xung quanh không hiểu gì nhưng cũng theo phản ứng mà dừng bước.

-Có chuyện gì xảy ra?

Từ Hà nghi vấn.

-Có yêu thú đang đi tới đây nhưng không chỉ có một.

Trần Duyên sắc mặt căng thẳng.

-Làm gì có yêu thú nào, tại sao ta không cảm nhận được. Có phải người muốn gây rối không.

Ngô Thiên chộc tức nói nhưng không có ai phản bác hắn bởi vì những người ở đây không cảm nhận được bất kì khí tức của yêu thú nào.

-Trực giác của ta nhận thấy.

Trần Duyên cũng hết cách, hắn không thể nói là do Chu lão chỉ điểm.

-Chê cười, người nghĩ chỉ vì trực giác của mình mà chắc chắn phía trước có yêu thú sao?

Mọi người xung quanh đều không tán thành, Trần Duyên lắc đầu cười khổ liền chọn một hướng khác lao đi.

La Hùng phía trước cũng ngỡ ngàng, không ngờ tên sư đệ lại quyết tuyệt như vậy, chỉ vì trực giác mà sẵn sàng tách ra khỏi đội một mình trong Ma Kiếm Lâm.

-Nếu Trần sư đệ đã quyết tâm như vậy ta sẽ không ngăn cản, nhưng chuyện tự ý rời bỏ nhiệm vụ ta sẽ nói lại cho Cháp Pháp đội.

Nghe tới đây cả ba người đều biến sắc, nếu chạm vào Cháp Pháp đội thì Trần Duyên lãnh ít dữ nhiều rồi. Riêng Ngô Thiên cười lạnh:

-Trần Duyên ơi là Trần Duyên hi vọng người tốt nhất nên chết trong Ma Kiếm Lâm đi, rơi vào tay Cháp Pháp đội đúng là sống không bằng chết.

Nhưng hà hề không được bao lâu không chỉ hắn bốn người sắc mặt đều rất khó coi. Trước mặt là một đàn kiến đen cực lớn, đó chính là Hắc Thiết Nghĩ linh trùng cấp một Đỉnh đẳng.

-Tất cả lui lại.

La Hùng hét lớn, nhưng tốc độ của nhân loại làm sao có thể so sánh với yêu thú nhất là trong rừng sâu. Không quá nửa canh giờ bốn người đã bị đàn kiến bao vây.

Nếu chỉ hai ba con thì chỉ cần một người trong trong số những kẻ ở đây liền nhẹ nhõm giải quyết. Nhưng ở đây lại có hơn ngàn con Hắc Thiết Nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiểu Thú Triều

Khi hai nàng còn đang thần thờ trước uy lực của tu sĩ Kim Đan kì thì bị tiếng hét của La Thành làm giật mình. Hắn phun ra một búng máu tươi, do phải sử dụng phù chú nên La Thành tất nhiên là kẻ đứng mũi chịu sào. Mặc dù không bị đánh trúng nhưng áp lực từ chiêu thức vừa rồi không phải là thứ một tu sĩ Luyện Khí kì có thể chịu đựng.

Cao Bá vội vàng chạy tới đỡ hắn dậy rồi tất cả liền tẩu thoát.

-Chuyến đi lần này thật không suôn sẻ, chưa tới nơi mà tất cả đã bị thương mà còn mất đi con át chủ bài bảo mệnh.

La Hùng cười khổ nghĩ thầm.

Ở một nơi khác cách đó khá xa Trần Duyên cũng không khá hơn là bao, hắn đang bị một đàn Hôi Thử bao vây. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một Bính đẳng nhưng số lượng thì hàng ngàn hàng vạn con khiến hắn đau đầu.

Không còn cách nào khác Trần Duyên chỉ còn cách thả ra hết số Thực Huyết Trùng đang có khoảng hơn hai ngàn con, bọn chúng nở từ số trứng mà hắn lấy được lúc đi cùng tiểu nha đầu Hà Diệu. Từ trước tới nay do thấy được sự hung hăng của bầy linh trùng này nên hắn chưa tìm được Phong Ấn Trận phù hợp để giam giữ chúng nên không dám cho Thực Huyết Trùng sinh sản.

-Lần này về phải cho bọn chúng sinh sản rồi, nếu không cứ tiêu hao kiểu này thì ta không còn đủ linh trùng nữa.

Trần Duyên thở dài để cho tiểu mập mập không chế đàn Thực Huyết Trùng Đình đẳng cùng hắn huyết chiến.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn thả tất cả Thực Huyết Trùng ra. Tu vi của Trần Duyên chưa đủ để khống chế tất cả bọn chúng.

Đã nhận chủ nên linh trùng sẽ không tấn công Trần Duyên nhưng sẽ không chừa bất cứ thứ gì xung quanh, thậm chí là lôi kéo tới những tồn tại đáng sợ khác. Nhưng thời điểm này xung quanh đều là Hôi Thử hắn không cần phải đáng đo suy nghĩ, giết càng nhiều càng tốt.

Cơ thể được trui rèn tới mức tận cùng, Trần Duyên vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp” cả người khô khốc nứt nẻ. Những ngón tay khép lại như một mũi giáo xuyên thủng thân thể Hôi Thử.

Đàn Thực Huyết Trùng cũng như chủ nhân của chúng, con khát máu chưa bao giờ dừng đội như vậy. Như cỗ máy nghiền thịt lao vào sâu xé, những xác chuột bị cắn nham nhở rải rác khắp nơi.

Sau nửa ngày đàn Hôi Thử đã giảm đi gần một nửa trong khi số lượng Thực Huyết Trùng không xê xích bao nhiêu. Dù sao sinh mạng của Thực Huyết Trùng của ngang bằng yêu thú Đình đẳng.

Đang say sưa trong chém giết Trần Duyên được Chu lão nhắc nhở.

-Dừng lại tiểu tử, ta cảm nhận chúng đang tập trung lại gần núi đá đằng kia, có lẽ có thứ gì đáng giá.

Vừa nghe có báo vật mắt hắn như sáng lên, vội vàng thu hồi Thực Huyết Trùng chỉ để lại hơn trăm con Đình đẳng bảo vệ xung quanh. Dù sao Hôi Thử đã bị tàn sát quá nhiều, chúng có vẻ như bắt đầu sợ hãi không còn tấn công ồ ạt như ban đầu.

Đúng như lời Chu lão mấy ngàn con Hôi Thử ở chung một chỗ, phía trên là một con chuột màu bạc to lớn như con bò.

-Thì ra là con chuột đầu đàn phát lệnh tập hợp.

Hắn thất vọng, đã ba ngày từ khi tách khỏi nhóm người ngoài trừ chém giết ra thì hắn không hề thu hoạch được gì.

-Thật kì lạ, bình thường yêu thú đầu tập trung nhiều như vậy. Đây đã là đàn thứ tư ta trông thấy rồi. Chu lão nghĩ sao.

Nghe Trần Duyên hỏi lão không cần suy nghĩ liền nói:

-Thú triều. Chắc chắn chỉ có thú triều mới làm ra hiện tượng lớn như vậy.

Trần Duyên hoảng hốt, hắn có đọc trong sách biết được ở Ma Kiếm Lâm cứ năm trăm năm là tiểu thú triều, năm ngàn năm là đại thú triều. Nếu theo lời nói của các tiền bối đời trước thì còn phải tới hơn mười năm nữa mới có thú triều mới hợp lí.

Không cần nghĩ nhiều, Trần Duyên liền quay đầu bỏ chạy. Hiện tại mới có giai đoạn đầu nên chỉ có yêu thú cấp một, đợi một thời gian nữa không chừng có cả yêu thú cấp hai, cấp ba.

Đường trở về gấp cũng không ít khó khăn, có lúc đi cả ngày không gặp yêu thú nào. Nhưng có một đêm hắn đang ngủ thì bị một đàn Dạ Miêu yêu thú Đình đẳng tập kích.

-Không thể nào ta đã để rất nhiều tín hiệu báo động xung quanh rồi mà.

Trần Duyên nhìn đám mèo trên mặt khó mà tin nổi. Lại một trận huyết chiến xảy ra, nhưng lần này mọi chuyện không dễ dàng. Hơn năm trăm con Thực Huyết Trùng bị tiêu diệt, riêng Trần Duyên cả người đầy thương tích từ xa nhìn lại hắn như một huyết nhân.

Sau hơn bảy ngày lần mò trong Ma Kiếm Lâm hắn rút cuộc cũng về tới Phong Ma Sơn. Không chờ nghỉ ngơi Trần Duyên một đường đi thẳng tới động phủ của sư phụ.

Sau khi được sự cho phép của sư phụ hắn tiến vào nghiêng người thật sâu.

-Đệ tử bái kiến sư phụ.

Phong Ma Chân Nhân vẫn như vậy, lão cứ như là không hề động đậy từ lần Trần Duyên gặp trước đây

-Không phải ta sai người làm nhiệm vụ sao lại quay về sớm như vậy, còn thương tích trên người tại sao mà có?

Lão không mặn không nhạt nói.

Sau khi nghe Trần Duyên thuật lại câu chuyện thì gương mặt ngàn năm bình thản kia lại có một chút cau mày.

-Ý người là thú triều đang tới.

-Đệ tử không dám chắc chắn nhưng khắp nơi yêu thú đều kết bầy, trở nên hung hăng hơn trước rất giống trong Tàng Thư Các ghi lại.

Miệng thì không chắc nhưng những điều hần nói ra sau đó như thảm khảm định.

-Được rồi lần này người làm rất tốt mau trở về dưỡng thương, phần thưởng thì đợi tông môn ban xuống.

-Tạ ơn sư phụ đệ tử cáo lui.

Hần vừa định rời đi.

-Khoan đi đã.

Lão gọi hần quay lại.

-“Hóa Mộc Quyết” người tu luyện có gặp bất trắc gì không?

Biết sư phụ vốn là người trong nóng ngoài lạnh hần cũng thành thật nói:

-Cho tới giờ thì mọi việc tu luyện của đệ tử đều suôn sẻ.

-Người đừng có xem thường, “Hóa Mộc Quyết” nguy hiểm thật sự là khi đột phá lên Trúc Cơ kì. Hơn mười tên đệ tử trước đây tu luyện đều hóa mộc chết ngay tại lúc này.

Lão căn dặn.

-Đệ tử đã rõ, xin sư phụ đừng quá lo lắng đi được tới giờ phút này đã không còn gì hối tiếc.

-Người lui ra đi.

Lão thở dài phát tay.

-Đệ tử cáo lui.

Sau khi rời khỏi hần quyết định quay về động phủ, thương thế trên người thật sự quá nặng. Ngoại thương nội thương đều có đủ, lần này mà không tỉnh tâm tu dưỡng thì chắc chắn sẽ để lại tai họa ngầm.

-Sư phụ của người không tệ.

Chu lão hiện lên cười khả khả nói.

-Lão nhân gia ngài đừng có hiện lên bất ngờ được không? Sẽ hù chết người đấy.

-Sư phụ của ta đương nhiên là lợi hại hơn người rồi.

Nhìn vẻ mặt tự ki của hần lão không thèm đếm xỉa.

-Mặc dù là mới là Kim Đan hậu kì nhưng từ người hần ta có thể cảm nhận được Thiên Đạo. Nếu ta không lầm thì trong trăm năm tới sư phụ người có hai thành nắm chắc phá Đan thành Anh.

-Chỉ có hai thành.

Nghe Trần Duyên nói Chu lão liền tức giận quát:

-Tiểu tử người thì biết cái gì. Đột phá từ Kim Đan kì trở thành tu sĩ Nguyên Anh kì thì chỉ cần một thành cơ hội bọn chúng đã tranh nhau sức đầu mẻ trán.

Thấy lão tức giận Trần Duyên cố ý lách qua chuyện khác.

-Lúc này Chu lão nói cái gì Thiên Đạo, vậy Thiên Đạo là gì?

Lão khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

-Người không cần hỏi, con kiến Luyện Khí kì như ngươi biết quá nhiều chỉ làm hỏng đạo tâm thôi.

Nói rồi lão liền biến mất, Trần Duyên chỉ đành cười khổ.

-Đúng là người già mà, tính khí thất thường.

Hắn cuối cùng cũng chèo chống thân thể trở về, trước động phủ Hạ Thảo như thường lệ chào đón nhưng lần này còn thêm hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp cùng ở đó.

Nhìn thấy hân huyết dịch đầy mình Hạ Thảo đôi mắt đầm lệ chạy tới ôm chầm lấy. Trần Duyên cảm động cố gắng đỡ ngọt ngào rồi cùng trở vào song tu trị thương.

Một tháng trôi qua rồi cuộc Trần Duyên thương thế cũng đã hồi phục hoàn toàn khiến hắn cũng phải tắc lưỡi:

-Không ngờ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” này lại có tác dụng chữa thương mạnh mẽ như vậy, với thương thế này cứ nghĩ cần ít nhất ba tháng mới có khả năng khỏi sắc không ngờ ta chỉ mất một phần ba thời gian mà đã bình phục hoàn toàn.

-Môn thần thông này còn quá nhiều điều bí ẩn mà ta không biết sau này nên dành thêm thời gian tìm tòi nhiều hơn.

Vừa cảm thán Trần Duyên hưởng thụ ôm tiểu nữ nô trong lòng, lúc này vừa bị hắn hành hạ lên bờ xuống ruộng giờ đã kiệt sức không mảnh vải che thân hạnh phúc chờ đợi hắn âu yếm.

Trần Duyên thỏa mãn vuốt ve nữ phụ thì một tia sáng bay tới, đó chính là truyền tin phù của sư phụ.

Trong đó có nói tin tức hắn truyền về đã được xác thực, tiểu thú triều đang tới. Còn bốn tên đệ tử kia thì đã được sư phụ bọn hắn cứu về khắp người đều bị trọng thương nhưng nặng nhất vẫn là tên Cao Bá luôn đi theo võ mông ngựa kia, hắn bị mất một cánh tay con đường tu luyện sau này khẳng định không suôn sẻ.

Trong thư sư phụ còn nhắc nhở bản thân hắn trong ba tháng tới tốt nhất là ngoan ngoãn chữa thương, trong danh sách tham gia trường săn bắn thú triều lần này có tên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phù Sa Thạch tác dụng

Thấy sư phụ quan tâm làm cho Trần Duyên cảm thấy ấm áp.

-Sư phụ không ngờ rằng ta hồi phục sớm như vậy, nhưng lần này chắc phải ngoan ngoãn ở trong động phủ thôi.

Trần Duyên trầm nghĩ. Hắn nghĩ như vậy cũng không phải không có lí, bốn tên kia tuy sống sót trở về nhưng đều bị thương rất nặng thậm chí là mất một cánh tay. Mặc dù chuyện này không liên quan tới hắn nhưng Thập Trường Lão vốn nổi tiếng là nóng tính và bao che, bây giờ xuất hiện khẳng định sẽ biến thành nơi để lão ta trút giận.

Thấy hắn cảm thấy tin phù Hạ Thảo trong lòng lo lắng, nàng sợ rằng hắn sẽ lại rời xa nàng. Một tháng trước nhìn Trần Duyên thương thế khắp người trở về nàng khóc suốt mấy ngày trời gần như ngất đi. Nàng rất sợ hắn đi rồi sẽ không quay về nữa.

-Chủ nhân, chàng lại phải rời đi nữa sao?

Nhìn thấy ánh mắt không nỡ của nàng Trần Duyên mỉm cười nhẹ nhàng xoa mặt nàng nói:

-Tại sao phải đi? Ở đây ta có tiểu nữ nô dâm đẳng như nàng còn chưa hưởng hết lạc thú thì ta sẽ không rời bỏ nàng.

Nghe Trần Duyên nói Hạ Thảo bỗng ôm trâm lấy hắn gương mặt hạnh phúc.

Đang ôm mê nhân trong lòng chợt nhớ ra điều gì hắn liền vỗ nhẹ vào kiêu đồn của nàng.

-Tiểu nữ nô của ta mau mặc y phục vào hôm nay ta sẽ biến nơi này trở thành thiên đường của linh dược.

Nghe thấy phải rời khỏi lòng của Trần Duyên làm nàng không muốn nhưng lại không thể cãi lời hần liền buồn bã đứng dậy.

-Hãy để tiểu nô hầu hạ chủ nhân mặc y phục.

Vừa giúp Trần Duyên mặc y phục cơ thể trần truồng của nàng liên tục va chạm vào hần. Sau đó nàng không ngần ngại liền ở trước mặt hần mặc y phục vào, những lần uốn éo cơ thể của Hạ Thảo làm hần hưng phấn không thôi nhưng Trần Duyên đã thao nàng nửa ngày rồi nếu như làm nữa hần sợ nàng ăn không tiêu.

-Nhưng cũng phải làm chút gì đó.

Nghe rồi hần xấu xa cười rồi từ từ tiến đến, từ đằng sau ôm trâm lấy nàng mà vuốt ve.

Hạ Thảo mừng thầm thì ra cơ thể nàng còn làm hần mê mẩn như vậy.

-Tiểu nô của ta hôm nay đã kiệt sức rồi không cần phải cố để ta thỏa mãn đâu. Nàng cũng phải chăm sóc bản thân cẩn thận để ta còn chơi nàng lâu dài nữa chứ.

Nghe hần nói nàng liền đỏ mặt, ở chung với Trần Duyên thời gian qua nàng biết hần tuy lời nói dâm đãng nhưng tất cả đều muốn tốt cho nàng. Ngay cả chân khí khi song tu Trần Duyên đều chuyển năm thành sang cho nàng nếu không thì tu vi của Hạ Thảo cũng không tiến triển nhanh như vậy.

Nàng vâng dạ rời khỏi mật thất tu luyện để Trần Duyên lập trận pháp. Nàng vừa đi hần phóng mở não hải gọi ra Chu lão.

Biết tính Trần Duyên lão cũng không trêu chọc hần như lần trước mà chỉ hừ lạnh nói:

-Tiểu tử người cần gì ở lão già như ta.

Thấy Chu lão có vẻ chưa quên chuyện lần trước Trần Duyên mỉm cười nịnh nọt.

-Ai nói Chu lão già, ngài đường đường là tu sĩ Nguyên Anh kì viên mẫn có vạn năm tuổi thọ. Như Chu lão đây cũng chỉ là tráng niên thôi.

Hần nói không hề sai, nhìn vẻ trung niên của Chu lão cũng đủ hiểu lúc còn sống thọ nguyên của lão còn rất dài.

-Hừ không cần tiểu tử nguoi nịnh hót, có gì mau nói.

Tuy giọng nói còn vẻ lạnh lùng nhưng đã đỡ hơn ban đầu rất nhiều.

Trần Duyên cố nhịn cười tính cách trẻ con của Chu lão.

-Trước đây không phải Chu lão nói chỉ ta cách sử dụng triệt để Phù Sa Thạch sao, bây giờ nguyên liệu đã thu thập đủ đành nhờ lão nhân gia ngài ra tay rồi.

-Ta chỉ hướng dẫn thôi, việc còn lại phải chính tay tiểu tử nguoi làm.

Lão nhìn hần nói.

Thấy hần ngỡ ngàng Chu lão liền quát:

-Còn chờ gì nữa mau mang tất cả ra đây.

Y theo lời, hần lấy tất cả mang ra.

-Đứng rồi thứ đó đặt ở đây, đưa qua bên phải một chút. Ngươi bị ngốc à ta bảo là bên trái. Thứ đó để phía trên, cao nữa bộ chưa ăn cơm sao, đập mạnh lên. Ngay cả nữ nhân còn mạnh hơn ngươi.

Hơn nửa ngày dưới sự chỉ bảo “tận tình” của Chu lão mọi việc đã hoàn thành phân nửa, bước tiếp theo là thứ hần không muốn nhìn thấy nhất.

Đứng dưới đồng phân Động Địa Tượng cao qua đầu Trần Duyên ngoa ngán lấy ra xẻng xúc vừa định ra tay thì Chu lão ngăn lại.

-Ngươi đang làm gì vậy hả? Ai cho phép ngươi dùng xẻng.

-Không dùng xẻng thì làm bằng cách nào, ta đâu có thần thức.

Trần Duyên nghi vấn hỏi.

Tới đây bỗng nhiên Chu lão mỉm cười khiến hần cảm giác có gì không ổn.

- Tay của ngươi đâu, nhớ là phải dùng tay trần thì cảm giác mới chính xác được.

Nghe tới đây Trần Duyên liền ngã ngửa, hấn hét lớn:

- Ta không ngờ Chu lão lại là người như vậy, lấy chuyện công trả thù riêng chuyện này ta nhất quyết không làm.

- Hừ một tu sĩ Nguyên Anh kì như ta lại sử dụng thủ đoạn đê hèn đó để chèn ép ngươi sao. Chỉ có bàn tay trần mới có động tác chính xác được, nếu ngươi không làm thì tùy coi như công sức hốt phân của ngươi đúng là phí công rồi.

Thấy Chu lão không hề thương lượng hấn đành chịu thua, từ bỏ sao? Nói dễ hơn làm. Dù bất kì cơ hội nào gia tăng thực lực hấn phải nắm lấy.

Sau hai canh giờ ngập ngụa trong thứ kia không biết hấn đã nôn mửa bao nhiêu lần cuối cùng mọi chuyện đã gần như hoàn tất.

Cầm Phù Sa Thạch trong tay tiền lại gần mắt xích của trận pháp Trần Duyên mừng muốn khóc. Cuối cùng qua bao gian khổ thì hấn cũng đã hoàn thành, nơi đây đã bước đầu trên con đường trở thành Hắc Lâm rừng rậm rồi.

Phù Sa Thạch vừa được đặt xuống liền chìm xuống đất. Một hơi thở sau thổ nhưỡng bỗng nhiên tràn đầy linh khí, còn những cây linh dược xung quanh cũng trở nên tràn đầy sinh lực.

Nhìn mọi thứ xung quanh Trần Duyên gạt đầu hải lòng, một linh khí giờ đây đã trở nên tinh thuần hơn trước. Không chỉ trong mật thất tu luyện mà tràn ngập ra cả động phủ khiến ba nữ nhân ở bên ngoài cũng bất ngờ.

Từ giờ chuyện thiếu hụt linh khí tu luyện đã không còn nữa, hấn có thể toàn tâm toàn ý cho việc tu luyện nâng cao cảnh giới.

Tam nữ bước vào cảm nhận thấy một linh khí khắp nơi liền mừng rỡ ra mặt nhất là nhị nữ Linh Diệu, Linh Diệp. Một tháng gần đây do Trần Duyên bị thương nặng ngày nào cũng cùng Hạ Thảo song tu trong mật thất. Mặc dù hấn không cấm các nàng tiến vào nhưng mẹ con nàng đầu thế tình tâm tu luyện khi gần đó có kẻ đang làm đại sự chứ.

Bây giờ trong động phủ đã tràn ngập một linh khí thì ở trong mật thất của mình thì nhị nữ cũng có thể tu luyện.

Thấy tam nữ đi vào Trần Duyên bước tới ôm Hạ Thảo vào lòng và cưng chiều rồi quay qua nhị nữ hỏi:

- Thời gian gần đây làm cho nhị vị tỷ tỷ chịu thiệt thòi rồi.

Hai nàng hằng ngày đều đã quen nhìn hấn âu yếm Hạ Thảo nên cũng không lạ gì, thậm chí thỉnh thoảng mọi người dùng com Hạ Thảo luôn ngồi trong lòng hấn dâng lên thực vật. Lúc thì dứt cho hấn ăn thậm chí còn dùng miệng của nàng đưa rượu vào miệng hấn, mỗi lần như vậy hấn đều ôm nàng hôn thật sâu.

Trần Duyên thân mật với Hạ Thảo dường như không quan tâm tới sự chứng kiến của nhị nữ. Đối với hấn hai nàng đã là sóc trong lọ chỉ cần thời gian thì hai nàng sẽ chấp nhận hấn.

Trần Duyên đâu biết rằng nhị nữ cũng rất muốn ở cùng hấn, nhưng Linh Diệu sợ là hấn nghĩ nàng không còn trinh tiết, sợ nữ nhi sẽ khinh thường bởi vì nàng thấy được tình ý của Linh Diệp đối với Trần Duyên.

Còn Linh Diệp thì lại sợ mẫu thân bị tổn thương, dù sao phụ thân nàng đã tạ thế được ba năm. Ba năm trống vắng giờ đây mới tìm được nam nhân phù hợp biết chiều chuộng thương yêu mẫu thân nên nàng không muốn mẫu thân buồn phiền.

Từ khi tới đây nhị nữ cũng thấy được Trần Duyên cưng chiều nữ nhân của hấn tới mức nào. Hạ Thảo không chỉ có tài nguyên tu luyện phong phú mà tốc độ tu luyện cũng tiến bộ thần tốc. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc của nàng khiến cho nhị nữ phải ghen tỵ.

- Hai vị tỷ tỷ.

Trần Duyên nói lần nữa khiến nhị nữ từ trong suy nghĩ tỉnh táo trở lại. Linh Diệu bối rối nói:

- Mong đệ thứ lỗi, một linh khí trong đây quá dày đặc làm cho bản thân kinh hãi nên không lắng nghe.

Thấy nàng đỏ mặt Trần Duyên cũng không để ý nói lại:

- Gần đây đã làm cho nhị vị tỷ tỷ phải thiệt thòi rồi.

Nàng vội vàng nói:

- Đâu có đâu có, đệ không chỉ cho hai mẹ con tỷ tá tấc mà còn cho chúng ta tài nguyên tu luyện nữa chỉ sợ cả đời này chúng ta không thể nào trả hết nợ cho đệ.

- Nếu vậy hai vị tỷ tỷ có thể dùng cả đời trả nợ cho đệ, bản thân đệ còn vui mừng khôn xiết.

Nghe lời nói mập mờ của hấn Linh Diệu đỏ mặt chạy về mật thất trong ánh mắt của nàng còn ẩn chứa vẻ ước mong. Thấy mẫu thân rời đi Linh Diệp mặc

dù không muốn, nhìn Trần Duyên ánh mắt không dứt rồi cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hành Pháp Sơn

Nhìn thấy vẻ mặt của nhị nữ Hạ Thảo đang ngồi trong lòng hắc cũng nhận ra được.

-Chủ nhân có muốn thu hai mẹ con đó không?

Nghe Hạ Thảo gắng hỏi Trần Duyên lưu manh cười nhìn nàng nói:

-Có phải tiểu nữ nô của ta đang ghen không?

Vừa nói tay heo của hắc vừa xoa bóp đồn bộ của nàng. Cố gắng kiềm nén khoái cảm do Trần Duyên mang đến nàng vừa rên rĩ vừa nói:

-Không... không có ah... ah tiểu nô chỉ...chỉ muốn chủ nhân được sung... sung sướng hơn thôi.

-Thiếp biết bản... bản thân không thể ah... ah nào thỏa mãn chàng.

Nghe nàng nói Trần Duyên cũng rất hứng thú, chỉ cần nghĩ tới việc được hai mẹ con nàng cùng rên rĩ dưới cự long đã làm Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Lúc này Hạ Thảo lại cảm nhận được phía dưới của hắc có điều quen thuộc, đó là cội nguồn hạnh phúc của nàng. Cự long lúc này đã nóng hổi chạm vào hạ thân Hạ Thảo.

Nàng đứng dậy khom người xuống bàn tay trắng trẻo thon dài tóm lấy sinh vật hung dữ kia ánh mắt lẳng lơ mỉm cười liếc nhìn hắc.

-Chủ nhân thấy chưa, chỉ có vật này là không biết nói dối thôi.

Trần Duyên đỏ mặt ngại ngùng, không ngờ hắc bị nữ nhân bắt thóp. Hắc lao tới ôm lấy Hạ Thảo cùng nàng tu luyện.

Ba tháng trôi qua, do mỗi ngày đều cùng nàng tu luyện nên tu vi đã sớm đột phá Luyện Khí kì tầng tám đương nhiên Hạ Thảo cũng cùng hắc đột phá.

Hôm nay là ngày hiếm hoi Trần Duyên rời khỏi mật thất, hắc nhận được truyền tin phù từ sư phụ liền tức tốc lên đường. Vừa bước tới động phủ Phong Ma Chân Nhân đã đứng ngoài đợi hắc.

Trần Duyên vừa tới chưa kịp hành lễ lão liền tóm lấy hắc đập không bay đi.

-Tại sao người lại gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện không hay xảy ra?

Trần Duyên nghi vấn.

-Sự việc lần này nếu ngươi vượt qua được không chừng sẽ có tạo hóa lớn.

Nghe sư phụ nửa úp nửa mở làm hắc cũng lo lắng.

Mấy hơi thở sau Phong Ma Chân Nhân đem Trần Duyên đáp xuống một ngọn núi. Khung cảnh xung quanh đều là rừng lá hoang sơ như ngàn năm không ai đặt chân tới. Ấn phía sau tảng đá là những ngọn tháp cao chọc trời đâu đâu cũng có hắc bảo đệ tử canh gác. Lúc này Trần Duyên liền nhận ra hắc đã được sư phụ đưa tới Hành Pháp Sơn.

-Bị đưa tới Hành Pháp Sơn khẳng định là liên quan tới nhiệm vụ vừa rồi. Sợ là lần này lãnh ít dữ nhiều.

Nghe như vậy Trần Duyên vẫn tiến vào, có sư phụ ở đây hắc không tin những lão gia hỏa kia dám đụng tới hắc.

Bước vào đại điện, không khí tràn đầy sát tính bên trong làm hơi thở trở nên dồn dập hơn, áp lực tinh thần cũng bị đè nặng. Xung quanh hàng trăm đệ tử mặc hắc y nghiêm trang, từ bọn chúng phát ra khí tức dọa người. Phía trên thềm cao có năm người, bốn lão giả, một trung nhân nhìn xuống hắc.

Chỉ cần nhìn sơ qua Trần Duyên liền nhận ra những người này là ai. Từ bên trái qua đầu tiên không ai khác là sư phụ của hắc, thứ hai chính là Nhị Trưởng Lão người đã truyền cho hắc công pháp và pháp quyết tu luyện.

Ngồi ở giữa là lão giả cao, gầy gò khuôn mặt không giãn mà tự uy đặc biệt là một con mắt bị mù không ai khác chính là Đại Trưởng Lão. Thời trẻ lão

còn được giới tu sĩ chỉ cần nghe danh là sợ hãi Độc Nhân Lão Ma nhưng đó là chuyện của hơn ngàn năm trước.

Người thứ tư là một lão giả thân thể thấp lùn nhưng khuôn mặt lại đỏ như huyết hắc chính là Bát Trùng Lão.

Trung niên cuối cùng chính là Thập Trùng Lão vừa được phong hai trăm năm trước.

-Đệ tử kia bước vào Hành Pháp Điện tại sao không quỳ?

Đang mãi suy nghĩ Trần Duyên bị tiếng quát của hắc bào đệ tử làm bừng tỉnh. Hắn liếc mắt nhìn nghi vấn:

-Người là ai?

-Ta là Lí Hữu đệ tử của Đại Trùng Lão được người tin tưởng giao việc xét xử vụ án lần này.

Lí Hữu vẻ mặt kêu ngoao.

-Ah thì ra là Lí sư thúc tiểu bối ngưỡng mộ đã lâu.

Thấy vẻ cười cợt nịnh nọt của Trần Duyên lòng hừ vinh trong hắn nổi dậy liền hừ lạnh nói:

-Còn không mau quỳ xuống tiếp nhận xét xử.

Lí Hữu trong lòng khoái trá, thật ra hắn rất quen thuộc Ngô Thiên. Lần này còn được Bát Trùng Lão đánh tiếng nhất định phải gáng tội thật nặng cho Trần Duyên khiến hắn thân tàn ma dại đó là lí do tại sao hắn chủ động cầu xin sư phụ cho xét xử vụ này. Việc đầu tiên phải làm là hạ nhục Trần Duyên khiến tinh thần hắn suy sụp.

Đột nhiên Lí Hữu chợt lạnh cả người, ánh mắt của Trần Duyên sắc bén như dã thú trực muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

-Lí sư thúc đã quá coi trọng bản thân rồi, ngay cả sư phụ ta Tứ Trùng Lão còn chưa bảo ta quỳ xuống lần nào người nghĩ bản thân đủ tư cách sao.

Lí Hữu chợt ngậm miệng lại, hắn không dám nói có. Phong Ma Chân Nhân nổi tiếng hiếu sát kia mà nổi giận thì e rằng cả sư phụ cũng không che chở được hắn.

Đuối lí hắn đỏ mặt hét lớn:

-Trần Duyên người dám phạm thượng, trên Hành Pháp Điện dám chống lại lệnh của bản sư thúc. Ta phạt người trăm trượng người có chịu phục hay không.

-Đương nhiên là ta... không phục.

Trần Duyên cười cợt, nhưng không đợi tên Lí Hữu kia lên tiếng quát nạt hắn liền nói tiếp:

-Hôm nay chấp pháp đội diện kiến ta là có chuyện gì?

-Là thẩm tra vụ án đúng không? Chưa thẩm tra ta chưa phải phạm nhân tại sao lại phải quỳ. Trong tông môn không hề quy định đệ tử phải quỳ lạy khi diện kiến tiền bối, hay là Lí sư thúc muốn thay đổi luật lệ tông môn, hay là sau này tất cả đệ tử chỉ cần quỳ lạy sư thúc là đủ.

Từng câu từng chữ đều ép Lí Hữu vào con đường phạm thượng, bây giờ hắn mới cảm thấy việc này không dễ như hắn nghĩ.

-Tên Ngô Thiên khốn kiếp kia cái gì là tên Trần Duyên chỉ biết nhẫn nhịn, tinh thần yếu ớt không dám chống lại kẻ khác chứ? Chuyện này nếu làm không hợp lí thì ngay cả ta cũng bị hắn kéo xuống nước mất.

Lí Hữu đâu biết rằng chỉ vì thèm muốn chút tài nguyên tu luyện con con mà Bát Trùng Lão hứa hẹn mà bản thân thật sự đã bị chìm trong vũng lầy. Nếu xử tội Trần Duyên thì sẽ lọt vào tầm ngắm của Nhị Trùng Lão và Tứ Trùng Lão, còn nếu không xử được hắn thì khác nào đắc tội với Bát Trùng Lão và Thập Trùng Lão.

Lấy lại bình tĩnh Lí Hữu không muốn dây dưa với Trần Duyên thêm nữa, hắn không muốn lại bị ra thêm vài tội danh khác.

-Ngày hôm nay Chấp Pháp Đội diện kiến người bởi vì người đã phạm phải đại tội từ bỏ nhiệm vụ không có lí do đẩy các sư huynh đệ đồng môn vào hiểm cảnh. Người có nhận tội hay không?

-Sư thúc quả là người vui tính mà, hôm nay không phải chấp pháp đội triệu kiến ta là để tông môn ban thưởng sao?

Ngồi trên cao Nhị Trùng Lão há miệng cười ha hả không để ý hình tượng bậc tiền bối.

Lí Hữu giận dữ, không ngờ tên đệ tử này lại là kẻ bất trị như vậy hắn thấy được trong mắt Trần Duyên không xem hắn ra gì. Ngay cả nói chuyện cũng không thèm nhìn thẳng.

-Trần Duyên to gan người dám không nhận tội lại còn tự đại không để tiền bối vào trong mắt. Ta phán xét người có tội là bản thân người có tội.

Nghe tới đây ngay cả Đại Trưởng Lão luôn nhắm mắt dưỡng thần cũng chợt động dậy, hần đưa mắt nhìn bốn vị trưởng lão rồi mỉm cười như nhắc nhở chưa tới lúc phải nhúng tay.

Nhị Trưởng Lão và sư phụ Trần Duyên xem như không có chuyện gì riêng Bát Trưởng Lão thì đã gấp không chờ được nữa.

-Thật không ngờ tên Lí Hữu này ngày thường luôn tỏ ra điềm đạm mà lúc này lại bị tiểu tử kia khiêu khích tới mức không giữ được lí trí. Chuyện này sợ rằng không đi tới đâu rồi.

Bát Trưởng Lão thở dài.

-Hừ người phán ta có tội thì sao chứ, Lí Hữu sư thúc người nên nhớ bản thân chỉ là một chấp sự ngồi chờ chết trong tông môn thôi lấy đầu ra tư cách mà phán xét ta.

-Người... người dám..

Trần Duyên đã chạm tới nỗi đau của hần, hơn 50 tuổi mới Trúc Cơ thành công nhưng lại dừng ở Trúc Cơ tầng 2 hơn 100 năm nay. Nếu không có đột biến xảy ra thì khẳng định đây chính là giới hạn của hần, tư chất tu tiên đã hết Lí Hữu chỉ có thể làm chấp sự chờ đợi thọ nguyên hao hết. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến hần giúp Bát Trưởng Lão để đổi lấy thiên tài địa bảo nhằm đột phá.

-Người không chỉ làm nhiệm vụ thất bại mà khiến sư huynh đệ trọng thương trong đó ngay cả sư chất Cao Bá bị phế đi một tay ảnh hưởng tới con đường tu luyện của hần đó không phải là trọng tội sao?

-Hừ sư thúc quá lời rồi, ta không chỉ cứu mạng họ còn mạng về tin tức giúp cho tông môn thoát khỏi tồn thất cực lớn. Còn lí do bọn chúng bị thương nặng như vậy là không nghe lời cảnh báo của ta chưa chết đúng là nhân tính bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tứ Trưởng Lão khùng bố

Hai tên này kẻ nói trắng người nói đen làm cho vụ án không hề tiến triển gì. Thập Trưởng Lão lạnh lùng đứng dậy, khiến một kẻ nóng nảy như hần phải kiên nhẫn ngồi xem vở kịch nhảm chán này tới tận bây giờ đã là kì tích. Hần chấp tay sau lưng nhìn thẳng về phía Trần Duyên.

Áp lực từ tu sĩ Kim Đan kì đè lên cơ thể khiến Trần Duyên cả người nằm rạp xuống đất. Lại gần liền phát hiện nền gạch phía dưới đều đã rạn nứt nếu gặp phải tu sĩ Luyện Khí kì bình thường xương cốt khẳng định sẽ bị nghiền nát.

Đại Trưởng Lão ngồi đó cũng không dự tính trước, lão không ngờ tên thập sư đệ này lại không sợ mất mặt ra tay với tiểu bối như vậy. Nhưng điều lão lo lắng nhất cũng không phải việc này, nhìn qua thấy Ma Phong Chân Nhân cũng động thân lão tính đứng lên ngăn lại. Không thể vì một tên đệ tử Luyện Khí kì mà dẫn tới cuộc chiến giữa hai trưởng lão được.

Bỗng nhiên Nhị Trưởng Lão đặt một tay lên vai làm lão không thể đứng lên dễ dàng, liếc mắt nhìn qua thì thấy Nhị Trưởng Lão mỉm cười lắc đầu. Không thể làm gì hơn Đại Trưởng Lão chỉ có thể thở dài ngồi coi diễn biến.

Thập Trưởng Lão cũng nhận ra có gì không đúng uy áp trên người Trần Duyên rõ ràng bị chặn lại, lúc này lão mới chú ý Tứ Trưởng Lão về mặt lạnh nhạt nhìn hần.

-Thập sư đệ đột phá Kim Đan kì mới 200 năm mà lòng tin đúng là bành chướng, không ngờ ngay tại trước mặt chèn ép đệ tử của lão phụ phải chăng sư đệ đã không coi lão phụ ra gì?

Nghe tới đây trong lòng Thập Trưởng Lão cũng nổi lên tia bất an, nhưng vì mặt mũi hần không thể nào nhượng bộ được.

-Ta không tin bản thân đứng trước người lại không có sức hoàn thủ.

Nghi trầm, lòng tin trong lòng hần chợt tăng vọt, Thập Trưởng Lão lạnh lùng cười.

-Thì sao chứ? Vì hần mà đệ tử ta mất đi một cánh tay đời này không thể nào tiến xa được, hôm nay ta chỉ một ít giáo huấn nho nhỏ xem như là thay mặt sư huynh dạy dỗ đệ tử.

Hần vừa nói xong không chỉ Đại Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão biến sắc ngay cả Nhị Trưởng Lão ngày thường luôn cười cợt nhưng lúc này đùa giỡn sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Đại Trưởng Lão hét lớn.

-Thập sư đệ còn không mau...

Lão chưa nói xong cánh tay trái của Thập Trưởng Lão đã rơi xuống đất, máu bắn ra khắp nơi. gương mặt hắn lúc này đã tím ngắt miệng không nói một lời.

-Có vẻ như Thập sư đệ rất yêu thương đệ tử vậy ta cho ngươi cũng giống như hắn.

Thập Trưởng Lão bây giờ trong lòng hối hận không thôi, hắn không ngờ thực lực lại chênh lệch như vậy. Cùng là tu sĩ Kim Đan kì nhưng lại cách biệt một trời một vực. Giờ đây mất đi cánh tay tuy tu sĩ Kim Đan kì có thể chặt chỉ trọng sinh nhưng thực lực lại giảm một mảng lớn, không biết phải thắng nào năm nào mới khôi phục chứ chưa nói tới tăng tiến tu vi.

Bát Trưởng Lão đứng lên muốn nói thì.

-Bát sư đệ phản đối hành động của ta sao?

Nghe Tứ Trưởng Lão gặng từng chữ lão cũng không nhịn được ngồi xuống quyết định nhắm mắt cho qua. Mọi chuyện xảy ra chỉ có Đại Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão thấy rõ, cả hai lão mừng ra mặt.

-Trời đúng là chiếu cố Ma Kiếm Tông ta, không lâu nữa tông môn liền sinh ra một tu sĩ Nguyên Anh kì. Thời đại mà lịch đại tiền bối mơ ước sớm thành hiện thực rồi.

Đại Trưởng Lão nghi thâm kinh hi đứng ra tuyên bố.

-Sự việc ngày hôm nay ta kết luận Trần Duyên không chỉ vô tội mà còn lập được đại công cho tông môn được ban thưởng ba thứ chỉ cần hợp lí là được.

-Còn về Cao Bá là đệ tử có thiên phú tuyệt đỉnh được ban thưởng Trọng Sinh Thảo có thể mọc lại cánh tay không ảnh hưởng tới căn cơ.

-Riêng Lí Hữu trong khi thẩm tra vụ án gây ra sai sót phạt diện bích trăm năm không được bước chân ra khỏi Luyện Ngục Động.

Nghe tới Luyện Ngục Động mà còn phải ở trong đó trăm năm khiến chân của Lí Hữu mềm nhũn không còn sức lực để đứng.

-Các vị sư đệ có nghi vấn về quyết định của ta không?

Cả bốn người đều im lặng xem như ngầm đồng ý. Thập Trưởng Lão liền thu thập huyết nhục cho vào những trù vật lập tức rời đi. Bát Trưởng Lão miễn cưỡng nở nụ cười rồi cũng cáo từ, Ma Phong Chân Nhân thì lấy lí do chữa thương cho Trần Duyên cũng mang hân hạnh không mà đi. Chỉ còn lại Nhị Trưởng Lão ở lại, dù sao hai lão cũng là đối thủ đánh cờ với nhau nhiều năm không gặp.

Đại Trưởng Lão lúc này mới phá lên cười ha hả.

-Sư đệ nghĩ sao nếu ta nói với tông chủ cùng nhị vị Thái Thượng Trưởng Lão việc này?

-Đương nhiên là mấy lão bắt từ đó cũng không thể nào ngậm miệng được.

Nhị Trưởng Lão cũng hưng phấn đáp trả.

Về tới Phong Ma Sơn Trần Duyên cũng vội vàng cáo lui, thương thế trên người hắn không phải nhẹ.

-Hồi... không ngờ vừa mới bình phục giờ đây lại thương thế đầy mình.

Một tháng trôi qua, cuối cùng phần thưởng tông môn cũng được chấp sự mang tới. Đầu tiên hắn muốn xác của 3 yêu thú cấp 2 nhưng hình thể của chúng phải cực lớn, không nói cũng biết thứ này dành cho lũ Thực Huyết Trùng. Phần thưởng thứ 2 Trần Duyên yêu cầu một cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng. Phần thưởng thứ 3 là một bộ phong ấn trận đương nhiên là dùng để chặn thả Thực Huyết Trùng.

-Cũng nên bắt đầu được rồi.

Trần Duyên lăm bằm, hắn đào một mật thất cực lớn rồi lấy ra một trận bàn tay bắt quyết, phía trên liền hiện ra thân ảnh tứ tượng khổng lồ di chuyển về bốn phía của mật thất tạo ra không gian hình lập phương bao trùm lấy mọi thứ bên trong. Đó chính là Tứ Tượng Phong Ấn Trận trận pháp cấp 2 Giáp đẳng.

Từ trong túi trữ vật lấy ra xác của hai con yêu thú cấp 2, đây là Tam Vĩ Ngư yêu thú Đỉnh đẳng khá phổ biến. Sau khi ném xác 2 con cá khổng lồ vào bên trong phong ấn trận Trần Duyên gạt đầu hải long liền vớ túi linh thú thả ra Thực Huyết Trùng. Linh Trùng ngửi thấy mùi máu tươi liền như ong vỡ tổ thi nhau xông tới, hơn ngàn con linh trùng tranh nhau tạo ra một trường hỗn loạn. Trần Duyên không quan tâm đóng trận pháp quay về mật thất tu luyện, có vấn đề quan trọng hơn cần hắn lo liệu.(không phải là cái đạo hữu luôn nghĩ đâu ^-^)

Lấy ra hai quả trứng màu xanh lục để trên đùi, Trần Duyên kiềm nén hưng phấn trong lòng bắt đầu chuyển chân khí nuôi dưỡng linh trùng bên trong. Hắn đã sớm muốn làm việc này nhưng phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thích hợp.

Nguyên nhân đầu tiên là trứng của Lục Đường Lang tiêu tốn quá nhiều chân khí mà tu vi của hắn trước đây không thể nào đáp ứng nổi. Nguyên nhân thứ 2 chính là thực vật, khi linh trùng ra đời bữa ăn đầu tiên cực kì trọng yếu, điều đó quyết định thực lực của linh trùng.

Khi vừa nở ra nếu được ăn thức ăn dồi dào linh khí thì linh trùng có khả năng vượt xa những con khác cùng loại nên Trần Duyệt mới kiên nhẫn chờ đợi tới ngày hôm nay.

Ngay khi trứng linh trùng có dấu hiệu sắp nở Trần Duyệt liền vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” tay bắt quyết, hai dấu ấn hình linh trùng kì lạ tiến vào bên trong. Việc còn lại chỉ là chờ đợi Lục Đường Lang nở ra.

Sau một canh giờ chúng cũng từ từ phá bỏ vỏ trứng, xuất hiện trước mắt Trần Duyệt là hai con bọ ngựa mảnh khảnh cao hơn bàn tay. Chúng lại gần cuốn quýt bên Trần Duyệt như thể hắn là thân phụ mẫu của chúng. Lúc này tiểu mập mập lại đột ngột xuất hiện thân hình như con sâu to béo cổ găng ngắn đầu dầy như thị uy với cặp đường lang kia chứng tỏ nó mới là chủ nhân ở đây.

Chỉ tội nghiệp cặp đường lang mới chào đời tâm trí còn ngây thơ bị tiểu mập mập dụ dỗ, không biết con trùng béo kia nói gì mà hai con đường lang gật đầu lia lịa rồi cùng nhau ném ánh mắt chán ghét về phía Trần Duyệt.

-Cái gì ngươi kiếm thêm đồng minh nhằm cô lập ta.

Hắn nhìn ra âm mưu của tiểu mập mập liền hét lên. Tinh Thần Trùng uốn éo cơ thể như muốn nói mau cho nó thêm năm thành chân khí nếu không Trần Duyệt đừng hòng không chế cặp linh trùng kia.

Trần Duyệt ngất ngây, hắn không ngờ tiểu mập mập lại thủ đoạn như vậy. Rõ ràng ngày thường được hắn cưng như cung trứng hững như hững hoa suốt ngày chỉ có chơi đùa mệt rồi ăn, ăn xong rồi lại ngủ cứ như một vòng tuần hoàn khiến hắn cũng không biết bản thân đang nuôi trùng hay nuôi heo. Giờ đây lại muốn tăng thêm 5 thành chân khí đúng là muốn Trần Duyệt tức chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Linh trùng xảo quyết

- Hừ, ngươi bắt nhân thì đừng trách ta bắt nhãi.

Hắn vỗ túi trữ vật một con cá khổng lồ xuất hiện, đó chính là con Tam Vĩ Ngư cuối cùng được tông môn ban thưởng. Cắt lấy một miếng thịt cá Trần Duyệt nở nụ cười âm áp nhìn về cặp đường lang.

-Tiểu bảo bảo lại đây thúc thúc có thức ăn ngươi cho các ngươi đây.

Như hiểu ý hắn cặp đường lang dùng ánh mắt thèm khát nhìn khối thịt kia, thấy tình thế không ổn tiểu mập mập vội vàng bò ra trước mặt chúng uốn éo nói gì đó. Cặp đường lang sắc mặt khổ sở hết nhìn tiểu mập mập rồi quay sang chăm chú nhìn khối thịt kia.

Cuối cùng tình thế bị đảo ngược hai tiểu đường lang bỏ qua con sâu mập kia vội vàng chạy tới chỗ Trần Duyệt đáng vẻ nịnh hót. Sau khi được Trần Duyệt cho phép cả hai nhào tới sâu xé tang thịt gấp đôi người chúng. Thấy Lục Đường Lang ăn ngấu ngiến Trần Duyệt cười thỏa mãn rồi ném ánh mắt khinh bỉ hướng tới tiểu mập mập.

-Hừ, ta nghĩ sau này ngươi nên giảm cân đi.

Vừa nghe tới đây tiểu mập mập hoảng hốt, nó cảm thấy hối hận vô cùng. Như một con sâu mập cố gắng trường thân thể nặng nề của mình leo lên vai Trần Duyệt. Nó cố ý cạ thân thể tròn trĩnh của mình lên vai hắn lộ vẻ nịnh nọt hồng xin Trần Duyệt khoan hồng độ lượng.

Trần Duyệt làm sao bỏ cơ hội hiếm có này, hắn búng tiểu mập mập xuống đất quay mặt làm ngơ. Biết không thể nào lung lay được hắn Tinh Thần Trùng không còn cách nào khác đành cầu cứu Chu lão.

Nhìn thấy con sâu mập kia khóc lóc nài nỉ làm sao Chu lão có thể làm ngơ, dù sao tiểu mập mập khi còn trong trứng cũng theo lão mấy ngàn năm còn thời gian gần đây cũng chỉ có nó trò chuyện cùng lão.

-Hãy, tiểu tử ngươi nhìn xem tiểu mập mập dù sao cũng chỉ là hài tử ra đời không lâu ngươi là đại nhân không nên chấp nhất với nó.

-Người nhìn tiểu hài tử này đáng thương biết bao, mới sinh ra cũng không biết mặt phụ mẫu còn bị thương từ khi còn trong trứng, mới ra đời đều rất yếu ớt. Bây giờ ngay cả ngươi cũng không quan tâm thì thử hỏi nó sẽ ra sao đây.

Lời Chu lão cảm động tới tận mây xanh làm Trần Duyệt cũng chột suy nghĩ lại, ở bên kia Tinh Thần Trùng cũng tỏ vẻ đáng thương như tiểu hài tử sợ sệt núp sau lưng lão.

Rốt cuộc Trần Duyên cũng mềm lòng, dù có hơi chút láu cá nhưng khi hấn chiến đấu tiểu mập mập luôn sát cánh kề bên. Mỗi lần hấn trọng thương bên ngoài thì cũng chính con sâu mập này hộ pháp.

-Tội chết có thể miễn nhưng tôi sống khó tha, ta sẽ không giảm lương thực nhưng đổi lại mỗi ngày ngươi phải chạy một canh giờ do Chu lão tận mắt giám sát nếu không ta liền cắt đi một nửa khẩu phần của ngươi.

Sắc mặt tiểu mập mập như tro tàn, ngày thường hết ăn rồi lại ngủ nhiều lắm thì lần này vòng vây lại bắt phải chạy mà lên đến hai canh giờ không khác nào đòi mạng. Không đợi tiểu mập mập phản kháng Trần Duyên ném nó vào não hải.

Bên đây Lục Đường Lang vẫn còn đang ngầu ngẩn, linh trùng khi nở ra càng hấp thụ nhiều tinh hoa thì con đường phát triển sau này càng rộng mở nhưng nếu hấp thụ quá nhiều thì cơ thể sẽ không chống đỡ nổi bạo thể mà chết.

Lục Đường Lang mới nở đã là linh trùng Đỉnh đẳng nên hấp thụ tinh hoa từ yêu thú cấp 2 Đỉnh đẳng là vừa đến giới hạn của thân thể. Nhưng điều Trần Duyên không dự tính trước lại xảy ra, sau khi ăn hết tảng huyết nhục của Tam Vĩ Ngư cấp lục đường lang liền ngủ thiếp đi mặc cho hấn đánh thức cũng không động đậy.

Trần Duyên lo lắng liền thỉnh giáo Chu lão.

-Tiểu tử ngươi không cần làm vẻ nghiêm trọng, chỉ là chúng đang lột xác thôi.

-Làm sao chúng lột xác nhanh như vậy được, dù có hấp thụ tinh hoa trời đất thì chỉ làm căn cơ vững chắc hơn bình thường mà thôi.

Chu lão lắc đầu cười khà khà:

-Ngươi nói không sai nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, nếu bản thân linh trùng đã có sẵn thiên phú tuyệt đỉnh thì chuyện lột xác sớm chỉ trong lòng bàn tay.

Trần Duyên kinh hãi, không ngờ cấp Lục Đường Lang này lại có thiên phú cao như vậy.

-Ha ha ha sau này các ngươi chính là át chủ bài để ta tung hoành thiên hạ.

Chu lão nhìn hấn biểu môi quyết định xối cho hấn một chậu nước lạnh.

-Ngươi nói không sai nhưng có điều phải chờ hai năm thì quá trình lột xác mới có thể hoàn tất.

Nghe tới đây cảm giác hưng phấn của Trần Duyên tuột hẳn, thú triều sắp tới nếu thực lực không tăng tiến thì rất có khả năng hấn sẽ chui vào bụng yêu thú đầu thai mất.

-Hai năm như vậy là quá lâu, tình thế bây giờ ta không thể nào chờ được.

-Hừ ngươi có biết tồn tại càng lợi hại thì thời gian trưởng thành càng kéo dài. Ta đã thấy tồn tại mất ngàn năm mới hoàn toàn trưởng thành, còn Lục Đường Lang này nếu để bản thân tự vượt qua quá trình lột xác thì mất 2 năm đã rất không tệ.

Lúc này mắt Trần Duyên liền sáng lên.

-Ý của Chu lão là ta có thể giúp chúng trưởng thành nhanh hơn?

-Không phải lão phu đã từng nói là chân khí của ngươi rất thích hợp để nuôi dưỡng linh trùng sao?

Chu lão hừ lạnh nói.

-Việc này ta đã biết nhưng hiện nay chỉ có con sâu mập kia mới cần ta cung cấp chân khí, Thực Huyết Trùng thì chỉ cần huyết nhục yêu thú.

Trần Duyên nghi vấn nói.

Lão hừ lạnh.

-Là do một phần bản tính thiết huyết của là linh trùng này khiến chúng ham mê huyết nhục, còn lí do khác là chân khí của ngươi quá ít, ít tới nỗi không đủ để chúng xia răng.

Nghe tới đây mặt hấn cũng đỏ lên, hiện nay mặc dù song tu đẩy nhanh tốc độ thu nạp linh khí nhưng cũng chỉ đủ bồi dưỡng tiểu mập mập phần còn lại không đủ cung cấp cho toàn bộ linh trùng của hấn.

-Ngươi không cần phải lo lắng, với tu vi hiện tại tiểu tử ngươi đủ sức bồi dưỡng cấp Lục Đường Lang này. Nhưng cũng phải mất hơn 6 tháng chúng mới hoàn tất quá trình lột xác.

Bao nhiêu đó cũng đã khiến hấn thỏa mãn, 6 tháng khẳng định có thể kiên nhẫn được, dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử chân truyền dù có chậm trễ cũng

không ai dám kiến nghị.

Việc linh trùng xem như tạm hoàn tất, Trần Duyên lấy ra cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng được tông môn ban tặng trồng gần mắt xích nơi chôn Phù Sa Thạch. Đây là Bạch Diệp Thụ linh thụ cấp 2 Giáp đẳng, tương truyền rằng đây là nơi Bạch Xà sinh sống. Thậm chí còn được rất nhiều tu sĩ dùng độc chào đón vì rất được các loại linh xà ưa thích.

Cảm giác linh khí nồng đậm từ Bạch Diệp Thụ tản ra làm Trần Duyên cảm thấy khoái trá, thiên tài địa bảo cấp 2 chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể nhận đủ điểm công hiến có nhiều tới đâu thì tông môn cũng không cho phép trao đổi. Bỏ gốc lấy ngọn ánh mắt cao hơn đầu không phải là chuyện hiếm gặp.

Khi mọi việc hoàn tất Trần Duyên liền gọi Hạ Thảo tiến vào mật thất, khi thấy Bạch Diệp Thảo tiểu nữ phụ cũng kinh ngạc không thôi. Đây là lần đầu trong đời nàng thấy được linh thụ dồi dào chân khí như vậy.

Trong khi Hạ Thảo còn đang ngớ ngẩn hần từ phía sau ôm nàng vào lòng thì thầm

-Tiểu nô của ta, nàng thấy sao? Chỉ cần có linh thụ này thì sau này một linh khí ở đây luôn dồi dào dư dả cho chúng ta tu luyện.

Nghe hai chữ “tu luyện” Hạ Thảo hiểu ý lảng lờ mỉm cười tự cời y phục chỉ còn lại tiểu yếm liếc nhìn hần. Thấy tiểu nữ phụ hiểu chuyện như vậy Trần Duyên khoái trá liền cùng nàng song tu.

Thời gian trôi qua thật nhanh Trần Duyên đã khổ (sướng) tu hơn nửa năm, cuối cùng hần cũng chờ được ngày Lục Đường Lang hoàn thành lột xác. Thật ra cách đây 2 tháng Trần Duyên đã nhận được truyền tin phù báo cáo tin tức, các đệ tử trong tông môn dưới Trúc Cơ kì tập hợp tiến thẳng tới Bạch Lang Thôn nhằm chiếm lại quyền thống trị của nhân loại ở nơi có vị trí chiến lược quan trọng.

Nghe tới đây hần có thể khẳng định đây là một cuộc chiến dài hạn giữa tu sĩ và yêu thú. Tu sĩ thì mong muốn mở rộng khu vực kiểm soát nhằm có thêm tài nguyên tu luyện, còn yêu thú thì muốn mở rộng lãnh thổ sinh sống. Thú triều là biểu hiện rõ ràng số lượng yêu thú gia tăng đột biến (đúng là không biết kế hoạch hóa gia đình mà ^-^) phải di chuyển để tìm nơi trú ngụ.

Cấp Lục Đường Lang mặc dù bên ngoài không có gì thay đổi nhưng Trần Duyên cũng không dám coi thường, lột xác thành công chứng tỏ chúng đã là linh trùng Ất đẳng.

-Ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, tới lúc Trần Duyên này đại phát thần uy. Thú triều này tới rất đúng lúc đây mới là chiến trường phù hợp cho linh trùng của ta.

Thu Lục Đường Lang vào túi linh thú đương nhiên là túi khác, hần làm sao có thể để cấp bảo bối này chung sống với bọn khát máu kia. Bước tới mật thất chăn nuôi Thực Huyết Trùng đúng như Trần Duyên dự đoán số lượng Thực Huyết Trùng đã tăng lên đáng kể, gần như gấp đôi trước kia. Số lượng linh trùng Đinh đẳng đã gần 1000, riêng Tiểu Huyết đã thành công trở thành linh trùng Ất đẳng bảo vệ thành công vị trí thủ lĩnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sơ nhập thú triều

Thu lấy Thực Huyết Trùng hần gọi tam nữ căn dặn một số chuyện quan trọng rồi lập tức rời khỏi. Bước ra khỏi động phủ không khí xung quanh khiến Trần Duyên cũng không quá bất ngờ. Quang cảnh tĩnh lặng khác hẳn ngày thường, ở những nơi như Cổng Hiến Điện, Đồi Bảo Điện hầu như đệ tử ra vào không ngớt mà giờ đây chỉ có mấy tên chấp sự ngồi ngáp lên ngáp xuống.

-Thật kì lạ, rõ ràng chỉ là thú triều 500 năm tại sao lại phải huy động nhiều đệ tử như vậy, Ma Phong Sơn có hơn 5000 đệ tử vậy mà hầu như bị triệu tập toàn bộ.

Lúc này hần đã đứng dưới chân Ma Phong Sơn, không chút do dự Trần Duyên một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm điều mà tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn cũng không dám thực hiện nhất là khi thú triều đang diễn ra.

Đi được một đoạn Trần Duyên liền sử dụng thần thông “Thần Khống Vạn Trùng” khống chế cấp Lục Đường Lang cùng hần đồng hành. Dù sao Thực Huyết Trùng di chuyển gây quá nhiều tiếng động mà điều hần cần bây giờ là sự im lặng hồng tránh khỏi những đàn yêu thú lên tới hàng ngàn hàng vạn kia.

Dựa vào địa đồ tông môn ban phát Trần Duyên lần mò trong rừng sâu tìm đường tới Bạch Lang Thôn.

Một buổi sáng bầu trời trong xanh những chú chim nhỏ bay lượn ca hát làm hiện ra khung cảnh thanh bình nhưng ở dưới mặt đất thì như là luyện ngục. Hàng ngàn hàng vạn xác Hôi Thử tràn ngập, những con còn lại ánh mắt đỏ như máu những tiếng chít chít vang lên khắp nơi.

Đàn Hôi Thử thật sự phẫn nộ, không biết đã có bao nhiêu đồng loại của chúng bị cắn xé không còn hình dạng. Sự điên cuồng đó hầu như tập trung vào thanh niên mặc đạo bào màu đen đứng chấp tay cách đó không xa. Mặc dù gần chục vạn Hôi Thử bao vây xung quanh nhưng vẫn không làm gì được tên nhân loại kia.

Kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên, cách đây 2 ngày hắn bị rơi vào bẫy phục kích của đàn Hôi Thử. Điều làm hắn không ngờ tới là đàn Hôi Thử này lại có con đầu đàn, điều này chứng tỏ nơi đây có số lượng gấp hàng chục lần bình thường.

Không chút do dự, Trần Duyên vỗ túi linh thú hàng ngàn con Thực Huyết Trùng lao ra ngăn cản đàn Hôi Thử.

-Đây đúng là thời cơ thích hợp để ta bồi dưỡng số Thực Huyết Trùng mới nở này.

Với tu vi Luyện Khí kì tầng 8 Trần Duyên đã khống chế được hơn 2000 con linh trùng Bính đấng. Hôi Thử vốn là loài yêu thú dùng số lượng để tấn công, với số lượng hàng vạn con chúng rõ ràng chiếm được rất nhiều lợi thế. Nhưng điều đó cũng không tiếp diễn quá lâu sau 2 ngày thôn phệ huyết nhục Thực Huyết Trùng đã trở nên mạnh mẽ hơn trước.

-Được rồi, tiểu tử nguoi đã nán lại đây đủ lâu mau giải quyết dứt điểm rồi nhanh chóng rời khỏi đây, mùi huyết nhục có thể lôi kéo nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn.

Trần Duyên gạt đầu đồng tình tay vỗ túi trữ vật khống chế đàn Thực Huyết Trùng Đỉnh đấng ra thay thế, trao quyền khống chế cho Tiểu Mập Mập đích thân dẫn cùng Lục Đường Lang cùng xông về phía con Bạch Thử đầu đàn kia.

Thấy Trần Duyên tự lao đầu vào lưới đàn Hôi Thử điên cuồng muốn xé xác hắn nhưng chúng vừa lao tới liền bị đàn Thực Huyết Trùng xung quanh đó ngăn cản. Lục Đường Lang huy động hai cặp chân trước như cánh quạt, chúng chịu trách nhiệm tiên phong hầu như chỉ cần chạm nhẹ những con Hôi Thử liền trở thành thịt vụn.

Cuối cùng hắn cũng tới nơi, con Bạch Thử kia ngao nghể đứng trên cột đá cao nhìn xuống. Xung quanh là hơn trăm con Hôi Thử khác, bọn chúng đều là yêu thú Đỉnh đấng lớn hơn đồng loại rất nhiều. Thấy Trần Duyên lao tới bọn chúng liền rít lên dữ tợn cũng đồng loạt xông lên nhưng lại bị đàn linh trùng cản bước.

Trần Duyên hừ lạnh một quyền đánh nát cột đá Bạch Thử lớn hơn lão nguui tiếp đất giật dữ. Bạch Thử lao thẳng tới nhưng điều nó không ngờ là tên nhân loại kia không hề cử động mặc cho hai chiếc răng sắc như dao cạo kia cắm vào cơ thể.

Chưa kịp vui mừng thì Bạch Thử liền ngớ ngàng, không ngờ hai chiếc răng cửa sắc bén không kém gì pháp khí Át đẳng kia mà chỉ để lại vết hằn nhỏ nhỏ trên thân thể tên nhân loại. Sau khi phục dụng Rèn Thể Đan “Khô Mộc Tiêu Pháp” của Trần Duyên đã đạt tới cực hạn, pháp khí dưới Giáp đẳng không thể nào khiến hắn bị thương.

Không để vụt thời cơ Trần Duyên giữ chặt đầu Bạch Thử bàn tay như lưới giáo xuyên qua con mắt đang hốt hoảng kia đâm thủng đầu của nó. Một đòn dứt điểm hắn hừ lạnh ném xác con Bạch Thử về phía đàn Hôi Thử dữ tợn kia, thấy đầu lĩnh đã chết đàn Hôi Thử bắt đầu hoảng loạn có con điên cuồng tấn công có con thì quay đầu bỏ chạy. Chúng thậm chí còn đạp lên nhau tẩu thoát.

Trường thám sát nghiêng về một phía đã diễn ra, Thực Huyết Trùng đẳng cấp càng cao sức ăn càng nhiều, chúng như một cỗ máy nghiền thôn phệ tất cả huyết nhục trên đường đi.

Nhìn thấy Hôi Thử đã bỏ chạy tứ tán Trần Duyên quyết định không truy sát thu lại linh trùng liền rời khỏi. Ngày thứ 8 trôi qua cuối cùng hắn cũng đã tới rất gần Bạch Lang Thôn, nhìn thấy cột khói xanh bay lên Trần Duyên liền chú ý.

-Đó không phải tín hiệu triệu tập của Ma Phong Sơn sao? Đã hơn 2 tháng không ngờ Bạch Lang Thôn vẫn chưa bị công phá.

Thực chỉ vị trí khói triệu tập Trần Duyên tiến đến, khi tới nơi trước mắt hắn là một khu đất nhỏ từng chiếc lều nhỏ được dựng lên tạm bợ xung quanh có từng tốp đệ tử canh phòng cẩn mật.

Thấy Trần Duyên một nhóm đệ tử gần đó thấy hắn tiến tới cũng không cần để ý, dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn chỉ cần liếc sơ qua ai cũng nhận ra hắn.

-Lều của đệ tử dẫn đội ở đâu?

Nghe Trần Duyên hỏi bọn hắn khinh thường trả lời, xem hắn như con chó bên đường không cần quan tâm.

-Nguoi còn không mau tránh ra, đừng tưởng là đệ tử chân truyền thì có thể ngăn chặn chúng ta thi hành nhiệm vụ. Nếu nguoi còn không biến đi thì chính là gây rối cản trở dù ta có đánh gãy chân nguoi thì không ai nói được gì.

Tên đệ tử dẫn đầu hò hét trong lòng rất khoái trá, thử hỏi những tên đệ tử của ngọn núi khác có tên nào thoải mái hò hét trước mặt đệ tử chân truyền hay không, bọn kia nếu có gặp thì cũng phải khép nép cuối đầu một tiếng đại sư huynh 2 tiếng đại sư huynh.

Đắc ý chưa được bao lâu hắn liền hét thảm ngã xuống đất trước cái nhìn kinh dị của những tên đệ tử khác, thì ra đôi chân hắn đã bị Trần Duyên một kiếm chém đến tận bắp đùi.

-Tên phế vật kia nguoi dám...

Lời còn chưa nói xong tên đệ tử vừa nói đã bị bàn tay Trần Duyên chụp lấy đầu lâu, bàn tay hắn nhưng gong kiềm siết chặt. Từng tiếng răng rắc do hộp sọ vang lên làm những tên khác lạnh cả người.

-Các ngươi chỉ lều của đệ tử dẫn đội cho ta được chứ?

Lúc này không ai dám coi thường Trần Duyên nữa, tấm gương đi trước đã quá rõ ràng. Một tên trong số chúng đứng ra run sợ nói.

-Đại... đại sư huynh lều của Bạch sư thúc hướng này, cứ việc đi thẳng là thấy.

Nghe tới tên này Trần Duyên cũng không xa lạ gì, Bạch sư thúc hẳn nói không ai khác chính là đệ tử quan môn của của sư phụ hắn. Bạch Nhiên này đã nhập đạo hơn trăm năm, có thiên phú rất cao nên được sư phụ hắn chú ý. Ngày thường đều chấn giữ Dạ Thành khiến cho đám tán tu kia khiếp sợ không thôi.

-Không ngờ Bạch Nhiên sư huynh lại tới tận Bạch Lang Thôn này, nơi đây không phải là nhiệm vụ của đệ tử Luyện Khí kì sao?

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên một đường đi thẳng, những đệ tử trên đường đều khiếp sợ tránh đường không ai muốn mình giống như hai tên thê thảm kia.

Trung tâm là một lều vải lớn có hai đệ tử canh gác không cần nói cũng biết đây là nơi hắn cần tìm. Trần Duyên vừa định hô lớn thì một tên đệ tử canh gác gần đó liền chạy tới khom người chấp tay nói.

-Đại sư huynh, sư thúc cho mời vào lều.

Nghe hắn nói Trần Duyên cũng không quá ngạc nhiên, tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức nên việc hắn bị phát hiện cũng là điều dễ hiểu.

Trần Duyên gật đầu rồi bước đi tới, nhìn bóng lưng hắn tên đệ tử còn lại cũng nghi vấn:

-Ngươi cần gì phải khách khí với hắn, tên Trần Duyên này chỉ là phế vật thôi ngay cả Tứ Trưởng Lão cũng đã bỏ không quan tâm đến hắn.

Bọn chúng có suy nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý, mấy năm nay dù chúng đệ tử có sĩ nhục Trần Duyên thế nào thì sư phụ hắn cũng không ra mặt.

-Tại ngươi không biết đó thôi, chính Bạch sư thúc đã căn dặn nếu không muốn chết thì đừng làm cản trước mặt hắn. Nếu có gì xảy ra thì không ai dám bước ra làm chủ cho ta đâu.

Nghe tên này nói xong hắn cũng ngó người rồi cũng khinh thường không quan tâm đặc ý mỉm cười xoay người lại hét lớn:

-Tên phế vật kia ngươi còn chưa an phận làm phàm nhân sao?

Nói xong hắn quay qua nhìn tên đệ tử kia về mặt đặc ý, đây không phải là lần đầu tiên hắn gọi Trần Duyên như vậy. Nhưng lần này có sự khác biệt, một bóng đen thon gầy bay tới, xoẹt... chiếc đầu lâu kia bay lên cùng nụ cười đặc ý vẫn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bạch Lang Thôn

Tên đệ tử kia hoảng hốt nhìn đầu lâu của đồng bạn mình rớt xuống lăn đến chân hắn. Đôi chân như nhũn ra ngồi phịch xuống đất, bên kia Trần Duyên coi như không có gì xảy ra vẫn dạo bước bình thản đi tới căn lều.

Bước vào trong, trước mắt hắn là một trung niên thấp bé vẻ ngoài vô hại mỉm cười. Trần Duyên bước tới trước chấp tay nói.

-Trần Duyên bái kiến Bạch Nhiên sư huynh.

-Ha ha ha Trần Duyên sư đệ không cần phải khách sáo như vậy, dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn mà.

Bạch Nhiên ha hả cười phát tay nói.

Biết tính cách ngày thường vô âu vô lo của vị sư huynh này Trần Duyên cũng không nhiều lời vào thẳng vấn đề.

-Không biết sư huynh không chấn giữ Dạ Thành mà lại phải đích thân tới nơi này không phải dùng dao mổ trâu giết gà sao?

-Sư đệ quả thật không hề thay đổi tính tình vẫn trực tiếp như vậy, việc ta tới đây chính là lệnh của sư phụ ban ra. Còn Dạ Thành đã được một vị sư huynh khác thay ta chấn giữ.

Lời nói của Bạch Nhiên tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến Trần Duyên kinh nghi:

-Nơi này thì có chuyện gì mà khiến đích thân sư phụ yêu cầu một người bận rộn như sư huynh chứ?

Hắn lắc đầu cười khổ.

-Sư đệ lại trêu chọc ta nữa rồi, ngồi ru rú ở cái thành kia khiến toàn thân ta muốn mọc râu lên đây, vừa nhận được lệnh sư phụ ta liền hưng phấn rồi khỏi không hề lưu luyến khoảng khắc nào.

-Có điều mới tới đây có lẽ sư đệ chưa biết chuyện gì xảy ra, khi vừa tới đây mỗi đêm đều có rất nhiều đệ tử mất tích, con số đó đã tăng lên hơn 100 người.

Nói tới đây hắn cũng chú ý về mặt của Trần Duyên.

-Sư huynh tới đây không phải là để khám phá việc này chứ?

Trần Duyên dò hỏi.

-Đệ nghĩ ta sẽ sao?

Thấy điệu cười của hắn cũng đủ hiểu, Bạch Nhiên tới đây vốn để trấn an chúng đệ tử chưa hề có ý định ra tay.

-Nếu sư đệ tới đây ta cũng yên lòng, việc này đành phải làm phiền sư đệ rồi.

-Sư huynh quá lời, ta làm sao có đủ bản lĩnh chứ.

Trần Duyên thoải mái, hắn ghét nhất là mang thêm những việc phiền phức bên người.

-Sư đệ quá khiêm tốn rồi, việc sư đệ một mình đi lại trong Ma Kiếm Lâm này đã là việc không dễ dàng gì. Với lại ở Dạ Thành không phải đệ còn nợ ta sao?

Nghe tới đây Trần Duyên nghi vấn rồi đành cười khổ, thì ra việc hắn giết người ở Dạ Thành không qua mắt được vị sư huynh này. Lúc đầu Trần Duyên cũng thấy lạ, rõ ràng hắn đã phạm phải điều cấm kỵ nhất Dạ Thành nhưng lại không bị chúng đệ tử truy đuổi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên đành phải nhận lời. Cáo từ đi ra hắn dạo quanh khu vực các đệ tử dừng chân, các túp lều có ý dựng sát men theo một con đường lớn thông thoáng (kiểu như nhà mặt tiền ấy) di chuyển rất thuận lợi. Còn có đài cao quan sát luôn có đệ tử túc trực xung quanh luôn có từng tốp đệ tử tuần tra có thể nói nghiêm cẩn khó xâm nhập.

Muốn qua mắt được những đệ tử này chỉ có thể là tồn tại có thực lực ngang bằng với tu sĩ Trúc Cơ kì. Nhưng nếu tồn tại như vậy xuất hiện thì rất khó qua mắt được Bạch Nhiên với lại chúng cũng khinh thường mấy trò lén lút này, cứ việc xông tới là được.

Hắn phát hiện ra các đệ tử mất tích do lều trại đều nằm khá xa trung tâm và hoang vu nếu có sự việc xảy ra thì rất khó phát hiện. Đi nhiều vòng nhưng cũng không tìm ra thêm được manh mối nào, hết cách đành phải thu lại ý nghĩ chỉ cần một ngày liền tìm ra nguyên nhân.

Trần Duyên phóng người về phía rừng rậm trực chi Bạch Lang Thôn mà đi, theo lời các đệ tử xung quanh thì nơi đó giờ đây đã trở thành một tổ kiến đúng theo nghĩa đen. Một đàn Hắc Thiết Nghi không lồ số lượng ngàn vạn làm tổ lớn 5 dặm quanh đó làm bọn hắn không còn cách nào khác phải dựng lều trại cách đó trăm dặm.

Hắc Thiết Nghi linh trùng cấp 1 Đỉnh đẳng thường sống bầy đàn số lượng cực lớn da dày thịt béo thực lực khá cao nhưng trí lực lại rất thấp. Vừa nhớ lại thông tin của chúng từ Yêu Thú Giám hắn đứng trên cây cỏ thụ to lớn nhìn xuống mà da đầu tê rần.

Trước mắt Trần Duyên là từng hàng đen nhánh những con Hắc Thiết Nghi nối đuôi nhau di chuyển khắp nơi. Những con có chiếc đầu to lớn cứ đi lại xung quanh như đang tuần tra.

Nhìn thấy khung cảnh trước mắt Trần Duyên đã hiểu tại sao hơn 2 tháng nay chúng đệ tử bất động không tiến công. Đừng nói là 5000 dù có một vạn đệ tử dù có thắng cũng là tử thương vô số.

Nhưng điều khiến Trần Duyên đau đầu là chỉ có một lối duy nhất đi vào khiến hắn rất khó xâm nhập. Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì Chu lão xuất hiện cầm lấy khúc cây gần đó đánh mạnh vào đầu hắn quát.

-Thật uổng công ta chân truyền thần thông cho tiểu tử ngươi, đúng là tức chết lão phu mà.

-Thần thông ta truyền thụ ngươi quên rồi sao? Còn không mau lập khế ước không chế để chúng dẫn ngươi đi vào trong.

Lúc này Trần Duyên bừng tỉnh không ngờ hắn lại quên điều quan trọng nhất quay người cười xoa ngượng ngùng.

-Hừ nếu chuyện đơn giản như vậy mà ngươi không giải quyết được thì cứ việc ở trong đó làm phân bón luôn đi.

Nói rồi Chu lão bực dọc rồi đi.

-Bây giờ số lượng Hắc Thiết Nghi còn rất đông đúc nếu ra tay chắc chắn sẽ bị phát hiện, cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ phù hợp.

Hắn như lão tăng tọa thiền, trên cây nhìn xuống cố gắng quan sát bầy kiến đông nghịt bên dưới. Cuối cùng điều Trần Duyệt chờ đợi đã tới mặt trời dần xuống núi màu vàng buồn bã bắt đầu bao trùm cánh rừng, từng con Hắc Thiết Nghi bắt đầu quay về tổ.

Khác với lúc này chúng ồ ạt chạy về có vẻ như rất sợ bóng tối nuốt chửng, không bỏ qua cơ hội Trần Duyệt bắt đầu nhắm tới những con chậm chân ở phía sau.

Trần Duyệt tự thân phóng tới sử dụng tay trần tóm lấy cổ đề con kiến to bằng nửa người trưởng thành xuống đất. Hắc Thiết Nghi hoảng loạn lục chi giãy giụa làm bụi mù bay khắp nơi, nó cố gắng rít lên báo hiệu cho những con kiến gần đó nhưng cổ họng đã bị bàn tay cứng như thép nguội của Trần Duyệt xiết chặt.

Nửa canh giờ trôi qua Hắc Thiết Nghi đã dần kiệt sức cả người buông lỏng nhưng Trần Duyệt không dám xem thường, thời gian vừa qua hắn đã tận mắt chứng kiến sức sống của các loài linh trùng kinh khủng đến mức nào. Ngay khi Trần Duyệt vừa buông một tay để bắt quyết thì Hắc Thiết Nghi liền động đậy dữ dội.

Hắn làm sao để cho con kiến đen này được như ý, cánh tay siết chặt hơn tay còn lại nhanh chóng bắt quyết. Ấn quyết hình côn trùng nhập vào đầu Hắc Thiết Nghi, nửa canh giờ sau Trần Duyệt mới chậm rãi thả tay. Nhận thấy Hắc Thiết Nghi đã hoàn toàn thần phục Trần Duyệt ra lệnh nó quay về tổ.

-Bước thứ nhất xem như đã hoàn thành, không ngờ chỉ thuần phục một con linh trùng Đỉnh đẳng đã làm mất nhiều thời gian tới mức này.

Trần Duyệt phóng lên ngọn cây gần đó tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, khi vừa thấy được một con Hắc Thiết Nghi bị bỏ lại phía sau hắn liền vọt tới. Lần này Trần Duyệt cũng siết cổ nhưng lại làm cho nó ngất đi chứ không thuần phục.

Khi bóng đêm đã bao quanh Trần Duyệt thay một bộ hành phục màu đen có vẻ giống thích khách mắt nhìn hướng Hắc Thiết Nghi kia bàn tay liền đâm xuyên qua thân thể làm chất lỏng từ con kiến bám lên người hắn.

Sau khi kiểm tra thật kỹ xung quanh Trần Duyệt thong dong đi tới hang động. Trước cửa hang chỉ còn một vài con kiến có chiếc đầu to lớn chịu trách nhiệm canh phòng. Lại gần Trần Duyệt chống hai tay xuống bắt trước dáng đi của Hắc Thiết Nghi tiến đến chỗ Hắc Thiết Nghi lính canh. Ban ngày hắn đã quan sát rất kỹ, những con kiến này nhận ra nhau bằng mùi nên mới nảy ra ý tưởng mạo hiểm này.

Phát hiện có gì đó tiến lại gần Hắc Thiết Nghi lính canh liền báo động, ngay lập tức hơn trăm con lao tới bao vây lấy kẻ khả nghi kia. Đứng giữa vòng vây của hàng trăm cặp hàm không lồ bản thân không thể nào thư giãn được, mặc dù chúng chỉ là linh trùng Đỉnh đẳng nhưng chỉ nói riêng về thực lực rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với Hắc Thiết Nghi hắn thuần phục lúc này. Nếu như bị phát hiện, nguyên vẹn thoát ra khỏi đây là chuyện không thể nào.

Sau một hồi hết ngắm nghía lại ngửi ngửi trăm con Hắc Thiết Nghi lính canh rút cuộc cũng thả Trần Duyệt đi qua. Thờ phào nhẹ nhõm hắn đi thẳng vào hang.

Trước mắt Trần Duyệt là một cảnh tượng nếu không tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không thể nào tin nổi, cái gì là Hắc Thiết Nghi là linh trùng chỉ hoặc động vào buổi sáng, ban đêm quay trở về hang nghỉ ngơi. Hắc Thiết Nghi là linh trùng có linh trí thấp, tất cả Trần Duyệt muốn làm bây giờ là tìm bằng được cái tên ghi chép quyển sách kia hung hăng đánh cho hắn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Kim Thiết Nghi

Trước mắt lúc này là một hang động rộng lớn với nhiều ngõ ngách, bên trong không hề bị bóng tối bao phủ như hắn nghĩ. Khắp nơi đều là những tia sáng nhẹ nhàng làm Trần Duyệt ngỡ ngàng, rõ ràng là ban đêm nhưng trong không hề tối.

Bên dưới là hàng trăm hàng ngàn Hắc Thiết Nghi đang di chuyển khắp mọi ngõ ngách. Ban đêm chúng không hề thụ động chút nào, thậm chí là vì ở trong hang không có bất kì nguy hiểm nên hoạt động thậm chí là nhiều hơn.

-Bây giờ không phải lúc để ta có thể thăm dò, tốt nhất là nhẫn nại tới khi chúng rời khỏi đây trước đã.

Nghĩ thầm, Trần Duyệt nhẹ nhàng phóng tới vách hang vắng vẻ đào một lỗ vừa người, chui vào trong hắn lấp miệng lỗ ngồi tĩnh tọa khôi phục chân khí.

Ba canh giờ trôi qua phía trên Trần Duyệt cảm nhận được rất nhiều tiếng bước chân cùng duy chuyển về một hướng, hắn liền nhận ra thời cơ đã tới. Chờ tới khi âm thanh biến mất Trần Duyệt liền xuất hiện, đứng như dự đoán Hắc Thiết Nghi hầu như đã rời đi khỏi hang động.

Cảm nhận vị trí linh trùng của mình Trần Duyệt điều khiển Hắc Thiết Nghi đi trước dò đường.

-Hang động này đúng là một mê cung mà, nếu để ta tự tìm đường thì không mất vài năm đừng hòng khám phá hết.

-Cái này là rêu phát sáng? Thì ra chính là nhờ thứ này mà xung quanh đây luôn có ánh sáng êm dịu, tốt nhất nên lấy về động phủ, thứ này rõ ràng tốt hơn đèn dầu nhiều.

Trong hang có rất nhiều lối đi, trên vách còn được đào thêm các hang động nhỏ để chứa thực vật. Trần Duyên còn phát hiện rất nhiều trứng linh trùng nhưng khịt mũi coi thường bỏ qua. Hiện nay hắn đã là tu sĩ Linh Khí hậu kì Hắc Thiết Trùng không còn tác dụng nhiều, một nguyên nhân khác là tiềm năng phát triển của chúng không hề có. Yếu kém hơn rất nhiều Thực Huyết Trùng và Lục Đường Lang.

Đi tới một gian mật thất rộng lớn đủ cho cả ngàn người ở lại, cảnh tượng bên trong mặc dù là kẻ thiết huyết như hắn cũng phải biến sắc. Huyết nhục, huyết nhục khắp nơi. Yêu thú, nhân loại, Trần Duyên còn thấy cả mảnh y phục của đệ tử Ma Kiếm Tông rải rác.

-Thì ra sự tình đệ tử mất tích gần đây là do Hắc Thiết Nghĩ gây ra, ban ngày thì ra ngoài săn mỗi đêm tới thì đào hang khắp nơi phục kích đây đúng là loại linh trùng thâm độc.

Tức giận nghĩ thầm bồng Trần Duyên nghe thấy tiếng động, hần phóng người hai tay bám vào trần hang. Có năm con Hắc Thiết Nghĩ đi vào thu gom huyết nhục vo thành những viên cầu to lớn làm hắn nôn mửa không thôi rồi nhanh chóng rời khỏi.

-Nơi này cũng không có gì để ở lại, tốt nhất là bám theo chúng.

Hắn nhẹ nhàng đi theo, đường đi khá ngoằn ngoèo càng lúc càng tiến sâu xuống lòng đất. Đi tới một con đường rộng lớn số lượng Hắc Thiết Nghĩ càng lúc càng đông làm Trần Duyên tò mò.

-Không ngờ nơi đây lại có nhiều Hắc Thiết Nghĩ thực lực không tồi, canh phòng cẩn mật như thế này ắt hẳn đây là phòng của nữ hoàng rồi.

Trần Duyên láo liết nhìn xung quanh thì thấy có rất nhiều Hắc Thiết Nghĩ lính canh điều mà chỉ có thể thấy ở ngoài cửa động. Theo sát 5 con Hắc Thiết Nghĩ kia đi vào quả nhiên hắn bị chặn lại, lại một lần nữa những con Hắc Thiết Nghĩ lính canh bao quanh lấy hắn.

Nhưng lần này có khác biệt rất lớn, chúng không hề ngửi mùi xác định đồng loại mà không ngần ngại tiến công.

-Có vẻ như đi vào đây đã là tử tội, chúng không cần biết ta là ai liền xông tới giết chóc.

Trần Duyên nghĩ thầm khoe miệng cũng nhếch lên nụ cười hiểm trá, hắn đã chờ đợi giờ phút này từ lúc thấy được đồng huyết nhục của các sư đệ đồng môn kia. Ngay lúc đó Trần Duyên sát khí đã nổi lên nhưng hắn phải kiềm nén lại, vẫn còn đại sự trước mắt không thể để cảm tình lấn át.

Lúc này đôi mắt Trần Duyên đã đỏ như máu, trong tâm trí bây giờ chỉ có giết chóc. Sát khí quanh thân hắn lan ra khắp nơi khiến cho lũ linh trùng kia cũng phải chùn bước.

Như một mũi tên lao tới, cả người Trần Duyên xuyên qua thân thể Hắc Thiết Nghĩ lính canh trước về ngõ ngách của những con kiến xung quanh. Không bỏ lỡ thời cơ hần phóng về phía mật thất, cánh tay như đao trăm sát tất cả chương ngại phía trước.

Hơn mười con Hắc Thiết Nghĩ lấy thân lấp lối đi bị Trần Duyên một trăm đứt làm hai, không có gì có thể ngăn cản, hắn như là chiếc máy chém khắp nơi đều là các thi thể rải rác của Hắc Thiết Nghĩ cùng với chất lỏng từ người chúng làm xung quanh bốc lên mùi khó ngửi.

Không quan tâm quá nhiều tới xung quanh mục tiêu duy nhất của hắn lúc này chính là mật thất đằng kia, sau một hồi chém giết nơi đây đã không còn một con Hắc Thiết Nghĩ nào Trần Duyên rào bước đi vào bên trong.

Trước mắt hắn lúc này là một thứ có vẻ giống như một con nhộng khổng lồ, to lớn tới mức sợ rằng dù có năm người ôm cũng không thể nào hết được. Thứ gớm giếc này đang thỏa thích thôn phệ từng viên huyết nhục do những con Hắc Thiết Nghĩ kia mang tới khiến cho hắn tức giận. Phía sau có một cái lỗ nhỏ liên tục nện ra từng quả trứng Hắc Thiết Nghĩ, tới đây Trần Duyên có thể khẳng định đây chính là Hắc Thiết Nghĩ nữ hoàng.

Ngay khi tiến lại gần thì một con Hắc Thiết Nghĩ toàn thân vàng óng thân thể to lớn cứng cáp nhảy xuống làm cho cả hang rung động, tiếng hét của nó làm cho những con Hắc Thiết Nghĩ xung quanh nằm rạp xuống về thần phục.

-Đây chắc hẳn là Hắc Thiết Nghĩ vương, thực lực của nó đã tiếp cận linh trùng Giáp đẳng, chỉ sợ tổn một ít thời gian nữa liền đột phá.

Trong lúc Trần Duyên đang nghĩ thầm thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

-Người đứng là vận cốt chó mà, không ngờ cả Kim Thiết Nghĩ gần như tuyệt tích cũng tự động bò tới trước mặt.

-Kim Thiết Nghĩ.

Trần Duyên về mặt ngây ngô nhìn lão.

Không cần nói cũng biết tiểu tử này không biết gì lão chỉ đành thở dài nói:

-Kim Thiết Nghĩ là linh trùng biến dị từ Hắc Thiết Nghĩ, không chỉ thực lực tăng tiến nhiều lần thậm chí cả trí lực cũng càng lúc càng nâng cao. Cho dù trong ức vạn Hắc Thiết Nghĩ cũng chưa chắc có thể sinh ra một Kim Thiết Nghĩ.

Nghe tới đây Trần Duyên cũng kinh ngạc không thôi, yêu thú khác biệt lớn nhất đối với nhân loại chính là linh trí. Chỉ khi nào đột phá cấp ba thì linh trùng yêu thú mới thật sự bước vào con đường tu luyện, trước đó chúng chỉ làm theo bản năng để nâng cao tu vi.

Trong số linh trùng của Trần Duyên chỉ có Tinh Thần Trùng Tiểu Mập Mập là mở ra linh trí, còn lại cũng chỉ có cặp Lục Đường Lang kia có một chút trí lực.

- Tiểu tử nguoi mau chóng thuận phục Kim Thiết Nghi này, công dụng của loại linh trùng này cực kì to lớn. Thời thượng cổ vì muốn săn tìm chúng thậm chí Hắc Thiết Nghi gần như bị diệt tuyệt, giờ đây chỉ có Ma Kiếm Lâm này là một trong rất ít nơi loại linh trùng này có thể tồn tại.

Nghe lời Chu lão nói lúc này trước mắt hắc Kim Thiết Nghi như là một núi vàng khổng lồ (ừ thì nó vốn màu vàng mà ^-^), không kìm nén lòng tham Trần Duyên chính diện xông tới ngành kháng đối càng to lớn kia.

Điều khiến hắc không ngờ tới là cơ thể sánh ngang với pháp khí Giáp đẳng lại chịu thua thiệt ngay trong lần giao phong đầu tiên. Cánh tay thường ngày có thể xuyên qua cơ thể yêu thú lại dễ dàng xuất hiện tia máu.

Sự hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt, từ khi “Khô Mộc Tiểu Pháp” đại thành tới nay không có yêu thú nào chịu được sức mạnh nhục thể của hắc. Đúng lúc này Kim Thiết Nghi chủ động tiến công, đôi càng to lớn mở rộng kẹp lấy hắc.

Chuyện không ngờ lại xảy ra, Trần Duyên mà Kim Thiết Nghi kẹp chặt kia lại là hư ảnh, đó chính là “Tam Trọng Phân Thân” công pháp Chu lão đã truyền lại cho hắc.

Trần Duyên làm sao có thể khinh địch, trong lúc Kim Thiếc Nghi còn đang ngỡ ngàng hắc phóng người về phía sau lấy tay làm đao nhắm chân mà chém tới.

Tiếng keng... chói tai vang lên kèm theo là tiếng rít đau đớn cùng giận dữ, Kim Thiết Nghi mặc dù cơ thể cứng cáp, lực lượng mạnh mẽ có thể sánh ngang với linh trùng Giáp đẳng nhưng do tốc độ quá chậm, hình thể thì lại khổng lồ trong nơi chật hẹp như mật thất này nó chỉ đánh làm cá cho Trần Duyên tùy ý chặt chém.

Một canh giờ trôi qua, Kim Thiết Nghi đã không còn gắng gượng nổi, hình thể to lớn cuối cùng cũng ngã xuống sức nặng làm cho hang sâu rung chuyển. Thân thể lúc này chỉ có thể dùng một câu để diễn tả, thương tích đầy mình. Không chỗ nào Trần Duyên bỏ sót, chỉ có thể trách con linh trùng này quá trâu bò. Trên tay hắc lúc này đã cầm kiếm pháp khí Giáp đẳng, còn đôi tay kia đã tê dại từ lúc nào.

Không bỏ lỡ thời cơ Trần Duyên liền xông tới một tay giữ chặt Kim Thiết Nghi tay còn lại bắt ấn của thần thông “Thần Không Vận Trùng”.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không đề

Hai canh giờ trôi qua, cuối cùng Kim Thiết Nghi cũng phải thuận phục. Trần Duyên lập tức thu vào túi linh thú dưỡng thương, dù sao đây cũng là linh trùng mà cả tu sĩ thời thượng cổ khát khao có được, không thể vì thương thế mà để lại ám tật trên người.

Nhìn xung quanh còn hàng ngàn hàng vạn Hắc Thiết Nghi Trần Duyên không còn cách nào khác đành phải tiêu diệt bọn chúng. Nơi này là lãnh địa của Ma Kiếm Tông không thể để rơi vào tay yêu thú. Trần Duyên vỗ túi trữ vật, hơn ngàn con Thực Huyết Trùng hung dữ lao ra trong đó còn có Tiểu Huyết và cặp Lục Đường Lang. Trần Duyên không chế bọn chúng huyết tẩy nơi đây, như chỉ chờ có vậy Thực Huyết Trùng đói khát liền xông tới.

Nửa ngày trôi qua Hắc Thiết Nghi gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn số lượng rất nhỏ may mắn trốn thoát. Điều khiến Trần Duyên bất ngờ là những con Thực Huyết Trùng Bính đẳng đã có dấu hiệu tiến cấp.

- Thì ra sau khi thôn phệ ngàn vạn con Hắc Thiết Nghi rốt cuộc bọn chúng cũng bắt đầu tạo kén, sau này ngoài trừ thôn phệ yêu thú cấp cao ra thì ta có thể lấy số lượng bù đắp.

Điều này làm hắc vui mừng khôn xiết, mặc dù tìm được ngàn vạn yêu thú không phải là điều dễ dàng nhưng trọng yếu chỉ cần thực lực đều có thể làm được.

Đại lục Trần Duyên đang sinh sống tuy nói là do hai thế lực nhân loại và yêu thú cùng nhau phân chia nhưng đó là chuyện của các bậc tiền bối đỉnh phong của hai bên ngang bằng. Số lượng yêu thú đông gấp ngàn vạn lần nhân loại là điều không ai có thể phủ nhận, những cánh rừng rộng lớn như Ma Kiếm Lâm thì càng không thể thiếu, nếu không thì làm sao có chuyện một tông môn có thể sở hữu nguồn tài nguyên lớn như vậy.

Mang theo tâm tình sáng khoái trở về nơi tập trung của chúng đệ tử, Trần Duyên liền thoải mái ngã lưng xuống đất. Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao của hắc quá nhiều sức lực, chân khí cũng như tinh thần. Không chế linh trùng quá lâu làm tinh thần hắc như bị đè nặng thứ duy nhất hiện nay để hồi phục chính là ngủ một giấc thật sâu.

Ngày hôm sau Trần Duyệt liền bị tiếng huyền não của chúng đệ tử xung quanh làm tỉnh giấc. Chưa kịp định hình suy nghĩ thì ngoài lều đã có tiếng gọi.

-Kính thưa đại sư huynh chúng ta có tin vui.

Từ khi ba tên đệ tử bắt kính kia bị Trần Duyệt xử lí chúng đệ tử xung quanh nhìn hắn như thể ác ma, trong ánh mắt luôn có tia kính sợ. Thậm chí bên trong chúng đệ tử còn lưu truyền biệt hiệu Trần Huyết Ma bởi vì mỗi lần hắn ra tay là mỗi lần máu nhuộm mặt đất.

-Có chuyện gì mau nói.

Hắn lãnh đạm nói. (dù sao cũng là đệ tử chân truyền cách nói chuyện cũng phải ra dáng không thể làm mất mặt được ^-^).

Nghe tiếng đáp lại của Trần Duyệt tên đệ tử bên ngoài chột căng thẳng, hắn nhận ra bản thân vừa làm phiền giấc ngủ của tên ác ma này.

-Thưa... thưa đại sư huynh, sư thúc có căn dặn huynh tới đó gặp người.

Trần Duyệt nghe nhắc tới sư thúc hắn liền bước ra, chúng đệ tử xung quanh liền cảm nhận được áp lực vô hình từ phía hắn. Thì ra Trần Duyệt mới vừa trải qua cuộc giết chóc nên sát khí từ người vẫn chưa tiêu tan hết làm chúng đệ tử xung quanh chột căng thẳng không dám ngẩng mặt lên, còn riêng tên đệ tử đứng gần nhất cả người run rẩy tưởng mình đã chọc giận tới hắn.

Nhận ra điều đó Trần Duyệt liền thu liễm sát khí, thấy không khí xung quanh đã bớt nặng nề hắn mới quay ra mỉm cười hỏi:

-Vị sư đệ kia chẳng hay Bạch Nhiên sư huynh sự việc gì cần gọi ta gấp như vậy.

Thấy vẻ mặt tươi cười bình thản của Trần Duyệt hắn mới vững tâm tiếp tục nói.

-Bẩm chuyện là không biết tại sao đàn Hắc Thiết Nghi bao vây Bạch Lang Thôn không biết vì có gì mà đã bị tiêu diệt toàn bộ. Bạch sư thúc muốn mời sư huynh tới đó đàm đạo.

-Thì ra là vậy, không ngờ tình báo lại tới sớm như vậy. Bạch Nhiên sư huynh chắc đã nhìn ra manh mối gì rồi. Nhưng thì sao chứ, chỉ cần ta không thừa nhận là được.

Nghĩ rồi Trần Duyệt vẻ mặt vui mừng đáp lại.

-Thì ra là có chuyện tốt như vậy sao. Sư đệ mau thông báo với Bạch sư huynh ta sẽ tới ngay.

Tên đệ tử thở phào nhẹ nhõm liền mau chóng rời khỏi, đứng gần tên nóng lạnh bất thường này làm hắn không thể yên lòng.

Nhìn thấy tên đệ tử kia thực mạng rời khỏi Trần Duyệt cũng nhanh chóng đi theo. Bước vào trong lều, trung niên bạch bào đứng đó mỉm cười như chờ hắn. Trần Duyệt chấp tay cúi chào.

-Bạch Nhiên sư huynh.

-Trần Duyệt sư đệ, ta không ngờ đệ lại tới đây sớm như vậy.

Bạch Nhiên ha hả cười.

-Đương nhiên là phải tới sớm rồi, nếu không nhờ Bạch Nhiên sư huynh ra tay thì làm sao chúng ta lại có chiến thắng lớn như vậy.

Nghe tới đây Bạch Nhiên liền im bặt, hắn không ngờ tên sư đệ này lại lẻo mép tới vậy. Bản thân hắn chưa kịp nói ra nghi vấn thì bị tên này chặn lại.

-Sao sư huynh có gì không vừa lòng? Có phải lời ta nói có gì không đúng.

-Đương nhiên là không đúng rồi, đây là nhiệm vụ tông môn bàn giao cho đệ tử Luyện Khí kì, cho dù ta có mười cái mạng cũng không dám tự tiện ra tay.

Nói tới đây Bạch Nhiên khoé miệng hiện ra nụ cười.

-Sự việc thần bí này tới cả ta cũng không biết được, chẳng hay sư đệ có cao kiến gì chăng?

Nghe giọng điệu Trần Duyệt đã đoán ra được tên sư huynh này nghi ngờ hắn.

-Làm sao ta biết được, chắc là có vị tiền bối nào đó vô tình đi ngang qua chột thấy trong lòng không thoải mái liền ra tay trút giận hay là bị yêu thú mạnh mẽ nào đó trong lúc đói bụng đi ngang qua.

Bạch Nhiên khi mới xem thường, không ngờ lí do vô lí như vậy mà tên này cũng không biết xấu hổ nói ra.

-Cách đây hai ngày không biết sư đệ đã đi đâu?

Lúc này trong lòng Trần Duyên rối loạn, hấn bỏ qua một chuyện quan trọng. Tu sĩ Trúc Cơ kì có thần thức có thể quan sát xung quanh.

- Sư huynh theo dõi ta.

- Đâu có, sư đệ đâu cần phải nghiêm trọng như vậy, chỉ là việc ngay trước mắt không thể nào xem như không có được.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Ta chỉ đi dò xét xung quanh thôi. Không phải sư huynh nghĩ việc này do một đệ tử Luyện Khí kì như ta làm chứ.

- Ta đâu có nói như vậy, chỉ là hướng của sư đệ rời đi lại trùng hợp với phương hướng đi tới Bạch Lang Thôn thôi.

Hắn luôn miệng nói không phải nhưng trong đầu đã khẳng định do Trần Duyên gây ra. Nhìn vào sát khí ban đầu trên người Trần Duyên hắn biết được thứ sát khí đó không thể hình thành từ việc giết một hai đệ tử. Nhìn tên sư đệ này Bạch Nhiên cũng hiểu lí do tại sao chính sư phụ yêu cầu hắn tới đây trao nhiệm vụ bất khả thi này cho Trần Duyên. Còn lí do thì Bạch Nhiên cũng không thêm hỏi tới, ai cũng có bí mật của riêng mình, kẻ nhân nhả như hắn chỉ ước càng nhẹ thân càng tốt hơi đâu để ý chuyện xung quanh.

- Nhiệm vụ tông môn giao cho Phong Ma Sơn chúng ta đã hoàn thành, ngay hôm nay tất cả đệ tử sẽ di dời tới Bạch Lang Thôn chốn giữ.

- Ngay cả ta cũng phải đi theo sao?

Trần Duyên thất vọng, thú triều cỡ nhỏ này là thời gian vàng cho hắn tăng cường thực lực, nếu đi cùng các sư huynh đệ khác thì rõ ràng là cầm chân hắn.

Thấy vẻ mặt thất vọng của hắn Bạch Nhiên cười xòa:

- Lệnh này sư phụ ban ra chỉ dành cho đệ tử không đủ khả năng tự thân xông xáo Ma Kiếm Lâm thôi, ta nghĩ sư đệ có thực lực tự bảo vệ mình nên có thể toàn quyền quyết định, chỉ cần không đi tới địa phận nguy hiểm được đánh dấu trên địa đồ là được.

Nghe tới đây Trần Duyên vui mừng đón lấy địa đồ Bạch Nhiên ném tới, vừa định cáo từ rời đi thì chợt nhớ ra.

- Bạch Nhiên sư huynh, không biết đệ tử Thiên Độc Sơn hiện giờ đang nghỉ chân ở đâu?

- Sư đệ muốn hỏi tiểu tình nhân ở đâu đúng không?

Việc hắn và Hà Diệu cùng nhau chơi đùa phá phách ở Ma Kiếm Sơn không ai không biết. Nhìn thấy vẻ không muốn nói của hắn Bạch Nhiên phì cười.

- Nếu sư đệ muốn đi tới đó thì thật đáng tiếc, đệ tử Thiên Độc Sơn được ra cấm lệnh không được rời khỏi, phải ở lại không chế độc trận bảo vệ tông môn.

Trần Duyên thất vọng, hắn nghĩ rằng đây sẽ là cơ hội tốt để cùng tiểu đạo lữ đồng hành.

- Vậy sư huynh có biết đệ tử Bình Địa Sơn đang ở chỗ nào?

- Không phải sư đệ muốn tới đó gây phiền phức chứ?

Bạch Nhiên liếc một mắt nhìn Trần Duyên, hắn nhận thấy tên sư đệ này không phải là kẻ lo chuyện bao đồng không thể nào có chuyện tự nhiên đi hỗ trợ sư huynh đệ đồng môn.

- Sư huynh không cần quá đa nghi, Lục Trưởng Lão có ân với ta nên đệ sẽ không gây chuyện thị phi.

Bạch Nhiên bán tín bán nghi nhưng vẫn chỉ đường cho hắn.

Trần Duyên sau đó liền cáo từ rời khỏi, vẫn một thân một mình tới khi khuất dần sau tán lá.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bình Địa Sơn đệ tử

Bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện những con chim hót hoăng cật cánh bay lên, từ trong bụi rậm một dã nhân bước ra. Đầu tóc thì rối bù, y phục xộc xệch không còn nguyên vẹn, khắp người đầu đầu cũng là vết máu khiến người khác nhìn vào cũng không nhận ra được đây là máu nhân loại hay của yêu thú nhưng chỉ có đôi mắt hữu thần kia vẫn không hề có một tia chán chường mệt mỏi, ánh nhìn sáng quắc khiến dã thú xung quanh khiếp sợ.

Tên dã nhân kia không ai khác chính là Trần Duyệt, hôm nay đã là ngày thứ mười hán lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm. Số yêu thú hán tiêu diệt trong những ngày qua đã không ít hơn đàn Hắc Thiết Nghĩ kia, số lần suýt mất mạng cũng không nhớ nổi. Cũng nhờ Chu lão chỉ hướng mà Trần Duyệt nhiều lần tránh thoát những mối nguy hiểm trực chờ.

Phía trước chính là nơi Trần Duyệt đang tìm kiếm, đây là trại của chúng đệ tử Bình Địa Sơn. Nhìn thấy hơn trăm lều trại xếp cạnh nhau sang sát hán cũng đoán được nhiệm vụ của đệ tử Bình Địa Sơn cũng không đơn giản.

Từ xa trông thấy có kẻ lạ mặt đang tiến lại gần thì hai đệ tử cầm giáo dài chĩa về phía hán hét lớn:

-Nơi đây là địa phận của đệ tử Ma Kiếm Tông đạo hữu là ai mà dám tiếp cận.

Vừa thấy Trần Duyệt đưa ra thân phận lệnh bài đệ tử chân truyền hai tên kia bất ngờ nhìn nhau, một tên chạy vào trong còn tên còn lại chấp tay nói:

-Thì ra là sư huynh đồng môn, không biết sư huynh tới đây có phải do tông môn có gì dặn dò.

-Không có gì, chỉ là ta với Thành Lực sư đệ là hảo hữu nhân tiện đi ngang ghé vào thăm hán.

Giọng nói thản nhiên của Trần Duyệt cất lên, nghe thấy tên đệ tử kia cũng ngỡ ngàng. Cái gì mà nhân tiện, hán đã quan sát rất kĩ từ xa chỉ có một mình vị sư huynh này độc hành trong Ma Kiếm Lâm điều này đã quá khủng bố rồi mà hán còn nhân tiện ghé qua đúng là bất khả tư nghị.

Trong lúc hán không biết phải hành sự ra sao thì tên đệ tử kia quay trở lại, đi cùng với hán là một trung niên cao lớn. Hán mừng rỡ chấp tay nói:

-Đại sư huynh, vị sư huynh này...

-Được rồi, sư đệ làm tiếp nhiệm vụ của mình đi.

Không để hán nói hết trung niên giơ tay bước tới ánh mắt dò xét hướng về phía Trần Duyệt:

-Ta là Kim Vãn đại đệ tử của Lục Trường Lão, không biết danh tánh sư đệ là ai, chẳng hay tới đây có chuyện gì?

Thấy Kim Vãn lễ độ nói chuyện Trần Duyệt cũng không muốn làm mất mặt chấp tay nói.

-Sư đệ là Trần Duyệt, đệ tử của Tứ Trường Lão lần này tới là muốn tới đây gặp mặt hảo hữu Thành Lực.

Nhận lấy lệnh bài đệ tử chân truyền của Trần Duyệt xác nhận danh tánh của hán Kim Vãn liền mỉm cười đón tiếp.

-Thì ra là Trần sư đệ, mau vào mau vào ta đã nghe sư phụ nói qua, không ngờ sư đệ lại là người gần đây nhất có thể chịu đựng một tháng dưới Luyện Tâm Thác.

Trần Duyệt miễn cưỡng nở nụ cười.

-Không biết sư đệ đồng hành cùng ai, các sư huynh đệ khác tại sao không thấy mặt?

-Kim sư huynh không cần phải bận tâm, ta một mình tới đây.

Kim Vãn biến sắc chăm chú quan sát Trần Duyệt nhưng lại không nói gì, cả hai cùng nhau đồng hành tới căn lều lớn đặt ở trung tâm.

-Thành Lực sư đệ chúng ta có khách quý tới chơi.

Tiếng của Kim Vãn vang lên làm Thành Lực bất ngờ:

-Khách quý nào lại quá cố tới đây ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này?

Nghĩ thầm Thành Lực liền bước ra đón tiếp, nhìn thấy Trần Duyệt hán cũng ngỡ ngàng.

-Thì ra là Trần Duyệt sư huynh không ngờ chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh này.

Thành Lực nhìn về ngoài như dã nhân của hán bất chợt cười lớn.

-Là lỗi của ta, đáng lẽ phải đưa Trần Duyệt sư đệ đi tẩy rửa thân thể làm tiệc tẩy trần cho sư đệ mới phải.

Kim Vãn cười ha ha.

-Đúng là không hổ danh đệ tử Bình Địa Sơn, người nào cũng nói cười hào sảng.

-Hai người không cần phải quá khách sáo, tiệc tẩy trần thì xin miễn cho, chỉ cần tắm rửa là được. Không giấu gì đã ta đã lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm nhiều ngày nay chưa được nghỉ ngơi.

Thấy Trần Duyên cũng không khách sáo nói cũng khiến Kim Vãn và Thành Lực hợp ý liền dẫn hấn tới căn lều trống gần đó.

-Sur đệ cứ nghỉ tại đây, ngày mai chúng ta sẽ tấn công vào Mãnh Ngưu Thôn lúc đó đành nhờ sur đệ lược trận rồi.

Kim Vãn ha hả cười, không muốn làm phiền Trần Duyên cũng nhanh chóng cáo từ.

Trần Duyên đã rời đi khỏi lều trại lúc mặt trời còn chưa lên, hấn phóng người trên những cành cây như một tiểu hầu tinh ranh. Một canh giờ sau, trước mắt là một bình địa rộng lớn. Không hề có một cỏ cây nào tồn tại, nói đúng hơn là tất cả những thứ ngáng đường đều đã bị những dấu chân to lớn dẫm đạp.

Trong lúc còn đang đánh giá tình cảnh xung quanh Trần Duyên bỗng cảm nhận được tia nguy hiểm liền phóng người về phía trước, chỗ hấn đứng ban đầu xuất hiện ba cây hắc thiết phi châm bay tới.

-Ha...ha...ha... không ngờ Trần Duyên sur đệ lại gấp gáp như vậy, Mãnh Ngưu Thôn còn đó chứ không thể nào chạy mất được.

Trần Duyên biến sắc vội vàng lùi lại dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn lại.

-Không thể nào, không ngờ kẻ này lại có thể áp sát ta như vậy mà không gây ra bất kì tiếng động nào.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh Trần Duyên gằn giọng nói:

-Có gì mà Kim Vãn sư huynh theo dõi ta tới tận đây?

-Sur đệ quá đa nghi rồi, do tình cờ đi ngang qua thì thấy sur đệ rời khỏi nên ta tò mò bám theo mà thôi.

Kim Vãn vừa nói trên mặt vẫn giữ nụ cười sáng lạng.

Có đánh chết Trần Duyên cũng không tin, việc hấn tới đây hoàn toàn là do ngẫu hứng không hề có tính toán trước. Không thể nào có sự trùng hợp được, khẳng định là bản thân đã bị theo dõi từ khi rời khỏi.

Hừ lạnh, Trần Duyên vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp”, chân đạp “Tam Trọng Phân Thân” xuất hiện ba thân ảnh cùng xông tới. Kim Vãn không hề bối rối, từ đằng xa lấy ra vô số châm phóng tới.

-Ngày hôm nay ta sẽ cho sur đệ thưởng thức tuyệt kĩ của ta “Bạo Vũ Hoa Châm”.

Vô số phi châm rơi xuống như mưa, hai phân thân che chắn phía trước liền trở thành bàn kim di động tự nhiên tan biến làm lộ ra hấn phía sau.

-Trần Duyên sur đệ dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn chỉ cần đệ giao ra túi trữ vật ta đảm bảo sẽ tha cho đệ một mạng.

Nghe thấy thì ra đối phương thêm muốn bảo vật của mình Trần Duyên hừ lạnh nói.

-Kim Vãn ngươi thân là đệ tử chân truyền mà còn thiếu bảo vật sao?

-Hừ ngươi thì biết cái gì, trên Bình Địa Sơn chỉ riêng đệ tử chân truyền đã gần mười người, tài nguyên tu luyện làm sao có thể phong phú chứ.

Nói tới đây Kim Vãn nhìn tới Trần Duyên như thấy một núi bảo vật.

-Còn ngươi thì khác, cả Phong Ma Sơn chỉ có mình sur đệ ngươi là đệ tử chân truyền bảo vật, tài nguyên khẳng định không thể thiếu. Đặc biệt là từ một tên phế vật mà không đầy hai năm đã có bản lĩnh độc hành trong Ma Kiếm Sơn đúng là Tứ Trưởng Lão bỏ vốn gốc.

-Kim Vãn ngươi nghĩ bản thân có khả năng giữ ta lại đây sao?

Nói tới đây Trần Duyên hừ lạnh nhưng tâm trí hấn cũng đang dò xét cẩn thận xung quanh.

-Đương nhiên là ta không tới đây một mình, dù sao ngươi cũng là đệ tử chân truyền chắc hẳn phải có thủ đoạn bảo mệnh.

Kim Vãn lấy ra một tấm phù lục bót nát, ngay lập tức hơn hai mươi bóng đen hiện lên bao vây Trần Duyên ở giữa.

-Sur đệ nghĩ bao nhiêu người ở đây có đủ bản lĩnh giữ ngươi ở lại hay không?

Thấy mọi chuyện đều thuận lợi như dự định hấn cao hứng cười to. Trong lúc khoái trí bỗng nhiên có điều gì đó làm nội tâm hấn cảm giác không lành, lúc này liền nhìn qua Trần Duyên gương mặt không hề có ý lo lắng hay sợ sệt.

Ngay khi Kim Vãn muốn lên tiếng thì Trần Duyên đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng khiến hấn nổi giận. Không ngờ trong hoàn cảnh này tên kia vẫn không hề để hấn trong mắt. Ngay khi vừa muốn lao tới thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, mặt dù không rõ ràng nhưng không thể nào qua mặt được hấn.

-Chuyện gì xảy ra? Không lẽ...

Kim Vẫn không dám tin nhìn qua thanh niên đang nở nụ cười thâm độc.

-Không biết sư huynh có ngửi được mùi hương quen thuộc xung quanh đây?

Nghe Trần Duyên nhắc nhở hắn mới nhận ra, mùi này không chỉ với hắn mà còn với tất cả đệ tử trên Bình Địa Sơn. Đó chính là mùi của phân Động Địa Tượng, mùi rất nhẹ nhưng hắn khẳng định chính là nó. Thứ này quen thuộc tới nỗi khi ngửi thấy Kim Vẫn lại nghĩ đây là chuyện đương nhiên mà quên mất rằng đây là Ma Kiếm Lâm chứ không phải Bình Địa Sơn.

-Tiểu tử nguoi giờ trò gì mau nói ra.

Mặt đất càng lúc càng rung lắc dữ dội khiến chúng đệ tử Bình Địa Sơn đã không còn giữ được bình tĩnh. Lúc này, từ phía xa kia là những bóng đen hình thể khổng lồ đang tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Âm mưu bại lộ

Màn đêm tối đen bao phủ không gian nhưng làm sao có thể ngăn cản thị lực của tu sĩ, hình ảnh rõ mồn một xuất hiện trước mắt bọn hắn.

Một đàn Hắc Miêu điên cuồng lao tới, đó chính là Nguyệt Miêu yêu thú cấp một Giáp đẳng nổi tiếng là sát thủ bóng đêm. Chúng linh hoạt nhất là đêm trăng tròn, như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện.

Đàn Nguyệt Miêu này chính là yêu thú đã đánh chiếm Mãnh Ngưu Thôn. Nhìn hơn trăm con hắc miêu dáng hình thon gầy xông tới làm cho chúng đệ tử Bình Địa Sơn hoảng sợ, Kim Vận cố lấy bình tĩnh hét lớn:

-Không được rối loạn, các sư đệ mau theo ta mở đường máu lui ra khỏi đây.

Hắn quay qua Trần Duyên khuôn mặt miễn cưỡng cắn răng nói:

-Trần Duyên sư đệ, tình hình hiện giờ chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện cũ, đồng tâm hiệp lực cùng tìm đường sống trong chỗ chết.

Lời đệ nghị hấp dẫn kia vậy mà không lay động được Trần Duyên, hắn chấp tay sau lưng vẻ mặt lạnh nhạt như thể là kẻ ngoài cuộc.

-Tên ngu xuẩn không biết trời cao đất dày kia, hiện nay nguoi chỉ có hai lựa chọn một là đi theo bọn ta, hai là chết. Nguoi mau chọn đi.

Một tên đệ tử khác tức giận, hắn lấy ra pháp khí như chỉ chờ Trần Duyên trả lời không hợp ý liền ra tay.

Bỗng nhiên Trần Duyên nở nụ cười khinh miệt làm cho hắn điên tiết rút kiếm xông tới.

-Lam sư đệ hãy khoan...

Con phần nộ đã làm hắn điên cuồng, tình hình hiện giờ khiến hắn không thể nào bình tĩnh nghe Kim Vẫn ngăn cản. Có người đi đầu liền có kẻ tiếp bước, hơn mười đệ tử khác cũng cùng nhau xông tới vây công Trần Duyên.

-Các nguoi nghĩ bản thân có thể giết ta.

Nói rồi hơn ngàn con linh trùng xông ra ồ ạt tiến đến khiến cho bọn chúng hoảng sợ. Chớp mắt trôi qua ba bộ xương cốt rơi là tả xuống đất trước ánh mắt kinh dị của những kẻ xung quanh.

Lúc này ngay cả Kim Vẫn cũng phải run rẩy môi mấp máy nói:

-Nguoi... nguoi dám giết đồng môn đứng... đứng là tội ác tày trời ta sẽ báo cáo việc này lên chấp pháp đội xử tử nguoi.

Bây giờ trong mắt bọn hắn Trần Duyên như thể ác ma, không muốn hoảng sợ cũng khó, có kẻ nào tận mắt chứng kiến đồng bạn bị thôn phệ từng khối huyết nhục chết một cách đau đớn mà không kinh hãi.

Không để ý tới bọn chúng Trần Duyên nhắm tới một hướng phóng nguoi đi trong bóng đêm. Phương hướng này chính là lỗ hổng của đàn Nguyệt Miêu do chính Chu lão mách bảo, đây cũng là lí do khiến hắn bình tĩnh như vậy.

Vừa rời đi Chu lão cũng hiện lên không kiềm được vẻ nghi hoặc nói:

- Tiểu tử làm sao ngươi biết phân của Động Địa Tượng lại có sức hấp dẫn với yêu thú như vậy.

Trần Duyên mỉm cười:

- Làm sao ta biết thứ này có tác dụng hay không? Chỉ là trong hoang dã phân voi thường làm cho dã thú săn mồi chú ý tới nên ban này mới thử dùng cách này.

Chu lão ngẩn ngơ một hồi cũng liền thở dài thán phục:

- Lão phu không ngờ ngươi có thể nghĩ ra được diệu kế này, bình thường Động Địa Tượng có lãnh thổ rộng lớn yêu thú khác không dám xâm nhập nên điều này không có ai ghi chép lại.

- Ta cũng chỉ là thử nghiệm thôi, nếu chính tay giết chết bọn chúng có khả năng để lại dấu vết, dù sao những đệ tử này cũng là của Bình Địa Sơn thậm chí còn có một tên đệ tử chân truyền. Nếu để lộ ra khẳng định Bát Trưởng Lão sẽ không bỏ qua cơ hội này mà trừ khử ta.

Về mặt hấn lúc này hiện lên vẻ e dè.

- Chính vì vậy nên ngươi mới phải tìm cách dụ dỗ bọn Nguyệt Miêu tới đây xóa sạch mọi dấu vết.

- Thật ra ta cũng chỉ đánh cược thôi, nếu như không có tác dụng thì đành phải đích thân ra tay nhưng không ngờ là thu hoạch ngoài mong đợi.

Lúc này Trần Duyên đã rời xa khỏi bọn chúng, hấn dừng lại rồi giả như đang tìm kiếm thứ gì đó xung quanh. Trong lúc chu lão cũng đang khó hiểu thì lúc này có hàng trăm bóng người lao tới.

- Trần Duyên sư huynh, là ta Thành Lực đây.

Thành Lực dẫn đầu đi theo sau chính là chúng đệ tử Bình Địa Sơn, Trần Duyên trong lòng thầm nghĩ:

- Đúng là không uổng công ta chờ đợi mà.

- Thì ra Thành Lực sư đệ cũng đã tới, khi này nghe tiếng động lớn ta liền phóng thẳng ra đây kiểm tra xem thực hư thế nào.

Nghe Trần Duyên nói hấn cũng tạm thời tin tưởng.

- Thì ra là vậy, lúc này có tới lều tìm sư huynh nhưng không thấy đâu thì ra là đã đi trước ta một bước.

- Đâu đâu, chỉ là do sư đệ tốn thời gian chờ nhân số tập hợp cho nên không thể bằng ta một thân một mình rồi.

Bỏ qua màn chào hỏi rườm rà Thành Lực gấp gấp nói:

- Sư huynh có tìm thấy manh mối gì ở quanh đây không, lúc này ta đi qua chỗ của đại sư huynh nhưng không thấy hấn ở đâu, ngay cả những đệ tử thân cận nhất cũng biến mất.

- Ta cũng không biết, khi này nghe tiếng động liền tức tốc tới đây không hề thấy kẻ nào qua lại. Chẳng lẽ tiếng động phát ra vừa rồi là do...

Nghe tới đây Thành Lực cũng gật đầu, chính hấn cũng có suy nghĩ như vậy. Cảm giác không lành xuất hiện trong đầu hấn.

- Các sư đệ nghe lệnh, mau chóng tản ra xung quanh tìm kiếm tung tích của đại sư huynh nhưng không được gây ra âm thanh lớn, ban đêm trong Ma Kiếm Lâm không phải là nơi chúng ta có thể tùy tiện.

- Tuân lệnh sư huynh.

Chúng đệ tử nhận lệnh liền như con gió biến mất trong màn đêm trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyên. Thấy vẻ nghi ngại của hấn Thành Lực cũng cười nói:

- Tốc độ như vậy tuy có nhanh nhưng chắc không thể nào sánh bằng Trần Duyên sư huynh đúng không?

- Đúng như sư đệ nói nhưng mà mấy trăm đệ tử cùng có tốc độ nhanh như vậy thật khó tưởng tượng.

Thân pháp vốn là thứ rất khó luyện, nhất là đối với các đệ tử trẻ ngày thường chỉ biết lao đầu vào những công pháp uy lực mạnh nên hiếm ai đi rèn luyện thứ mất thời gian này. Lúc này Kim Vận cũng dùng thân pháp này để bám theo khiến hấn không thể nào phát hiện ra.

- Đây là “Thất Thái Bộ” công pháp Giáp đẳng cấp một, chỉ có công dụng duy nhất là khiến thân pháp nhẹ nhàng. Đây là một bước quan trọng trong quá trình luyện thể do chính sư phụ nghiêm lệnh phải làm theo nên tất cả đệ tử đều phải tu luyện.

Hai người vừa tìm kiếm vừa trao đổi, chẳng bao lâu dưới sự dẫn dắt của Trần Duyên hấn đã tới gần khu vực lúc này.

Thành Lực kiểm tra dấu vết xung quanh về mặt biển sắc lấy ra phù lục báo hiệu bóp nát. Ba hồi thờ sau tất cả đệ tử đều tập hợp, trước mắt bọn họ là

cảnh tượng không thể nào thể thảm hơn. Thậm chí có một tiểu sư đệ lần đầu ra ngoài lịch luyện liền chịu không được mà nôn mửa.

Trên mặt đất, thân cây cỏ thụ khổng lồ, những viên đá tảng rắn chắc đâu đâu cũng là dấu vết tranh đấu. Huyết nhục văng ra tứ tán khắp nơi, một người can đảm tiến lại gần kéo ra một cái xác có vẻ nguyên vẹn nhất nhưng cũng đã bị phá hoại gần như không thể nhận diện được.

Không khí lúc này đã trở nên nặng nề hơn, Thành Lực đi ra kiểm tra xung quanh xác nhận không ai còn sống sót. Về mặt hấn càng lúc càng âm trầm quan sát mọi dấu vết xung quanh nói:

-Dấu vết ở đây tất cả đều là do Nguyệt Miêu gây ra, có lẽ đại sư huynh rơi vào ổ phục kích của chúng.

Suy đoán của Thành Lực cũng được số đông đệ tử ủng hộ đặc biệt là Trần Duyệt. Mọi thứ diễn ra đúng như những gì hấn đã sắp xếp, bỗng nhiên tên tiểu sư đệ về mặt hoảng sợ ban nãy lại đứng ra nói:

-Sư huynh, đệ không tin đại sư huynh lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thành Lực quay ra hỏi:

-Ý của sư đệ là...

-Đại sư huynh đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn thân kinh bách chiến không thể nào lại đưa sư huynh đệ ra ngoài vào ban đêm như vậy, vả lại đây không phải lãnh thổ của Nguyệt Miêu không thể có chuyện tất cả bọn chúng đều tập trung một chỗ được.

Lời hấn nói chắc nịch làm cho chúng đệ tử xung quanh cũng dần tán thành, Thành Lực cũng chậm chậm lắng nghe.

-Theo đệ đại sư huynh không phải bị rơi vào vòng vây yêu thú mà bị kẻ khác mưu hại bằng cách lôi kéo Nguyệt Miêu tới đây hòng vừa tiêu diệt tất cả vừa xóa dấu vết.

Nghe tới đây sự nghi ngờ trong lòng những đệ tử xung quanh cũng bắt đầu dấy lên, tất cả đồng loạt nhìn về phía Trần Duyệt. Dù sao hấn cũng là người đứng gần hiện trường nhất.

Lúc này ngay cả Thành Lực cũng bắt giác nhìn về phía Trần Duyệt trong lòng nổi lên nghi kị.

-Hừm chẳng lẽ ngay cả Thành Lực sư đệ cũng nghi ngờ ta là hung thủ sát hại Kim Vãn sư huynh sao?

Nghe Trần Duyệt hỏi lại Kim Vãn cũng trở nên chần chừ, ngay lúc này tên đệ tử kia cũng hô hào.

-Thành Lực sư huynh, lúc này không phải lúc yếu mềm, đại sư huynh không thể nào chết oan uổng như vậy. Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

-Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

Hấn quỳ xuống khẩn thiết cầu xin khiến cho chúng đệ tử xung quanh cũng không kìm được xúc động cũng đồng loạt quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đánh cược sai lầm

Trong lúc Thành Lực do dự Trần Duyệt mỉm cười hiền nhiên bước tới gần tên đệ tử kia khiến hấn lo sợ lùi bước. Trong hàng những đệ tử tu vi cao cường cũng đứng ra ngăn cản.

-Không cần phải căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn hỏi vị sư đệ can đảm này tên gì thôi.

-Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ Văn Lâm chính là tên ta.

Thấy các vị sư huynh che chở phía trước Văn Lâm thờ phào nhẹ nhõm không nghi kị hết lên, ánh mắt liếc nhìn như khiêu khích hấn.

-Sư đệ không được vô lễ với Trần Duyệt sư huynh, nên nhớ bản thân ngươi chỉ là đệ tử ngoại môn kiến cỏ không được xúc phạm đệ tử chân truyền.

Thành Lực giận dữ hét lớn, điều hấn vừa làm chủ yếu là muốn bảo vệ Văn Lâm. Xúc phạm đệ tử chân truyền không phải là tội nhẹ, nếu Trần Duyệt nổi giận thậm chí có thể đi hấn Thành Lực cũng không có thực lực ngăn cản.

Nhưng bọn hấn đâu có nghĩ được như vậy, Văn Lâm dùng ánh mắt tức giận liếc nhìn Thành Lực nhưng cũng không nói gì cúi đầu.

-Ý của Văn sư đệ là ta đã hại chết Kim Văn sư huynh?

-Điều này ai cũng đã tự rõ không cần ta phải nói.

Trông thấy hầu như tất cả đệ tử đều ủng hộ bản thân làm cho lòng tin của Văn Lâm tăng vọt không cần phải xem mặt mũi của Thành Lữ, dù sao hắn cũng không phải là đệ tử chân truyền duy nhất, sau chuyện này khẳng định bản thân sẽ được một đệ tử thân truyền khác đối nghịch với Thành Lữ thu làm dưới trướng thậm chí là được Lữ Trường Lão để ý thu làm đệ tử không chừng.

Suy nghĩ trong đầu càng làm hắn khoái trí mà không biết bản thân đã làm ra chuyện ngu ngốc tới mức nào.

-Các ngươi đều nghĩ rằng bản thân ta không đủ thực lực nên phải dẫn dụ đàn Nguyệt Miêu vây công bọn hắn?

Thấy mọi người xung quanh không nói gì như thằm khắng định, chỉ có Thành Lữ đứng gần đó vội vàng lao ra ngăn cản.

-Trần Duyên sư huynh, sự việc này vẫn chưa có bằng chứng xác thực không ai dám khẳng định, mọi việc chỉ là suy đoán. Việc này cần đợi về tới tông môn xem xét lại.

-Thành Lữ sư huynh, những người nằm đó có phải là sư huynh đệ chúng ta không. Nếu như chuyện này đem về tông môn dưới sự che chở của Tứ Trường Lão ai có thể là gì được hắn. Mối thù của họ ai có thể trả.

Văn Lâm hét lên, nếu như việc này đem về tông môn có khả năng công lao của hắn sẽ đổ sông đổ biển. Vì lần lập công này hắn đã không tiếc mọi thứ thậm chí là đắc tội với hai đệ tử chân truyền nên không thể cho qua dễ dàng như vậy được.

-Văn Lâm sư đệ nói không sai, thù của họ chúng ta phải báo. Nếu như Thành Lữ sư huynh ngại thì cứ việc đứng một bên quan sát ta không tin chúng ta không tiêu diệt được hắn.

Nhìn thấy hơn mười tên đệ tử che chở cho Văn Lâm hét lên Trần Duyên cũng đoán ra được bọn hắn không phải là phe phái của Thành Lữ muốn tìm cơ hội hạ bệ hắn.

-Ha ha ha có vẻ sư đệ trong sơn phong cũng không được nhiều người ưa thích.

Thành Lữ xụ mặt, dù sao hắn cũng là đệ tử chân truyền nhỏ tuổi nhất lại được sư phụ vừa ý nên khiến các vị sư huynh gai mắt luôn muốn tìm cách hãm hại.

-Ta sẽ cho sư đệ biết là tu sĩ đệ thiếu điều gì.

Trần Duyên thì thầm vào tai Thành Lữ ngay tức khắc hắn liền xuất hiện phía sau Văn Lâm bàn tay chộp lấy đầu hắn.

Lúc này Văn Lâm và hơn mười tên đệ tử kia mới chợt tỉnh người, thì ra kẻ đứng phía trước mặt chúng chỉ là ảo ảnh còn bản thân Trần Duyên đã sử dụng “Tam Trọng Phân Thân” biến ra ảo ảnh còn thực thể thì lên vào đám đông đi ra phía sau bọn chúng lúc nào không hay.

-Ngươi có biết buồn lời xúc phạm đệ tử chân truyền mang tội gì không? Ngươi có biết âm mưu sát hại đệ tử chân truyền mang tội gì không?

Trần Duyên gắng từng chữ bàn tay của hắn cũng dần dần xiết chặt hơn theo lời nói. Đầu của Văn Lâm bị xiết mỗi lúc một chặt khiến hắn la thảm thiết:

-Ah ah cứu... cứu ta, các vị sư huynh mau... mau lại đi tiêu diệt hắn đau... đau quá.

Mỗi tiếng hét thảm thiết của hắn như thứ gì đó khiến chúng đệ tử xung quanh ám ảnh nhưng không ai dám tiến lên. Sát khí quanh người Trần Duyên càng lúc càng bao trùm không gian xung quanh, những dã thú thậm chí là yêu thú thực lực không cao gần đó thì nhau bỏ chạy.

-Cái gì thế này? Sát khí lần này còn nồng đậm hơn lần trước, không biết thời gian qua sư huynh đã giết bao nhiêu sinh linh để tích trữ lượng sát khí nhiều như thế này.

Bàn tay kia càng lúc càng xiết lại, đầu lâu của Văn Lâm lúc này đã thấm đẫm huyết dịch. Từ trong mắt, mũi, miệng thậm chí là lỗ tai từng dòng huyết dịch chảy ra làm cho những tên đệ tử xung quanh dù là thiết huyết nhất cũng bất chợt run rẩy.

Thứ duy nhất có thể nghe được trong màn đêm im lặng chỉ còn lại tiếng gào thét của Văn Lâm, mặc cho hắn đau đớn tuyệt vọng bàn tay vô tình kia từ từ xiết chặt. Bỗng âm... như một trái bóng được cần đẩy hơi (chỗ này không biết diễn tả ra sao nên mới lấy thứ từ thời hiện đại miêu tả cho dễ hiểu), diễn cảnh sau đó không phải ai cũng có thể can đảm quan sát. Dịch trắng hòa cùng huyết dịch vờn vãi khắp nơi.

Cả mười tên hùng hổ ban đầu giờ đây cũng bất giác hoảng sợ lùi lại, bây giờ bọn chúng mới nhận ra bản thân đã chọc phải một tên sát thần giết người không gớm tay.

-Mười vị sư đệ, các ngươi có biết bản thân đã mắc phải sai lầm gì không?

Trong đó có một tên cố lấy lại bình tĩnh đứng ra giọng run run nói:

-Đó chỉ là hiểu lầm, thì ra tất cả đều do tên Văn Lâm kia dùng miệng lưỡi dụ dỗ nên chúng ta mới nghi ngờ. Bây giờ sư huynh đã chứng tỏ thực lực bản thân cao cường thì chắc hẳn sư huynh không phải hung thủ.

-Đúng đúng tất cả chỉ là hiểu lầm.

Những tên còn lại cũng vội gật đầu đồng ý.

-Ý các ngươi là nếu ta không đủ thực lực liền bị các ngươi tiêu diệt.

Lời nói từ miệng hắn làm mười tên hoảng sợ.

-Trốn.

Không hẹn mà gặp, bọn chúng nhìn nhau mỗi tên một hướng phóng vào trong màn đêm.

Trần Duyên hừ lạnh cũng không buồn đuổi theo, ngay từ đầu mục tiêu duy nhất của hắn là Văn Lâm. Với lại bọn chúng độc hành mỗi tên một hướng trong Ma Kiếm Lâm sợ rằng sau này về lại tông môn cũng không còn đủ một nữa.

-Ý của ta chắc sư đệ đã hiểu rồi chứ, ngựa hiền thì bị người cưỡi. Chỉ có tâm tính kiên định mới có khả năng tồn tại trên thế giới tu tiên khắc nghiệt này.

Không đợi Thành Lực trả lời Trần Duyên trực chỉ cánh rừng biến mất, chỉ còn lại đó số đệ tử do hoảng sợ mà đã không còn tinh thần chiến đấu.

Nhìn thấy gương mặt hũ bại của các sư đệ Thành Lực thở dài ra lệnh rút đi, nhiệm vụ lần này e rằng thất bại, dù có miễn cưỡng tấn công thì chỉ nắm chắc toàn quân bị diệt.

Trần Duyên lại một thân một mình lao đi giữa màn đêm, mục tiêu của hắn không đâu khác chính là Mãnh Ngưu Thôn kia.

-Nguyệt Miêu thường ra khỏi chỗ trú vào ban đêm, đợi lúc mặt trời lên tới đỉnh là lúc ta ra tay.

Hắn nhảy lên thân cây lớn gần đó tọa thiền chờ đợi. Hai canh giờ trôi qua là lúc mặt trời sáng nhất trong ngày, không bỏ lỡ cơ hội Trần Duyên từ từ di chuyển tới Mãnh Ngưu Thôn.

Bình địa nơi đây vẫn không hề thay đổi so với tối qua, thậm chí cảnh tang thương ở đây hiện lên rõ mồn một. Nhà cửa người ngựa không có gì là nguyên vẹn, xác những đệ tử nằm la liệt nhiều ngày dôi bỏ cũng đã đượ khoét khắp nơi.

Trần Duyên nhẹ nhàng tiến vào trong thăm dò, đương nhiên là không thể nào đi một mình. Hắn gọi ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục Đường Lang đồng hành, nhưng lần này còn có thêm sự thay đổi, Tiểu Kim chính là Kim Thiết Nghiễm thu phục cách đây không lâu ở trong túi linh thú trị thương cũng bị Trần Duyên gọi ra.

-Tiểu Kim đây là lần đầu chúng ta cùng chiến đấu hi vọng ngươi không làm ta thất vọng.

Kim Thiết Nghiễm chỉ nhắm mắt gật đầu cho qua, Trần Duyên cũng hết cách linh trùng cũng là sinh linh như nhân loại, mỗi con có cá tính khác nhau. Không thể bắt Tiểu Kim có tính tình trẻ con như cặp Lục Đường Lang kia được.

Một người bốn trùng cùng đồng hành trên con đường cái hoang sơ đồ nát. Nửa canh giờ sau cuối cùng điều hắn mong đợi đã tới, trước cửa của tòa biệt viện sập xệ không ai khác chính là một con Nguyệt Miêu như là mèo nhà nằm ngủ lim dim.

-Chu lão xung quanh đây có còn yêu thú nào không?

Lúc này Chu lão mới hiện lên đôi mắt cũng lim dim không khác gì con tiểu miêu kia.

-Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, Nguyệt Miêu vốn là loài sống cô độc do thú triều xảy ra nên mới miễn cưỡng tụ hợp lại. Dù cho trong lãnh thổ cũng ít khi bọn chúng sống gần nhau cho nên cứ việc ra tay đi.

Đúng như Chu lão nói, xung quanh cực kì tĩnh lặng. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao chỉ có vài trăm con Nguyệt Miêu lại chiếm cứ lãnh địa lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mật Thất che dấu

Tiểu Kim cùng Trần Duyên cùng xông lên trước tấn công bất ngờ, dù sao chỉ có hắn và Kim Thiết Nghiễm mới có thực lực cứng chọi cứng với yêu thú Giáp đẳng.

Tiểu Kim dùng đôi càn to lớn kẹp tới, không gian xung quanh không bị gò bó giúp cho tốc độ tăng lên hẳn. Trần Duyên cũng không thua kém lấy ra kiếm pháp khí chém xuống.

Hai đòn tấn công tổng lực đã khoét trên mặt đất một vết lõm lớn nhưng không hề có bóng dáng Nguyệt Miêu ở đó. Lúc này con tiểu miêu kia thân hình yếu đuối không xương từ trên mái nhà vươn vai sau giấc ngủ, sau vài tiếng ngáp đôi mắt nhỏ nhoi kia mang đầy vẻ dửng dưng không ngờ lại có kẻ dám phá hỏng giấc ngủ của nó.

Nhìn thấy Nguyệt Miêu không hề hấn gì né tránh cũng không làm Trần Duyên bất ngờ, dù sao đây cũng là yêu thú Giáp đẳng nghiêng về phía tốc độ làm chủ nên di chuyển nhanh nhẹn cũng là điều đương nhiên.

Nhìn thấy bản thân không thể bắt kịp tốc độ thần tốc này Trần Duyên quyết định không thăm dò nữa tay vỗ túi linh thú không chế đàn Thực Huyết Trùng bay tới.

-Hừ không thể theo kịp tốc độ thì chỉ còn cách vây công ngươi thôi.

Gần vạn con linh trùng đói khát bao vây tiến công liên tục không chừa một kẻ hở, nhưng không hổ là yêu thú Giáp đẳng Nguyệt Miêu nhẹ nhàng tránh né.

Nhìn thấy vẻ chơi đùa tự đắc của Nguyệt Miêu hẳn không hề nổi giận khõe mũi còn nhếch lên. Lúc này hai bóng đen từ phía sau xông tới khiến nó không kịp trở tay, hai lưỡi đao nhỏ trăm trùng người vết chém cắt sâu vào tận xương làm Nguyệt Miêu rơi xuống đất. Không bỏ lỡ cơ hội Tiểu Huyết xông tới điều gì diễn ra phía sau chắc không cần phải nghi, đàn Thực Huyết Trùng thi nhau sâu xé tiểu miêu xui xẻo kia.

Trận chiến đầu tiên thành công làm Trần Duyên phấn khích, hẳn còn phát hiện ra mặc dù Nguyệt Miêu tốc độ rất nhanh nhưng lực lượng chỉ như yêu thú Ất đẳng.

-Thì ra yêu thú kia chỉ biết tránh né cho nên mới chọn cách ám sát con mồi chứ không hề trực tiếp cứng đối cứng.

Điều Trần Duyên suy nghĩ không sai, kết hợp với ban ngày Nguyệt Miêu không thể lẫn trốn giữa đàn linh trùng đông đảo khiến nó chỉ có thể nhẫn nhục né tránh.

Thực Huyết Trùng vừa ném được mùi huyết nhục hưng phấn không thôi luôn miệng rít rào, thấy vậy Trần Duyên cũng không còn điều gì nghi kỵ không chế bọn chúng tiếp tục săn lùng.

Trước mắt lúc này là hơn mười con Nguyệt Miêu đang gặm dữ vì hẳn dám xâm phạm lãnh địa của chúng. Như những mũi tên lao tới, Nguyệt Miêu đứng là những sát thủ thật sự, tiểu xảo cao về phía hấn. Những vị trí yếu nhược như yết hầu, bụng... đều có dấu vết bọn chúng để lại. Trần Duyên làm sao có thể khinh địch, hẳn vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cơ thể rắn chắc như kim loại làm cho những vết cào cấu kia chỉ để lại vết trắng nho nhỏ.

Thấy tấn công thất bại Nguyệt Miêu liền lập tức lui lại nhưng như đã biết trước một trông số chúng bị Trần Duyên nhanh tay bắt được. Mặc cho tiểu miêu kêu gào thảm thiết bàn tay kia vẫn lạnh lùng siết chặt khiến máu văng tứ tung. Trần Duyên cười gằn ném xác miêu về phía trước, đúng như dự tính nhìn thấy xác đồng loại thể thảm làm những con Nguyệt Miêu còn lại bản thân trong tức khắc. Chỉ chờ thời cơ đó hẳn liền không chế linh trùng vây công ồ ạt, mặc dù tốc độ khó bì kịp nhưng hơn mười con Nguyệt Miêu cũng không thể tránh né mãi được cuối cùng cũng phải ôm hận mà ngã xuống.

Nhìn thấy mặt trời đã xuống khuất sau núi đồi biết đây không phải là thời điểm thích hợp để săn tìm yêu thú nhanh nhẹn vào ban đêm như Nguyệt Miêu hẳn liền tiến vào tòa biệt viện bỏ hoang gần đó.

Bên trong do bỏ hoang hơn nửa năm nay khắp nơi đều bản thú, mạng nhện giăng khắp lối đi. Mỗi gian phòng đều có bỏ đoàn tu luyện ất hẳn nơi đây vốn được cất lên cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên không thu lại Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang kia. Dù sao chúng cũng đang khai mở linh trí Chu lão có nói qua không nên quá gò bó linh trùng, tốt nhất là cho chúng chút tự do sẽ giúp linh trùng nhanh chóng khai mở linh trí.

Tiểu Mập Mập thì vẫn vô lo cùng cặp Lục Đường Lang chơi đùa khắp nơi, Tiểu Kim vẫn im lặng như tượng đá tìm cho mình một góc nằm xuống, còn Tiểu Huyết thì có vẻ cô đơn có lẽ do không thấy đồng loại của nó. Hết cách hẳn không dám thả đám linh trùng khát máu kia ra, ít nhất là tới khi chúng bắt đầu khai mở linh trí.

Mặc cho linh trùng dò xét nơi đây, Trần Duyên tìm cho mình một cái bỏ đoàn tương đối nguyên vẹn ngồi xuống tọa thiền. Đêm còn dài đây là lúc hẳn khôi phục chân khí tiêu hao, có lẽ ban ngày đã sử dụng “Thần Khống Vạn Trùng” quá nhiều khiến cho đầu óc hẳn có chút xây xẩm. Lo sợ rằng môn thần thông này còn hệ quả ngoài ý muốn Trần Duyên liền thỉnh giáo Chu lão.

-Hừ chỉ là do não hải của ngươi vận động quá sức thôi, thần thông này vốn chỉ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên. Còn tiểu tử nhà ngươi do có Tinh Thần Trùng làm linh trùng bản mệnh nên mới có thể ngoại lệ sử dụng đương nhiên gánh nặng đè lên tinh thần thì không phải nói. Sau này ngươi đột phá lên tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức thì con đầu đàn này sẽ thuyết giảng.

Nghe được lời tuyên bố chắc nịch của Chu lão cũng khiến hẳn yên tâm phần nào, não hải là phần trọng yếu của cơ thể, không cẩn thận thậm chí bản thân có thể trở thành kẻ ngu ngốc.

Đang tĩnh tọa Trần Duyên cảm nhận được Tiểu Mập Mập kêu gọi có vẻ rất phấn khích, đi qua hai gian phòng thì ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục

Đường Lang tìm ra một mật thất được giấu kĩ dưới chân giường không nên được tâm trí tò mò, hắn quyết định đi xuống xem xét. Thì ra đầu chỉ là một hầm chứa rượu cực lớn, hàng trăm hàng nghìn vò rượu sắp xếp ngay ngắn sợ rằng nếu có tên sâu rượu nào rớt vào đây khẳng định dù có uống đến chết cũng không thể nào hết được.

Đáng tiếc Trần Duyên không phải như vậy, hắn dò xét xung quanh thấy không có thứ gì ngoài rượu liền chán nản muốn rời đi. Nhưng Chu lão lại đứng ra ngăn cản.

-Khoan đi đã tiểu tử, ngươi mau chóng ném hết số rượu đằng kia ra ngoài.

Mặc dù đầu đầy nghi vấn nhưng Trần Duyên vẫn làm theo, trước tới nay Chu lão chưa bao giờ phóng mũi tên mà không trúng đích cả.

Nhìn thấy số rượu chất cao như núi khiến hắn biểu môi, Tiểu Mập Mập hiểu ý liền không ché Tiểu Kim như một chiến xa lao tới khiến cho những vò rượu kia bể nát. Dòng rượu chảy ra bắn tứ tán làm cho cả mật thất ngập trong biển rượu.

Tiểu Mập Mập lúc này trông thật khổ sở, nó vốn là vịt cạn lần đầu trôi nổi trong nước cứ ngo ngoáy không thôi. Nhưng có vẻ như thân thể quá mập nên không bị chìm xuống.

Trần Duyên bắt đắc dĩ cả người nồng nặc mùi rượu tiến lại gần vớt con sâu mập kia lên. Có vẻ do uống quá nhiều nên dù có bị la hét cỡ nào Tiểu Mập Mập cũng không hồi đáp lại, bắt đắc dĩ hắn đành phải để con sâu mập này lên vai tìm cách giải quyết tình trạng trôi nổi này.

Kim Thiết Nghi hừ lạnh lại một lần nữa dùng thân thể rắn chắc tông thẳng vào vách tường Trần Duyên liền hiểu ý thả ra Thực Huyết Trùng khổng lồ chúng thi nhau đục khoét. Gắn vạt con linh trùng khiến vách hang thành như tổ ong, nửa canh giờ trôi qua cuối cùng số rượu kia cũng theo những lỗ thủng thành dòng trôi đi mất.

Thấy mọi chuyện đã được giải quyết Trần Duyên quay ra vừa định tân bóc thì Tiểu Kim đã nhanh chóng rời khỏi, nằm nhắm mắt chờ đợi ở cửa mật thất không thêm ngó ngang gì tới hắn.

Biết rõ tính tình của tên cứng đầu này Trần Duyên cũng chỉ cười cho qua, hắn đi tới nơi Chu lão vừa chỉ liền thấy thêm một cầu thang đi xuống.

-Thì ra là mật thất trong mật thất, nếu không có Chu lão chỉ điểm thì ai lại nghĩ rằng phía dưới những vò rượu tầm thường lại có đường đi xuống.

Nội tâm mừng thầm Trần Duyên liền nhanh chóng đi xuống, lúc này Chu lão lại hét lớn.

-Dừng lại tiểu tử, nếu ngươi còn muốn sống thì dừng lại gần.

Nghe Chu lão cảnh báo hắn cũng phải dừng lại dùng ánh mắt dò xét hướng tới lối đi kia.

-Hừ ngươi có cố gắng ra sao đi nữa cũng không phát hiện ra bất kì thứ gì đâu.

Chu lão hừ lạnh.

Trần Duyên xấu hổ cười, thận trọng thỉnh giáo.

-Chuyện này lại làm phiền tới Chu lão rồi.

-Trước cửa mật thất đã được cài phong ấn trận, chỉ cần chạm vào thì dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng bị giam cầm không thể thoát ra.

Trần Duyên dùng ánh mắt khó tin nhìn hướng về phía mật thất, cầm lấy một viên đá ném tới. Điều kì lạ xảy ra, rõ ràng là viên đá kia đột ngột biến mất không để lại dấu vết.

-Viên đá kia không hề biến mất, mà chỉ bị phong ấn giam cầm đồng thời ảo trận quanh đó khiến cho ngươi bị lầm tưởng.

-Nếu bị giam cầm thì làm cách nào thoát ra được.

Hắn nghi vấn, nếu không có Chu lão thì số phận của hắn chắc cũng không khác viên đá kia là bao.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Bí ẩn thượng cổ

- Muốn thoát ra chỉ cần ngươi phá giải trận pháp này là được, chỉ có điều kẻ lập nên nó đã có tu vi Kim Đan kì cho nên không cần phải nghĩ nữa.

Nghe Chu lão nói khiến hán từ bỏ ý định thử nghiệm với trận pháp này.

Lão lơ lửng bay tới, hai tay múa may khó hiểu bỗng một tia sáng lóe lên nơi cửa mật thất. Trước vẻ ngu ngơ của Trần Duyên Chu lão nhắc nhở:

-Còn không mau tiến vào, mật thất này khẳng định là của tu sĩ Kim Đan kì bên trong đối với ngươi toàn là bảo vật.

Nghe nói vật do lão quái Kim Đan kì để lại làm vẻ bản thân trên gương mặt hán biến mất, kinh hãi bước vào. Bước lên bậc thang không biết làm bằng chất liệu gì dẫn đến gian mật thất nhỏ, trên đường đi khắp nơi đều là xương cốt không còn nguyên vẹn.

Trần Duyên lại gần chú ý tới đạo bào hài cốt kia đang mặc, không xa lạ gì hán chính là đệ tử Trúc Cơ kì của Ma Kiếm Tông. Thở dài, dù sao cũng là đồng môn không thể để hán nằm phơi thây như vậy.

Bước tới gần thu hài cốt vào trong túi trữ vật, dù sao cũng là đệ tử Ma Kiếm Môn tốt nhất là được chôn cất trong tông môn. Vừa nhắc lên, Trần Duyên phát hiện những dòng chữ được khắc trên đá.

-Đây khẳng định là di nguyện của hán.

Trần Duyên nghĩ thầm.

-Ta tên Vũ Thành đệ tử chân truyền của Đại Trưởng Lão Ma Kiếm Tông. Từ khi sinh ra đã mang tiếng thiên tài, mười tuổi Luyện Khí kì viên mãn, mười hai tuổi liền đột phá Trúc Cơ khiến cho người người khiếp sợ.

Đúng như hán nói, đọc tới đây ngay cả Trần Duyên cũng khiếp sợ. Những tên tự xưng tụng là thiên tài trong tông môn kia mười hai tuổi đạt Luyện Khí kì tăng chín đã là vạn hạnh rồi.

-Khi còn là đệ tử Luyện Khí kì ta đã vô địch thủ cùng cấp trong tông môn khi vừa đột phá Trúc Cơ kì khiến cho lòng tin càng bành chướng một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm. Hơn nữa năm xông pha số yêu thú cấp hai chết trên tay ta đã gần trăm còn yêu thú cấp một nhiều không kể xiết.

-Khi bị yêu thú cấp ba đuổi giết cuối cùng ta cũng đã tình huống trước đây mình ngốc nghếch tới mức nào. Nhưng điều ta không ngờ là cái chết lại tới gần như vậy, hơn trăm năm hán là nơi đây đã bị quên lãng, nay viết lại lời trần chối này nếu như ra khỏi đây thì hãy đem hài cốt của ta trở về Ma Kiếm Tông bảo vật trong nhẫn trữ vật này coi như là trả công cho ngươi.

-Vũ Thành chấp bút.

Tới đây Trần Duyên thở dài, không ngờ thiên tài trăm năm hiếm gặp lại ngã xuống ở nơi bí mật như vậy. Theo lời trần chối hán đào xuống lớp đất bên dưới bộ hài cốt kia thì đúng là có một chiếc nhẫn màu đen tuyền bên ngoài không có gì đặc biệt. Sau khi nhờ Chu lão xem xét kĩ lưỡng hán mới an tâm nhét vào đai lưng.

-Không ngờ chưa tới nơi để bảo vật kia mà đã có thu hoạch cực lớn rồi, đúng là không hổ danh đệ tử của Đại Trưởng Lão mà, vừa Trúc Cơ thành công mà đã có được nhẫn trữ vật.

Mừng thầm Trần Duyên cẩn thận đi tiếp, dù sao đây cũng là động phủ của lão quái Kim Đan kì có cạm bẫy hán là điều dĩ nhiên.

Nhưng có vẻ như điều hán làm là dư thừa, hơn nữa canh giờ Chu lão không hề lên tiếng báo động.

-Tới nơi rồi, không ngờ mật thất tu luyện của tu sĩ Kim Đan lại khủng bố như vậy.

Trước mắt hán là khung cảnh khiến kẻ khác phải choáng ngợp, thập bát pho tượng la hán không rõ chất liệu trôi lơ lửng trong không trung. Xung quanh tỏa ra hào quang mê hoặc tâm trí, chỉ cần là kẻ tinh thần yếu nhược hán là sẽ bị siêu độ dần thân cửa Phật. Tiếng phạn âm khó hiểu như có sinh mạng tìm đường chui vào tai khiến Trần Duyên mê mang.

Nhận thấy tình thế không ổn Chu lão lại hiện ra, chiêu thức quen thuộc nhưng kết quả lại cực kì hữu hiệu. Một cành cây khô không rõ lấy từ đâu vụt xuống đầu khiến Trần Duyên trượt dài. Ngay tức khắc hán liền bật dậy vẻ mặt khó hiểu có lẽ ngoài cục u lớn trên đầu ra Trần Duyên không hề biết gì.

-Ngươi còn ngần ngại? Còn không mau phong bế não hải.

Nghe Chu lão tức giận hét lớn Trần Duyên liền làm theo. Đôi khi cảm giác khó chịu kia không còn nữa hán mới kinh nghi.

-Không ngờ thứ âm thanh kì lạ kia lại có thể mê mui đầu óc ta.

Chu lão hừ lạnh.

-Mặc dù tâm trí ngươi cứng rắn nhưng đó cũng là so với cùng thế hệ, âm thanh này nếu như không đề phòng ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kì cũng có khả năng tâm thần thất thủ.

-Chúng chính là Thập Bát La Hán trận nhưng chỉ là bản đơn giản, những tên lừa lọc kia khẳng định trấn áp yêu ma bên trong sử dụng Phạn âm để luyện hóa chúng.

Nhắc tới yêu ma Trần Duyên càng không muốn ở lại lâu, thứ mà lão quái Kim Đan kì cầm cố khẳng định là phải tránh xa. Ngay khi Trần Duyên xoay người tỉnh rồi đi Chu lão lại hỏi:

-Ngươi đi đâu?

-Đương nhiên là rời khỏi đây, bên trong giam cầm khẳng định là thứ chẳng lành.

Chu lão hừ lạnh.

-Tiểu tử ngươi lá gan đúng là quá nhỏ, có lão phu ở đây còn phải lo lắng sao?

-Ở đây ngoài Thập Bát La Hán trận ra thì còn gì để lấy chẳng lẽ Chu lão muốn ta phá vỡ phong ấn này.

Nói tới đây trên gương mặt lão xuất hiện nụ cười nhẹ.

-Hahaha đúng là tiểu tử ngươi bắt đầu hiểu ý lão phu, còn chần chờ gì nữa, mau tránh ra để lão phu ra tay.

-Khoan... khoan đã, trong này còn chưa biết là qui vật gì không may ta chết mất xác ở đây thì sao?

Trần Duyên lo lắng, dù sao đây cũng là yêu vật do đích thân tu sĩ Kim Đan kì phong ấn, với thực lực của hắn chắc chắn là chết không toàn thây.

-Bên trong phong ấn này không hề có bất kì yêu vật nào, nếu không ta cũng không dám để tiểu tử ngươi vào trong này.

-Nhưng không phải Chu lão có nói Thập Bát La Hán trận dùng để trấn áp yêu vật sao?

Trần Duyên nghi vấn.

-Đúng là lão phu từng nói điều đó, nhưng bên trong này khẳng định là không hề có bất kì yêu vật nào vì đây là một trong tam đại Thập Bát La Hán Trận.

Trong câu nói của lão không che dấu được vẻ hưng phấn.

-Tam, ý của Chu lão là còn hai trận pháp phong ấn này nữa?

-Đúng như ngươi nói, thật ra Thập Bát La Hán Trận phải là cấp bốn Giáp đẳng, nhưng sao ngàn vạn năm trận pháp này đã suy yếu dần.

Đúng là bất khả tư nghị ngay cả hộ pháp đại trận của Ma Kiếm Tông cũng chỉ là trận pháp cấp bốn Bính đẳng không ngờ đây lại là trận pháp Giáp đẳng mà còn được lưu truyền từ thời thượng cổ.

-Thời thượng cổ tu sĩ không nhiều nhưng thực lực của mỗi một người đều mạnh gấp trăm lần tu sĩ hiện nay. Lúc đó muốn được tông môn chấp nhận thì kẻ đó phải có tư chất hơn người. Tông môn lớn mạnh nhất thời bấy giờ là Kim Cang Tự là Phật môn tu sĩ công lực phi phàm.

-Tiểu tử ngươi có biết thế lực nào đang nắm giữ thế giới nơi chúng ta đang sống?

-Không phải là nhân loại và yêu thú sao?

Trần Duyên ngạc nhiên thẹn miệng đáp, điều này ngay cả phạm nhân cũng biết được chứ không riêng gì hắn.

-Đúng như ngươi nói, nhưng thời thượng cổ không chỉ là chỉ nhân loại chúng ta và yêu thú mà còn có cả Âm Ma Nhân tạo thành thế chân vạc chia nhau cai quản đại thế giới lớn gấp mười lần hiện nay.

Trần Duyên bần thần, không ngờ mãnh lực đại rộng lớn này nơi mà không tính tới các đại tông môn thì những môn phái nhỏ hơn đã không thể kể xiết nhưng vẫn lọt thỏm vào trong rừng cây cùng yêu thú mà chỉ bằng một thành trước kia.

Chờ cho hắn bình tĩnh trở lại lão mới bắt đầu nói tiếp.

-Nhưng Âm Ma Nhân lại được trời cao ưu ái, hạ sinh ra Tu La Huyết kẻ có thiên phú ngất trời tàn bạo khát máu. Hắn dẫn theo Âm Ma tộc đánh đuổi nhằm tận diệt nhân loại chúng ta. Lúc đó đứng đầu trong Nhân tộc là La Hán Kim Phật trụ trì của Kim Cang Tự cùng với hảo bằng hữu là Thái Tổ Kim Long lúc đó cũng là người đứng đầu trong yêu thú đã dùng thần thông siêu cường đưa mảnh lục địa nhỏ bé này trở thành một tiểu không gian vào trong khoảng hư không nhằm bảo vệ nhân loại và yêu thú rơi vào cảnh diệt vong.

-Sau đó Kim Cang Tự lại đi ra ba vị tu sĩ pháp lực cao thâm có tham vọng trở lại hồng chiếp lại mảnh đất của tổ tiên nhưng nhìn thấy sự yếu nhược của chúng tu sĩ đành ngậm ngùi bỏ đi ý định. Họ cùng nhau lập phong ấn đại trận có truyền lời sấm rằng: “chỉ khi cả ba phong ấn trận đều được gỡ bỏ thì đó chính là lúc chúng ta lấy lại những gì đã mất.”

-Điều này đã được lịch đại tông môn thời bấy giờ ghi chép lại, hử Ma Kiếm Tông ngươi cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Thú triều giai đoạn 2

Trần Duyên ngỡ ngàng, đứng trước bí mật to lớn nhất hơn ngàn vạn năm qua làm hắn đắm chìm suy nghĩ không dứt. Bỗng nhiên con đẩu quen thuộc lại ập tới, một đường tròn tuyệt đẹp được vẽ giữa không trung (đang viết tới đây tự nhiên nhớ tới cú sút của Phan Văn Hậu nên cho vào lun ^-^) sau pha tiếp đất không được đẹp mắt hắn chưa kịp suy nghĩ đã bị Chu lão quát.

-Tiểu tử ngươi còn không mau tỉnh dậy.

Nhìn ánh mắt hắn đã lấy lại sự thanh tỉnh ban đầu Chu lão mới thở dài tự trách.

-Hồi... đúng là lão phu không nên nói chuyện này cho ngươi, chỉ chút nữa thôi ngươi liền bị đánh mất bản tâm của chính mình.

Hắn lúc này mới biết được bản thân vừa chịu nguy hiểm chừng nào, đánh mất bản tâm nếu không bị bắt tỉnh cả đời thì cũng sống trong điên dại uất ức.

-Được rồi tiểu tử, còn không mau tránh ra để lão phu ra tay, thời khắc để chúng ta lấy lại niềm vinh quang của nhân tộc đã gần kề.

Không đợi lâu, sau hai canh giờ miệt mài cuối cùng những pho tượng Thập Bát La Hán kia đều đã mất đi kim quan rơi xuống mặt đất. Luôn ánh sáng nhu hòa cùng tiếng Phạn âm kia cũng không còn nữa, Trần Duyên cắn răng chờ đợi chuyện gì xảy ra sau đó nhưng hắn lại thất vọng, có vẻ như Thập Bát La Hán trận này không hề gây ra bất kì động tĩnh gì.

-Tiểu tử ngươi còn chần chờ điều gì, không mau đánh sập nơi này xóa bỏ mọi dấu vết. Đừng nói là ta không nhất nhờ ngươi trước, chuyện xảy ra hôm nay nhất quyết không thể để cho kẻ nào biết nếu không thì... chắc ngươi cũng hiểu.

Chu lão không cần nhắc nhở hắn cũng dư sức hiểu, tình tức khủng bố này nếu liên quan tới hắn thì dù là sư phụ cũng không thể nào đảm đương nổi.

Nhanh tay thu lấy Thập Bát La Hán pho tượng Trần Duyên đánh ra đạo pháp thuật làm sập trần hang rồi nhanh chóng rời khỏi. Như muốn bảo đảm hắn còn tiêu hủy cả tòa biệt viện, hầm rượu kia cũng bị san lấp tất cả việc đó chỉ để che dấu việc hắn đã tới đây.

Thấy đáng về cẩn thận của hắn Chu lão phì cười nhưng cũng rất hài lòng, lần này lão đã giúp nhân loại tiến gần hơn tới mãnh đại lục kia, nơi mà chính bản thân lão có cơ hội phục sinh.

Chờ đợi tới ban trưa Trần Duyên tiếp tục hành động của mình như đã dự tính trước, ngay cả những linh trùng kia ngoài trừ Tiểu Mập Mập thì bọn chúng cũng không hề hay biết gì. Không phải là Trần Duyên quá đa nghi nhưng trên đời này có một thứ gọi là sư hồn, nếu không đề phòng thậm chí cả hắn lẫn Ma Kiếm Tông cũng bị liên lụy.

Ngày qua ngày, Trần Duyên cứ đề phòng xung quanh ngay cả ban đêm hắn đều không ở một tòa biệt viện cố định mà di chuyển liên tục. Nhìn thấy vẻ thập thò của hắn Chu lão phì cười:

-Tiểu tử ngươi đang làm gì mà trông giống là kẻ bắt lương?

-Đương nhiên là tạo ra nhiều bằng chứng là ta không phát hiện ra mật thất kia.

Nghe tới đây lão không thể nhịn được cười.

-Hahaha tiểu tử ngươi tuy đầu óc linh hoạt nhưng tiểu tử cũng chỉ là tiểu tử, trên mảnh lục địa rộng lớn này còn tới hai phong ấn trận chưa được khai mở thì kẻ nào rảnh rỗi tới mức truy tìm kẻ làm ra nó chứ. Dù ngươi có phí công sức cỡ nào thì không thể thoát được sự truy xác của tu sĩ Nguyên Anh kì đầu. Chẳng lẽ ngươi muốn sống trong sợ hãi dè chừng, ta nghĩ rằng nhìn thấy vẻ mặt lấm lét của ngươi không chừng càng khiến kẻ khác nghi ngờ.

Nghe lời chăm chọc của Chu lão Trần Duyên mới biết bản thân đã trẻ con biết nhường nào, dò măt nhưng hắn vẫn cúi đầu cảm tạ rồi quay mặt đi thẳng.

Sau khi tâm trí được khai thông, hắn phần khích lên đường tìm diệt những con Nguyệt Miêu còn lại. Hơn mười ngày sau, ngay khi Mãnh Ngưu Thôn được hắn cùng đàn linh trùng tận diệt cũng là lúc mặt phù lóe sáng. Đây chính là mặt phù chỉ có đệ tử Ma Kiếm Tông mới được sử dụng, chỉ cần sáng lên tức là tất cả đệ tử không cần biết ở đâu liền quay về khu vực nơi sơn môn chiếm đóng.

-Giai đoạn thứ hai của thú triều sắp diễn ra rồi sao?

Hắn thầm nghĩ liền một đường nhanh chóng bước đi. Thân là đệ tử thân truyền việc hắn biết trước những điều này chỉ là chuyện đương nhiên. Từ trước tới nay mỗi khi thú triều luôn có ba giai đoạn.

Thứ nhất là cho đệ tử xâm chiếm nhưng khu vực chiếm vị trí mang tính chiến lược, nếu như không thành công thì sẽ được các tiên bối tới thực hiện đương nhiên tương lai của chúng đệ tử cũng không tốt đẹp gì.

Thứ hai là các sư thúc bá trong tông môn sẽ được điều tới chấn giữ nói đúng hơn là sử dụng tiêu hao chiến cùng lũ yêu thú, việc này mất rất nhiều thời gian thậm chí là cả trăm năm không chừng.

Thứ ba đương nhiên là quyết đấu đỉnh cao, thậm chí từng xuất hiện cấp bốn yêu thú xuất hiện tàn sát chúng đệ tử, chỉ khi tông chủ xuất hiện thì mọi chuyện coi như là bình ổn nhưng tổn thương vô số là điều không thể tránh khỏi. Nhưng may mắn điều đó chỉ là hãn hữu, có vẻ tiền bối hai bên đã có thỏa thuận nên chuyện đó không hề được lặp lại.

Hai ngày trôi qua Trần Duyệt rốt cuộc cũng trở lại Bạch Lang Thôn, từng đàn yêu thú đông đúc như ban đầu đã không còn được trong thấy, có vẻ chúng cũng cảm nhận được điều không ổn đã tự động rút lui về phía bên kia chiến tuyến, dù sao cảm nhận của yêu thú lúc nào cũng linh mẫn hơn nhân loại đó có lẽ là trời cao đền bù cho chúng do trí tuệ thấp kém.

Trước mắt hãn lúc này không phải là đông đảo nát như ban đầu hay là từng căn lều lụp xụp mà đã trở thành một vùng chiến sự. Từng căn nhà được xây kiên cố khắp nơi đâu đâu cũng thấy tháp canh, xung quanh từng tốp đệ tử tay cầm binh khí ánh mắt ngờ vực quan sát xung quanh.

Như thường lệ, một thân hắc bào đường đường chính chính đi vào trước con mắt của hàng chục đệ tử canh gác gần đó. Nhìn thấy Trần Duyệt chúng đệ tử đều chấp tay cúi đầu thật sâu hết lớn:

-Kính chào đại sư huynh.

Tiếng hét làm rung động tới những đệ tử gần đó nhưng không ai dám nói gì, nhìn thấy có rất nhiều gương mặt lạ lẫm trong đây khiến Trần Duyệt tò mò gọi tên đội trưởng gần đó:

-Vị sư đệ đằng kia.

-Đại sư huynh cho gọi.

Hắn chấp tay cúi thấp đầu không dám ngẩng lên vẻ mặt hiện vẻ căng thẳng.

-Sư đệ không cần phải căng thẳng, ta là nhân loại chứ không phải yêu thú không thể nào ăn thịt người được.

Thấy dáng vẻ của hắn làm Trần Duyệt phì cười.

Nhận thấy vẻ thất thố của bản thân tên sư đệ kia lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu đứng đó chờ nghe Trần Duyệt ra lệnh.

-Sư đệ tên gì?

-Ta là Thành Lương.

Thành Lương nhanh nhẹn đáp.

-Tốt, vậy Thành sư đệ có thể nói cho ta biết tại sao ở đây lại có nhiều đệ tử ta không nhận ra được.

-Thưa đại sư huynh, bọn họ là đệ tử từ sơn phong khác được tông môn điều tới đây.

Thành Lương thành thật đáp.

-Hừm nơi đây là do chúng ta chiếm được tông môn cũng biết rõ điều đó tại sao lại cử bọn chúng tới chia bớt miếng canh chứ.

Nghe thấy vẻ tức giận trong giọng điệu của hắn Thành Lương vội vàng giải thích.

-Không phải như sư huynh nghĩ đâu, đệ tử Phong Ma Sơn chúng ta chiếm được Bạch Lang Thôn không mất một binh một tốt nào khiến tông môn rất hài lòng đã đưa khen thưởng tới cho chư vị sư huynh đệ, còn quyết định lấy nơi đây làm tổng bộ căn cứ của chiến trường phía Bắc nên nơi này mới có nhiều đệ tử từ sơn phong khác. Lúc này chỉ là bắt đầu, đệ khẳng định sau này sẽ còn nhiều đệ tử khác tới tiếp ứng.

Tới đây Trần Duyệt rốt cuộc cũng hiểu ra, Ma Kiếm Tông bốn bề bị bao quanh bởi Ma Kiếm Lâm nên tông môn lọt vào vòng vây của yêu thú cũng là điều dễ hiểu.

Không nhiều lời Trần Duyệt hỏi đường tới nơi ở của Bạch Nhiên, không ngoài dự đoán nơi này đã được sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân tiếp quản. Còn tên sư huynh lười biếng kia thì bị đẩy ra chiến trường cách đây ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: 17+

Bước tới một gian nhà rộng lớn, bên trong phòng ốc có thể lên đến cả trăm. Nơi đây vốn được xây lên cho các đệ tử tu luyện trong thời gian lưu lại. Không dừng lại lâu Trần Duyệt đi tới phía sau vách núi, đó là nơi chực vị tiền bối tạo lập động phủ riêng của bản thân. Dù sao trận chiến này có thể lên tới cả trăm năm không thể đi đi về về được.

Bước tới động phủ đặt ở nơi hẻo lánh, Trần Duyệt phóng ra truyền tin phù lập tức kết giới được mở ra. Bước vào thân ảnh quen thuộc vẫn bạch bào cùng với râu tóc bạc phơ khuôn mặt bất biến nhìn hẩn.

-Đệ tử kính chào sư phụ.

Ánh mắt lão nhìn hẩn trầm ngâm hồi lâu rồi cuộc cũng mở miệng:

-Nhiệm vụ lần này ngươi làm rất tốt, ngay cả Đại Trưởng Lão cũng rất hài lòng quyết định khen thưởng trọng hậu.

Nói rồi từ tay lão một túi trữ vật lơ lửng bay về phía hẩn.

Trần Duyệt đưa tay tiếp nhận, hẩn biết chuyện này không thể nào giấu kín được nữa.

Thấy hẩn tiếp nhận lão cũng thâm gật đầu lên tiếng.

-Dù sao ngươi cũng là đệ tử chân truyền ta cũng không áp đặt ngươi, muốn trở về tông môn hay ở lại tùy ở ngươi.

Biết lão nhân gia trước tới giờ vẫn không hề giới hạn hoạt động của hẩn, lời này giờ cũng chỉ là cho tông môn một câu trả lời thích đáng, Trần Duyệt ngẫm hiểu liền cáo lui.

Hơn ba tháng lang bạt trong Ma Kiếm Lâm thực lực của hẩn đã có bước tiến dài, ngoài trừ thu phục được Tiểu Kim thì đàn Thực Huyết Trùng đã lớn rất nhanh chóng gần như muốn tạo kén trở thành linh trùng Đỉnh đẳng. Trần Duyệt lúc này đã có thể xưng là vô địch cùng cấp nhưng điều đó lại không thể thỏa mãn hẩn. Điều hẩn muốn nhất là nâng cao tu vi nhưng với “Hóa Mộc Quyết” đó là điều không thể, hơn ba tháng nay là thời gian tu vi đình trệ không hề tiến thêm bước nào.

Nếu không trở về bế quan tu luyện thì không lâu sau Trần Duyệt sẽ bị chúng đệ tử vượt mặt, cái danh vô địch cùng cấp cũng trở thành trò cười.

-Lần này đành phải quay về động phủ khổ tu, dù sao thú triều diễn ra mấy chục năm là ít. Lúc đó ta đã là tu sĩ Trúc Cơ kì mọi việc không cần phải quá chú ý như bây giờ.

Ba ngày sau Trần Duyệt đã trở về động phủ, gặp lại ba nữ nhân xinh đẹp như hoa làm hẩn cảm thấy nhẹ nhõm. Như thường lệ, hẩn ôm Hạ Thảo trước ánh mắt ghen tị của nhị nữ, để tiểu nữ phụ ngồi trong lòng cùng tam nữ hàn huyên.

-Thời gian gần đây hai vị tỉ tỉ tu vi kẻ về khởi sắc rất nhiều khiến cho nhan sắc càng trở nên lộng lẫy.

Hẩn vừa nói ánh mắt xâm lược như muốn xuyên qua y phục thâm thấu vào từng lớp da thịt khiến mẹ con nàng vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ.

Trần Duyệt nói không sai, thời gian vừa qua nhờ có hẩn cung cấp tài nguyên giúp cho hai nàng yên tâm tu luyện không cần phải suốt ngày âu lo đặc biệt là Linh Diệu gần đây cũng bắt đầu chăm sóc thân thể nhiều hơn, mỗi lần như vậy trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ mong chờ điều gì đó.

Trong lúc đó bàn tay cũng không hề che giấu du tẩu trên người Hạ Thảo khiến y phục vốn hở hang trễ nải kia lại càng trượt xuống trên da thịt mịn màng.

Chính Hạ Thảo cũng không ngờ rằng trước mặt nhị nữ mà hẩn lại dám làm như vậy khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

-Ah... chủ nhân đợi... đợi đã, còn hai vị tỉ tỉ ở đây chút nữa chàng ưm... chàng muốn làm gì thiếp cũng sẽ chiều ý...

Những tiếng nói thôn thôn kèm tiếng rên theo từng cơn của Hạ Thảo làm nhị nữ bên kia cũng ngứa ngáy khó chịu.

Về mặt hồng hào của nhị nữ làm sao qua khỏi mắt Trần Duyệt, hẩn đưa tay vuốt ve eo thon như xà nữ của Linh Diệu làm nàng run rẩy cả người. Vòng eo phẳng lì không một chút mỡ thừa cùng làn da mịn màng trắng trẻo khiến hẩn yêu thích mãi không thôi. Nàng ngồi đó mắt nhắm chặt tùy ý cho hẩn xâm lược.

Bên kia Linh Diệu cũng trông thấy nhưng không nói gì ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, có vẻ như nàng trách hẩn tại sao đó không phải là nàng. Trần Duyệt không làm nữ phụ thất vọng, tay heo còn lại bất ngờ xông tới chộp lấy tòa núi đồi mà hẩn thêm khát bấy lâu nay. Bộ phận nhạy cảm nhất trên người bị tập kích làm nàng giật nảy mình nhưng nhìn thấy Trần Duyệt nàng liền ồm ồm cho qua.

Ôm nữ nhân trong lòng hai tay lại chu du trên nữ thể của hai nữ nhân khác làm hẩn xuất hiện cảm giác bá đạo không thể tả. Thấy hai nàng không hề chống cự khiến hẩn mừng rỡ, tay heo càng lộng hành. Bên Linh Diệu bây giờ bàn tay kia sau khi vuốt ve eo thon của nàng giờ đây đã trượt xuống hạ thể chăm sóc vỗ về tiểu cô nương. Nàng chỉ là nữ nhi chưa biết mùi đời lần đầu được nam nhân làm như vậy khiến nàng ngượng ngùng.

Bàn tay còn lại đã trượt thẳng vào trong y phục của Linh Diệu, nhưng đúng là làm Trần Duyệt thật sự bất ngờ:

-Không ngờ nữ nhân này bên trong lại không hề mặc thiếp thân áo yếm chẳng lẽ...

Như muốn kiểm chứng suy đoán của mình hẳn liền dò xét xuống hạ thể của nàng quả nhiên...

-Quả đúng như ta dự đoán, dưới đây nàng cũng không hề mặt tiết khó trong người.

Giọng nói của hắn chứa đầy ý dâm lam Linh Diệu ngưng chín mặt nhưng cũng lấy hết dũng khí nói:

-Tại... tại vì Hạ Thảo muội muội cũng không hề mặt chúng trên người cho... cho nên tí ti nghĩ cũng không cần phải mặt.

Lời giải thích khó hiểu của nàng lại khiến Trần Duyên cười lớn hài lòng.

-Hahaha đúng, đúng là không mặt nội y là rất tốt.

Nói rồi hắn dùng sức bá đạo kéo hai nàng vào lòng, Hạ Thảo thì ngồi ở giữa còn mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp thì ngồi hai bên đùi, ôm cả ba nàng vào lòng.

Nhìn thấy chủ nhân đắc ý như vậy làm Hạ Thảo cũng mừng lây, dù sao tam nữ cũng đã ở đây một thời gian, trong lúc hắn không có ở đây cũng thường xuyên hàn huyên tâm sự khiến tình cảm thân thiết như tí muội. Giờ đây hai tí muội tốt của nàng cùng chung phần hưởng chủ nhân làm nàng vui mừng khôn xiết.

Thấy Hạ Thảo vẫn ngoan ngoãn ngồi khép nép trong lòng mà không hề tranh giành làm Trần Duyên rất hài lòng, hắn thủ thi vào tai khiến nàng đỏ mặt nhưng vẫn cắn răng gật đầu.

Nàng đứng lên lôi kéo Linh Diệp ra một góc, Trần Duyên đã từng nghĩ tới điều này rất nhiều lần nên chiếc giường này được hắn cố ý làm ra cho cả mười người nằm cũng không hết được.

Thấy ở đây chỉ có mình nàng cùng hắn Linh Diệu cũng đoán được chuyện tiếp theo là gì, mặc dù nàng từng có trượng phu nhưng đó là chuyện của ba năm trước. Gần đây không hề gần gũi nam nhân giờ đây trước mắt lại là kẻ khiến nàng từng đêm nhớ mong không dứt làm Linh Diệu ngưng ngưng tâm trí hỗn loạn.

Trần Duyên bá đạo ôm chặt lấy nàng, đôi môi dán chặt làm nữ nhân không thể nào thoát ra được. Cứ như vậy Linh Diệu buông thả tùy ý Trần Duyên, đôi tay nàng xiết chặt lấy hắn. Nàng cũng chỉ là một nữ nhân, thời gian qua gồng gánh bản thân đồng thời còn chăm lo cho nữ nhi làm nàng thật sự mệt mỏi. Giờ đây có nam nhân sẵn sàng chống đỡ những áp lực đó cho tâm hồn mẹ con nàng rung động.

-Từ bây giờ nàng cùng nữ nhi của nàng sẽ là nữ nhân của ta, chỉ cần ta còn sống sẽ nhất quyết không để nữ nhân của mình chịu thiệt thòi.

Câu nói của hắn làm đẩy lên trong tim của Linh Diệu một niềm tin mãnh liệt rằng nam nhân này xứng đáng để trao thân cả đời. Nàng sung sướng gật đầu cùng hai hàng lệ long lanh chảy xuống.

Thấy nàng không phản đối Trần Duyên liền giúp nàng cởi y phục, thân thể đẹp như tạc của Linh Diệu hiện ra. Mặc dù nàng đã ba mươi lăm tuổi nhưng đúng thật là nữ nhân ba mươi như lang, cơ thể phong mãn đầy đặn, đôi gò bồng đảo sâu hoắm, cặp ngực căng tròn không hề chảy xệ khiến hắn say mê ngắm nhìn.

Nhìn thấy Trần Duyên hẳn hưởng cơ thể của mình làm Linh Diệu rất đổi vui mừng, nàng chủ động cầm lấy tay hắn dán chặt vào tiền vốn ngạo nhân của mình, đôi mắt thèm khát ngược nhìn miệng thô thể:

-Không phải chàng thích nữ nhân dâm đẳng sao, để tí ti trở thành đẳng phụ chi biết ngày đêm được trên giường phục vụ chàng.

Thấy vẻ mê đắm của nàng Trần Duyên cũng không cần thương hoa tiếc ngọc, y phục được thoát ra trong nháy mắt. Cự long to lớn sừng sững xuất hiện khiến nàng nhìn chăm chăm không rời mắt. Đôi bàn tay trắng nõn run run sờ lấy dương vật kia cứ vuốt ve không rời.

-Không ngờ thứ này lại lớn đến vậy, ít nhất cũng lớn gấp đôi của trượng phu. Càng nhìn gần càng thấy thật đáng sợ.

Chứng kiến hai tay nàng di chuyển lên xuống ánh mắt lộ vẻ mong ước hẳn làm sao có thể chờ đợi, cự long tìm đường tới đôi môi chín mọng, đã nhiều lần chứng kiến hắn và Hạ Thảo mây mưa làm sao nàng không biết ý hắn. Đôi mắt vờ lộ vẻ giận dữ đưa thanh sắt nguội kia vào miệng nhắm nuốt. Điều hắn không ngờ là nữ nhân này lại thành thực tới vậy, cự long được nàng đưa xuống tận cổ họng nuốt tới tận gốc.

Trần Duyên vui xuống đẩy hông càng mạnh, hắn thích nhất là nữ nhân dâm đẳng thành thực như vậy, việc tiếp theo cần làm là biến nàng thành đẳng phụ chi biết tới mỗi mình hắn. Nhưng làm được điều này đương nhiên là phải chịu bỏ công trong thời gian dài chỉ có điều đó là thứ hắn luôn dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tam nữ đồng sàng, 18+ (khuyến nghị không cho phụ nữ có thai cùng đàn ông đàn cho con bú)

Bên kia góc giường cũng có tình cảnh ướt át không kém, Hạ Thảo cùng Linh Diệp giờ đây đã không còn mảnh vải che thân nhìn Trần Duyên hành sự đồng thời thỏa mãn cho nhau.

Nghe lời Trần Duyên, khi Linh Diệp đang chăm chú nhìn hân cùng mẫu thân của mình mây mưa, cơ thể rạo rứt bàn tay đã không kiềm được mà đã chà xát hạ thể. Từ đằng sau Hạ Thảo ôm chăm lấy xoa nắn bộ ngực vẫn còn đang lớn kia nói nhỏ:

-Muội cũng không chịu được đúng không? Ti ti cũng vậy, hay là hai ta cùng nhau an ủi cho chủ nhân mở rộng tầm mắt.

Nhưng khiến nàng không ngờ là Linh Diệp không hề chóng cự, còn chủ động cời hết y phục của mình ôm chăm lấy nàng. Hai cơ thể nữ nhân trần truồng da thịt tươi mát mềm mại cọ sát với nhau làm Hạ Thảo cảm thấy hoàn toàn khác khi làm cùng chủ nhân. Nếu Trần Duyên mang lại cho nàng sự ấm áp bá đạo, chớ che thì lần này lại là điệu dàng mềm mại.

Hai nữ nhân vừa trao cho nhau nụ hôn nồng cháy vừa đùa nghịch hạ thể đối phương làm cho không khí cũng trở nên nóng rực. Trần Duyên nhìn thấy nữ nô đã hoàn thành nhiệm vụ liền cao hứng ra lệnh cho Linh Diệu quý xuống đưa kiều đồn về phía hân. Mĩ phụ nhất quyết làm theo, kiều đồn căng tròn được hân xoa nắn làm nàng sung sướng ngấn mặt lên. Trước mắt lúc này là cảnh nữ nhi được hảo tử muội của mình hết lòng chăm sóc làm cho hạ thể của nàng càng trở nên ẩm ướt.

Thấy thời cơ đã tới cự long liền một lần xông thẳng vào tiểu điền loa của nàng. Như là hỏa côn rắn chắt đâm mạnh chạm tới điểm sâu nhất khiến Linh Diệu không còn giữ được tỉnh táo dâm dăng rên rỉ:

-Ah...ah sâu... sâu quá chàng nhẹ thôi nếu không ti ti bị chàng chơi đã chết... ah nữa đâm nữa đi đừng dừng lại...

Trần Duyên thấy nàng dâm dăng kêu là khiến hân càng muốn hành hạ nàng.

-Nàng thấy bảo bối của ta thế nào?

-Sướng lắm, thiếp bị chàng chơi thật sướng.

Tâm trí Linh Diệu mê muội chỉ còn biết hét lớn.

-Cự long của ta làm nàng có sướng hơn của trượng phu nàng không?

-Đừng mà xin chàng đừng nhắc tới... ah..ah trượng phu của thiếp.

Trần Duyên hừ lạnh liền dừng lại bàn tay đánh mạnh vào kiều đồn của nàng.

-Không... không mau đưa cự long vào trong dâm nữ của chàng, thiếp thật sự không chịu nổi...

-Hừ ta không cần nữ nhân vẫn còn tâm trí nghĩ tới nam nhân khác.

Lời nói của hân như mũi dao cắm vào tim nàng, mĩ phụ bật khóc quay lại cầu xin hân.

-Đừng mà Trần Duyên thiếp... thiếp thật sự không thể sống thiếu chàng, chỉ có chàng mới tiếp nhận thiếp cùng nữ nhi. Từ khi có chàng chúng ta mới thoát khỏi tình cảnh sợ hãi, suốt ngày không còn phải trốn tránh mà còn có thể tu luyện. Giờ đây nếu như cả chàng cũng không ngó ngang tới thì thiếp cùng nữ nhi biết phải đi đâu.

Nàng vừa khóc rần vừa cố gắng chộp lấy cự long còn cứng rắn kia, nàng biết chỉ khi giúp Trần Duyên thỏa mãn thì mẫu nữ nàng mới có cơ hội làm nữ nhân của hân.

Thấy mĩ phụ nước mắt đầm đìa còn cố gắng nhún nhảy cơ thể cho tiểu điền loa của nàng thôn phệ cự long khiến Trần Duyên mỉm cười.

-Nàng thấy cự long của ta và trượng phu ai khiến nàng sướng hơn.

-Của chàng sướng hơn gấp trăm lần, giờ đây chỉ có chàng mới là trượng phu của ta, còn hân chỉ là kẻ đã chết, chỉ có chàng mới cho ta được thỏa mãn.

Nàng vừa khóc vừa khàn cổ kêu lớn khiến Trần Duyên rất hài lòng. Hân ngồi dậy ôm chăm lấy Linh Diệu liếm từng giọt nước mắt của nàng cự long không hề tách rời mà vẫn cắm vào nơi sâu nhất.

-Nàng ngoan lắm, từ đây trở đi nàng chính là thê tử của Trần Duyên ta, mỗi ngày nàng sẽ được hạnh phúc. Nhớ rằng ta muốn nữ nhân của mình không chỉ dâm dăng mà phải còn tu vi cao cường cùng ta chu du thiên hạ.

Linh Diệu òa khóc ôm lấy hân hứng chịu từng tia khoái cảm do từng cú nhấp của hân mang lại về mặt tràn đầy hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy thỏa mãn, cảm nhận được tình yêu thương mãnh liệt từ nam nhân.

-Ah ah thiếp không chịu được nữa, muốn... muốn phóng xuất...

Mĩ phụ đã đạt tới cao trào, lần đầu nàng đạt cao trào sau nhiều năm điều mà gã trưởng phu yếu nhót kia không thể mang lại cho nàng.

Mặc dù chưa lên đỉnh nhưng Trần Duyên vẫn thâm kinh ngạc, không ngờ Linh Diệp lại là nữ nhân nhu cầu cao tới vậy, nếu hắn không luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” thì không chừng đã bị nữ nhân này ép khô.

Nhìn thấy Linh Diệp đã kiệt sức nhưng Trần Duyên vẫn còn sừng sững như kim thương bất bại Hạ Thảo liền hôn nhẹ Linh Diệp.

-Mẫu thân của muội đã không thể nào tái chiến được nữa, tới lúc tỉ muội ta hợp lực phục vụ chủ nhân.

Nhị nữ kéo lê thân thể mềm mại không xương tới chỗ hắn đứng, cầm lấy dương vật cứng ngắc kia Hạ Thảo như lão sư tận tụy chỉ dạy tiểu đồ. Chỉ một lúc sau, hai nàng đã cùng nhau chăm sóc hắn. Không chỉ là dương vật cả người Trần Duyên đều được hai chiếc lưỡi mềm mại kia không chỗ nào bỏ sót.

Quá phấn khích hắn ôm lấy Linh Diệp muốn thao nàng thì được Hạ Thảo cảnh báo.

-Chủ nhân, Linh Diệp muội vẫn còn là trinh nữ khuê các xin chàng hãy nhẹ nhàng với tiểu muội của thiếp.

Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ Linh Diệp đã tu luyện tới Luyện Khí kì tầng năm trong Hợp Hoang Môn mà vẫn còn trinh tiết.

Biết nghi vấn của Trần Duyên nàng cũng tự giải khai.

-Trong Hợp Hoang Môn không chỉ có nam nữ giao hợp mới có thể tu luyện, pháp quyết của thiếp là “Giả Long Thực Phượng Quyết” chỉ cần song tu với nữ...nữ nhân liền có thể tu luyện.

Đây cũng là lần đầu hắn được nghe tới pháp quyết kì lạ như vậy.

-Vậy trước đây là nữ nhân nào cùng muội tu luyện?

Nàng ngượng ngùng nhìn tới mẫu thân nằm gần đó rồi nhìn sang Hạ Thảo.

-Ah thì ra lúc ta không có ở đây tiểu nô nàng dám cho ta đội mũ xanh sao?

Trần Duyên vẻ mặt tức giận ngón tay liền ra vào hạ thể của Hạ Thảo khiến nàng không thể nào đứng vững liền ngã vào trong lòng hắn.

-Đừng dừng mà chàng đừng tức giận, chỉ do thiếp và mẫu thân dụ dỗ tí ấy.

Linh Diệp nghĩ rằng Trần Duyên thật sự tức giận liền quỳ xuống cầu xin. Nàng cũng như mẫu thân, muốn tìm kiếm nam nhân có thể nương tựa, giờ đây nàng thật sự hối hận, sợ rằng hắn sẽ khinh bỉ nàng.

Thấy Linh Diệp vẻ mặt sợ hãi Trần Duyên phì cười ôm lấy nàng.

-Làm sao ta có thấy giận dữ, các nàng đều là tâm can bảo bối của ta. Ngoan ngoan nào nếu nàng khóc như vậy thì làm sao chăm sóc cho trưởng phu của nàng.

Trần Duyên vừa an ủi vừa đưa bàn tay dính đầy mật dịch từ hạ thể của Hạ Thảo lên miệng nàng. Linh Diệp không hề lạ lẫm liền chộp tới liếm mút sạch sẽ bàn tay của hắn.

Nở nụ cười đầm đặng, hai nữ nhân da thịt đẹp tựa bạch ngọc nằm xuống trước mặt hắn. Hai tay ôm lấy đôi eo mềm mại của Linh Diệp cự long từ từ tiến vào. Xoẹt... từng tia máu chảy ra, con đau làm nàng hiểu rằng từ đây nàng đã thuộc về Trần Duyên. Từng hàng nước mắt hòa cùng nụ cười hạnh phúc, nhưng vừa bị phá trình khiến nàng cảm thấy đau đớn. Nằm bên cạnh Hạ Thảo không nỡ lòng nhìn hảo tỉ muội đau khổ liền chồm qua hôn nàng.

Bị tập kích ở hạ thân giờ đây đôi môi cũng bị chiếm trọn khiến Linh Diệp như mê say, bên dưới đã không còn đau đớn mà chỉ có khoái cảm. Chắc có lẽ hôn Linh Diệp cũng khiến Hạ Thảo phấn khích, trông thấy hạ thể của nàng đã bắt đầu rỉ nước Trần Duyên liền đưa lưỡi tới liếm mút.

Hạ Thảo sung sướng rên rỉ tay chân đã không còn sức lực đè lên Linh Diệp bên dưới. Nửa ngày trôi qua sau nhiều lần thay nhau tác chiến cùng tam nữ Trần Duyên mới thật sự phóng xuất. Đây là lần đầu tiên hạ thể của Hạ Thảo tiếp nhận tinh hoa của hắn, cảm giác ấm áp trong bụng làm nàng thật hạnh phúc.

Nhân khi vừa thỏa mãn, Trần Duyên cùng các nàng bên nhau tu luyện, như đã hẹn sẵn từ trước vị trí trong lòng hắn luôn là Hạ Thảo, còn nhị nữ thì chia nhau dựa thân thể mê người của mình tựa vào hắn. Cả bốn người không mảnh vải che thân quấn quýt bên nhau khiến Trần Duyên cao hứng, đây là điều hắn mong chờ bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kiểm kê thu hoạch, Cung tiến che mắt

Sau ba ngày tinh thần sung mãn trở lại Trần Duyên háo hức kiểm kê thu hoạch hơn nửa năm qua.

Ngoài trừ nguyên liệu lấy từ yêu thú không thể đếm xiết vứt đầy ba túi trữ vật thì có gần trăm cây linh thảo. Trong đó có một cây cấp hai Bính đẳng linh mộc Hắc Thiết Mộc tìm thấy trong hang động Hắc Thiết Nghi, thân cây rắn chắc kim thiết, màu đen tuyền, lá cây tiết ra dịch thơm ngay cả Tiểu Kim cũng mê mết. Từ khi hắc trùng Hắc Thiết Mộc trong mật thất thì Tiểu Kim như hòn đá cứng rắn dù thế nào cũng quyết không đứng dậy cứ nằm dưới gốc cây.

Trần Duyên cũng không quan tâm, mật thất này được đào rất rộng lớn ngoài trừ đàn Thực Huyết Trùng khát máu ra thì Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang đều rất hưởng thụ đắm mình trong mộc linh khí tràn ngập.

Trần Duyên về mặt mong chờ nhìn lấy ra nhẫn trữ vật cầm trên tay. Đây là vật do Vũ Thành đệ tử của Đại Trưởng Lão để lại.

Trần Duyên chưa thể cho hắc nhập thổ vi an, tông môn hiện nay được phòng vệ rất nghiêm ngặt. Ngay cả đệ tử chân truyền như hắc cũng bị giữ lại tra hỏi nhằm phát hiện ra những yêu thú có thể hóa thân chèn ép vào tông môn. Trên không trung dễ dàng thấy được những sư thúc Trúc Cơ kì thường ngày bế quan tu luyện ít hỏi tới chính sự giờ đây lại rất dễ dàng bắt gặp. Nếu như sự việc hắc đem trốn hải cốt của Vũ Thành bị phát hiện thì bí mật kia rất khó để che giấu.

Tiểu Mập Mập đang nằm ngửa trên Bạch Diệp Thụ về mặt như rất hưởng thụ, Trần Duyên đánh vào thân cây rung chuyển làm cho con sâu mập mê ngủ kia lăn xuống đất. Đang trong giấc say nồng thì bị đánh thức bằng phương pháp bạo lực như vậy làm Tiểu Mập Mập thật sự giận dữ. Thân thể béo tròn cố gắng xoay lại muốn cho tên hỗn đản kia một trận thì hình ảnh Trần Duyên hiện ra. Tưởng rằng Trần Duyên lại nhắc nhở món nợ lần trước Tiểu Mập Mập hoảng hốt quay lưng chạy hên hên như thể bây giờ mới thực hiện bài tập hằng ngày thì bị hắc tóm lấy.

-Tiểu Mập Mập người nghĩ rằng qua mặt được bản đại gia ta sao? Việc người mỗi ngày đều hết ăn lại ngủ làm sao thoát khỏi mắt ta chứ.

Thấy bản thân đã bị Trần Duyên nhận ra Tinh Thần Trùng cố gắng uốn éo cuộn lấy ngón tay hắc lộ vẻ lấy lòng. Thấy thân thể chuyển động khó khăn kia làm Trần Duyên phì cười đặt Tiểu Mập Mập trên vai quay về tọa thiền.

Trần Duyên có vẻ buông tha làm Tiểu Mập Mập thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắc làm sao dễ dàng bỏ qua, vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” bắt Tiểu Mập Mập phải làm chút gì đó nếu không thật là phí phạm chân khí nuôi dưỡng tiểu trư này.

Ngay khi tinh thần hắc và Tiểu Mập Mập kết hợp thì một tia thần thức xuất hiện len lỏi vào trong nhẫn trữ vật. Do Vũ Thành đã tạc thể nhẫn trữ vật này trở thành vật vô chủ nên Trần Duyên dễ dàng trích huyết nhận chủ không chế kiểm kê những thứ bên trong.

Điều làm hắc hưng phấn nhất là đúng như lời đồn đại, nhẫn trữ vật không hổ danh là vật phẩm dành cho tu sĩ Kim Đan kì. Không gian bên trong đã lớn gấp mười lần túi trữ vật mà hắc đang giữ, theo lời Chu lão nhẫn trữ vật này chỉ là hàng phế phẩm trong phế phẩm nhưng chỉ như vậy đã khiến hắc thật sự thỏa mãn. Kiểm nén nỗi hắc hoang trong lòng Trần Duyên tìm tòi những thứ bên trong, đồ vật do thiên tài tông môn để lại ắt hẳn cũng không tệ.

Bên trong không gian to lớn chỉ đặt vồn vẹn năm gương lớn cùng một giá sách. Chiếc gương đầu tiên cũng chỉ làm Trần Duyên hơi chút vui mừng.

-Là linh thạch hạ phẩm, trong này có ít nhất cũng phải hơn trăm vạn.

Tuy nhiều nhưng đối với kẻ kiểm linh thạch không khác gì ăn cơm uống nước như hắc thì giá trị cũng bị giảm đi rất nhiều.

-Đây là linh thạch? Không, không chỉ là linh thạch bình thường, đây là linh thạch trung phẩm.

Điều này khiến Trần Duyên thật sự mừng rỡ, linh thạch trung phẩm không chỉ hiếm có mà có thể mua được rất nhiều thiên tài địa bảo mà linh thạch hạ phẩm không làm được.

-Trong đây hẳn là hơn một ngàn linh thạch trung phẩm, đủ cho ta đổi một vài cây linh dược cấp hai.

Niềm vui sướng làm hắc càng lúc càng trông đợi, mở ra chiếc gương tiếp theo bên trong toàn là khoáng thạch kì lạ. Không phải là luyện khí sư nhưng hắc cũng thấy được những khoáng thạch này không tầm thường.

Chiếc gương kế tiếp càng làm hắc kinh hi, bên trong toàn là những bình đan dược và linh dược. Thậm chí còn có ba cây linh dược cấp hai Bính đẳng dược bảo toàn nguyên vẹn khiến Trần Duyên mừng rỡ không thôi. Còn đan dược thì đã không còn, có lẽ muốn duy trì tính mạng cho nên Vũ Thành đã phục dụng chúng.

Cuối cùng tuy nói là gương nhưng nhìn thấy giống một chiếc hộp dài hơn, mở ra bên trong là mộc linh khí nồng đậm thoát ra khiến ngay cả Chu lão cũng tấm tắc không thôi.

-Hahaha tiểu tử người đúng là tốt số, không ngờ ngay cả bảo vật này cũng tới tay.

-Chu lão biết vật này?

Lão nhìn hấn khịt mũi xem thường.

-Thử hỏi trên thế gian này có bao nhiêu thứ ta chưa biết. Thứ người cầm trên tay là Mộc Tâm, dù là tu sĩ Kim Đan kì cũng muốn có nó.

-Mộc Tâm?

Lão kiên nhẫn giải thích.

-Trong trời đất, tại những địa điểm đặc thù sẽ sinh ra những sinh vật đặc biệt. Chúng không phải nhân loại hay yêu thú mà hình thành từ những nơi nguyên tố nồng đậm.

-Nơi trung tâm của nguyên tố đó sau hàng ngàn hàng vạn năm sẽ hình thành tâm nguyên tố. Thứ người cầm trên tay khẳng định là Mộc Tâm nguyên tố.

Mặc dù vẫn chưa rõ lời của Chu lão nhưng thời gian để hình thành dài như vậy thì thứ này khẳng định không tầm thường.

-Mộc Tâm là thứ tốt nhất để rèn luyện pháp bảo.

Câu nói này đã làm Trần Duyên sững sốt, pháp bảo cũng gần giống như pháp khí nhưng khác ở chỗ là pháp bảo có khả năng đặc biệt của riêng chúng đồng thời một thứ không thể thay thế là pháp bảo có khả năng trưởng thành theo chủ nhân của chúng. Hầu như rất ít tu sĩ thực lực thấp hoặc không có bối cảnh cảm tới pháp bảo trong tay.

Càng sớm có pháp bảo thì độ hòa hợp giữa chúng và tu sĩ càng lớn, đó là điều mà ai cũng biết. Nhưng để làm được điều đó thật sự không dễ dàng, không phải làm ra chúng khó khăn nhưng vật liệu thì không phải dễ, phải là thứ có nguyên tố nồng đậm.

-Có lẽ Vũ Thành tình cờ lấy được Mộc Tâm nhưng nguyên tố cơ thể lại không phải mộc hệ nên mới tiếc nuối cất giữ hòng đem ra trao đổi. không ngờ lại làm lợi cho ta.

Không cần chờ đợi lâu, Trần Duyên lập tức đem Mộc Tâm cho vào thể nội. Đưa thiên tài địa bảo vào trong thể nội dùng chân khí liên tục chui rèn tới khi pháp bảo hình thành rồi sử dụng tâm trí câu thông đợi chờ pháp bảo sớm ngày thành thực. Thời gian lâu dài cũng là lí do khiến cho pháp bảo trở nên chân quý, bình thường tu sĩ cả đời chỉ có thể rèn luyện một pháp bảo bản mệnh riêng cho mình. Những tên tâm trí không vững chắc luôn thay đổi pháp bảo khiến cho chân khí tiêu hao không thể đột phá ngay cả pháp bảo cũng không thể tùy tâm không chế.

Trần Duyên vui sướng không ngờ cơ duyên lại dồn dập tiến tới, mặc dù vẫn chưa nghĩ ra hình dạng pháp bảo của bản thân nhưng việc dùng chân khí trui rèn sẽ khiến hấn không chê pháp bảo dễ dàng.

Bước tới giá sách, bên trên chỉ có hơn mười quyển phần lớn đều là hỏa hệ làm hấn ngẫm hiểu ra Vũ Thành là tu sĩ hệ hỏa. Ngoài trừ một quyển tiên pháp ra những thứ còn lại hấn không thể nào tu luyện.

Nhìn thấy môn tiên pháp này làm Trần Duyên nảy ra ý định.

-Hiện nay trong tông môn không nhiều kẻ biết ta là khiến trùng tu sĩ, nếu như rèn luyện tiên pháp này tới khi gặp đối thủ nguy hiểm mới triệu hồi linh trùng. Không những thuận tiện khi săn bắt mà còn giúp ta ẩn dấu thực lực.

Nghĩ tới ý định xấu xa trong đầu khiến hấn đắc ý không thôi. Sau khi thu thập tàn cuộc, Trần Duyên liền bước tới Đồi Bảo Điện dùng hơn ngàn viên linh thạch đổi lấy Thanh Nguyệt Cung pháp khí cấp một Giáp đẳng cùng hơn trăm mũi Tinh Thiết Tên thượng hạng khiến những kẻ ở đó cảm thấy kì lạ. Ma Kiếm Tông không cần nói ai ai cũng biết, hết chín thành chín đệ tử sử dụng kiếm giờ đây có một tên đệ tử chân truyền lại chọn cung không khỏi làm cho bọn chúng nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hóa Mộc Quyết viên mãn, 17+

Kể từ đó ban ngày hấn luyện tiên pháp còn đêm tới thì lại cùng tam nữ song tu. Nửa năm trôi qua, cuối cùng “Hóa Mộc Quyết” cũng đã viên mãn, chân khí trong người hấn đã tinh thuần và cô đặc lại năm thành làm cho thực lực gia tăng đáng kể.

Hồi hộp mở ra “Hóa Mộc Quyết” tầng hai, đúng như ghi chép sau khi truyền chân khí thì pháp quyết tầng hai hiện lên.

“Tu luyện viên mãn chân khí hùng hậu” là câu nói ngắn gọn nhất Trần Duyên có thể nói ra. Không những giúp chân khí hùng hậu mười thành khi tu luyện sẽ đạt được khả năng có thể chủ động giao tiếp với các loại linh dược.

-Đúng là bất khả tư nghị mà, nếu như có thể trao đổi với chúng thì ta sẽ có khả năng thu thập tin tức khủng bố.

Lời Trần Duyên nói không sai, trên thế giới này thứ gì chiếm đa số thì không cần phải nói đương nhiên là thực vật. chỉ cần hần có thể câu thông được với chúng thì có thể nói là không gì không thông, không gì không biết.

Nhưng khi nhìn tới điều kiện tu luyện bên dưới thì thêm một lần nữa hần lại sầu khổ vì bản thân quá nghèo. Cần mười cây linh dược cấp hai Giáp đẳng, gấp mười lần điều kiện cùng cấp lúc ban đầu.

Trần Duyên thở dài, nhưng đây không phải lúc để hần suy nghĩ tới chuyện đó. Quan trọng lúc này là bản thân là người duy nhất chưa bị mộc hóa, hơn mười tên tu sĩ trước đây không kẻ nào còn sống nhìn thấy tầng hai của pháp quyết nhưng giờ đây hần đã tu luyện thành công nhưng ngoài đau đớn do đan điền gây ra thì không hề có hiện tượng kì lạ trên.

Không nghĩ ra Trần Duyên đành lãnh giáo Chu lão, dù sao tu sĩ Nguyên Anh kì có thể nhìn ra chút gì đó. Không phụ lòng Trần Duyên, sau khi xem qua ghi chép từ những tên trước đó thì Chu lão liền suy đoán.

-Có khả năng rất lớn là chân khí của bọn chúng không đủ tinh thuần để chống chịu tu vi. Kẻ sử dụng pháp quyết này để thi triển công pháp hần là sẽ chịu mạo hiểm nhất định, điều này ta cũng không rõ nhưng việc người ưu tiên tu luyện công pháp tới viên mãn hần là điều đúng đắn. Bằng chứng là giờ đây người vẫn còn sống nhưng bọn chúng thì không.

Nghe Chu lão giảng giải làm Trần Duyên thở dài ngao ngán, tu luyện đúng là không chỉ cần thực lực và trí tuệ, vận khí chính là thứ lớn nhất. Lấy chính bản thân hần để xem xét, nếu như không phải tu luyện thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” cần nhiều chân khí thì ắt hẳn hần sẽ giống như mười tên kia chú trọng gia tăng tu vi nâng cao thực lực.

-Ắt hẳn tên thần trí không bình thường kia khi sáng tạo ra pháp quyết này muốn những kẻ tu luyện phải đánh vỡ căn cơ không để chân khí phù phiếm. Còn những kẻ chỉ biết chạy theo cảnh giới tu luyện đều bị hần gạt bỏ.

Suy đoán của Chu lão cũng rất đúng, không thể tìm ra lời giải thích nào thích hợp hơn Trần Duyên đành để đó cứ vững bước mà tiến tới, thành hay bại còn phải trông chờ vào cơ duyên của hần.

Pháp quyết đã viên mãn, giờ đây Trần Duyên đã có thể tập trung vào nâng cao tu vi. Tam nữ suốt mấy tháng qua đêm nào cũng được Trần Duyên tưới tẩm khiến cho không chỉ cơ thể càng trở nên ướt át đặc biệt là đôi bầu sữa kia làm các nàng cảm giác chúng đã lớn hơn trước. Tu vi của tam nữ đã tăng tiến rất nhiều, nhất là Linh Diệp từ Luyện Khí tầng năm chỉ sau một thời gian đã là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy, đó là do Trần Duyên không cho phép nàng tăng tu vi quá nhanh làm phá hỏng căn cơ.

Tiền pháp hần tu luyện là “Nhất Tiễn Xuyên Tâm”, phụ thuộc vào chân khí kẻ sử dụng và chất liệu cung tiễn một tiễn bắn ra có thể đánh sập một ngọn núi. Ngay cả Chu lão cũng phải tán thưởng không dứt, do trời sinh cảm nhận hơn người tiền pháp của hần đã tiến bộ thần tốc.

Thấy Trần Duyên bước vào mặt thất tam nữ liền hiểu ý, thời gian cùng hần đồng sàng làm cho các nàng không ai nhắc nhở ai đều tiến tới.

Hạ Thảo giúp chủ nhân cời y phục, còn Linh Diệu biết hần rất say mê đôi cự nhũ của mình liền áp sát lại gần dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh đè lên tay hần.

Trần Duyên khoái trá ngay khi Linh Diệp đang tiến tới hần liền mở lời.

-Khoan đã Diệp nhi, ta rất thích điệu nhảy của nàng, còn không mau giúp ta tận hưởng.

Linh Diệp nở nụ cười quyến rũ, gần đây vì muốn Trần Duyên thêm yêu thương nàng liền bỏ công tập những động tác múa quyến rũ. Không ngờ lại khiến hần say mê tới vậy, mỗi ngày đều muốn thưởng thức. Nàng vui mừng ánh mắt khép hờ lảng lơ vừa liếc nhìn, cơ thể như xà nữ kết hợp chiếc eo thon tuyệt đẹp làm cho từng lớp y phục trượt xuống để dang.

Nhìn thấy tình nhân say sưa ngắm nhìn nữ nhi khiến nàng phồng má ghen tỵ. Không chịu thua Linh Diệu quỳ xuống giữa hai chân hần đôi bàn tay cẩn thận nâng niu vật chí ái kia cho vào miệng ướt át của nàng. Trần Duyên lúc này như thỏ hào mồi nổi, ngắm nhìn nữ nhi múa thoát y, bên dưới lại thêm nữ phụ phóng đảng đang hầu hạ, bên tay lại có nữ nhân kiều diễm buông thả để hần tùy ý xoa nắn.

Trần Duyên cùng tam nữ ngày ngày ái ân không biết rằng ngoài kia thú triều càng lúc càng dữ dội, yêu thú cấp hai trở lên thì luôn trong thế dằng co với các bậc tiền bối trong tông môn nhưng yêu thú cấp một lại trở thành pháo hôi khiến các đệ tử Luyện Khí kì từ thương vô số. Sự việc lúc này không thể không động tới đệ tử chân truyền, cũng giống như hần đa số đệ tử chân truyền đều chọn ở lại tông môn bề quan tu luyện chỉ có một số ít cần lịch luyện mới xung phong diệt trừ yêu thú.

Trong một đêm trăng thanh gió mát Trần Duyên đương nhiên là đang khiến tam nữ không thể nào nghỉ ngơi, trong lúc hần đang ngồi trầm trệ trên chiếc ghế lớn thì Linh Diệu như thiêu thân tự động nhún nhảy cho cự long ra vào tiểu điện loa của nàng còn nữ nhi đương nhiên đã không thể nào tiếp tục nằm an giấc bên cạnh hần. Lúc này một tia sáng màu xanh bay tới, Trần Duyên thuận tay bắt lấy, đây là Lục Tin Phù chỉ sử dụng khi tông môn muốn triệu tập đệ tử chân truyền.

Cầm lấy tin tức bên trong khiến Trần Duyên phải nhíu mày, phía trên nữ phụ đã không chịu nổi ngay khi Trần Duyên vừa phóng xuất thì nàng cũng liền ngã vào lòng hần.

-Thật là vất vả cho nàng rồi, mau nghỉ ngơi việc còn lại để cho trợ phu của nàng.

Linh Diệu mỉm cười hạnh phúc tóm lấy mệnh căn vừa phóng tinh hoa vào trong người nàng như thói quen liền dùng lưỡi của mình liếm sạch nó. Nhìn thấy Trần Duyên có vẻ suy tư, thường ngày khi nàng làm vậy hẳn đều hết lòng khen ngợi làm trái tim nàng thổn thức.

-Có phải hôm nay thiếp làm chàng không vui, chỉ cần chàng nói thì chuyện gì thiếp cũng làm cho chàng.

Trông thấy mỹ phụ thật sự lo lắng làm Trần Duyên càng yêu thương nàng, Linh Diệu như tiểu miêu ngã vào lòng hắn.

-Mỹ phụ của ta nàng không phải suy nghĩ nhiều, thân thể nàng khiến ta rất hài lòng. Bây giờ việc duy nhất nàng cần làm là nghỉ ngơi thật tốt biết chưa.

Linh Diệu vui mừng như nữ hài hưởng thụ từng cái vuốt ve của hắn chợt nàng hỏi:

-Tại sao chàng lại vẻ mặt dăm chiêu, có gì khó chịu trong lòng cứ nói thiếp nhất định sẽ giúp chàng vui đi phần nào.

Vừa nói về lắng lo của đấng phụ đã quay lại, mấy tháng nay ngày nào tam nữ cũng cùng nhau tìm kiếm những thứ mới làm hắn vui sướng trong khoái lạc. Hiểu cách của nàng Trần Duyên mỉm cười liền nói:

-Hôm nay Hành Pháp Sơn có đưa tới cho ta Lục Tin Phù nói rằng đệ tử của Ma Phong Sơn ta tử thương vô số, muốn ta nhanh nhất đi ra chiến tuyến chống lại lũ yêu thú kia.

Câu nói bất ngờ làm mỹ phụ hét lớn khiến nhị nữ gần đó cũng tỉnh dậy, khi biết được tin tam nữ liền không muốn hắn rời đi. Thời gian vừa qua là thời khắc các nàng cảm thấy hạnh phúc nhất, muốn mãi mãi như vậy không muốn rời ra.

Trần Duyên an ủi các nàng nhưng không thành đành phải sử dụng gia pháp. Sau khi tam nữ bị khuất bị dưới dâm uy của hắn mới trong cơn khoái cảm được hắn nhẹ nhàng vuốt ve kể rõ. Cuối cùng các nàng đành phải cho hắn rời đi với lời thề là phải luôn luôn cẩn trọng không làm điều gì nguy hiểm tới tính mạng.

Trần Duyên đi tới mật thất bồi dưỡng Thực Huyết Trùng, từ số lượng tới chất lượng đều làm hắn hài lòng. Nhìn những linh trùng to lớn mang vẻ khát máu làm hắn nóng lòng ra tay.

Ngay ngày hôm sau, trước vẻ sụt sướt không nỡ chia li của tam nữ cuối cùng hắn đã rời khỏi động phủ, phóng như bay tới Ma Kiếm Lâm. Đã hơn một năm từ khi Trần Duyên rời khỏi nơi này, giờ đây hắn cũng đã là tu sĩ Luyện Khí tầng chín thực lực tăng tiến rất nhiều. Triệu hồi ra ngũ trùng cùng xông vào Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyên ngồi lên Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang phía trước dẹp đường, Tiểu Mập Mập thì đương nhiên là lười biếng nằm trên vai hắn, Tiểu Huyết thì ở gần đó kiểm tra sinh vật sống tiến lại gần. Giờ đây ngũ trùng của Trần Duyên ngoại trừ Tiểu Mập Mập không nói đến thì hầu như đã có chút linh trí, hắn đã có thể giao mệnh lệnh đơn giản cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Dạ Biên Bức

Điều khiến Trần Duyên trở nên cẩn trọng là trong truyền tin phù có nhắc tới đệ tử đã phát hiện xác của yêu thú trong độc trận xung quanh tông môn. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một nhưng lại gây phiền phức không nhỏ cho các đệ tử và phạm nhân sinh sống trong thành.

Nhiệm vụ của Trần Duyên là kiểm tra một lần cánh rừng xung quanh thành trì của phạm nhân khiến hắn phải lao lực di chuyển trong rừng sâu. Đúng như tin tình báo, chỉ trong ba ngày hơn trăm con yêu thú cấp một bị Trần Duyên nhẹ nhàng tiêu diệt. Trong đó công lớn nhất không thể bỏ qua Tiểu Huyết, khả năng cảm nhận huyết nhục đã tăng lên đáng kể, có thể dễ dàng phát hiện yêu thú lẩn trốn gần đó.

Cặp Lục Đường Lang kia giờ đây cũng đã là linh trùng Giáp đẳng, nhờ chân khí tinh thuần của Trần Duyên bồi dưỡng chúng đã thành công lột xác. Hắc Hùng Yêu vốn là yêu thú Giáp đẳng nổi danh da dày thịt béo nhưng lại không chịu nổi quá hai chung trà dưới lưỡi đao của chúng.

Ngay khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên Trần Duyên nhắm hướng Bạch Lang Thôn thẳng tiến. Tối gần địa phận có đệ tử canh giữ hắn liền thu lại ngũ trùng một thân tiến vào trong.

Chúng đệ tử gần đó không xa lạ gì Trần Duyên liền nghiêng mình cúi chào còn những tên ở sơn phong khác tuy không nhận ra nhưng lời đồn Trần Huyết Ma khiến bọn chúng cũng không muốn gây chuyện.

Một đường đi thẳng tới biệt viện lớn nhất ngay vị trí trung tâm, đây là nơi dùng cho đệ tử chân truyền nghỉ chân. Bước vào đại điện, ở đây đã có hơn mười đệ tử chân truyền chờ sẵn, có người quen kẻ lạ. Không cần quan tâm Trần Duyên khoan thai đi thẳng tới chủ tọa ngồi xuống ánh mắt nhìn xuống những đệ tử bên dưới.

Cuối cùng đã có kẻ không thể kiềm chế hét lớn:

-Tiểu tử kia ngươi là kẻ nào, đây là đại diện của đệ tử chân truyền không tới lượt kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi có thể tùy ý làm bậy.

Trần Duyên bình thản mỉm cười chấp tay nói:

-Ta tên Trần Duyên là đại sư huynh ở đây, từ giờ tất cả mọi thứ sẽ y theo lệnh ta chấp hành.

Lời hắn nói làm chúng đệ tử thật sự gặp chấn động không nhỏ, kẻ thì im lặng đứng xem màn kịch, kẻ nóng nảy đã đỏ mặt tía tai.

-Ngươi nghĩ rằng có thực lực để chúng ta nghe lời ngươi sao?

Một thiếu niên đeo sau lưng một thanh kiếm không lồ cao hơn chính bản thân hắn bước ra nói. Trần Duyên biết tên này, Tiểu Kiếm đệ tử đắc ý của Đại Trưởng Lão.

-Thì ra là Tiểu sư đệ hân hạnh hân hạnh, chẳng hay sư đệ tới nơi chiến trường này có điều gì chỉ bảo?

Mặc dù lời nói khách sáo nhưng Tiểu Kiếm nghe được Trần Duyên gọi là sư đệ chứng tỏ hắn vẫn chưa đủ lọt vào trong mắt Trần Duyên.

Tiểu Kiếm nổi giận, sát khí bốc lên. Đi theo sư phụ bao năm nay đây là lần đầu tiên có kẻ không khách sáo với hắn như vậy nhất là kẻ đó chỉ là đệ tử Luyện Khí kì tầng chín.

Uy áp từ Tiểu Kiếm tán mát ra làm chúng đệ tử xung quanh chỉ mỉm cười, ở đây có kẻ nào không phải là thiên tài được tông môn bồi dưỡng, họ chỉ chờ con chim đầu đàn xuất hiện để kiểm nghiệm thực lực của Trần Duyên.

Trên chủ tọa nhìn xuống sát khí như ẩn như hiện của Tiểu Kiếm làm Trần Duyên phì cười nhẹ nói:

-Hahaha Tiểu sư đệ cần gì phải nóng nảy có gì từ từ nói, chẳng may ta lỡ tay phé đi ngươi thì đúng là khó ăn nói với Đại Trưởng Lão.

Câu nói của Trần Duyên đã thật sự làm hắn tức giận, đúng lúc vừa định ra tay thì phía trên Trần Duyên đã lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay vận thần lực. Mặc dù chỉ kéo một phần ba dây cung nhưng mũi tên đã lao đi với tốc độ cực nhanh hướng trái tim hắn phóng tới.

Tiểu Kiếm sợ hãi vội vàng xoay người tránh né nhưng mũi tên vẫn xuyên qua tay trái của hắn. Nhìn vết thương trên cánh tay khiến Tiểu Kiếm không kiềm được mà run rẩy, không ngờ tên này mới khác trước vẫn còn cười nói vui vẻ lúc này đã muốn giết hắn.

Nhìn thấy hạ tràng của Tiểu Kiếm chúng đệ tử xung quanh đều biến sắc, không ngờ hắn lại là một tên điên. Mũi tên vừa rồi khẳng định là nhắm điểm trí mạng nhất mà phóng tới, nếu như có điều sai sót thì Tiểu Kiếm hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của chúng sư huynh đệ Trần Duyên lại lần nữa mở miệng.

-Lần này thủ triều diễn ra phức tạp, số huynh đệ đã tử thương vô số. Chúng ta thân là đệ tử chân truyền không thể để tông môn mất mặt, cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

-Cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

Tiếng hét vang trời làm cho sĩ khí chúng đệ tử lên tới đỉnh điểm. Giờ đây bọn họ đã hiểu tại sao hắn lại được sư đệ gọi là Trần Huyết Ma, thiết huyết như hắn đúng là rất ít thấy trong hàng đệ tử Luyện Khí kì.

Mục đích Trần Duyên tới đây không phải để lãnh đạo những tên này, mục tiêu duy nhất của hắn là diệt sát càng nhiều yêu thú càng tốt. Sau khi lập uy dành lại quyền khống chế của Ma Phong Sơn, Trần Duyên lại một mình du tẩu trong rừng già.

Sau ba ngày đường cuối cùng hắn đã tới địa điểm chỉ dẫn trong nhiệm vụ, núi đá cao sừng sững hình thù xấu xí. Đây là Dị Thạch Sơn vốn là nơi khai thác khoáng thạch của tông môn nhưng nay đã bị Dạ Biên Bức (biên là con dơi nhé) yêu thú cấp một Đỉnh đẳng chiếm giữ.

Theo như tin tức do những đệ tử sống sót kể lại thì số lượng bọn chúng đã lên tới ngàn vạn, bên trong từng con Dạ Biên Bức nhỏ bằng nắm tay treo ngược người phủ kín trần hang.

-Có vẻ sau nhiệm vụ ở Bạch Lang Thôn sư phụ đã đề ý tới năng lực của ta cho nên người mới giao những nhiệm vụ như thế này.

Trần Duyên thờ dãi nhìn vào tờ danh sách dài mà ngao ngán. Biết sao được, dù sao hắn là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn trách nhiệm này đương nhiên hắn phải gánh lấy.

-Dạ Biên Bức là loại hoạt động mạnh vào ban đêm, mặt trời đang đứng bóng là lúc tốt nhất để ta ra tay.

Trần Duyên hưng phấn nhưng hắn không ngu ngốc tới mức để bản thân bước vào trong.

-Nếu như vậy thì ta sẽ khiến các ngươi rời khỏi đó.

Lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay cầm lấy Tinh Thiết Tiễn vận toàn lực kéo dây cung tạo thành một hình tròn. Mũi tên lao tới cắm sâu vào mặt đá gồ ghề

khuyến cho một phần đá tảng trong hang sập xuống.

Ngàn vạn Dạ Biên Bức bị tiếng động lớn làm cho thức tỉnh hoảng hốt bay khắp nơi. Như dự tính, Trần Duyên cùng một vạn Thực Huyết Trùng phục sẵn ở miệng hang, chỉ một mệnh lệnh duy nhất ‘giết’. Ngoại trừ Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập đứng bên ngoài dõi theo, bên trong là một trường hỗn loạn.

Ngoại trừ Tiểu Huyết thì đàn Thực Huyết Trùng nay đã có thêm gần trăm linh trùng Ất đẳng cùng cạnh tranh ngôi vị đứng đầu của nó. Nhưng kì lạ là bọn chúng lại không có linh trí cao như Tiểu Huyết, bản tính giết chóc vẫn không hề thay đổi.

“hăng suất” nhất thì phải nói tới cặp Lục Đường Lang kia, chúng phối hợp ăn ý chém giết Dạ Biên Bức dễ dàng như không.

Số lượng Dạ Biên Bức nhanh chóng suy giảm, lúc này từ sâu trong hang động một cái bóng màu trắng to lớn lướt qua. Không cần quan sát kĩ Trần Duyên cũng có thể đoán được đó là Biên Bức Vương. Nhìn thấy tử tôn bị chém giết bạch biên liền động nộ lướt tới cầu xé bảy linh trùng.

Trông thấy sự hiện diện của yêu thú kia đàn Dạ Biên Bức ngay lập tức bình tĩnh lại lấy Biên Bức Vương làm đầu xông vào nghênh chiến. Ngay khi tình thế sắp xoay chuyển khiến Biên Bức Vương kiêu hãnh rống lớn thì từ xa một mũi tên bay tới xoắn nát đầu lâu chết tới mức không thể chết lại nữa.

Phía xa kia tay cầm Thanh Nguyệt Cung Trần Duyên hừ lạnh.

Xác của Biên Bức Vương rơi xuống huyết nhục bắn ra khắp nơi khiến đàn Dạ Biên Bức càng trở nên hoảng loạn. Không có kẻ cầm đầu những con dơi thì nhau bỏ chạy tứ tán.

Nửa ngày trôi qua cuối cùng bảy Dạ Biên Bức cũng tan rã, chỉ còn không tới một thành tán mắt tròn chạy. Mặc cho Thực Huyết Trùng thôn phệ huyết nhục xác của Biên Bức Vương kia đối với Trần Duyên cũng có chút giá trị. Cầm lấy tiểu chủ phân tách tài liệu lõi ra cặp vuốt màu trắng đây chính là thứ quý giá nhất trên người yêu thú này có khả năng chế tạo pháp khí.

Thấy mặt trời đã gần xuống núi Trần Duyên chỉ để lại ngũ trùng bên mình lập tức rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hợp Hoang Môn

Bấm đốt ngón tay nhắm tính, đây đã là tháng thứ ba hẩn lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm đồng thời cũng đã ba ngày trôi qua từ khi bản thân mắc kẹt trong cự thạch này.

Cả cơ thể không chỗ nào lành lặn, vết chém khủng bố vạch trước ngực dài hơn hai bàn tay. Trần Duyên thở dài cả người đau đớn chỉ còn biết vận pháp quyết chữa trị thương thế.

Mọi chuyện phải nói tới mười ngày trước...

-Cuối cùng ta đã có thể quay về trả nhiệm vụ.

Trần Duyên mừng thầm, thời gian vừa qua số yêu thú bị hẩn tiêu diệt đã không thể kể xiết nhưng linh trùng cũng đã tổn thất không ít.

Trong lúc đó tiếng động từ bụi cây làm hẩn cảnh giác. Lấy ra Thanh Nguyệt Cung ánh mắt chờ đợi thì có tiếng gọi vọng lại.

-Khoan...khoan đã đạo hữu xin dừng tay.

Bước ra là một đoàn hơn mười người tất cả đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì, nhưng điều đó cũng không khiến Trần Duyên quá để tâm. Nhưng kẻ cầm đầu lại đập pháp khí đằng không. Đó chính là tiêu chí rõ ràng nhất của tu sĩ Trúc Cơ kì.

Không dám mạnh động Trần Duyên thu lại pháp khí lễ độ chấp tay:

-Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiên bối.

Mỉ phụ nhân mặc dù khoát lên mình đạo bào, tóc búi cao nhưng lại có khí chất làm kẻ khác say mê. Mắt phượng mở to, nhìn thấy Trần Duyên độc hành du tẩu nơi đây làm nàng cũng bất ngờ.

-Hừ tiểu bối tông môn ở đâu mà lại xuất hiện ở đây.

Giọng nói oanh vàng nhưng không che được tia khinh miệt. Dù Trần Duyên thực lực cao cường tới đâu thì cũng chỉ là tiểu bối Luyện Khí kì. Trong giới tu sĩ có lưu truyền câu nói: “không vào Trúc Cơ chưa phải tu tiên”. Câu nói này được đa số chúng tu sĩ ngầm đồng ý. Tu tiên chính là cầu trường sinh nhưng tu sĩ Luyện Khí kì thọ nguyên cũng không khác phàm nhân là mấy, nếu bảo dưỡng tốt thì chỉ sống hơn trăm năm. Nhưng khi đột phá Trúc Cơ liền có

được năm trăm năm thọ nguyên dài đằng đẳng.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ kì thi Luyện Khí kì không khác gì phạm nhân cò kiến.

Trần Duyên không dám động nộ chấp tay kính cẩn.

-Tiểu bối là đệ tử chân truyền của Tử Trường Lão Ma Phong Chân Nhân của Ma Kiếm Tông. Nay được lệnh sư giao nhiệm vụ thanh tẩy yêu thú đang làm loạn.

Trần Duyên không ngại ngừng nói ra, dù sao hi vọng nữ nhân kia kiên đề thể lực Ma Kiếm Tông mà bỏ qua hẳn. Đúng như dự tính, Ma Kiếm Tông là một trong Tử Đại Ma Môn mà còn ở vị trí đứng đầu làm cho nàng phải cau mày.

-Không ngờ tiểu tử này lại là đệ tử duy nhất của lão ma kia, trên người hẳn là có thứ gì đó. Nếu như ta giết hẳn không may có bảo vật truyền tin thì cả môn phái sẽ bị đồ sát.

-Nhưng hẳn đã thấy ta ở đây ắt hẳn khi trở về sẽ báo lên Ma Kiếm Tông thì lúc đó kế hoạch Hợp Hoang Môn chờ đợi ngàn năm nay liền không thể hoàn thành.

Nàng cắn răng chỉ có thể cường bức Trần Duyên đi theo. Thú triều chính là lá chắn tốt nhất để nàng hành động, vì cơ duyên này các tiền bối trong bản phái đã phải hi sinh quá nhiều.

Không thể phản kháng Trần Duyên bắt đắc dĩ đành phải cùng đồng hành. Nhìn thấy nam nhân chân khí thì phù phiếm, sắc mặt nhợt nhạt. Nữ nhân thì ăn mặc bạo lộ mặc dù chỉ vừa gặp mặt nhưng đã buồn lờ lờ kéo Trần Duyên liền dễ dàng nhận ra bọn chúng là đệ tử Hợp Hoang Môn.

Nhìn các nàng làm hẳn nhớ tới tam nữ đang đợi chờ trong mật thất làm huyết khí dâng trào. Trần Duyên là nam nhân phương cương còn tu luyện thần thông song tu làm ham muốn nữ nhân của hắn rất lớn. Thời gian vừa qua trong rừng rậm thanh tịnh Trần Duyên còn có thể kiềm nén nhưng giờ đây ngoài tên trung niên sắc mặt nhợt nhạt thì chung quanh thiếu nữ, mỹ phụ đều không thiếu đúng là làm hắn không thể kiềm chế.

Từ khi tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” từ người luôn ẩn hiện khí tức làm say mê nữ nhân, đó chính là một phần nguyên nhân tam nữ không muốn rời xa. Đám nữ nhân này cũng không ngoại lệ, từ Trần Duyên có gì đó khiến các nàng thật sự thoải mái khi đứng gần hẳn không ngừng có ý tiến lại gần.

Trần Duyên khoái trá không ngần ngại đụng chạm vào cơ thể nữ nhân. Các nàng ai cũng xinh đẹp như hoa mị cốt tủy xương dù là trong Hợp Hoang Môn nữ nữ như mây nhưng cũng là cực phẩm. Về tiêu xái của Trần Duyên khiến các nàng kinh hãi, trở thành đạo lữ đệ tử chân truyền Ma Kiếm Tông địa vị cao hơn rất nhiều so với khi bản thân là thiên tài ở Hợp Hoang Môn. Lúc này Trần Duyên có thể nói là trái ôm phải ấp, chúng nữ không ngại ngừng dựa cơ thể ngọc nhân của mình vào hắn. Trần Duyên có thấy được thậm chí các thiếu nữ cũng không hề thẹn thùng cố ý kéo áo y phục trễ nãi khiến hắn chú mục.

Đi đầu trung niên tái nhợt hiện lên vẻ căm ghét, đã hơn hai tháng lên đường những đồng phạm kia lại không hề tìm tới hẳn mà lại không e dè lôi kéo tiểu bạch kiểm này.

Sát khí từ hắn làm sao qua mắt Trần Duyên, từ những nữ nhân nũng nịu này biết được hẳn tên là Lăng Hải, vốn là hậu nhân của một tiền bối Trúc Cơ trong tông môn nhưng tên tiền bối kia đã tọa hóa giờ đây Lăng Hải chỉ là chó nhà có tang. Thái độ khinh người của hắn trước đây khiến các nàng rất khinh thường ra mặt.

Cười nham hiểm hai tay khoát lên vai hai mỹ phụ đẩy dả ngoại trừ hết to lên ta là phụ nữ đại thì xung quanh không ai không biết. Vị mỹ phụ tiền bối kia cũng làm như không thấy, Hợp Hoang Môn nếu không kể tới những nữ đệ tử tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết” thì chúng đệ tử luôn muốn tìm nam nhân mạnh mẽ nương tựa tâm thần.

Nàng nữ danh Lương Tiểu Xuân vốn là Tam Trường Lão của Hợp Hoang Môn, lần này ngoài Lăng Hải ra thì chúng đệ tử chỉ biết môn phái cử đi thực hiện nhiệm vụ diệt trừ yêu thú. Bản thân nàng cũng không có hảo cảm với tên Lương Hải kia, nếu không phải bí mật cơ duyên này do tổ tiên hắn truyền lại thì nàng đã một tay chém giết hẳn.

Cho dù bản thân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kì nhưng Lương Tiểu Xuân cũng không muốn mạo hiểm đi chuyển trong đêm tối. Cái gì là song thủ nan tứ địch bản thân nàng hiểu rất rõ. Bỏ đi tên Lương Hải tửu sắc quá độ đã hao hết tiềm năng kia thì những nữ đệ tử này đều là thiên tài được môn phái coi trọng.

Nàng lấy từ túi trữ vật bộ trận kì quái lạ phóng đi tứ phía, tuy không thấy hiện tượng gì xảy ra nhưng nhìn vẻ mặt yên tâm của nàng cũng đủ khiến Trần Duyên hiểu rằng âm mưu sử dụng truyền tin phù về tông môn của hắn đã bị ngâm nước.

Khuôn mặt chán trường chỉ còn cách chờ đợi thời cơ khác. Phóng người lên thân cổ thụ gần đó, không phải là hắn không muốn lấy lều trại như những đệ tử kia nhưng hắn không mang theo bên người. Độc hành trong rừng sâu ngập tràn yêu thú những thứ như lều trại chỉ làm cản trở cảm nhận của hắn, nếu như phát hiện yêu thú tới gần cũng chỉ còn cách bỏ lại chúng tẩu thoát.

Sau khi mặt trời khuất dần, trước ngọn lửa pháp phùng tất cả đều tụ họp nói về hành trình ngày mai. Trong nhóm người lại có phân chia lãnh địa rõ ràng, ngoại trừ Lương Tiểu Xuân tu sĩ Trúc Cơ kì khiến chúng đệ tử e ngại thì tên mặt trắng kia lại được chúng nữ xa lánh không thể rõ ràng hơn. Lăng Hải nghiêng răng nghiêng lợi ánh mắt căm thù không hề che dấu hướng về phía tên tiểu bạch kiểm đang trái ôm phải ấp bên kia.

Hơn mười nữ nhân nũng nịu bao quanh lấy Trần Duyên luôn miệng nói ra lời đường mật dụ dỗ, ngay cả mỹ phụ trưởng lão vốn lạnh lùng ngồi bên kia

cũng không kiềm được thâm nghĩ:

-Quái lạ, dù tiểu tử kia là đệ tử chân truyền nhưng không thể nào có chuyện tất cả a đầu kia cùng say mê hẳn như vậy.

Nàng trầm tư suy nghĩ, bản thân là tu sĩ Trúc Cơ kì đương nhiên là miễn nhiễm với khí chất yếu ớt của hắn. Nhưng chờ tới lúc Trần Duyệt đột phá thì đó đã là chuyện khác.

Mặt cho ánh nhìn đầy nghi vấn của nữ phụ hay ánh mắt thù hận của tên Lăng Hải kia, Trần Duyệt vẫn ngồi hưởng thụ cảm giác mềm mại này. Bất chợt nữ phụ lên tiếng hỏi:

-Trần Duyệt tiểu huynh đệ, ngày mai chúng ta sẽ vượt qua Hà Linh Sơn không biết bản thân ngươi có cao kiến gì?

Đang hưởng thụ trong vòng vây nữ nhân thì bị câu nói của nữ phụ làm hắn chợt tỉnh, lấy lại phong phạm đỉnh đạt thường ngày chấp tay nói:

-Hà Linh Sơn là sơn phong rất kì lạ, đỉnh núi không cao nhưng sườn núi dài như vô tận, địa hình như trường giang uốn lượn khắp nơi đều là đồng cỏ trống trải là lãnh địa của đàn Bình Thảo Lang hiếu chiến. Mặc dù chúng chỉ là yêu thú cấp một Giáp đẳng nhưng lại có tính bầy đàn rất mạnh mẽ, thậm chí có lời đồn đãi rằng Lang Vương thật sự tồn tại. Nếu như tiền bối độc hành đương nhiên sẽ không sợ hãi bọn chúng nhưng đưa chúng đệ tử đi theo e rằng không dễ dàng.

Lời hắn nói khiến nữ phụ cùng chúng nữ cau mày. Lúc này giọng nói âm trầm lại thốt ra:

-Hừ Tam Trường Lão muốn ngươi nói ra ý kiến chứ không phải dùng lời nặng nề hạ thấp chiến ý chúng ta. Thảo Bình Lang hay là Lang Vương thì sao chứ, chúng ta không phải kẻ hèn nhát như ngươi. Chỉ cần có Tam Trường Lão bảo hộ thì việc vượt qua Hà Linh Sơn này chỉ là việc trong tâm tay.

Lăng Hải vẻ mặt ngạo nghễ giọng nói hùng hồn như bậc chính nhân quân tử không sợ trời sợ đất. Hắn muốn trước mặt chúng nữ lật vẻ mặt hèn nhát của Trần Duyệt đồng thời vô mong ngựa nữ phụ kia khôi phục phần nào hình tượng của hắn với các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Song sinh nữ tử 18+ (e hèm trước khi đọc ta muốn đánh chính bản đạo không phải lolicon)

Ngay lúc đó Lăng Hải cảm nhận được mọi người xung quanh dùng ánh mắt kì lạ liếc nhìn hắn, ngồi bên kia Lương Tiểu Xuân sắc mặt trở nên khó coi. Trần Duyệt thì phì cười thâm nghĩ:

-Lăng Hải ơi là Lăng Hải, ta không biết phải nói ngươi là ngây thơ, ngu ngốc hay tự cao tự đại nữa.

-Thật sự không có cách nào tất cả chúng ta đều bình an vượt qua sao, Ma Kiếm Tông ngàn vạn năm khai tông lập phái hẳn là nắm giữ lãnh địa này như lòng bàn tay sao.

Nàng quyết định không nói lí với tên ngu ngốc kia nữa, bản thân ý vào bậc tiền bối ham chơi hưởng lạc hầu như không ra ngoài lịch luyện lại còn lẻo mép khiến nàng thật sự khó chịu. Nhưng có Trần Duyệt ở đây phải giữ thể diện cho môn phái nên nàng mới không ra tay.

Nhìn thấy chúng nữ không nói gì đến, bên kia Tam Trường Lão mặt lạnh như tờ khiến Lăng Hải như muốn nổi điên. Nhưng không dám bộc phát, con tức giận làm hàm răng cắn chặt ánh mắt càng trở nên điên cuồng.

Trông thấy vẻ mặt Lương Hải, Trần Duyệt đã viết tên hắn vào danh sách những kẻ phải giết. Không lí nào hắn lại để một kẻ căm thù mình lại yên ổn tồn tại.

-Nếu như tiền bối đã mở lời thì tiểu tử cũng không tiện từ chối, thật sự là có cách dễ dàng vượt qua Hà Linh Sơn.

-Thật sự sao?

Về vui mừng hiếm thấy trên mặt nàng.

-Nhưng chỉ là dễ dàng hơn khi đem so với đường chính thôi.

-Không sao, chỉ cần như vậy là được.

Chúng nữ cũng trở nên vui vẻ liền tiếp cảm tạ hắn, có nàng liền can đảm hôn lên mặt Trần Duyệt trước bao ánh nhìn. Nhìn thấy không khí hòa hợp chung quanh càng làm Lương Hải nghiến răng, kiềm nén phần nộ trong lòng hắn xoay người bước về lều trại của mình trong góc khuất yên tĩnh kia.

Tiếng cười đùa cuối cùng cũng dừng nhường lại vẻ tĩnh lặng cho bóng đêm. Ngay khi Trần Duyên muốn quay lại thân cây thì có hai thiếu nữ gương mặt ngây thơ đơn thuần nhìn như hai giọt nước nhẹ nhàng từ đằng sau nắm lấy tay áo bảo nhẹ nhàng lôi kéo. Nhìn hai nàng vẻ mặt ửng đỏ thẹn thùng cuối gằm xuống Trần Duyên liền hiểu chuyện gì xảy ra, hân cười ha hả ôm nhị nữ vào lòng cùng hai nàng tiến vào lều trước vẻ mặt nuối tiếc của chúng nữ.

Bên trong chiếc lều rộng rãi, hai nàng vốn là song bào thai từ nhỏ luôn ở bên nhau nên có ý chọn lều thật lớn, không ngờ lại đủ chỗ cho năm người. Thấy hai thiếu nữ xinh đẹp thân thể hơi run Trần Duyên liền chủ động mở lời:

- Tâm ý của hai nàng ta đã rõ nhưng không phải mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu như ta chỉ chọn một trong hai sao?

- Không không, từ khi còn là tiểu nữ tử bọn thiếp đã thề rằng sau này hai tì muội chỉ hầu hạ cùng một vị thượng phu để mãi mãi được ở bên nhau.

Nghe thấy tì muội tình thâm khiến Trần Duyên cũng ngậm ngùi, hân đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt còn chút vương vấn vẻ thuần khiết làm nhị nữ càng run rẩy.

- Ta còn chưa biết nữ danh của hai nàng.

- Thiếp là Lệ Lệ còn đây là muội của thiếp nàng là Liễu Liễu.

Nhìn vẻ sợ hãi của các nàng Trần Duyên đã đoán ra hai tì muội đều là nữ nhân thuần khiết. Ý nghĩ bản thân sắp được hưởng thụ hai tiểu la lị khiến Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Sau khi dùng lời lẽ ngon ngọt dỗ dành Trần Duyên nhẹ nhàng liền để nhị nữ nằm xuống, y phục mỏng manh không hề có dự cản trở trượt ra khỏi làn da bạch ngọc. Nhị nữ rùng rợn cắn chặt đôi tay hân trượt dài trên cơ thể trần truồng khiến kẻ khác muốn phạm tội kia.

- Tuy hơi nhỏ nhưng chỉ cần ta tận tình chăm sóc thì ngày nào đó chúng cũng sẽ nhanh chóng nảy nở.

Trần Duyên ý nghĩ xấu xa đôi tay không ngừng xoa nhẹ hai cặp búp măng mới nhú kia. Lưỡi hân tham lam du tẩu trên chúng, hương vị thanh tân của tiểu hài nữ làm Trần Duyên mê mẩn.

Cảm giác ấm áp Trần Duyên mang lại khiến nhị nữ không kiềm được sung sướng, từ miệng những âm thanh rên rỉ lớn dần, nếu Trần Duyên không đặt trước kết giới hân đêm nay sẽ là đêm khó ngủ.

Trước đây song tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” hai nàng chỉ vụng về trao cho nhau từng chút một nhưng giờ đây dưới bàn tay điều luyện của hân hai nàng liền tiết thân. Nhìn thấy tiểu cô nương cắn chặt đầu trắng hồng bên dưới đã trở nên ẩm ướt Trần Duyên lấy ra cự long trước vẻ mặt sợ hãi của nhị nữ, hân đưa cự long chà xát hạ thân đã lấy lợi kia cười xấu xa nói:

- Lệ Lệ, Liễu Liễu hai nàng ai muốn tương công hảo hảo thương yêu trước đây?

Biết ý của hân là gì Lệ Lệ thẹn thùng mang theo đó là chút sợ hãi nhưng muội muội của nàng thì không. Liễu Liễu lấy hết dũng khí hai tay nắm lấy thứ kinh khủng kia, hơi ẩm từ vật tưởng rằng xấu xí đó khiến nàng như điên cuồng. Không còn vẻ ngại ngùng lúc ban đầu tiểu la lị cầm lấy cự long chà xát hai mép tiểu bánh bao ánh mắt mơ màng âm thanh dâm dăng:

- Cầu xin chàng hãy cho thiếp, để thiếp trở thành nữ nhân của chàng mãi mãi.

Nằm bên cạnh Lệ Lệ cũng không ngờ tiểu muội thường ngày bên lên ít nói mà giờ đây trở nên điên cuồng như vậy.

Không để tiểu la lị thất vọng, cự long đã dính đầy mật dịch của nàng từ từ tiến vào tiểu điền loa chưa hề bị khai phá kia. Nước mắt rơi xuống cùng tiếng la thảm thiết, nhìn thấy tia huyết men theo cự long chảy ra Liễu Liễu đã biết sự trong trắng của mình không còn, cảm giác hột hân vừa vui mừng đan xen khiến nàng bần thần.

Trần Duyên không hề động đây, dù sao đây cũng là lần đầu của nàng hân không muốn tiểu la lị để lại ám ảnh sau này. Một lúc sau cảm thấy tiểu điền loa nhỏ bé của nàng dần thích nghi với cự long Trần Duyên liền nhẹ nhàng đẩy hông, thanh thép dài nóng bỏng kia hôn vào hoa tâm làm Liễu Liễu bất giác rên lên sung sướng.

Từng nhịp từng nhịp khiến nữ hài lần đầu như nàng không hề có sức phản kháng, chỉ còn biết cố sức rên rỉ sau từng cú nhấp hân gây ra. Bên kia Lệ Lệ cũng không thoát được khỏi bàn tay ma quỷ của hân, sau từng cái nhấp hông vào hạ thể của Liễu Liễu là từng cái ra vào của ngón tay hân trong hạ thể của nàng.

Hai nữ nhân như muốn tranh tài ai mới thật sự là người rên rỉ lớn hơn. Cuối cùng Liễu Liễu cũng không thể nào chịu được dằn vặt của Trần Duyên cũng đành tiết ra. Đương nhiên là Trần Duyên không thể nào gục ngã, cự long từ từ được rút ra khỏi hạ thể của nàng, từng cọng gân cọng vào thành âm đạo khiến nàng run rẩy không thôi. Trần Duyên bước lại gần Lệ Lệ đưa dương vật lên miệng nàng bá đạo nói:

- Nhanh liếm sạch sẽ để ta còn thao nàng.

Về bá đạo của Trần Duyên khiến Lệ Lệ khuat phục, đây không phải lần đầu tiên nàng nếm thứ nước kia nhưng lần này lại là trên dương vật của nam nhân khiến nàng hồi hộp. Chặt vật một hồi Lệ Lệ mới khó khăn liếm sạch mật dịch của tiểu muội, ánh mắt khuat phục của nàng khiến Trần Duyên dâm tính trỗi dậy.

Mặc cho sự thèm khát của nàng Trần Duyên liền nằm ngửa ra cự long như cột đình dựng thẳng như muốn thị uy. Hắn bắt buộc nàng phải ngồi lên dùng tiểu điền loa phục vụ hắn.

Lệ Lệ không thể chối từ, nàng dùng hai tay bành mép tiểu màn thầu ngay trên đỉnh cự long cắn chặt răng lấy hết dũng khí ngồi xuống. Con đau khiến nàng run rẩy nhưng vẫn cắn chặt môi không hề hé ra một lời. Không dám cử động, nàng chờ tới khi con đau trôi qua thì mới bắt đầu nhấp từng chút một. Ban đầu còn một chút con đau xen kẽ nhưng càng lúc con đau càng tan biến thay vào đó là từng cơn khoái cảm khiến cho mái tóc dài mềm mượt cũng trở nên rối bời. Nàng nhấp liên hồi nhưng cũng không được bao lâu cũng phún xuất. Nhìn hai tiểu la lệ hạ thể đã đỏ ửng làm Trần Duyên không nỡ hành hạ, hắn liền chỉ cách cho hai nàng dùng cơ thể mình phục vụ mình.

Nhìn thấy nhị nữ khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ giống nhau như hai giọt nước người thì vuốt ve kẻ thì liếm mút dương vật to lớn đồng thời dùng ánh mắt đôn thuận như muốn khoe khoang khả năng của mình khiến Trần Duyên thỏa mãn không thôi. Cuối cùng Trần Duyên cũng phóng xuất, tinh hoa đặc sệt bắn lên ngực lên miệng của Lệ Lệ khiến tiểu muội nàng ghen tị. Trần Duyên có nói hắn thích nhất là nữ nhân thèm muốn tinh hoa của hắn, không hề tí ti chiếm lấy tiền cơ Liễu Liễu cố gắng liếm lấy những giọt tinh hoa dính trên ngực, cuối cùng lại cùng tí ti chia sẻ tinh hoa trên miệng nàng.

Cảnh hai tiểu la lệ hôn môi trao nhau tinh hoa của hắn làm Trần Duyên thật sự hưng phấn, hắn ra lệnh cho hai nàng tiếp tục trao đổi cho nhau nhưng không được nuốt xuống. Hồi lâu sau dưới ánh nhìn van nài của nhị nữ Trần Duyên mới thật sự buông tha. Thỏa mãn, hắn ôm lấy hai tiểu la lệ làn da mềm mại chìm vào giấc ngủ.

(tổn máu quá rồi chu...mi..a)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bình Thảo Lang 16+

Mặt trời đã lên cao, chúng nữ nhân xung quanh nhìn thấy Trần Duyên bước ra lầu cùng nhị nữ liền biết chuyện gì xảy ra. Các nàng mang vẻ mặt tiếc nuối khi nhìn thấy đáng đi kị là của hai tí muội liền trêu chọc.

Từ đằng xa Lăng Hải sắc mặt âm trầm, hắn không ngờ Trần Duyên lại dám nhúng trâm vào lãnh địa của hắn.

Nhìn thấy đáng đi buồn cười của nhị nữ Trần Duyên liền đoán được các nàng không thể dễ dàng tiếp tục cùng đồng hành. Từ túi linh thú Kim Thiết Nghi cao hơn người thường sừng sừng hiện ra trước vẻ kinh nghi của các nàng.

Trần Duyên mỉm cười ôm nhị nữ vào lòng nhảy lên để hai tiểu la lệ ngồi trên thân thể Kim Thiết Nghi dưới ánh mắt ghen tị của nữ nhân xung quanh. Mặt dù ngưng ngưng nhưng tí muội nàng lại không thể làm trái ý Trần Duyên chỉ có thể chịu những lời trêu đùa từ các sư tỉ.

Trần Duyên nhảy xuống tay xoa đầu Kim Thiết Nghi.

-Lần này phải nhờ vào Tiểu Kim nguoi rồi.

Kim Thiết Nghi quay đầu không để ý tới hắn nhưng cũng không hề chối từ.

Mỹ phụ Lương Tiểu Xuân nhìn thấy đáng vẻ chịu đựng chăm sóc nữ nhân của hắn đối với nhị nữ cũng khiến nàng an tâm phần nào. Đêm qua những gì diễn ra bên trong làm sao tránh khỏi thần thức của tu sĩ Trúc Cơ kì. Tối giờ nàng nhớ lại tú nhan liền hơi phốt hồng, không ngờ tiền vốn của hắn lại ngao nhân tới vậy. Cả đêm không chỉ nhị nữ bị hắn dẫn vật mà chính nàng cũng không thể nào yên giấc. Cái thứ to lớn dữ tợn kia cứ hiện ra rõ mồn một trong tâm trí mỹ phụ, cảm giác lén lút quan sát nhị nữ phủ phục dưới chân hắn khiến tim nàng đập nhanh. Ngay khi hai tiểu la lệ quy phục hắn thì chính nàng cũng tiết thân, bàn tay dính đầy mật dịch được nàng liếm mút hưởng thụ, giờ đây không còn đạo bào kín công cao tường nữa mà thay vào đó là váy dài phốt hồng để lộ cái cổ trắng hồng khiến cả nữ nhân cũng phải ghen tỵ.

Nhìn thấy mỹ phụ Trần Duyên tặc lưỡi không thôi, đáng người ngao nhân của nàng làm hắn suyết chút nữa thất thố. Nếu như Trần Duyên biết được mỹ phụ đoan trang kia cả đêm lén lút nhìn hắn thao nữ nhân rồi tự an ủi thì không biết phản kích dường nào.

Y theo kế hoạch đoàn người xuất hành vượt qua Hà Linh Sơn, nhị nữ ngồi trên Tiểu Kim khiến chúng đệ tử xung quanh hướng ánh nhìn ao ước, ánh mắt nhìn hướng Trần Duyên lại càng thèm khát nồng đậm. Nam nhân nhẹ nhàng chăm sóc nữ nhân của mình thì đối với các nàng không có gì thỏa mãn bằng.

Chúng nữ càng mãnh liệt hơn, thân thể nũng nịu càng lúc dán sát vào hắn. Trong đó làm Trần Duyên để ý nhiều nhất là mỹ phụ tên là Kim Liên, ngoài trừ đáng vẻ ngao nhân cùng ánh nhìn không hề che giấu vẻ thèm khát mong muốn được thỏa mãn của nàng hắn còn cảm nhận được một linh khí nồng đậm từ đằng phụ này.

Vừa đồng hành hắn vừa xoa nắn thân thể của nàng, cặp thỏ ngọc tròn mấp kìa được Trần Duyên đặc biệt chiều chuộng. Bàn tay hắn tàn bạo xoa bóp lại khiến nữ nhân rên lên từng tiếng rất nhỏ, nhưng làm sao có thể che giấu được chúng nữ xung quanh. Tên Lăng Hải gần như tách đàn kia thì không nói nhưng mỹ phụ đi đầu cũng đã chú ý tới. Chúng nữ nhìn vẻ ao ước, rốt cuộc một nữ nhân đã không thể nào kiềm nén dục vọng, nàng cố ý kéo nhẹ váy

hồng phấn để hạ thân phơi bày trước mắt Trần Duyên. Nàng là Kim Nhu ngay cả hân cũng không ngờ nữ nhân sắc mặt lạnh lùng như nàng lại làm ra như vậy.

Về mặt nàng vẫn còn vẻ lạnh lùng như không có gì xảy ra, Trần Duyên cảm thấy rất hứng thú tay heo mò xuống tiểu cô nương bên dưới. Nàng không thể nào khép chân đi như bình thường, mặc cho Trần Duyên chơi đùa Kim Nhu vẫn cố giữ vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi như không muốn cho chúng ti muội thấy vẻ dâm đãng của mình.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, đồng cỏ bắt ngát làm cho không khí xung quanh nực nội, đoàn người Trần Duyên thì không phải nói, quan cảnh ướt át thật khiến nam nhân phải hâm mộ.

Phía đằng xa xuất hiện một cây cổ thụ mọc trơ trọi giữa đồng cỏ hoang vắng, đó chính là dấu hiệu cần tới. Thấy mọi chuyện có vẻ suôn sẻ như lời Trần Duyên mi phụ rất hài lòng. Nàng quyết định cho đoàn người nghỉ lại dưới gốc cây chờ khi trời dịu mát hơn, đương nhiên điều này được sự ủng hộ của chúng nữ.

Thân cây cổ thụ cao lớn mười người ôm không hết, bóng cây tản mát rợp bóng suốt hai dặm xung quanh. Không khí dịu mát làm Trần Duyên cảm thấy nhẹ nhõm, hai tay một nữ phụ nũng nịu một thiếu nữ băng thanh lệ khiết hân tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Có kẻ đi đầu đương nhiên liền có người tiếp bước, một tiểu cô nương dùng hạ thể của mình cọ sát lên chân Trần Duyên không hề che dấu vẻ rên rỉ. Hân thỏa mãn xoa nắn chúng nữ xung quanh, có thể nói bây giờ không có nữ nhân nào thoát khỏi tay hân. Trong lúc Trần Duyên đang thoải mái hưởng thụ sự phục thị của Lệ Lệ, Liễu Liễu thì chợt nhìn về một hướng, bên kia nữ phụ cũng nhận ra điều gì về mặt cũng đề phòng.

Trần Duyên yêu cầu võ đầu nhị nữ đang say mê chơi đùa cự long của hân, nhìn thấy Trần Duyên muốn dừng lại liền dùng ánh mắt hờn giận.

-Tối nay ta sẽ chờ được hai nàng phục thị nhưng giờ không phải lúc.

Trần Duyên được chúng nữ chỉnh sửa y phục chỉnh tề, các nàng cố gắng thể hiện vẻ hiền thực trước mặt hân. Trần Duyên cười tà bàn tay to lớn bóp chặt vào kiều đồn nữ nhân khiến nàng giựt mình vì bị hân tập kích bất ngờ.

-Các nàng đều là bảo bối của ta, không cần cố làm cho ta thấy thuận mắt, chỉ cần cả đời này chỉ làm nữ nhân của Trần Duyên ta là đủ.

Câu nói của hân làm chúng nữ rung động, nhưng đúng như hân nói bây giờ không phải là thời điểm để phân tâm.

-Chúng đệ tử đề phòng có yêu thú tấn công.

Nghe thấy mệnh lệnh của Lương Tiểu Xuân chúng nữ nhân như đang phụ ban này đã hoàn toàn biến mất, tay cầm pháp khí từ người tỏa ra luồng sát khí cũng đủ hiểu ngay thường các nàng cũng không phải tiểu thư đài các gì.

Trần Duyên nhìn chúng nữ càng lúc càng thuận mắt, hân không thích nữ nhân của mình chỉ như bình hoa để ngắm, chỉ có lịch luyện giết chóc mới mong bản thân có thể tiến xa trên con đường tu luyện.

Vỗ tay vào túi trữ vật lấy ra Thanh Nguyệt Cung cầm trên tay, Tinh Thiết Tiễn cũng đã được giải sẵn. Từng làn khói mù từ đằng xa đang tiến lại gần, đúng như hân dự đoán Bình Thảo Lang đã thật sự tìm đến, địa hình trống trải không có chỗ ẩn nấp chỉ có thể chiến đấu. Đừng nghĩ bỏ chạy, trên đồng cỏ này nếu người không phải tu sĩ Trúc Cơ kì có khả năng phi hành thì tốt nhất dẹp bỏ ý nghĩ đó. Trên Hà Linh Sơn này không có gì có thể trốn thoát khỏi chúng.

Đàn hôi lang to lớn thêm khát dùng ánh mắt điên cuồng nhìn tới, chúng nữ đồng loạt xông lên ngay cả Lương Hải sắc mặt trắng bệch kia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn cầm lấy đại kiếm lao vào vòng vây.

Chúng nữ không độc thân tác chiến mà sử dụng trận thế kì lạ, các nàng như thể tiên nữ bay múa vừa chém giết vừa phòng thủ trước bày yêu thú. Nhưng số lượng hàng ngàn hôi lang cũng không thể giải quyết một sớm một chiều. Cuối cùng trận thế cũng để lộ nhược điểm một con hôi lang phóng tới mở miệng máu trực xé xác nữ đệ tử không đề phòng. Nhìn thấy bản thân đã không còn đường thoát thân nữ nhân đành nhắm mắt chờ đợi tử vong, nhưng khi tuyệt vọng bao chùm lấy nàng thì một mũi tên từ xa bay tới cắm vào miệng khiến Bình Thảo Lang đau đớn quằn quại. Không bỏ lỡ thời cơ nàng liền một kiếm chém giết.

Các nàng nhìn lại, từ xa là hình ảnh nam nhân tóc dài buông xòa ánh mắt sắc bén giương cung bắn vào những vị trí hiểm yếu của trận hình bảo vệ các nàng. Chúng nữ nhìn hướng Trần Duyên ánh mắt càng kiên định, chỉ có nam nhân như vậy mới khiến các nàng được cảm giác che chở. Lương Tiểu Xuân cũng gật đầu không thôi:

-Thì ra tiểu tử này lại có một tay cung rất khá chẳng trách có thể một thân một mình sống sót trong Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyên thần lực kinh người, “Nhất Tiễn Xuyên Tâm” cũng được hân luyện ngày càng thuần thực. Từng mũi tên như tử thần đoạt mệnh, không hề có yêu thú nào tránh né.

Bên kia Lương Hải thì ngày càng trật vật, khắp người đầu đầu cũng là thương thế. Nhìn thấy Trần Duyên vẫn phong vân khinh đạm không chút tổn hao diệt sát yêu thú khiến hân nghiêng rặng. Bỗng nhiên trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười xảo trá, hân quay người không muốn tiếp tục giằng co để cho hơn mười con cự lang xông qua.

Cự lang to lớn hùng hổ xông tới, không hề bối rối hân giương cung bắn chết ba đầu. Thấy bọn chúng không hề chùn bước Trần Duyên liền nhắc nhở

chúng nữ lùi lại co cụm phòng thủ. Nhìn thấy trận thế đã ổn định về cưỡi điên cuồng trên mặt hấn lại hiện ra.

Như mãnh thú khát máu Trần Duyệt vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông tới. Không lấy ra pháp khí bởi vì cơ thể hấn hiện nay đã cứng rắn hơn pháp khí Giáp裳, dưới ánh nhìn bất khả tư nghị của chúng nữ Trần Duyệt tay không đâm tới. Năm đâm hơn vạn cân lực lượng đẩy lui một đầu Bình Thảo Lang.

Cự lang say sẩm, năm đâm có thể làm vỡ nát đá tảng kia không ngờ lại xuất phát từ thân thể vốn nhỏ yếu của nhân loại. Không bỏ lỡ thời cơ, Trần Duyệt lấy tay làm đao trăm xuống cự lang gần đó. Tuy bị tấn công bất ngờ nhưng cảm tính nhạy bén của yêu thú không hề mất, ngay khi cảm nhận được nguy hiểm cự lang liền liều mình phóng tới tránh khỏi vết chém trí mạng. Nhưng cơn đau nhói khiến nó gục xuống, thì ra mặc dù đã liều mạng tránh thoát nhưng một chỉ sau lại không may mắn được như vậy bị nhát đao ban nãy của Trần Duyệt trăm đứt.

Mất một chỉ cự lang chỉ như cá trên thớt Trần Duyệt không phải là kẻ thích chờ đợi kẻ thù, ngay lập tức ngón tay hấn như chủy thủ sắc nhọn để lại trên cổ cự lang một lỗ máu. Nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn làm huyết tính trên người chúng trời dậy, năm con cự lang cùng xông tới vây công Trần Duyệt.

Hấn không hề sợ hãi, về điên cuồng trên mặt càng nồng đậm. Trong tình cảnh này tốt nhất là chủ động tấn công. Cự lang bị Trần Duyệt một cước đá văng xa hai trượng, chớp lấy thời cơ những con cự lang khác liền xông tới. Những chiếc nanh sắc bén toan cắn ngập vào da thịt kẻ thù, nhưng điều chúng không ngờ đã tới, những gì để lại chỉ là những vết xước nhẹ.

Trần Duyệt xoay người đâm ngón tay vào mắt cự lang rồi xoắn chặt, nhãn cầu lẫn não bộ bị phá hủy, chỉ còn kịp chu lên tiếng thảm thiết.

Những đầu Bình Thảo Lang còn lại huyết tính đại giảm, nỗi sợ lẫn át làm đàn cự lang tỉnh táo hơn. Trước mắt chúng bây giờ không còn là nhân loại mà là ác quỷ tràn đầy huyết tính. Sát khí từ người hấn tỏa ra khiến yêu thú phải kiên dè, có lẽ Trần Duyệt vẫn chưa thỏa mãn, hấn lại một lần nữa như bóng đen điên cuồng lao vào giữa bầy đàn.

Từng con cự lang ngã xuống thậm chí có những cái chết không toàn thây khiến huyết nhục xuất hiện khắp nơi. Mặt trời đã lưng chừng sau núi, ánh hoàng hôn phủ bóng khiến màu vàng buồn bã bao trùm lấy đồng cỏ tràn đầy huyết nhục. Đứng trước chúng nữ hiện giờ là thanh niên tóc đen xõa dài được cơn gió mang theo mùi huyết tính tanh nồng tung bay. Trên người chiếc áo đã bị xé nát từ khi nào lộ ra cơ thể rắn chắc từng bắp thịt hiện lên rõ ràng, cả người không chỗ nào là không dính máu nhưng đôi mắt hấn lại không hề mất đi vẻ sắc bén ban đầu. Những vết thương do yêu thú để lại chỉ tăng thêm khí chất hoang dã trong con người hấn.

Dưới chân Trần Duyệt bây giờ là hàng chục xác cự lang, chính hấn cũng không biết được số lượng của chúng.

-Hahaha.....

Bỗng nhiên hấn cười lớn, tiếng cười vang vọng hoà cùng sát khí khiến lũ Bình Thảo Lang không tự chủ lùi lại.

Từ đằng xa một tiếng hú dài làm bọn chúng chú ý, như đã nhận được mệnh lệnh nào đó đàn cự lang tự động tháo chạy. Khung cảnh Trần Duyệt đứng giữa hàng trăm cự lang cuồng tiếu đã để in sâu trong lòng thiếu nữ.

Cuối cùng không khí đã yên tĩnh trở lại vừa đúng lúc màn đêm kéo tới. Trần Duyệt rảo bước lại gần nụ cười tràn đầy vẻ yêu chiều của hấn làm các nàng òa khóc xông tới ôm lấy Trần Duyệt. Tam Trưởng Lão bên kia cũng rung động không kém, hình ảnh oai hùng của hấn cũng làm tâm tư của nàng xáo trộn, nhìn thấy vết thương trên người hấn cũng chỉ là ngoại thương không có gì chú ý nàng liền thăm hỏi vài câu ném cho hấn đan dược chữa thương rồi đi.

Tuy thương thế không nặng nhưng cũng sẽ ảnh hưởng tới căn cơ sau này nếu không chữa trị kịp thời. Nhìn thấy chúng nữ xinh tươi như hoa Trần Duyệt cũng không còn lo lắng thương thế nữa, hấn cùng hai tiểu la lị đi vào trong lều.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Trần Duyệt từ biệt

Mặt trời đã đứng bóng, trước mắt Trần Duyệt lúc này là một cự thạch khổng lồ chu vi hàng trăm dặm.

-Không ngờ trong Ma Kiếm Lâm lại có thứ to lớn như thế này, càng kì lạ hơn là lại được tiểu phái như Hợp Hoang Môn tìm thấy được.

Hấn liếc ánh nhìn đầy hứng thú sang Lương Tiểu Xuân. Mĩ phụ này một đường đi tới nơi đây khẳng định là đã mưu tính điều này từ lâu.

-Chúng đệ tử nghe lệnh, nơi đây khí chất thần bí ắt hẳn là điều chẳng lành. Các người lập trại cách đây trăm dặm không được lại gần.

Ngoài trừ mĩ phụ cùng Lương Hải các nàng cùng Trần Duyệt đều lùi lại, nhìn thấy hấn thập phần hiểu lý lẽ cũng làm nàng yên tâm phần nào.

-Chu lão, Chu lão có nghe ta gọi không?

Trần Duyên thăm hết.

-Hừ tiểu tử nguoi đúng là tốt phước, đoạn đường đều là hương điểm. Giờ đây mới nhớ tới lão già ta sao?

Nghe giọng đều không được thân thiện của Chu lão Trần Duyên biết lão cố ý trách móc hấn phong bế não hải, biết sao được trên hành trình đầy “xôi thịt” này Trần Duyên không muốn kẻ khác nhìn lên hấn. Nhưng mỹ phụ mỹ miều kia là ngoại lệ.

-Lần này có vẻ như bảo vật đã xuất hiện trước mắt chúng ta rồi.

Trần Duyên gượng cười suy đoán.

-Tiểu tử nguoi nói không sai.

-Thật vậy sao, bên trong viên cự thạch kia thật sự có bảo vật?

Thấy Trần Duyên hưng phấn lão hừ nhẹ.

-Đương nhiên là có bảo vật, nhưng không nằm bên trong. Bảo vật lớn nhất là chính bản thân viên cự thạch kia.

Trần Duyên khó hiểu muốn đặt ra nghi vấn thì:

-Hừ tu vi tiểu tử nguoi còn quá nhỏ yếu, tốt nhất là không cần mơ tưởng tới thứ kia. Dù sao nếu không phải kẻ có pháp lực cao thâm thì rất khó nhận ra.

Hiểu rõ con người Chu lão hấn quyết định không nghĩ tới nữa, quay lại bên chúng mỹ phụ nói lời từ biệt.

-Chàng thật sự phải đi sao, chúng thiếp muốn được cùng chàng rời khỏi.

Chúng nữ trầm lời như một, thời gian vừa qua tuy chỉ có tam nữ thật sự cùng hấn ân ái nhưng các nàng đều cùng hấn ướt át đồng hành chưa bao giờ nghĩ tới việc phải rời xa Trần Duyên.

Thấy chúng nữ cầu xin cũng khiến Trần Duyên không nỡ, nhưng hấn không thể nào mang các nàng cùng đi. Không giống như hai mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp, nếu Trần Duyên làm như vậy hấn không thể nào qua mắt được mấy lão bất tử kia. Dù cho có là đệ tử chân truyền Trần Duyên không tin tông môn sẽ vì hấn mà xuất quân tiêu diệt Hợp Hoang Môn.

-Các nàng đều không phải là đệ tử chân truyền đúng chứ.

Thập nữ gật đầu, các nàng tuy là đệ tử thiên tài của môn phái nhưng chưa hề được bá sư. Lần rèn luyện này cũng chính là thử thách mà môn phái đề ra.

-Ở đây ai tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết”?

Liên có năm nữ nhân bước ra đương nhiên là bao gồm hai tiểu la lệ, bên kia đương nhiên là đã cùng nam nhân khác song tu. Các nàng như rơi vào hố bẫy, chúng nữ đều hiểu thời đại bây giờ nam nhân đòi hỏi cao nhất phải là trinh tiết, không tên nào lại chấp nhận nữ nhân đã qua tay nam nhân khác.

Trần Duyên đoán được suy nghĩ của các nàng liền bước tới ôm năm mỹ phụ vào lòng. Cảm nhận hơi thở nam nhân mãnh liệt từ hấn chúng nữ liền òa khóc. Hành động của Trần Duyên như đã nói hấn không hề ghét bỏ các nàng.

-Ngoan nào nghe lời tướng công nói.

Nghe thấy Trần Duyên xưng tướng công khiến chúng nữ mỉm cười vui sướng, dùng ánh mắt ướt đầm nhìn hấn.

-Vị tam sư thúc kia chủ tu công pháp gì?

-Tam sư thúc trước kia cũng cùng nam nhân khác song tu nhưng không biết lý do lại chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết”.

Kim Liên thân thể không xương dựa vào người hấn nũng nịu nói.

Trần Duyên cười ha hả vuốt ve đàng phụ về mặt mừng thầm, hấn đã tìm được cách vẹn cả đôi đường.

-Các nàng có yêu ta không?

-Đương nhiên chúng thiếp đời này chỉ tương tư mỗi chàng.

Kim Liên nhẹ giọng thổi vào tai Trần Duyên, bên kia chúng nữ cũng gật đầu đồng tình.

-Nếu đã như vậy thì các nàng hãy bá kiến xin làm đệ tử của Tam Trưởng Lão đồng thời đều chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” đi.

Chúng nữ hiểu ý hẩn nhưng chuyển đổi pháp quyết tu luyện cũng chính là khiến tu vi suy giảm, đây là điều không ai muốn. Nhưng ngũ nữ lại không hề do dự, cắn răng gặt đầu. Nhìn thấy vẻ quyết tuyệt của các nàng làm Trần Duyệt rất hài lòng, lấy ra túi trữ vật đưa tới.

Chúng nữ khó hiểu nhưng vẫn tiếp nhận, bên trong đều là tài nguyên tu luyện sợ rằng dù có cả trăm năm với thực lực bây giờ cũng không thể nào gom góp được. Trước vẻ mặt khiếp sợ của các nàng Trần Duyệt chỉ mỉm cười gặt đầu.

Chúng nữ phụ đã quyết tuyệt theo hẩn thì không thể nào để nữ nhân của mình phải chịu thiệt thòi được, số tài nguyên tu luyện này tuy chỉ là chuyện nhỏ so với hẩn nhưng lại giúp các nàng nhanh chóng lấy lại thực lực sau khi chuyển tu pháp quyết.

Cuối cùng Trần Duyệt cũng thỏa mãn đứng lên, nhìn thập nữ ánh mắt không nỡ làm Trần Duyệt cũng không muốn rời xa các nàng.

Như bóng đen lao vào rừng rậm, Trần Duyệt biến mất hút trong sự mong chờ của chúng nữ. Hẩn lao đi nhanh như tên bắn, trực chỉ viên cự thạch kia.

Nhìn thấy dấu vết do nữ phụ cùng tên Lăng Hải kia để lại Trần Duyệt càng khẳng định suy đoán của mình.

-Không sai, hai kẻ kia khẳng định là đã biết trước sự tồn tại của viên cự thạch kia từ trước, lần này nhằm sự hỗn loạn của thú triều muốn che mắt Ma Kiếm Tông ta.

Lần theo dấu vết để lại, Trần Duyệt từ từ bám theo. Dù sao nữ phụ kia cũng là tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức, hẩn không muốn bản thân vì vội vàng mà để nàng phát hiện. Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyệt phát hiện miệng hang trên cự thạch.

-Cây cỏ xung quanh đây đều nằm rạp xuống đất, khẳng định là nơi hai tu sĩ kia vừa đi vào.

Nhìn bên trong tối đen như mực, không khí ẩm thấp làm hẩn cảm giác điều gì đó không lành, cắn chặt răng Trần Duyệt quyết tâm tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cương thi lãnh địa

Sự u tối cùng ẩm thấp ở đây khiến Trần Duyệt khó chịu, cảm giác ngột ngạt làm cảm nhận không còn tinh tường.

Như biết được điều đó Chu lão hiện lên vuốt râu về mặt đầm chiêu:

-Không ngờ nơi đây âm khí lại dày đặc như vậy.

-Âm khí?

Trần Duyệt nghi vấn.

-Hãy, với tu vi thấp kém của tiểu tử ngươi không cảm nhận được cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù lão an ủi nhưng lại không khiến Trần Duyệt cảm giác tốt hơn.

-Bản thân ngươi là nam nhân khí huyết phương cương đồng thời tu luyện thần thông song tu dương khí mạnh mẽ đương nhiên là khó có thể thích ứng không khí nơi đây.

-Chu lão cho ta hỏi tại sao nơi đây lại ngập tràn âm khí?

Lão cười nghiêng ngả:

-Nơi đây khẳng định là tập trung số lượng không tưởng thi thể nhân loại lẫn yêu thú trải qua trăm ngàn năm bên trong cự thạch khiến nơi đây trở thành bảo địa tu luyện của tu sĩ tà tu.

Trần Duyệt gật gù hiểu chuyện, tu sĩ tà tu mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là đã tuyệt tích. Khôi Lỗi Tông một trong tứ đại tà tông nổi danh là hang ổ của đám tu sĩ quái gở chuyên yêu thích thi thể này.

Trần Duyệt liền trở nên đề phòng, nơi đây được phong bế lâu như vậy rất có thể sinh ra những tồn tại nguy hiểm, cương thi, oan hồn không phải là chưa từng xuất hiện.

Giữ tốc độ bình thường, Trần Duyệt tiến lên theo chỉ dẫn của Chu lão. Đi được nửa đường trước mắt hẩn là một ngã ba, trong lúc không biết phải chọn bên nào Chu lão lại cho cao kiến.

-Bên trái ta cảm nhận được luồng âm khí mạnh mẽ, còn bên phải chính đường là hai kẻ kia đã đi.

-Khoan đã tiểu tử nguoi mau dừng lại.

Thấy Trần Duyên đi về phía lối đi dày đặc âm khí kia Chu lão liền hét:

-Không phải lão phu đã nói bên đó âm khí dày rất dày đặc sao.

-Đương nhiên là ta nghe lời lão nhân gia ngài nhưng mà mục đích ta tới đây là để tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình chứ không phải là cạnh tranh báu vật với tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyên không hề ngu ngốc, thời gian đồng hành vừa qua nữ phụ không đụng tới hắn là do có tông môn phía sau. Giờ đây đứng trước báu vật khiến Hợp Hoang Môn phải liều lĩnh lút phía sau Ma Kiếm Tông khẳng định không phải thứ tầm thường. Nếu như năng biết Trần Duyên phát hiện ra bí mật này ắt hẳn sẽ bị nàng tiêu diệt.

Thấy Trần Duyên tinh táo khiến lão rất hài lòng, mỉm cười lơ lửng bay theo.

-Một, hai, ba,... nơi này đúng là kì quái, đây là lần đầu ta thấy cảnh tượng này.

Phía bên dưới là một vùng rộng lớn từng chiếc quan tài được xếp ngay hàng thẳng lối, số lượng có thể lên tới hàng vạn. Từng chiếc quan tài độc mộc lớn có nhỏ có được xếp dài không thấy điểm tận cùng.

Về thần bí cùng không khí nặng nề nơi đây không thể khiến Trần Duyên trùng bước, hắn nhẹ nhàng tiến tới cố ý né tránh những chiếc quan tài thần bí kia. Đi chưa được bao lâu tiếng cọt kẹt mặc dù rất nhỏ nhưng không thể nào thoát khỏi tai hắn.

-Không phải chứ?

Trần Duyên cười khổ nhìn bốn phía, điều hắn lo ngại nhất đã tới. Những tử thi nơi đây đã thật sự trở thành cương thi kinh tởm. Từng nắp quan tài từ từ chuyển động, những bàn tay lớn nhỏ đầy lông lá vươn lên như muốn níu kéo chút hơi ấm sau bao năm giá rét.

Từng thi thể bắt đầu bò ra khỏi quan tài, nhìn những con cương thi hình người da thịt đã không còn nguyên vẹn, trên người mọc ra từng mảng lông xanh khó hiểu. Cảnh tượng bị hàng ngàn cương thi (là zombie đó) vây quanh khiến Trần Duyên cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

-Chà chà có vẻ tiểu tử nguoi gặp rắc rối lớn rồi.

Chu lão hiện ra vẻ mặt tươi cười trên nỗi đau của người khác. Thấy vẻ hưng phấn của lão ngoan đồng này Trần Duyên liền nhận ra.

-Có phải Chu lão cố ý cho ta đi vào đây đúng không?

-Ai nói, rõ ràng là nguoi tự nguyện đi vào nhớ chứ.

Lúc phát hiện ra mồ chôn tập thể này hắn khẳng định Chu lão đã thấy được điều gì đó nhưng không hề can thiệp. Nghiến răng biết bản thân không thể nào làm được gì lão hồ li này Trần Duyên chỉ còn cách tập trung đối phó những phiền toái kia.

-Tiểu tử nguoi nên thận trọng, cương thi này chỉ có thực lực của tu sĩ Luyện Khí kì nhưng lại không hề biết sợ hãi như yêu thú. Đặc biệt là chúng thích nhất là sinh vật sống, nhất là nam nhân huyết khí phương cương như nguoi.

-À quên nếu nguoi bị chúng gây ra thương tích sẽ có khả năng nơi đây lại có thêm một thành viên mới.

Chu lão nhàn nhã lơ lửng trên không trung, tuy mở lời nhắc nhở nhưng không hề che dấu vẻ chăm chọc trước cái nhìn căm tức của hắn.

-Không được chạm vào nhưng lại có thể tiêu diệt chúng không phải là năng lực mạnh nhất của ta sao.

Một lần nữa hắn vỗ túi linh thú, thời gian vừa qua đồng hành cùng chúng đệ tử Hợp Hoang Môn khiến Trần Duyên không hề bộc lộ thực lực của mình. Đan linh trùng nhiều ngày không được thôn phệ huyết nhục giờ đây càng điên cuồng. Hàng vạn cặp mắt đỏ như huyết nhìn chăm chăm vào đàn cương thi đầy lông lá kia.

Không cần chờ đợi lâu, Trần duyên liền tung ra toàn lực. Đây không phải là nơi ở lâu dài, hắn cảm nhận được từng khắc trôi qua âm khí nồng đậm càng xâm nhập sâu vào trong thể nội.

Mở đầu không ai khác là Tiểu Kim, như một chiếc chiến xa dùng mảnh cả cơ thể đầy kim quang lao tới húc bay hai đầu cương thi gần nhất. Đó như là tín hiệu bắt đầu cuộc chiến, Tiểu Huyết dẫn đầu phía sau là hàng vạn Thực Huyết Trùng đói khát xông tới.

Khung cảnh hỗn loạn lại diễn ra, Trần Duyên đã quá quen thuộc với điều này hắn lấy ra Thanh Nguyệt Cung từ xa đặc biệt chiếu cố tới những đầu cương thi to lớn bất thường đáng sợ. Những đầu cương thi này quá hung tàn, cơ thể không chỉ như pháp khí hình người mà huyết dịch màu xanh lục của chúng chính là thi độc. Nếu dính quá nhiều nhân loại có khả năng trở thành cương thi, đây cũng chính là lí do hắn không xông lên huyết chiến như thường ngày.

Từng tinh thiết tiễn được Trần Duyên bắn tới xuyên qua thân thể chúng. Đúng như hắn dự đoán, những đầu cương thi này tuy lực lượng mạnh mẽ, da dày

thịt béo nhưng tốc độ lại quá chậm chạp chúng chỉ biết liều mạng tấn công những sinh mạng gần đó.

Trong lúc mũi mê gặt hái từng chiếc đầu lâu kinh tởm kia thì lại xuất hiện sự việc ngoài dự kiến của hắn. Đầu cương thi hình thể cao hơn hai mét kia chỉ bị tiền pháp của hắn găm vào trong thân thể không hề xuyên qua. Như thể không biết đau đớn đầu đại hình cương thi tiếp tục cuồng sát xung quanh. Mặc dù tốc độ chậm chạp nhưng với số lượng đông đảo linh trùng thì chỉ một lần hất tay cũng đã lấy đi sinh mạng của chúng.

Trần Duyên đầu thể dễ yên, hắn liên tục phóng tiễn nhắm tới những bộ vị dễ tổn thương nhất. Cuối cùng sau hơn trăm mũi tên cắm sâu vào người đầu cương thi kia cuối cùng đã ngã xuống. Không đợi nó kịp trở mình Tiểu Mập Mập không chể lười linh trùng gần đó tạm thời bỏ qua những cương thi khác mà lao vào xé xác đầu đại hình cương thi kia.

Đúng như Tiểu Mập Mập dự tính, mặc dù bị Thực Huyết Trùng thôn phệ đầu đại hình cương thi vẫn tiếp tục điên cuồng, những tiếng rít rào ghê rợn kì lạ. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến Trần Duyên nổi cả gai ốc, đây là lần đầu hắn chứng kiến điều kì lạ như vậy, kể cả Thực Huyết Trùng cũng không thể nào kinh khủng bằng.

-Người thấy sao, những cương thi này mới chỉ là bắt đầu. Chúng có thực lực cực kì yếu ớt nhưng lại không hề có sinh mạng, không sợ hãi, không đau đớn chúng chính là vũ khí mạnh mẽ nhất.

Trần Duyên không kiềm được mà gật đầu, Khôi Lỗi Tông nếu như không phải điều kiện thu đệ tử quá quái gở khiến cho tông đệ tử vô cùng thừa thớt thì không tới lượt Ma Kiếm Tông trở thành đệ nhất trong tứ đại ma môn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Cương thi kì lạ

Trần Duyên thầm nghĩ tay của hắn không ngừng giương cung, may mắn là loại đại hình cương thi này không nhiều nên mọi chuyện vẫn còn trong tầm kiểm soát. Hàng ngàn lần kéo cung, hàng ngàn tiễn thiết tiễn không ngừng phóng tới đoạt mạng những đầu cương thi kia.

Bỗng nhiên trong vô thức Tinh Thiết Tiễn như một mũi khoan nhanh chóng xuyên qua đầu lâu vốn vô cùng rắn chắc kia. Trần Duyên cũng vô cùng bất ngờ, hắn vốn không hề suy nghĩ chỉ kéo Thanh Nguyệt Cung theo tiềm thức.

Bên kia Chu lão cũng không kiềm được mà thì thầm:

-Đã tới lúc rồi sao, đúng như ta dự đoán tiểu tử này đúng là thiên tài sử dụng cung tiễn mà.

Nhưng lão cũng không nói gì, cứ để mặc Trần Duyên loay hoay luyện tập mũi tên vừa rồi.

Sau ba ngày số Tinh Thiết Tiễn hắn mang theo chỉ còn một nửa, đưa ánh mắt về phía đàn cương thi đang không ngừng tiến tới kia ánh mắt vô hồn. Từng mũi Tinh Thiết Tiễn xoay tít trên không trung hữu lực đâm xuyên qua thân thể đầu cương thi trước mắt thậm chí còn cắm thẳng vào đầu cương thi phía sau.

-Hahahaha...

Bỗng nhiên hắn ngửa mặt cười điên cuồng.

-Cuối cùng Trần Duyên ta đã nắm giữ được người. Giờ đây đã có thêm một con át chủ bài bảo mệnh, ta đặt tên cho người là Loa Toàn Tiễn.

Trần Duyên hưng phấn, nhưng cũng không được lâu. Sau khi bắn được ba tiễn cả người hắn liền đau nhứt. Con thống khổ này tuy không dữ dội nhưng lại đặt áp lực lên cả tinh thần khiến hắn thập phần khó chịu.

-Có lẽ thứ gì cũng có giới hạn, với thân thể ta bây giờ chỉ có thể bắn ra tam tiễn. Nếu như liều mạng thì rất có khả năng tinh thần bị hao kiệt.

Trần Duyên đành tạm hài lòng với năng lực hiện tại, dù sao “Khô Mộc Tiểu Pháp” chỉ là khởi đầu. Tương lai tiềm lực luyện thể còn khả năng tiếp tục đào xới. Nỗi lo duy nhất lúc này là tinh thần lực, thứ khó tu luyện nhất đối với tu sĩ không đầu khác chính là não hải. Công pháp tu luyện không nói tới chuyện rất hiếm thấy thì nỗi thống khổ là thứ khiến cho chín trên mười kẻ đã phải đầu hàng. Con đau tinh thần gấp trăm ngàn lần thể xác, chỉ có những kẻ tinh thần rắn rỏi, đạo tâm vững chắc mới có thể nếm thử.

Trần Duyên đã nhiều lần muốn trao đổi công pháp tu luyện thần thức nhưng đó lại là thứ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì nên hắn không thể nào đụng tới.

Ở bên kia từ khi cặp Lục Đường Lang tham chiến thì cục diện đã nghiêng về một phía, từng nhát trầm chí mạng gặt hái đầu lâu khiến lũ cương thi ngã xuống không ngừng.

Đúng lúc này, trong đàn cương thi kia lại xuất hiện một đầu kì lạ. Cơ thể mặc dù nhỏ bé nhưng tốc độ lại không hề chậm, đồng thời cùng lực lượng mạnh

mẽ một quyền đánh vắng Tiểu Kim ra xa ba trượng.

Kim Thiết Nghi cơ thể kim khối lớn hơn năm mét đập mạnh làm những đầu cương thi gần đó bị đè bẹp. Trần Duyên nhũn mảy, không ai hiểu thực lực của Tiểu Kim bằng hắn. Cơ thể cứng hơn kim thiết cùng lực lượng khủng bố đủ là yêu thú Giáp đẳng cũng khó đẩy lui. Nhưng giờ thân thể lại bị một quyền làm bể cả lớp giáp rắn chắc đó đủ thấy thực lực không thua kém gì hắn.

Nắm chặt lấy Thanh Nguyệt Cung vận lực, từng sợi cơ như đại xà bò trường trên cánh tay hắn. Ánh mắt sắc nhọn khóa chặt lấy đầu cương thi kì lạ kia.

-Hayyyyyyyyyy.

Trần Duyên hét lớn. Loa Toàn Tiễn xoay cực mạnh khoan xuyên qua không gian nhắm chặt lấy mục tiêu lao tới.

Đầu cương thi kì lạ kia như có lí trí, hốc mắt trống rỗng hướng về phía mũi tên điên cuồng kia. Việc tiếp theo khiến Trần Duyên không ngờ tới, cánh tay đầy lông lá kia giong lên như muốn che chắn đầu lâu.

Như một tia sáng chói nhòa, Tinh Thiết Tiễn cắm chặt vào hữu thủ cứng cáp kia. Nhưng không dừng ở đó, Loa Toàn Tiễn tiếp tục xoay tròn như muốn khoan sâu vào trong. Như thể là biết tính mạng sắp chấm dứt cương thi há rộng miệng hô thối, rằng trên đó cũng chiếc đực chiếc cái. Liều mạng đầu cương thi cắn chặt lấy, mặt cho Loa Toàn Tiễn cứ không ngừng xoay khiến khoang miệng như muốn bị xé toạc ra.

Tường chừng chiếc đầu lâu kia sẽ bị xuyên thủng thì loa toàn tiễn đã bị chặn lại trước ánh mắt ngờ ngàng của Trần Duyên. Đầu lâu vốn đã dị dạng nay còn được dính thêm Tinh Thiết Tiễn, trên khuôn mặt vốn ngàn năm như thể không biến dạng giờ đây lại hiện lên vẻ căm thù.

Mặc dù biểu hiện đó chỉ thoáng qua nhưng làm sao có thể qua mắt khỏi Trần Duyên. Sát khí trong hân lúc này càng lúc càng thịnh, cương thi là một thứ vũ khí hình người mạnh mẽ nhưng không được chúng tu sĩ ưa thích sử dụng. Có kẻ nói là sẽ làm tổn hại âm đức, thậm chí khiến cho tâm chí kẻ sử dụng trở nên điên cuồng khiến nhiều kẻ lo sợ.

Nhưng đó chỉ là lời nguyền, chi cần là vũ khí mạnh mẽ thì đám tu sĩ tham lam ngoài kia kẻ nào dám vỗ ngực ta đây không cần chứ. Lí do lớn nhất chính là cương thi chỉ có bản tính hiếu sát, không thể nào khống chế một cách dễ dàng chứ chưa nói tới điều kiện khiến từ thi trở thành cương thi cũng không phải dễ dàng. Thay vì đem theo một con rối hiếu sát thì một pháp bảo bản thân có thể tùy nghi sử dụng thì thuận tiện hơn nhiều.

Khiếm khuyết lớn nhất của đám lông lá này là không hề có lí trí, nhưng điều đó đủ để khiến đệ tử của Khôi Lỗi Tông gần như bất bại với các đối thủ cùng cấp. Nay Trần Duyên lại cảm nhận được sự căm thù, điều đó cũng đủ nói lên rằng đầu cương thi kia đã xuất hiện linh trí mặc dù chỉ là một tia le lói.

Cảm nhận được sát khí dày đặc từ hân đầu cương thi kì lạ kia quay đầu bỏ chạy, điều này càng khiến quyết tâm của Trần Duyên càng lúc mãnh liệt hơn. Cắn chặt răng, đôi tay như gọng kiềng xiết chặt lấy Thanh Nguyệt Cung đôi mắt nhắm về một hướng.

Từ khoe môi máu đã tràn ra, cơ thể Trần Duyên đã bị nội thương. Đây đã là mũi Loa Toàn Tiễn thứ năm hắn dùng trong ngày. Trần Duyên là kẻ hiểu rõ điều đó hơn ai khác nhưng không thể dừng lại. Bị một cương thi bí ẩn xuất hiện lí trí ghi hận không phải là điều hắn mong muốn.

-Hừ chút nội thương này có là gì, súc sinh nguoi phải chết.

Trần Duyên gần từng chữ, Thanh Nguyệt Cung được kéo căng hơn bao giờ hết. Dây cung càng kéo căng cơ thể của hắn gần như bị căng cứng, từng tia máu xuất hiện trên cơ thể tường chừng như không thể nào phá hủy kia.

Nhìn thấy khí thế kinh khủng từ Trần Duyên đầu cương thi kia cảm thấy nguy hiểm tột độ. Biết tốc độ không thể nào chạy thoát liền lên vào trong đàn cương thi lẫn trốn.

-SÁT.

Trần Duyên hét lớn, Loa Toàn Tiễn như con lốc xoay xuyên qua đàn cương thi. Như một cối xay khổng lồ, nơi mũi tên đi qua chỉ để lại những mảnh cơ thể không đầy đủ.

Đầu cương thi kì lạ kia đứng như trời chổng, như chứng kiến khoảng khắc cuối cùng. Bỗng nhiên tiếng gào thét khó nghe xuất hiện, hắc phong kiếm từ đằng xa chém tới. Như đường lưỡi liềm cắt ngang hư không phá vỡ thể công của Loa Toàn Tiễn.

Trần Duyên không tin vào mắt mình, đòn tấn công tổng lực vừa rồi đã chạm tới thực lực của tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng không ngờ lại bị hóa giải một cách dễ dàng.

Trần Duyên cũng không thoát khỏi bóng đen rợn người kia. Một đường máu xuất hiện như thể cắt ngang cơ thể hắn khiến cho hộ giáp sư phụ ban tặng trở thành phế phẩm. Diễn biến quá nhanh Trần Duyên không thể nào phản ứng, cả người vô lực ngã xuống, thứ duy nhất còn sót lại là hình ảnh hắc bào sử dụng một dây thừng kì lạ cuốn lấy đầu cương thi kia mang đi.

Chứng kiến tình thế không ổn, Tiểu Mập Mập gần đó liền khống chế tất cả linh trùng bao vây lấy Trần Duyên. Cặp Lục Đường Lang hiểu ý liền xông về phía hắc bào kia.

-Xoạt...

Hắc bào cắt thành bốn mảnh nhưng kẻ mặc nó đã thoát ra được. Bạch phát thanh niên vẻ ngoài trắng nhợt nếu như không cảm nhận được hơi thở thì

không khác gì một cương thi.

Ánh mắt lưỡng lự nhìn về phía Trần Duyên đã bất tỉnh rồi nhìn lại đàn linh trùng xung quanh đặc biệt là cặp Lục Đường Lang chực chờ dành thờ dài bất đắc dĩ quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nhất Tâm Đa Dụng bước đầu

Con đau ập tới, cơ thể hần như bị xé rời. Gắng gượng chống đỡ cơ thể gần như đã kiệt sức trước mắt hần lúc này là mặt hồ phẳng lặng, không hề có ngọn gió nào quét qua. Xung quanh là màu xanh của cây cỏ, những tiểu thú gần đó lấp ló sau ngọn cây.

Thấy Trần Duyên tỉnh lại Tiểu Mập Mập quá đổi mừng rỡ cổ sức trào lên vai hần kêu chi... chi... không ngớt.

Tinh Thần Trùng vốn là bản mạng linh trùng của Trần Duyên sau hồi lâu câu thông tinh thần cuối cùng hần cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi biết chuyện tên bạch phát thanh niên kia càng khiến Trần Duyên đau đầu, nguy cơ từ đầu cương thi lạ lùng kia chưa được trừ khử nay lại có thêm kẻ địch mới.

‘Kì lạ, tại sao hần không nhân lúc ta bất tỉnh mà ra tay trừ khử. Tên này ra tay đánh lên khẳng định không phải là thiện nam tín nữ gì’. Trần Duyên nghi vấn.

‘Tiểu tử ngươi tưởng rằng hần không muốn sao?’. Chu lão lại lần nữa hiện lên vẻ mặt như muốn nổi khí.

-Nếu như không phải kiên kị linh trùng xung quanh thì tiểu tử ngươi giờ đây đã thật sự xong rồi, không chỉ vậy mà còn suýt chút nữa kéo theo mạng già của ta.

Lão thật sự đã nổi khí quát lớn.

‘Nhưng chính ta cũng không ngờ phía sau lại có tiểu đầu chờ đợi cơ hội’. Hần cố gắng chống chế trước mặt lão.

-Hừ ngươi có biết tên bạch phát tiểu tử kia đã chực sẵn ở đó tích súc chân khí hơn ba chung trà không? Tâm chí ngươi chỉ nghĩ tới chém giết đầu cương thi kia không hề có một chút đề phòng nào.

Nghe Chu lão chỉ ra điểm chí mạng của bản thân khiến Trần Duyên không thể phản bác lại. Để cho kẻ thù tích súc chân khí hơn ba chung trà mà bản thân lại không hề hay biết, nếu như không có ngũ trùng đã hình thành linh trí thì mạng của hần thật sự đã bị hái xuống.

Thấy vẻ mặt lâm li nghiêm trọng của hần Chu lão cũng không tiếp tục nặng giọng, từ tốn nói:

-Ngươi tu luyện ‘Khống Trùng Quyết’ nhưng bản thân lại quên mất đi điều quan trọng nhất, đó chính là ‘nhất tâm đa dụng’.

-Nhất tâm đa dụng.

Trần Duyên lẩm bẩm như thể hần đã ngộ ra điều gì.

-Đúng là nhất tâm đa dụng, tiền thuật của ngươi đúng là tiến bộ thần tốc, từng mũi tên đều tập trung chính xác điểm chí mạng của kẻ thù nhưng đó lại là điểm chí mạng của ngươi.

Chu lão nói ra, ánh mắt thông dong liếc nhìn hần.

Thấy Chu lão im lặng hần vốn đã quen cách nói mập mờ của lão cũng không hề tức giận mà nói ra chủ ý của mình.

-Ý Chu lão là do bản thân ta quá chú tâm tới một mục tiêu mà bỏ qua các mục tiêu khác.

Lão gật đầu đạo.

-Tiểu tử ngươi nói không sai nhưng lại chưa đủ, thứ ngươi cần phân tâm nhiều nhất chính là bản thân ngươi. Mặc dù được linh trùng bao quanh có thể nói là tứ phía không lọt nhưng rơi vào tầm ngắm của những tồn tại nguy hiểm hơn thì cũng không thể nào thoát được việc phải ngã xuống.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hần Chu lão khả khả cười lớn.

-Ngươi không cần phải lo về nghiêm trọng, nếu như lão phu nói ra điều này hần phải có cách giúp tiểu tử ngươi giải quyết nỗi âu lo này.

Nghe tới đây hai mắt Trần Duyên sáng lên, theo thói quen hắt lại giờ trò nịnh nọt lão.

-Hi hi tiểu tử biết người có tu vi thông thiên như Chu lão tiền bối ngài nhất định có cách. Nếu Chu lão thật sự ra tay trên đời này chuyện gì cũng có chỉ là việc trong tầm tay.

‘Hừ người không cần phải vỗ mông ngựa ta’. Lão hừ lạnh.

Tuy vẻ mặt tức giận nhưng Trần Duyên vẫn nghe được vẻ khoái chí trong lời nói của lão, giữ bộ mặt đệ tử ngoan hiền ngồi ngay ngắn chờ đợi thụ giáo.

Thấy vẻ mong chờ của hần Chu lão lại cười gian xảo.

-Có phải tiểu tử người đang âm mưu khiến lão phu đưa ra vài loại công pháp đúng không?

-Không, không hề. Tiểu tử chưa hề mang suy nghĩ đó.

Như mèo bị đập đuôi Trần Duyên không ngờ bị Chu lão nhìn thấu âm mưu nhưng thà chết không nhận. Đây là cơ hội hiếm có móc đồ từ lão keo kiệt này Trần Duyên không thể để lão phạt ý được.

Trần Duyên dù gian xảo tới đâu làm sao qua được lão già đã mấy ngàn năm hít thở khí trời này. Vẻ mặt trở lại thần thờ như cao nhân đắc đạo, dùng hai ngón tay vẽ trên mặt đất. Một bên hình tròn, bên còn lại hình vuông liền hừ lạnh.

-Tiểu tử người nếu như không làm được thì đường mơ tưởng tới công pháp của lão phu.

Trong lúc lão còn đang khoái trí muốn nhìn vẻ lóng ngóng của hần thì Trần Duyên lại lần nữa khiến lão thất vọng, một hình tròn cùng một hình vuông rõ ràng xuất hiện không thua kém gì lão, nhưng bị làm cho tức chết là tên tiểu tử này chỉ cần làm lần đầu là thành công.

Chu lão ngỡ ngàng.

-Có phải tiểu tử người trước đây từng chơi trò này?

-Không hề, đây là lần đầu ta điều kì lạ này. Chỉ là không hề khó như Chu lão ngài đã nói.

Thấy Trần Duyên thành thật lão cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ có thể thở dài tên tiểu tử này có thiên bẩm đặc biệt.

Lần này lão cũng dùng hai ngón tay đặc xuống nền cát, hai chữ hiện ra trước vẻ mặt kinh ngạc của Trần Duyên. Lão thật sự đã cùng một lúc viết hai chữ khác nhau bằng cả hai tay cùng một lúc.

-Được rồi, tiểu tử người hiện nay đã bị thương khá nặng, từ giờ trở đi đến khi vết thương khỏi sắc không được rời khỏi nơi đây nữa bước. Chuyên tâm tập luyện bước đầu tiên của nhất tâm đa dụng, nhất tâm nhị dụng.

Nghe lời nói có bảy phần nghiêm túc của lão Trần Duyên biết đây không phải lúc hần phản bác, ngoan ngoãn ngồi xuống vận ‘Hóa Mộc Quyết’ khôi phục thương thế.

Kể từ đó, mỗi ngày Trần Duyên chỉ có thể dùng một canh giờ để khôi phục thương thế. Hần liên tục đắm chìm trong việc tu luyện, nhất tâm nhị dụng tuy chỉ là bước đầu tiên nhưng lại không hề dễ dàng. Đã ba tháng nay không những thương thế khỏi sắc chậm chạp làm hần thất vọng mong nhớ tam nữ đang chờ đợi ở tông môn thì nhất tâm nhị dụng cũng không hề tiến triển. Những chữ xiêu vẹo lần lượt xuất hiện nếu như không cố gắng thì dù là trạng nguyên bút pháp tuyệt luân cũng khó nhận ra hần đang viết gì.

Một ngày Chu lão mang vẻ mặt ngái ngủ xuất hiện.

-Hà... đúng là sáng khoái, không bị tiểu tử kia làm phiền đúng thật là an nhàn.

Khẽ bấm đốt ngón tay miệng lẩm nhẩm.

-Đã một năm tròn từ lúc ta cho hần thử thách. Hi vọng tiểu tử kia không khiến cho lão phu phải đau mắt vì đọc chữ của hần.

Lão khoái trá thông dong bước tới, lúc này nhìn thấy Trần Duyên đang thoải mái nằm ngáy o o trong mật thất tự đào khiến lão tức giận. Bước vào trong chực ra tay dạy dỗ tên tiểu tử lười biếng kia thì đập vào mắt lão là hàng ngàn hàng vạn chữ được hần được hần lấp kín mật thất.

Điều làm lão bất ngờ là chúng không hề vô nghĩa, tất cả đều là những bài thi hay những án văn hàm chứa ý nghĩ bá đạo cùng nét chữ thẳng thớm khác sâu vào vách đá.

Nghe thấy tiếng động Trần Duyên liền tỉnh dậy, nhìn thấy Chu lão đang ngái ngủ đứng đó liền vội vàng đi tới.

-Chu lão, cả năm nay lão nhân gia...

Chu lão khoát tay làm hần không thể nào nói được, miệng không thể mở ra làm Trần Duyên khó chịu vùng vẫy.

-Tiểu tử, những chữ ở đây có phải thật sự chính người viết.

Về mặt kinh ngạc của lão khiến Trần Duyên càng tò mò hơn.

-Đương nhiên là ta chứ ai vào đây.

Tiến sát vách tường Trần Duyên dùng hai ngón tay thông dong khắc vào hai chữ khác nhau, từng nét đều cứng cáp không hề xiêu vẹo trước ánh nhìn bất khả tư nghị của Chu lão.

-Được rồi, coi như người miễn cưỡng thông qua.

Lão xoay người rời đi. Trần Duyên bám theo rặng hỏi:

-Ta đã hoàn thành xong nhất tâm nhị dụng, lão nhân gia người mau nói tiếp theo cần phải làm gì.

Lão hừ lạnh cầm lấy cành cây gần đó gõ đầu hán.

-Tiểu tử người nên biết thế nào là đủ, với thực lực hiện giờ nếu như tiếp tục thì tu vi của người mau chóng bị những tên khác vượt xa. Tuy nhất tâm đa dụng rất hữu ích nhưng không thể nào vượt qua tu vi.

Hán liền ngộ ra đánh cuối đầu theo lão rời đi.

Đường càng lúc càng rộng rãi, lần trước khi bất tỉnh được Tiểu Kim mang vào khiến Trần Duyên không ngờ rằng nơi đây lại rộng lớn như vậy. Bước ra cửa động không khí quen thuộc từ Ma Kiếm Lâm ập tới khiến hán thở dài, đã hơn một năm từ khi nhận nhiệm vụ từ sư phụ Phong Ma Chân Nhân.

-Đã tới lúc quay trở về.

Nghĩ thầm, ánh mắt liếc qua cự thạch vẫn sừng sững nơi đó Trần Duyên trực chỉ Bạch Lang Thôn.

-Tiểu tử người không nên nói chuyện này với tông môn, viên cự thạch kia là bảo bối rất chân quý. Khi người đã là tu sĩ Kim Đan kì thì hãy quay lại đây.

Trần Duyên chỉ khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thú triều bất ngờ

Trong Bạch Lang Thôn lúc này không khí vẫn yên nghiêm không gì thay đổi, thú triều mới diễn ra được vài năm không có dấu hiệu chấm dứt. Nhanh thì mười bữa nửa tháng, chậm thì nửa năm từng bảy thú cứ thay nhau kéo đến công phá. Dưới sự dẫn dắt của chư vị tiền bối Trúc Cơ kì những đệ tử không ngừng chiến đấu tích lũy điểm công hiến.

Thú triều vừa là tai họa nhưng lại là cơ hội bằng vàng, nguy hiểm luôn đi kèm lợi ích. Những nguyên liệu từ yêu thú phong phú khiến cho những tên đệ tử kia suốt ngày âu lo không đủ tài nguyên tu luyện giờ đây đã thở phào nhẹ nhõm, thậm chí không ngừng hướng mắt lên trời cao ước nguyện yêu thú hãy mau mau tới đây.

Hôm nay, điều ước của chúng đã thành hiện thực. Hàng ngàn vạn Đoạn Linh Xà từ trong rừng rậm kéo tới.

-Mau... mau đánh chuông cảnh báo, xà... xà khắp nơi đều là xà đang kéo tới đây.

Những tên đệ tử canh gác gần đó tiến tới đỡ tên đệ tử quần áo xộc xệch trên người đầy vết thương đã thâm tím đang gắng sức kêu gào trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

-Không thể nào, không phải hôm qua đã có bảy Hối Thử ngàn vạn đầu đã tấn công rồi sao?

-Còn chần chờ gì nữa, mau đánh chuông báo hiệu nguy cấp mời các tiền bối Trúc Cơ kì ra trấn thủ.

Tên trung niên gần đó rất mau tinh táo lại hét lớn cảnh báo. Sức tĩnh người, tên đại hán vội vàng cầm lấy đại chùy khổng lồ đánh mạnh vào chuông đồng.

Tiếng chung đình tai nhức óc truyền xa trăm dặm khiến các đệ tử gần đó đều nghe thấy.

-Kì lạ, không phải cuộc chiến vừa kết thúc hôm qua sao?

Thanh niên về mặt thanh tú vuốt phẳng thanh bào đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Khắp sân đã trở nên nhộn nhịp hơn, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của hàng ngàn đệ tử cũng đủ khiến hắn biết không hỏi được gì. Lúc này trên tường thành một trung niên bạch bào về mặt bình thản, mặc dù không hề lên tiếng nhưng áp lực từ hắn khiến chư vị đệ tử bên dưới phải yên lặng.

Kẻ này không ai khác chính là Bạch Nhiên tên sư huynh lười biếng của Trần Duyệt. Nhìn xuống bầu không khí trở nên tĩnh lặng khiến hắn hài lòng gật đầu đạo.

-Lần thứ triều tiền công này đúng là ngoài dự kiến.

Nghe lời từ chính miệng hắn làm cho chúng đệ tử càng lúc càng hoang mang. Trận chiến sống còn vừa mới kết thúc hôm qua khiến cho nhiều vị sư huynh đệ trọng thương còn chưa kịp hồi phục số lượng đệ tử có thể chiến đấu không nhiều.

Biết được nỗi lo lắng của chúng đệ tử Bạch Nhiên mỉm cười tiếp tục đạo.

-Lần này do yêu thú tấn công bất ngờ khiến chúng ta không thể đề phòng ta truyền lệnh cho tất cả đệ tử chân truyền đều phải ra tay giảm nhẹ thương vong của tông môn.

Lời này khiến cho chúng đệ tử bất ngờ không thôi, đệ tử chân truyền vốn là lực lượng được tông môn toàn lực bồi dưỡng bình thường đều không thiếu tài nguyên tu luyện hầu như rất ít xuất hiện. Không ngờ lần này lại triệu hồi tất cả đệ tử chân truyền quanh đây trở về.

Lời vừa dứt hơn hai mươi bóng người xuất hiện xung quanh Bạch Nhiên, từng ánh mắt ngạo nghễ nhìn xuống.

-Thành Lực sư huynh.

Thanh bào thanh niên khẽ gật đầu, từ trong đám đông phóng lên đứng cùng đội ngũ đệ tử chân truyền. Nhìn lướt qua hơn hai mươi gương mặt không thấy bóng dáng Trần Duyệt khiến Thành Lực thờ dãi, hơn một năm nay hắn không có cơ hội nói lời tạ ơn với Trần Duyệt. Ngoài trừ việc thanh trừ đám sư đệ gây rối kia thì Mạnh Nguu thôn bị dọn sạch khẳng định là do Trần Duyệt làm.

-Bạch Nhiên sư thúc, tiểu bối có lời này muốn nói ra kính xin sư thúc bỏ lỗi.

Thiếu niên gương mặt gầy gò, dáng người thấp lùn không có gì đặc biệt. Nhưng không ai muốn gây chuyện tới hắn. Thanh Viễn đệ tử chân truyền của Thất Trường Lão, một thân độc công không tề.

-Thì ra là Thanh tiểu chất, có gì cứ nói ra không cần phải khách sáo.

-Không có gì chỉ là tiểu bối tới đây hơn nửa năm mà chưa được diện kiến Trần Duyệt sư huynh đệ tử chân truyền duy nhất của quý sơn nên chỉ hơi nghi vấn.

Lời nói của hắn không hề kiên kỳ, Bạch Nhiên tuy là tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhưng cũng chỉ là đệ tử quan môn của Thất Trường Lão không thể vô duyên vô cớ giết hắn giữa chốn đông người.

Bạch Nhiên làm sao không nghe được ý tứ châm chọc, hắn bình thường vốn vô âu vô lo hơi sức đâu mà phải tranh khí với tiểu tử vất mũi chưa sạch này chỉ về mặt làm ngơ không đối thoại đến.

Thấy Bạch Nhiên kia lộ vẻ xem thường trước bao nhiêu đệ tử khiến Thanh Viễn đỏ mặt tía tai, đứng trước tu vi Trúc Cơ kỳ của Bạch Nhiên hắn không tiện nói gì thêm nếu không dù bị diệt sát thì sư phụ hắn e rằng cũng không ra tay.

Những tên đệ tử chân truyền xung quanh thì không có kỳ cười lớn. Tên Thanh Viễn này tuy thực lực không cao nhưng thâm độc thì lại hiếm ai bằng, cộng thêm tính cách hèn nhất chỉ biết đứng sau sử dụng được khiến cho danh tiếng của hắn cũng không tốt đẹp gì.

Bị chúng sư huynh đệ không hề nề năng gì Thanh Viễn chỉ còn biết nghiêng răng dòn tất cả mối căm thù lên Trần Duyệt.

-Hừ tên Trần Duyệt khôn kiêu, không chỉ dùng lời đường mật dụ dỗ Hà sư muội còn khiến ta mất mặt trước bao nhiêu người. Nếu không giết ngươi làm sao ta có thể sống yên.

Những lời đó cũng chỉ có thể giấu trong lòng, âm mưu sát hại đồng môn nhất là đối với đệ tử chân truyền dù sao cũng là tử tội.

Mặc cho nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Nhiên dẫn đầu chúng đệ tử ra nghênh chiến. Đứng trước ngàn vạn Đoạn Linh Xà chen chúc nhau dày đặc tới mức không nhìn thấy được mặt đất khiến không ít kẻ chùn chân.

Nhìn chúng đệ tử sắc mặt trở nên khó coi Bạch Nhiên cũng không lấy làm lạ lắm, phần lớn trong số chúng đều chỉ là chim non rất ít khi ra ngoài lịch luyện.

-Các ngươi ai sẽ là kẻ đi đầu cố vũ chiến khí của chúng sư huynh đệ.

Bạch Nhiên ánh mắt chấn nhiếp làm chúng đệ tử chợt ngây người. Không hổ danh đệ tử chân truyền, ngay lập tức hơn hai mươi bóng người không nao núng lao tới.

Đoạn Linh Xà tuy là yêu thú cấp một nhưng thực lực lại không đồng đều, từ Đỉnh đẳng tới Giáp đẳng đều không thiếu. Đại xà, tiểu xà giương nanh độc miệng không ngừng phát ra tiếng rít... chói tai như muốn ăn tươi nuốt sống nhân loại.

Lúc này sự khác biệt giữa đệ tử thông thường cùng đệ tử chân truyền càng được hiện rõ. Thành Lực tay không dễ dàng đâm bể nát nội tạng đại xà mà pháp khí bình thường khó có thể làm được. Hắn sử dụng bộ pháp quái dị dễ dàng di chuyển giữa những đầu linh xà cứ như chúng chỉ là những cây dây leo vô hại.

Bốn phía những đệ tử chân truyền khác cũng không hề thua kém. Tiêu Kiếm từng ăn thiệt thòi từ tay Trần Duyên cũng không phải là trái hồng mềm. Đại kiếm xích hỏa không ngừng vạch ra từng đường hỏa diễm thiêu đốt tất cả yêu thú tới gần.

Ngay cả tên Thanh Viễn luôn bị xem là kẻ có thực lực yếu nhất kia cũng không ngừng tán mát độc được xung quanh. Tuy hắn là kẻ nhát gan nhưng không thể phủ nhận tư chất trên độc công. Xung quanh trăm bước chân hắn như đã trở thành tử địa dù là những tên lúc này không có kị cưỡi lớn cũng không muốn đụng vào.

Có kẻ đi đầu ắt hẳn phải có người tiếp bước. Chứng kiến tràng diện khốc liệt làm khí huyết trong người chúng đệ tử như sục sôi. Không ai bảo ai, tất cả như những con thiêu thân lao vào giữa vòng vây yêu thú.

Từ xa Bạch Nhiên đã không còn cô độc, xung quanh hắn là ba thiếu niên thiếu nữ sắc mặt tỏ vẻ mong đợi nhìn vào chiến trường.

-Bạch sư đệ đoán thử sẽ có bao nhiêu đệ tử phải bỏ mạng tại đây.

Thiếu niên đôi mắt sắc bén trong giọng nói không hề lộ ra âm tình, như thể nhân mạng dưới đó chỉ là cỏ kiến không phải thứ hắn cần suy xét tới.

-Ta nghĩ nếu như chúng ta không cứu viện kịp lúc thì ít nhất một nửa số đệ tử này phải ngã xuống tại đây.

Thiếu nữ cướp lời.

-Hừ các ngươi không cần phải ra tay, đối với Ma Kiếm Môn ta chỉ có đệ tử chân truyền cùng tu sĩ Trúc Cơ trở lên là đủ.

Câu nói của hắn như đã phán xét án tử lên đầu của những đệ tử đang sôi trào khí huyết dưới kia.

-Đây là...

-Là ý chỉ của Đại Trưởng Lão.

Nghe tới đây tất cả chỉ đành thờ dài.

-Bạch Nhiên sư đệ, mọi chuyện ở đây ta giao cho đệ toàn quyền xử trí. Chỉ cần bắt tuân mệnh lệnh nếu không phải là đệ tử chân truyền thì chỉ cần diệt sát là được.

Nói rồi hắn quay lưng rời đi để lại ba người suy tư về quyết định kì lạ này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trở lại Bạch Lang Thôn

Hơn nửa ngày trôi qua, cuối cùng hỗn chiến đã chấm dứt. Tuy thành công giữ vững Bạch Lang Thôn nhưng cái giá phải trả không hề nhỏ, hơn ngàn đệ tử Luyện Khí kì đã bỏ mạng, xác người cùng xà lẫn lộn bốc lên mùi thối rữa. Huyết khí đã đi qua nhìn thấy đồng bạn ngã xuống thậm chí là phanh thây khiến cho không ít đệ tử tái mặt. Có kẻ không chịu được mà nôn thốc tại chỗ.

Bạch Nhiên vẫn lạnh lùng nhìn xuống trông thấy đệ tử sau khi được huyết nhục tẩy rửa khắp người đã thay đổi rất nhiều. Từ tiểu tử tới hài nữ đã bớt đi vẻ ngây ngô mà thay vào đó một chút ý chí sát phạt làm cho hắn rất hài lòng.

-Tất cả dừng lại.

Tiếng hô của hắn khiến chúng đệ tử muốn truy cùng đuổi tận Đoạn Linh Xà dừng bước.

-Bạch sư thúc, chúng ta không truy đuổi chúng sao?

Thành Lực lúc này đã là huyết nhân nhưng không hề tỏ ra xuống sức gào to nghi vấn.

-Đoạn Linh xà đột ngột tấn công khẳng định có âm mưu đằng sau. Các người đã không còn ở trạng thái đỉnh phong nếu truy đuổi sẽ rất nguy hiểm. Nên nhớ rằng bảo vệ Bạch Lang Thôn mới chính là nhiệm vụ mà tông môn bàn giao.

Mặc dù tiếc hận nhưng không ai dám chống lại, chỉ có thể nghiêng răng quay về. Bạch Nhiên nhoẽn miệng cười gằn, làm sao hắn có thể để bầy Đoạn Linh Xà rời khỏi, trước tới nay không kẻ nào diệt sát đệ tử Ma Kiếm Tông mà không trả giá dù đó là yêu thú. Từ túi trữ vật lấy ra truyền tin phù phóng đi.

Sâu bên trong Ma Kiếm Lâm truyền tin phù đáp xuống hữu thủ hắc bào thanh niên. Bóp nát linh phù nụ cười quen thuộc của hắn hiện lên, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên. Không ngờ chỉ đưa truyền tin phù xem xét tình hình thú triều lại nhận được tin tức Đoạn Linh Xà từ tay Bạch Nhiên.

Đương nhiên hắn vui vẻ tiếp nhận, đổi hướng trực chỉ vị trí bầy linh xà, Phệ Huyết Trùng đã lâu không được bồi dưỡng. Chỉ cần hai canh giờ bầy linh xà đã bị thôn phệ sạch sẽ, hắn quay lại Bạch Lang Thôn trước ánh mắt không ngờ của Bạch Nhiên.

-Sư đệ không phải đã nói tiêu diệt hết lũ súc sinh kia tại sao lại quay về.

-Đương nhiên là ta đã hoàn thành nhiệm vụ, phải quay lại lấy thù lao không phải sao?

Bạch Nhiên quả quyết không tin, đích thân hắn đáp kiếm phóng tới nơi Trần Duyên đã nói. Khắp nơi ngoài trừ dấu vết hỗn chiến để lại trên mặt đất thì không hề có dấu vết yêu thú đã đi qua, thậm chí cả mặt đất gần như bị xói tung lên hoàn toàn.

Xác nhận không hề có khí tức Đoạn Linh Xà xung quanh Bạch Nhiên chỉ còn biết quay về. Nhìn thấy vẻ mặt hả hê của Trần Duyên không còn cách nào đành phải lấy một bụi linh thảo cấp hai ném tới. Mặc dù chỉ là Bính đẳng nhưng đã tốn của hắn không ít công sức mới hối đoái được từ tông môn.

-Sư phụ có cần dặn nếu nguoi quay trở lại liền tới gặp người.

Bạch Nhiên xua tay nói.

Thu lại vẻ cao hứng Trần Duyên từ biệt một đường đi thẳng.

-Nguoi đã quay trở lại rồi sao?

Lão nhân bất động nhìn xuống.

-Đệ tử ra mắt sư phụ.

Trần Duyên như thường lệ cúi người hành lễ.

-Đây là yêu cầu của tông môn giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Phong Ma Chân Nhân vẻ mặt bất biến gạt đầu từ tay áo lấy ra Lục Tin Phù ném tới.

-Sư phụ đây là...

-Là nhiệm vụ mới tông môn giao cho nguoi.

Không ngờ vừa cửu tử nhất sinh trở về lại bị những lão gia hỏa kia tiếp tục vắt kiệt. Bất đắc dĩ thân là đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn hắn chỉ có thể gánh lấy một mình. Tưởng chừng bản thân sẽ được thả lỏng, Trần Duyên mấy ngày nay trong đầu luôn tưởng niệm tới tam nữ đang chờ đợi làm hắn hăng hái không thôi.

Bản tính nhất việc của hắn làm sao qua mắt được vị sư phụ hơn ngàn năm đạo hạnh kia. Lại một túi trữ vật khác bay tới chỗ hắn.

-Đây là phần thưởng tông môn ban tặng, ta đã đổi hết thành linh thảo cấp hai cho nguoi.

-Đệ tử tạ ơn sư phụ.

Lo nghĩ của sư phụ làm sao hắn không thể không biết, lão nhân già ngày thường mặt lạnh như tiền nhưng đường đi nước bước của hắn khẳng định không qua mắt được lão.

-Được rồi nguoi mau quay về tông môn, ta đoán nhiệm vụ kia cũng sắp bắt đầu.

Tuy chưa biết thông tin trong Lục Tin Phù là gì Trần Duyên đành hành lễ cáo lui.

-Sư đệ.

Bạch Nhiên cố ý đợi sẵn từ trước.

-Không ngờ sư huynh cũng có nhả hứng ở đây nhìn ngắm phong thủy.

-Hừ ta không phải là loại người chán ngắt kia.

Bạch Nhiên ngay lập tức hừ lạnh. Không muốn dây dưa quá lâu với tên sư đệ xảo trá này hắn lập tức mở lời.

-Sư huynh đây có vấn đề cần thỉnh an sư đệ đây.

Đột ngột thái độ thay đổi khiến Trần Duyên không kịp trở tay.

-Tên Bạch Nhiên này ngày thường nếu không có sự kiện quan trọng thì đừng mong thấy mặt hắn mà lần này lại cố ý chờ sẵn rào trước đón sau khẳng định có vấn đề.

Nghĩ thầm ngay lập tức lấy lại vẻ tươi cười thường ngày chấp tay nói.

-Sao sư huynh lại nói những lời đó, đệ chỉ là tiểu bối sinh sau đẻ muộn làm sao có thể.

-Không không ta thật sự có việc quan trọng cần nhờ tới sư đệ.

-Thật đáng tiếc sư huynh tới không đúng lúc, đệ vừa được nhiệm vụ tông môn giao phó cần phải nhanh chóng rời đi.

Trần Duyên thờ dãi khéo léo từ chối.

-Ha ha sư đệ không cần phải đa nghi, việc này tuy là quan trọng với ta nhưng đệ khẳng định là dễ dàng làm được, thậm chí là liên quan tới nhiệm vụ được tông môn giao phó.

Bạch Nhiên ha hả cười.

-Sư huynh biết ta được giao nhiệm vụ gì sao?

Hắn nghi vấn, dù sao chính bản thân còn chưa hề mở ra Lục Tin Phù xem xét tin tức bên trong.

-Việc này cũng không có gì khó đoán, nếu ta không sai thì tông môn tuyển trách mười năm một lần đã cận kề, khẳng định sư phụ muốn đệ trở về giám sát quá trình thu nhận đệ tử.

Lấy ra Lục Tin Phù đưa lên trán, quả thật không sai. Đại lễ thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông mười năm một lần đã gần kề, nhưng lần này lại rất khác biệt. Số đệ tử thu nhận đông hơn gấp mười khiến cho tình hình vô cùng hỗn loạn, mặc dù đại lễ chưa được khai mạc nhưng hàng vạn tu sĩ long xà lẫn lộn đã xôn xao kéo tới bất chấp thủ triều đang diễn ra.

-Lời sư huynh nói không sai, nhưng thân là tu sĩ Trúc Cơ kì ta không tin sư huynh lại để tâm tới những việc này.

Xưa nay tu sĩ Trúc Cơ kì trong tông môn hầu như chỉ bế quan tu luyện hay ra ngoài tìm kiếm cơ duyên không ai có nhã hứng quan tâm tới đại lễ này ngoại trừ...

-Ta biết sư đệ đã đoán ra, lần này sư huynh muốn thu nhận đệ tử.

-Hắn ắt hẳn phải là thiên tài hiếm gặp nếu không sư huynh đã không tới đây đúng chứ.

Biết không thể nào che giấu Bạch Nhiên đành nói ra.

-Đúng như lời sư đệ, hắn không chỉ tư chất hơn người mà tâm tính lại rất khá, nếu như rơi vào tay các sư huynh đệ khác thì không biết tới khi nào ta mới kiếm được một tên đệ tử hợp ý.

Trong Phong Ma Sơn không chỉ riêng Bạch Nhiên có tu vi Trúc Cơ, khẳng định còn nhiều vị tiền bối khác đều ẩn cư tu luyện. Chuyện tranh giành đệ tử thường xuyên xảy ra, thậm chí không ít trường hợp sức đầu mẻ trán. Nếu không đi cửa sau Bạch Nhiên khẳng định không thể tranh giành lại những lão quái vật tiềm tu hơn trăm năm kia.

-Ây da việc này thì...

Trần Duyên tỏ ra khó xử, nhưng làm sao Bạch Nhiên không hiểu. Ý của tên sư đệ này quá rõ ràng, nếu như muốn đi cửa sau thì phải lấy ra chút lòng thành.

-Ha ha ta biết sư đệ lần này là bắt đắc dĩ đương nhiên là đệ không đi tay không rồi.

Bạch Nhiên lén lút lấy ra một bụi linh thảo nhỏ như nắm tay đưa tới.

-Chẳng lẽ đây là Mộc Hà Thảo.

Trần Duyên bất ngờ lắp bắp.

-Sư đệ đúng là tuệ nhân, đây chính là linh thảo cấp hai Ất đẳng Mộc Hà Thảo rất hiếm thấy. Nếu như không phải vì tên đệ từ kia thì ta thật sự không nỡ lấy ra.

Bạch Nhiên trong giọng nói không giấu được vẻ nuối tiếc, ánh mắt nhìn về phía Trần Duyệt hí hóp cười.

-Ây da chúng ta là sư huynh đệ đồng môn không cần khách khí, chỉ cần sư huynh ra lệnh làm sao đệ dám không theo.

Tuy miệng nói nhân nghĩa nhưng hắn đã nhanh tay bắt lấy Mộc Hà Thảo từ tay Bạch Nhiên nhanh chóng cho vào túi trữ vật.

Bạch Nhiên kinh hãi, dù Mộc Hà Thảo có trân quý nhưng tên sư đệ cả ngày khắp nơi thu mua linh thảo giá cao kia khẳng định cất chứa không ít, hắn không dám khẳng định lần này lại dễ dàng thành công.

-Lần này thật sự nhờ vào sư đệ rồi.

-Ta chắc chắn sẽ làm hết khả năng.

Cả hai cùng cười lớn, sau một hồi hàn huyên cuối cùng cũng từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tam nữ nhớ nhung 18+

Đi ngang qua Dạ Thành, không khí ở đây Trần Duyệt lần đầu trông thấy. Đại thành lớn nhất do Phong Ma Sơn chưởng khống luôn tấp nập người giờ đây lại đông hơn gấp trăm lần. Tin tức trong Lục Tin Phù khẳng định đã lỗi thời, từ phương xa người ngựa không ngừng kéo tới.

Rất nhiều đệ tử đã được rút từ chiến trường với yêu thú trở về nhằm không chế tình hình hỗn loạn ở đây. Không để tâm những chuyện phiền phức này, Trần Duyệt phóng thẳng Phong Ma Sơn mới là nơi hắn thi hành nhiệm vụ.

Trong tín phù có nhắc tới đại lễ đã gần kề nhưng thật ra còn hơn mười ngày nữa tông môn mới mở đại môn tuyển nhận đệ tử, hắn nhân nhả trở về động phủ. Lần này ra ngoài lịch luyện xong vào hiểm cảnh nhưng thu hoạch cũng không ít, Trần Duyệt cảm giác chân khí trong cơ thể đang rất xung mãn, đây là dấu hiệu tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh phong có thể dễ dàng đột phá.

Đằng sau vách núi thẳng đứng Trần Duyệt phóng người xuống đứng trước cửa động, hắn phát tay mở ra hộ pháp đại trận nhẹ nhàng tiến vào. Không có hình ảnh tam nữ chờ đón, Trần Duyệt cố ý không muốn cho các nàng phát hiện hắn che dấu khí tức từ từ tiến vào bên trong.

Đứng trước mật thất tu luyện, từng tiếng nữ nhân rên rỉ theo cơn gió nhẹ nhàng truyền vào tai. Đoán trước điều gì Trần Duyệt nham hiểm cười lên lút đi vào bên trong. Không khí dâm loạn bao trùm bởi hai mẫu nữ Linh Diệp, Linh Diệp, hai cơ thể chín mộng không ngừng cọ xát.

Song thủ không ngừng vuốt ve an ủi đối phương, tiểu khẩu không ngừng rên lên, từng nhịp thở đứt đoạn.

-Ờ... nữa Trần Duyệt cho thiệp nữa đi.

-Thì ra là hai nữ nhân vừa an ủi lẫn nhau lại còn tưởng nhớ tới ta.

Trần Duyệt mừng thầm, ngay khi hắn chực xông tới thỏa mãn nỗi nhớ mong của hai nàng thì chợt cảm giác có kẻ tiếng tới, không ai khác chính là bóng dáng của tiểu nữ nô Hạ Thảo.

Mỹ phụ thông dong đi tới mật thất tu luyện, bỗng từ sau một bóng đen lao tới chớp lấy chiếc eo thon dài hắc thủ hữu lực che đi tiểu khẩu. Nàng không ngờ bên trong động phủ ngoại bất nhập nội bất xuất này lại có kẻ tiến vào, nữ nhân cố gắng vùng vẫy hồng trần thoát.

Nhưng mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, cùng cảm giác cả đời này mỹ phụ không thể quên chợt ào về làm nàng bất giác buông bỏ giây gĩa mà òa khóc. Do Trần Duyệt đã che miệng khiến âm thanh nức nở kia không thể nào thoát ra được, hắn biết tiểu nô đã nhận ra cũng không đành lòng tiếp tục trêu đùa.

Đi ra phía trước lấy tấm vải đen phủ kín mặt xuống nhẹ nhàng lau đi dòng lệ đã lăn dài. Nhận ra hắc Hạ Thảo vẻ hạnh phúc không hề che dấu lao tới ôm thật chặt như thể sợ rằng hắn lại đi mất lần nữa.

Nam nữ đứng như trời chồng không tách rời, một hồi sau khi nàng đã lấy lại bình tĩnh Trần Duyệt mới nhẹ nhàng hôn lên đôi má ửng đỏ song thủ nhẹ nhàng vuốt ve như trước kia đã từng làm.

Hạ Thảo làm sao không hiểu ý hắc, cầm lấy tay Trần Duyệt bước tới mật thất. Bên trong không khí nóng bỏng vẫn chưa hề hạ xuống, Trần Duyệt vừa bước vào nhị nữ vừa kinh hãi vừa ngại ngùng lập tức tách ra, khuôn mặt đỏ chót vội vàng lấy chăn che chắn cơ thể.

Đưa tay ra ý khoan hầy rời khỏi, hấn ôm Hạ Thảo vào lòng bước lại giường đá nơi hai mẫu nữ đang ngượng chín mặt. Để tiểu nữ nô ngồi xuống Trần Duyên lại gần ôm lấy hai thân thể đầy đà kia.

Lâu ngày không được hấn chạm vào làm cho cơ thể hai nàng như tê dại đi, cả người vô lực không còn sức chống trả. Từng nụ hôn cất chứa bao tình cảm, bao nhớ thương được hấn lần lượt trao cho ba nàng. Hạ Thảo không quên nhiệm vụ của mình, nàng nhẹ nhàng giúp hấn cởi đạo bào. Cơ thể dửng mãnh rắn chắc được rèn luyện qua biết bao cuộc chiến sinh tử giờ đây như được thả lỏng, tam nữ thân thể như rắn nước không ngừng trơn trượt trên cơ thể hấn.

Trần Duyên cao hứng không thôi, bắt nữ nhân của mình chống song thủ đỡ lấy cơ thể để kiều đồn nhô cao về phía mình. Nhìn thấy mỹ cảnh trước mắt cự long vốn đã cứng như huyết côn giờ đây lại càng khó chịu, chỉ có một cách duy nhất khiến thứ kinh khủng ấy dịu lại. Các nàng đương nhiên biết điều đó, trong người nôn nao khi cảm giác trống rỗng hai năm nay sắp được điền đầy.

Tam nữ dùng ánh mắt khát khao quay lại nhìn vào Trần Duyên trong khi cự long của hấn chỉ chà xát mép của tiểu cô nương bên dưới khiến các nàng không ngừng rên rỉ cầu xin.

Biết tam nữ đã không thể nào chịu được nữa cự long dữ tợn xông tới, tiểu điền loa vốn trống trải của Hạ Thảo ngay tức khắc nuốt trọn lấy làm nàng kinh hãi, không ngờ chỉ ra vào lần đầu đã khiến nữ phụ phún xuất.

-Tiểu nô thật sự không ngờ lại... lại...

Thấy đăng phụ về mặt bản thân thất vọng, hấn đưa cự long lại gần tiểu khẩu xinh xinh của nàng. Biết chủ nhân không hề giận dữ mà còn muốn bản thân tiếp tục chăm sóc hấn khiến nàng vô cùng mừng rỡ càng ra sức liếm mát, vuốt ve cự côn cứng chắc của hấn.

Không buông tha, cự long lại mạnh mẽ tiến vào tiểu điền loa của Linh Diệp khiến cho đại nữ phụ không kiềm được mà rên rỉ. Không muốn bước vào vết xe đổ của hảo tử muội nàng cắn chặt răng ngà kiềm nén từng tia khoái cảm hấn mang tới.

Thấy mẫu thân muốn thất thủ Linh Diệp liều mạng xông tới, thân hình như xà nữ của nàng không ngừng quấn quýt bên hấn, chiếc lưới đình hương như vô lực tùy ý cho nam nhân dày xéo.

Vừa hưởng thụ đại nữ phụ lại được tiểu dâm nữ không ngừng kích thích làm cho hấn hưng phấn không thôi.

-Hừ dâm nữ không ngờ lại muốn cùng mẫu thân nàng hạ gục ta sao?

Không để hai mẫu nữ âm mưu được thực hiện, hấn đẩy Linh Diệp xuống bên cạnh mẫu thân nàng. Cự long sau khi đẩy vào tận hoa tâm khiến đăng phụ tâm trí trống rỗng lại được kéo ra. Về mặt hấn hưng ác đẩy mạnh hông khiến cự long tiến nhanh vào tiểu cô nương của Linh Diệp làm nàng vừa đau đớn vừa thỏa mãn. Bên kia Linh Diệp bị cảm giác trống rỗng truyền tới làm nàng thất vọng, chưa kịp liếc ánh mắt đầy ưu uất thì...

-Ừm... ah ah ah...

Một lần nữa hoa tâm của nàng rung động. Cứ như vậy mẫu nữ nàng lần lượt bị hấn ra vào khiến cả hai cứ rên rỉ không thôi. Nhìn qua nữ nhi tóc tai rối bời, trên khuôn mặt ngây thơ ngày nào giờ đây chỉ còn nhục dục, nàng đã không kiềm chế được bản thân dòng linh tuyến từ miệng cứ chảy ra không dứt. Bị cơn khoái cảm xâm chiếm tâm trí, tiểu khẩu tham lam tiến lại gần liếm lấy từng dòng linh tuyến kia.

Cảnh tượng hai mẫu nữ dùng chiếc lưới đình hương liếm láp lẫn nhau trông thật ma mị. phía trên Trần Duyên cũng không hề rảnh rỗi, Hạ Thảo nghĩ ngợi đã hồi phục thể trạng, nàng liền nhanh chóng lao vào dòng chiến.

Tiểu cô nương được hấn dùng lưới tận tình chăm sóc làm cho ngọc cước của nàng run rẩy nếu như không có song thủ của hấn ôm lấy kiều đồn căng tròn kia khẳng định Hạ Thảo đã khuất phục.

Cuối cùng tam nữ đã như quân bại trận, thấy nam nhân mà các nàng một mực yêu thương vẫn chưa hề phóng xuất liền cố gượng dậy. Tam đăng phụ đồng thời bắt lấy cự long mà vuốt ve, ánh mắt không che dấu được nỗi nhớ nhưng nhìn hấn không ngớt.

Tinh hoa hấn cất trữ thời gian qua cuối cùng cũng đã được giải thoát, từng dòng dính đầy trên mặt, miệng cùng những quả đào tiên vốn trĩu nặng kia.

Lại một lần nữa cảnh tượng hương diễm lại diễn ra trước mắt Trần Duyên, hả hê nhìn xuống tam nữ đang giúp nhau nuốt sạch tinh hoa của mình, Linh Diệp ngượng ngùng khi bị tử tử cùng mẫu thân thay nhau liếm lấy khuôn mặt, bầu núi đồi của mình. Hạ Thảo cùng Linh Diệp thì đã quá quen, nhị nữ còn cố ý bạo lộ đường cong trên thân thể, không ngừng ném ánh mắt cầu hôn về phía hấn.

Một lúc sau không khí đã trở nên diệu bót, hai tay ôm lấy hai mẫu nữ vào lòng còn Hạ Thảo vẫn không ngừng phục thị mệnh căn. Nhìn thấy tam nữ ngoan ngoãn chờ đợi Trần Duyên thờ dài thư sướng cùng các nàng hân huyên.

(các đạo hữu cho ta hỏi “tổ ong” tiếng hán-việt là gì vậy???????)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đột phá Luyện Khí kì viên mãn, niềm vui ngoài ý muốn

Dòng người kéo tới Ma Kiếm Tông cứ kéo dài mà không hề có dấu hiệu ngừng lại, các đệ tử ngoại môn tay chân không ngừng nghỉ ngược xuôi lo liệu chờ ngày đại lễ diễn ra.

Từng căn nhà tạm được dựng lên cho các tu sĩ từ khắp nơi kéo tới, đồng thời phải tổ chức canh phòng, bóng dáng của tu sĩ Trúc Cơ kì cũng thỉnh thoảng xuất hiện đã cho thấy điều này trọng yếu với tông môn ra sao.

Ngược với quang cảnh tấp nập ngoài kia thì bên trong mật thất, Trần Duyệt lại vô cùng an nhàn. Xung quanh hắn đương nhiên là không thể thiếu tam nữ đang bỏ công hầu hạ.

Đã năm ngày trôi qua từ khi hắn quay về tông môn, đúng như dự đoán Trần Duyệt đã dễ dàng đột phá. Giờ đây hắn đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn, mặc dù đã bước qua tuổi hai mươi nhưng nên nhớ rằng hắn chỉ tiêu tốn bốn năm để đột phá tám tầng tu vi. Với tốc độ hiện giờ, không bao lâu nữa hắn tự tin sẽ đập phá cánh cửa Trúc Cơ đột phá thọ nguyên năm trăm năm.

Đôi mắt sắc bén mở ra, đột phá tu vi viên mãn khiến hắn cảm nhận được linh khí rõ ràng hơn. Bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc dài bồng bềnh của Linh Diệp, nàng đang ra sức chăm sóc thứ khiến nàng hạnh phúc không ngớt kia. Nhận thấy lang quân tỉnh dậy nàng liền nhả ra tiểu mệnh căn ngọc thể uyển chuyển đứng bên cạnh như thể chờ đợi mệnh lệnh hoàng đế của nàng. Hai bên Linh Diệp cùng Hạ Thảo cũng nhắc lên cơ thể mềm mại không xương cùng tí muội chờ đợi.

-Đây... đây là...

Bỗng nhiên tất cả mọi thứ xung quanh hắn như bị nhìn thấu, từng dòng linh khí mãnh liệt vốn như vô hình chỉ có thể cảm nhận kia giờ đây lại rõ ràng trong mắt hắn. Thậm chí không cần quay người những thứ ở phía sau đều không thể thoát khỏi hắn dò xét.

Khi ánh mắt dừng lại trên người chúng nữ các nàng dường như cũng cảm nhận được điều gì.

-Thiếp cảm thấy từng góc ngách trên cơ thể đều không qua được mắt của chủ nhân chàng.

Hạ Thảo ngượng ngùng.

-Nàng nói không sai, tất cả mọi thứ xung quanh mười bước chân đều không thể thoát được mắt ta.

-Hahaha đây chính là thần thức sao? Thứ chỉ có ở tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyệt mừng như điên, đây là thứ hắn mong chờ bấy lâu nay.

-Các nàng mau rời đi.

Hắn phát tay. Tam nữ không hề tỏ vẻ bất bình, chỉ cần là lời nói của hắn nàng nhất quyết làm theo.

-Chu lão có nghe ta nói không, Chu lão...

-Được rồi tiểu tử, muốn điếc chết lão phu à có rắm mau thả.

Lão khuôn mặt ngái ngủ không hề che dấu vẻ bức dọc hàm hực quát.

-Mời Chu lão chứng kiến.

Nói rồi một luồng sức mạnh vô hình từ người hắn tỏa ra xung quanh bán kính gần mười bước chân.

Lúc này vẻ ngái ngủ đã không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt kinh ngạc đứng như trời trồng.

-Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra.

-Chỉ khi đột phá Trúc Cơ kì nào hải mở rộng mới đủ khả năng xuất hiện thần thức, tiểu tử ngươi dù là thiên tài vạn năm có một thì chuyện này cũng không thể nào...

Tới đây lão chợt im bặt miệng lẩm nhẩm:

-Chẳng lẽ...

-Chu lão đã biết được đáp án.

Lão nhìn qua Trần Duyên nhưng rồi cũng nói ra.

-Không phải là không có cách, thế gian này vạn vật sinh sôi còn rất nhiều thứ lão phu đây cũng không thể nào biết hết được. Rất có thể là người phục dụng thiên tài địa bảo nào đó.

Nói tới đây Trần Duyên liền lắc đầu đảo thái, gần đây hắn chưa hề ném thử thứ kì lạ gì. Hắn không có thói quen đem bản thân ra đánh cược.

-Thứ hai là do thần thông tu luyện, tuy điều ta nói rất khó tin nhưng mỗi thần thông giống nhau nhưng được trăm kẻ khác nhau tu luyện thì sẽ có trăm loại công dụng không hề giống nhau, như khi người kết hợp màu vàng và màu đỏ chúng ta sẽ có màu cam. Thể chất nhân loại không ai giống ai nếu có xảy ra hiện tượng khác ngoài dự đoán thì cũng không phải là điều lạ.

Đây cũng là lí do tạm chấp nhận, hắn đã tu luyện hai thần thông một là “Thần Không Vạn Trùng” còn lại là “Thiên Hạ Hồng Lô”. Có trời mới biết khi kết hợp lại chúng sẽ gây ra tác dụng gì với hắn.

Tới đây Chu lão hơi vẻ ngập ngừng nhưng lão quyết định im lặng, lúc người biến mất giữa không trung. Chu lão hĩ nộ thất thường khiến Trần Duyên cũng không thấy điều gì lạ, hắn chỉ cần biết đây chính là thiên đại cơ duyên đủ thấy thiên phú của hắn trên con đường tu luyện thần thức.

Tâm trí đã được khai thông Trần Duyên tất nhiên là lại cùng nữ nhân của mình hưởng thụ khoảng thời gian yên bình hiếm có này.

Ngọc thể của tam nữ khiến Trần Duyên cực kì hài lòng, từ khi trở về động phủ hắn cùng các nàng chưa hề rời xa dù chỉ một bước. Y phục đối với các nàng giờ đây đã là thứ thừa thãi nhất, chỉ cần Trần Duyên muốn là hắn có thể cùng nữ nhân của mình giao hoan bất kì đâu, từ giường đá, tới mộc thụ... không chỗ nào bỏ sót.

Đêm đêm tầm hoan dù tam nữ đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì nhưng vẫn không tránh khỏi kiệt sức. Trần Duyên ham muốn càng lúc càng mãnh liệt, trước đây các nàng hợp sức lại còn thỏa mãn được hắn nhưng giờ đây nhìn thấy nam nhân của mình không được tận hưởng ai lại không có chút thất vọng, tam nữ không còn cách nào chỉ liều mạng cố gắng, dù cơ thể đã mỏi nhừ nhưng cũng gồng mình phục thị.

Thấy hạ thể của tam nữ đã xung đỏ lên khiến Trần Duyên đau lòng. Việc làm của các nàng làm sao Trần Duyên không hay biết.

Đưa tay ra hiệu lại gần, ôm lấy ngọc thể mềm mại kia “Thiên Hạ Hồng Lô” lại được hắn vận chuyển nhưng lần lại không phải song tu. Từng tia linh khí tinh thuần tiến nhập mang theo công hiệu chữa thương cực lớn đang len lỏi vào từng thớ da thịt.

-Mấy ngày nay ta lại khiến các tiểu bảo bối khổ sở rồi.

Khiến một kẻ bình thường ít khi nổi ra những lời lẽ hoa mĩ như hắn lại nhỉ nhẹ an ủi làm cho tam nữ ấm lòng.

Bên dưới bàn tay của hắn không ngừng nhẹ nhàng xoa nắn, vuốt ve hạ thể khiến cơ thể mềm mại, vô cốt run rẩy không thôi.

-Chỉ... chỉ cần chủ nhân ra lệnh thì dù có chết thiếp... thiếp cũng cam lòng.

-Thật là sướng ah... ha.

-Đúng... đúng chỉ cần có chàng chúng thiếp không cần bất cứ điều gì.

Tam nữ hưởng thụ được hắn vuốt ve, các nàng không ngừng nói ra những lời tận sâu trong thâm tâm. Cảm giác bình yên trong tay hắn có lẽ là thứ duy nhất mà các nàng khao khát.

Nhiệt độ xung quanh không ngừng nóng lên, chuyện gì tới cũng sẽ tới, sau khi thương thể lạnh lặn cuối cùng tam nữ lại đổ gục dưới hạ thể của hắn.

Sung sướng đã qua nhăm tính ngày mai chính là ngày đại lễ diễn ra. Trần Duyên bước vào tiểu hồ, được tam nữ đồng thời tẩy uế cơ thể. Dưới sự hầu hạ của Hạ Thảo, Trần Duyên mang trên người hắc đạo y, đầu đội ngọc quang, con ngươi sắc bén toát lên vẻ oai phong凛凛.

Nhìn thấy tam nữ đang say mê ngắm nhìn làm Trần Duyên phì cười, hắn lại gần đánh vào kiều đồn các nàng. Không một mảnh vải che thân bàn tay ấm áp của hắn chạm vào da thịt khiến chúng nữ bất tỉnh lịnh nhệ rên. Nhẹ nhàng đặt lên trán các nàng nụ hôn từ biệt, Trần Duyên một đường bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tông môn đại điển

Bước ra động phủ, con đường thường ngày vốn heo hút không thấy một bóng người mà giờ đây đã tấp nập kẻ đi người chạy. Men theo dòng người cuối

cùng hấn đã đi tới đại thạch môn dưới chân Phong Ma Sơn nơi diễn ra đại điển thu nhận đệ tử.

Không hổ danh là đệ nhất ma môn, chỉ là một trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông của Ma Kiếm Tông mà không khí đã hoành tráng, uy nghiêm khó tả. Dưới kia là dòng người nối đuôi nhau dài không thấy điểm cuối mà không ai mở một lời. Ngoài tiếng gió rì rào cùng bước chân của đoàn người không khí tĩnh lặng một cách kì lạ.

Như hạc lạc giữa đàn gà khí chất từ Trần Duyệt khiến kẻ khác phải kinh ngạc, chúng đệ tử tông môn cũng không tin vào mắt mình. Khí thế không gian tự uy, ánh mắt sắc bén như nhìn về phía con mồi làm cho những tu sĩ bên dưới không dám chính diện đối mặt cùng hấn.

Áo mào chỉnh tề, phong thái của đại sư huynh kẻ đứng đầu chư vị đệ tử của Phong Ma Sơn không khỏi khiến kẻ khác phải nể sợ.

-Ta Trần Duyệt là đại đệ tử của Phong Ma Sơn tuyên bố đại lễ thu nhận đệ tử “BẮT ĐẦU”.....

Giọng nói trầm thấp hữu lực vang xa hơn mười dặm khiến cho những tán tu bên dưới tinh thần sục sôi. Có kẻ đã nghiêng răng ken két, hữu thủ siết chặt, cả đời người cơ hội chỉ tới một lần. Đây có lẽ là lần tham gia cuối cùng của bọn hấn.

Bên trong một thanh niên đáng người mảnh khảnh bước ra đứng sau Trần Duyệt cuối đầu không dám ngẩng mặt.

-Sư đệ là người được tiên bối trong tông môn giao phó?

-Đại sư huynh, chính là ta.

-Được rồi làm công việc của người đi.

Trần Duyệt quay lưng ngồi xuống mộc tọa gần đó quan sát tràng cảnh sôi nổi này.

Nhìn xuống hàng người còn chưa có dấu hiệu chấm dứt khiến Trần Duyệt nghi hoặc không thôi.

-Kì lạ ta nhớ lần tuyển chọn đệ tử mười năm trước số lượng còn chưa bằng một nửa bây giờ.

Trong lúc hấn đang suy tư thì đại điển đã diễn ra.

-Ta là Hữu Khí vinh dự được chư vị tiên bối trong tông môn tin tưởng giao trọng trách chủ sự cho đại điển lần này, hi vọng các vị đạo hữu xuất hết bản lĩnh biết đâu lọt vào mắt xanh của vị tiên bối nào đó một bước lên mây.

-Thử thách đầu tiên là trắc thí cốt cách, kẻ nào đã hơn hai mươi tuổi tự động rời khỏi.

Tin tức này khiến nhiều người không khỏi kinh hãi, không ngờ những năm trước chỉ lựa chọn hài tử dưới mười lăm không ngờ lần này lại thả lỏng nhiều như vậy. Từng người đặt tay lên thùy tình cầu, từng màu sắc hiện lên.

-Dương Bảo niên kỉ mười lăm hợp cách.

-Trùng Tấn niên kỉ... hai mươi hợp cách.

Tiếng nói của đệ tử kiểm chứng gần đó khiến cho thanh niên cuống hỉ, mười năm trước thất bại gia nhập Ma Kiếm Tông cứ tưởng rằng hấn sẽ an phận cả đời làm tán tu nhưng đúng là trời cao có mắt.

-Người đã niên kỉ đã vượt qua hai mươi, dám lừa gạt Ma Kiếm Tông sao?

-Không... không ta còn chưa tới sinh thành ta vẫn chỉ hai mươi tuổi.

Thanh niên gào lên tuyệt vọng, không đợi lâu từ trên cao lưới kiếm lao xuống xuyên qua đầu lâu của hấn. Cảnh tượng trên khiến không ít người ôm suy nghĩ cầu may cảm thấy sợ hãi, từ trong hàng người không ít kẻ lén lút rời khỏi.

-Hừ chỉ là tán tu thấp hèn mà dám múa rìu qua mắt thợ.

Từng tia sáng bắn tới như mưa, những tên mang ý nghĩ bỏ trốn kia lần lượt bỏ mạng. Nhìn những thi thể mi tâm bị hắc châm xuyên thủng khiến Trần Duyệt lắc đầu không thôi.

-Có lẽ vị tiên bối Trúc Cơ kì nào đó trong bóng tối đã động nộ thật rồi.

Không biết hữu tình hay cố ý Trần Duyệt cảm thấy sức mạnh vô hình tiến lại gần. Ngay lập tức theo phản xạ hấn quay người nhìn tới góc khuất phía sau đại trụ.

-Có kẻ dùng thần thức dò xét ta sao?

Trần Duyệt lẩm bẩm.

-Không ngờ tên Trần Duyên này lại phát hiện ra ta, rất khá. Lần này Phong Ma Sơn có cơ hội nở mày nở mặt rồi.

Trung niên dáng người cao to chắp tay sau lưng nghiêng ngẫm.

-Giờ tị đã tới, cửa ải đầu tiên kết thúc.

-Lần này Phong Ma Sơn có một vận tu sĩ vượt qua cửa ải thứ nhất. Những kẻ thất bại... à mà thôi dù sao các ngươi cũng đã không có cơ hội rời khỏi đây.

Hữu Khí ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống số thi thể chất cao như núi kia.

Những tên tu sĩ may mắn vượt qua không khỏi rung mình, bây giờ bọn chúng đã biết được thế nào thiết huyết của ma môn.

-Cửa ải thứ hai bắt kiểm tra thiên phú bắt đầu.

Từng người bước lên phía trước kẻ đầu tiên là một bàn tử, thân hình như quả bóng tròn dù nhìn ở bất kì hướng nào. Thân thể hơn ba trăm cân của hắn khiến cho nhiều người khó chịu đó chính là lí do khiến hắn trở thành chim đầu đàn.

Tiểu bàn tử khuôn mặt ngây thơ không giấu được vẻ lo lắng, tay hắn run run đặt lên phiến đá. Một vầng sáng vàng yếu ớt hiện lên.

-Thỏ hệ tu sĩ thiên phú Bính đẳng không hợp cách.

Ba chữ không hợp cách như mũi dao đâm vào tim khiến thân thể béo tròn không đứng vững ngã quỵ xuống đất. Hai vị đại hán đi tới xách lấy hơn ba trăm cân thịt kéo đi trước ánh mắt hả hê của nhiều người.

Trong lúc tuyệt vọng nghĩ rằng số phận của mình đã chấm dứt thì...

-Khoan đã.

Giọng nói quen thuộc làm cho hắn vận con người chú mục, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên.

-Đại sư huynh có gì xin giao phó.

Hữu Khí mặc dù nghi vấn nhưng cũng không dám xằng bậy.

-Ngươi tên là gì, niên kỉ bao nhiêu, từ đâu tới?

Trần Duyên chỉ tay tới tên bàn tử như tiểu trư bị lôi đi kia.

Nghe thấy hắn tra hỏi tiểu bàn tử vội vàng quỳ xuống thành khẩn thưa.

-Trần... đại tiên thảo dân họ Bàn tên Thỏ, năm nay vừa tròn mười tuổi người vùng Đại Cửu.

Tiểu Bàn Tử rung giọng nói.

-Được rồi, rất tốt. Từ nay ngươi sẽ là đệ tử của Ma Kiếm Tông ta.

Lời nói của hắn không chỉ khiến những kẻ dưới kia bất ngờ ngay cả Hữu Khí cũng kinh nghi không dứt. Biết đây không phải là việc mình có thể làm chủ hắn liền bước lại gần khom người nói.

-Đại sư huynh, mặc dù huynh là người giám sát đại lễ nhưng không được nhúng tay vào quyết định của tông môn.

Cứ nghĩ đem tông môn ra đủ để ép sĩ khí của Trần Duyên nhưng ngay lập tức cả người hắn cứng đờ. Sát khí từ người Trần Duyên đã bao trùm đại điện, những kẻ bên dưới tu vi nhỏ yếu đã không thể nào đứng vững sắc mặt trắng toát ngồi bệt xuống.

Hữu Khí lúc này mới biết được bản thân quả thật đã quá quấy nhiễu, dù gì hắn cũng đã là tu sĩ Luyện Khí kì tầng chín nhưng bản thân lại không đủ dũng khí chống lại. Hai tay nắm chặt ri ra từng tia máu, hắn đang muốn dùng cơn đau để thoát khỏi nỗi sợ hãi do Trần Duyên mang lại.

Thấy mọi chuyện đã đi quá xa cuối cùng từ sau bên trong trung niên cao to lúc này xuất hiện, hắn phất tay đánh tan sát khí xung quanh làm mọi người thở phào nhẹ nhõm. Hữu Khí cũng tự động cáo lui.

-Thì ra là Mục sư thúc, không ngờ đại lễ lần này lại phải kinh động tới người đức cao vọng trọng như vậy.

Trần Duyên chắp tay kính cẩn nói. Dù sao trung niên này không phải là tu sĩ thông thường, hắn đã có tu vi Trúc Cơ viên mãn là một trong những người có cơ hội đột phá nhất trong Ma Kiếm Tông.

-Ha ha ha Trần sư đệ thực lực quả là không tầm thường, ta nghĩ trong số đệ tử chân truyền trong Ma Kiếm Tông ta kẻ có thể đấu pháp cùng tiểu chất đã không thể vượt qua một bàn tay.

Trần Duyên cũng không có ý kiến về nhận xét của hấn, chấp tay cảm tạ.

-Đa đa Mục sư thúc khen tặng, người xuất hiện ở đây phải chăng là không đồng tình với lời nói của tiểu chất.

-Đúng như người nói, dù là đệ tử chân truyền cũng không thể thay đổi luật lệ của tông môn trăm vạn năm qua.

Trung niên lời nói không chút nhân nhượng khẳng định.

-Vậy nếu như quyết định này là do một tu sĩ Trúc Cơ kì nói ra thì ta nghĩ tông môn sẽ chấp nhận đúng chứ.

-Tu sĩ Trúc Cơ kì? Chẳng lẽ hấn muốn...

Trần Duyên gật đầu ngầm đồng ý. Trung niên nhìn kĩ tên bàn tử đang ngậy người quỳ dưới kia hồi lâu sau cũng đành lắc đầu cười khổ quay người biến mất.

Thấy sự việc đã đi xuống Hữu Khí tiếp tục để chúng tu sĩ tiếp tục trắc thí. Người vui đương nhiên là có kẻ buồn, những tên thiên phú quá kém cỏi cuối gầm mặt rồi đi, có kẻ dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Trần Duyên hi vọng phép lạ xảy ra nhưng sự thật đã làm chúng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tông môn đại điển (tt)

Thái dương đã ngã màu vàng nghệ dòng người trắc thí cũng đã gần dần. từ một vạn tu sĩ giờ đây chưa tới hai ngàn người lọt qua cánh cửa thứ hai trắc thí thiên phú.

Kẻ thành công thì kinh hỉ ra mặt không ngừng khăn vãi mộ tổ tiên bốc khói xanh. Còn người thất bại thì vẻ mặt bần thần thậm chí còn cố gắng van xin được ở lại làm đệ tử thí luyện thấp kém.

-Cánh cửa trắc thí thứ hai kết thúc, mời 2565 đạo hữu thành công thông qua quay lại nghỉ ngơi. Những kẻ thất bại hãy mau chóng rời khỏi nếu không giết không tha.

Không ai dám nghi ngờ lời nói của Ma Kiếm Tông những kẻ thất bại kéo nhau nhanh chóng rời đi.

-Đại sư huynh trắc thí thứ ngày mai mới bắt đầu, xin mời đại sư huynh quay về nghỉ ngơi.

Hữu Khí thận trọng.

Trần Duyên gật đầu rời khỏi.

-Ngày mai rất đáng để mong chờ đây.

Hắn thì thầm, ánh mắt vô tình liếc qua những nơi có người ẩn núp. Trần Duyên vốn trời sinh nhạy bén hơn người nay trùng hợp xuất hiện thần thức mặc dù hấn không sử dụng nhưng lại có thể cảm giác được có kẻ hiện diện gần đó. Dù sao những tu sĩ Trúc Cơ kì kia cũng không phải cố ý che giấu bản thân chỉ là những tên kia tu vi quá thấp kém không thể nào phát hiện.

Đi tới căn phòng tồi tàn mà tông môn dựng lên cho tân tu ở lại, hấn gõ cửa.

-Rồi rồi ta không có điếc đặc.

Giọng nói ồm ồm phát ra, không ai khác chính là Tiểu Bàn Tử mà hấn chính tay tuyển chọn vào tông môn.

Vừa mở cửa, nhìn thấy Trần Duyên tên Bàn Tử kia chợt cả người run lên quỳ rạp xuống đất.

-Là... là Trần đại tiên đã tới thảo dân không không...

Miệng hấn lắp bắp nói không nên lời.

-Người mau ngẩng đầu lên.

Cầm lấy phong thư ném tới trước mặt hấn.

- Sự phụ của người không ở tại tông môn, thử thách đầu tiên là tìm tới chỗ hấn. Thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Hấn quay lưng rời đi để mặc cho Tiểu Bàn Từ quỳ lạy.

Hoàn thành việc Bạch Nhiên nhờ vả Trần Duyên quay lại động phủ chờ bình minh lên.

- Hôm nay chính là ngày cuối cùng của đại điển thu nhận đệ tử mười năm một lần của Ma Kiếm Tông. Chư vị đạo hữu đã không quãng ngại đường xa, giữa thủ triều đang diễn ra tới được đây đủ chứng minh năng lực cùng vận khí không tầm thường.

- Trắc thí lần này sẽ kiểm chứng cả hai điều đó, chính là song đấu. từng người lên bốc thăm trên mười võ đài, không phân chia thực lực, niên kỷ chỉ đơn thuần là bốc thăm song đấu.

- Ma Phong Sơn lần này tuyển chọn năm trăm danh đệ tử đứng đầu, hi vọng chư vị sẽ thể hiện toàn bộ bản lĩnh của mình biết đâu lọt vào mắt xanh của một vị tiền bối nào đó không chừng.

Chúng đệ tử chia ra mười võ đài, thời gian rút thăm mau chóng trôi qua.

- Võ đài thứ nhất mời đạo hữu thứ 142 và 546 thượng đài.

- Mời đạo hữu 231 và 798 thượng đài...

Đa số chúng tu sĩ chỉ là tán tu thực lực nhỏ yếu không khiến hấn chú ý, nhưng lại có một vài ngoại lệ.

- Trận đấu thứ mười tám mời đạo hữu số 621 cùng 147 thượng đài.

Nữ nhân thân hình mảnh mai, y phục đề lộ đôi chân dài miên man, làn da trắng ngần cùng vẻ mặt lạnh lùng băng giá khiến nhiều nam nhân gần đó phải đứng ngồi không yên. Tính cách kiêu kỳ toát ra đủ thấy nữ nhân này khinh thường tất cả đàn ông gần đó, thậm chí khi thượng đài cũng dùng tiểu phiến che đi sợ rằng tên nam nhân kia làm ô uế ánh mắt của mình.

- Hữu Khí.

- Đại sư huynh.

- Nữ nhân kia là ai.

Thấy Trần Duyên có hứng thú với nàng làm hấn cũng không có gì lạ.

- Nàng là Trương Lệ, trưởng nữ Trương gia một gia tộc tu tiên có thực lực rất khá trong lãnh thổ do tông môn quản hạt.

- Năm nay niên kỷ chỉ có 17 nhưng đã là tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng sáu, nếu như được tông môn bồi dưỡng rất có khả năng sẽ là một tiểu thiên tài.

Trong lúc Hữu Khí giảng giải bên dưới trận đấu đã bắt đầu.

Thấy nữ nhân khinh miệt không hề che giấu khiến tráng hấn động nộ, rút thanh đại đao trên lưng hùng hổ xông tới. Bỗng nhiên lưỡi đao phân làm ba trực chỉ Trương Lệ trầm xuống.

- Phân ảnh đao sao, mặc dù chỉ là công pháp Bính đẳng nhưng hóa hầu rất khá.

Chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ để hấn nhìn thấu, hiểu kỳ của Trần Duyên bây giờ là nữ nhân về mặt lãnh tính kia. Lưỡi đao to lớn như người trưởng thành đang tới gần nhưng nàng không hề muốn né tránh.

- Không phải là quá sợ hãi nên không động đậy được chứ?

Rất nhiều nam nhân cùng suy nghĩ, tuy nàng cao ngạo nhưng không nam nhân nào lại đành lòng nhìn thấy nữ nhân như hoa như ngọc chết thảm.

- Kinh Cúc Gai.

Nàng thì thầm. Từ tay áo những cây dây gai kỳ lạ thô dày phóng tới quấn chặt lấy tráng hấn. Lưỡi đao đã dừng lại cách đỉnh đầu nàng không quá một phân. Không ngờ hấn lại bị những sợi dây leo tưởng chừng như yếu ớt kia trói chặt không thể di chuyển.

Trương Lệ ánh mắt lạnh băng đưa nhất chỉ về phía hấn. Vẻ mặt hoảng sợ lo lắng cùng cái nhìn cầu xin không khiến nàng mềm lòng. Ngay tức khắc tráng hấn ngã xuống, giữa mi tâm xuất hiện lỗ máu rợn người.

- Hahaha nữ nhân này không tệ, sát nhân không một cái nhíu mày tương lai khẳng định khó lường.

Trần Duyên không kiềm được mà khen ngợi, bên cạnh Hữu Khí cũng gật đầu hài lòng. Nếu như chỉ có thực lực cao cường cũng chỉ khiến hấn có chút coi trọng như giờ đây tâm tính của nữ nhân này vô cùng vững chắc là một viên đá quý cần gọt giũa.

Ngoài nàng ra Ma Phong Sơn còn thu hoạch thêm được ba tiểu thiên tài khác đều có niên ki không quá mười lăm đặc biệt là Lôi Lâm kẻ có Lôi mạch hiếm có. Đây đã là đại thu hoạch lớn nhất trong năm lần đại điển gần đây khiến mấy lão trong bóng tối kia cười to không ngớt.

Sau nửa ngày cuối cùng đã tìm ra năm kẻ đứng đầu, được sự chú mục của hàng ngàn ánh nhìn bọn hắn như những vì sao sáng chói nhất trên bầu trời.

-Ha ha ha hôm nay đúng là ngày vui của Ma Kiếm Tông ta. Ngoài trừ năm trăm vị sư huynh đệ vượt qua tuyển chọn thì những đạo hữu còn lại cũng không nên quá thất vọng. Tông môn biết trong các đạo hữu có người không vượt qua được chỉ do vận khí chưa tới nên chư vị tiền bối đã đề ra thử thách chỉ cần hoàn thành ngay tức khắc trở thành đệ tử Ma Kiếm Tông ta.

Tiếng hoan hô ngợp trời vang lên.

-Ma Kiếm Tông không hổ là ma môn đại phái, ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này, ta phải là nam nhân đội trời đạp đất.

Từng tiếng ca ngợi vang lên không dứt mãi một lúc sau Hữu Khí mới có thể tiếp tục nhiệm vụ của mình.

-Ta xin mời năm vị siêu tân tinh lần này Lôi Lâm.

Tiểu hài tử khuôn mặt khô ngô nhưng hàng long mày lại sắc lẹm như lưỡi dao không hề run sợ như thể đây không phải là lần đầu hắn chịu sự chú mục của nhiều người.

Cảm giác thấy rụt rịt Trần Duyên cao giọng nói.

-Chư vị tiền bối, ta biết lòng ham mê đệ tử không ai không có nhưng lúc này không phải ý hay. Chỉ bằng để đại điển kết thúc chính tay ta sẽ dẫn chúng tới đại điện lúc đó tùy vào bản lĩnh mỗi người rồi.

Lão già đang định chuyển thân bỗng nhưng không tin vào tai mình, không chỉ có lão hơn mười bóng đen ẩn núp gần đó cũng bất ngờ không kém. Nhưng không ai nói gì, đúng như lời Trần Duyên đây không phải là thời điểm thích hợp để tranh giành.

-Vị thứ hai là Tường Lệ.

Chân dài miên man cùng đôi mắt phượng không hề làm giảm lòng nhiệt thành của chúng nam nhân mặc dù nàng luôn mang lớp màng mỏng che đi khuôn mặt.

-Vị thứ ba là Như Phong.

Thanh niên y phục rách rưới không khác gì thất cái cống trên lưng đại kiếm tay cầm bầu rượu đáng đi xiêu vẹo có thể té ngã bất kì lúc nào. Nhưng không ai dám coi thường hắn, trải qua hơn mười trận đấu chưa ai ép hắn rút đại kiếm ra để chống trả.

-Vị thứ tư là Bạch Long.

Lại một nữ tử hoa nhường nguyệt thẹn, mang trên người đạo bào trắng như tuyết, suối tóc suôn dài khiến kẻ khác phải ngất ngay. Chỉ tiếc hận là nữ nhân này cũng sử dụng màn che mặt khiến nhiều kẻ phải tiếc hận. Lai lịch của nàng cũng là điều bí ẩn, chỉ biết một vị tiền bối nào đó trong lúc lịch luyện nhân gian đã mang về tông môn tu luyện.

-Vị cuối cùng là Giang Kiều.

Thiếu niên vẻ mặt tái nhợt thâm trầm khiến người khác không muốn lại gần.

-Xin chúc mừng năm vị trở thành ngũ đại tân tinh mới nhất của Ma Phong Sơn ta. Giờ đây sẽ là trận đấu để tìm ra ai mới thật sự là kẻ mạnh nhất.

-Mời đại sư huynh chủ trì trận quyết đấu cuối cùng này.

Trần Duyên đứng lên bình tĩnh bước về phía trước.

-Ta tuyên bố...

-Khoan đã.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ma Huyết Tông đệ tử

Đúng lúc trận đấu quyết định chuẩn bị diễn ra thì từ đằng xa một nhóm người mang trên mình huyết bào chậm rãi bước tới.

-Bọn chúng chính là Huyết Ma Tông!

Ngay lập tức Trần Duyên nhận ra được, huyết bào chính là đặc điểm dễ nhận ra nhất của tu sĩ Huyết Ma Tông.

Huyết Ma Tông cùng Ma Kiếm Tông là hai trong số tứ đại ma tông, chỉ có điều nếu như Ma Kiếm Tông có thực lực mạnh nhất thì Huyết Ma Tông luôn xếp cuối bảng.

Làm kẻ theo đuôi suốt vạn năm sao có thể cam lòng, tu sĩ Huyết Ma Tông luôn nổi tiếng tàn bạo thiết huyết nhất là hầu hết công pháp tu luyện đều liên quan tới huyết dịch khiến kẻ khác kinh hoàng.

Không chỉ đối với môn phái chính đạo, tà đạo cũng không ưa nổi bọn người khát máu này. Nhiều tòa đại thành mấy trăm vạn dân trở thành thây khô không phải là điều hiếm gặp. Đồ sát một thành là cấm kị rất lớn dù là tu sĩ ma môn nhưng ở Huyết Ma Tông không phải là đại tội gì.

Hơn mười tu sĩ có nam nhân, nữ nhân không nể nang bất kì ai một đường đi tới. Nhìn sơ qua chỉ là tu vi Luyện Khí kì những lão tiền bối kia bất động xem xét tình hình. Giữa các tông môn có giao ước ngầm các tiền bối không được ra tay với đệ tử Luyện Khí kì nếu không chính đệ tử của môn phái đó sẽ bị tất cả môn phái khác vây công.

Bọn chúng xuất hiện ngay lúc này đủ thấy lại không có thiện chí nhưng hôm nay lại là đại điển đã chiêu đãi chúng tu sĩ từ khắp nơi không thể từ chối bọn chúng. Bất đắc dĩ đệ tử gác công phải để những vị khách không mời mà tới này đi qua.

-Hahaha thật là không ngờ, chỉ là đại điển chiêu thu đệ tử của Ma Phong Sơn nho nhỏ này lại được chư vị Huyết Ma Môn chiêu cố hữu hạnh hữu hạnh.

Trần Duyên hào khí tươi cười như bằng hữu nhiều năm không gặp.

-Không dám, không dám mặc dù thập đại sơn đều có đại điển nhưng chúng ta lại được chư vị tiền bối căn dặn phải tới đây để mở rộng tầm mắt.

-Huynh đệ đây ắt hẳn là Trần Duyên đại đệ tử của Phong Ma Sơn.

-Không dám huynh đệ là...

Trần Duyên khách khí.

-Ta là Huyết Nha nhị đệ tử của Nhị Trưởng Lão, hôm nay được lệnh gia sư tới đây cốt là để trung vui cùng quý tông.

Huyết Nha cũng tươi cười đáp lễ.

-Trần tiểu tử tên Nhị Trưởng Lão của Huyết Ma Tông kia trước đây ăn không ít thiệt thòi từ tay Tứ Trưởng Lão.

Mấy lão trong bóng tối truyền âm cho hắn.

-Thì ra là vậy, khẳng định bọn chúng tới đây không phải chuyện tốt lành gì.

Trần Duyên thâm nhũ.

-Thì ra đây chính là các tân đệ tử của Ma Kiếm Tông sao, đúng là khí chất hơn người khẳng định sẽ là rường cột của tông môn.

-Hahaha chư vị quá lời rồi.

Trần Duyên cười lớn.

-Nhưng đó là chuyện tương lai, không biết rường cột lúc này đủ vững trãi hay không.

Tiếng cười im bật, chúng đệ tử làm sao không nghe ra được lời hắn nói là gì chứ.

-Có lẽ Huyết Nha huynh đệ ngày hôm nay tới đây không phải là để chung vui cùng bản tông.

Nụ cười trên miệng hắn vẫn còn đó nhưng không khí lại trở nên nặng nề.

Thấy mục đích đã đạt được Huyết Nha không hề có kị nói.

-Đúng như ngươi nói, ta tới đây cốt là để cho thiên hạ thấy đại đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn chỉ là hữu danh vô thực.

Lời nói của hắn khiến không ít kẻ tái mặt, đại điển lần này không chỉ có tán tu mà thậm chí là tu sĩ của những môn phái, gia tộc tu tiên trong địa bàn quản hạt của Ma Kiếm Tông tới đây chứng kiến. Những lời này không khác gì bôi nhọ danh dự của Ma Phong Sơn trước các thế lực khác.

-Hahaha nói rất hay, lời của nhị sư huynh đúng là không có gì thiếu sót. Không hổ là thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Những tên đệ tử theo sau không ngừng reo hò thị uy.

-Tốt, nói rất hay. Chư vị đã không quăng ngại đường xa vạn dặm tới Ma Kiếm Tông ta không thể cứ thế mà quay về.

Ánh mắt Trần Duyên trở nên sắc lẹm, giọng gầm từng chữ:

-Ít nhất cũng phải để lại vài người nếu không Phong Ma Sơn làm sao có thể còn chỗ đứng trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông chứ.

Hơn hai trăm đệ tử tu vi hậu kỳ gần đó xông tới vây công. Bọn họ đã kiềm nén rất lâu, chỉ cần Trần Duyên đưa ra hiệu lệnh ắt hẳn hơn mười đệ tử Ma Huyết Tông này sẽ bỏ mạng.

-Lão nhị chưa tới lúc ngời phải nhúng tay, đây là chuyện của tiểu bối. Nếu như chúng không giải quyết được sau này làm sao gánh vác trọng trách của tông môn.

Lão giả thấy sự việc không ổn liền muốn ra tay nhưng lại bị kiềm chế không thể cử động.

-Các ngời dám tới đây phá rối đại diện mười năm một lần của Phong Ma Sơn tốt nhất là để mạng lại.

Chúng đệ tử xung quanh hô hào.

-Đại diện này không phải như quý tông nói mời chào chư vị tu sĩ trong thiên hạ sao?

-Chẳng lẽ vây công là cách các ngời mời chào chúng ta.

Trần Duyên bình thân bước lại gần, hần phát tay.

-Các ngời mau lùi lại.

-Tuân lệnh đại sư huynh.

Hữu Khí dẫn đầu lui về phía sau, chúng đệ tử ở đây không ai ngoài hần hiểu rõ áp lực Trần Duyên mang tới. Hữu Khí trong tông môn có danh khí không nhỏ, không phải không có lý do các tiền bối lại chọn hần chủ trì đại diện. Hơn trăm đệ tử lùi lại trăm bước chân để lại khoảng sân trống bên trong chỉ còn Trần Duyên cùng thập đệ tử Ma Huyết Tông.

-Đại sư huynh không phải muốn độc thân độc đại chống lại mười tên tu sĩ kia chứ?

Ý nghĩ khó tin này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu các tên đệ tử, tiếng rì rầm của hơn vạn người đã không phải tiếng rì rầm nữa. Những đệ tử đứng gần đó cũng bất chợt có cảm giác không đúng nhưng không dám ra tay ngăn cản, dù sao hần cũng là đại sư huynh không thể trái lời.

-Hahaha các sư đệ của ta đã làm các vị phải hốt hoảng rồi. Đại diện của Ma Kiếm Tông đương nhiên là luôn chào đón bằng hữu tứ phương.

-Đúng là kẻ hiểu biết dễ nói chuyện, ta tới đây không có ý hạ thấp quý tông chỉ đơn thuần là muốn giao thù một hai.

Lời hần nói khiến chúng đệ tử nghiêng răng ken két.

-Ta đương nhiên hoan nghênh nhưng cái gì cũng phải trả giá. Các ngời đã tới đây ngay thời khắc quyết định này đã thật sự khiến ta phần nộ.

Trần Duyên gầm từng chữ, sát khí trên người hần lại lần nữa không thể kiểm soát. Con người hần quá bá đạo, tới mức trong mắt không hề có kẻ hờ cho những tên không vừa ý. Bọn chúng tới đây rõ ràng là muốn hạ thấp uy danh của hần giữa chốn đồng ngời.

Sát khí lan tràn, chúng đệ tử Ma Huyết Tông trở thành những kẻ đứng mũi chịu sào. Chỉ có Huyết Nha cùng hai vị sư đệ phía sau có khả năng chống trả.

-Hần sao lại có sát khí lớn tới nhường này, không phải tin tức truyền về đệ tử của Phong Ma Sơn chỉ là hạn giá áo túi cơm sao?

Huyết Nha không ngừng nghi vấn, đây là lần đầu tiên hần thấy một tu sĩ Luyện Khí kì lại có sát khí khủng khiếp như vậy, đủ khiến cho nhiều tiền bối Trúc Cơ phải hổ thẹn.

Chúng đệ tử đứng quanh đó trăm bước chân cũng bất giác lùi lại, bọn người đó đã hiểu khoảng cách thật sự lớn tới mức nào.

-Tại sao cùng là tu sĩ Luyện Khí kì ta lại không có dũng khí tới gần hần.

Về tuyệt vọng của chúng đệ tử gần đó làm sao thoát khỏi mắt của những lão giả kia.

-Sinh ra cùng thế hệ với tên Trần Duyên kia cũng là nỗi bi ai cho chúng.

-Nhưng ít nhất thì chúng ta đã kiếm được nhiều thứ đáng giá.

Mục sư thúc ném cái nhìn về phía Ngũ Tân Tinh kia, trong mắt chúng chỉ có chiến ý không hề run sợ.

-Các ngươi đang sợ hãi sao?

Trần Duyên nhìn lại chúng đệ tử.

-Hãy khắc ghi trong thâm tâm đệ tử Ma Kiếm Tông ta không có kẻ hèn nhát. Ngẩng mặt lên

Trần Duyên hét lớn khiến bọn chúng bất giác nhìn lại, đúng như lời hắn nói, kẻ lẽ ra phải run sợ chính là mười tên đệ tử Ma Huyết Tông kia. Lấy lại dũng khí gần vạn đệ tử ánh mắt sùng bái nhìn tới hắc bào thanh niên đang chấp tay đối diện là mười kẻ ngông cuồng kia lúc này không khác gì tiểu thiềm thừ trông thấy đại mãng xà, cả người bất động.

-Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

-Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

-Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

Tiếng hô vang như sấm rền làm cả ma Phong Sơn như run lên, âm thanh vang xa tới những ngọn đại sơn khác. Trên bầu trời từng bóng người lần lượt xuất hiện, không thể tránh được, động tĩnh quá lớn đã khiến các tu sĩ gần đó động tâm muốn biết thực hư.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hiện lộ một phần thực lực

Trên đấu trường, xung quanh đã lấp kín bởi hàng hà tu sĩ bị kích động. Tin tức tu sĩ Ma Huyết Tông khiêu chiến đại đệ tử của Phong Ma Sơn đã lan truyền khắp Ma Kiếm Tông làm kinh động không ít tiền bối tiềm tu gần đó.

-Ngũ sư đệ ta không ngờ chỉ là tiểu bối giao thủ lại kinh động tới người.

Lão già râu tóc bạc trắng đang đằng không bay tới.

-Thì ra là Nhị sư huynh thật là hết cách, dù sao Bình Địa Sơn của ta cũng là nơi gần Phong Ma Sơn nhất. Phong thanh lớn như vậy ta chắc rằng cả Ma Kiếm Tông không ai không biết.

-Nhưng không ngờ rằng lại kinh động tới nhị sư huynh.

Một già một trung niên lơ lửng giữa không trung kia không ai khác chính là Nhị Trưởng Lão cùng Ngũ Trưởng Lão.

-Hahaha ta đang đánh cờ cùng lão đại thì được nghe chúng đệ tử kể lại khiến hai lão già như ta tò mò không thôi. Lão đại ngại mặt mũi nên ta phải xách thân già này đi xem xét tình hình.

Lời vừa dứt thì cả hai đã tới nơi. Trên không trung có không ít tu sĩ chân đạp pháp khí đằng không trông thấy hai vị trưởng lão muốn hành lễ thì...

-Không cần, chúng ta tới đây chỉ muốn góp vui thôi.

Ngũ Trưởng Lão phát tay nói.

Thấy khắp nơi đều số lượng tu sĩ đã lên tới hàng vạn, trên bầu trời những chấm nhỏ li ti kia không cần nghĩ cũng biết là gì. Huyết Nha đã thấy tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát. Ban đầu hắn tới đây cốt là để bóp trái hồng mềm Trần Duyên kia nhằm hạ bộ thanh danh của Phong lão ma không ngờ...

Lúc này có đánh chết hắn cũng không tin kẻ tràn ngập sát khí kia lại là phế vật. Trong tình huống tiến thoái lưỡng nan nếu như tự động buông bỏ khẳng định sẽ bị tông môn trừng phạt, tiến lên hắn không nắm chắc phần thắng rất có khả năng sẽ phải ngã xuống tại đây.

Trong lúc Huyết Nha đang tuyệt vọng thì Trần Duyên lại thấp cho hắn một tia hi vọng.

-Ngươi không phải muốn tỉ thí cùng ta sao, hay là đã suy nghĩ lại. Đừng nói là ta chủ nhà lại gây bất lợi cho khách nhân, tất cả các ngươi cùng xông lên đi. Nếu như chiến thắng ta đảm bảo người cùng mười vị đệ tử phía sau sẽ bình yên rời khỏi.

-Lời ngươi nói là thật.

Hắn nghi kỵ dò hỏi.

-Đương nhiên ta thân là đại đệ tử Phong Ma Sơn sao có thể nói hai lời.

-Chỉ có điều nếu ngươi thất bại thì phải để lại thứ gì đó.

Trần Duyên cười gằn.

-Không cần nhiều lời, ta không tin mười đệ tử chân truyền chúng ta lại không thể khắc chế được ngươi.

-Các sư đệ sư muội mau dàn trận.

Đồng thời mười tên đệ tử Ma Huyết Tông không hẹn mà cùng lùi lại, lấy ra huyết phù kì lạ dán trên mi tâm.

-Huyết Tế Trận.

Huyết khí thẩm thấu qua da trôi lơ lửng trên không trung khiến chúng đệ tử kinh ngạc. Trần Duyên cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu hắn cảnh tượng kì lạ này thẩm nghĩ.

-Bọn chúng muốn dùng huyết khí tấn công ta sao?

-Téééé.

Sau tiếng hét dài, huyết khí như đại hà chảy vào người Huyết Nha. Con ngươi hắn đầy tơ máu, mắt, mũi miệng đâu đâu cũng là huyết dịch. Về mặt trở nên điên cuồng nhưng không đầu được vẻ khôn khéo.

-Tiểu tử, ngươi đã khiến ta ra nông nổi này, ngươi phải trả giá

Thấy Huyết Nha trở nên cuồng loạn Trần Duyên cũng đoán được phần nào.

-Thì ra là tế trận, bọn Huyết Ma Tông này đúng là điên loạn. Không ngờ cả thứ để lại nhiều hậu quả này lại không nhiều mảy may thi triển.

Mặc dù Trần Duyên không biết tác dụng thật sự của trận hình nhưng cảm nhận được chân khí của Huyết Nha không ngừng tăng lên. Bên kia mười tên đệ tử giờ đây sắc mặt cũng đã tái nhợt, nhưng vẻ đắc ý lại không hề che giấu.

-Các ngươi có phải rất đắc ý vào tế trận này?

-Tiểu tử vô tri ngươi ta xem thử ngươi có gì để ngông cuồng.

Huyết Nha cả người đã thấm đẫm huyết dịch, từng mạch máu trong cơ thể đã căn phòng như tiểu xà ẩn hiện dưới da. Song thủ bắt quyết.

-Huyết Nhân Phân Thân.

Từ người hắn máu huyết như có sinh mạng chuyển động không ngừng dần hình thành huyết nhân.

Hơn trăm tên huyết nhân không kể cả người từ huyết dịch thì giống như trăm tên Huyết Nha như đúc.

-Tiểu tử, không phải ngươi rất ngông cuồng sao, ngươi muốn độc đầu chúng ta sao, lão tử giúp ngươi được như ý nguyện.

Lúc này ngay cả những lão nhân kia cũng bắt đầu động dung

-Sư huynh đây là...

-Ừm là Huyết Nhân Phân Thân, công pháp cấp hai nổi danh của Ma Huyết Tông. Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể luyện thành, không ngờ tiểu tử này có thể lợi dụng tế trận cưỡng ép thi triển. Xem như là một tiểu thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Nhị Trưởng Lão thở dài.

-Sư huynh hay là đệ diệt sát hắn, tiểu tử này rất có khả năng là mối nguy hại cho tông môn ta sau này.

-Tùy ngươi nhưng không phải lúc này.

Lão cũng đã động dung, thiên tài này không thể để hắn trưởng thành.

-Hahaha một mình ta thì không chắc đánh bại ngươi nhưng một trăm thì lại khác, tiểu tử còn không mau dập đầu tạ tội, ta từ bi sẽ không lấy mạng chó của ngươi nhưng phải để lại thứ gì đó.

Huyết Nha cuồng tiếu nhái lại những lời vừa rồi của Trần Duyên.

Chúng đệ tử xung quang sắc mặt cũng không khá hơn, nếu như chỉ một chọi một Trần Duyên chắc thắng không nghi ngờ nhưng đây lại là...

-Một, hai, ba, bốn... một trăm, một trăm linh một.

Lời cuối cùng chỉ tay vào Huyết Nha thực thể. Đứng trước trăm tên đệ tử chân truyền hần bình chân như vại, tiếng đếm của hần như đánh vào không khí trầm lắng.

-Một con kiến cùng một trăm linh một con kiến đối với ta cũng không có gì khác biệt.

Giọng hần trầm thấp từng chữ truyền vào tai khiến chúng đệ tử ngây người.

-Hahaha người nói không sai, một con kiến cùng một trăm linh một con kiến cũng chỉ là kiến thôi.

Nhị Trưởng Lão cười lớn nhìn qua Ngũ Trưởng Lão.

-Chúng ta đi thôi.

Mặc dù trong đầu đầy nghi vấn nhưng Ngũ Trưởng Lão cũng không trái lời quay người cùng rời đi. Những tu sĩ Trúc Cơ kì gần đó cũng về mặt ngơ ngác nhìn nhau.

-Sur huynh, đệ không cần phải ra ta diệt sát hần sao?

Ngũ Trưởng Lão không kiềm được hỏi.

-Hahaha chúng ta đã có mãnh hổ cần gì lo ngại bọn chúng sinh ra bầy chuột chứ.

Bên kia đấu trường Huyết Nha về mặt ngăn ngại rồi chuyển qua giận dữ.

-Tiểu tử ngông cuồng đã vậy đừng trách ta phé tứ chi của người.

Trăm huyết nhân cùng xông tới, áp lực từ chúng không hề yếu hơn Huyết Nhân tạo nên một trường kinh thiên.

-Hòiiiiiiii.

-Nếu Huyết Nha huynh đệ đã muốn phé bỏ tứ chi ta thì thân chủ nhà không thể không đáp lễ.

Vỗ túi trừ vật hàng vạn bóng đen lớn hơn nắm tay bay ra tạo thành hắc vân lơ lửng giữa không trung khiến cho “trường kinh thiên” vừa rồi kia không khác gì tiếng khóc của hải nhi.

-Người... người...

Lần này tới lần khác Trần Duyên luôn khiến các đồng môn phải kinh nghi, thấy đội quân hùng hậu kia làm không kẻ nào dám tưởng tượng có tu sĩ cùng cấp nào khả năng chống lại hần.

-Người muốn chống lại ta, gấp trăm lần cũng chưa đủ.

Lời vừa dứt trùng vân từ trên không trung đổ nhào xuống, máu huyết của tu sĩ Luyện Khí hậu kì có sức hấp dẫn trí mạng với chúng. Đứng trước cảnh tượng khủng bố đó Huyết Nha chỉ còn biết tuyệt vọng giương đôi mắt thất thần.

-Không, ta không thể nào thất bại dưới tay hần.

Huyết Nha cắn chặt răng, dưới sự vây công của hàng vạn Phệ Huyết Trùng hần khổng chế bách huyết nhân lùi lại che chắn thực thể.

-Ta liều với người.

Tiếng hét chói tai, Huyết Nha dùng những huyết nhân kia trở thành tấm chắn che chở từ phía nhằm chậm trễ Phệ Huyết Trùng đang điên cuồng thôn phệ kia. Hần làm một chuyện mà bất cứ kẻ nào khi tranh đấu với khổng trùng tu sĩ, tấn công kẻ khổng chế chúng.

Mặc dù đàn linh trùng đông đúc hơn gấp ngàn lần nhưng mỗi huyết nhân là một tu sĩ hậu kì tuy không có linh trí thì pháp nhưng thực lực của chúng không phải là thứ mà một linh trùng Đinh đặng có thể chống lại.

Đúng như hần dự kiến, Phệ Huyết Trùng nhất thời không thể đột phá tấm huyết khiên kia. Dưới sự che chở của huyết nhân, như mãnh thú Huyết Nha điên cuồng lao tới.

Trận chiến của đàn linh trùng cùng huyết nhân vô cùng thảm liệt, đấu võ trường như vừa phải hứng chịu sự phẫn nộ của thiên nhiên. Sa thạch vốn vô cùng cứng rắn ngày thường dù chúng đệ tử có cố ý tàn phá nhưng lực bất tòng tâm giờ đây lại như mảnh ruộng mới được nông dân cày xới.

Từng gã huyết nhân ngã xuống là lời theo số lượng linh trùng không kể xiết làm đậm lung. Huyết Nha thậm chí không ngần ngại để chúng lao vào giữa

vòng vây Phệ Huyết Trùng mà tự bạo làm cho Trần Duyên hao binh tổn tướng không ít.

-Hahaha tên chuột nhất hèn nhất kia cuối cùng ta đã tìm được ngươi.

Ông trời không phụ lòng người đúng lúc tên huyết nhân cuối cùng ngã xuống hắn đã tìm được tới Trần Duyên đang lẫn trốn phía sau đàn linh trùng.

-Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đắm máu kết cục

Giữa chiến trường hỗn loạn đàn linh trùng hòa cùng huyết đỏ vuren vãi khắp nơi. Trong trường hỗn loạn đó một kẻ điên cuồng lao ra bất chấp đàn linh trùng đói khát xung quanh.

Như mãnh hổ săn mồi trong mắt hắn bây giờ chỉ có kẻ thù không đội trời chung Trần Duyên cuối cùng đã lộ diện.

-Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Đại kiếm làm từ huyết dịch xuyên không nhắm chặt Trần Duyên phóng tới.

-Chết đi tiểu tử.

Mặc cho nguy hiểm trước mắt hắn chấp tay sau lưng ánh mắt hững hờ. Huyết kiếm cắm vào cơ thể hắn trước vẻ kinh nghi của chúng đệ tử.

-Đại sư huynh.

-Hahaha cuối cùng ngươi đã trả giá vì dám khinh địch.

Tiếng cười của hắn bỗng nhiên im bặt, nơi huyết kiếm xuyên qua không hề lưu lại vết máu. Về mặt Trần Duyên vẫn hững hờ không một chút cảm xúc.

-Không... không thể được tiểu tử ngươi ở đâu mau ra đây mặt đối mặt với lão tử, ả núp chỉ là hành động của kẻ hèn hạ.

Huyết Nha điên cuồng, thân là đệ tử chân truyền hấp thu biết bao nhiêu lịch luyện từ các đời tiền bối mà đệ tử khác không thể tiếp cận làm sao hắn không nhận ra kẻ đứng trước mặt kia không phải là thực thể.

-Ngươi muốn gặp ta sao.

Về điên cuồng bỗng nhiên không còn, cả người chợt run rẩy. Từ phía sau không biết từ lúc này nhất thủ đã bóp chặt lấy yết hầu. Xung quanh chợt tĩnh lặng, đàn Phệ Huyết Trùng được Trần Duyên thu vào túi linh thú.

Đứng giữa đấu võ trường Trần Duyên tay không bóp chặt yết hầu khiến Huyết Nha không dám cử động.

-Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

-Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

-Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

Chứng kiến cảnh tượng oai hùng làm cho chúng đệ tử trở nên điên cuồng. Nam nhân điên cuồng la hét, còn nữ nhân không khỏi nhìn hắn bằng đôi mắt ước ao.

-Không phải ngươi muốn phệ tứ chi ta sao.

Dứt lời lấy thủ làm đao tay trái của Huyết Nha bị hắn trầm xuống khiến huyết dịch bay khắp nơi.

-Ah... Trần Duyên ngươi dám...

Xoạt... cánh tay còn lại cũng đã không còn. Giờ đây Huyết Nha mới biết linh đội đi tới đây chính là sai lầm không thể nào cứu vãn.

-Ta... ta van xin ngươi... đau... đau... ah...

Không đợi hấn mở miệng cầu xin hai chân cũng đã bị Trần Duyên khiến lia khỏi cơ thể. Tiếng hét gào cùng máu tươi làm cho khung cảnh vốn chill tà lại trở nên rét lạnh. Giờ đây Huyết Nha chính thực là nhân côn (là người không có tay chân đó ^-^) đã bất động nằm đó. Hấn đã có thực lực cực hạn Luyện Khí kì sức sống rất mạnh mẽ chưa thể chết được.

-Người đầu mang bọn chúng giải tới Hành Pháp Sơn.

Tiếng nói trầm thấp làm cho chúng đệ tử xung quanh bất giác giựt mình. Cảnh tượng đầm máu vừa rồi khiến không ít kẻ ngây người hoảng sợ. Sau khi đấu trường đã được thu dọn sạch sẽ Huyết Nha cùng mười tên sư huynh đệ kia bị Chấp Pháp Đội mang đi, Hữu Khí lại một lần nữa đứng ra giải quyết những việc còn lại.

-Hahaha trận tỉ thí vừa rồi chỉ là giúp chư vị đồng môn bớt căng thẳng khi chứng kiến những trận đấu vô tiền khoáng hậu của tân đệ tử kì này. Ta tuyên bố trận đấu phân năm vị trí đứng đầu của Ngũ Đại Tân Tinh bắt đầu.

-Chúng ta sẽ bốc thăm chọn cặp đấu, ai vận khí sâu dày sẽ bốc được phiếu trắng thì nghiêm nhiên hấn đã trong top ba, vận khí cũng là một phần thực lực.

Năm tên ba nam hai nữ phóng người lên võ trường nhưng ánh mắt vẫn không bỏ qua được nam nhân đang sắc mặt bất biến trên cao nhìn xuống.

-Khoan đã.

Trần Duyên cất giọng ngăn cản, Hữu Khí tay cầm mộc hòm đưa tới từng người, bỗng nhiên nghe thấy Trần Duyên lại cười khò không thôi.

-Đại sư huynh có chuyện gì cản dận.

Hấn cuối người thật sâu, trận tỉ thí à không huyết chiến vừa rồi hình tượng thiết huyết của Trần Duyên đã khắc sâu vào tâm trí không chỉ của hấn mà còn những kẻ chứng kiến.

-Không cần phải tỉ thí nữa.

-Tiểu tử ngươi lại muốn giỡ trò.

Mục sư thúc lúc này cũng phải hiện thân Trần Duyên bây giờ không còn là tân đệ tử chân truyền hữu danh vô thực nữa, sợ rằng trong tông môn chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì mới có thể ngăn cản hấn. Khả năng Ma Kiếm Tông sẽ sinh ra một tên tu sĩ Kim Đan kì đã gần như khẳng định, trước đó không thể để hấn quá cao ngạo mà ảnh hưởng tới con đường tu luyện.

-Mục sư thúc lại nghĩ oan cho ta rồi, ta chỉ muốn rèn luyện các sư đệ, sư muội mà thôi.

-Ta biết bốc thăm tỉ thí đã làm rất nhiều năm, lần này đích thân ta sẽ ra thử thách cho các ngươi.

-Ngươi...

Hấn không ngờ Trần Duyên lại là một kẻ cố chấp, lời đã nói ra trung niên chỉ còn cách sai người đưa tới mộc tọa ngồi xuống ánh mắt không rời Trần Duyên.

-Điều kiện rất đơn giản, chỗ này cách các ngươi đang đứng đúng mười bước chân. Kẻ nào tới đây nhanh nhất chính là người đứng đầu của đại điển tuyển chọn đệ tử lần này.

Chúng đệ tử miệng mở to kinh ngạc, không ngờ thử thách quyết định lại dễ dàng như vậy.

-Đại sư huynh chuyện này không...

-Không cần phải nhiều lời bắt đầu đi.

Vừa dứt lời áp lực từ người hấn mang theo sát khí mãnh liệt lan tràn. Ngũ Đại Tân Tinh lần đầu chính diện chịu áp lực khiến bọn chúng không thể đứng vững phải khụy xuống.

-Ngươi... ngươi đã sử dụng thủ đoạn gì khiến ta không thể cử động.

Lôi Lâm không giấu được biểu hiện hốt hoảng, dữ tợn hét lớn.

-Hừ.

-Ah...

Sát khí như đổ ập vào người khiến đầu hấn như muốn vỡ tung.

-Trần Duyên ngươi...

Trung niên đành phải lên tiếng, thiên tài trăm năm khó gặp của tông môn lúc này không khác gì kẻ tâm thần nằm lăn lộn dưới đất.

-Người chỉ là một trong nhiều thiên tài của tông môn, nơi đây người có thể là kẻ có thiên phú đứng đầu nhưng so với toàn bộ Ma Kiếm Tông thì vẫn chưa là gì.

Trần Duyên trầm giọng.

-Lôi Lâm đã bất tỉnh, cửa ải cuối cùng chỉ còn bốn người tranh tài.

Hữu Khí cao giọng quát, kẻ không thức thời chỉ có thất bại. Điều này hẳn rõ hơn ai hết, chỉ cần Trần Duyên không giết những tên Tân Tinh kia hẳn sẽ không ngăn cản.

Bốn người nhìn nhau thấy kết cục đã định, trong lúc những kẻ khác còn bận tâm suy nghĩ thì Tường Lệ đã xông lên phía trước.

Chỉ mười bước chân nhưng lại không hề dễ dàng. Áp lực tinh thần đè nặng, nếu để bản tâm thất thủ có khả năng đây sẽ là tâm ma cả đời của nàng. Cấn chặt rằng Tường Lệ đã cao ngạo từ khi chào đời, người hầu trong nhà kể lại khi được bà mẹ bế trên tay nàng không hề khóc khiến toàn gia một phen hoảng sợ. Một tuổi biết nói, hai tuổi biết viết các đệ muội trong nhà luôn nhìn nàng bằng ánh mắt sợ hãi, ngay cả phụ thân cũng đôi chút e dè khi nhìn nàng.

-Hi hi Tường muội không ngờ lại nhanh chân đi trước.

Bạch Long âm thanh trong trẻo cũng đã bám theo.

-Người không muốn bị nữ nhân qua mặt chứ.

Như Phong đáng vẻ nhét nhát tiến về phía trước.

Giang Kiều tròn mắt liếc nhìn hẳn không giấu được vẻ giận dữ phát tay đi tới.

Lúc này kẻ dẫn đầu không ai khác là Tường Lệ, nàng đã đi được năm bước những giọt mồ hôi đã ướt đầm khiến y phục dán chặt vào thân thể của nàng không khỏi khiến những tên nam nhân dưới kia cứ nuốt nước bọt liên tục.

-Ta không thể dừng lại tại đây, ta phải trở thành cường giả. Chỉ có điều đó vận mệnh của ta không bị nam nhân nắm giữ. Không được thất bại, không được...

Tường Lệ phấn quyền nắm chặt, trong đầu không ngừng đấu tranh chống lại luồng sức mạnh đen tối kia không ngưng thấu tóm tâm trí.

Bên kia hai kẻ khác cũng không ngoại lệ, từng bước chặt vật như thể đã cồng vịn cân lên người. Từng bước là những dấu chân ướt đầm xuống nền đất.

Điều khiến mọi người lo nghĩ là Giang Kiều giờ đây gương mặt đã vằn vẹo, hỉ nộ thất thường. Trên không trung lão già đập pháp khí lao xuống bắt lấy hẳn.

Mục sư thúc thờ dài, lão sao hẳn không nhận ra tên Giang Kiều kia tâm trí đã sụp đổ hoàn toàn bị sát khí của Trần Duyên suýt nữa phá vỡ bản tâm. Nếu lão không lao tới hẳn cũng sẽ ra tay.

-Mục sư thúc thất vọng sao?

Trần Duyên mỉm cười quay lại.

-Tiểu chất nghĩ sư thúc nên kinh hỉ mới phải. Lần này Ma Phong Sơn chúng ta có thu hoạch không nhỏ.

Hắn nhìn xuống bên dưới, ba người đã vượt qua nửa đoạn đường. Mặc dù hẳn chưa hề tung hết sức nhưng không phải là thứ mà tu sĩ thông thường có thể chịu đựng.

Cuối cùng Tường Lệ là người đầu tiên về đích, mặc dù tinh thần đã bị đè nén như muốn nổ tung nhưng nàng cắn răng chịu đựng ánh mắt cao ngạo không hề thay đổi. Nữ nhân này càng lúc càng khiến Trần Duyên hài lòng, hẳn nhất quyết không để kẻ nào nhúng tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đại điển kết thúc

Kết cuộc đã được định đoạt, người đầu tiên tới nơi là Tường Lệ, xếp thứ hai là Như Phong cuối cùng là nữ nhân Bạch Long thần bí kia.

Dù nàng bị Như Phong bỏ lại phía sau nhưng không hề đơn giản, hai kẻ dẫn đầu không ai không chặt vật nhưng nàng vẫn bình tĩnh không có dấu hiệu kiệt lực chống trả lại sát khí của hắn.

-Nữ nhân này tâm trí quá kiên định.

Trần Duyên than thở không thôi.

-Hahaha cuối cùng chúng ta đã tìm thấy chủ nhân của vị trí đệ nhất tân đệ tử. Sư muội Tường Lệ.

-Xin mời Ngũ Đại Tân Tinh nhận lấy tông môn ban thưởng.

Mục sư thúc phi thân nhảy xuống đấu võ trường. Sự xuất hiện của hắn khiến không ít kẻ chú mục, tu sĩ Trúc Cơ kì thường ngày rất ít khi xuất hiện. Đây là lực lượng nòng cốt của mỗi tông môn thậm chí có bao nhiêu tiền bối Trúc Cơ đang ẩn cư trong Ma Kiếm Tông ngay cả Trần Duyên đệ tử chân truyền cũng không thể nào biết tường tận.

Chứng kiến ba tên đệ tử khiến hắn không khỏi kinh hãi, dù ngươi có thiên phú ngất trời hay chỗ dựa vững chắc nhưng không có tâm trí kiên định không thể trở thành cường giả. Không ngờ Trần Duyên lại xuất lực giúp tông môn tìm ra ba viên ngọc quý này.

-Hahaha Trần Duyên sự diệt lần này kẻ làm sư thúc ta không thể phản nản điều gì, ta sẽ đề xuất tông môn ghi nhận công lao lớn lần này.

Hắn hài lòng quay lại cười lớn.

-Mục sư thúc quá lời, thân là đệ tử Ma Kiếm Tông bỏ chút sức lực vì tông môn là điều ta nên làm.

Trần Duyên khiêm tốn đáp.

-Các ngươi quả thật không sai, đây là phần thưởng của Ma Phong Sơn đưa tới.

Hắn ném túi trữ vật về phía ba người.

-Đệ tam ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Đinh đằng, một công pháp Đinh đằng.

-Đệ Nhị ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Ất đằng, một công pháp Ất đằng.

-Đệ Nhất ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Giáp đằng, một công pháp Giáp đằng, một linh dược Giáp đằng.

-Đồng thời ba tên đứng đầu được phép lập động phủ trong Ma Phong Sơn.

Dứt lời trung niên cho người đưa tới trận kì phòng hộ, thứ này giá trị cũng không nhỏ.

Ba người nhận lấy phần thưởng trước ánh mắt ước ao của chúng tân đệ tử. Dù là Đinh đằng pháp khí một đệ tử bình thường cũng là vài năm tích góp mới có thể đổi được từ tông môn. Điều đó cũng đủ thấy không phải ai cũng có bản lĩnh kiếm linh thạch như tên Trần Duyên biến thái kia.

-Đệ nhất tân đệ tử lần này bước lên phía trước.

Trên đỉnh đài giọng nói quen thuộc lại cất lên.

Ngoài dự kiến, tên sư diệt này luôn khiến hắn không thể nào lường trước được. Nhưng bản thân Trần Duyên vừa lập đại công cho tông môn hắn không có lí do ngăn cản chỉ có thể đề phòng tên xảo trá này.

Lấy ra từ túi trữ vật ném lên, đó chính là Túi Không Phù đã khiến hắn tiêu tốn không biết bao nhiêu linh thạch. Thứ này không chỉ ngăn chặn mắt người thậm chí có khả năng ngăn chặn thần thức của Trúc Cơ kì tu sĩ.

Nhìn thấy không gian xung quanh bị phong kín Tường Lệ lấy tiểu phiến, thủ thế đề phòng.

-Thứ này khẳng định không đơn giản.

-Sư muội không cần phải quá bận tâm, bản thân ta muốn ra tay với ngươi dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không có khẳng định ngăn cản.

Trần Duyên tự tin tràn đầy cao giọng đầy khí phách.

Nàng đánh chết cũng không tin lời hắn nói nhưng lòng đề phòng không hề giảm bớt. Biết không thể nào khiến nữ nhân này tin tưởng hắn cũng không cố gượng ép.

-Lời ta muốn nói rất thẳng thắn, ta muốn sư muội trở thành ta đạo侶.

Tường Lệ thật sự kinh nghi, mắt phượng vốn lạnh lùng cũng đã xuất hiện tia lúng túng. Nàng không ngờ tên sư huynh này lại quá trực tiếp, không có lời lẽ

ngọt ngào, không thể non hén biến chỉ đơn giản là đề nghị nàng.

Là nữ nhân cao ngạo khiến những tên nam nhân khác chỉ biết đứng từ xa thềm thường nhìn lại. Bọn chúng không đủ dũng khí đối diện nữ nhân lạnh lẽo như hàn băng.

Lần đầu bị kẹt trong hoàn cảnh này lại khiến nàng ngập ngừng khó nói. Cảm thấy bầu không khí có chút trầm lắng hẳn biết chuyện này không dễ dàng cũng không cố gắng gượng ép.

-Thời gian còn rất nhiều, ta tin sư muội sẽ tìm ra lời giải đáp. Đây là phần thưởng ta dành riêng cho kẻ chiếm được đệ nhất.

Hắn lấy lý do thiên kinh địa nghĩa khiến nàng không thể chối từ.

Chứng kiến nàng nhận lấy Trần Duyên mỉm cười hài lòng.

-Vừa rồi không cần tiết lộ với kẻ thứ ba.

Dứt lời Trần Duyên thì thầm thu lại Túi Không Phù rồi khỏi.

Cầm lấy túi trữ vật Trường Lệ ngờ ngác lùi lại, thấy ánh mắt của nàng không đúng trung niên phóng thần thức kiểm tra sợ rằng Trần Duyên đã dùng thủ đoạn khổng chế nàng. Không tìm thấy điều gì bất thường hẳn cũng không truy hỏi mỗi người đều có con đường đi cho riêng mình quá chăm chú sẽ vô tình khiến chúng mất đi tiềm năng vốn có.

-Ta Mục Thanh Thư thay mặc tông môn đa tạ chư vị đạo hữu đã không quản đường xa trắc trở tham dự đại điển mười năm một lần của Ma Kiếm Tông.

-Nay đại điển kết thúc đã tới lúc tiễn biệt, ta cầu chúc chư vị đạo hữu tu vi nhanh chóng đột phá, tiến xa trên con đường đại đạo.

-Cáo từ.

-Cáo từ...

Từng người đồng thời đứng dậy chấp tay đáp lễ. Không nói tới hậu đài Ma Kiếm Tông khủng bố sau lưng, bản thân thực lực trung niên đã tiếp cận Kim Đan kì bọn người đó không dám không nể mặt.

Ở đây cũng đã kết thúc Trần Duyên đứng lên rời khỏi. Ngày hôm nay có quá nhiều rắc rối tới với hắn, trở về động phủ là cách hiệu quả nhất hiện nay chờ cho mọi chuyện lắng xuống. Rất có khả năng những lão tiền bối kia lại sắp tra hỏi hắn.

Sau khi tĩnh tu suốt ba tháng không hề có thêm nhiệm vụ đưa tới khiến Trần Duyên thở phào nhẹ nhõm. Gối đầu trên chân ngọc của Hạ Thảo hẳn hưởng thụ không biết chán, bỗng nhiên nhìn gương mặt đang mỉm cười hạnh phúc của nàng khiến hắn nhớ ra một thứ.

-Tiểu nô, chủ nhân muốn ra ngoài.

Nụ cười của bất giác ngưng lại nàng cũng đã quen phải rời khỏi hắn cũng không còn xúc động như ban đầu nhưng không giấu nổi vẻ buồn bã. Mẫu nữ Diệu, Diệp gần đó nét mặt cũng đã thay đổi.

-Hahaha lần này ta sẽ mang theo các nàng.

-Lời chủ nhân là thật sao?

Tam nữ cuồng hĩ ôm chặt lấy hắn.

-Nhưng chúng ta bên người sợ rằng sẽ khiến chàng thêm vương bận.

Linh Diệu nuối tiếc, dù nàng rất muốn cùng hắn chu du trở thành uyên ương quyến lữ nhưng nàng lại không muốn hại hắn.

-Ta đã quyết, nàng quên thủ đoạn ta đưa nàng tới đây sao.

Hạ Thảo nhớ tới không gian kì lạ kia liền cuồng hĩ cuối xuống trao hắn nụ hôn thật sâu. Nhị nữ không hiểu lời hắn nói nhưng thấy Hạ Thảo làm nàng yên tâm quên mình lao vào cuộc chiến.

Tam nữ bị Trần Duyên khiến cho không còn sức hoàn thủ, mặc lại y phục các nàng được Trần Duyên thu vào Tiểu Phương Thế Giới. Hắn đã có thần thức giờ đây có thể dễ dàng không chế thứ này thu phóng tùy ý.

Bước ra khỏi động phủ, nhanh chóng chọn lấy Xích Lân Mã vừa ý phóng đi trong màn đêm. Lúc này trong chu vi trăm dặm quanh đây hẳn đã là người có chút tiếng tăm, không muốn kẻ khác ngày đêm mong nhớ hắn đành bí mật rời khỏi.

-Hahaha Hắc Lâm rừng rậm, cuối cùng ta cũng đã tới được đây.

Đứng trước lối mòn quen thuộc Trần Duyên cảm khái không thôi, lần đầu tới đây chỉ là một tên hữu danh vô thực, chỉ biết tồn tại dưới cái bóng của sư

phụ. Giờ đây số phận đã thay đổi nghiêng trời lật đất, Trần Duyên hẳn đã trở thành nhân vật phong vân trong chúng đệ tử nhưng thứ duy nhất không đổi thay là vẻ thần bí của Hắc Lâm rừng rậm này.

“Đi lại trong Hắc Lâm rừng rậm lúc đêm tối là hành vi ngu xuẩn nhất mà người có thể làm”. Đó là câu nói quen thuộc của những tiêu sư, kể dù thuộc lâu đường đi nước bước trong Hắc Lâm rừng rậm hay truyền tai nhau.

Nơi đây dù là tiêu thú, cô hoang cũng có thể bắt giết lấy mạng kẻ khác. Nhưng Trần Duyên thì bất đồng, hẳn đã có thần thức thứ vốn là tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ kì khiến từng lá cây ngọn cỏ quanh đó mười bước đều rõ mồn một.

Mục tiêu Trần Duyên lần này không gì khác hơn là những con linh trùng. Việc hẳn là không trùng tu sĩ bị bại lộ khiến con át chủ bài đã không còn là bí mật. Khả năng những kẻ ý đồ với hẳn đã tìm ra cách khắc chế linh trùng, Trần Duyên phải nhanh chóng khiến linh trùng của mình đột phá đồng thời bổ sung thêm nhiều linh trùng mới.

(Công cuộc tàn sát lại bắt đầu^-^)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Xuyên Tâm Chỉ

Giờ ngo đã qua, thái dương đã lên tới đỉnh điểm. Bên dưới tán lá dày đặc là bầu không khí âm u không hề có một tia nắng dù yếu ớt xuyên qua. Ngồi bên bếp lửa Trần Duyên dùng thủ đao trăm phá tán lá phía trên hồng lấy được một chút hơi ẩm từ mặt trời.

Gác trên bếp lửa một con chim, không phải là đại điều khổng lồ. Đó là thành khi hẳn mai phục ba ngày ba đêm, cuối cùng Đại Thanh Điều yêu thú cấp một Ất đẳng đã lọt bẫy.

Xé một cái chân gà còn lớn hơn bản thân Trần Duyên không kiềm được ham muốn mà cắn ngáp răng. Chết thật non mềm, hương thơm ngào ngạt khiến hẳn điên cuồng cắn nuốt.

-Hahaha quả là mỹ vị, Đại Thanh Điều này không hổ danh là đệ nhất mỹ thực tại Kim Sơn Lâu.

Thì ra đây chính là lí do Trần Duyên ở đây phục kích, giữa chốn hoang sơ cùng cốc không có làng mạc này thì một chút mỹ vị cũng là một thứ hưởng thụ không tệ.

-Các người cũng thích đúng không.

Trần Duyên mỉm cười nhìn qua, cặp Lục Đường Lang không ngừng phát ra những âm thanh đồng tình, thứ thịt này hơn hẳn huyết nhục thường ngày khiến chúng phấn khích không thôi. Gần đó Tiểu Huyết cùng Tiểu Kim một bên phàm ăn bên kia thì lãnh tĩnh chỉ cậm cùi ngấu ghiến hơn trăm cân thịt không để ý tới tên chủ nhân về mặt huyệt hắc kia.

Tiểu Mập Mập cũng không thèm ngó ngang, thứ duy nhất khiến con sâu mập này có hứng thú là chân khí của Trần Duyên. Từ ngày “Hóa Mộc Quyết” tăng thứ nhất viên mãn khiến chân khí tinh thuần thêm năm thành Tiểu Mập Mập rõ ràng mập ra một vòng khiến hẳn lo lắng không thôi.

-Hồi... lúc trước ta còn nhận ra người là một tiểu trùng, bây giờ sợ rằng qua một thời gian nữa Tiểu Mập Mập người ngay cả di chuyển cũng không được nữa.

Trần Duyên không quên chọc tức, búng tay khiến Tiểu Mập Mập đang hưởng thụ trên vai hẳn không ngừng hấp thu chân khí như tiểu cầu lăn xuống đất. Bị làm phiền Tinh Thần Trùng ra vẻ nộ khí xung thiên không ngừng dùng cơ thể lẫn tới tấn công hẳn.

-Tiểu tử, mục đích của người không đơn giản là tàn sát lũ yêu thú nhỏ yếu này chứ?

Chu lão cảm lấy Tiểu Mập Mập vượt vẻ cung chiêu, trong Hắc Lâm rừng rậm đã hơn mười ngày tên Trần Duyên kia chỉ vòng quanh khu vực trăm dặm làm lão buồn chán.

-Không phải ta không muốn tiến thêm nhưng Chu lão chắc đã rõ, ra khỏi nơi đây đã là địa phận yêu thú cấp hai, thực lực của ta dù không cần phải quá lưu tâm nhưng nếu bị vây công khẳng định sẽ bỏ mạng tại nơi đây.

Hẳn không hề mong muốn ở lại nơi này, bên kia là thiên đường thật sự của tu sĩ. Thiên tài địa bảo phần lớn được phát hiện sâu bên trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi hẳn đứng chỉ là vòng ngoài hầu hết đã bị kẻ khác tìm kiếm qua mấy lượt không còn gì sót lại.

Thời gian qua ngoại trừ tiêu thú cùng yêu thú cấp một Trần Duyên hầu như không thu hoạch được gì. Nhìn bên trong túi linh thú đàn Phệ Huyết Trùng cũng chỉ hơn ngàn con Ất đẳng càng khiến hẳn thở dài. Yêu thú, linh trùng là những tên ăn hàng không có đối thủ, dù đã thôn phệ ngàn vạn yêu thú nhưng thực lực bọn chúng không hề suy giảm.

Nhìn thấy vẻ ngán ngẩm của hắn làm lão phì cười.

-Tiểu tử, thực lực của ngươi lão phu khẳng định dù có đối chiến cùng yêu thú cấp hai cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm chỉ là ngươi không đủ sức gây sát thương lên người chúng.

Lão nói không sai, dù nhục thể cùng chân khí không thua kém gì yêu thú cấp hai nhưng không thể gây được thương thích lên chúng khác nào dẫn thân nơi miệng hổ. Nhưng công pháp cấp hai trở lên đều được canh phòng cẩn mật, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể dùng cái giá trên trời đổi lấy.

-Công pháp, công pháp không sai là công pháp.

Trần Duyên hét lớn, dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn tới Chu lão cứ như lão là tuyệt sắc mỹ nhân. Không ngờ hắn lại bỏ quên lão tiền bối này, tàng thư các di động như lão khẳng định không thiếu. Huống chi mấy năm trước lão còn nợ hắn một món Xuyên Xuyên gì đó.

-Chu lão, không phải đã tới lúc rồi sao.

Trần Duyên nhẹ giọng lấy lòng.

-Lúc gì ngươi nói gì lão phu không hiểu.

-Không phải Chu Lão đã từng nói khi ta tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp đại thành lão nhân gia người sẽ đưa cho ta công pháp thích hợp sao.

Hắn nhất quyết không khoan nhượng, mấy năm nay Trần Duyên chưa thể khiến lão già keo kiệt này nỡ ra thứ gì.

-Hừ tiểu tử ngươi đúng là quỷ nghèo mà.

Chu lão hừ nhẹ chỉ tay lên trán Trần Duyên, một đoạn tin tức nhanh chóng đưa vào não hải. Chỉ có hơn trăm chữ nhưng cũng đủ khiến hắn tổn mất ba ngày suy diễn.

Xuyên Tâm Chi đúng như lời Chu Lão đây không phải là công pháp dành cho tu sĩ Luyện Khí kì, không chỉ nhục thể cường hoành đồng thời chân khí phải tinh thuần hơn người mới có thể phát huy hết uy lực của tuyệt kĩ này.

Tập trung chân khí tinh thuần ở đầu ngón tay, áp xúc tới khi chân khí cô đặc rồi đẩy ra ngoài cơ thể tạo thành tiểu kiếm. Càng tinh thuần, cô đặc kiếm khí uy lực càng mạnh mẽ. Đây chính là công pháp phù hợp với hắn do chính Chu Lão cân nhắc sau khi biết hắn tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp cùng Hóa Mộc Quyết.

Chân khí của hắn đã được áp xúc từ đan điền nên không mất nhiều thời gian chuẩn bị nhưng đó không phải là khó khăn duy nhất. Việc khống chế luồng chân khí trong cơ thể không phải là điều dễ dàng, tập trung tất cả ở đầu ngón tay bé nhỏ lại càng khó khăn.

Biết không thể một sớm một chiều thành thực Xuyên Tâm Chi Trần Duyên cũng không hề gượng ép. Đại đạo không phải thứ chỉ mưu cầu là nắm trong tay, đôi khi có nhiều thứ tùy duyên mà tới. Trần Duyên thông thả tiến bước không nôn nóng từ từ luyện cách khống chế chân khí.

-Tiểu tử ngươi quá kém cỏi rồi, đã hơn hai tháng không hề tiến triển.

Trong Hắc Lâm rừng rậm một già một trẻ đứng bên cự thạch khổng lồ. Nhìn thấy lỗ nhỏ trên cự thạch sâu không quá hai đốt tay thiếu niên thờ dài ngao ngán. Đã hơn hai tháng nay Chu Lão quyết định dừng bước nơi đây hắn rèn luyện Xuyên Tâm Chi, bởi vì trăm dặm phía trước đã là lãnh địa yêu thú cấp hai, nếu không luyện công pháp này có chút thành tựu thì khẳng định hắn khó có thể sống sót rồi khỏi.

-Tiểu tử ngươi còn không mau dẹp bỏ tạp niệm chuyên tâm tu luyện. Lại đây chống đẩy một ngàn lần cho lão phu.

Hơn hai tháng điên cuồng rèn luyện Trần Duyên đã không chế được chân khí trong người tuy chưa được thuần thực. Nhưng khi tập trung chân khí thì lại có rắc rối khác xảy ra, ngón tay hắn không thể nào chịu nổi khi quá nhiều chân khí tập trung lại. Làm hắn không thể khống chế chân khí tùy tâm khiến uy lực giảm mạnh.

-Nhanh nữa lên ngươi không được lười biếng.

Chu Lão hét lớn, mỗi khi hắn hạ người chạm đất lão cầm lấy thanh củi đánh tới tấp. Nhưng điều hắn nghi vấn là nhục thể được trui rèn trở nên cứng cáp như pháp khí Giáp裳 lại cảm thấy cực kì đau đớn, dù cố ý gắng hỏi lão chỉ xảo trá cười làm ngơ.

-Chu Lão, ngón tay ta sắp bị phé rồi.

-Hừ tiểu tử ngươi không cần phải viện lí do muốn qua mặt lão phu sao, phạt ngươi dùng ngón tay chống đẩy một ngàn lần nữa.

Trong Hắc Lâm lại vang lên tiếng gào thét ai oán.

-Tiểu tử ngươi còn non lắm muốn qua mặt ta sao.

Chu lão gian xảo nghĩ thầm, ánh mắt hí hửng của lão liếc qua cự thạch không giấu được vẻ hài lòng.

Tăng cự thạch vô cùng bình thường tới mức không thể bình thường hơn kia thật ra là một quặng Hắc Thiết vô cùng cứng rắn. Rất nhiều tu sĩ luyện khí dùng thứ này trong lúc đã luyện nhằm tăng sự cứng rắn cho pháp khí. Lão quyết định chọn nơi này để dùng chân tất cả đều là do có thứ này.

-Hahaha tiểu tử đúng là không tệ, hơn hai tháng đã có thể xuyên thủng quặng Hắc Thiết này nhưng còn chưa đủ.

Mọi tính toán đã nằm trong đầu lão từ trước chỉ đáng thương cho Trần Duyên đang ra sức tu luyện kia trên lưng lúc này đã có thêm cự thạch ngàn cân khiến kẻ ưa thích an nhàn như hắn ăn không biết bao nhiêu khổ cực.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Yêu thú cấp 2

- Súc sinh còn không mau nằm xuống.

Thiếu niên mất sáng như kiếm trên thân hắc bào không ngừng cùng đại thử điên cuồng đối chiến.

Chiiiiiiiiit... tiếng gào thét chói tai khi đại thử không thể nào chạm được vào người tên nhân loại tron tuốt kia. Đùng lúc này hắn bỗng nhiên xoay người lại, không bỏ lỡ thời cơ cặp nhanh to lớn như lưỡi cuốc từ trên trời đánh xuống tạo trên mặt đất một lỗ lớn.

-Hahaha súc sinh linh trí không tệ.

-Xuyên Tâm Chi.

Thiếu niên từ trong khói bụi dùng ngón trỏ quét qua người, không một tiếng động đại thử thân làm hai mảnh. Trước khi ngã xuống mắt vẫn mở to như thể chưa biết sinh mạng của mình đã chấm dứt.

-Thứ công pháp này quả thật rất thuận tiện.

-Hừ tiểu tử nguoi còn không mau thu dọn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thiếu niên không ai khác chính là Trần Duyên, nửa năm trôi qua cuối cùng Xuyên Tâm Chi cũng đã có chút hóa hầu. Đại Thử kì lạ kia chính là mục tiêu thực chiến của hắn.

-Nguoi đừng quá cao hứng, dù đại thử kia đã tiếp cận cực hạn yêu thú cấp hai nhưng chưa thật sự đột phá, thực lực có khoảng cách không nhỏ.

Hôm nay Trần Duyên quyết định tiến sâu vào trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi yêu thú cấp hai hoành hành. Không như lúc trước hắn không nghênh ngang đi lại mà cẩn trọng từng nhất cử nhất động, thần thức đẩy lên mức giới hạn.

Trong giới tu sĩ hay nói “thả lỏng để phòng dù chỉ một khắc khi xâm nhập sâu vào trong rừng rậm đó có thể chính là tử kì của nguoi”. Bụi cỏ mọc hoang hay chỉ là tiểu trùng vô hại cũng là chí mạng đối với những kẻ khinh địch.

Sâu bên trong đáng ngạc nhiên là ở đây không hề u tối, tuy Hắc Mộc vẫn nhiều không kể xiết nhưng tán lại không bao trùm đủ để những tia nắng ban ngày thấp lên một chút ánh sáng cho cảnh vật u buồn nơi đây.

Nửa ngày đi đường Trần Duyên không hề phát hiện tiểu thú hay đường mòn nào, tất cả đều bị một màu xanh của cây cỏ khiến hắn phải không ngừng phát hoang tạo lối đi.

Trên những thân cây cỏ thụ không thể nào đoán được niên kỉ kia là những dây leo xù xì thô hơn cả cánh tay người, những thực vật kì lạ muôn màu vạn trạng trước nay chưa thấy bao giờ.

Tuy rất hiếu kì nhưng Trần Duyên lại không dám lại gần, có lần chắn trước mặt hắn là bụi gai to lớn qua đầu người, cho rằng cũng chỉ như cây cỏ không thể bình thường hơn. Một đường kiếm chém qua thì hàng ngàn gai nhỏ bắn tới, tốc độ ít ai theo kịp không ngờ lại cắm vào da thịt hắn. Nhục thể sánh ngang pháp khí Giáp裳 không ngờ lại bị gai nhỏ đâm phải khiến hắn kinh nghi.

-Hahaha tiểu tử nguoi thấy sao hả? Đây chính là tử địa dành cho kẻ không có thực lực, đồng thời cũng là nơi khiến bao nhiêu kẻ dù phải liều mạng đều muốn tiến vào.

Nhìn thấy hắn ăn phải thiệt thòi Chu Lão cười ha hả khoái chí.

-Nguy hiểm cùng cơ duyên song hành, kẻ có đảm lược mới dành lấy những thứ tốt nhất cho mình.

Trần Duyên răng cắn chặt, chân khí sôi trào trong cơ thể. Từng chiếc gai nhỏ được chân khí của hắn đẩy ra khỏi người, nhục thân giờ đây đã quá cứng rắn không thể dùng kiếm vạch phá đồng thời thứ gai sắc nhọn kia hắn cũng không muốn chạm vào.

-Tiểu tử ngươi rất chí khí, có lẽ lão thiên cũng muốn xem thử đậm lược của ngươi tới đâu.

Chu Lão không giấu được vẻ hả hê, lão phi lên đại thụ ánh mắt nhìn về phía trước. Từ hướng đó tiếng bước chân tiến lại gần, đi ra từ bụi gai là yêu thú hình thể kì lạ, thân như đại thụ, mũi như vòi vòi chi cao ngang thân hắn.

Yêu thú có vẻ rất giận dữ, có lẽ tiếng động hắn gây ra không hề nhỏ. Âm thanh do những chiếc gai phóng ra đã làm phiền giấc ngủ của nó.

-Ủm Thôn Nghĩ Thú sao? Yêu thú này chỉ là Bính đẳng cấp hai rất thích hợp với ngươi.

Chu lão có dáng nằm không thể thành thoi hơn, chân bắt ngang tay cầm bình rượu mà lão thò được trong người hắn mở miệng nhắc nhở.

Không chế linh trùng vây quanh, Trần Duyên mặc dù tự tin thực lực bản thân nhưng không ngừng cường tới mức tự thân chống lại một yêu thú cấp hai dù đó là yêu thú thực lực thấp nhất.

Linh trùng như mây đen bao phủ lấy Thôn Nghĩ Thú, đôi mắt yêu thú cấp hai dù là Phệ Huyết Trùng thường ngày lớn lối ngông cuồng cũng đành điệu xuống, Trần Duyên chưa khống chế chúng không dám hung hăng càng quấy. Cấp bậc trong yêu thú rất nghiêm, chúng không dám tự tiện tấn công tồn tại hơn bản thân một đẳng cấp lớn.

Không phải là kẻ thích chờ đợi đối thủ, “tiền hạ thủ vi cường” đàn Phệ Huyết Trùng tiếng đập cánh vang trời khí thế hùng dung lao tới vây công.

Trông thấy bản thân bị bao vây Thôn Nghĩ Thú không hề nao núng cả người co rút lại như quả cầu lộ ra lớp da xù xì trên lưng.

Lần đầu thấy cảnh tượng này khiến Trần Duyên không thoát khỏi nghi vấn. Nhưng đây không phải lúc do dự hắn ẩn nấp trong đàn linh trùng hòng tránh khỏi tầm mắt Thôn Nghĩ Thú. Từ phía sau thiết kiếm nhắm ngay cột sống, nơi mà đa số sát thủ đều yêu thích nhắm vào.

Mũi kiếm đâm vào vị trí hiểm yếu nhưng vẫn không thể khiến hắn yên lòng, yêu thú cấp hai không thể nào bị hạ gục nhanh chóng như vậy. Trần Duyên dồn sức muốn lưỡi kiếm ngập sâu hơn trong lớp vây giáp xù xì kia.

Bỗng nhiên tiểu cầu xoáy nhanh với tốc độ chóng mặt làm bụi mù bay tứ tung. Thiết kiếm trong tay gãy làm hai, nhận ra tình thế không ổn Trần Duyên chân đạp Tam Trọng Phân Thân quay người lùi lại. Sự việc xảy ra tiếp theo đủ cho thấy hắn phòng xa quá thật không sai, phân thân gần nhất cách Trần Duyên không quá hai gan tay bị thứ gì đó như hắc đạn xuyên qua tan biến. Không dừng lại, hắc đạn tiếp tục bay đi đụng nát một phân tiểu son trước mặt.

Khói bụi tan đi làm lộ ra Thôn Nghĩ Thú đang lắc mình khiến cát bụi rớt xuống. Tiếng ré tức giận không ngừng vang vọng, không ngờ nó lại đánh không trúng nhân loại kia.

Trần Duyên nhận ra cách công kích của yêu thú này, ném đi chuỗi thiết kiếm trong tay hắn đưa ngón trỏ về phía trước.

Mặc dù không rõ hành động kia của nhân loại Thôn Nghĩ Thú không dừng lại, lần này như giò trong xương tiểu cầu liên tục tấn công không ngừng nghỉ. Thân hình vừa chạm vào thân cây, không như lần trước cổ thụ không ngừng gãy đổ mà tiểu cầu bật lại tiếp tục tấn công.

Xung quanh linh trùng tồn tại đã không ít, không hổ danh là yêu thú cấp hai Phệ Huyết Trùng không thể chống lại dù chỉ là một đàn. Biết không thể nào tránh né Trần Duyên chỉ có thể đứng yên chịu trận. Cả người liên tục hứng chịu những va đập khủng khiếp, nếu như là người thường khẳng định nội tạng bị đập nát, nhục thể không còn nguyên vẹn.

Đã lâu lắm rồi Thôn Nghĩ Thú không được xuất toàn lực hành hạ con mồi khiến huyết khí sôi trào. Hưởng thụ cảm giác da thịt non mềm bị thiết giáp đập nát khiến huyết dịch lên lãng làm nó không còn đề phòng như trước kia.

Nhưng cuối cùng Thôn Nghĩ Thú lại nhận ra có gì đó khác biệt ở nhân loại này, hắn không hề rên rỉ đau đớn thậm chí đã gần nửa canh giờ trôi qua bản thân đã thấm mệt nhưng nhân loại kia chưa hề ngã xuống.

Không tin có quỷ, thân hình như đại thụ bám chặt lấy vách đá. Từng sợi gân như tiểu xà len lỏi trên tứ chi vách đá không ngừng vang lên tiếng nứt vỡ. Thôn Nghĩ Thú quyết định dồn hết toàn lực cho lần này, vốn là yêu thú nhạy cảm nó đã cảm giác được nguy hiểm từ nhân loại này.

Lại một lần nữa hắc đạn xé không lao tới, nhưng lần này Thôn Nghĩ Thú vươn ra bốn vuốt như lưỡi dao hồng xé nát hắn.

-Hahaha súc sinh, chịu chết đi.

Không ngờ Trần Duyên chỉ biết đứng yên lãnh đòn lại bất ngờ hết lớn. từ trong vòng vây linh trùng nhất chỉ hướng Thôn Nghĩ Thú đâm tới, nhưng so với móng vuốt thì ngón tay không thể nào với tới được, không chừng trước khi kịp chạm tới thì cơ thể đã bị xé toạc.

Nhưng những gì diễn ra lại không hợp lẽ thường, từ ngón tay hắn luồng ánh sáng màu diệp lục bỗng nhiên bắn ra dài hơn một xích đâm xuyên qua thân thể, yêu thú dừng lại đột ngột, Phệ Huyết Trùng như tấm khiên chắn phía trước làm chậm lại tốc độ khủng khiếp kia nhưng dù vậy chỉ cách một li nữa bốn vuốt như đã muốn cắm vào đầu lâu của hắn.

Bị xô xuyên giữa không trung Thôn Nghĩ Thú đau đớn gào hét, yêu thú cấp sức sống rất dai dẳng dù bị Trần Duyên nhất chỉ xuyên thủng nhưng không hề có dấu hiệu đi đời.

Nhận thấy Thôn Nghĩ Thú muốn điên cuồng vùng vẫy Trần Duyên ném đầu yêu thú lên không trung. Chưa kịp kinh hãi từ phía dưới cặp Lục Đường Lang chỉ lớn hơn tiểu hài tử nhanh chóng lao tới, song đao nhắm ngay lớp da mềm nhũn dưới bụng trảm tới.

Thi thể như bị tứ mã phanh thây huyết nhục tứ tung rơi xuống. Không cần hấn ra lệnh, ngũ trùng lao ra đứng trước thi thể yêu thú cấp hai ngoài trù tiểu mập mạp thì bọn chúng không giấu được vẻ thêm khát. Được Trần Duyên cho phép tứ trùng xông tới không ngần ngại thôn phệ.

-Đúng là không ủng hộ công ta chờ đợi, người nên vinh hạnh vì là yêu thú cấp hai đầu tiên chết trong tay ta.

Trần Duyên cả người đầy thương tích. Không còn cách nào khác yêu thú này di chuyển quá nhanh lại da dày thịt béo khiến hấn không có thời cơ ra tay.

-Thứ này không tệ, khẳng định giá trị rất cao.

Cầm lấy lớp giáp xỉ xỉ mà tứ trùng không thể nào cắn xé Trần Duyên nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nữ nhân buu hấn

- Hahaha tiểu tử người thấy yêu thú cấp hai ra sao hả?

-Quả thật không tồi.

Trần Duyên khắp người đầy thương thế, khoe miệng đã rỉ máu cho thấy hấn đã nội thương không nhẹ sắc mặt tái nhợt nén đau đớn ngồi trên lưng Tiểu Kim theo sau Chu Lão.

-Được rồi từ giờ người cứ ngoan ngoãn ở nơi đây trị thương.

-Người đã rất không tồi, lần đầu vượt cấp chiến đấu tuy chỉ là yêu thú cấp hai yếu nhất nhưng đã rất không dễ dàng.

Lão hiếm hoi mở miệng tán dương.

Không nói lời khách sáo, bước chân đi vào mật thất rộng lớn được linh trùng đào xới Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa. Ngũ Trùng cũng được hấn đem ra trấn giữ xung quanh một thân đi sâu vào trong.

Lấy ra Tiểu Phương Thế Giới đeo trong ngực áo, Trần Duyên dùng thần thức đưa tam nữ rời đi. Thương thế của hấn không hề nhẹ, nếu như tự mình vận công trị thương thì không biết tới ngày tháng nào.

Không ngoài dự đoán, thương thế trên người hấn dùng tốc độ mắt người có thể trông thấy từ từ khép lại. Mặc dù nội thương còn không nhẹ nhưng đủ để khiến hấn kinh hãi không thôi.

Hơn mười ngày trái ôm phải áp (có gì tự hiểu nha hihihi) Trần Duyên đã gần như bình phục. Kiểm kê đàn linh trùng, lần này quả thật tổn thất không hề nhỏ đủ khiến hấn phải đau ruột. Nhưng ông trời quả thật không tuyệt đường sống của người, lần này thu hoạch quả thật không tệ.

Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp một Át đẳng đỉnh phong bao lâu nay không hề suy chuyển giờ đây bỗng nhiên đột phá trở thành linh trùng Giáp đẳng khiến hấn kinh hãi không thôi.

Không chỉ có vậy, tam trùng còn lại Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang vốn là linh trùng Giáp đẳng cùng đã mạnh hơn không ít.

-Huyết nhục yêu thú cấp hai đúng là đại bổ.

Kết quả này khiến hấn không thể không vui mừng, nỗi thất vọng khi này chợt tan biến không còn.

Cùng ngũ trùng Trần Duyên chuyển hướng ngược lại quả quyết rời khỏi. Hấn tới đây chủ yếu là vì lòng hiếu kỳ muốn kiểm chứng thực lực bản thân, nhưng giờ đây dù chỉ là yêu thú có thực lực yếu nhất cũng chút nữa lấy đi tính mạng khiến hấn không muốn ngu ngốc tiếp tục xông xáo.

-ẦMMMMMMMMMM.....

Tiếng nổ lớn đình tại nhức óc kèm theo đó là ánh sáng chói nhòa.

Đang trên đường rời đi thì Trần Duyên không khỏi giật mình, trong ánh sáng chói nhòa đại kiếm phi thẳng lên không trung như đám thùng tăng mây.

-Đây không phải là tín hiệu cầu cứu của tông môn sao.

Hắn không khỏi kinh nghi, kẻ du hành nơi đây chín thành đã là tu sĩ Trúc Cơ kì thực lực khó lường không ngờ lại sử dụng thứ tín hiệu hại người này để cầu cứu.

Đại Kiếm Phù là tín hiệu đặc trưng của đệ tử Ma Kiếm Tông nhưng hầu như không ai sử dụng. Chỉ khi lâm vào tình trạng thập phần nguy hiểm mới có thể lấy ra, mặc dù tín hiệu này lan đi không dưới trăm dặm xung quanh đủ để đồng môn kịp thời nhận ra nhưng cũng lại là con dao hai lưỡi. Nếu như gần đó là kẻ dụng tâm xấu xa hay là yêu thú thì xin chúc mừng người đã bị bọn chúng phát hiện.

Lộ ra vị trí của bản thân là điều tối kị nhất là nơi cực kì thích hợp để làm những chuyện mờ ám này.

Sau một lúc chần chờ Trần Duyên đành cắn răng chuyển hướng nơi phát ra tiếng động lao đi. Mặc dù nội tâm rất không động tĩnh nhưng không hiểu sao cơ thể hắn không thuận theo suy nghĩ mà nhanh chóng rời khỏi.

Càng tiếng lại gần hắn cảm nhận được mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, từng âm thanh do đất đá vỡ vụn, cỏ thụ bị đánh gãy càng rõ ràng. Cố gắng che giấu bản thân Trần Duyên len lỏi qua những đại thụ do chấn động khiến rễ cây như đại xà bật lên mặt đất.

Cuối cùng hắn cũng đã tới nơi, nhưng cũng chỉ đứng cách xa nơi dữ dội kia một dặm. Trên thân cây Trần Duyên che giấu khí tức như đại thạch bất động quan sát trận chiến đằng xa.

Mặt đất như bị kẻ nào xới lên mấy lần, xung quanh không hề có sinh vật tồn tại thậm chí thực vật cũng không thoát khỏi kết cục bị gầy xéo. Trên không trung một người một điều không ngừng ngự không chiến đấu.

Nữ nhân chiến bạo bạo lộ tay cầm chùy thủ chặt vật chống chọi. Nhưng nàng làm gì còn tâm trí lo nghĩ tới chuyện đó, sắc mặt tái nhợt cho thấy nữ nhân này đã thương thế không nhẹ. Đối diện là hắc ung kì lạ, miệng không ngừng phát ra âm thanh chói tai.

-Không phải ta chỉ lấy đi vài quả trứng nhỏ thôi sao mà súc sinh nguoi nhất quyết không buông tha.

Mặc dù trong tình thế bất lợi nàng cũng không khỏi bá đạo hết lớn.

-Nữ nhân này đúng là cực phẩm mà.

Từ chỗ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi bất đắc dĩ, hắn nghi ngờ lựa chọn tới nơi đây là sai lầm.

Trận chiến ngày càng khốc liệt, những chiêu thức như vũ bão lần lượt được thi triển. Nhìn thấy sức phá hoại đã dần tiến về phía mình khiến Trần Duyên không thể nào kiên nhẫn. Bên kia chiến bào nữ nhân bị đại ung dồn ép phải liên tục lùi về phía hắn.

Biết bản thân đã không còn đường lui, yêu thú cấp hai lại là điều yêu đặc thù tốc độ dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không nắm chắc tẩu thoát. Dù hắn có nhanh tới đâu ắt hẳn cũng không toàn mạng, yêu thú rất hận khi có sinh vật khác xâm nhập lãnh địa của nó.

Chiến bào nữ nhân chịu phải nhiều thiệt thòi, chiến bào vốn là pháp khí cấp hai bình thường cũng chống chịu được ba phần sức mạnh của nàng giờ đây đã không toàn vẹn. Cặp cự nhũ nâu mật khỏa khoắn bị bạo lộ trước gió.

Không để tâm tới chuyện đó, nàng hoành chủy trước ngực liều mạng chống đỡ cặp vuốt dễ dàng xuyên thủng sắc thép kia.

-Kengggggggg...

Tiếng vang chói tai nàng như đạn lạc đâm xuống tạo cho nền đất một lỗ to lớn.

Như thể ông trời sắp đặt từ trước, nơi nữ nhân này rơi xuống chỉ cách hắn mấy bước chân. Biết thời cơ đã tới, Trần Duyên răng cắn chặt võ túi linh thú.

Trên không trung đại điều lúc này đã thấm mệt. Nữ nhân kia rõ ràng tu vi không quá vượt trội nhưng thực lực không phải tầm thường khiến nó phải tung ra toàn bộ thực lực. Nhận thấy nàng đã không còn sức hoàn thủ đại điều kêu lên từng tiếng hưng phấn, là yêu thú cấp hai khẳng định đã không còn ngu ngốc như những tiểu thú kia. Sắp được nhắm nháp huyết nhục non mềm của nàng khiến nó không còn đề phòng.

Bên dưới hố đất nữ nhân thân thể trọng thương không thể cử động. Cố gắng di chuyển nhưng cơ thể như không thuộc về nàng, đôi mắt tuyệt vọng nhắm chặt. Dù thường ngày nàng mạnh mẽ, bá đạo nhưng dù sao cũng là nữ nhân. Mà nữ nhân nào lại không chú trọng vẻ ngoài, chỉ nghĩ tới thì thể sắp bị yêu thú thôn phệ khiến nàng không còn dũng khí đối diện cái chết.

Ngay lúc đại điều muốn sà xuống tận hưởng con mồi trời cho này bỗng nhiên xung quanh lại tối đen như mực. Hắc vân kì lạ kèm theo thiếng động khó hiểu bao lấy xung quanh.

Mấy trăm năm tồn tại đã rèn luyện cho đại điều bản tính đa nghi. Lần đầu nhìn thấy thứ kì lạ này nó không muốn phải mạo hiểm chạm tới. Để sinh tồn nơi hiểm nguy luôn cận kề này nếu như không đề phòng thì nó đã không mạnh mẽ như bây giờ.

Chỉ là mấy khắc nghi ngại cũng đủ để Trần Duyên từ trong nơi bí ẩn lao ra. Hắn nhanh chóng lại gần cự hổ nơi nữ nhân trọng thương không thể di chuyển.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ kì làm sao nàng không nhận thấy có kẻ đang tiến lại gần. Vừa rồi do tập trung tinh thần ứng phó yêu thú hấn mới thoát khỏi cảm nhận của nàng nhưng giờ đây khi sắp sửa đổi điện tử vong khiến tâm trí trở nên căng thẳng, dù là lá cây ngọn cỏ cũng không thể nào thoát khỏi thần thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Liệu mình cứu mỹ nhân 16+

Phía sau hắc vân kì dị bóng dáng nhân loại dần tiến lại gần. Nam nhân mày sắc như lưỡi kiếm, đôi mắt đã tràn ngập tơ máu đi tới không hề gây ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất.

Trần Duyên đưa tay nhẹ nhàng bế nàng lên, nằm trong vòng tay nam nhân khiến nàng có cảm giác khác lạ chưa từng có trước đây. Cảm nhận tu vi của hấn nàng cũng hiểu tại sao nam nhân này lại trở nên căng thẳng, không ngờ chỉ có tu vi Luyện Khí kì lại có dũng khí tới nơi đây thậm chí là cướp con mồi trước mắt yêu thú cấp hai, chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu nam nhân này là kẻ điên cuồng.

Người khác dù là kẻ nhất gan hay đạo tâm vững chắc cũng sẽ quả quyết từ bỏ chứ chưa nói tới hấn cùng nàng không có bất kì quan hệ gì.

Kì lạ là nàng không hề thấy khó chịu cảm giác này. Lần đầu được nam nhân che chở lại khiến trái tim nữ nhân đập mạnh, mặt ngọc vốn tái nhợt lại ửng hồng, cả người nóng ran.

Nhưng Trần Duyên không hề có tâm chí để ý điều đó, tinh thần hấn lúc này đã căng hết mức, cặp mắt tràn ngập tia máu hận ông trời không cho hấn thêm vài đôi chân, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Trên không trung, đại điều cảm nhận thấy điều khác thường. Đàn linh trùng này xuất hiện quá đúng lúc, chợt nhận ra không ổn liền nổi giận. Đại vĩ vũ mạnh khiến từng cơn gió xoáy xuất hiện diệt sát toàn bộ Phệ Huyết Trùng.

Hắc vân vừa tan nhìn xuống cự hồ đã trống rỗng đại điều càng điên cuồng. Từng cơn gió dữ dội cuốn theo từng thân cây đại thụ bị kéo tước rễ bay lên trời. Nó như muốn cây nất khu rừng này tìm ra kẻ cướp đi con mồi phải khó khăn lắm mới tìm được.

Cảm nhận được con thịnh nộ của đại điều Trần Duyên không dám quay đầu, siết chặt nữ nhân trong lòng hấn điên cuồng bỏ chạy không ngừng bước.

Hai canh giờ trôi qua, mặc dù không cam lòng nhưng cơn điên cuồng đã dịu lại, đại điều nhận ra đây đã là giới hạn lãnh địa của nó.

Nữ nhân đã suy nghĩ tới điều này cho nên mới cố ý vừa đánh vừa lui nhằm thoát ra khỏi lãnh địa của nó. Yêu thú có tính chiếm lĩnh rất mạnh đồng thời không hề muốn tự tiện xâm nhập lãnh địa kẻ khác tránh mang họa vào thân. Nhưng nàng đã không chờ đợi được, thực lực cách biệt khiến nàng trọng thương trước khi rời đi.

Một hồi lưỡng lự đại điều quả quyết từ bỏ, mặc dù không cam tâm nhưng không thể vì một miếng mồi ngon mà súc phạm tới tồn tại mạnh mẽ khác.

Phía sau đã yên tĩnh khiến tinh thần thả lỏng. Hấn không hề có ý định quay về thu lại số linh trùng kia. Đàn Phệ Huyết Trùng khẳng định lãnh ít dữ nhiều dù hấn muốn nhưng lực bất tòng tâm.

Đi tới nơi vắng vẻ, nhắc lên cự thạch. Đây là mặt thất trước kia hấn dưỡng thương, trước khi rời đi đã cẩn thận che dấu.

Đặt nữ nhân lên thạch giường, lúc này Trần Duyên mới thật sự kĩ lưỡng chiêm ngưỡng nữ nhân này.

Thân người thon dài có đôi chút rắn chắc của kẻ luyện thể, nàng cao gần hai thước (2m đó), làn da nâu đồng khiến dã tính của nàng càng mãnh liệt. Hấn không tài nào rời mắt khỏi cơ thể quyến rũ kia.

Mắt phượng khép chặt, lần đầu gần gũi nam nhân đồng thời bị hấn chăm chăm nhìn ngắm làm nàng ngượng ngùng không thôi.

Không thể để nữ nhân thương thể nặng nề bất tỉnh nằm đó, Trần Duyên nhanh tay cõi hắc giáp đã phế bỏ kia (ta nghĩ thì ai cũng làm vậy thôi^-^). Cặp đại nhũ như được giải thoát bật tung thiếp thân áo yếm bên trong đứng sừng sững trước ánh mắt ngỡ ngàng của hấn.

Chúng to lớn như hai đại màn thầu, săn chắc như thể không có gì có khả năng đè ép. Cố gắng đè nén dục vọng, Trần Duyên dùng tay nhẹ nhàng đưa chân khí vào cơ thể nàng.

Nữ nhân cả người run rẩy, ngọc thể không mảnh vải che thân lại còn bị hấn không chỉ nhìn chăm chăm mà tay heo đã vuốt ve dọc khắp cơ thể. Dù là mụm có chữa thương nhưng không phải là chuyện dễ dàng đặc biệt là đối với nữ nhân như nàng.

Hơn hai canh giờ trôi qua, Mọc chân khí không hổ danh là đệ nhất hồi phục trong các hệ khác. Đặc biệt là chân khí của hấn càng không bình thường, những vết thương tồn trên làn da trơn tuột kia đã biến mất không để lại vết tích.

Dù ngoại thương đã không còn, nội thương mười phần chưa được một nhưng chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ để nàng trở mình diệt sát hấn vì dám không ngần ngại xâm lược ngọc thể của mình. Kì lạ là nữ nhân lại không ra tay, đại thủ của Trần Duyên không ngừng nhẹ nhàng du lãng, từng tia chân khí không ngừng xâm nhập nội thể tiêu trừ phần nào thương thế.

Xúc cảm hấn mang lại khiến nàng thoải mái không khỏi rên rỉ, Trần Duyên làm sao không nghe thấy, nhưng đầu nghĩ rằng đó là thỏa mãn do hấn mang lại. Đinh ninh là trong tiềm thức nữ nhân đang không ngừng đau đớn, khi bàn tay tới nơi khiến tiếng động phát ra là hấn không ngừng chiếu cố nơi đó. (e hèm chỉ là hiểu lầm thôi).

Canh ba đã qua Trần Duyên chợt tỉnh giấc, ban ngày đã tổn hao quá nhiều chân khí để trị thương cho nàng. Khi chân khí đã hao kiệt hấn lấy y phục của Hạ Thảo cho nữ nhân này mặc tạm, thân thể cao hai thước của nàng khiến y phục vốn không hề kín đáo lúc này lại khiến xuân quang càng lộ rõ.

Bước tới thạch giường đáng người cao lớn uyển chuyển nữ nhân tóc đen tuyền chỉ dài tới cổ, gương mặt thanh tú mạnh mẽ, mắt phượng chớp động đang ngời đó phức tạp nhìn hấn.

Trần Duyên cũng ngây người, cả hai bốn mắt nhìn nhau hồi lâu cuối cùng Trần Duyên cũng lên tiếng xua tan bầu không khí lạ lùng này.

-Tiểu diệt Trần Duyên ra mắt sư cô.

Dù sao nữ nhân này mười phần là tu sĩ Trúc Cơ kì, hấn không dám quá tự phụ. Trận giao chiến ngày trước dù nàng thảm bại nhưng không có nghĩa thực lực yếu kém. Trần Duyên cảm nhận được dù trong tình trạng thương thế này hấn cũng có thể bị nàng diệt sát.

Trầm ngâm hồi lâu tiểu khẩu cuối cùng cũng nhẹ mở.

-Người là ai, tại sao ta không hề hay biết là trong tông môn xuất hiện đệ tử Luyện Khí kì lại có thực lực dạo chơi nơi này?

Giọng nói mạnh mẽ chất vấn như vè bề ngoài của nàng.

-Sư cô quá lời rồi, tiểu chất là Trần Duyên đệ tử chân truyền của Phong Ma Sơn. Chỉ là tiểu trùng liễu mạng nhỏ tới chỗ nguy hiểm này hòng tìm kiếm chút tài nguyên tu luyện.

Trần Duyên vội vàng khiêm tốn nói.

-Thì ra là vậy sao?

Nàng nghiền ngẫm, mắt phượng bỗng nhiên sắc lạnh nhìn tới. Như thể áp lực nặng ngàn cân đang đè lấy, nàng không còn là nữ nhân trọng thương tới mức không thể cử động như hôm qua nữa, giờ đây đứng trước mặt hấn là đại tu sĩ Trúc Cơ kì mười phần không thể giả.

-Sư cô, xin nhớ tới ta đã không màng tính mạng cứu người từ chỗ chết mà tha cho tiểu chất một mạng, tiểu chất ngay lập tức rời đi sẽ không làm người vướng mắt.

Trần Duyên đỏ mặt lạnh, đứng dưới áp lực của nàng mặc dù không quá nặng nề nhưng hấn lại không dám làm điều ngu ngốc. Nếu như nàng là nữ nhân máu lạnh thì khẳng định sẽ không lưu tâm tới ơn cứu mạng vừa rồi mà ra tay diệt sát, chuyện "lấy oán báo ân" này cũng không quá hiếm hoi trong tu tiên giới.

Dù hấn mở miệng cầu xin nhưng nàng không hề lưu tâm, áp lực càng lúc càng đè nặng. Nhưng lần này lại khiến nàng không khỏi kinh ngạc, dù đã dùng áp lực lớn nhất để ép, nền đá dưới chân xuất hiện không ít dấu vết nứt nẻ như mạng nhện nhưng Trần Duyên sắc mặt không hề thay đổi. Như thể dù cả trời đất sập xuống hấn cũng kiên định đứng đó không hề suy suyển.

Giấu đi ánh mắt kì lạ, áp lực dần tiêu tán. Nàng như thể không có điều gì khác thường.

-Ta là Kiều Nguyệt Nguyệt, trước đây vốn là đệ tử Bình Địa Sơn trăm năm trước đột phá Trúc Cơ kì liền ra ngoài lập mật thất tiềm tu.

-Người đã là đệ tử chân truyền, bước chân vào Trúc Cơ là mười phần khẳng định, không cần quá câu nệ cứ gọi ta là sư tỉ là đủ.

Tính cách nàng bỗng nhiên biến đổi làm hấn không kịp trở tay, ngẩn đầu nhìn nữ nhân cao lớn, như thể không chú tâm quá nhiều nàng không hề cố gắng che giấu mà thoải mái dựa lưng vào vách đá mặc cho y phục không thể che lấp đi xuân quang trên người.

Trần Duyên không khỏi nuốt nước bọt dù cho cổ họng đã nóng rang, không ngờ nàng lại tiết lộ nhũ danh của mình. Đứng trước tình cảnh xấu hổ, trong lúc hấn không biết phải nói điều gì thì...

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Trị thương trá hình (suyết 18+)

- Nội thương của ti không nhẹ, sau này đành phải làm phiền sư đệ rồi.

Nàng bá đạo không lưu tâm tới hân.

Trần Duyên cũng không khỏi ngỡ ngàng, thì ra tất cả những gì hân làm đều không qua mắt được nữ nhân này. Nhưng càng không ngờ là nàng không hề nổi giận ra tay mà còn muốn hân tiếp tục trị thương cho mình.

Nửa tin nửa ngờ Trần Duyên về mặt không khỏi đề phòng từ từ tiến lại gần. Nguyệt Nguyệt thấy dáng vẻ nghiêm trọng của hân liền cười nhẹ, gương mặt thanh tú làm cho hân lần nữa không khỏi ngẩn ngơ.

Chưa đợi Trần Duyên lại gần nàng đã vurun mình về một mội, nằm sấp xuống thạch giường mắt phượng khẽ nhắm. Gọi là y phục nhưng lại không khác gì một tấm lụa mảnh mai không che đậy được ngọc thể lồi lõm của nàng. Kiểu đồn nhô cao khiến mảnh lụa kia muốn căng đứt như thể khiêu khích Trần Duyên.

Nhìn dáng vẻ mời gọi của nàng Trần Duyên không hề khách sáo, nhanh chóng lại gần. Vận chân khí, bàn tay to lớn của hân lại một lần nữa du ngoạn trên thân thể hoàn mỹ của nàng nhưng lần này lại cách một lớp đạo bào khiến hân không ngừng tiếc nuối. Có lần bạo gan tay heo xoa nắn kiểu đồn cứ không ngừng khiêu khích.

Bị tập kích bất ngờ Nguyệt Nguyệt giật nảy mình, quay đầu mắt phượng liếc nhìn khiến Trần Duyên âu lo, nhưng nàng cũng ôm ờ cho qua. Lại lần nữa Trần Duyên bóp nắn nhưng nữ nhân lại không nói gì làm hân kinh hãi, từ đó mỗi ngày đây là nơi được tận tình chăm sóc nhất, chỉ hai canh giờ chữa thương nhưng cả hai đã mồ hôi nhễ nhại.

Từng ngày phục vụ hương diễm khiến hân vô cùng kích thích nhưng đồng thời lại là một loại tra tấn tàn độc (là gì thì chắc các đạo hữu cũng đã biết hehehe).

Lấy lý do chưa đột phá Trúc Cơ kì Trần Duyên đào thêm cho bản thân mật thất gần đó, phóng Tù Không Phù ngăn chặn thần thức dò xét, gọi ra tam nữ. Ban ngày sống trong hương diễm nhưng cũng không khác gì cực hình, tiểu đệ bên dưới luôn khấn nguyện làm hân phải than khổ không thôi. Chỉ tội nghiệp tam nữ đáng thương phải nhiều ngày không ngừng giúp hân hạ hỏa.

Một ngày như mọi ngày Trần Duyên bắt đầu công việc khó khăn nhưng đáng mong đợi. Bỗng nhiên hân chợt nhận ra nữ nhân này trên người chỉ còn lại đạo bào mỏng manh, thân người cao lớn của nàng khi nằm xuống chỉ đủ để che đi một phần kiểu đồn nếu như cặp ngọc thô dài miên man kia không khép lại khẳng định rằng hạ thể của nàng đã phơi bày trước mắt hân.

Nuốt một ngụm nuốt bọt tay heo run run bắt đầu xoa nắn cặp ngọc thô thon dài tuyệt đẹp kia. Năng lực xoa bóp của hân không ngừng tăng lên từng ngày làm Nguyệt Nguyệt kinh hãi hưởng thụ, nhưng khi tay hân từ từ tiến lên thì cả người nàng chợt căng thẳng.

Trần Duyên cũng không bỏ qua biểu hiện của nàng sợ rằng sẽ chọc giận nữ nhân mãnh liệt này. Ngoài những lần nhẹ rung khi bàn tay hân mon chón thì không có gì khác lạ thường ngày khiến hân vững tin làm liều.

Lần đầu cùng kiểu đồn nàng tiếp xúc da thịt, làm hân mê mẩn không rời tay. Làn da màu đồng quyền rũ cũng kiểu đồn căng tròn khiến Trần Duyên không ngừng chơi đùa nhào nắn.

Nguyệt Nguyệt vừa hưởng thụ cảm giác tê rần cùng tia ấm áp do hân mang lại đồng thời ngượng ngùng cố gắng che giấu khuôn mặt vốn đỏ chót phía sau tay áo.

Nhưng nàng lại cảm nhận có điều gì không đúng, bàn tay của hân không ngừng tiến lùi về hạ thể của mình. Hoảng hốt nàng nhanh chóng bắt lấy tay hân lườm mắt nhìn rồi lại lắc đầu.

Biết đã tới giới hạn của nàng Trần Duyên cũng không gượng ép liền đổi hướng luồn tay vào trong đạo bào dọc theo lưng ong mà mon chón. Đôi bờ vai hơi mảnh khảnh được hân nhẹ nhàng xoa bóp, nữ nhân không ngần ngại mà rên lên từng cơn. Thời gian trôi qua nàng đã không còn ngượng ngùng trước mặt hân mà kiềm nén, những lần sung sướng tới mức nhẹ vận người hay không nề nang rên rỉ đã không còn xa lạ.

Đang hưởng thụ những gì Trần Duyên mang lại, hân nhẹ nhàng ní non vào tai nàng.

-Nguyệt Nguyệt nàng mau quay lại để ta giúp nàng trị thương.

Cách hân gọi nàng cũng đã thay đổi, có lần trêu đùa gọi nhũ danh của nàng nhưng nữ nhân này lại không hề khó chịu chỉ là có một điều kiện. Chỉ khi có hân cùng nàng Trần Duyên mới được gọi như vậy, đương nhiên hân kinh hãi nhận lời.

Vừa rồi nàng đã từ chối Trần Duyên lần này cũng không muốn khiến hân thất vọng, như tiểu miêu lười biếng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng ngồi dậy. Đạo bào quá chật chội không thể nào che được xuân quang phía trước, hai tiểu đậu hồng phấn dính trên cặp đại nhũ căng tròn lấp ló sau y phục, hạ thể được phô bày trước mắt hân khiến nữ nhân ngại ngùng ngọc thể khép chặt.

Không kịp chờ đợi Trần Duyên không đợi nàng nằm xuống nhanh chóng đi tới đằng sau luồn tay heo lên phía trước mà xoa nắn.

-Nàng cứ ngồi yên, để ta giúp nàng trị thương.

Nguyệt Nguyệt ngượng ngừng gật đầu, dù bản tính nàng bá đạo không sợ trời sợ đất nhưng cùng nam nhân ngồi tư thế nhạy cảm này làm nữ nhân nàng cũng không khỏi xấu hổ.

Thân thể vốn cao hai trượng lại ngồi trong lòng hắn, chỉ tính riêng cự nhũ đã cao ngang mặt. Tiểu phúc (bụng nhỏ) thon thả lại ẩn hiện những múi cơ nhưng không hề làm mất đi vẻ quyến rũ của nàng mà còn khiến dã tính của nữ nhân này được phát ra hết mức.

Thấy Trần Duyệt không hề câu nệ vuốt ve tiểu phúc khiến nàng mừng thầm nhưng cũng ngần ngại nghi vấn.

-Tiểu phúc của ta không khiến sư đệ thất vọng sao?

Thì ra nữ nhân này lo lắng tiểu phúc của nàng làm hắn mất hứng, làm nữ nhân thân thể không những mềm mại vô cốt, tiểu phúc cũng phải phẳng lì thon thả chứ không hề có cơ bắp như nàng, thảo nào mấy tháng nay Nguyệt Nguyệt nhất quyết chỉ nằm sấp xuống để hắn trị thương.

Hiểu ra vấn đề Trần Duyệt nhẹ cười hôn vào cổ nàng, tay heo mạnh bạo tiếp tục ve vuốt.

-Đương nhiên là không rồi, tiểu phúc của nàng không hề xấu xí. Ta rất say mê nữ nhân ngập tràn dã tính như nàng.

Lời hắn nói là sự thật, không hề giả dối. Nhìn nàng vẻ ngoài thật sự là nữ binh sĩ ngập tràn dã tính đồng thời giáp khái cũng không sao che chắn được cơ thể ngập tràn xuân sắc.

Lời hắn nói làm Nguyệt Nguyệt càng kinh hãi, vốn lo sợ ban nãy đã không còn, cả thân thể dựa sát vào người hắn. Ngọc thể không xương đè ép càng khiến Trần Duyệt mừng rỡ, hết xoa nắn eo thon rồi lại lên trên đùi cự nhũ.

Tiểu đầu được hắn không ngừng dùng ngón tay chà xát, ngọc thể run lên bần bật, tiếng thở bắt đầu nặng nhọc, gương mặt nàng đỏ bừng quay lại nhìn Trần Duyệt.

Tiểu khẩu vừa hé liền được Trần Duyệt bắt lấy, bất ngờ bị hắn tập kích Nguyệt Nguyệt vùng vẫy muốn thoát ra nhưng thần thông tu sĩ Trúc Cơ như thể tan biến, chỉ như nữ nhân giận dữ bị tình lang cố tình chơi xấu. Chỉ vùng vẫy hồi lâu cuối cùng nàng cũng bỏ cuộc mở ra tiểu khẩu để lưỡi hắn tiến vào càn quét.

Trị thương lần này đặc biệt kéo dài, mặt trời dần xuống núi thì cũng đã hoàn tất. Như thể vừa trải qua một trận đại chiến hai người mồ hôi đã ướt đầm. Nhìn thấy nữ nhân đạo bào mỏng manh đã dán sát vào người, không nỡ để nàng trong tình cảnh này hắn mạnh mẽ sạch tiền lại gần (chỉ là tội nghiệp thôi), giúp nàng cởi đạo bào. Nguyệt Nguyệt lúc này không khác gì tiểu cừu bị lão sói rình rập.

Cầm lấy miếng vải lau đi những giọt mồ hôi trên người, nữ nhân ngoài lờm Trần Duyệt mỗi khi hắn “vô tình” chạm nhẹ hạ thể nhưng cũng không hề ngăn cản.

Một tháng, hai tháng... rồi nửa năm cũng trôi qua, cuối cùng thương tích trên người nàng đã hồi phục chín phần. Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

-Tiểu sư đệ, ngươi muốn quay về tông môn sao?

Nhìn đáng vẻ mong chờ của nàng khiến hắn không nỡ rời đi.

-Đương nhiên là không, ta tới đây cốt là để tìm kiếm thiên tài địa bảo nhằm đột phá, không thể tay không trở về.

-Thì ra là vậy.

Tuy chỉ nhẹ nhàng nói ra nhưng không thể nào che giấu được tia kinh hi, thời gian qua không khác gì tình nhân chung sống cùng hắn khiến nàng không muốn rời bỏ.

Trần Duyệt thật sự không muốn quay về, một phần vì tông môn không hề kêu gọi, phần khác là vì hắn không muốn quay lại. Trước đây Trần Duyệt muốn rời khỏi đây là vì thực lực non kém, giờ đây có Nguyệt Nguyệt bên mình, nàng đã lẫn lộn ở đây gần trăm năm khẳng định hành trình lần này của hắn an toàn hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Xuyên Sơn Giáp

Khi biết tin Trần Duyệt muốn ra ngoài lịch luyện, Nguyệt Nguyệt liền đứng dậy không ngần ngại thoát đạo bào. Từ trong túi trữ vật lấy ra võ phục cùng

hộ giáp, mặc dù đẳng cấp rõ ràng không thể so sánh cùng hắc giáp trước kia nhưng cũng không tệ.

-Thì ra nàng có rất nhiều y phục, sao không nói ra từ đầu.

-Ta chỉ... chỉ là muốn sư đệ thuận tiện cho việc trị thương thôi.

Có đánh chết hắc cũng không tin, không đợi Trần Duyệt nhiều lời Nguyệt Nguyệt tóm lấy hắc phóng ra ngoài. Vô tú trừ vật, nàng phóng đại kiểm lên không trung.

Trong lúc Trần Duyệt còn ngỡ ngàng ngọc thủ tóm chặt lấy vai hắc phóng lên đại kiểm. Chân đạp pháp khí, lần đầu đứng trên pháp khí phi hành quả thật không dễ dàng, như thể đứng trên nhánh cây trời nổi bất định giữa đại hà, hắc không ngừng nghiêng ngã.

Đứng gần đó nữ nhân không e dè mà buông miệng cười lớn. Không biết là vô tình hay hữu ý nàng đã đứng sát bên, như kẻ sắp đuối nước bắt được thân cây, Trần Duyệt ôm chặt Nguyệt Nguyệt vào lòng cùng nàng đạp pháp kiểm phi hành như đôi thần tiên quyến lữ.

Phi hành hơn nửa ngày, bên dưới là một vùng căn cỏi, khắp nơi chỉ toàn là sỏi đá. Nhìn qua tên tiểu tử bám như sam kia tay heo không hề khách sao chiếm tiện nghi của mình, nữ nhân hờn dỗi.

-Sư đệ ôm ta đủ lâu rồi chứ?

Nghe tiếng nàng chất vấn Trần Duyệt không hề nể mặt tay heo càng siết chặt.

Nàng cũng không lạ gì tính cách vô sỉ của hắc, không hề cảnh báo một chỉ điểm ngay mi tâm. Trần Duyệt đáng thương đang mê say trong hương diễm không ngờ lại rơi ra khỏi pháp kiểm, từ độ cao trăm thước rơi thẳng xuống mặt đất.

Nơi hắc rơi xuống đã nhẹ nhàng tạo trên mặt đất hố sâu hơn hai trượng, do tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp nhục thân được trui rèn không gây ra thương tích gì quá nghiêm trọng nhưng không hẳn là không đau đớn.

Từ hố sâu Trần Duyệt vươn người bước ra, phải đi lóp đất đá bám trên người nét mặt nghi vấn nhìn nữ nhân không hề che giấu vẻ hả hê nhìn xuống.

-Tiểu sư đệ, không phải đệ nói rằng muốn lịch luyện sao? Kẻ làm sư tử như ta sao có thể khiến đệ thất vọng.

-Bên trong ngọn đại sơn kia có một tiểu hang động của Xuyên Sơn Giáp, dù chỉ là yêu thú Bính đẳng nhưng da dày thịt béo không dễ dàng triệt hạ.

Nàng ngọc thủ chỉ tới đại sơn đá nhọn lồm chồm.

-Ta không ngờ nàng là kẻ tàn nhẫn, không chừng ta liền ngã xuống trong miệng yêu thú.

-Nếu như sư đệ ngã xuống thì ti đành phải tìm nam nhân khác giúp ta xoa bóp trị thương thôi.

Đe dọa, đây đúng là trần trụi đe dọa. Trần Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi phóng người rời đi.

Nhìn thấy bóng người đã khuất dần sau khe núi Nguyệt Nguyệt mắt phượng nhấp nháy, ngón tay gõ từng nhịp.

-Tiểu sư đệ à, muốn trở thành nam nhân của ta đệ còn phải mạnh hơn nữa.

Nàng nở nụ cười tinh quái không chế pháp khí từ xa bám theo.

Bên dưới găng núi hàng ngàn mũi đá lồm chồm như thạch giáo hướng thẳng trời cao. Khác với vẻ tĩnh lặng thường ngày, một người một thú đang không ngừng giao chiến khiến một vùng vốn tràn ngập thạch giáo đột nhiên bị san phẳng.

Sau ba ngày ba đêm cuối cùng Trần Duyệt đã thành công dồn Xuyên Sơn Giáp vào chân tường. Không còn cách nào khác, yêu thú hình dạng nửa giống đại thử nửa giống tê tê này không có bản lĩnh gì khác ngoài đào mạng. Ba ngày qua không biết hắc đã xuyết bị tập kích bao nhiêu lần, nếu không có Tiểu Mập Mập cảm nhận mãi tiếp biết nơi yêu thú này chôn giấu cơ thể dưới lòng đất thì không chừng mạng hắc đã ô hô ai tai.

Nhìn yêu thú to lớn không khác đại ngư bị Phệ Huyết Trùng bao vây Trần Duyệt không khỏi hưng phấn, sau ba ngày như muốn lật ngọn đại sơn này mấy lần cuối cùng Xuyên Sơn Giáp mới không còn chỗ ẩn nấp. Nhưng niềm vui sướng chưa được bao lâu thì rắc rối mới đã tới, dù là Lục Đường Lang đại đao có khả năng chém gãy pháp khí cấp 1 Giáp đẳng một cách dễ dàng không ngờ lại không hề để lại một chút vết xước nhỏ trên lớp vảy chồng chất kia.

-Còn không mau nhắm vào đốt xương sườn thứ ba của Xuyên Sơn Giáp.

Trong lúc còn đang lay hoay tiếng hét quen thuộc lại vang lên trong não hải. Không cần nghĩ cũng biết là lão gia hỏa biệt tâm suốt thời gian qua.

Trong đầu đã có chủ ý, Trần Duyệt ngừng tay lùi bước dần biến mất giữa trùng vân dày đặc. Hắc không khác gì lão tăng tọa thiền, không một tiếng động mặc cho hàng vạn Phệ Huyết Trùng vỗ cánh xung quanh.

Tiểu Mập Mập hiểu ý, đây là lúc bản lĩnh thật sự của Tinh Thần Trùng hiện hữu rõ ràng nhất. Phóng ra thần thức, sau khi vận Thần Không Vạn Trùng

hắn cùng Tiểu Mập Mập tinh thần đã đồng nhất, khổng chế Phệ Huyết Trùng liền dễ như trở bàn tay.

Xuyên Giáp Thủ đang điên loạn diệt sát linh trùng, hơn ba ngày ba đêm bị kẻ lạ mặt làm phiền, ngay cả nơi cư trú cũng vì hắn mà bị đào lên vài lần dù là kẻ tử bi bác ái cũng khó lòng nhẫn nhịn.

Nhưng yêu thú đáng thương kia sao biết được mặc dù đang điên cuồng tàn sát thì bản thân bất giác tiến lại gần nơi mà tử thần lặng thầm chờ đợi. Tiểu Mập Mập cố ý không chế trường giết chóc di chuyển tới nơi đây, điều gì tiếp theo thì ai cũng có thể đoán được.

Mặc cho Xuyên Sơn Giáp điên cuồng giết chóc càng lúc càng gần, Trần Duyệt vẫn không hề động dung. Hắn hiểu rất rõ cơ hội chỉ có một lần duy nhất, nếu thất bại yêu thú liền trở nên cảnh giác hơn, việc đánh bại hắn không dễ dàng.

Chỉ còn cách hai bước chân, Trần Duyệt mất kiểm mở rộng, từ sau hắc vân trùng mũi kiếm dài gần một thước bất ngờ suất hiện. Nhanh như chớp, chuẩn xác nhắm thẳng xương sườn đâm tới.

Đang vồ lấy linh trùng Xuyên Sơn Giáp làm sao có kịp thời trở mình, mũi kiếm mỏng manh đã xuyên từ lồng ngực lên thẳng đầu lâu. Ngay tức khắc sinh mạng vốn cuộn cuộn không dứt liền kết thúc.

-Hừ nguoi làm ta quá hao binh tổn tướng rồi.

Hắn hừ lạnh nhìn tới đàn Phệ Huyết Trùng vốn tổn hao nay càng hao tổn trầm trọng, đã hơn một năm từ khi Trần Duyệt rời khỏi tông môn. Số lượng linh trùng không còn nhiều, đã không còn đủ để sử dụng tiêu hao chiến như trước.

Sau khi xử lý thi thể yêu thú Trần Duyệt nhìn lên không trung, Nguyệt Nguyệt mỉm cười quyến rũ khổng chế pháp kiếm hạ xuống.

-Hi hi sư ti có thể khẳng định sư đệ là một trong những kẻ có thực lực khủng bố nhất trong số đệ tử Luyện Khí kì từ trước tới nay của Ma Kiếm Tông.

-Thậm chí nếu số linh trùng kia đồng thời đột phá Át đẳng có khả năng giúp đệ ngang bằng tu sĩ Trúc Cơ sơ kì.

Nàng không tiếc lời khen tặng nhưng điều đó cũng không phải là nói quá, tu sĩ Luyện Khí kì diệt sát yêu thú cấp hai hơn ngàn năm qua chưa hề có trong tông môn.

Được mỹ nhân khen ngợi cũng là một sự hưởng thụ không nhỏ, nhưng Trần Duyệt đâu phải dễ dàng bỏ qua chuyện ban này. Nữ nhân này dám lấy nam nhân khác trêu đùa hắn, không phải là kẻ dễ giải, mắt heo không ngừng nhìn ngắm thân thể mỹ cảm của nàng không nói không rằng phóng người lên pháp kiếm ôm lấy mỹ nhân vào lòng.

Bị hắn đột nhiên tập kích Nguyệt Nguyệt không hề phản cảm, gần gũi hắn đã là thói quen thường ngày khiến nàng không cảm thấy quá kì quặc. Mặc cho hắn không ngừng ve vuốt, nàng khổng chế pháp kiếm quay trở về.

Những ngày sau đó Trần Duyệt quyết định đào một mật thất cực kì rộng lớn hòng phục hồi đàn Phệ Huyết Trùng đang thiếu hụt nhanh chóng kia. Nhưng kì lạ là số trứng sinh ra thấp tới mức khó hiểu, thường ngày mỗi linh trùng đều sinh ra hàng trăm trứng sức sống mãnh liệt nhưng giờ đây mười không được một. Thậm chí chúng không thêm giao phối càng khiến hắn đau đầu.

-Phệ Huyết Trùng ơi là Phệ Huyết Trùng, chủ nhân của các người là soái ca tình trường không nữ nhân nào có thể chống cự. Các nguoi là ta linh trùng sao không có chút khí khái nam nhân.

Trần Duyệt không ngừng khuyên nhủ, Phệ Huyết Trùng có thể nói là một nữ thực lực nếu không có chúng không biết hắn đã phải nằm xuống bao nhiêu lần.

Cầm lấy thi thể đại thú (thỏ là thỏ đúng không??) ném tới, ngay lập tức một chút cặn bã đều không còn. Khẩu vị của chúng ngày càng lợi hại, dường như chỉ yêu thú cấp hai mới khiến linh trùng của Trần Duyệt cảm thấy hứng thú. Điều đó khiến hằng ngàn thi thể hắn cho vào túi trữ vật lần trước trở thành phế thải, bán cũng không đủ lọt vào mắt hắn, để lại cũng chỉ chiếm diện tích túi trữ vật.

Đã ba tháng từ khi chiến đấu cùng Xuyên Sơn Giáp, hắn chỉ hạ thêm hai yêu thú cấp hai Bính đẳng. Đương nhiên tất cả chiến lợi phẩm đều rơi vào những tiểu hầu không đáy dưới kia, Tứ Trùng cũng góp công không ít trong việc giúp hắn trắng tay rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Loa Trùng Ốc

Cuối cùng một ngày kinh hi cũng đã tới, linh trùng đẳng đã nở, Phệ Huyết Trùng mới trào đời không ngờ đã là linh trùng Đỉnh đẳng. Chính Trần Duyệt cũng không ngờ, chỉ có thể lí giải rằng phụ mẫu của chúng đều là linh trùng Át đẳng ngày ngày thôn phệ huyết nhục yêu thú cấp hai.

Nhìn bày Phệ Huyết Trùng chưa kịp mở mắt thậm chí xuất hiện cá biệt sắp đột phá Át đẳng khiến hắn không ngấm được miệng. Dù số lượng không bằng năm thành trước kia nhưng chỉ nhìn vào thực lực thì đã mạnh hơn không ít.

Trong lúc hắn không ngừng nâng niu chúng linh trùng Chu Lão lại đột ngột hiện ra.

-Gần đây sao ta không thấy Chu Lão nhân gia người, có phải vấn đề gì sao?

Lão dùng cặp mắt khinh thường nhìn hắn như thể muốn nói:

-Hừ tiểu tử ngươi chỉ biết du hí cùng nữ nhân giờ đây cũng biết lo nghĩ cho ta.

Dù khinh thường ra mặt nhưng lão cũng nhàm chán la mắng tên tiểu tử vô liêm sỉ này.

-Tiểu tử ngươi không phải luôn ao ước có pháp bảo sao? Mộc Tâm nguyên tố kia bên trong ngươi đã mọc râu lên rồi.

Lời nói của lão khiến hắn ngỡ ngàng, pháp bảo là thứ mà không ai không thèm khát. Hắn cũng không ngoại lệ, nhưng điều kiện làm ra pháp bảo quá khắt khe. Không nói tới tài liệu hiếm có thì mỗi pháp bảo đều có phương pháp chế tác riêng không phải dễ dàng có được.

-Những thứ đó tiểu tử ngươi không cần lo nghĩ, điều bạn tâm lúc này là ngươi đã có chủ ý sử dụng pháp bảo nào.

Chu lão điểm đúng mối lo âu của Trần Duyên, hắn ngoài nhục thể mạnh mẽ ra thì cũng chỉ có không trùng thuật mạnh mẽ. Ban đầu Trần Duyên còn ôm ý nghĩ sẽ rèn ra một bộ khải giáp nhưng hắn ngay lập tức dẹp bỏ.

Mộc hệ pháp khí rất đặc biệt, nếu hòa giáp đốt cháy kẻ thù tăng cường huyết chí, kim giáp sắc bén tốc độ khó ai bì kịp, thổ giáp trầm trọng vô kiên bất toại thì thủy giáp cùng mộc giáp chỉ mang tính phụ trợ hay trị thương, thứ mà hắn không cần tới nhất.

Thấy vẻ mặt chằm tư của hắn Chu lão liền kiến nghị.

-Lão phu có một thứ vô cùng thích hợp với ngươi nhưng chỉ có điều...

Nghe tới đây Trần Duyên liền nhìn chằm chằm về phía Chu lão, thân là tu sĩ Nguyên Anh kì lão khẳng định có cách nhìn hết sức tinh tường.

Thấy hắn vẻ chăm chú lão tiếp tục.

-Chỉ có điều đây là pháp bảo phụ trợ, bản thân không hề có lực công kích.

Trần Duyên không nén được tia thất vọng, hắn từ bỏ Mộc giáp cũng vì điều này. Không phải hắn khinh thường khả năng phụ trợ, nhưng mộc hệ hữu ích nhất là trị thương thứ mà nhục thể hắn không cần nhiều.

-Lão phu không hề nói thần thông của pháp bảo là trị thương mà chính là chúng.

Lão nhẹ hương đàn Phệ Huyết Trùng chi tay.

Trần Duyên hứng thú nhìn lão.

-Pháp bảo này tên là Loa Trùng Ốc, pháp bảo trấn môn của Tuyệt Độc Môn. Chỉ có môn chủ mới biết được bí mật rèn đúc nên nó.

Giữa hư không làn khói mờ ảo tạo thành hình tòa tiểu thành chóp nhọn, hình xoắn ốc, xung quanh là hàng ngàn hàng vạn lỗ nhỏ có quy luật.

-Tuyệt Độc Môn?

Trần Duyên không khỏi nghi vấn, trước đây hắn chưa hề nghe qua.

-Hừ tiểu tử ngươi không hay biết cũng là chuyện thường tình, dù sao Tuyệt Độc Môn cũng chỉ là tiểu môn phái thời thượng cổ.

-Lẽ ra có thể lách qua khe hẹp mà tồn tại, nhưng môn chủ đời thứ mười của bọn chúng lại tìm được một thứ phỏng tay.

Lão liếc nhìn loa thành mà không khỏi cảm khái.

-Chính là thứ này đã khiến Tuyệt Độc Môn rơi vào tuyệt cảnh.

Trần Duyên không khỏi kinh nghi, thượng cổ chính là thời kì hưng thịnh nhất của tu sĩ. Đó là lúc lục địa này vừa bị chia tách từ đại lục, không nguy hiểm rình rập, thiên tài địa bảo còn phong phú. Vật khiến chúng tu sĩ không ngại đổ máu giành giật khẳng định không đơn giản.

-Thứ này ta cũng chỉ vô tình tìm thấy trong tàn tích rất xa xưa không rõ cụ thể. Chỉ biết Tuyệt Độc Môn vốn là tông môn dùng cổ độc, đây là thứ bọn tu sĩ kia nuôi dưỡng chúng.

Thì ra cả Chu Lão cũng không tường tận thứ này, điều đó cũng khiến Trần Duyên không khỏi chần chừ. Kẻ nào cũng biết rằng pháp bảo tốt nhất chỉ cần

rèn đúc một lần, cần rất nhiều thời gian bồi dưỡng mới khiến chúng phát huy mười thành uy lực.

Tài liệu rèn đúc pháp bảo đều rất hiếm thấy, nhất là Mộc Tâm nguyên tố trong tay hắn lại là cực phẩm trong cực phẩm, nếu như mất đi khó lòng kiếm lại được.

Làm sao Chu lão không rõ ý định trong đầu của hắn, lão không nhiều lời, những gì cần nói đều đã nói ra, còn lại chỉ đành phụ thuộc nơi hắn.

Sau hồi lâu đắn đo suy nghĩ Trần Duyệt cũng đã quyết tâm.

-Chu lão, ta muốn pháp bảo kia.

Hắn quả quyết, không chút nào hối hận. Muốn những thứ kẻ khác không có thì phải làm những thứ kẻ khác không dám làm. Có pháp bảo càng sớm đồng nghĩa thực lực càng sớm tăng trưởng, đồng thời đây dù sao cũng là pháp bảo có từ thời thượng cổ khiến không ít kẻ phải đổ máu.

-Hahaha tiểu tử nguoi quả thật là kẻ điên, dám lấy bảo vật Mộc Tâm ra đánh cược.

-Rất hợp ý ta, khẳng định thứ khiến ta cùng hơn năm tên tu sĩ Nguyên Anh kì phải tổn hao không ít tâm huyết tìm thấy này không để nguoi thất vọng.

Lão cực kì cao hứng, từ khi tìm được thứ này bản thân lão mặc dù rất hiểu kì nhưng không hề muốn lấy bản thân thử nghiệm, dù sao pháp bảo bốn mạng theo vài ngàn năm khiến lão không nở từ bỏ.

Hữu thủ đẩy nhẹ, chương án kì lạ mang theo nguồn tin tức khổng lồ xâm nhập Trần Duyệt não hải. Một tòa thành to lớn, hắn không khác gì ruồi muỗi khi đứng trước vẻ hùng vĩ của tòa đại thành này. Xung quanh là hàng vạn linh trùng lớn nhỏ không thể nào đếm xuể, cổng trên lưng là những kẻ y phục quái dị không ngừng trực chỉ đại thành bay đi.

Choáng ngợp trước khung cảnh khủng bố này, nhưng thứ càng làm Trần Duyệt kinh ngạc không dứt là kẻ đang ngồi trên kim tọa. Đại thành hình xoắn ốc nhon thẳng lên bầu trời mà nam nhân lại ngồi trên đỉnh đại thành. Những kẻ phía dưới gào thét thứ ngôn ngữ kì lạ như thể triều bái.

Đột nhiên khung cảnh trước mặt hắn biến mất, nhận ra xung quanh đã trở lại như ban đầu Trần Duyệt mới kịp hoàn hồn.

-Cảnh tượng kì lạ kia chẳng lẽ chỉ là ảo giác.

Ngay lập tức Trần Duyệt bác bỏ ý nghĩ vừa rồi, cảnh tượng chân thực tới mức hắn có thể ngửi được hương vị cây cỏ, nghe được tiếng gió thổi, cảm nhận được không khí hào hùng khấn trương nơi đây.

Những thứ không nghĩ ra thì cũng không suy nghĩ nhiều, để lại truyền tin phù cho Nguyệt Nguyệt, Trần Duyệt phong bế mật thất.

Viên đá lớn hơn nắm tay này cũng đủ làm ra nhẵn trư vật khiến hắn không khỏi kinh hãi.

Ngồi xuống bồ đoàn, hữu thủ đặt trên đan điền hồi lâu Mộc Tâm vốn nằm yên trong người hắn bấy lâu nay hiện ra. Nhận thấy khí tức của bản thân cùng Mộc Tâm đã gần như tương đồng khiến hắn không khỏi hài lòng. Thời gian qua dùng chân khí tinh thuần không ngừng xâm nhập cuối cùng thời điểm này cũng đã tới.

Song thủ như thể múa may quay cuồng, hồi lâu sau nhiều lần thất bại, cuối cùng thủ ấn cũng đã thành công. Ấn chú mà hình thái Loa Trùng Ốc xâm nhập Mộc Tâm, không bỏ qua cơ hội. Vạn Hóa Mộc Quyết nhục thân mộc nguyên khí tăng mức ra khắp mật thất rồi từ từ tiến vào Mộc Tâm.

Ngày nối ngày, tháng nối tháng, gần một năm tròn cuối cùng hắn đã bước đầu thành công. Tòa tiểu ốc lớn hơn nắm tay trôi lơ lửng trước mặt, giống như Tiểu Mập Mạp, Trần Duyệt cảm nhận được như thể giữa hắn và tòa tiểu ốc kia có mối liên hệ huyết nhục.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ngưng luyện Loa Trùng Ốc

Không thể nhìn về bề ngoài mà coi thường, Trần Duyệt cảm nhận được không gian bên trong quả thật không nhỏ, dù chứa gấp mười lần số Phệ Huyết Trùng cũng không hề hạn hẹp. Hắn cảm nhận như thể bản thân là chúa tể không gian này, bên trong tất cả đều bị hắn chi phối.

-Cuối cùng ta cũng đã hiểu tại sao những tên kia lại thèm khát thứ này như vậy, chỉ cần tu sĩ có thần thức cùng thiên tài địa bảo cũng đủ tạo ra một tiểu không gian riêng cho mình. Nhưng không gian này còn có thể lớn hơn nếu như ta tập trung bồi dưỡng.

Khi hắn còn trong kinh hi Chu lão lại gọi lên một gáo nước lạnh.

-Hừ tiểu tử nguoi không nên quá vội mừng, không gian này tuy hữu dụng nhưng lại có nhược điểm chí mạng, đây là không gian vừa mới hình thành vốn

không ổn định, nếu như người để vào quá nhiều linh trùng, không những đẩy chúng vào chỗ chết đồng thời pháp bảo bản mệnh có khả năng nát tan, nhẹ nhất cũng là trọng thương khó lành.

Nghe tới đây sắc mặt hắn đen lại.

-Như vậy không phải ta đang phạm không gian bên trong này sao?

Làm sao Trần Duyên có thể không gấp rút, Loa Trùng Ốc giờ đây đã là pháp bảo bản mạng. Nếu như pháp bảo này không thể toàn lực sử dụng khác nào thực lực của hắn bị kiềm hãm.

-Tiểu tử ngươi không cần quá bận tâm, không phải là không có cách giải quyết.

-Chỉ cần để trong người dùng chân khí không ngừng săn sóc sau một thời gian không gian bên trong sẽ dần ổn định lại.

Nghe tới đây hắn liền thở phào.

-Chu lão nói ta cũng tạm an tâm, thứ này cần thời gian bao lâu để ổn định trở lại.

-Chắc khoảng vài vạn năm gì đó.

Trần Duyên lúc này thật sự muốn nổi giận, chính hắn cũng không tin vào tai mình.

-Vài vạn năm, lão nhân gia người nghĩ ta sống được vài vạn năm chỉ để chờ đợi thứ này sao?

Thấy hắn thật sự nổi giận khiến lão thật sự hà hê.

-Chỉ là mấy vạn năm không phải sao? Có lực đại nào không mất vạn vạn năm mới dần ổn định, ngươi chỉ mất mấy vạn năm đã lớn to rồi.

Nghe vẻ cười đùa thân quen thuộc của lão làm hắn chợt nhớ ra.

-Chẳng lẽ Chu lão ngài có cách.

-Đương nhiên, khi xưa lão phu có không ít hảo hữu là Luyện Khí Sư, dù không đi theo con đường chú tạo nhưng những thứ này đối với ta quá dễ dàng. Chỉ cần có Không Gian Thạch là được, càng nhiều càng tốt.

Lão không hề giấu về đắc ý.

-Hi hi ta biết là có thể trong cây người mà.

Nhìn vẻ vuốt mông ngựa của hắn khiến lão không khỏi càng đắc ý.

Nhưng lúc này Trần Duyên vừa chợt nhận ra hắn thiếu một thứ rất quan trọng, Không Gian Thạch. Tài liệu không thể thiếu khi làm ra nhẫn hay túi trữ vật. Liền đem nghi vấn ra hỏi ý kiến Chu Lão, dù sao thứ này cũng không dễ dàng kiếm được, Không Gian Thạch là một trong những thứ tông môn kiểm soát rất chặt chẽ chỉ sao linh thạch.

-Hừ không phải ở Dạ Thành ta đã bảo ngươi mua một viên Hắc Thiết Thạch sao, còn không mau lấy ra.

Lúc này Trần Duyên mới chợt nhận ra hắn gần như đã quên sự tồn tại của viên đá tầm thường kia. Lấy ra Hắc Thiết Thạch vốn bị phủ bụi đã lâu, Chu lão phát tay lỏp đen bám bên ngoài liền bay mất chỉ còn lại Không Gian Thạch có màu huyền ảo đặc trưng.

-Như vậy đã đủ sao?

Trần Duyên nghi vấn.

-Hừ chỉ vừa đủ nhét kẻ răng, tương lai ngươi tốt nhất là chuẩn bị càng nhiều hơn nữa, ta nói trước thứ này không phải dễ tìm.

Nghe tới đây lại một lần nữa khiến Trần Duyên đau đầu. Xung quanh hắn toàn là thứ ngón tinh thạch, từ Hóa Mộc Quyết tới bọn linh trùng tham ăn giờ đây lại có thêm pháp bảo bản mạng càng khiến hắn lo âu.

Cầm Không Gian Thạch đưa tới, Chu Lão đón lấy ném lên không trung. Đột nhiên tiểu thạch vốn chỉ nhỏ như nắm tay như một viên hàn băng gặp nhiệt độ cao dần tan chảy. Từng dòng ánh sáng lạ lừng theo tay lão dần dạt dần xâm nhập Loa Trùng Ốc.

Qua nửa canh giờ cuối cùng Chu Lão cũng dừng tay.

-Tiểu tử ngươi nhìn rõ chứ?

Lão liếc qua Trần Duyên gần đó.

-Nếu như đã rõ thì sau này những chuyện như vậy đừng làm phiền tới lão phu.

Chưa kịp nghỉ vấn thì Chu Lão ném một quyển hắc thư dày cộp tới rồi xoay người biến mất.

-Hừ, sơ cấp Luyện Khí Sư.

Cầm quyển hắc thư trong tay không khỏi khiến Trần Duyệt nghi ngờ, ngoài trừ việc thứ này xuất từ tay của lão quái Kim Đan kì tu sĩ ra thì không khác gì những cuốn công pháp đôm bày bán đầy ngoài đường. Nhất là dòng chữ được viết như thể sợ kẻ khác không nhận ra “đảm bảo trong một tháng sẽ xuất sư”.

Nhìn tới đây Trần Duyệt đã không đủ kiên nhẫn tiếp tục, hần ném vào trong túi trữ vật, lấy ra Loa Trùng Ốc ngấm ngấm.

Nóng lòng thử nghiệm, nhưng không thể mạo hiểm, hần không chế mùi Phệ Huyết Trùng tiến tới. Kì diệu là bản thân linh trùng đã to lớn hơn Loa Trùng Ốc nhưng khi bay lại gần thì bỗng nhiên thu nhỏ lại chui lọt vào bên trong.

Chia ra mùi lỏi vào, không gian bên trong ban đầu vốn loạn lưu, khắp nơi đều là những vết nứt không gian kì bí lúc này đã được Chu Lão gia cố dần dần ổn định trở lại.

Đúng lúc này Trần Duyệt cảm nhận được Phệ Linh Trùng trở nên hưng phấn như thể lạc vào trốn thần tiên. Tiếng rít rào vui sướng, song vĩ khôn ngừng vỗ mạnh, hưng phấn không thể đứng yên.

-Kì lạ, trước đây chúng chỉ như vậy khi gặp huyết nhục yêu thích, rõ ràng bên trong ta chưa hề để bất cứ thứ gì.

Chưa khẳng định được điều gì, Trần Duyệt quyết định yên lặng kiên nhẫn xem diễn biến. Sau ba ngày Phệ Huyết Trùng đã dần bình ổn, chúng yên lặng không chút cử động hấp thu từng dòng không khí kì lạ vào cơ thể.

-Không ngờ lũ linh trùng thường ngày khó mà yên ổn này lại có thể không chút cử động như vậy.

Hần cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng đành suy đoán ắt hẳn là do công dụng của của tòa tiểu ốc này. Nhận thấy không có bất kì nguy hiểm Trần Duyệt quyết định để đàn Phệ Huyết Trùng đói nơi trú ngụ.

Bước ra khỏi mật thất, Trần Duyệt không thể chờ đợi gặp lại nữ nhân cao lớn nhưng đầy nóng bỏng kia. Nhưng sự thật lại khiến hần thất vọng, nhận được truyền tin phù từ ngoài bay vào.

-Sư tỉ phải đi trước, với thực lực của sư đệ nếu như không tiến vào quá sâu ắt hẳn sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

-Mười năm nữa hẹn gặp lại ở Ma Kiếm Tông, hi vọng lúc đó sư đệ đừng để ta bỏ lại quá xa.

Nhìn thấy mười năm không khỏi làm Trần Duyệt thất vọng, hần rất nóng lòng cùng nàng du sơn ngoạn thủy, nhưng mười năm ước hẹn càng khiến Trần Duyệt không khỏi mong chờ.

-Mười năm sau ta sẽ khiến nàng trở thành ta nữ nhân.

Hần siết chặt tay. Bước ra hang động, Trần Duyệt nhận thấy bản thân đã ở nơi đây đủ lâu. Còn mục đích ban đầu khiến hần rời đi vẫn chưa thực hiện.

Lao người qua những rừng cây, Trần Duyệt rời đi khỏi địa phận yêu thú cấp hai, trở lại ngoài rìa Hắc Lâm rừng rậm. Cố gắng len lỏi qua những khe đá nhỏ hẹp, nếu tính ý ai cũng sẽ nhận ra đây chính là nơi đầu tiên hần gặp gỡ tiểu nô bảo bối Hạ Thảo.

Nàng lúc này đã là nữ nhân của Trần Duyệt, hần không thể nào làm ngơ trước huyết thù của tiểu đẳng phụ. Lực lợi trong kí ức, trước đây hần đã từng tra hỏi tên thư sinh Ninh Hạ kia. Sau nhiều ngày lục lọi trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh cuối cùng hần cũng đã tìm được điều mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thâm nhập Độc Long Trại

Trong một vùng rộng lớn, năm ngọn đồi tương đối đều nhau tạo thành một hình thù như một bàn tay. Dù là trong lục địa to lớn này đây cũng là điều hiếm thấy.

Được bốn bề rừng núi che chở, lộ ra bên trong là tiểu sơn trại quy mô hơn trăm người. Bên trên đại môn còn sơn son thiếp vàng ghi rõ Ngũ Linh Sơn, bên dưới là hàng chục tên tu sĩ không ngừng la hét, cầm lấy bầu rượu không ngừng đổ vào miệng.

-Hahaha các ngươi đúng là gà chết, không có được phong phạm của thiết huyết nam nhân như ta. Chỉ mới hai bầu rượu đã không kẻ nào đứng nổi.

Đại hán cao lớn, tóc tai rối bời, mặt đã đỏ lên, ném bình rượu xuống đất vỡ tan ngược mặt lên cười lớn không ngớt. Trong lúc cao hứng hán bỗng nhiên phát hiện thứ gì đó không ổn, đồng bạn khi này đột nhiên ngã xuống mà hán cho là tửu lượng kém cỏi từ người chúng lại có máu chảy ra.

Không tin vào mắt mình, cố xoa đôi mắt vốn đã nhòa dần vì con say thì trước mặt xuất hiện nam nhân hắc bào mỉm cười đứng đó. Không kịp hét lớn báo hiệu thiếu niên kia đã xông tới hữu thủ nhắm ngay ngực trái trực chỉ đâm tới.

-Người muốn báo động sao?

Trần Duyên nhếch môi, ban đầu vốn định để lại tên này moi lấy thông tin tên Độc Nhãn Long kia nhưng không ngờ hán lại không biết điều khiến Trần Duyên phải ra tay triệt hạ.

Nhìn trên mặt đất hơn hai mươi tên chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng hai, tầng ba đã không còn hơi thở, máu tràn lê láng như thể dự báo thảm cảnh sắp tới của nơi đây.

Bỏ qua dự tính tra hỏi, triệu ra Loa Trùng Ốc. Tiểu ốc trôi nổi trên đỉnh đầu Trần Duyên khổng chế Phệ Huyết Trùng không ngừng tràn ra.

Son trại hơn trăm người nhưng hơn nữa trong số đó là thường dân, nhìn những nữ nhân yếu đuối kia không cần phải nghĩ hán cũng đoán được số phận các nàng không khác gì Hạ Thảo trước kia.

Tiểu nữ phụ xuất hiện, bỗng nhiên nhận ra nơi quen thuộc khiến nàng hốt hoảng. Trần Duyên ôm lấy tiểu nô đang lo sợ thì thầm.

-Tiểu nô của ta không cần phải sợ, chủ nhân của nàng không phải đã tới đây trả thù cho nàng sao.

Không ngờ Trần Duyên còn nhớ tới lời cầu xin trước kia của mình, Hạ Thảo không kiềm được vui mừng ôm chầm lấy hán.

-Thiếp đội ơn chủ nhân, tiểu nô không ngờ chàng còn...

-Hahaha nàng đã là người của ta, huyết thù của nàng phải do ta gánh lấy.

Hán cười lớn. Hữu thủ rắn chắc ôm chiếc eo mềm mại như rắn nước của đấng phụ, cùng nàng như thể đôi lứa tình nồng dạo chơi. Nhưng khác biệt là con đường lúc này đã trải đầy máu.

-Các người là... Người không phải là đệ nhất phu nhân của trại chủ sao, con tiện tì này không ngờ người lại...

Phía trước hơn mười tu sĩ chắn trước mặt, động tĩnh quá lớn. Bọn chúng không ngờ có kẻ tìm thấy nơi ẩn giấu vô cùng cẩn mật này, thậm chí còn lách qua được những chạm bẫy dày đặc xung quanh.

Bọn chúng nghĩ không sai, Ngũ Linh Sơn vốn trời sinh thần bí. Còn được Hắc Lâm rừng rậm vây kín nếu không phải những tên trước khi chết sợ hãi tiết lộ Trần Duyên cũng không dễ dàng tìm được nơi đây.

Tên đạo sĩ già nua kia chưa dứt câu thì một Phệ Linh Trùng nhanh như chớp lao xuống cắt lấy đầu lâu của lão lên không trung. Cảnh tượng linh trùng nhấm nháp đầu người khiến những tên đằng sau run người sợ hãi.

-Hừ kẻ dám nhục mạ nữ nhân của ta. “CHẾT”.

Lời hán nói như thể kim ngôn ngọc khẩu không kẻ nào dám phản bác.

-Các người dám sát hại toàn gia của nàng, giết không tha.

-Không không ta chỉ mới gia nhập, ta không có không có.

Đứng trước lời tuyên từ tội của hán, không ít kẻ hét lớn. Đứng trước tử vong bọn chúng cuối cùng đã bộc lộ bản chất, không ngừng kể tội đồng bạn, chỉ đích danh những kẻ gây ra huyết án năm xưa.

-Tiểu nô của ta, nàng muốn xử tội đám người kia ra sao?

Nhìn thấy vẻ yêu chiều của hán dành cho nữ nhân này bọn chúng cũng đủ hiểu mạng sống của bản thân tùy vào chủ ý của nàng.

-Cầu xin phụ... không cô nương tha chúng tiểu nhân một con đường sống, chúng ta ở nhà còn mẹ già con thơ không ai nương tựa. Chúng tiểu nhân liền dâng lên tích trữ bao lâu nay, chỉ cần giữ được tính mạng.

Chúng tu sĩ quý xuống van nài không dứt. Nhưng nữ phụ kia không hề để trong mắt, nàng chỉ chủ ý chà sát thân thể mềm mại của mình vào lòng chủ nhân.

Ngọc thể phi mỹ khiến hán hưởng thụ không ngớt, nhận thấy nữ phụ không quá dễ tâm Trần Duyên không nói không ngừng tiếp tục xò nắn.

-Ta không có thói quen để kẻ khác trong thấy bản nhân cùng nữ nhân của mình thân mật. Các người đều đã thấy thì không cần thiết phải rời khỏi đây.

Dứt lời hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao tới, nhảy nhua trong biển máu, những kẻ chưa chết hẳn đau đớn kêu gào thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Độc Long Nhãn

Bên trong mật thất sâu trong lòng đất, trung niên huyết bào mắt nhắm chặt tĩnh tọa. Hắn nửa thân ngâm mình trong huyết ao đặc sệt, mùi tanh của máu nồng nặc xông lên mũi không khỏi khiến kẻ khác cảm giác nôn mửa.

-Trại chủ, trại chủ không hay rồi.

Từ bên ngoài tiếng hét thảm thiết vọng lại.

-Hộc...

Nam nhân bỗng nhiên thổ huyết, vẻ mặt nhợt nhạt. Thần sắc giận dữ, hắn trong lúc tinh tu chỉ cần nửa ngày là đại công cáo thành không ngờ lại có kẻ quấy phá khiến bản thân phải chịu phản phệ, nội thương không nhỏ.

-Là kẻ nào dám to gan cản trở lão phu, là kẻ nàooooooooo.

Không kiềm được con thịnh nộ, trung niên lật tung mật thất. Nhìn thấy tên tu sĩ thân cận vốn là kẻ thường ngày được hắn tin cậy giao nhiệm vụ canh giữ nơi đây. Lấy ra đại đao, không chờ tên kia lên tiếng một lời, thân thể bị chém dọc làm hai máu tươi leng lắt.

-Có kẻ nào ở đây không?

Trung niên hét lớn, nhưng đáp lại chỉ là im lặng tới đáng sợ. Mặc dù ngày thường với bản tính đa nghi rất ít kẻ được phép lại gần nơi này nhưng hôm nay rõ ràng không có bất kì ai.

Nhanh chóng phóng người qua ngoài, trong mắt hắn là quang cảnh hoang tàn. Khắp nơi chỉ toàn là máu, không hề có một tiếng động.

-Người là Độc Nhãn Long không sai chứ?

Giọng nói thì thầm phá tan đi sự tĩnh lặng, một nam một nữ chậm chậm bước tới. Độc Nhãn Long không tin vào mắt mình, sánh bước cùng thiếu niên không ai khác chính là đệ nhất phu nhân của hắn.

Ánh mắt hắn càng lúc càng điên cuồng, nữ nhân của mình lại bị kẻ khác ôm ấp. Càng khiến hắn điên tiết lên là nữ phụ không hề tỏ vẻ khó chịu mà còn không ngừng dấn sát người hắn, như thể hận không thể cùng thiếu niên kia tại chỗ hoang dã.

-Tên tiểu tử kia, người to gan đụng vào nữ nhân của ta mau để mạng lại.

Độc Nhãn Long hai tay xiết chặt đại đao gầm hét.

-Vĩ Long Trảm.

Đại đao dài hơn thân người quét tới, không khí xung quanh như bị trảm làm đôi mạnh mẽ hướng Trần Duyên quét tới.

Hạ Thảo trong vòng tay Trần Duyên nhìn thấy đại đao chém tới, nàng hoảng sợ chỉ biết vùi đầu vào trong ngực hắn. Điều đó càng làm Độc Nhãn Long điên cuồng, không quan tâm tới tổn thương của nữ phụ, hắn càng nắm chặt không chút ngần ngại.

Nhưng kết quả hắn mong chờ đã không diễn ra, không tin vào mắt mình thiếu niên kia dùng tay không bắt chặt lấy đại đao. Không giấu được vẻ kinh hoàng Độc Long Nhãn vận lực toàn thân nhằm rút lấy đại đao.

Trần Duyên buông lỏng, đại đao đã hằn dấu tay của hắn khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Không ngờ tiểu tử kia lại dám dùng nhục thân đón lấy một trảm của hắn.

-Tiểu... tiểu huynh đệ thật là người là ai, lão phu tự nhận chưa hề có bất kì thù oán nào với tiểu huynh đệ.

Biết bản thân không phải đối thủ Trần Duyên hắn chỉ còn cách hi vọng tiểu tử kia nhận một chút gì đó mà để hắn toàn mạng.

-Người không có thù oán gì với ta nhưng nữ nhân của ta thì lại khác.

Hạ Thảo không hề che giấu oán hận của nàng, kí ức chính tay hấn giết chết phụ mẫu của nàng vẫn còn như ngày hôm qua. Bao nhiêu ngày tháng nhần nhục không lúc nào nàng không muốn báo thù rửa hận.

Làm sao hấn không biết lòng thù hận của nữ nhân kia đối với mình, trước kia cố ý kiềm chế tu vi của nàng, mỗi ngày hưởng thụ cảm giác kẻ thù phải phục tùng dưới hạ thể khiến hấn sáng khoái không thôi.

-Đó cũng chỉ là đẳng phụ thấp hèn, tiểu huynh đệ thực lực hơn người con đường tu luyện rộng mở có sao để nữ nhân ti tiện này làm mờ mắt.

-Chuyện hôm nay ta kiến nghị chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, lão phu cũng không khiến tiểu huynh đệ không rời đi tay không. Mặc dù ta chỉ là tán tu nhưng gần trăm năm cất chứa cũng đủ khiến ngươi hải lòng.

Lần này chính hấn lại khiến Trần Duyên không ngờ tới, Độc Nhân Long lấy từ trong ngực áo một cái nhẫn màu đen, lập tức một ý nghĩ xông thẳng đại não.

Độc Nhân Long không khỏi càng nói càng đắc ý, hấn không tin trước cảm dỗ cực lớn này dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó mà từ chối.

-Hừ ngươi đừng hòng xảo trá qua mặt ta.

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao xuống cắt xé huyết nhục mặc cho Độc Nhân Long đau đớn gào hét.

-Nhẫn trữ vật dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó có được, nhà ngươi nghĩ rằng đem ra một chiếc nhẫn có vẻ thần bí liền khiến ta tin xái cổ sao.

Nhẫn trữ vật bề ngoài không có gì khác lạ, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức mới có thể nhận ra. Độc Nhân Long dù có đánh chết cũng không ngờ tên tiểu tử Luyện Khí kì lại có thể phát hiện.

-Ngươi... ngươi...

Chính vẻ mặt đã bán đứng âm mưu của hấn, có kẻ nào bấm búng dăng ra trần tào mà không hề có chút tiếc nuối, thậm chí hấn còn vui vẻ ra mặt.

-Không, tiểu huynh đệ đã hiểu lầm. Đây chính thực là...

Đau khổ do thể xác bị dẫn vật khiến hấn không còn cứng miệng, biết không lung lay được thiếu niên lạnh nhạt kia Độc Nhân Long ném đi mặt mũi quý rập xuống cầu xin Hạ Thảo đang ngồi trong lòng Trần Duyên.

-Hạ... Hạ Thảo ta cầu xin nàng hãy tha... cho ta một mạng.

-Hừ Hạ Thảo là tên để hạ nhân như ngươi gọi sao?

-Không không là phu nhân đại nhân đại lượng cho tiểu nhân một con đường sống...

Dáng vẻ không thể nào thâm hơn của Độc Nhân Long không những không hề khiến nàng nổi lên một chút xót thương mà gặp lại hấn còn làm lòng căm thù trong tim càng mãnh liệt.

Hơn năm mươi nhân mạng, nam nhân trực tiếp giết bỏ, nữ nhân bị bọn chúng đem ra giở hết mọi trò cầm thú. Mẫu thân bị hấn làm nhục trước mặt phụ thân khiến ông phải cắn lưỡi tự sát, cuối cùng mẫu thân nàng cũng tự sát theo phụ quân. Hình ảnh thảm thiết đó đã in sâu trong tâm trí nữ hải suốt bao nhiêu năm nay không thể bị xóa nhòa.

Cảm nhận nữ nhân nắm tay xiết chặt, lòng thù hận khiến cả người gồng chặt, mũi mũi giận dữ. Điều này không khỏi khiến Trần Duyên cảm thấy lo lắng, sợ rằng nàng không làm chủ được tâm trí, hình ảnh kẻ thù dần khắc sâu khiến để lại tâm ma hậu họa khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Độc Nhân Long bi ai (18+)

Trong lúc vất óc suy nghĩ Trần Duyên nhìn xuống thấy bầu ngực vốn vĩ đại của nàng đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở mạnh. Nhìn qua Độc Nhân Long trừng con ngươi căm thù về phía mình làm hấn nghĩ ra diệu kế.

Độc Nhân Long đã bị Phệ Huyết Trùng giầy vò gần nửa canh giờ nhưng hấn không ngã xuống, tuy sức sống của tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn vốn mãnh liệt điều đó không cũng không đủ, chủ yếu là do Trần Duyên không muốn hấn chết. Từng con Phệ Huyết Trùng từ từ gặm nhấm từng chút một trên người hấn tránh đi những bộ vị yếu hại.

Làm sao Độc Nhân Long không biết đây là chủ ý của tên tiểu tử kia, trong lúc gào thét sau mỗi miếng thịt bị xé ra ngoài cơ thể. Mắt hấn căng ra cả

người cứng nhắc, bên kia Trần Duyên không ngờ trước mặt hân chơi đùa nữ nhân. Nhưng điều đáng nói là trước kia nàng lại là nữ nhân mà hân sủng hạnh nhất.

Hạ Thảo đang chìm ngập trong cơn thù hận bỗng nhiên chực ngấn người, thì ra bàn tay nam nhân phía sau không yên vị mà đã du hành trên ngọc thể trơn trượt.

Từ ngày được Trần Duyên mang về thiếp thân áo yếm hay nội thất đã là vật quá thừa thãi với nàng. Thường ngày dù có gần gũi Trần Duyên hay không thì chỉ luôn khoác trên người ngoại bào mỏng tăng làm từ bông vải nhẹ nhàng như thể nhìn xuyên thấu, chỉ hữu ý che đi những bộ vị nhạy cảm.

Chiếc tơ bào vốn mỏng manh lại xé đến tận rốn khiến cặp đại thỏ hơn nữa đã đón gió xuân. Nếu không phải nàng cố tình dựa sát không rời Trần Duyên quyết không để bất kì nam nhân nào ngoài hân hân hưởng thì những nam tu đại loạn nơi đây hân không phải là vì hân mà do ngọc thể căng tràn nhựa sống của nàng.

Tơ bào rộng rãi khiến bàn tay dễ dàng tiếp cận nơi khiến hân phải luôn nhớ mong. Hai “quả cầu” to lớn sẵn sàng trước ngực bị hân không ngừng chơi đùa thành đủ mọi hình dáng.

Đây là lần đầu nàng được Trần Duyên hân hưởng bên ngoài, nếu như thường ngày nữ phụ chắc chắn sẽ hân hoan đón nhận nhưng trong hoàn cảnh đặc thù này lại khiến nàng hoảng sợ.

Mặc dù không mở miệng ngăn cản nhưng ngọc thủ vô tình che chắn cũng đủ để Trần Duyên biết được. Nhận thấy vẻ hoảng loạn cùng lo âu của nàng không khỏi khiến hân phải thương tiếc. Nhưng không vì vậy mà Trần Duyên từ bỏ, tay hân không ngừng xâm chiếm ngọc thể của nàng.

Cuối cùng nữ nhân cũng phản kháng lại, nàng như muốn thoát ra khỏi vòng tay hân. Đôi mắt đôi lúc thù hận cùng tình tảo đàn xen, bên trong tâm trí bản tâm của nàng đang không ngừng giằng xé. Làm sao Hạ Thảo có thể vùng thoát, siết chặt nữ nhân vào lòng. Hơi thở quen thuộc khiến nàng dần ngừng chống trả nhưng khoảng cách tâm trí hồi phục còn rất xa.

Hân ní non vào tai Hạ Thảo.

-Tiểu nô của ta, nàng không nghĩ để hân chứng kiến chủ nhân khiến nàng lên đỉnh vu sơn cũng là một loại khoái lạc sao?

Thân thể của nàng chợt rung nhẹ, hạ thể bắt đầu ẩm ướt. Hân đã thành công trong việc đánh thức dâm tính của nàng.

Ngọc thể không xương mềm nhũn, hữu thủ của Trần Duyên tiếp tục len lỏi mọi góc ngách. Vừa trêu chọc Hạ Thảo hân không quên ném ánh nhìn khiêu khích tới trung niên đang không ngừng đau đớn đắng kia.

Tận mắt trông thấy nữ nhân của mình bị kẻ khác liên tục sờ nắn khiến hân như thể quên đi đau đớn. Nếu như nàng có chút phản kháng cũng khiến hân có một chút gì đó để bám víu nhưng không, nữ phụ không ngờ lại đắm đuối đón tiếp.

Ban đầu còn chút ngập ngừng nhưng không đầy hai hơi thở đẳng phụ đã há miệng ngọc chủ động đón tiếp ngón tay của Trần Duyên. Say sưa liếm mát khiến dâm tính không thể kiềm chế, nàng nắm lấy tay còn lại của hân chà sát dưới hạ thể, cánh mũi phập phồng, những tiếng thở nặng nhọc không ngừng phát ra.

Tơ bào như cánh hồng nhẹ nhàng trượt trên làn da mịn màng, ngọc thể đã lỏng lẻo trước mắt hân.

Bên kia Độc Nhãn Long trong mắt đã ngập tràn tơ máu, tu vi của nàng giờ đây đã là Luyện Khí hậu kì đồng thời còn nhờ Trần Duyên hết lòng vun vén khiến ngọc thể vốn đã đầy đặn hiếm ai bì kịp lại càng nữ diệu hơn. Bờ mông căng tròn, bộ ngực lại càng cao vút kết hợp với eo thon uyển chuyển, gương mặt tràn đầy khát khao của nàng càng khiến hân trở nên điên tiết.

-Tiểu nô của ta, trượng phu trước kia của nàng có lẽ đã không chịu được bao lâu nữa.

Ngồi trên một tọa đối diện Độc Long Nhãn, Trần Duyên muốn hân tận mắt thấy nữ nhân của hân phải đổ gục trước hạ thể của mình. Vô nhẹ đầu Hạ Thảo, Trần Duyên không hề che giấu vẻ cung chiêu.

Quỳ dưới chân hân Hạ Thảo hạnh phúc khi mỗi lần hân đều vỗ về khen ngợi, đó cũng là lí do khiến nàng quyết tâm trở thành đẳng phụ mà Trần Duyên yêu thích nhất.

-Chủ nhân, nô tì thật sự không thể chịu được lâu hơn được nữa.

Nàng thở thê rên rĩ, tay không ngừng trêu đùa hạ thể tay kia không ngừng vuốt ve đung quăn của hân mặc cho tên kia ngu quan đều là huyết dịch không ngừng chảy ra. Nhưng hân còn chưa chết, nói đúng hơn là Trần Duyên chưa muốn hân chết, thân là tu sĩ Mộc hệ kéo dài chút hơi tàn cũng không phải quá khó khăn.

-Ahhaha nàng rất biết cách khiến ta hài lòng, mau nhận lấy phần thưởng của mình, còn phải cho tên trượng phu kia biết được bản tính thật sự của nàng chứ.

-Nhưng trước hết ta không muốn kẻ khác chứng kiến bản thân cùng nữ nhân hân hoang.

Trần Duyên búng tay, tiểu thạch bắn tới xuyên qua nhãn cầu còn lại khiến Độc Nhãn Long chính thức trở thành Vô Nhãn Long.

-Gaaaaaaaa....

Độc nhãn Long không khỏi gằm lén.

Mặc kệ hần kêu gào, được Trần Duyên cho phép mĩ phụ nhanh chóng giúp hần cởi lấy nội thất, cự long vốn đã căn cứng gờ đây được giải thoát ngăn đầu bật dậy chạm vào mặt nàng. Cầm lấy mệnh căn Hạ Thảo làm về giận dữ.

-Tiểu nô chỉ có một nam nhân duy nhất là chủ nhân, hần chỉ khiến thiếp muốn xé xác ném cho chó ăn.

Giọng nói tui nũng nịu như thể từ giận dữ phu quân lại lần nữa được nghe từ chính miệng nàng khiến Độc Long Nhãn như có nhát dao đâm vào tim hần.

Nam nhân là như vậy, dù có căm ghét như thế nào nhưng từng là nữ nhân của mình lại bị kẻ khác chinh phục cũng không thoát nổi ghen ghét.

Cự long hùng dũng giữa trời, dù có Hạ Thảo hết lòng phục vụ cũng không hề có dấu hiệu yếu đi.

Ôm lấy mĩ phụ mềm mại bé nàng đặt lên đùi, đối diện trung niên thâm thương đằng kia. Hần muốn nàng phải vừa cùng hần song tu đồng thời phải nhìn thấy vẻ thâm nhất của kẻ thù.

Hạ Thảo làm sao không biết chủ ý của Trần Duyên, lúc đầu nàng còn chút kháng cự nhưng sau khi cự long tiếng vào tiểu điền loa, chỉ sau vài cú nhấp những luân lý thông thường đã bị từng cơn khoái cảm chôn vùi. Nữ nhân dâm đảng không ngừng nhịp hông, miệng cứ dâm đảng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

-Đang phụ, nàng cùng nam nhân khác làm chuyện tốt trước mặt phu quân của mình không phải rất kích thích sao?

-Ah... ah sướng... sướng lắm, rất kích thích. Chủ nhân làm thiếp tiết thân nữa rồi...

Lúc này Độc Nhãn Long không còn gào thét, có lẽ tâm trí hần lúc này là tổn thương hơn cả. Hình ảnh hần điên cuồng cưỡng hiếp mĩ phụ trước mặt phu thân của Hạ Thảo lại hiện lên, nhưng khác biệt là kẻ phải bắt lực nằm đó lại là hần.

Còn bên Hạ Thảo, sau những lần nhấp hông những hình ảnh trong kí ức kia dần bị xóa mờ. Trong đầu nàng chỉ còn dục vọng, chỉ còn Trần Duyên, những gì hần đem tới cho nàng quá lớn để có thể đủ chỗ cho những thứ khác.

Trông thấy Độc Nhãn Long dù đã trở thành kẻ mù nhưng không ngừng hướng về mình nghe ngóng càng khiến nàng hưng phấn, không cần Trần Duyên hỗ trợ, đang phụ không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Nửa ngày trời qua, sau nhiều tư thế khác nhau cuối cùng Hạ Thảo cũng đã sức cùng lực kiệt. Dù muốn mạo hiểm làm hần tiết thân nhưng lại càng không thể, chỉ thầm trách tu vi của bản thân vẫn còn quá nhỏ yếu.

Lúc này nàng đang hoàn thành trách nhiệm nữ nô của mình khiến hần thỏa mãn. Trong khi Trần Duyên hưởng thụ hương diễm do mĩ phụ mang lại thì Độc Nhãn Long đã không còn chút sinh khí.

Hần chết không phải do Phệ Huyết Trùng gặm nhấm cơ thể, Trần Duyên phóng thần thức dò xét từng kinh mạch, nội tạng trong cơ thể tự động đứt lìa đau đớn ngã xuống.

-Hết cách, ta khiến ngươi sống được nửa ngày đã là lực bất tòng tâm.

Hần cười khoái trá xoa đầu mĩ phụ, cuối cùng cũng tiết thân. Phóng hết tinh hoa của mình trước dáng vẻ chờ mong của nàng, Trần Duyên quyết định rời đi.

Nơi đây không có gì khiến Trần Duyên phải chú tâm, tuy nhiên lần này cũng không phải tay không quay về. Nhìn nữ nhân nũng nịu trong lòng Trần Duyên biết được tâm ma của nàng đã triệt để biến mất, thậm chí hần còn cảm nhận được đạo tâm của nàng không khỏi càng vững chắc.

-Tiểu nô của ta có phải đã nghĩ thông điều gì?

-Thiếp không nói cho chủ nhân biết đâu.

Hạ Thảo không hề che giấu vẻ lẳng lơ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Không trùng trận pháp

Đưa nữ nhân nũng nịu vào trong tiểu phương thế giới, Trần Duyên nhanh chóng rời đi từ địa này.

Sau nhiều ngày đường cuối cùng cũng đã trở lại Phong Ma Sơn. Hơn một năm lưu lạc cũng khiến tích trữ trong người không ít, nhưng đó lại khiến hần đau đầu.

Thứ trong người Trần Duyên lúc này chính là tài liệu của yêu thú cấp hai, nếu như đưa ra tông môn đổi lấy điểm công hiến khác nào gián tiếp hiển lộ thực lực bản thân. Một tu sĩ Luyện Khí kì có thực lực diệt sát yêu thú cấp hai khẳng định sẽ gây ra chấn động không nhỏ, thậm chí còn kinh động các môn phái khác. Hần không muốn chết trẻ, do đó chỉ còn nước chôn giấu mà thôi.

Đại môn trở lại về yên ắng thường ngày, đại diện tông môn đã qua lão đệ tử thì trực tiếp gia nhập chiến trường, tân đệ tử thì sốt sắng tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Lần thay máu này đủ để Phong Ma Sơn trở nên bớt u buồn, sinh khí dần hồi phục.

Hai đoàn đệ tử canh gác trước đại môn trông thấy kẻ đi tới liền tiến lại gần. Nhận ra không phải y bào của tông môn hần vừa định lên tiếng buột lời dọa nạt thì thanh niên ngẩn mặt lên. Những lời định nói ra ngay lập tức bị hần nuốt ngược trở lại.

-Đại...bái kiến đại sư huynh.

Hần đệ tử hết lớn, cúi người thật sâu.

-Bái kiến đại sư huynh.

Chúng đệ tử phía sau đồng thanh, Trần Duyên lúc này nhân khí đã lên tới đỉnh điểm. Trận chiến lần trước ở đại diện tông môn đã để lại phong thanh không nhỏ.

Trừ Ma Kiếm Sơn của tông chủ, chín đại sơn còn lại hầu như không ai dám phản bác Trần Duyên chính là kẻ mạnh nhất trong số các đệ tử chân truyền thậm chí bọn chúng còn truyền tai nhau “nếu tiền bối Trúc Cơ kì không ra mặt thì khó có ai ngăn chặn được hần”. Điều đó vô hình trung biến hần trở thành tồn tại tương đối đặc thù trong Ma Kiếm Tông.

-Sư đệ, trong lúc ta rời đi tình hình thú triều có diễn biến đặc biệt nào không?

Trần Duyên thờ ơ không hề có chút hứng thú với những thứ danh lợi này. Nếu không phải vì mặt mũi sư phụ hần còn định nhắm mắt cho qua rồi mới âm thầm diệt sát bọn đệ tử Ma Huyết Tông nhốn nháo kia.

-Bẩm đại sư huynh, nhờ công các tiền bối hiện nay thú triều đã được kiểm soát. Mặc dù không biết khi nào kết thúc nhưng không còn tổn thất nhân mạng thảm thiết như trước nữa.

Trần Duyên gật đầu, thảo nào hơn một năm qua không có bất kì tín hiệu từ tông môn thì ra tu sĩ Trúc Cơ kì đã xuất động. Đối với đệ tử Luyện Khí kì là tin vui nhưng lại chẳng hay ho gì đối với tông môn, kinh động tới nhiều tiền bối tới như vậy rõ ràng là yêu thú cấp hai đã xuất hiện.

Trước ánh mắt không giấu được vẻ sùng bái, Trần Duyên đạm bạc gật đầu bước qua đại môn. Hiện giờ dù có thể tiêu diệt yêu thú cấp hai nhưng hần không hề tình nguyện làm mục tiêu cho càng nhiều kẻ chú ý.

Bên trong mật thất tu luyện, Chu Lão phiêu phù trên không trung. Lão nhìn xuống Trần Duyên đang về nghỉ vấn.

-Tiểu tử, đã tới lúc ngươi thật sự trở thành kẻ chơi trùng thật sự.

-Trước tới nay ngươi không cảm thấy lũ linh trùng tấn công rất hoảng loạn sao.

Lời Chu Lão đã khiến Trần Duyên ngộ ra, mỗi lần vây công kẻ thù lũ Phệ Huyết Trùng chỉ biết điên cuồng lao tới khiến hần tổn thất không hề nhỏ. Nhớ lại Trận chiến cùng Huyết Nha lần trước, dù phải đối đầu với kẻ thù thực lực thấp kém nhưng số lượng không ít Phệ Huyết Trùng bị giết.

Trước đây chúng sinh sản quá nhiều không kể xiết nên Trần Duyên không mấy để tâm nhưng giờ đã khác xưa, Phệ Huyết Trùng đã là linh trùng Át đẳng số lượng trứng đã giảm đi đáng kể, chưa nói tới sau này nếu chúng tiếp tục mạnh lên. Nhìn thấy đàn linh trùng đã phí không ít công sức bồi dưỡng ngày càng thưa dần khiến hần không khỏi đau lòng.

-Ngươi có được thần thức sớm hơn lão phu dự kiến, tới sớm cũng tốt. Ngày hôm nay lão phu sẽ cho tiểu tử ngươi chứng mục thực lực thật sự của không trùng tu sĩ.

Chu Lão chỉ tay lên giữa không trung, những làn khói phiêu phù dần hợp lại phỏng theo Phệ Huyết Trùng. Nhưng điều khác lạ là chúng như có linh trí mặc dù nhìn như bay tán loạn mà lại có trật tự kì lạ.

Bên dưới Chu Lão hai tay không ngừng vũ động, thần thức bao trùm vẽ lên không trung đồ án hình thù kì quái.

-PHÁ.

Lão hét lớn. Như hai tia chớp cặp Phệ Huyết Trùng hai màu trắng đen lưỡng cực lao tới đánh lên người khiến Trần Duyên không kịp trở tay. Tưởng rằng bản thân bị trúng chiêu nhưng sự thật lại khác biệt. Sở ngực áo, nếu như bọn chúng không phải sương khói khẳng định hẳn đã lành ít dữ nhiều.

Không ngờ chỉ hai đầu Phệ Huyết Trùng nhưng lực phá hoại đã khó mà tin nổi, ít nhất cũng ngang với một đám toàn lực của hắn. Nên nhớ rằng Trần Duyên đã có thực lực Luyện Khí viên mãn mà chỉ hai đầu linh trùng Ất đẳng mà đã...

-Hahaha tiểu tử ngươi không cần phỏng đoán, lão phu đã không mô phỏng đúng theo Phệ Huyết Trùng. Chỉ có điều uy lực còn phải tùy theo kẻ khống chế.

-Chu Lão, những thứ vừa không lẽ là trận pháp.

Trần Duyên không kiềm được hỏi, ở Ma Kiếm Tông hắn đã thấy rất nhiều trận pháp nhưng chủ yếu chỉ là phù trợ như ở Bình Địa Sơn hoặc phòng thủ trận pháp như độc trận của Thiên Độc Sơn. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ trận pháp khống chế linh trùng huyền diệu này.

-Chào mừng tiểu tử ngươi bước chân vào đại môn luyện trùng.

Chu Lão mỉm cười, nhất chỉ phóng ra luồng sáng kì lạ trực chỉ não hải Trần Duyên. Thái Cực Lưỡng Nghi trận, trận pháp biến ảo khôn lường, dùng hai thực thể tương đồng làm chủ thể, đồng thời đem âm dương chân khí được dẫn dắt từ pháp trận thâm nhập thực thể uy lực khó lường.

Từng từng dòng thông tin được hắn không ngừng tiêu hóa.

-Thái Cực Lưỡng Nghi trận.

Song thủ nhẹ nhàng vể lên không trung bát quái đồ, dù có thông thạo Nhất Tâm Nhị Dụng nhưng pháp trận này quả không dễ dàng. Ngay qua ngày, hắn như thiền sư nhập tịch. Trừ tu luyện (song tu mà nói như thiền sư) Trần Duyên không ngại tổn hao công sức khống chế pháp trận. Dùng chân khí làm mực, thần thức làm bút khống chế cả hai phải thật cân bằng nếu không tất cả công lao đều tan thành bọt nước.

Cuối cùng hắn cũng đã thành công hoàn thành trận pháp đầu tiên trong đời, mặc dù có chút xiêu vẹo nhưng đây đã là công sức suốt nhiều tháng qua. Không kiềm được hưng phấn, Trần Duyên kêu gọi cặp Lục Đường Lang.

Hắn đã cân nhắc rất nhiều, chỉ có song đường lang này là thích hợp nhất. Bọn chúng không chỉ có nhiều điểm tương đồng mà đặc biệt là được hắn bồi dưỡng từ trong trứng nên rất ấn ý trong chiến đấu.

Vận chân khí hướng pháp trận đánh tới, hai tia hắc bạch lưỡng khí dù yếu ớt nhưng cũng đủ để Trần Duyên nhận ra. Bên kia Song Đường Lang cũng cảm nhận điều khác thường, trong người tràn đầy sức lực.

Dưới không chế của Trần Duyên ngay tức khắc cự thạch trước mặt liền bị dày xéo. Nhất chém nhanh tới mức hắn không kịp nhìn thấy, bề mặt phiến đá sáng bóng như gương đủ để biết uy lực của công kích vừa rồi.

Không giấu được vẻ cuồng hỉ, Trần Duyên ngồi bệt xuống đất.

-Quá hao tổn chân khí, ngay cả thần thức của ta cũng bị suy kiệt.

Trần Duyên lồm bồm rồi thiếp đi.

-Tiểu tử chỗ này người dùng quá nhiều chân khí rồi, đằng kia thì lại không đủ. Ngươi không có mắt sao, chỗ mập nơi ốm thế này làm sao trận pháp phát huy hết uy lực.

Một ngày như mọi ngày, Chu Lão phiêu phù xung quanh không khỏi gào hét. Đã một năm từ khi hắn hóa thành công Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, nhưng điều đó không làm Chu Lão hài lòng. Hàng trăm, hàng vạn lần chính Trần Duyên cũng không khỏi nhớ hết, dù ngũ quan bị che đi hắn cũng dễ dàng họa ra được.

-Hừ coi như tiểu tử ngươi đã bước đầu nắm vững pháp trận căn bản này, còn phải rèn luyện nhiều.

-Mới chỉ bước đầu.

Trần Duyên không khỏi gào hét không tin trên đời này tồn tại kẻ họa sống động hơn hắn.

-Đương nhiên, Họa Trận Sư không chỉ là họa có đẹp mắt hay không mà ngươi phải hiểu rõ bản chất thật sự của trận pháp.

-Hiểu rõ???

Hắn không khỏi nghi vấn.

-Nói đúng hơn là Hồn Trận. Nhưng mà đối với tiểu tử ngươi vẫn còn quá sớm, không có trăm năm lăn lộn thì không cần phải mơ tưởng.

Lại một lần nữa Chu Lão hừ lạnh quay lưng bỏ đi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên chỉ còn cách không ngừng họa trận pháp hi vọng sớm ngày tìm ra thứ Hồn Trận mà Chu Lão nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: 18+

Sau mấy ngày đêm cuối cùng hấn cũng đánh buông thả, hiện nay tu luyện đã bước tới giai đoạn thất cổ chai dù có cường ép cũng không mang lại lợi ích gì. Ra ngoài lịch luyện biết đâu dựa vào chiến đấu mà cảm ngộ được tia chân ý mà đột phá.

Nghĩ là làm, vừa đứng lên trùng hợp là Trần Duyên cảm nhận được có người xâm nhập phòng hộ trận pháp. Nhưng kẻ này có vẻ như cố ý để hấn phát hiện, hiện ngang đi vào.

Mở ra thạch môn thu hồi ảo trận, hấn muốn tận mắt chứng kiến kẻ nào lại cả gan không ý tứ phạm vào điều kiện kị của tu sĩ này.

Trong làn sương thân hình nữ uyển chuyển bước từng bước nhẹ nhàng tới gần. Mĩ mục lạnh băng không chút cảm xúc, thanh bào thướt tha ôm chặt lấy đôi ngọc thể dài miên man đủ làm nam nhân phải ngày đêm mong nhớ.

-Bái kiến đại sư huynh.

Thiếu nữ mảnh khảnh hơi nghiêng người.

-Thì ra là Tướng sư muội. Chẳng lẽ sư muội lại dùng kế sách này vì chỉ muốn gặp mặt ta sao.

Nữ nhân kia không ai ngoài Tướng Lệ, kẻ đứng đầu trong kì tuyển nhận đệ tử lần trước, cũng chính là nữ nhân mà hấn nhắm tới.

Không đề tên sư huynh vô sĩ này tiếp tục mơ tưởng, nàng cất giọng lạnh như băng.

-Đã nhiều tháng qua tông môn đã gửi đi ba lần truyền tin phù nhưng không thấy Trần sư huynh hồi đáp, sợ rằng người gặp chuyện chẳng lành muội được tông môn bàn giao tới đây.

-Nhưng có vẻ Trần sư huynh không hề có điều gì bất ổn.

Nghe tới đây không khỏi khiến Trần Duyên chột dạ, gần đây động phủ gần như phong bế. Hấn muốn toàn tâm toàn ý họa pháp trận không muốn kẻ khác làm phiền.

Nhìn bên ngoài cửa động đúng là có ba tấm truyền tin phù dán chặt bên ngoài, thì ra tông môn muốn hấn “đi sứ”. Điều này cũng không có gì bất ngờ, giữa các tông môn luôn có mối quan hệ vi diệu, lệ thuộc, giao hảo, đồng minh, kẻ thù... việc cử ra đệ tử giao lưu cũng chỉ là muốn thăm dò đối thủ hay thể hiện thiện chí.

Không ngờ lần này Trần Duyên lại được tông môn ban lệnh đồng hành cùng Tướng Lệ. Mục tiêu hướng tới không đâu khác chính là Hợp Hoang Môn. Nhắc tới đây kí ức với chúng nữ lại ào ạt tràn về nhất là cặp song sinh tỉ muội Lệ Lệ, Liễu Liễu không khỏi khiến hấn mong chờ.

-E hèm

Mãi lo suy tư Trần Duyên quên đi sự tồn tại nữ nhân trước mặt khiến nàng không thể không khó chịu.

-Ahaha đa tạ Tướng sư muội đã tới báo tin. Giờ thìn ngày mai sẽ xuất hành. Từ đây tới Hợp Hoang Môn không xa chúng ta cứ thông thả mà lịch lãm.

Nàng không phản bác quay người rời đi.

-Hợp Hoang Môn sao.

Trần Duyên mỉm cười nghiêng ngả, hấn không tin trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này tông môn chỉ đơn thuần cử hấn giao hảo.

-Dù sao ta cũng nên nắm một chút tình hình.

Trở lại động phủ, ai biết rõ hang thỏ hơn thỏ nữa chứ. Ôm mẫu nữ Linh Diệp, Linh Diệp vào lòng.

-Hai nàng mau nói cho tướng công biết tình hình của Hợp Hoang Môn giờ ra sao.

Được hấn chiều chuộng khiến Linh Diệp tâm tư thiếu nữ nổi dậy, nàng ôm thật chặt, hít thật sâu mùi hương từ người hấn như thể hưởng thụ. Mĩ phụ kẻ bên cũng nũng nịu không rời dùng đôi gò bồng đảo cao vút đè ép tay hấn.

-Chúng thiếp không nói cho chàng biết đâu.

-Vậy hai nàng muốn ta làm gì đây?

Trần Duyên nở nụ cười thâm tà, hấn làm sao không biết ý nghĩ của hai nàng nhưng làm bộ ngây thơ hỏi ngược.

-Hay là để bản công tử khiến hai đấng phụ của ta phải thành thật khai báo.

Dứt lời hấn như mãnh thú động tình lao vào bầy cừu đáng thương. Có điều diễn biến lại không đúng kịch bản, cừu non không những không hoảng sợ mà cao hứng lao vào vòng chiến.

-Ah...ah chàng còn không mau lại đây, bên trong mẹ con thiếp đang rất trống rỗng khó chịu.

Thiếu nữ như đồng tình, nàng không ngừng đưa ngón tay ra vào hạ thể của mẫu thân, tay còn lại cũng chỉ có thể tự an ủi mình, ánh mắt nhìn hấn không khỏi van nài.

-Hahaha Tiểu Diệp nương tử, nàng cũng cảm thấy khó chịu nữa sao?

-Tướng công thiếp muốn chàng, dù nằm mơ mẹ con thiếp cũng muốn được chàng ban ơn mưa móc.

Thiếu nữ đã nói không ra hơi, bên dưới hạ thể đã không ngừng ướt át. Nhưng Trần Duyên sao có thể cho hai dams nữ này được toại nguyện.

Hấn nở nụ cười xấu xa bước tới trước mắt Linh Diệp, cự long sừng sững không ngừng cạy mồi nàng.

-Đấng phụ còn không nhanh giúp tướng công chăm sóc mệnh căn, nàng không thấy tiểu nữ của nàng đang sốt ruột chờ đợi sao?

Mĩ phụ gương mặt phớt hồng đánh mắt qua nhi nữ, Linh Diệp có vẻ như không thể nào thỏa mãn với một ngón tay, nàng không khỏi dùng ánh mắt tội nghiệp cổ vũ mẫu thân.

-Hahaha nàng nghe lời như vậy mới là đấng phụ dâm đẳng nhất của Trần Duyên ta.

Linh Diệp được hấn cổ vũ càng không khỏi ra sức, miệng ngọc không ngừng chăm sóc cự long. Hương vị quen thuộc khiến nàng không kiềm được mà phóng xuất.

-Tiểu Diệp, mẫu thân hư của nàng dám không nghe tướng công mà sung sướng một mình, còn không nhanh trừng phạt.

Thiếu nữ phía sau đang không ngừng chơi đùa hạ thể mẫu thân thì bị nàng phóng xuất khắp người. Được Trần Duyên khích lệ nàng liền dùng chiếc lưỡi dính hương thay ngón tay mà không ngừng xâm nhập.

Phía trước có Trần Duyên, hạ thể thì bị nữ nhi không ngừng chơi đùa cuối cùng nữ phụ cũng mở miệng van nài.

-Ah... tướng công, thiếp không thể chịu được nữa, thiếp muốn cự long của chàng lấp đầy tiểu... .

Chứng kiến đấng phụ đã thấm dầm nước mắt Trần Duyên biết bản thân đã hơi quá đà mà không cảm nhận tâm tư của nàng. Rút ra cự long từ miệng nàng, hấn vỗ nhẹ đầu Linh Diệp, hiểu chuyện thiếu nữ lùi lại muốn nhường nam nhân cho mẫu thân thì chính nàng cũng không thể chạy thoát.

Một tay vỗ mạnh lên đồn bộ căng tròn khiến nữ phụ không khỏi rên rỉ. Đỡ hai chân ngọc của nàng lên vai cự long từ từ xâm nhập tiểu điền loa. Cảm giác bị hấn điền đầy khiến nàng ngay lập tức phóng xuất. Nhưng dục vọng bị Trần Duyên châm ngòi lại không hề giảm, nàng điên cuồng đẩy hông khiến cự long đập mạnh vào hoa tâm liên hồi.

Tay kia Trần sắc lang cũng không hề rời rảnh, hấn ôm chặt eo thon Linh Diệp trao nàng nụ hôn thật sâu. Thiếu nữ đáng thương bị Trần Duyên nghiêm lệnh không được để bản thân ngừng an ủi hạ thể, nàng vừa cùng lưỡi của hấn chơi trò đuổi bắt, bên dưới tay ngọc không ngừng ra vào hạ thể chính mình, nếu không phải Trần Duyên ôm chặt lấy eo thì tiểu nữ phụ đã không thể trụ vững.

-Ah...ah sướng... sướng quá, chàng chơi thiếp sướng muốn chết. Thiếp muốn phóng... phóng xuất.

Mĩ phụ gào hét điên cuồng, hạ thể bị Trần Duyên ra vào tới mức tê dại.

Biết nàng đã không thể tái chiến hấn liền đẩy ngã nữ nhân đang điên cuồng rên rỉ trong tay. Cơ thể mềm mại như rắn nước của thiếu nữ khiến Trần Duyên xoa nắn không muốn rời tay.

Nhìn thấy nữ nhân hạ thân đã ướt dầm tự lúc nào Trần Duyên cũng không đánh lòng để nàng chịu dần vật. Ngay lập tức ngón tay mãnh khảnh kia được thay thế bằng cự long thô to khiến nàng không kịp phòng bị mà dâm đẳng rên rỉ.

Điều hấn không ngờ là nữ nhân ngày thường như cừu ngoan được hấn không ngừng dạy dỗ mà giờ đây dám chống lại. Nàng trở người chiếm thế chủ động, tiểu điền loa tham lam không ngừng phun ra nuốt vào cự long sau từng nhịp nhún nhảy.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Cuối cùng cũng không bị “cháy” kịch bản, nhị nữ đều đổ gục. Thậm chí phải cầu cứu hảo tử muội Hạ Thảo mới mong chế ngự được ngựa giống như hần. Tình hoa cuối cùng cũng được Trần Duyên lần lượt phún xuất vào hạ thể ba nàng, hần như vị chúa tể nhìn xuống nữ nhân của mình xích lửa van xin.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hợp Hoang Môn tin tức

Xiết chặt hai nữ nhân da thịt non mềm vào trong lòng ngực, Trần Duyên khoái trá chiêm ngưỡng Linh Diệp nhảy múa. Những đường cong quyến rũ, chiếc eo mềm dẻo như tiểu xà kết hợp đồn bộ vẩy cao cùng cặp bạch thố no tròn khiến hần không thể rời mắt. Nhưng làm Trần Duyên không khỏi hưng phấn là nữ nhân chỉ khoát lên người lớp vải mỏng manh để thấy được giữa hai chân của nàng tinh hoa của hần bắn vào khi nãy đang rỉ ra.

Không quên chính sự Trần Duyên nhẹ nhàng xoa hạ thể đã sưng đỏ của Linh Diệp. Mĩ phụ con đau được xoa dịu không tự chủ mà rên nhẹ, nhận thấy hần đang chăm chăm nhìn ngắm khiến nàng mừng rỡ xen kẻ chút ngượng ngùng.

-Đấng phụ của ta, có phải tới lúc nàng khai toàn bộ sự thật phải không?

Bỗng nhiên hần hơi mạnh tay khiến nàng không ngờ tới ánh mắt kiều mị giận dữ.

-Hừ tướng công chỉ biết bắt nạt thiếp, thường ngày đấng phụ này có bao giờ dám trái ý sắc lang chàng.

Đấng phụ không khỏi dâm ý khởi hiện, dù thương thể chưa lành nhưng khiến hần mê say là điều khiến nàng vui sướng nhất. Bị nữ nhân trêu chọc cự long có dấu hiệu phục hồi sinh khí, Hạ Thảo trở người biết chủ nhân đang bàn chuyện hệ trọng liền ngoan ngoãn chăm sóc cự long làm Trần Duyên khoan khoái.

-Hiện nay Hợp Hoang Môn tuy bề... bề ngoài ngày càng lớn mạnh nhưng bên trong luôn đấu đá không... ngừng.

Nàng phải dùng hết sức lực mới nói hết câu, tất cả là do tên sắc lang Trần Duyên kia không muốn để yên cho nàng. Hần vừa nghe nữ phụ kể lại vừa không ngừng chơi đùa đại bạch thỏ.

-Hừ là nội chiến sao?

-Không sai là nội chiến giữa thế lực ban chủ cùng Thái Thượng Trường Lão.

Trong môn phái kiên kị nhất là đồng môn tương tàn, nếu như không giải quyết thích hợp rất có khả năng môn phái tự động phân hóa thậm chí là tự thân hủy diệt.

-Mọi chuyện bắt đầu cách đây ngàn năm, khi tông chủ bấy giờ chỉ là một tiểu đệ tử. Lúc đó Hợp Hoang Môn chính là thiên đường cho nam tu, có khi một tên đồng thời chiếm giữ mười thậm chí còn nhiều hơn đỉnh lô nếu như hần có thể. Công pháp lấy âm bổ dương đã sát hại không biết bao nhiêu vị tiên bối phải ngã xuống khi cơ thể bị chính nam nhân mình rút kiệt.

Kể tới đây nàng liền nghiêng răng đủ để hiểu trước kia Hợp Hoang Môn không phải thứ tốt lành gì.

-Nhưng mọi thứ đã thay đổi, môn chủ một lần thất lạc gặp được cơ duyên cực lớn.

-Chẳng lẽ là một thứ công pháp cực kì lợi hại??

Trần Duyên phỏng đoán, nếu như không phải hần cũng không nghĩ ra thứ có thể làm cho nữ đệ tử trong Hợp Hoang Môn đủ sức đứng lên chống lại bọn nam tu tinh trùng lên não kia (ừ thì cũng chung một giuộc mà ^-^).

-Đúng như tướng công suy đoán, môn chủ tìm ra một thứ công pháp kì lạ, đó chính là Bách Hạc Châu Phụng Công. Là công pháp song tu chỉ dành cho nữ nhân. Với công pháp này hiện nay tất cả nữ tiên bối Trúc Cơ kì trở lên trong tông môn đều là đỉnh lô của môn chủ.

-Là thật sao?

Hần không khỏi kinh hãi, dù Hợp Hoang Môn không thể so sánh cùng Ma Kiếm Tông nhưng ngàn năm bồi dưỡng tu sĩ Trúc Cơ khẳng định không hề ít.

-Chẳng lẽ những lão bất tử kia không ngăn cản nàng ta lại sao?

-Làm sao mấy lão bất tử đó không muốn, thậm chí là không khỏi thèm khát ngọc thể của nàng nhưng tới khi mấy lão nhận ra thì môn chủ đã đột phá trở thành một trong những tu sĩ Kim Đan hiếm hoi của môn phái suốt nhiều ngàn năm qua.

Mĩ phụ kể lại không giấu được vẻ tự đắc như thể kẻ đó chính là nàng.

Giờ đây Trần Duyên đã hiểu rõ, không phải tông môn muốn hấn đi giao hảo với Hợp Hoang Môn mà là tỏ rõ lập trường nâng đỡ một trong hai thế lực trở thành chủ nhân của môn phái thật sự.

Sáng ngày hôm sau Trần Duyên liền quyết định xuất hành, dù tam nữ muốn đi theo nhưng hấn lấy cớ là để các nàng ở lại bồi dưỡng linh thảo. Nhưng thật ra lần này đi vào lãnh địa của môn phái khác khẳng định không thể tùy ý làm bậy.

Dù hấn cố tình tới điểm hẹn từ rất sớm nhưng trước đại môn nữ nhân lạnh lùng đã ở đó từ bao giờ.

-Hahaha ta cho rằng bản thân đã xuất hành không trễ, không không ngờ Tường sư muội đã tới trước một bước.

-Không có gì chỉ là ta muốn đại sư huynh phải phí công chờ đợi thôi.

Giọng nói của nàng lạnh băng không lộ ra chút gì cảm xúc, biết tính cách của nữ nhân này khó lòng thay đổi một sớm một chiều Trần Duyên quyết định không nói lời nào mà nhanh chóng lên đường.

Từ Ma Kiếm Tông nếu nhanh chân thì cũng mất không mười ngày thì cũng nửa tháng mới tới được Hợp Hoang Môn. Cả hai tuy nói là đồng hành nhưng vô cùng kiêu kì, Tường Lệ chỉ nhất quyết theo phía sau hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mĩ hồ, đại ngư

Ngày đi đêm nghỉ, cảnh vật xung quanh không khỏi khiến Trần Duyên phải tán thán.

-Đúng là non nước hữu tình, nơi đây khác xa so với Ma Kiếm Tông ta bốn bề bạt ngàn rừng rậm.

Trần Duyên ngả trên chiếc thuyền nhỏ đang lướt nhẹ trên mặt hồ, bên cạnh Tường Lệ dùng tay ngọc rẽ nước, đứng trước mĩ cảnh khiến nàng vô tình tán mắt tia hương vị thiếu nữ.

Đã cùng đi hơn mười ngày đường dù xa lạ mấy cũng phải quen thuộc, nhưng Tường Lệ lại như không chút để tâm. Ngoài trừ những lúc cần thiết thì nữ nhân lạnh im như tờ.

Lúc đêm xuống nàng luôn cách xa hấn ít nhất ba trượng, thậm chí là lấy ra pháp trận bày bố xung quanh lều ngủ của mình, đồng thời không quên ném cho hấn ánh mắt không hề ẩn ý “đây là địa phận của ta không được bước tới dù chỉ một bước”.

-Hử???

Thả hồn theo dòng nước, đột nhiên Trần Duyên phát hiện ra có thứ gì đó kì lạ đang lao tới. Mặc dù động tĩnh rất nhỏ gần như không thể nhận ra nhưng kẻ có thần thức như hấn liền dễ dàng cảm nhận được.

-Đi thôi.

Ngay tức khắc Trần Duyên chớp lấy vai Tường Lệ, phóng người lên cao. Trong lúc nàng không khỏi bàn hoàn một phần vì không hiểu chuyện gì xảy ra, một phần vì lần đầu có nam nhân chạm vào người mình thì bên dưới, một chiếc thuyền mà nàng cùng hấn đang thưởng nguyệt đã bị thứ gì đó đụng tan nát.

Đặt chân xuống mảnh vỡ vụn từ một thuyền, Tường Lệ sắc mặt có chút âm trầm. Hắc ngư to lớn đang không ngừng bơi vòng quanh như muốn chặn đường tẩu thoát của nàng.

-Đại sư huynh chúng ta đang ở trong địa phận của súc sinh này, rất khó trở mình. Không biết sư huynh có cao kiến gì?

Nàng thường ngày thờ ơ không có nghĩa là cao ngạo ngu ngốc. Cảm giác yêu thú trước mắt có thực lực không hề thua kém mà bản thân lại đang trong tình thế bất lợi, chỉ có thể cùng Trần Duyên liên thủ mới mong nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Nhưng hấn lại lần nữa khiến nàng ngỡ ngàng.

-Uhm sư muội suy tính rất chu toàn, nhưng ta hiện tại không có hứng thú.

Nói rồi hấn chỉ tay vào đại ngư.

-Trong vòng hai canh giờ ta muốn sư muội phải diệt sát súc sinh đó.

Tường Lệ mắt ngọc trừng lớn, dù nàng có là thiên tài, chỉ trong một năm được tông môn bồi dưỡng đã đột phá hai tiểu cấp trở thành tu sĩ Luyện Khí tầng sáu. Thậm chí là nửa bước tiến vào Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ, nhưng đại ngư kia lại là yêu thú Giáp đẳng, thực lực không kém tu sĩ hậu kỳ hàng thật giá thật. Trong tình huống bất lợi này rất có khả năng bản thân liền trọng thương thậm chí là bỏ mạng.

-Sur muội nghĩ ta đang đùa giỡn sao?

-Chắc Tường sư muội cũng rõ ràng không phải tự nhiên một tân đệ tử như ngươi lại có thể cùng ta đồng hành rồi đi khỏi tông môn xa tới vậy.

Nàng làm sao không rõ ràng, chấp sự đã thông báo từ trước. Lần này xuất hành nhiệm vụ duy nhất chính là lịch lãm, chính nhờ thông tin Trần Duyên quay về mới khiến tông môn làm ra quyết định này. Nếu không khẳng định bản thân chỉ có thể lập đội xâm nhập Ma Kiếm Lâm.

Nhưng bản tính lạnh lùng cô độc không kiếm được một hảo hữu đồng thời nàng lại rất bài xích nơi đông người. Mỗi một tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuất hành không khác gì lên trời, khi Trần Duyên quay về không khác gì cộng thêm cứu mạng, chính nàng đã đề xuất cùng hắn đồng hành.

Cẩn mật đồ mọng, Tường Lệ không khỏi tức giận trừng mắt. Nhưng không thể khiến tên nam nhân vô sĩ kia thay đổi chủ ý, nàng chỉ còn cách xông lên quyết chiến.

Dây leo nhỏ nhún từ tay áo đánh lên mặt nước, không ngờ chỉ một nhánh thô dài thế kia lại khiến mặt hồ như nổ tung. Từng giọt nước đánh vào bờ không khác gì sóng lớn.

Hơn mười căn dây leo không ngừng đánh tới tạo ra động tĩnh không nhỏ. Nhưng đại ngư không khác gì con lươn trơn trượt, trước khi nàng ra tay liền nhanh chóng lặn sâu dưới lòng hồ khiến những chiêu thức kia không còn tác dụng.

Đặt chân trên miếng gỗ, Tường Lệ đã mất dấu đại ngư nhưng nàng không tin súc sinh kia lại dễ dàng từ bỏ. Từ bên dưới cặp mắt đối khát không ngừng nhìn lên chằm chằm khiến nàng runng người.

-Sát khí.

Thân là tu sĩ, cảm nhận của nàng không thể nào chậm lụt. Nhận thấy nguy hiểm Tường Lệ nhanh chóng phóng người lên cao, lập tức nơi nàng vừa đứng xuất hiện hàm răng trắng hoắt nát miếng gỗ không khỏi khiến kẻ khác phải lạnh người.

Liên tục là những lần nhanh chóng né đòn cùng phản công không hề có tác dụng, người ngoài nhìn lại hẳn nghĩ rằng đây là một cuộc chiến cân tài cân sức nhưng sự thật lại không phải vậy. Trên mặt hồ, từng miếng gỗ vụn đều lần lượt bị đại ngư phá nát. Nếu như trận chiến kéo dài nàng khẳng định phải bắt đắ dĩ cùng súc sinh kia đại chiến trong lòng hồ. Lúc đó thì không cần phải nghĩ, mĩ nhân liền trở thành lương thực cho yêu thú.

Cách đó không xa Trần Duyên lạnh lùng đứng đó, hẳn không hề có ý niệm xuất lực trong đầu. Nếu nàng quyết định cùng hắn đồng hành thì phải chuẩn bị trước những hoàn cảnh nguy hiểm, chỉ là vừa mới bước chân ra khỏi địa phận Ma Kiếm Tông. Phía trước còn những thử gì chính hắn cũng không thể lường trước, Trần Duyên không hề muốn đem theo gánh nặng bên người.

Lại một lần nữa, đại ngư phá nát nơi nàng vừa đặt chân. Trên mặt hồ lúc này chỉ còn lại một mảnh gỗ vừa đủ một chân đứng vững. Tường Lệ lúc này trên người đã không ít thương thế, mặc dù nàng đã nhanh chân né tránh nhưng không thể hoàn toàn bình yên vô sự. Những chiếc răng trắng hoắ kia sắc bén không hề thua kém pháp kiếm Giáp đẳng.

Nhận thấy nữ nhân không còn đường lui, đại ngư thừa thế xông lên. Phóng người khỏi mặt nước lên cao mấy chục trượng. Há cái miệng to lớn, đen ngòm đủ nuốt chửng một thân người lao xuống chục muốn xé xác mĩ nữ.

Tường Lệ biết bản thân đã cùng đường, sắc mặt nàng trở nên quyết tuyệt. Như đồng thời nàng nhảy lên cao hướng đại ngư lao tới.

Ngay khi ngọc thể sắp chạm vào hàm răng sắc bén kia đại ngư đã không chờ được nữa, bên trong cái miệng như hố đen kia lại xuất hiện một bóng đen kì lạ lao ra.

-Không ngờ súc sinh này còn che giấu hậu chiêu.

Hàm răng nhỏ hơn từ bên trong miệng phóng ra với tốc độ khó tin (nếu đạo hữu nào không hiểu thì search “lươn biển” trên google nha). Những chiếc răng nhỏ li ti cắn ngập vào da thịt, kéo nàng vào bên trong bộ hàm to lớn.

Trông thấy nữ nhân đã bị yêu thú nuốt gọn, Trần Duyên cau mày. Thân thể có chút động tĩnh chục muốn ra tay. Nhưng ngay lúc đó, đại ngư còn chưa kịp há hê sau khi tóm gọn con mồi thì bỗng nhiên con đau như như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang không ngừng gặm nhấm cơ thể.

Đại ngư đau đớn quần quại thân hình to lớn không ngừng lao xuống mặt nước, bờ hồ, thân cây, cự thạch tất cả đều bị lần lượt xô đổ. Tất cả chỉ là vô nghĩa, con đau không ngừng trở nên dữ dội, tính mạng càng lúc càng trôi qua. Cuối cùng đại ngư bắt đầu chậm dần lại, nửa ngày quần quại không khác gì địa ngục trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đàn đại ngư (lại dụ được một em)

Thi thể nổi lên trên mặt nước, bên trong cơ thể lưỡi dao bén ngọt xuyên qua rạch một đường thông thoáng. Nữ nhân đáng vẻ mệt mỏi cố gắng chèo chống thân thể thoát ra khỏi những đồng nội tạng tanh tưởi. Vẫn là người thích sạch sẽ, nàng không khỏi ghé tồm nơi đây.

Yêu thú này quả không tầm thường, không ngờ nội tạng còn một chút thoi thóp, mặc dù rất khó nhận ra nhưng nàng cảm nhận được chúng còn đang không ngừng co bóp.

Tướng Lệ không kịp chờ đợi mà đưa thân ngọc nhảy xuống mặt hồ nhằm tẩy đi những ô uế khó chịu này.

-Sur muội, nếu là ta sẽ ngay lập tức rời khỏi đây.

Trần Duyên ở phía xa một tay chấp sau lưng, một tay cầm một tấm gỗ ném tới.

Tướng Lệ về mặt không khỏi phần nộ tên Trần Duyên này không hề có phong phạm nam nhân. Vừa rồi nếu không phải bắt đắc dĩ lấy ra bảo vật gia truyền làm bảo mệnh thì... nhưng tên đại sư huynh khắp người thân bí kia lại không hề ra tay như muốn nàng bỏ mạng trong bụng yêu thú.

Nàng giận dữ quyết tâm bỏ ngoài tai lời hấn nói tiếp tục đắm mình trong dòng nước mát.

Bốn bề rung động dữ dội, nước xung quanh nàng không ngừng chuyển động thành từng dòng mạnh mẽ. Mĩ nhân cảm thấy có chuyện không ổn liền quay người muốn nhanh chóng bơi vào bờ.

Từng ánh mắt dõi khát không ngừng dõi theo lần nữa khiến nàng sợ hãi, cảm giác số lượng đồng đảo của chúng khiến Tướng Lệ không khỏi nghĩ thầm.

-Không lẽ đại ngư kia không đi một mình.

Chính nàng cũng không muốn tin vào điều này, vừa rồi tuy thương thế không quá nặng là do pháp khí Giáp đẳng mà nàng nhận được trong đại điển là nội giáp nhưng chân khí dùng để thôi động pháp khí đã không còn.

Từng gợn sóng nhẹ nhàng tạo thành vòng tròn xung quanh Tướng Lệ, ngọc thoắt vô tình chạm tới thân thể xù xì như là vẩy cá làm nàng gần như đã chứng thực giả định của mình.

Mĩ nhân không khỏi tuyệt vọng, ngoi lên mặt nước, nhìn thấy trường cảnh mười trượng xung quanh là hàng trăm chiếc vây cá nhỏ lên không ngừng rẽ nước bơi vòng quanh.

-Không lẽ ta phải ngã xuống tại đây sao?

Tướng Lệ nghĩ thầm, nàng sinh ra đã chịu sự kì thị của gia tộc. Nếu không phải bản thân có thiên phú cao nhất trong trăm dặm thì phụ thân đã mang nàng đi làm sinh lễ hay giao hảo với một thế lực nào đó nhằm không ngừng khiến gia tộc lớn mạnh.

Ngày thường luôn miệng sẽ toàn tâm phụng sự gia tộc nhưng trong thâm tâm nàng đã chán ngán khuôn mặt của những lão già chỉ biết tự vun vén cho bản thân.

Ngày qua ngày Tướng Lệ không lúc nào không nghĩ tới là phải thoát li nơi này. Cuối cùng cơ hội đó cũng đã tới, đại điển thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông không khác nào đưa than trong ngày đông lạnh giá.

Hay tin nàng muốn tham gia chiêu thu đại điển các trưởng lão trong gia tộc không khỏi mừng thầm. Đây nàng đi không khác gì có cơ hội ôm chân tông phái lớn đồng thời khiến nữ nhân này không còn tranh giành tài nguyên với con cháu của mấy lão.

Tướng Lệ danh chính ngôn thuận lặng lẽ rời khỏi gia tộc mà không hề có bất kì kẻ nào đưa tiễn. Gia nhập tông môn chưa được bao lâu không ngờ đại nạn của nàng lại nhanh chóng ập tới.

Nghĩ tới ngọc thể sẽ bị đám súc sinh này thay nhau cấu xé làm nàng không còn đủ dũng khí tiếp tục tưởng tượng. Ngay lúc nàng chực cắn lưỡi muốn tự mình nhanh chóng kết thúc sinh mạng không được ông trời chiếu cố này thì hình bóng nam nhân lại xuất hiện ngay trước mắt.

Trần Duyên thân mặc hắc bào đứng trên tấm gỗ dùng chân khí thôi động nhàn nhã lướt đi mặc cho dưới chân đầu đầu cũng là yêu thú đói khát.

Tướng Lệ ngây người, nàng không nghĩ tên sư huynh lạnh nhạt kia không hề bỏ trốn mà lại tới nơi đây. Chẳng lẽ hắn không thấy những con đại ngư đang điên cuồng gào hét mỗi khi hắn lướt qua sao.

Nữ nhân không hề di chuyển, mãi tới khi hắn tới gần nàng không thể rời mắt khỏi hắn.

-Sur muội, ngươi lại không nghe lời ta rồi.

Trần Duyên tới trước mặt nàng, nở nụ cười, đưa tay xuống nhẹ nói ra lời trách móc. Tường Lệ giật người, biết bản thân trong lúc vô tình mà thất thố không khỏi khiến gương mặt băng lạnh của nàng xuất hiện tia thẹn thùng.

Cả người như thể không tự khống chế, ngọc thủ nhẹ nhàng đặt lên tay hắn. Nắm chặt lấy bàn tay non mềm, trắng trẻo Trần Duyên nhẹ nhàng bế phốc nàng lên.

Roi vào lòng nam nhân Tường Lệ càng trở nên bất đắc dĩ, trong thâm tâm không ngừng tự trách tại sao bản thân lại quá dễ giải làm theo lời hắn.

Dù tình cảnh xấu hổ kia cũng không thể che giấu hiện thực, nhìn xuống hàng trăm yêu thú không hề có chút gì là từ bỏ kia, nhưng lúc này nàng lại có chút nhẹ lòng.

-Có lẽ trước khi ngã xuống ông trời muốn trả lại cho ta chút gì đó.

Tường Lệ nhẹ nhàng tháo xuống màng mỏng lộ ra nhân diện thật sự, điều mà nhiều năm qua dù trong gia tộc đã rất lâu rồi không ai biết được.

Trần Duyên không khỏi kinh nghi, không ngờ nàng lại cho hắn thấy gương mặt thật của mình lúc này. Hắn không khỏi thảm thán.

-Nếu như nàng không che đi nhân diện thật thì khẳng định trong đám tiểu tử kia thật sự sẽ nổi sóng lớn.

Mắt phượng kiều kì không chút ngần ngại nhìn hắn chăm chú, nàng như thể nuôi tiếc từng khoảng khắc muốn nhớ lấy hình ảnh hắn từng chút một, hai tay nhẹ nhàng quàng cổ dán sát vào ngực hắn.

Nhìn thấy sắc đẹp coi thường chúng sinh của Tường Lệ làm hắn không khỏi hưng phấn, hai tay ôm chặt lấy ngọc thể vào người, nhẹ giọng thở thê.

-Nàng có chấp nhận làm đạo lữ của ta không?

-Thiếp tình nguyện.

Tường Lệ nhẹ giọng đáp lại, lần này nàng không cần gì phải đắn đo. Trước khi ngã xuống còn có người luôn nhớ thương làm nàng không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

-Hahaha Tường Lệ, Trần Duyên ta sẽ chứng minh cho nàng biết quyết định ngày hôm nay là sáng suốt biết dường nào.

Trần Duyên không kiềm được kinh hĩ cười lớn.

Trước mắt Tường Lệ là nam nhân không hề lộ ra dù chỉ là một chút lo lắng. Nàng không thể nghĩ ra đứng trước tình cảnh ngặt nghèo này dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng chưa chắc có thể lãnh lặn thoát ra nhưng từ người hắn lại toát ra sự tự tin không thể ngăn cản.

Loa Trùng Ốc tản mát ra một nguyên khí mạnh mẽ, từng tia sáng xanh mộc không ngừng phản chiếu trên mặt hồ. Tường Lệ vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong đời nàng trông thấy một thứ có hình dạng kì lạ này. Không những vậy, một nguyên khí xung quanh như không ngừng cuộn cuộn kéo tới.

Đúng như nàng dự đoán, Loa Trùng Ốc đang không ngừng hấp thụ nguyên khí xung quanh cùng Trần Duyên tương thông.

-PHÁT.

Trần Duyên hét lớn. Hàng vạn linh trùng gào thét lao ra.

Chỉ sau nửa ngày mặt hồ đã bị nhuộm đỏ bởi huyết dịch, những mảnh thi thể không còn toàn diện trôi nổi trên mặt nước khiến khung cảnh nên thơ của bờ hồ chiều thu trở nên lạnh lẽo.

-Chúng ta đi thôi.

Chờ Phệ Huyết Trùng dọn sạch chiến trường, nhìn qua nữ nhân lãnh diễm. Tường Lệ đã trở lại vẻ lạnh lùng như lúc trước, nhưng lại có vẻ gì đó khác trước. Cầm lấy tay ngọc, Trần Duyên không ngừng hít lấy mùi hương nữ nhân từ nàng.

Tường Lệ không hề chống cự, nhẹ nhàng đi sát bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Đệ tử Hợp Hoang Môn, nữ nhân kiều diễm

Bên cạnh bìa rừng, thân ảnh nữ nhân dáng người ngao nhân mang trên người thanh bào nhẹ nhàng lả lướt điểm chân ngọc trên thân đại thụ. Nàng như thể chiếc lông vũ thanh cao dù đang không ngừng giao chiến cùng hắc tinh tinh dữ tợn.

Một ngày như mọi ngày, Trần Duyên cùng nữ tử cùng đồng hành, hôm nay đi ngang qua một thôn nhỏ. Bá tánh ở nơi đây bị yêu thú không ngừng quấy phá.

Dù Trần Duyên không phải là kẻ thiện lương gì nhưng đúng lúc Tường Lệ cần nhiều lần thực chiến khiến hắn nảy ra ý tưởng không tồi.

Bắt lấy cự ngu, Trần Duyên mang tới bìa rừng nơi yêu thú thường hay lui tới. Một trăm ché đôi cự ngu, hắn cố tình để mùi máu tanh tươi không ngừng lan rộng.

Nửa ngày trời qua cuối cùng yêu thú cũng tự động mò tới, bị máu huyết tanh nồng không ngừng dẫn dụ cuối cùng Hắc Tinh Tinh cũng đã lộ mặt.

-Đây là yêu thú cấp một Giáp đẳng Hắc Tinh Tinh, trí lực không tệ. Rất xứng đáng làm đối thủ của nàng.

Trần Duyên ngấm ngầm không ngừng gật đầu đánh giá.

Nữ nhân lạnh nhạt gật đầu, thân ảnh nhẹ nhàng xông lên.

Trần Duyên phía sau mắt không ngừng chăm chú nàng, hắn biết Tường Lệ không phải là nữ nhân chịu an vị, nàng muốn thực lực đã vậy hắn sẽ không ngăn cản thậm chí là không ngừng ủng hộ.

-Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi.

Không thoát khỏi dự kiến, Tường Lệ không phải là đối thủ của yêu thú kia. Nàng liên tục rơi vào hiểm cảnh, tuy thân pháp nhanh nhẹn nhiều lần tránh thoát những đòn trí mạng nhưng cuối cùng một khắc sơ sẩy nắm tay như thép nguội từ trên trời giáng xuống.

Ngay khi nữ tử sắp ngã xuống trên tay yêu thú thì Trần Duyên đã lao vào giữa hai bên, một tay không ngần ngại che chắn cho nàng.

Hắc Tinh Tinh không ngừng gào hét, nó không tin bản thân lại bị nhân loại bé nhỏ kia dễ dàng khắc chế. Những khối cơ như đá tảng trên người mà nó luôn tự hào giờ đây không khác gì là đồ trang trí. Dù có gắng sức tới đâu đi chăng nữa cũng không thể rút tay ra khỏi người tên nhân loại kia.

-Súc sinh, loài linh trưởng các ngươi trí lực hẳn không tệ. Dám bỏ qua lời nói của ta sao.

Hắn trầm giọng, bàn tay nhỏ bé không ngờ lại siết gãy cánh tay to lớn gần bằng thân người của Hắc Tinh Tinh khiến nó không ngừng giãy giụa. Không đợi yêu thú trở nên điên cuồng, một chỉ chóng vánh xuyên qua đầu lâu, không khí xung quanh liên trở lại như những gì nó vốn có “tĩnh lặng”.

-Nàng không bị thương chứ?

Nhìn lại Tường Lệ, hắn nhẹ nhàng dịu dàng đứng dậy.

Nữ nhân chỉ thầm gật đầu. Dù trước giờ mỗi câu nàng nói ra quý hiếm như vàng nhưng Trần Duyên lại không hề thiếu kiên nhẫn. Từ lần đó tới nay Tường Lệ chưa bao giờ trái ý hắn dù chỉ nửa lời. Nàng chỉ là nữ nhân trong nóng ngoài lạnh, điều đó càng khiến hắn hứng thú.

Trở lại thôn nhỏ, gần như toàn bộ người trong thôn đều đứng trước cổng nhỏ khiến Trần Duyên cảm thấy kì lạ.

Không đợi hắn hỏi thăm thì lão già trưởng thôn đã vội vã đi tới kinh cẩn nói.

-Tiểu nhân kính chào tiên sư. Hợp Hoang Môn đã cho một vị tiên sư tới đây trừ yêu diệt ma, hiện đang chờ bên trong muốn diện kiến.

-Được rồi.

Trần Duyên lạnh nhạt đáp. Từ nơi đây tới Hợp Hoang Môn đã không còn xa, thôn nhỏ này nằm trong lãnh địa Hợp Hoang Môn cũng không khiến hắn lấy làm kinh ngạc.

-Không ngờ lại trùng hợp như vậy, ta không tin thôn nhỏ chưa tới trăm nhân khẩu lại khiến môn phái các ngươi chú ý tới.

Cười thầm hắn tiến thẳng vào tiểu thôn.

Bước qua vài ngôi nhà lụp xụp, trời gần sáng đông những cơn gió se se lạnh khiến cho từng mái nhà tranh không ngừng vang lên từng tiếng rào rạt. Hai bên đường già trẻ lão ấu núp sau cửa nhà dùng ánh mắt sợ hãi khe khẽ ngược nhìn.

Đi tới gian nhà lớn nhất, những cột đình tuy được cẩn thận lau dọn nhưng cũng không tránh được vết tích do thời gian tàn phá, đây có lẽ là nơi kang trang nhất trong tiểu thôn này.

Trần Duyên vừa bước chân đi vào thì bên trong vọng ra tiếng cười nói sang sảng.

-Hahaha Trần đạo hữu đã nghe danh từ lâu, nay gặp rõ đúng là tam sinh hữu hạnh.

Thiếu niên đáng người gầy gò thậm chí là có chút xanh xao vội vàng bước ra, Trần Duyệt không khỏi nghi ngờ nếu gió lớn một chút tên này hẳn đứng không vững.

-Đạo hữu là...

-Ah ta quá vội vàng rồi, mong đạo hữu thứ lỗi. Ta là Tàn Mạn đệ tử của Ngũ Trưởng Lão, khi nghe được tin quý tông cử đạo hữu tới đây ta liền nhanh chóng lên đường không ngờ lại chậm một bước.

Thanh niên cực kì khách sáo, mỗi câu nói đều tỏ vẻ nhún nhường còn không quên nụ cười lấy lòng trên mặt, điều đó càng khiến hắn không có nổi một tia hảo cảm với tên eo lả này.

Chưa kịp đáp lời thì đằng sau đã truyền tới tiếng nữ nhân nũng nịu.

-Hi hi, Tàn sư đệ không đứng rồi, tiểu nữ mới là kẻ tới đây chậm một bước.

Mĩ nữ thanh bào nhan sắc kiều mị, theo sau đó là hai nữ đệ tử dù bị nàng nhân diện có chút không bằng nhưng cũng thuộc hạng ngàn dặm khó tìm.

-Thì ra là Lan sư tỉ.

Thiếu niên có chút kì quặc, từ ánh mắt hắn không khó nhìn ra được một chút kiên kị.

-Tiểu nữ là Lan Anh đại đệ tử của Hợp Hoang Môn, đón tiếp anh kiệt quý tông phải để kẻ như tiểu nữ đứng ra mới không thất lễ.

Lời nàng nhẹ nhàng tuy nghe có vẻ hợp lí nhưng Trần Duyệt làm sao không hiểu ý nàng muốn nói tên thiếu niên kia không đủ tư cách đứng đây.

-Lan Anh người...

Tàn Mạn nghiêng răng, ngày thường ở môn phái thân là đệ tử chân truyền biết bao kẻ kính ngưỡng không ngờ nơi đây lại bị nàng hạ thấp tới mức không thể ngóc đầu.

Chưa kịp nói ra ngọc thủ mềm mại không xương liền vụt nhẹ, dấu tay đỏ chót in lên mặt trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyệt. Tàn Mạn lúc này trên mặt sợ hãi còn nóng đỏ hơn dấu tay kia.

Tu luyện tới Luyện Khí hậu kì dù không cố ý bỏ công luyện thể nhưng nhục thể không thể nào tệ hại, thứ hắn cảm nhận lúc này không phải là đau đớn. Huyết khí xung thiên, thiếu niên vừa định ra tay giành lại mặt mũi thì nữ nhân mất phương không hề nhiều lấy một cái, nhẹ nhàng tặng hắn thêm một bên.

-Hi hi hi, ta biết sư đệ là kẻ cầu toàn. Một bên có lẽ không cân xứng ta liền giúp sư đệ hoàn thành ý nguyện.

Thiếu niên đứng như trời trồng, hắn tu sĩ Luyện khí kì chín tầng là hi vọng tương lai của nam nhân trong Hợp Hoang Môn nhưng lại không thể tiếp được một cú phẩy tay nhẹ nhàng của nàng. Tàn Mạn thật sự sụp đổ, lùi thui quay người rời đi thậm chí không kịp để lại một câu cáo từ.

-Thật thất lễ, Tàn sư đệ ngày thường được trưởng lão trong môn phái nuông chiều khiến đạo hữu phải thấy những điều không hay.

-Hahaha đạo hữu quá khách khí rồi.

Mặc dù nàng nói lời tạ lỗi nhưng hắn không nhìn thấy dù chỉ một chút vẻ hối hận, thậm chí còn pha chút há hê.

-Có lẽ màn tranh giành quyền lực đã không còn giới hạn ở cao tầng nữa rồi.

Trần Duyệt nghĩ thầm.

-Ta cùng Trưởng sư muội được tông môn giao phó tới đây thình an, không ngờ quý phái lại nhiệt tình đến vậy. Tiếc thể ta đây đành không biết xấu hổ mời tam vị cô nương dẫn đường có được hay không?

-Đó là vinh hạnh của tiểu nữ. Mời đạo hữu.

-Mời.

Tam nữ nhoẽn miệng cười yếu điệu cất bước.

Lan Anh mỗi bước đi đều khiến nam nhân không thể kiềm được ham muốn của bản thân, đồn bộ căng tròn không khỏi đưa qua đưa lại được che phủ bởi đạo bào sau mỗi bước chân của nàng.

-Hồi quả không hổ danh là đại đệ tử Hợp Hoang Tông.

Trần Duyệt theo phía sau không khỏi được rửa mắt.

Chương 90: Bước chân vào Hợp Hoang Môn

Trông thấy hấn dán mắt vào đòn bộ nữ nhân Tường Lệ không tránh khỏi khó chịu, nàng cố ý nhanh chân bước tới trước mặt hấn nhằm lấy thân mình che đi ánh mắt xấu xa của nam nhân kia.

Trần Duyên không khỏi phì cười, hấn nhanh chóng lại gần nàng vỗ nhẹ vào đòn bộ vốn cũng vênh cao không kém kia.

Bị bất ngờ tập kích Tường Lệ quay lại nhìn hấn, đằng sau lớp màng che khuôn mặt nàng đã ửng hồng. Ném cho hấn cái liếc mắt kiêu mị nàng quyết định không ngó ngang đến hấn.

Sau ba ngày đồng hành, Trần Duyên cũng từ miệng Lan Anh biết được thì ra tin tức hấn lên đường đã được đưa tới Hợp Hoang Môn cách đây vài ngày ai ngờ tên Tàn Mạn kia liền tới đây đón tiếp.

Dù không trực tiếp hỏi về hoàn cảnh Hợp Hoang Môn nhưng Trần Duyên cũng tinh mắt nhận ra từ trong lời nói của nàng cũng nghe được tình hình đã trở nên căng thẳng.

Mặt trời đã lên tới đỉnh điểm, từng căn lầu ngói đỏ dần hiện ra. Núp sau từng rặng cây um tùm là những mái nhà san sát, tất cả đều được chủ nhân của chúng hết sức chăm sóc quét dọn.

-Không ngờ đây lại là nơi lập tông của một môn phái tu tiên.

Trần Duyên không khỏi buột miệng thốt lên.

-Nơi đây đương nhiên là không thể so sánh cùng Ma Kiếm Vực lưng lầy một thời của quý tông.

-Đâu đâu, ta chắc hẳn vùng này hẳn phải có điều gì khó lường mới khiến chư vị lão tổ quý phái chọn vùng đồng bằng quanh năm ôn hòa này làm nơi khai tông lập phái.

Nghe những lời phát ta từ miệng hấn Lan Anh không khỏi nở nụ cười. Nàng nhanh chân bước tới hai tên gác cổng, sau khi đưa lên lệnh bài màu hồng phất hấn liền dễ dàng bước chân vào Hợp Hoang Môn.

-Nơi đây có rất nhiều phòng ốc, đạo hữu nếu chưa có chủ ý hay là để tiểu nữ chọn giúp một căn phòng ưng ý.

-Đa tạ đạo hữu, ta cùng sư muội quan hệ vốn trong sáng làm phiền chư vị tìm cho chúng ta hai phòng là được.

Hấn mặt dày đáp. Chúng nữ xung quanh không nghĩ ngợi mà ném cho Trần Duyên cái nhìn đầy khinh bỉ. Những ngày qua việc hấn làm với Tường Lệ làm sao có thể giấu diếm, các nàng có chết cũng không tin tên thiếu niên này là người đang hoàng.

Trần Duyên đương nhiên không phải là kẻ dễ dàng như vậy, hấn biết Lan Anh không ai khác chính là đệ tử của Tam Trưởng Lão. Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân trước kia đã từng gặp mặt trong Ma Kiếm Lâm để lại cho hấn ấn tượng không tê. Nhưng chủ ý trọng yếu nhất của hấn không đâu khác chính là... (tới đây ta hiểu các đạo hữu cũng biết rồi _ hí hí hí).

-Đây chính là một trong những tiểu viện tốt nhất của tu sĩ Luyện Khí kì, hi vọng hai vị đạo hữu vừa ý.

-Đa tạ Lan đạo hữu, ba vị chắc cũng có sự việc bên thân, ta cũng không làm phiền nữa.

Nghe thấy hấn khéo léo tiễn khách nàng chỉ mỉm cười cáo từ.

-Thê tử của ta, có cần trượng phu giúp nàng ủ ấm giường không?

Thấy vẻ thanh cao của hấn ngay lập tức trở nên vô cùng bí ối, Tường Lệ không kiềm được mà cười hiếp mắt. Nàng nhanh chóng quay lưng rồi đi.

Bóng dáng của nàng đã khuất sau màn đêm, Trần Duyên cũng lui thủ đi vào phòng. Trời còn khá sớm hấn bước tới bờ đoàn ngồi xuống đã tọa, gần một tháng đi đường tuy không tốn hao quá nhiều chân khí nhưng hấn muốn bản thân lúc nào phải ở trong tình thế sẵn sàng, đó đã là thói quen được trui rèn trong rừng rậm.

-Hừ Tiểu Mập Mập nguoi đêm nào cũng hấp thu chân khí của ta không biết chán sao?

Ngồi đã tọa chưa được bao lâu con sâu nhỏ trong ngực áo liền bò ra nằm trể trệ trên vai hấn không ngừng cắn nuốt chân khí.

Giờ đây không chỉ mang trên mình con heo tham ăn này, hắn còn phải nuôi thêm Loa Trùng Ốc cùng đàn Phệ Huyết Trùng. Nhắc tới đây càng khiến hắn tức tới học máu, gần đây chúng linh trùng của hắn không ngừng học theo Tiểu Mập Mập này không ngừng kêu gào đòi chân khí khiến hắn không khác gì là con trâu cày ruộng cho chúng.

Những lúc không ở trong tông môn cũng chứng nữ mới thật sự là ác mộng đến với hắn, không thể cung cấp chân khí khiến Trần Duyên không còn là tên tài chủ mới nổi chỉ tay năm ngón như trước. Kẻ khiến hắn phải lặn lội đến mức này không ai khác chính là Tiểu Mập Mập, chính tên này đã xé động lũ linh trùng đình công với khẩu hiệu “ăn chưa no, đây chưa lo được việc” làm Trần Duyên bất đắc dĩ từ chỗ hào rớt xuống thành kẻ phải tiếc kiệm từng tia chân khí một.

Sau hàng loạt thỏa thuận, bất lợi đủ đường cuối cùng Trần Duyên cũng phải nhượng bộ.

-Ta tuyên bố đường lối này Tiểu Mập Mập toàn thắng.

Chu lão không ngừng cầm cây gậy gõ cộp cộp xuống đất làm theo mấy tên quan lại vỗ án.

Thấy vẻ mặt hả hê của con sâu mập kia cùng đạo mạo của Chu alox càng khiến Trần Duyên ngứa gan. Làm sao hắn không biết được lão già kia cùng con tiểu trùng này câu kết với nhau hòng hạ bệ hắn. Nhưng càng khiến Trần Duyên không nói nên lời là “nhân chứng” cũng chỉ là lũ linh trùng. Kết quả cũng đã quá rõ ràng, “một cánh bướm không thể làm nên mùa xuân” hắn thất bại toàn diện. Thậm chí là kí kết sổ nợ không biết từ đâu ra kia.

Bực tức không thể tìm chỗ phát tiết Trần Duyên liền bắt lấy Tiểu Mập Mập tung hứng như tiểu cầu.

-Hừ đây không phải tông môn, con heo nguoi còn phạm ăn như vậy. Đây chỉ là một chút trừng phạt.

Bị tên Trần Duyên không lương tâm hành hạ, Tinh Thần Trùng liền tục cầu xin nhưng không ích gì. Mãi tới khi thân trùng đã mềm nhũn thì bên ngoài có tiếng nhẹ gõ cửa Tiểu Mập Mập mới tạm thời thoát nạn.

-Lần này số nguoi quả không tồi.

Ném Tiểu Mập Mập vào trong não hải liền đóng chặt, hắn biết ai đứng ngoài đó đương nhiên là không thể cho tiểu tử này lên nhìn (tới đây thì...)

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Bí ẩn dưới án văn, 18+

Chỉnh chàng lại y phục Trần Duyên nhẹ giọng.

-Cửa không khóa, mời vào.

Đẩy nhẹ cửa, gương mặt không giấu được vẻ mong đợi vội vàng bước vào. Vừa trông thấy Trần Duyên hai nàng không kiềm được nước mắt lao vào lòng hắn. Nhị nữ không ai khác chính là cặp song sinh tí muội Lệ Lệ, Liễu Liễu.

-Tại sao lâu nay chàng không tới đây đón chúng thiếp.

Lệ Lệ mau nước mắt không ngừng trách móc.

-Không phải bây giờ ta đã tới đây với các nàng rồi sao.

Trần Duyên thật sự mũi lòng, hắn cảm nhận được tình cảm chân thành của hai nàng đối với hắn.

Ôm nhị nữ vào lòng, tiểu la lị ngày nào giờ đây đã có chút trưởng thành. Thấy hắn không ngừng nắn tiểu đậu của muội muội Lệ Lệ có chút tự hào nói.

-Thiếp biết chàng thích nữ nhân nãi to, chúng thiếp thường ngày đều đặc biệt chăm sóc chúng giờ đây mới được chút thành tựu.

Vừa nói tiểu la lị vừa áp ngực vào người hắn, sờ thấy cặp bạch thỏ tuy không quá lớn nhưng so với những đứa trẻ cùng tuổi đã rất hiếm thấy. Trần Duyên hết sức vừa lòng mà biến chứng đủ mọi hình dạng.

-Ah... ah phu quân chàng từ từ thôi, ngày thường thiếp bị ti ti hành hạ đã rất khổ, không ngờ...ah ngay cả chàng cũng không buông tha cho thiếp.

Liễu Liễu cũng không kiềm được sung sướng thoải mái rên rỉ.

-Tiểu Lệ, nàng rất giỏi, phu quân rất vừa ý. Để ta thưởng hậu hĩnh cho nàng.

Hai tay ôm hai ti muội, hấn hấn tại sao ông trời không cho thêm vài cánh tay để dễ dàng động thủ. Hết cách Trần Duyên không khác gì thú hoang dùng răng xé toạc y phục của hai nàng.

Thân thể bé nhỏ dễ dàng bị chiếc lưới xấu xa của hấn càng quét. Hai tiểu la lị lâu ngày không được tưới tắm giờ đây được Trần Duyên không ngừng “săn sóc” đã thật sự không thể kiềm được mà rên lên từng tiếng.

Cao trào sắp tới bỗng nhiên Trần Duyên phát hiện có người tiến tới gần, thần thức nhận ra người quen thuộc làm hấn nở nụ cười xấu xa. Bàn tay nhanh chóng ra vào hạ thể khiến nhị nữ không ngừng phóng xuất.

Dọn sạch hiện trường nhẹ nhàng bế hai tiểu la lị thân thể đã mềm nhũn tới cạnh án văn gần đó, đặt hai nàng xuống dưới bàn dùng khăn che phủ. Ngồi xuống mộc tọa lấy ra cự long khủng bố vỗ nhẹ lên mặt Lệ Lệ.

Chưa kịp hoàn hồn thì Liễu Liễu đã nhanh tay hơn ti ti liền bắt lấy cự long mà vỗ về. Nhận ra bản thân bị nâng tay trên nàng liền giành lại cự long đưa vào miệng ngọc như thể xác định chủ quyền.

Thấy Liễu Liễu phồng má giận dữ Trần Duyên xoa đầu nhỏ để nàng dùng chiếc lưới đình hương chăm sóc phần còn lại, dù sao ti ti nàng cũng không thể cho hết cự long vào miệng ngọc.

-Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, nhị nữ hoảng sợ vội vàng muốn thả ra thì bị Trần Duyên ngăn cản. Bắt lấy đầu Lệ Lệ kéo về hướng mình khiến cho cự long vào sâu đột ngột, Liễu Liễu quỳ bên cạnh không tin vào mắt mình nhưng thấy hấn ánh mắt yên tâm khiến nàng bình tĩnh trở lại. Thân thể trần truồng ôm lấy ti ti an ủi.

Lệ Lệ cũng đã thoát khỏi hoảng sợ, theo ý trượng phu không ngừng giúp mệnh căn của hấn cọ rửa.

Thấy nhị nữ đã an ổn, Trần Duyên không khỏi lấy lại vẻ thành thoi thường ngày nhẹ giọng mời khách.

-Trưởng Lệ sao, còn không mau vào đây.

Nữ nhân lạnh lùng đứng trước đại môn, nàng có chút lúng túng. Đêm đã khuya lại tới phòng nam nhân khiến nàng không muốn gõ cửa.

Giọng nói Trần Duyên từ bên trong vọng ra khi nàng đang mãi lo suy nghĩ liền làm con tim chợt nhảy lên như con nai nhỏ ngưng ngừng mở cửa bước vào.

Bên trong Trần Duyên tay cầm quyền sách, thân mặc thường phục rộng rãi, tóc đen xóa dài, lộ rõ nét đẹp của trí tuệ. Ánh mắt sáng quắc kết hợp cùng chân mày góc cạnh không khỏi khiến nàng có chút ngẩn ngơ.

Trần Duyên giờ đây không còn vẻ bá đạo khi đứng trước hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông, không chút ngả ngón khi vui đùa cùng nàng, không chút lạnh khốc khi diệt sát kẻ khác mà khí chất tiêu sái từ hấn chính là sức hút chí mạng đối với nữ nhân.

Bước gần tới thư án. Bên dưới tiếng bước chân càng gần nhị nữ càng hồi hộp, đó không phải chỉ đơn thuần là hoảng sợ mà còn kèm theo chút gì đó đợi mong. Khát khao muốn ẩn mình cùng suy nghĩ bản thân bị bại lộ hòa quyện khiến hai tiểu la lị cảm thấy một khoái cảm kì lạ dâng lên đại não.

-Giữa đêm nàng tới gặp ta chẳng lẽ có chuyện không tiện nói.

Trần Duyên tin ý nhận ra, từ khi gặp đệ tử Hợp Hoang Môn nàng đã thấy nghi vấn.

-Chàng không nhận ra thái độ kì lạ của ba nữ nhân kia sao?

Bản thân nàng không tin dù Trần Duyên là đệ tử chân truyền nhưng cũng không đủ để những lão tiền bối Trúc Cơ kia phải tranh nhau sai đệ tử tiếp đón ngoài trăm dặm. Trên đường đi có mặt tam nữ khiến nàng không tiện nói ra, giờ đây màn đêm yên tĩnh Trưởng Lệ muốn cùng hấn thương thảo chuyện này.

-Hahaha cuối cùng nàng cũng đã nhận ra.

Trần Duyên tiêu sái cười lớn, dựa người trên mộc tọa tay kia không ngừng vỗ về nhị nữ bên dưới. Nếu không có án thư che chắn sợ rằng Trưởng Lệ cũng không tin vào mắt mình.

-Có phải chàng đã biết điều gì?

Trưởng Lệ không giấu được vẻ tò mò.

Thấy nữ nhân vội vàng Trần Duyên cười gian xảo gạt đầu ra về suy tư nhưng thật ra tên sắc lang này không ngừng hưởng thụ. Lúc này bên dưới án thư mệnh căn của hấn đã được thay lượt, Liễu Liễu thay thế ti ti không ngừng cho cự long ra vào miệng ngọc, còn Lệ Lệ dùng chiếc lưới đình hương liếm lấy song cước đồng thời dùng ánh mắt nịnh nọt không ngừng ném từng tia khuất phục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Trên sung dưới sướng 18+

Trần Duyên càng làm quan trọng càng khiến Tường Lệ lo lắng, nàng đã gấp không chịu được.

-Chàng còn không mau nói ra, chẳng lẽ có việc gì muốn giấu luôn cả thiếp.

Tường Lệ không còn vẻ băng lãnh thường ngày, từ lúc thấy Trần Duyên không ngừng nhìn chăm chăm tam nữ suốt dọc đường thật sự khiến nàng không vui. Dù cả hai chưa hề làm chuyện mà cặp phu thê nào cũng làm (các đạo hữu chắc cũng biết rồi ta không nói thêm nữa) nhưng trong thâm tâm nàng đã coi hấn là đạo lữ. Như bao nữ nhân khác, nàng không muốn trượng phu lừa dối mình.

-Nếu như nàng đã nôn nóng tới vậy thì ta cũng không làm khó nàng. Chỉ cần nàng hôn ta một cái tất cả những điều trượng phu biết đều không một chút gì giữ lại.

Nghe thấy điều kiện của hấn khiến nàng có chút chần chừ, trước đây rất nhiều lần hấn cùng nàng đụng chạm nhưng tất cả đều do Trần Duyên tập kích bất ngờ, nhưng lần này lại chính nàng chủ động không khỏi lo lắng.

Bước tới gần, mắt nhắm chặt để mặt Trần Duyên tùy ý làm bậy.

Ôm chặt lấy nữ nhân kiều diễm, Trần Duyên hôn nàng thật sâu. Chiếc lưỡi xấu xa không ngừng càn quét miệng ngọc.

Bên dưới thư án, hai tiểu la li trông thấy cảnh tượng trên không khỏi ý dâm đại động. Càng mạnh tay với tiểu mệnh căn của hấn. Vừa hôn mỹ nhân băng tuyết đồng thời được nhị nữ chăm sóc khiến hấn không thể kiềm chế mà phóng xuất tinh hoa lên người hai tiểu la li.

Buông ra nữ nhân mắt còn nhắm nghiền Trần Duyên không khỏi khoái trá ngồi xuống, nhận thấy Trần Duyên đã sớm ngừng lại Tường Lệ có chút thất vọng, lấy cho bản thân một tọa ngồi xuống.

Sau khi biết được từ hấn nữ nhân không khỏi trầm tư.

-Chàng đã quyết định chống đỡ bên phe nào?

-Nàng nghĩ sao?

Hấn nhìn nàng chăm chú mỉm cười, lời nói như muốn cho Tường Lệ đồng thời hai tiểu la li bên dưới.

Đang ân cần giúp hấn làm sạch tiểu mệnh căn cũng ngẩng đầu chăm chú nghe quyết định của hấn.

-Hahaha đương nhiên là ta sẽ không nâng đỡ đám nam nhân éo lá kia rồi.

Tới đây cũng không ngoài dự đoán của nàng, tuy Tường Lệ không thích hấn chăm chú những cô nương kia nhưng thân là nữ nhân nàng cung đồng tình với chủ ý của hấn.

-Tiểu thê tử chẳng lẽ nàng không muốn ở lại một đêm cùng trượng phu sao?

Tường Lệ sau một hồi hần huyên cũng muốn cáo lui, nhưng nghe lời mời gọi của hấn cũng khiến nàng có chút chần chừ nhưng liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng Trần Duyên không khỏi cười khoái trá. Phất tay, cửa tự động khép chặt, bên dưới án thư thật sự là cảnh tượng ướt át. Hai tiểu la li đã thật sự không thể kiềm chế được dục vọng, không ngừng an ủi cho nhau.

-Hai nàng dám vui vẻ mà không có ta sao.

Trần Duyên mạnh tay đánh vào đòn bộ Lệ Lệ, đang trong lúc hứng tình con đầu bất ngờ ập tới khiến nàng hét lớn. Ba...ba...ba từng tiếng vỗ lớn khiến kiều đồn no tròn đỏ ửng, tiểu la li không ngừng kêu rên. Nhưng nàng lại không hề từ chối, thậm chí là cố gắng nâng cao kiều đồn để Trần Duyên dễ dàng hành hạ.

Chứng kiến tí ti trên mặt thống khổ xen giữa là tia khoái cảm khiến Liễu Liễu cũng có chút ước ao. Nàng chủ động chống hai tay xuống đất như tiểu cầu, đẩy cao kiều đồn trên miệng không khỏi phát ra âm ngữ.

-Phu quân, tiểu đẳng phụ của chàng cũng muốn bản thân bị trừng phạt. Cầu xin chàng hãy hành hạ dâm phụ này đi.

-Hahaha đêm nay ta sẽ cho hai đẳng phụ nàng được dục tiên dục tử.

Cự long giận dữ xâm nhập tiểu điền loa Liễu Liễu, từng cú nháp hồng kết hợp cùng những cái đánh mạnh khiến nàng đắm chìm trong dục vọng.

Sau một hồi đại chiến, như thường lệ nhị nữ lại phải lên tiếng cầu xin. Nhưng hẳn làm sao để nữ nhân dễ dàng bỏ chạy, những lời van xin càng khiến Trần Duyên trở nên điên cuồng.

-Ah... dừng lại, ti muội chúng thiếp thật sự không thể nào chịu thêm được nữa...

-Nhẹ... nhẹ...

Cuối cùng sau nhiều lần van nài hẳn cũng đã phóng xuất tinh hoa vào trong hạ thể nhị nữ, hưởng thụ ấm áp do hẳn mang lại hai tiểu la lị ngất đi tròn vòng tay ôm ấp của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tranh phong cùng Trúc Cơ tu sĩ

Mặt trời đã lên, từng tia nắng ban mai xuyên qua khe cửa đậu trên ngọc thể nữ nhân. Trên giường hai tiểu la lị ngủ li bì nhưng lại ôm hẳn cứng ngắc quyết không chịu rời bỏ.

-Đại sư huynh, Lan Anh đạo hữu đã tới.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa của Tường Lệ làm Trần Duyên tỉnh giấc. Nhanh chóng đánh thức hai sâu ngủ này, hẳn lon tiếng nói vọng ra.

-Sư muội mau mời Lan Anh đạo hữu tới phòng khách, ta chuẩn bị một chút liền đi ra đón tiếp.

Kiểm có đuôi khéo nàng Trần Duyên vỗ về nhị nữ.

-Hai tiểu thể tử của ta, trọng phụ các nàng việc gấp trên thân không thể ở lại thêm nữa.

Lệ Lệ cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, đêm qua nàng thật sự quá điên cuồng, giờ đây cả người đều rã rời. Nhưng Liễu Liễu thì đã tỉnh giấc từ bao giờ, luôn tay xuống dưới chân bắt lấy thanh thiết nóng ngậy thơ mỉm cười.

-Chàng thật sự muốn ra ngoài đó với hung khí này sao?

Trần Duyên thật sự bất đắc dĩ, đó chỉ là điều hiển nhiên ở nam nhân. Buổi sáng sinh lực tràn trề lại được nằm trong vòng tay của hai mỹ nhân đầy xuân sắc không khỏi mắc trường hợp “trên bảo dưới không nghe”. Cuối cùng hai tiểu la lị đành phải giúp hẳn khiến cự long hạ hỏa.

Giúp Trần Duyên khoát lấy đạo bào, Lệ Lệ, Liễu Liễu bí mật theo cửa sau rời khỏi biệt viện.

Lấy lại tinh thần sáng khoái hẳn nhanh chân đi tới chính sảnh, nơi đó Tường Lệ cùng Lan Anh an vị trên một tọa lạc im như tờ. Chưa bước chân vào cửa hẳn liền cảm nhận được không khí lạnh lẽo bên trong.

-Không lẽ bên trong có việc chẳng lành.

Hắn đoán không sai, Tường Lệ ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lan Anh không khác gì kẻ địch. Còn mỹ nhân kiều diễm kia thì chỉ điều đà, thân ngọc lười biếng không xương nằm trên bàn nhỏ như mươn chọc giận băng hàn mỹ nữ.

-Ah Trần đạo hữu không ngờ lại để tiểu nữ chờ đợi lâu tới vậy.

Trông thấy Trần Duyên bước vào Lan Anh kinh hãi, đôi gò bồng đảo nhấp nhô khi nàng đứng bật dậy.

-Hà hà mong đạo hữu thứ lỗi, ta còn sự việc trên thân không thể không làm.

-Không lẽ đạo hữu không thể bớt chút thời gian cho tiểu nữ sao?

Lan Anh không khác gì nữ nhân đứng trước nam nhân trong mộng của mình. Về ủy khuất của nàng khẳng định sẽ khiến không ít kẻ phải cuối đầu chào thua.

-Lần này ta mang trọng trách của tông môn giao phó không thể chậm trễ.

Nhưng hẳn là ai chứ, Trần Duyên gặp không ít nữ nhân tuyệt sắc, đơn thuần, kiều ngạo, lăng lợ dù nàng có tung chiêu chí mạng cũng không khiến hẳn lung lay.

Bên kia Tường Lệ liền nở nụ cười hiểm thấy. Nàng cũng không nghĩ rằng khi Trần Duyên chối từ Lan Anh bản thân lại vô ý thờ phào nhẹ nhõm.

-Nếu như đạo hữu thân mang trọng trách tiểu nữ cũng không làm phiền. Hay là để tiểu nữ dẫn đường, thân là thổ địa nơi đây làm sao lại để khách quý từ xa tới đây mò đường đi nước bước được.

Chính nàng cũng khá kinh ngạc, theo lời sư phụ tên Trần Duyên này chính là một gã sắc lang thật sự. Chỉ cần là mỹ nữ hẳn sẽ không ngần ngại buông lời đường mật dụ dỗ thậm chí là đụng chạm những thiếu nữ chưa hề quen biết nhưng giờ đây sao lại... .

-Chẳng lẽ hôm nay hấn ăn chay.

Trần Duyên biết Tam Trưởng Lão cùng Lan Anh có suy nghĩ về hấn như vậy chắc chắn liền đánh trống kê oan. “chính đệ tử của ngài dụ dỗ ta có được không?”.

Theo chân nữ nhân, hấn cùng Tường Lệ dạo chơi trên con phố hoa rộng lớn. Hợp Hoang Môn có lẽ là môn phái khác lạ nhất hấn từng biết. Không phải là nơi sắc mùi tiên khí, không phải nơi hẻo lánh, hoang vu, cấm tiệt người ngoài. Con phố này không khác gì một con đường phồn hoa nơi phàm nhân sinh sống.

-Hai vị đạo hữu lần đầu tới đi hấn rất kinh ngạc.

-Không sai, ta không ngờ đây lại là nơi dành cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên nhìn qua có rất nhiều gian hàng, thứ gì cũng có. Từ những thứ vật dùng thường ngày của phàm nhân tới linh đơn diệu dược tất cả đều được bày bán hỗn tạp.

-Chúng đệ tử nơi đây tất cả đều là song tu tu sĩ, cốt lấy hoang hợp chống đỡ tu vi. Sống trong chốn “hoa thơm cỏ ngọt” này lợi ích hơn rất nhiều khi so với tiềm tu buồn chán.

-Đạo hữu nói không sai.

Trần Duyên gật đầu nghiêng ngẫm.

-Hay là đạo hữu ở lại nơi đây cùng chúng đệ tử như lan như ngọc ngày ngày hoan ca. Tiểu nữ khẳng định các nàng không mấy ai có khả năng chống lại mị lực của đạo hữu.

Nàng là lời mời gọi khi Tường Lệ phía sau đã thật sự nổi khí.

-Hahaha cảm tạ hảo ý của đạo hữu nhưng ta thật sự không có phúc phần đón nhận.

Trần Duyên thật sự rất muốn ở lại một thời gian, để làm gì thì không cần nhất thiết phải nói ra. Nhưng hủ dấm chua phía sau luôn dùng ánh mắt dè phòng nhìn Lan Anh, thậm chí thỉnh thoảng cũng ném cho hấn cái nhìn uy hiếp khiến Trần Duyên không khác gì chính nhân quân tử, mắt không dám tự tiện nhìn quanh.

Cuối con đường, sừng sững nơi đây là biệt phủ to lớn. Bên ngoài nếu tinh mắt đều thấy có rất nhiều kẻ lảng lảng theo dõi, kẻ sống trong đây hẳn không phải tầm thường.

-Nơi đây là biệt phủ của Tam Trưởng Lão, sư phụ của tiểu nữ.

Tùng hàng cây nối dài bao phủ xung quanh ôm ấp lấy khối kiến trúc bên trong. Thân là tu sĩ mộc hệ chỉ cần đứng ngoài đây Trần Duyên liền cảm nhận được một linh khí nồng nặc, bên trong hẳn có không ít kì hoa dị thảo.

-Mời vào.

Nàng đưa tay ý mời Trần Duyên.

-Lan sư muội, đã lâu không gặp mặt.

Từ bên trong biệt viện, thiếu niên trực khoảng hơn hai mươi, đôi mắt tinh mục cùng khuôn mặt góc cạnh dễ dàng thu hút ánh nhìn. Hấn cố tình lại gần không ngừng tươi cười bắt chuyện cùng nàng.

-Lan Anh báỉ kiến Thanh sư thúc.

-Kìa kìa không cần phải cứng nhắc như vậy, sư huynh chỉ mới vừa đột phá Trúc Cơ. Ta khẳng định sư muội không lâu nữa cũng sẽ bước thêm một bước trở thành Trúc Cơ tu sĩ.

Thanh Thiên chính là thiên tài mới nổi trong Hợp Hoang Môn, trước đây hấn chỉ là kẻ không có gì nổi bật. Nhưng gần đây đột nhiên tốc độ tu luyện tăng vọt, không đầy ba mươi đã đột phá Trúc Cơ thành công. Trở thành tiền lệ mấy ngàn năm qua của môn phái.

- Tên này là...

Hắn dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua Trần Duyệt, thật ra ba người đã lọt vào trong thần thức của hắn từ sớm. Nhưng muốn làm ra vẻ tình cờ Thanh Thiên đợi cho bọn họ đi vào bản thân mới vội bước ra hồng gặp mặt.

- Tiểu tử Trần Duyệt ra mắt Thanh tiên bối.

- Hừ, ta giờ đây đã là trưởng lão Hợp Hoang Môn, người gọi phải gọi ta là Bát Trưởng Lão mới phải đạo.

Dứt lời áp lực từ người hắn đè nặng Trần Duyệt cùng Tường Lệ.

- Ahhhhhh.

Nàng không thể nào chịu được áp lực từ tu sĩ Trúc Cơ mang tới, ngọc thể ngay tức khắc ngã quy xuống đất, trên mạng che mặt đã xuất hiện những tia máu thắm đậm.

- Bát Trưởng lão, hai vị đạo hữu này không phải là đệ tử của Hợp Hoang Môn ta nên...

Lan Anh thấy sự việc đã đi quá xa liền vội vàng ngăn cản, nếu như hai kẻ này có mệnh hệ nào thì mạng của một tên tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không thể nào bù đắp. Nhưng nữ nhân nỡ lẽ bỗng nhiên im bặt, không phải nàng khiếp sợ trước thực lực của Thanh Thiên mà là của thanh niên phía trước.

Ngay tức khắc áp lực liền bị đập tan, Trần Duyệt sắc mặt tĩnh lặng như mặt hồ. Người ngoài nhìn vào không thể nào nhìn ra nóng lạnh. Nhưng sự yên tĩnh chính là báo hiệu rõ ràng nhất của cơn bão khủng khiếp sắp ập tới.

Xung quanh hàng trăm tu sĩ không khỏi chú ý, Thanh Thiên lúc đầu cao ngạo cũng dần thu lại. Hắn biết được kẻ nào đã ngăn chặn áp lực của bản thân, không ai khác chính là tiểu tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đột phá tu sĩ bí ai

Tình trạng của Tường Lệ làm sao có thể qua khỏi mất Trần Duyệt, trong chớp mắt không gian trăm dặm xung quanh liền bị áp lực bao phủ. Nhưng lần này kẻ ra tay lại là Trần Duyệt.

Hàng trăm tu sĩ xung quanh cùng nhau nằm rạp xuống mặt đất, thảm trạng không khác gì Tường Lệ nhưng lại thêm gấp nhiều lần. Áp lực xen kẽ cùng sát khí nồng đậm như thể không cho bất kì sinh vật sống nào được tồn tại bên trong không gian nó chiếm giữ.

Tiểu thử, câu, miêu thậm chí là phạm nhân... tất cả đều không thể sống sót. Hàng cây bao xung quanh biệt viện lần lượt bị đổ rạp tro cả rễ.

Thanh Thiên tuy chỉ bị sát khí khiến đại não có chút khó chịu nhưng cái hắn thật sự kinh nghi lúc này là tên tu sĩ Luyện Khí kì kia. Bản thân vừa đột phá Trúc Cơ kì thì lòng tin liền bành trướng, như bao kẻ khác trong mắt hắn tu sĩ Luyện Khí kì trong mắt không khác gì cỏ rác tùy ý nhàu xé.

- Người... người...

Hắn lắp bắp nói không nên lời, sát khí quá dày đặc, tới mức chính hắn cũng không đủ dũng khí bay tới áp chế thiếu niên kia.

- Kẻ thương tổn tới nữ nhân ta phải CHẾT...

Từng chữ sắc bén không khác gì lưỡi đao xoắn lấy trái tim.

- Kẻ bên dưới còn không mau dừng tay.

Trên không trung, nữ phụ chân đạp pháp kiếm nhẹ nhàng phát tay. Tất cả sát khí của hắn liền bị tàn sát không để lại chút gấu vết.

- Lương tiên bối, nếu như hôm nay ta không có được câu trả lời thỏa đáng thì Hợp Hoang Môn chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Ma Kiếm Tông đi.

Từng câu từng chữ hữu lực đi vào trong tai Thanh Thiên, khiến hắn phải ngây dại.

- Hắn... hắn là người của Ma Kiếm Tông.

- Hìhìhì Lương Tiểu Xuân ta không dám nhận hai chủ tiền bối từ Trần Duyệt người.

Nàng nữ nộ cười kinh diễm, nhìn qua hoang cảnh tàn lụi nơi đây không khỏi oan thán.

-Không lẽ Trần đạo hữu thật sự muốn đồ diệt toàn thành sao?

-Lương tiên bối muốn dồn ta vào trọng tội đồ thành không nghĩ là quá đáng sao?

Mĩ phụ này không tốn một chút hơi sức liền phá vỡ sát khí của hắn, khiến Trần Duyên không nghĩ bản thân có khả năng đào mạng dưới tay ả.

-Dù sao đây cũng là lãnh địa của nữ nhân, nam nhân như ngươi nên có một chút khí khái chứ.

Có nàng ta ở đây Trần Duyên biết bản thân đã không còn cơ hội ra tay, liền nhanh quay người. Ôm lấy Tường Lệ vào lòng hắn quay lại phòng, những kẻ xung quanh không khỏi bước ra nhường đường.

-Chuyện hôm nay nếu các người không có câu trả lời vừa ý thì ta sẽ đích thân thỉnh sư phụ tới đây.

-Tiểu tử ngông cuồng, ngươi nghĩ ngươi có bản lĩnh khiến Ma Kiếm Tông phải vì ngươi xuất đầu sao?

Thanh Thiên phá lên cười, đừng nói là hắn có giết mười tên đệ tử Luyện Khí kì thì chỉ cần chịu bỏ ra một cái giá lớn Ma Kiếm Tông khẳng định sẽ nhắm mắt cho qua.

-Cái tên ngu xuẩn này.

Lương Tiểu Xuân không khỏi nôn nóng. Lý lẽ của hắn không sai nhưng phải nghĩ trước mắt là kẻ nào. Tên Trần Duyên kia tuy chưa tự thân thừa nhận nhưng tình báo đưa về đã khẳng định hắn chính là tu sĩ Luyện Khí kì mạnh nhất tông môn. Đó là còn chưa nói tới sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân, nếu như lão ma đó mà sinh khí thì đừng nói là một, thậm chí hai, ba Hợp Hoang Môn cũng sẽ bị đồ diệt hoàn toàn.

-Đây chính là chủ ý của Hợp Hoang Môn các người.

Thiếu niên dừng bước, tuy chỉ nhẹ nhàng nhét miệng nhưng chủ ý đe dọa đã không thể rõ ràng hơn.

-Phải thì sao, tiểu tử còn không mau... ahhhhhhhh. ....

Thanh Thiên hưng phấn hét lớn. Đây chính là điều hắn mong chờ, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia thật sự mở miệng khinh nhờn tiền bối. Hắn liền có cơ ra tay chân áp, tuy không thể ra tay hạ sát nhưng muốn tên tiểu tử sát lão kia sống không bằng chết lại càng dễ dàng.

-Bịch.

Cánh tay đột ngột rơi xuống, nơi nhát chém sáng loáng như gương. Chính Thanh Thiên cũng không tin vào mắt mình. Quay đầu lại mỹ phụ phía trên nhìn hắn với con mắt lạnh lùng.

-Đằng phụ kia ngươi dám sát hại đồng môn, lão tử...

-Hừ tiểu tử ngươi tốt nhất là biết giữ mồm giữ miệng. Chỉ là một kẻ vừa đột phá Trúc Cơ nếu như đem cân đo đong đếm thì giá trị của ngươi chưa bằng một cọng tóc của Trần đạo hữu.

Nàng thật sự đã quyết tuyệt, nếu như chỉ cần tên này chịu một chút thiệt thòi khiến chuyện này dễ dàng cho qua thì không gì thuận lợi bằng. Điều nàng đáng đo nhất là cách biệt thực lực của hai phái.

Hợp Hoang Môn nhiều ngàn năm kinh doanh cũng chỉ có hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ kì, còn môn chủ đột phá cũng là ngoài dự kiến. Sự thật trong năm ngàn năm nay cũng chỉ có môn chủ trở thành tu sĩ Kim Đan kì khiến Hợp Hoang Môn vốn chỉ là tiểu phái có cơ hội được Ma Kiếm Tông chú ý. Nếu như sai sót xảy ra thì chỉ cần Ma Phong Sơn ra tay cũng đủ khiến nơi này trở thành bình địa.

-Môn chủ phán quyết, Thanh Thiên ý tự thân tu vi vừa đột phá đã coi trời bằng vung, vô pháp vô thiên. Nay nhận hình phạt biệt giam trăm năm, phế truat trường lão của y.

Giọng nữ nhân trong trẻo từ xa vọng về, Trần Duyên ngỡ ngàng, chúng nữ nhân xung quanh khiếp sợ, riêng Thanh Thiên sắc mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu.

Tường rằng sau khi đột phá còn đường tu luyện liền rộng mở, hi vọng lấy lại quyền không chế từ tay đám nữ nhân kia không ngờ...

-Hihihi việc này đã được môn chủ định đoạt, ta bảo chứng rằng chuyện lần này không thể xảy ra lần nữa.

-Mời Trần đạo hữu cùng Tường cô nương quay về tỉnh dưỡng, ta sẽ cho đệ tử mang tới linh đan diệu dược giúp Tường cô nương mau chóng bình phục.

Mĩ phụ nói xong liền nhanh chóng mang Thanh Thiên rời đi.

Mọi chuyện đã được định đoạt, biết bản thân không có khả năng làm khác được Trần Duyên đành quay đi. Hắn làm sao không hiểu chính mỹ phụ kia chém xuống tay hắn cốt để lưu lại tính mạng. Buông lời đe dọa chân truyền đệ tử cũng đủ khiến hắn chết trăm lần.

Có điều chính Trần Duyệt cũng không ngờ rằng mọi chuyện trước mắt hắn cũng chỉ là vở kịch nho nhỏ.

-Môn chủ, mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi.

Giọng nói trong trẻo lại lần nữa cất lên, nhưng lại không phải hướng tới những người kia mà lại nữ nhân che mặt ngồi trên đại tọa.

-Rất tốt, người cử người mang một chút thiên tài địa bảo tới xoa dịu tên tiểu tử kia.

-Đệ tử tuân lệnh.

Không gian xung quanh lại lần nữa tĩnh lặng, nữ nhân thần bí khép lại mĩ mục

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Gặp lại Kim Liên(18+)

Đưa nàng về lại thư phòng, Trần Duyệt điệu dàng đặt nữ nhân nằm nghỉ. Từ trong túi trữ vật lấy ra lọ nhỏ, đổ lên tay một viên linh đan màu lục lớn như long nhãn.

Từ luồng mộc hệ linh khí mãnh liệt tản mát xung quanh. Đờ nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng đưa viên linh đan trước mặt nàng.

-Không được, thiếp chỉ bị thương nhẹ thứ này...

Mặc dù đây là lần đầu tiên nàng trông thấy, nhưng cảm nhận luồng linh khí dào dạt cũng đủ để mừng tượng ra được thứ này không phải vật phẩm.

Tướng Lệ suy đoán không sai, viên linh đan kia khiến hắn tổn hao không ít gia sản. Dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng phải luyến tiếc khi phục dụng. Mộc Thương Đan linh đan cấp hai Đỉnh đẳng chuyên trị nội thương cực kì hiệu quả.

-Còn không mau phục dụng, không lẽ chưa trở thành đạo lữ của ta đã không chịu nghe lời.

Trần Duyệt nghiêm mặt giả đồ giận dữ.

-Ừm.

Nàng có chút đỏ mặt gật đầu, ngoan ngoãn mở ngọc miệng tiếp nhận Trần Duyệt đưa vào linh đan. Tiếp nhận đan dược từ tay hắn Tướng Lệ liền phát hiện tên vô sĩ này không chỉ đơn thuần giúp nàng phục dụng.

Đan dược vào miệng ngay lập tức liền tan ra thành chất lỏng lưu hương nhẹ nhàng tan vào cơ thể. Chưa kịp hưởng thụ do đan dược mang lại thì chiếc lưỡi dính hương của nàng đã bị hắn chơi đùa.

Mắt ngọc kiều mị liếc nhìn, Trần Duyệt không hề cảm thấy tội lỗi, nở nụ cười xấu xa càng ra sức chơi đùa. Bên trong miệng không ngừng bị ngón tay hắn thăm dò, ban đầu còn có chút khó chịu nhưng dần nàng trở nên không bài trừ cảm giác kì lạ này.

-Nương tử rất ngoan, rất biết nghe lời tướng công.

Hắn hết sức hài lòng, Tướng Lệ dù chưa hết thái độ lãnh cảm nhưng chưa hề trái ý hắn bao giờ.

-Nàng mau tỉnh dưỡng thật tốt để còn hầu hạ tướng công nữa chứ.

Tặng nàng một nụ hôn thật sâu Trần Duyệt nhanh chóng rời khỏi.

Tướng Lệ đắp chăn qua đầu, nàng cố gắng chìm vào giấc ngủ nhưng không thể. Hương vị nam nhân xâm lấn tâm trí khiến nàng không thể ngừng nghĩ về hắn.

Trở lại gian phòng Trần Duyệt nhận ra điều khác thường, trước khi rời khỏi hắn đã cố ý đặt một viên đá nhỏ trước cửa. Giờ đây viên đá đã bị dời ra xa, chắc chắn cánh cửa này đã bị mở ra sau khi hắn đi khỏi.

-Hử?

-Không ngờ tên này dám ở lại đây chờ ta quay về.

Tiếng động nhỏ vọng ra.

Tia thần thức lảng lảng truyền vào phòng, đương nhiên đúng như hần dự đoán, bên trong có người. Tuy nhiên hần không cô độc, có nhiều hơn một kẻ đã phục sẵn trong chốn chỉ chờ đợi Trần Duyên bước vào.(nói tới đây chắc đủ hiểu rồi)

Nhận ra kẻ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hần bình thần mở cửa vào như chưa biết chuyện gì xảy ra. Bước nhanh tới giường, vén lên bức màn mỏng, hai tiểu nữ đã chờ sẵn nơi đó nhào tới ôm chặt lấy thân thể nam nhân.

-Hai tiểu thư từ đáng yêu của ta, có phải các nàng đã thật sự gấp không chịu được phải không?

-Đáng ghét, thiếp đâu phải là nữ nhân như vậy.

-Tỉ tỉ nói đúng, chúng thiếp chỉ là đáng phụ của chàng khi lên giường thôi.

Nhị nữ không khỏi nhõng nhẽo, dù có bao nhiêu phong tao khi cùng hần xung trận nhưng trước mặt người khác các nàng cũng chỉ là nữ hài thuần khiết.

-Ta biết ta biết hai nàng chính là tiểu bảo bối của ta.

-Lần này có phải mang tới cho tướng công điều bất ngờ không phải sao?

An ủi tiểu nữ hài, mắt tặc của hần không quên nhìn xuống thứ bị lớp chăn dày che bên dưới.

-Đúng vậy, hôm nay tỉ muội thiếp muốn cho tướng công điều bất ngờ. Nhưng mà chàng không được lật ra xem.

-Có điều ta phải được phép sờ thử chứ.

Hai tỉ muội dùng ánh mắt ngờ ngác nhìn nhau một hồi, làm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu chấp nhận lời kiến nghị của hần.

-Ừm để ta sờ thử xem.

Tay heo không ngần ngại mà luồn vào bên trong. Xúc cảm mềm mại làm hần có cảm giác lâng lâng, từng tiếng thở mệt nhọc bên ngoài có thể dễ dàng nghe thấy. Nhị nữ thì lại không ngừng hồi hộp muốn biết hần có thật sự tìm ra đáp án.

-Cái này là gì nhỉ?

-Ah ta biết rồi có phải các nàng tặng ta màn thầu?

Bàn tay nắm chặt thứ to lớn non mềm không ngừng xoa nắn làm Trần Duyên đột ngột nói ra ý nghĩ của mình. Nhìn thấy nhị nữ lắc đầu phủ định, lại lần nữa hần tiếp tục tìm kiếm.

-Không lẽ là một trái banh?

-Thiên tài địa bảo?

-Cái gì cũng không phải, chẳng lẽ các nàng tặng ta súng vật chằng?

Nhị nữ liên tục lắc đầu miệng không ngớt cười, chỉ tội cho người nằm bên trong thật sự muốn khóc. Bị hần không ngừng xâm lược mà chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

-Ta biết bên trong này là gì rồi.

-Là cái gì chàng mau nói đi.

Hần cười gian xảo chỉ tay xuống đũng quần

-Nhưng hai nàng làm ta khó chịu đứng ngồi không yên, không thể tập trung nhớ ra được thứ bên trong là gì.

-Chàng không được lừa gạt chúng ta nha.

Nhị nữ không hề đắn đo tiến lại gần, đặt tay lên hạ thể nhưng không quên một câu nhắc nhở.

-Đương nhiên, tướng công của nàng già trẻ chưa lừa gạt ai.

Có lời xác nhận từ trượng phu nhị nữ không nghi ngờ mà chăm sóc hần tiểu mệnh căn.

-Hahaha đúng các nàng kĩ nghệ càng lúc càng tiến bộ.

Cự long lọt vào nơi ôn dưỡng nhưng tay hần cũng không yên. Nữ nhân bên trong không ngừng bị hần đùa nghịch hạ thân khiến tấm chăn phủ bên trên

không ngừng rung động.

-Ahahahah....

Cuối cùng nàng đã không thể nhẫn nại được nữa, lật tung chiếc chăn, ngọc thể ẩm ướt. Bên dưới hạ thể, đã bị Trần Duyên chơi đùa thành một mảnh lầy lội.

-Ah thì ra là Kim Liên, không ngờ kẻ nấp trong đó lại là nàng.

Hắn vô sỉ, giả mặt ngu ngơ như thể gặp bất ngờ. Bản tính dâm phụ tiềm tàng trong người được hắn kích phát. Đẳng phụ như thể thú hoang vô lý Trần Duyên như thể muốn xé xác hắn.

-Hừ đẳng phụ, nàng muốn ta lộng nàng sao?

Dù Kim Liên có mãnh liệt bao nhiêu cũng không có khả năng chống lại hắn. Một tay bắt lấy nàng đè xuống giường, nữ nhân điên cuồng giãy dụa, cặp mắt nàng đã trắng dã, thần trí không còn tỉnh táo.

-Tướng công, xin chàng hãy nương tay với sư ti.

-Tí áy vì lời thề lần trước đã mấy năm nay quyết không để nam nhân đụng vào người, tìm lấy nơi hẻo lánh mà ẩn cư.

Biết được đẳng phụ này không ngờ lại một lòng si mê khiến Trần Duyên thương tiếc. Nhưng nhìn thấy tình cảnh của nàng càng làm hắn khó hiểu.

-Sư ti trời sinh vốn là Dâm Thể, tối thích hợp cho công pháp song tu. Nhưng không biết tại sao nhiều năm về trước dâm tính trong người bộc phát, khiến cho thần trí không còn tỉnh táo. Nếu không có nam nhân giao hợp liên sẽ chịu nỗi đau giày vò sống không bằng chết.

Chính hắn cũng không tưởng tượng được những năm này Kim Liên phải sống ra sao. Bị dâm độc dày vò mỗi đêm nhưng vẫn cắn răng chịu đựng chờ đợi, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến hắn phải xiêu lòng.

-Kim Liên thời gian này ta đã phải bắt nàng chịu khổ rồi.

Thả lỏng tay, Kim Liên thừa cơ thoát ra. Mỉm cười đáp, từng hơi thở nặng nhọc, nàng điên cuồng lao vào người hắn. Đầy ngả Trần Duyên mĩ phụ như mãnh thú khát mỗi lần mò tới cự long.

Phía trên dù rất thèm muốn cùng hắn giao hoan nhưng dục vọng khiến nàng không còn khống chế thân thể. Nhìn thấy đẳng phụ không thể đưa hắn mệnh căn vào tiểu điền loa của nàng Trần Duyên chủ động đẩy mạnh eo cạp.

-Ahhhhhhhhhh.

Tiếng rú thảm thiết kéo dài.

-Hờ... hờ... hờ...

Kim Liên điên cuồng nhún nhảy, tiểu cô nương của nàng không ngừng phun ra nước vào cự long khủng bố.

Trần Duyên vốn không phải chỉ là ngựa giống, hắn không ngăn ngại mà thường thức nữ thể phồn thịnh này. Ngực to lớn lại cực kì săn chắc như hai đại cầu không ngừng lên xuống theo từng nhịp nhún nhảy. Móng phi gợi cảm, chúng như thể vật đàn hồi bật lên bật xuống giữa hai chân hắn.

Giao hoan càng lâu Trần Duyên cảm nhận được ý thức của nàng dần quay lại. Đôi chân rã rời khiến mĩ phụ không thể chèo chống với tần suất cao độ như trước mà thường xuyên phải dùng hai tay chống đỡ ngọc thể. Nhưng tên xấu xa kia làm sao có thể dễ dàng buông tha. Mỗi lần nàng kiệt sức hắn lại đẩy mạnh khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm, mỗi lần như vậy đều khiến nàng cuồng khiêu.

-Hahaha nữa... nhanh cho thiếp... ah mạnh hơn...

-Đẳng phụ, nàng muốn ta tiếp tục lộng nàng nữa sao?

Thật sự Trần Duyên đã nghiện tiểu điền loa của nữ nhân này. Cự long của hắn sau khi tiến vào như thể bên trong có hàng vạn xúc tu liên tục cọ xát khiến hắn phải mừng rỡ không thôi. Dâm lực từ người nàng lại mãnh liệt phát ra hòa cùng Thiên Hạ Hồng Lô mang lại cho hắn cảm giác kì lạ khó tả.

-Nam nhân khác chắc hắn không chịu được nàng đúng không?

-Chàng nói không sai. Tên tướng công kia của thiếp chỉ biết nhún người vài cái liền phún xuất khiến cho bao năm qua thiếp chưa một lần được thỏa mãn.

Đẳng phụ lại lần nữa lâm vào mê man, thứ duy nhất nàng biết được chính là tầm hoang.

-Phu nhân, trượng phu của sư ti chính là Bát Trương Lão.

Lệ Lệ bên cạnh giúp hắn bóp vai liên tiện miệng nói ra.

-Cái gì là tên súc sinh đó sao?

-Hahaha Thanh Thiên ơi là Thanh Thiên cánh tay của ngươi, quyền lực của ngươi vì ta mà phế. Giờ đây cả nữ nhân của ngươi cũng bị ta nắm giữ. Không nghĩ khi ngươi biết được sự thật này liền sẽ ra sao.

Hắn không khỏi khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

- Đấng phụ của ta, sao nàng lại trầm mặc. Không phải lúc này nàng trình diễn rất đẹp mắt sao?

Ngồi trên mộc tọa, Trần Duyên ôm lấy Kim Liên không ngừng trêu đùa.

-Hừ chàng chỉ biết trêu ghẹo thiếp. Chàng không thấy sao, tiểu cô nương bên dưới bị chàng lộng hư rồi, làm sao thiếp có thể đi ra ngoài gặp người đây.

Kim Liên không hề ngượng ngùng mà nũng nịu. Trần Duyên cung chiều an ủi, nhẹ xoa hạ thể của nàng. Mĩ phụ nói không sai tiểu cô nương bên dưới đã xưng to như tiểu màn thầu, mỗi khi hắn sờ tay đều khiến nàng nhũn mềm.

-Vậy thì để tướng công giúp nàng trị thương.

Luồn chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng xâm nhập, sự tươi mát thấm vào từng lớp da thịt làm cho thương thể của nàng dần hồi phục.

-Thương thể của nàng sẽ nhanh chóng lành lại thôi. Để ta còn nhanh chóng lộng nàng nữa.

-Chàng còn muốn hành hạ thiếp sao.

Nghe được dâm ngữ của hắn Kim Liên dâm đãng đáp trả. Tay ngọc sờ lấy mặt hắn, hôn vào cổ, thì thầm vào tai.

-Chỉ cần chàng muốn bất cứ lúc nào thiếp cũng sẽ trở thành đấng phụ cho mình chàng.

Trong lúc hắn cùng nàng tình chàng ý thiếp thì...

-Trần Duyên đạo hữu, tiểu nữ đây để đưa đan dược để Tướng cô nương trị thương.

Bị kẻ khác làm phiền Kim Liên phòng má giận dữ, nàng ôm chặt lấy hắn không muốn rời xa.

-Ngoan nào nàng tạm lánh mặt vào bên trong đi.

Dỗ dành mĩ phụ diễm lệ, hắn nhanh chóng đi ra mở cửa.

-Đa tạ Lan Anh đạo hữu.

Nhận lấy túi trữ vật hắn muốn nhanh chóng đi vào thì bị nàng chặn lại.

-Không lẽ đạo hữu còn để bụng chuyện ban nãy sao?

Nàng rung rung nước mắt như gặp chuyện ủy khuất.

-Đạo hữu không nên hiểu lầm, chỉ là...

-Sự phụ tiểu nữ muốn lần nữa mời đạo hữu quá bộ tới tề xá, người có chuyển lời lại rằng có việc quan trọng muốn bàn tính.

Mĩ nữ nở nụ cười thần bí, ẩn khúc trong chuyện này bản thân nàng đã biết ít nhiều, ban đầu nàng không tin Ma Kiếm Tông lại muốn một tên đệ tử Luyện Khí kì như hắn tới đây thương thảo chuyện hệ trọng này quang cảnh vừa rồi cũng đủ để khẳng định mục đích của hắn.

-Nếu như Lương tiên bối đã mở lời thì ta đây không tiện từ chối.

Khép chặt cửa, Trần Duyên theo nàng theo đường cũ đồng hành.

-Đã tới nơi rồi, mời công tử.

Biệt viện xung quanh vẫn còn rất hoang tàn. Cũng không thể nào trách được, mọi chuyện mới trôi qua một ngày, do hấn quá nóng giận mà không kiểm soát khiến sát khí lan tràn.

-Lan đạo hữu không cùng tại hạ đi vào trong sao?

-Đây là sự việc trọng đại, tiểu nữ còn chưa đủ tư cách nhúng tay vào.

Mĩ nữ không khỏi cười khò.

Bên trong biệt viện, một linh khí càng lúc càng nồng đậm. Những kỉ hoa, dị thảo mọc lờm chờm không khác gì cỏ hoang kia lại có sức sống kinh người. không khí nơi đây làm cho một tu sĩ Mộc hệ như Trần Duyên như lạc vào thiên cung.

Bước tới đình viện hấn chấp tay đạo.

-Trần Duyên xin được gặp mặt Lương tiền bối.

Giọng nói của hấn vang vọng khắp khu vườn.

-Trần đạo hữu mời vào trong.

Được sự cho phép của nàng hấn chậm rãi tiến tới, mở ra đại môn. Mĩ phụ một thân bạch y rộng rãi, tóc dài xỏa ngang vai, khuôn mặt mĩ lệ mà treo trên đó là nụ cười làm cho kẻ chứng kiến cảm giác ấm áp trong lòng.

-Trần đạo hữu không khỏi quá khách sáo rồi, với thực lực đạo hữu bày ra hôm qua cũng đủ để cùng tu sĩ Trúc Cơ kì bình khởi bình tọa.

-Lương tiền bối lại quá lời, Trần Duyên sinh sao để muốn làm sao dám cũng các bậc tiền bối đánh đồng.

Trần Duyên không phải vì diệt sát vài con yêu thú cấp hai Bính đẳng mà trở nên tự phụ. Sinh thời yêu thú nhục thể luôn vượt trội so với nhân loại nhưng thực lực thật sự của yêu thú thường không thể sánh bằng tu sĩ cùng cấp.

Thanh Thiên chỉ là một kẻ vừa đột phá không thể khống chế chân khí thành thực nên Trần Duyên mới có thể tạm thời áp chế. Nếu như trận chiến thật sự xảy ra khẳng định phải xuất toàn lực mới có cơ may diệt sát hấn.

Biết tên Trần Duyên này vốn không đơn giản nàng cũng không muốn cùng hấn phí thời gian đôi co, sau vài lời khách sáo mĩ phụ liền nói ra ý định.

-Lần này Trần Duyên tiểu hữu tới đây chắc không đơn thuần chỉ là thăm thú mĩ cảnh?

Sự việc càng hệ trọng Lương Tiểu Xuân càng không thể vội vàng, trước khi nói ra mục đích thật sự nàng muốn thăm dò một chút, nếu hấn chỉ là một tên đầu óc đơn giản thì tốt nhất là không nên để hấn lúng vào quá sâu. Dù sao Ma Kiếm Tông ắt hẳn chưa hề nói gì khi giao nhiệm vụ tương chừng đơn giản này.

-Lương tiền bối quả là người thận trọng, tuy nhiên tranh chấp giữa các vị cùng lão già gần đất xa trời kia khó có thể giữ bí mật mãi mãi.

-Hihihi chỉ là thân làm trưởng lão, ta không thể không cân trọng. Nếu như tiểu hữu đã tường tận thì việc có mặt ở đây ắt hẳn không để ta thất vọng.

Mĩ phụ không khỏi mong chờ, dù bản thân biết Trần Duyên có không ít hảo cảm với những nữ đệ tử trong môn phái nhưng không thể phủ nhận rằng phần lớn thiên tài địa bảo lại trong tay lão già kia. Đứng trước ích lợi to lớn như vậy hiếm ai khó có thể bỏ qua

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Lục đại trưởng lão

Trong khi đó tại Ma Kiếm Tông trên Hành Pháp Sơn, một trong những nơi thâm nghiêm nhất. Nếu như kẻ nào tới gần nội trong ngàn bước chỉ có một kết cục duy nhất, giết không tha.

Hôm nay trong mật thất, xung quanh thập đại mộc tọa sáu kẻ thần khí bức người. Những đệ tử canh phòng gần đó cũng trở nên cẩn thận hơn ngày thường, bọn chúng không dám nhúc nhích dù chỉ là một đầu ngón tay bởi vì bên trong đó chính là sáu trong Thập Đại Trưởng Lão.

-Đại sư huynh, chẳng hay có chuyện gì hệ trọng mà phải truyền tin cho chúng ta.

-Lão ngũ nói không sai, không lẽ chiến trường ngoài kia đã thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát.

Ngũ Trường Lão cùng Nhị Trường Lão không kiềm được nghi vấn.

-Nơi tiền tuyến đưa về tin tức, chiến trường phía Đông đã có tu sĩ Trúc Cơ kì tử trận.

Đây quả thật không đơn giản, chỉ mới ba năm trôi qua ắt hẳn chưa tới lúc kịch liệt mà tu sĩ cấp cao tăng liền ngã xuống không chừng báo hiệu điều không hay.

-Một tên tu sĩ Trúc Cơ ngã xuống đúng là chuyện không vui về gì nhưng không tới mức đại sư huynh phải triệu tập tất cả chúng ta ở đây chứ?

Người vừa lên tiếng chính là Tam Trường Lão, kẻ ẩn tu trên đỉnh Linh Dược Sơn. Trong Ma Kiếm Tông nói về tạo nghệ luyện đan thì lão đứng thứ hai không ai dám tranh là kẻ đứng nhất. Vốn là kẻ nổi tiếng không bao giờ bước chân ra khỏi động phủ nhưng Đại Trường Lão đã lên tiếng thì lão không thể không nể mặt.

-Đương nhiên ta sẽ không làm phiền các vị sư đệ những chuyện nhỏ nhặt này nhưng đây là thứ tìm thấy trên thi thể của hắn.

-Thi thể?

Trung niên Thập Trường Lão lúc đầu lộ rõ vẻ không hề có hứng thú nhưng theo lời lão đại khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

-Không sai.

Đại Trường Lão ném tới một tiểu kiếm còn tanh mùi huyết nhục, trung niên tiếp lấy không khỏi nghiến ngấm. Bên trong thú triều, hàng ngàn vạn yêu thú ngoài kia làm sao không thèm khát huyết nhục tu sĩ, nhất là tu sĩ Trúc Cơ kì tràn ngập linh khí. Đứng trước hấp dẫn trí mạng yêu thú không thể bỏ qua dù chỉ là một chút, từ trước tới nay nếu như không phải ngã xuống gần đồng bạn thì khó có thể chết toàn thây.

-Nhị sư huynh, thứ này không phải quá rõ ràng rồi sao?

Trung niên ném thanh tiểu kiếm qua chỗ Nhị Trường Lão.

-Thập sư đệ nói không sai, tiểu kiếm này dùng huyết nuôi dưỡng. Là thứ mà đám huyết nhân kia cực kì thích sử dụng.

Đám huyết nhân lão nói tới không đâu xa lạ, chính là Ma Huyết Môn. Giữa thú triều xâm lấn, không ngờ có kẻ đứng sau đâm một dao khiến Ma Kiếm Tông thật sự động nộ.

-Bọn chúng muốn cầu kết cùng yêu thú sao?

-Ta nghĩ bọn huyết nhân này không ngu ngốc làm chuyện hạ sách này. Bọn chúng cũng là nhân loại không thể nào có chuyện khiến lòng người phẫn nộ này. Ất hẳn Huyết Ma Môn muốn thừa cơ hội này khiến Ma Kiếm Tông ta tổn thất nặng nề.

Tam Trường Lão nói ra suy đoán.

-Ta không cần biết mục đích thật sự của chúng là gì nhưng dám nhắm tới Ma Kiếm Tông chính là tử tội.

Đại Trường Lão sát khí bức người, đứng ngoài ngàn bước chân cũng không khỏi khiếp sợ.

-Không biết các sư đệ ai sẽ đem đầu bọn chúng về đây?

Năm kẻ còn lại không khỏi cười gằn, ngồi ở đây không ai không từng giết người như ngóe. Bọn họ chỉ thật sự không ra tay vì thân là trường lão không thể nào đích thân hành động vì ngại mặt mũi nhưng chính tông môn truyền lệnh xuống lại khác.

-Lão đại, gần trăm năm tiềm tu khiến ta thật sự có chút ngứa tay. Hay là để chuyện này do hỏa kiếm ta diệt sát.

Bát Trường Lão mặt đỏ như kẻ say hăng hái tự đề cử chính mình.

-Ta nghĩ lão bát người tốt nhất là ở lại tông môn thôi, những chuyện âm thầm này không nên để kẻ nóng nảy như ngươi xen vào.

Nhị Trường Lão hờ hững nhẹ giọng.

-Nhị sư huynh, không ngờ ngươi là kẻ hẹp hòi không bỏ qua chuyện cũ.

Bát Trường Lão nóng nảy hét lớn. Bỗng nhiên nhận ra bản thân đã bị khích tướng làm hắn càng nóng giận quay lại một tọa.

-Hahaha Bát sư đệ đúng là bát sư đệ, ngàn năm không đổi.

-Đại sư huynh, ta cũng muốn góp một chút công sức. Lò đan mới cần một chút tài liệu, bọn tu sĩ này ắt hẳn đều là Trúc Cơ kì trở lên rất thích hợp cho ta sử dụng.

Tam trưởng lão không khỏi cười lớn.

-Lão tam ngươi lại luyện nhân đan sao, thứ tổn hại nhân quả này tốt nhất là không nên nhúng vào quá sâu.

Đại Trưởng Lão chân tâm nhắc nhở.

-Lão Thập thì sao, chẳng lẽ sư đệ không muốn vận động chân tay một chút sao?

-Đại sư huynh, ta cũng rất muốn ra tay nhưng thương thế thì...

Trung niên nhìn xuống bên tay áo, tuy không còn trông rỗng như trước nhưng khẳng định tổn không ít thời gian để hồi phục.

-Được rồi lão bát không cần phải nóng giận, lần này đành phải làm phiền ngươi rồi.

Bát Trưởng Lão vẻ mặt có chút ngơ ngai còn những lão còn lại không khỏi có chút thất vọng.

-Nhưng có một điều kiện.

-Đại sư huynh không ngại cứ việc nói ra.

Hắn hào hùng nói.

-Lão bát ngươi không đơn độc, chuyến đi này có một kẻ cùng ngươi truy bắt bọn chúng.

-Không biết là kẻ nào để đại sư huynh phải đích thân lên tiếng.

Bát Trưởng Lão nổi lên một chút hứng thú.

-Hahaha là kẻ không hề xa lạ, chính là tiểu tử Trần Duyên.

-Hử?

Ngoài trừ Tam Trưởng Lão vẻ mặt ngu ngơ, những kẻ còn lại không ai không bất ngờ.

-Đại sư huynh chuyện này...

Nhị Trưởng Lão cũng không khỏi gấp gáp.

-Hahaha lão nhị đệ không cần phải quá bận tâm, trọng yếu là lão bát. Lão bát, đệ còn gì ý kiến không?

Nhìn qua Bát Trưởng Lão, hắn ánh mắt không nóng không lạnh khiến người khác khó có thể dò xét tâm tư.

-Dù sao hắn cũng là đệ tử chân truyền của tứ sư huynh, việc này tốt nhất là để hắn tự mình khẳng định sẽ thích hợp hơn.

-Không cần, chính lão tứ đã nói ra việc này, lão bát ngươi cứ y lệnh mà làm.

Đại Trưởng Lão chắc như đinh.

-Thôi được, nếu như cả tứ sư huynh cũng tán thành ta cũng không tiện từ chối.

-Nhưng bản thân không dám đảm bảo tên tiểu tử kia không bị trầy da xước vẩy.

Đáng để khiến những lão giả kia kinh ngạc hơn là Bát Trưởng Lão quá dễ dàng chấp nhận. Cách đây không lâu chính hắn đã châm ngòi khiến cho Thập Trưởng Lão một bên tay bị trầm xuống.

-Chỉ cần lão bát ngươi không quá tay là được, dù sao hắn cũng là đại đệ tử một trong Nhất Thập Chấn Sơn Tông không thể quá nuông chiều.

Cuối cùng mọi việc cũng được định đoạt, chờ khi bốn kẻ kia trở về Nhị Trưởng Lão đã không thể nhẫn nại.

-Đại sư huynh không lẽ ngươi còn không rõ tính khí của lão bát, hắn là kẻ có thù tất báo. Tiểu tử Trần Duyên kia cùng hắn đồng hành hẳn lãnh ít dữ nhiều.

Sư phụ của Trần Duyên, Phong Ma Chân Nhân cùng lão vốn là sư huynh đệ đồng sinh cộng tử, chính hắn đã trao tận tay công pháp kì bí kia cho Trần Duyên. Chứng kiến tên tiểu tử có thực lực đang tương lai của tông môn đi vào tử địa khiến lão thật sự có chút đau lòng.

-Hahaha nhị sư đệ quá đa cảm rồi, tên tiểu tử kia tuy rằng về ngoài thành thực hơn so với niên kỉ nhưng làm người lại quá thận trọng, quá âm trầm.

-Những kẻ như vậy nếu như không gặp cơ duyên từ trên trời rơi xuống thì chỉ biết sợ sệt chứng kiến thời cơ trước mắt bị lãng phí. Lão bát tuy tính tình có chút nóng nảy nhưng lòng trung thành đối với tông môn là không cần phải bàn cãi, ta nghĩ hẳn biết phân nặng nhẹ.

Xác thực lời bảo đảm của Đại Trưởng Lão khiến lão cũng không nghĩ ra được ý định phản bác. Nếu như cả sư phụ hẳn cũng tán thành thì chỉ có thể tùy theo cơ duyên mà định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mĩ phụ gặp mặt

Bên trong đình viện tại Hợp Hoang Môn, Trần Duyên đã tọa bình thân đối mặt với mĩ phụ Lương Tiểu Xuân sắc mực không ngừng đánh giá nàng.

-Trần Duyên tiểu hữu đối với chốn phồn hoa này khẳng định không khỏi có chút lạ lẫm.

Nàng mở đầu dạo.

-Ban đầu ta cũng nghĩ không ra nhưng cuối cùng cũng được đệ tử của quý môn Lan Anh cô nương giải thích tường tận.

Hắn gật đầu đồng tình.

-Về phồn hoa yên bình này thật ra chỉ là để che giấu tranh chấp đẫm máu đằng sau nó.

Mĩ phụ giọng điệu nghiêm túc hẳn lên.

-Mấy trăm năm qua vì không ngừng tranh giành quyền lực mà không biết bao nhiêu đệ tử phải nằm xuống.

-Nếu như lời tiên bói không sai thì chỉ cần một trong hai bên nắm giữ ưu thế tuyệt đối thì cuộc nội đấu này liền chấm dứt.

Trần Duyên nhảy bèn nắm được cội nguồn vấn đề.

-Trần Duyên đạo hữu quả tính tường, ta cầu mong quý tông sẽ ủng hộ môn chủ lên nắm quyền Hợp Hoang Môn.

Mĩ phụ hơi có chút điệu giọng, nàng biết rõ tuy môn chủ bề ngoài là tu sĩ Kim Đan kì có vẻ rất lợi hại nhưng sợ rằng không thể kiến Ma Kiếm Tông động lòng.

Bản thân chỉ vừa mới đột phá ngàn năm tích trữ khẳng định không thể nào bằng phe phái của Thái Thượng Trưởng Lão vốn thừa hưởng bảo khổ truyền đời của các lịch tiền bối. Thứ mà tông môn luôn khát khao nhất không đâu khác chính là thiên tài địa bảo, một tu sĩ Kim Đan kì ngoại lai không đủ để Ma Kiếm Tông nổi lên hứng thú.

Ngay khi nghe tin Trần Duyên chính là sứ giả được đưa tới Hợp Hoang Môn liền khiến nàng không khỏi động tâm, dù sao trong Ma Kiếm Lâm hẳn khiến nàng có cảm tình không tệ, thậm chí xuất hiện quan hệ mập mờ với cặp song sinh tí muội kia. Ngay lập tức nàng ánh lên hi vọng tiểu tử kia sẽ vì vậy mà cân nhắc lại ý định.

-Không phải môn chủ quý phái là tu sĩ Kim Đan kì sao? Chỉ cần tiền bối ra tay thì những kẻ đối lập tức khắc liền câm như hén.

Hắn cũng có chút khó hiểu.

-Hồi... Trần Duyên tiểu hữu không sai, nhưng môn chủ đã hạ độc thệ là bản thân sẽ không tự tay xuất thủ, lí do đằng sau chuyện này thì chính ta đây cũng không biết được.

Nàng thờ dãi ngao ngán, nếu như không phải vì lời thề độc địa kia thì Hợp Hoang Môn liền nhanh chóng rơi vào tay các nàng không cần phải làm việc chứa đầy ắp họa như cầu cứu Ma Kiếm Tông.

-Chỉ cần Trần Duyên tiểu hữu nhận lời thì ta sẵn sàng dâng tặng cặp tí muội Lệ, Liễu trở thành tiểu hưu đạo lữ.

-Hahaha Lương tiền bối quả coi thường Trần Duyên rồi.

Hắn cuồng tiếu.

-Chắc tiền bối cũng là người rõ ràng nhất nếu như ta chấp thuận Thái Thượng Trưởng Lão của quý môn thì lợi ích ta nhận được khẳng định không chỉ có vậy.

Lương Tiểu Xuân cũng đã dự tính được tình huống này, nàng cắn răng nói.

-Ta chắc hẳn tích trữ của tu sĩ Trúc Cơ kì khẳng định sẽ khiến tiểu hữu phải động lòng.

-Tiền bối quả không sai nhưng ta đó không phải thứ ta mong muốn.

Hắn ngay lập tức bác bỏ, tuy là tu sĩ Trúc Cơ nhưng tích trữ của tu sĩ Hợp Hoang Môn không làm hắn nảy lên một chút hứng thú. Trần Duyên nắm rất rõ, nội trong ba năm hắn liền đột phá Trúc Cơ, lúc đó với thực lực một tay che trời của Ma Kiếm Tông thì những thứ này không là gì.

-Thứ ta muốn chỉ có một, nữ nhân.

Trần Duyên không hề che dấu nói ra ý định của bản thân.

-Không phải ta đã đưa đạo hữu song bào tì muội kia rồi sao?

-Trong chuyến hành trình đó không chỉ hai nàng là nữ nhân.

Nhìn thấy ánh mắt xâm lược của hắn nữ phụ chột rùng mình, chính nàng không ngờ tiểu tử này lại lớn mật như vậy, dám có chủ ý với tú sĩ Trúc Cơ viên mãn như nàng.

Nhưng nàng không hề nổi khí, nói đúng hơn là không thể nổi khí. Số phận của các tì muội có thể nói đều phụ thuộc tiểu tử này.

-Tiểu hữu thấy đệ tử ta Lan Anh có hợp nhãn hay không?

Nàng cắn răng bán đi đệ tử chân truyền của mình.

-Lan Anh cô nương đúng là nữ nhân tuyệt sắc, trí võ song toàn nhưng ta chưa bao giờ có ý định với nàng ta.

-Chẳng lẽ tiểu hữu nhất quyết không thay đổi ý định.

Thấy nàng có chút trầm giọng khiến Trần Duyên không khỏi có chút kì lạ, chẳng lẽ mười vị nữ nhân kia thật sự quan trọng đối với nàng như vậy. Khiến nữ nhân này thà hi sinh đệ tử của mình quyết không đồng ý.

Nhưng nhớ tới nỗi đau điên dại của Kim Liên, nhớ mong của song bào tì muội, lời hứa nam nhân nơi rừng sâu khiến hắn không thể nào lùi bước quyết tuyệt gạt đầu.

-Không sai, nếu như tiền bối không thể nào đáp ứng ta e rằng những sư bá, sư thúc đều rất mong chờ cùng Thái Thượng Trưởng Lão của quý phái hợp tác.

Mĩ phụ răng cắn chặt, không khí xung quanh trở nên nặng nề. Trần Duyên bỗng dừng toàn thân không thể cử động.

-Tiền bối nguoi...

Miệng hắn cứng đờ không thể phát ra tiếng.

Lương Tiểu Xuân động thân rời đi bỏ đoàn, trên mặt không biết nóng lạnh. Nàng phát tay kết giới liền bộc phát bao trùm lấy xung quanh khiến tiểu đình tối đen như mực.

-Không lẽ muốn giết người diệt khẩu? Không, không thể nào, cảm tình của nữ nhân này đối với Hợp Hoang Môn rất sâu sắc không thể nào làm ra chuyện ngu ngốc này.

Mặc dù toàn thân không thể động đậy nhưng tâm trí còn rất tỉnh táo, không rối loạn hắn cố sức sử dụng não bộ nghĩ cách thoát thân. Nhưng tất cả đều vô ích nữ phụ đã bước nửa chân vào Kim Đan kì ngay cả não hải cũng bị khóa chặt khiến hắn không thể nào cầu cứu Chu lão cũng Tiểu Mập Mập.

Trong lúc hắn đang cố vùng vẫy thì bàn tay trơn mềm đã chạm vào người di chuyển lên cổ. Trần Duyên thật sự đã tuyệt vọng, hắn nhắm chặt hai mắt chờ đợi khoảng khắc cuối cùng của cuộc đời thì...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cùng nữ phụ.. (18+)

Bàn tay non mềm chạm lấy cổ nhưng không hề đau đớn nhưng hắn tưởng tượng, cảm giác mát mẻ do y phục lần lượt bị trượt xuống khiến hắn không thể

hiếu nổi.

-Không lẽ nữ nhân này muốn phi tang chứng cứ?

Chính hắn cũng không tin điều này, chỉ cần một búng tay của nàng hắn liền trở thành tro bụi không cần phải phiền phức.

Trong lúc hắn còn đang mong lung thì cả người bỗng nhiên đón nhận cảm giác non mềm quen thuộc. Đây chính là cảm giác do nữ nhân mang lại mà hắn đã hưởng không biết bao nhiêu lần.

-Cái gì nữ nhân này muốn...

Mặc dù hắn không muốn tin nhưng hương thơm thanh nhã quen thuộc từ nàng xộc vào mũi, mái tóc xoàng dài bao phủ lấy khuôn mặt. Mặc dù hắn không thấy gì nhưng vẫn tưởng tượng ra được hình thể mỹ nhân trần truồng đang nằm lên người.

(sorry trời tối quá ta không thể diễn tả được chư vị đạo hữu đành tưởng tượng vậy ^-^).

Từng tấc da thịt trên người không ngừng bị thứ mềm mềm cọ sát. Từ trên khuôn mặt, lồng ngực, đan điền, cuối cùng chính là tiểujj phía dưới. Có điều ông trời quả biết cách chơi người, nhục thể không thể nào cử động riêng tiểu mệnh căn giờ đây chẳng khác gì cột chống trời.

(“ta đã tính hết rồi các con ạ” Trời cao said:)

Lương Tiểu Xuân không tin vào mắt mình, hai tay ngọc tóm lấy cự long hung hắn trên mặt còn chút thẹn thùng. Song thủ cũng không thể nào cảm hết được thứ quái dị kia khiến nàng vừa mừng vừa lo.

-Trần Duyên tiểu hữu, mặc dù ta không thể trở thành người đạo lữ nhưng trăm năm qua chỉ có Trần Duyên người là nam nhân duy nhất được động vào ta. Bản nhân chỉ cầu mong người cho chúng ta một chút hi vọng biến nơi đây trở thành thiên đường cho nữ nhân.

Lúc này Trần Duyên mới hiểu thì ra mỹ phụ đã hiểu sai ý của hắn. Nhưng tất cả đều đã quá muộn màng, cự long đã được nàng dùng hai tay bắt lấy mãi không buông, từ từ nhắm ngay hạ thể liền ngồi xuống.

Một luồng điện kì lạ chạy dọc thân thể hai người, cảm giác trống rỗng bỗng nhiên bị lấp đầy khiến nàng không kịp trở tay mà gục xuống trên ngực hắn.

Tiền vốn của Trần Duyên quá kinh khủng khiến mỹ phụ không thể thích ứng ngay được mà chỉ có thể chậm chậm cọ sát.

-Ờ... ờ... ờ...

Nàng thở dốc cổ không phát ra tiếng rên rỉ.

Sau một hồi tốc độ cũng tăng nhịp. Từ đầu đón lúc ban đầu từng tia khoái cảm dần xâm chiếm. Nàng hưng phấn từng nhịp lên xuống trong đầu thầm cầu cho Trần Duyên không phải ra quá sớm để nàng không phải sớm kết thúc cảm giác khoái lạc này.

Chỉ có điều diễn biến tiếp theo lại khiến nàng biết bản thân lại quá lo xa. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... nửa ngày trôi qua nàng đã ba lần lên đỉnh nhưng cự long vẫn cứ cứng rắn như cũ không hề có một chút dấu hiệu phún xuất.

Lương Tiểu Xuân hưng phấn, tu luyện công pháp song tu khiến nhu cầu của nàng rất lớn, tu vi càng cao càng khó có thể thỏa mãn. Tuy từ lâu đã cãi tu Giả Long Thực Phượng Quyết được chính tay môn chủ bồi dưỡng nhưng cảm giác khoái lạc được nam nhân mang tới lại khiến nàng không thể quên.

Lần trước tuy bị tiểu tử này kích phát ham muốn nhưng nàng cũng chỉ nghĩ rằng đó là tình cờ, chỉ biết ghen tị cùng các nàng đầu nghĩ rằng giờ đây chính bản thân lại cùng hắn giao hoan.

-Hahaha nữa nữa... tiểu hữu quả không hổ danh là đại đệ tử Ma Kiếm Tông “thực lực” quả không ai sánh kịp.

Nàng điên cuồng nhấp hồng lên xuống, không ngờ dưới áp lực vất kiệt của tu sĩ Trúc Cơ Trần Duyên lại không hề suy xuyến.

Đột nhiên cơ thể hắn lấy lại tự do, chính mỹ phụ cũng không ngờ rằng nàng cùng hắn tiêu dao hơn nửa ngày mà không hề có dấu hiệu dừng lại. Chính vì lẽ đó cấm chế trên người hắn liền không còn tác dụng. (hết hạn sử dụng).

Ngay khi được tự do việc đầu tiên hắn làm là chòm người dậy, ôm chặt lấy mỹ phụ trong cơn điên cuồng mà hét lớn.

Đừng nghĩ chỉ có nàng mới sung sướng, ngay từ khi cự long bị thứ ẩm ướt non mềm kia bám chặt Trần Duyên liền lạc trong dục nhục. Thực lực của Lương Tiểu Xuân sâu không lường, hợp hoan công của nàng đã luyện tới viên mãn. Hạ thể không ngừng co bóp liên hồi, nếu hắn không có thần thông Thiên Hạ Hồng Lô thì nội trong ba hô hấp liền bị nữ nhân này hấp khô.

Cảm nhận thấy Trần Duyên nàng cũng giật mình đoán ra được cấm chế trên người hắn đã sớm không còn tác dụng, nhưng khi cùng hắn phối hợp thì từng tia điện cực mạnh phóng lên đại não khiến nàng không thể kiềm hãm mà ôm chặt lấy hắn tiếp tục tằm hoang.

-Hahaha Lương Tiểu Xuân ta gọi nàng như vậy được không?

Trần Duyên hưng phấn, nhưng không hề nhận được lời đáp lại khiến hắn đầy hông càng mạnh.

-Sao hà, nàng thấy ta có thật sự khiến nàng thỏa mãn không?

Dâm ngữ lần lượt chui vào tai nàng như muốn đánh đổ bản tâm.

Từng tia chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng giao lưu qua lại hạ thể của hắn cùng nàng. Trần Duyên rõ ràng cảm nhận được tia chân khí này càng lúc càng thô rộng, tốc độ lưu chuyển càng lúc càng nhanh khiến hắn không thể nào chú ý tới mà chỉ chủ tâm thuần phục nữ nhân mạnh mẽ này.

Bỗng nhiên thân thể Trần Duyên phát ra ánh xanh quen thuộc, đây rõ ràng là tia chân khí vốn nhỏ như cây kim của Thiên Hạ Hồng Lô nhưng giờ đây đã nhạt dần nhưng lại thô như que củi.

-Chẳng lẽ thần thông đột phá.

Ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu hắn. Thần Thông vốn được nhiều kẻ săn đón vì chúng không hề có đẳng cấp mà phát triển theo thực lực của chủ nhân. Song hi lâm môn, vừa được cười mỉ phụ thực lực siêu cường, công pháp lại đột phá khiến hắn càng lúc càng hưng phấn.

-Ah... Trần Duyên tiểu hữu ta... ta...

Lúc này Lương Tiểu Xuân lại một lần nữa phún xuất, nàng không ngờ có ngày lại hưởng thụ niềm vui thú của nữ nhân này, không ngừng mở miệng tầm hoan.

-Hừ ai là Trần Duyên tiểu hữu của nàng.

Bỗng nhiên hắn lập tức ngừng lại.

-Đừng... đừng dừng lại. Mau mau cho ta...

Hắn dừng lại khiến cảm giác khoái cảm tiêu tan. Lương Tiểu Xuân khóc lóc nài nỉ, mỹ mông không ngừng vạy vẹo ra vào nhằm muốn níu giữ chút khoái cảm.

-Nàng gọi ta là gì?

-Là Trần Duyên, chàng mau nhanh cho thiếp.

Mĩ phụ điên cuồng cầu xin.

-Gọi ta là tướng công.

Nàng cắn chặt răng không phát ra một lời, đối với nàng hai chữ tướng công trọng lượng rất nặng, dù cho trước kia cùng song tu đạo lữ chính nàng cũng chưa một lần gọi hắn.

Nữ nhân càng quật cường càng khiến Trần Duyên nổi lên hứng thú, hắn từ từ thật chậm kéo cự long ra ngoài.

Cảm giác hạ thể vốn bị lấp đầy liền từ từ trống rỗng đã đập tan hoàn toàn ý chí của nàng.

-Đừng... đừng mà tướng công, tướng công...

Trên mặt nàng đã thấm đẫm nước mắt.

-Phu nhân của ta quả là biết nghe lời, nàng muốn thứ gì thì phải nói ra để tướng công cho nàng.

Hắn càng lúc càng hứng thú trên đùi nàng.

-Thiếp... thiếp muốn cự long của chàng tiến sâu vào trong tiểu điền loa của thiếp.

Lương Tiểu Xuân đã không thể nào ngăn cản được dục vọng, nàng điên cuồng làm theo ý muốn của hắn. Ba ngày ba đêm trôi qua cuối cùng mỹ phụ cũng đã không thể nào tiêu hóa nổi đành phải cầu xin hắn tha thứ.

Trần Duyên cũng đã cùng nàng không biết bao nhiêu lần phóng xuất, cũng đã rất lâu rồi mới có nữ nhân cùng hắn tác chiến lâu như vậy khiến hắn có chút không rời bỏ nàng. Ngay khi muốn rút hung khí ra khỏi hạ thể của nàng thì từ trong đan điền một luồng chân khí mãnh liệt chợt tung trào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Bất ngờ đột phá trúc cơ

Từ đan điền một luồng chân khí mãnh liệt đánh mạnh vào từng ngõ ngách trong cơ thể, ngay tức khắc cơ thể hắn chợt bị hút khô. Biết tình thế không ổn, hắn liền vỗ mạnh vào kiêu đồn khiến nữ phụ như sắp ngã đi choàng tỉnh.

Bị hành hạ ba ngày ba đêm khiến nàng mệt lã người, tưởng rằng hắn muốn cùng nàng tiếp tục, nữ phụ liền muốn cho tên tiểu tử này một chút dạy dỗ thì phát hiện có gì đó không ổn.

-Trần Duyên, ngươi...

-Lương Tiểu Xuân, nàng mau cùng ta thu nạp chân khí mau...

Từng tiếng khàn đặc phát ra, Trần Duyên lúc này không khác thầy khô là mấy cả người sức sống không ngừng cạn kiệt. Đây chính là tác hại của Hóa Mộc Quyết, nếu như hắn không nhanh chóng đổ đầy chân khí liền bị mộc tính trong cơ thể biến cả người thành mộc nhân ngã xuống.

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn thấy hắn đau đớn lại khiến nàng có chút gì đó khó chịu, không kịp suy nghĩ ngay lập tức dưới sự thôi thúc của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn nguyên khí khắp nơi liền tụ về thân thể nàng.

Ngay tức khắc Thiên Hạ Hồng Lô vận chuyển, hạ thể của nàng cùng hắn vốn chưa hề tách rời. Từng tia chân khí không ngừng lưu chuyển, Trần Duyên sắc mặt đã khôi phục. Nhìn thấy điều đó nữ phụ không khỏi kinh hãi càng ra sức thu thập nguyên khí.

Sau mười ngày, vườn thiên tài địa bảo mà nàng có công vun xới đều đã chết khô. Phạm vi hơn mười dặm xung quanh đã hầu như cạn kiệt nguyên khí, sợ rằng nếu như không mất vài năm hắn không thể phục hồi. Nhưng tất cả điều đó đã không còn quá lo ngại, vì tất cả tâm trí của nàng đều đặt trên người nam nhân kia.

Hắn đã ngồi bất động hơn mười ngày, tới ngày thứ năm đã triệt để dừng việc hấp thu chân khí. Ngay lúc nàng không biết phải làm gì thì từng tia lục quang từ người hắn tản mát ra.

Cùng hắn tiếp xúc da thịt Lương Tiểu Xuân cũng hiểu, Trần Duyên đột phá. Hắn vốn là tu sĩ Luyện Khí kỳ viên mãn, lần này đột phá chính là một bước lên mây trở thành tu sĩ Trúc Cơ kỳ hàng thật giá thật.

-Nàng không phải đã ngắm nhìn ta quá lâu sao?

Đột nhiên Trần Duyên cất giọng, nét mặt hiền hòa không hề che giấu vẻ yêu thương. Mặc dù đau đớn sống không bằng chết nhưng hắn làm sao có thể không biết chính nữ phụ nàng đã khổ cực cùng hắn hấp thu chân khí. Nhiều lần suýt trở thành thầy khô chính nàng đã liều mạng để Trần Duyên hấp thu toàn bộ chân khí của mình, nếu không phải phục dụng đan dược thì lúc này sợ rằng hắn đã cùng nàng ngã xuống.

-Đâu, đâu có, ngươi lại suy nghĩ viễn vông rồi.

Nữ phụ đỏ mặt, Trần Duyên đột phá khiến khí chất trong người hắn thay đổi chóng mặt, nhất là thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến từ người hắn bắt gặp lộ ra khí chất mê hồn.

Trần Duyên khẽ cười đánh nhẹ vào kiêu đồn, nữ phụ bất ngờ nhận ra chỗ đó của hai người hơn mười ngày qua đều dính chặt không rời. Nàng sợ rằng sẽ động tới hắn nên chỉ còn có thể cắn răng chịu đựng. Ngượng chín mặt nữ phụ muốn đứng lên, nhưng được giữa chừng Trần Duyên lại kéo nàng xuống khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm làm nàng bất giác lớn tiếng rên rỉ.

-Trần Duyên tiểu hữu không thấy bản thân đã quá đáng rồi sao? Ta cùng ngươi chỉ là trao đổi qua lại, giờ đây ngươi cũng đã đột phá liền có thể buông tha tấm thân già này.

-Không nàng không già chút nào, thậm chí xuân sắc khiến cho những nữ nhân kia phải ghen tị. Ta đúng là phước đức ba đời mới có nữ nhân như nàng cùng đồng hành.

Trần Duyên mặt dày không buông tay.

-Ai muốn cùng ngươi đồng hành chứ.

Nữ phụ đỏ mặt từ chối.

Trần Duyên không cam tâm ngay lập tức cùng nàng diễn lại xuân cung đồ. Nữ phụ cũng chỉ dùng miệng chửi bới nhưng thể xác lại không hề kháng cự.

-Mau gọi ta là tướng công, mau lên.

Trần Duyên không ngừng cùng nàng lên xuống, mỗi lần phun xuất hắn lại bắt nàng gọi hắn là tướng công khiến nữ phụ chỉ còn biết nghe lời.

-Ah... tướng công... tướng công...

Màn xuân sắc lại kéo dài, hắn đã ở cùng nàng hơn một tuần trăng không biết bao nhiêu ý tưởng đen tối trong đầu vốn không thể thực hiện với các nàng

giờ đây Lương Tiểu Xuân chính là nơi tốt nhất để hắn thử nghiệm. Cuối cùng tới khi hạ thể của nàng đã tràn ngập tinh hoa, Trần Duyên mới chịu buông tay nhưng với điều kiện nàng không thể cùng nam nhân nào khác gần gũi.

Đương nhiên là nữ phụ ngay tức khắc nhận lời, nàng sợ rằng từ đây hạ thể đã không thể thỏa mãn cùng những nữ nhân khác sờ mó hay những tên nam nhân kia, chỉ cần nghĩ tới “con giun” của bọn hắn đã khiến nàng chán ghét.

-Ngươi sẽ quay lại đây chứ?

Lương Tiểu Xuân dùng chân móng che đi ngọc thể ngạo nhân ánh mắt có chút mong chờ nhìn qua thiếu niên.

Trần Duyên dang tay ôm kéo nữ phụ lại gần, bàn tay lướt nhẹ trên lưng ong xuống tới đôn bộ.

-Không phải ta đã căn dặn nàng phải gọi là tướng công sao?

Hắn găng giọng, tay đánh lên kiêu đồn căng tròn đàn hồi.

Nữ phụ ngượng ngùng, sau khi cùng hắn trong lúc “bão bùng” cưỡng ép nói ra những điều chính nàng lúc này nhớ lại cũng không thể nào tin nổi. Như là tiểu tình nhân bị bắt nạt, nàng im lặng quyết không mở lời dù tên sắc lang kia giờ hết trò vui vẻ trên ngọc thể của mình.

-Nàng có muốn ta cùng ta rời đi không?

Nữ phụ bị hắn hỏi ngược, chính nàng cũng không thể nào biết suy nghĩ của bản thân khi đối với hắn đặt ra nghi vấn. Chính nàng cũng không muốn cùng Trần Duyên phải tách rời, cùng hắn hơn một tuần trăng (1 tháng) “điên loạn đảo phượng” Lương Tiểu Xuân hiểu rằng bản thân đã không thể sống thiếu hắn.

Nàng bị giằng co bởi gánh nặng môn phái cùng hạnh phúc khiến bản thân cũng không thể nào tìm ra lối thoát. Vẻ đẹp tuyệt sắc lại xuất hiện một chút suy tư Trần Duyên cũng không cần nàng phải lập tức nói ra đáp án, hắn hôn nàng thật sâu tỏ thái độ.

-Nương tử của ta, nàng không cần phải khiến bản thân nhiều tâm sự như vậy. Chỉ cần thực lực của tướng công hùng mạnh thì dù nàng có muốn vùng thoát cũng là điều không thể.

Hắn mang niềm tin mãnh liệt nhìn vào nữ mục của nàng. Ngay tức khắc trái tim của Lương Tiểu Xuân đập mạnh, ngọc thể run lên. Nàng không ngờ nam nhân này lại là một kẻ bá đạo, nhưng cảm giác bị nam nhân này nắm trong tay lại không khiến nữ phụ cảm thấy bài trừ mà lại có một chút mong đợi.

Chính nàng cũng thật sự mong chờ được cùng hắn một chỗ, nữ phụ nhỏ giọng.

-Được, thiếp chờ chàng.

Trần Duyên cuồng hí cười lớn.

Sau một hồi an ủi Trần Duyên mặc lại y phục hôn nữ phụ thật sâu, nàng lúc này đã không thể cử động đành phải để Trần Duyên tự mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Linh trùng khó đoán

- Tướng đạo hữu mau dừng lại, nơi đây là cấm địa của trường lão ngoại nhân không được phép xâm nhập.

Bước ra khỏi tiểu đình, Trần Duyên đã nghe thấy tiếng động huyền ảo. Tiếng nữ nhân không ngừng ngăn cản, hắn nhận ra đây là tiếng của Lan Anh. Còn Tướng cô nương kia không cần phải nghĩ cũng biết là Tướng Lệ.

Hết cách hắn đã tới đây hơn một tuần trăng, người ngoài nhìn vào sợ rằng cũng nghĩ hắn đã lẩn ít dữ nhiều.

-Các ngươi còn không mau tránh ra, Trần sư huynh đã một tuần trăng không đi ra. Nếu như huynh ấy có mệnh hệ gì ta... ta...

Nàng gào khản cả giọng, chính nàng cũng không nhớ rõ bản thân xông vào bao nhiêu lần. Nhưng thực lực hữu hạn chỉ có thể bị những nữ đệ tử nơi đây đẩy ra thậm chí xuyên trọng thương.

Trần Duyên đã lâu ngày không đi ra khiến nàng càng lúc càng thấp thỏm, hôm nay nàng dự định sẽ liều mạng xông vào. Chỉ cần nghĩ tới Trần Duyên đã không còn nữa thì nữ nhân bằng hân như nàng liền không kiềm được hai dòng lệ tuông trào.

Nhưng thân ảnh mà nam nhân mà nàng mong chờ ngày đêm bỗng dung xuất hiện, không còn giữ được vẻ lạnh lùng thường ngày, nàng dùng tốc độ nhanh

nhất liều mạng xông tới. Những nữ nhân vốn cản trở nơi đó không ai bảo ai đều dừng lại cho nàng lướt qua.

Ôm chặt lấy Trần Duyệt, Tường Lệ khóc ròng. Nàng như tiểu nữ hải không quan tâm tới xung quanh chỉ biết gào lên khóc lớn trước ánh nhìn của nhiều người. Không ngờ nữ nhân điên cuồng lãnh khóc lại có lúc lại như vậy.

Trần Duyệt làm sao không hiểu Tường Lệ lại có cảm xúc mãnh liệt như vậy. Ôm chặt lấy nữ nhân, để nàng trút hết nỗi nhớ mong. Nữ nhân thút thít dùng ánh mắt còn chút đỏ nhìn hắn.

-Thê tử ngoan, không phải trọng phu của nàng đã quay trở lại rồi sao? Nếu như nàng khóc nhiều thì mũi mực sẽ sưng lên xấu xí lắm biết chưa.

Hắn điệu dàng an ủi, từ trong túi trữ vật lấy ra pháp kiếm. Bế Tường Lệ nhảy lên, chân đạp pháp kiếm đằng không trước sự ngỡ ngàng của Lan Anh.

-Chàng đạp pháp khí đằng không, chẳng lẽ chàng...

Từ trên cao nhìn xuống, Tường Lệ hoảng hốt không tin vào mắt mình.

-Hahaha đương nhiên là phu quân nàng đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì hàng thật giá thật.

Tường Lệ khiếp sợ, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao Trần Duyệt lại ở trong đó lâu tới như vậy. Mĩ nữ dựa vào lồng ngực hắn mỉm cười hạnh phúc.

Không phải kẻ nào vừa đột phá đã có thể phi hành, nếu như không ở cùng Nguyệt Nguyệt trong Hắc Lâm rừng rậm thì đừng mơ tưởng làm được như hắn.

Lan Anh còn chút ngẩn ngơ thì chợt tỉnh, nàng nhanh chóng bước tới đình viện.

-Thưa sư phụ đồ nhi Lan Anh xin diện kiến.

-Anh nhi người có gì cứ nói.

Mĩ phụ thân thể đã mệt mỏi, không thể để hạ thể trần ngập tinh hoa của hắn đi gặp người chỉ có thể nói vọng ra.

-Trần Duyệt hắn...

Lan Anh không một chút nghi ngờ.

-Từ giờ người nên thêm hai chữ tiên bối trước mặt hắn.

Chính tai nghe thấy sư phụ xác nhận nàng có chút hụt hẫng, quay đầu cáo từ.

Đưa Tường Lệ về phòng Trần Duyệt lập tức rời đi, hắn dự định ngay sáng mai sẽ xuất hành trở về Ma Kiếm Tông. Còn về phòng của hắn, nơi đây liền trở nên nhộn nhịp.

Biết tin Trần Duyệt mất tích cả tuần trăng chúng nữ ngay lập tức chia nhau tìm kiếm. Hơn mười nữ nhân theo ước hẹn từ trước đều bái vào dưới trường Tam trưởng lão chờ hắn. Chưa kịp gặp mặt tin tức hắn mất tích liền khiến các nàng lo âu. Vừa gặp mặt Trần Duyệt thập nữ liền nhảy bổ vào người hắn khóc lớn.

-Hahaha nữ nhân của ta đúng là không tệ, các nàng có nhớ ta không?

Hắn ngã người vào các nàng, từng hương thơm sộc vào mũi khoan khoái. Tay heo lại loạn động, thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến nhu cầu của hắn lại gia tăng, vừa nhìn thấy thập nữ như hoa như ngọc Trần Duyệt không hề có sức đề kháng mà lao vào.

Chỉ có một đêm Trần Duyệt không thể nào cùng thập nữ tận hưởng, mặc dù có chút luyến tiếc nhưng hắn không thể không thu các nàng vào trong tiểu thế giới.

Tới bây giờ Trần Duyệt mới có thể bình tĩnh xem xét lại tu vi của bản thân. “Đột phá Trúc Cơ một bước lên mây từ phạm hóa thần”. Tuy câu nói này có chút quá đáng nhưng cũng không sai biệt, Trần Duyệt đã có thọ nguyên ngàn năm, điều mà tu sĩ dưới Trúc Cơ không thể nào đạt tới.

-Hừ tiểu tử người đột phá Trúc Cơ mà không hề cho lão phu biết, sợ rằng ta biết được bí mật nhỏ của người sao?

Não hải khai thông Chu lão ngay lập tức hiện ra, điều đầu tiên tất nhiên là lão một phen quát mắng khiến hắn to đầu.

-Hahaha chỉ là do ta quá hưng phấn nên không để ý, phải rồi Tiểu Mập Mập tại sao không cùng Chu lão ra đây?

Trần Duyệt cố ý chuyển chủ đề.

-Hài tử kia tạm thời không thể nào ra đây được.

-Hả chẳng lẽ Tiểu Mập Mập nội thương tái phát.

Trần Duyên hốt hoảng nhìn vào bên trong, nơi Tinh Thần Trùng giờ đây xuất hiện một cái kén tơ trắng muốt.

Nhìn thấy vẻ lo lắng của hắc Ch lão có chút hài lòng nhẹ giọng.

-Tiểu tử ngươi đã đột phá Trúc Cơ đương nhiên linh trùng bốn mạng cũng theo đó mà phát triển. Nhờ hải tử này biến đổi lão phu mới biết được ngươi đã đột phá.

-Thì ra là vậy.

Trần Duyên thở phào nhẹ nhõm, hắc có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Mập Mập mới triệt để an tâm.

Đột phá Trúc Cơ khiến cảm nhận của Trần Duyên tinh mẫn gấp trăm lần trước kia, chỉ cần một chút lay động dù nhỏ nhất trong phạm vi trăm bước chân cũng không thể nào qua khỏi mắt hắc.

Lượng chân khí mãnh liệt chạy trong cơ thể khiến hắc cảm thấy tinh lực dồi dào.

-Tiểu tử ngươi còn chưa thể nào quen thuộc với tu vi hiện tại, tốt nhất nên ngoan ngoãn tĩnh tu một thời gian.

Chu lão nhắc nhở.

Nhân lúc Chu lão còn tại đây Trần Duyên ngay lập tức thỉnh giáo mối lo âu luôn khiến hắc phải đau đầu suy nghĩ.

-Hử ý ngươi là đám linh trùng kia nhằm chán không muốn giao phối sao?

-Người bị ngu à, chúng không làm thì ép chúng làm.

Lão viết ra một mảnh giấy nhỏ ghi tên một loại thuốc kì lạ ném cho hắc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Kê xuân được

Kế hoạch lập tức quay về của hắc đành phải dừng lại. Đúng như lời Chu lão, Trần Duyên vừa đột phá không vững chắc nếu như xuất hiện ngoài ý muốn thậm chí tu vi của hắc bị đánh rớt xuống Luyện Khí kì lúc đó thật sự là khóc không ra nước mắt.

-Trần Duyên tiền bối tiểu nữ Lan Anh xin diện kiến.

-Lan Anh đạo hữu mời vào.

Hắc sau khi nhận được dược phương của lão thì đành bó tay, những thứ bên trong hoàn toàn xa lạ. Cuối cùng đành lãnh giáo Lan Anh hi vọng nàng cung cấp một chút tin tức.

-Hahaha thật sự làm phiền đạo hữu.

Trần Duyên ngượng ngùng cười, hắc không hề biết nơi cư ngụ của nàng đành phải phóng ra truyền tin phù.

-Được Trần tiền bối kêu gọi cũng chính là niềm vinh hạnh của tiểu nữ.

Mĩ nữ cuối đầu duyên dáng nói. Hiện giờ khoảng cách giữa hắc và nàng đã dần rộng lớn trong giới tu tiên cấp bậc là thứ xâm nghiệm không thể nào xâm phạm, điều đó cũng khiến nàng không dám tùy tiện cùng hắc chuyện trò như trước đây.

Dù có chút không quen tai nhưng đây là trong môn phái, một chút lễ nghĩa không thể làm trái, Trần Duyên cũng không biết bắt ép nàng. Lấy ra dược phương đem tới trước mặt mỹ nữ.

-Lan Anh đạo hữu chẳng hay biết những linh dược ghi trong đây?

Nàng thận trọng tiếp nhận, nhìn vào dược phương ghi hơn mười loại khác nhau ngay lập tức mĩ mảo trở nên đỏ hồng, mắt phượng có một chút khó tin nhìn về phía hắc.

-Chẳng lẽ những thứ này đạo hữu cũng chưa từng nghe nói tới?

Trần Duyên cũng không quá bất ngờ.

-Không phải, những linh dược được ghi trong đây tất cả tiểu nữ đều đã biết qua.

Lan Anh nhỏ giọng đáp lại, gương mặt cuối xuống không dám ngẩng lên.

-Thật tốt quá, lần này quả thật phải đa tạ đạo hữu.

Hắn hưng phấn quá độ không hề để ý đến tâm tình nữ nhân.

-Những dược liệu này hẳn rất trân quý, không biết đạo hữu có thể nói cho ta biết có thể kiếm chúng ở nơi nào?

-Tiền bối hiểu lầm, những thứ này cũng chỉ là linh dược cấp một thấp kém. Trong Hợp Hoang Môn lại nhiều không kể xiết, nội trong ngày hôm nay tiểu nữ sẽ cho người mang tới đầy đủ.

Lan Anh vội vàng lắc đầu. Chưa kịp đợi hắn nói vài câu khách sáo nàng liền cáo từ nhanh chóng rời đi.

Mặc dù có một chút nghi vấn nhưng Trần Duyên vốn không phải là kẻ thích lo chuyện bao đồng, hắn cũng không buồn hỏi. Đúng như đã hẹn, chiều hôm đó một nữ đệ tử xinh như hoa đem tới trao cho hắn túi trữ vật. Kì lạ là nữ nhân này cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm khiến Trần Duyên cũng có chút khó hiểu.

-Vị đạo hữu này không lẽ trộm mất tại hạ có dính gì sao?

-Không, không có. Cáo từ.

Thấy vẻ hoảng hốt của nàng đầu của Trần Duyên thật sự to bằng cái thố.

Gác bỏ mọi chuyện đầu đầu ra phía sau hắn kiểm tra túi trữ vật, thấy số lượng bên trong không hề ít Trần Duyên vô cùng hài lòng.

-Có vẻ Lan Anh đạo hữu phí không ít công sức đây.

Hắn té ra Loa Trùng Ốc, bên trong Phệ Huyết Trùng lúc này không khác gì Tiểu Mập Mạp chỉ biết nằm ý một chỗ thu nạp nguyên khí xung quanh. Nhìn qua ổ trứng lác đác vài quả Trần Duyên lại thờ dài, không biết với tốc độ hiện nay phải mất bao lâu nữa hắn mới có thể gây dựng lại đội quân đông đảo như trước kia chứ nói chi là gia tăng số lượng.

Theo lời Chu lão, hắn lấy mỗi loại mười phần trực tiếp ném vào bên trong. Chỉ sau ba canh giờ thì... (18+)

Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hắn không ngờ những thứ linh dược đẳng cấp thấp này lại có tác dụng mạnh như vậy.

-Hừm, dược lực rất mạnh. Tiểu tử ngươi làm không tệ.

Chu lão cũng tỏ vẻ hài lòng.

-Không ngờ chỉ dùng mười phần linh dược mà lại có tác dụng.

-Hahaha đương nhiên, ta đã kê xuân dược thì không phải nhiều lời.

Lão không khỏi vô sỉ cười lớn.

-Cái gì xuân dược.

Lần này tới lượt Trần Duyên lộ ra vẻ mặt quái dị.

-Có gì không đúng sao? Nếu không phải xuân dược thì ngươi nghĩ làm sao bọn chúng có thể sung mãn như vậy chứ.

Lão biểu mô.

-Tại sao lão nhân gia ngài không nói cho ta biết trước?

-Tiểu tử ngươi có hỏi sao?

-Ta kháo.

Trần Duyên ngã ngửa, cuối cùng cũng hiểu lí do mà Lan Anh cùng nữ đệ tử ban nãy nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác. Sợ rằng tin Trần Duyên hắn lũng mua xuân dược đã truyền tai không ít người, sau này bước ra khỏi cửa lớn cũng phải che mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Yến tiệc tẩy trần

Trần Duyên song mục khép hờ, hần đang không ngừng thôi diễn trận pháp trong đại não.

-Hử?

Từ bên ngoài, truyền tin phù xuyên qua khe cửa bay tới trước mắt hần. Bắt lấy truyền tin phù, Trần Duyên tức khắc liền nhận ra kẻ đã truyền tin tới đây.

-Cuối cùng bọn người đó cũng không còn kiên nhẫn được nữa.

Phóng ra pháp kiếm, Trần Duyên đằng không hướng tới đại điện, nơi tập trung hầu hết cao thủ của Hợp Hoang Môn.

Từ trên cao, phía dưới những chấm đen nho li ti kia chính là những tu sĩ Luyện Khí kì. Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nên không thể nào cùng lúc bồi dưỡng hàng chục vạn đệ tử như Ma Kiếm Tông. Nhưng số lượng cũng hơn cả ngàn người, nếu như một thành trong số những kẻ bên dưới đột phá Trúc Cơ cũng đủ khiến Hợp Hoang Môn phải bái lạy phần mộ tổ tiên bốc khói xanh.

Trần Duyên đáp xuống trước thạch môn, điều đó cũng gây không ít náo nhiệt. Chúng đệ tử Hợp Hoang Môn chứng kiến hần từ trên không đáp xuống cũng đủ để biết đối phương là tiền bối Trúc Cơ. Nhưng với số lượng Trúc Cơ kì mà đếm cũng chưa hết hai bàn tay trong môn phái thì Trần Duyên hần chính là kẻ xa lạ khiến khắp nơi phải bàn tán.

Trong lúc chúng đệ tử hoảng loạn cuối cùng thân ảnh quen thuộc cũng vội vàng đi ra.

-Mong Trần Duyên tiền bối lượng thứ cho sự chậm trễ của tiểu nữ.

Lan Anh từ trong đám đông bước ra, nàng đứng chốn đông người không khác gì “hạc giữa bầy gà”, thân thể uyển chuyển bước tới trước mặt chấp tay nghiêm cung lễ phép.

Nhìn xuống cặp đào tiên trắng hồng căng tràn sức sống lấp ló sau lớp đạo bào mỏng tang Trần Duyên không khỏi thích thú. Nhưng đây không phải là nơi thích hợp để làm liều chỉ có thể tiếc nuối theo phía sau mũi nữ đi vào trong đại điện.

-Hahaha Trần Duyên đạo hữu mời vào trong.

Hần chưa kịp đặt chân vào thì bên trong đã xuất hiện tiếng mời gọi vọng ra.

Bảy kẻ sắc mặt đều có vẻ nhàn nhã không ngừng hướng tới Trần Duyên nở nụ cười. Trần Duyên nhanh chóng nhận ra mỹ phụ Lương Tiểu Xuân diện thanh bào, ánh mắt có một chút né tránh.

Không cần phải nghĩ, hần liền đoán được bảy kẻ nơi đây chính là trưởng lão đức cao vọng trọng trong Hợp Hoang Môn. Chỉ nhìn tới đây thôi cũng đủ nhận ra khác biệt cực lớn giữa nơi đây cũng Ma Kiếm Tông.

-Trần Duyên đạo hữu, lão là Hàn Viên Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn. Nghe tin đạo hữu một bước hóa rồng trở thành tu sĩ Trúc Cơ liền nôn nóng gấp mặt, nhưng sợ làm kinh động tới đạo hữu nên phải đợi tới hôm nay mới có dịp diện kiến.

Lão già da dẻ nhăn nheo đưa song thủ khô gầy làm dấu hiệu mời an tọa.

-Trần Duyên xấu hổ không dám nhận thịnh tình của chư vị.

Hần cũng khách sáo chấp tay đáp lễ.

Động thân đi tới một tọa gần Lương Tiểu Xuân nhàn nhã ngồi xuống.

Bên trong đại điện trừ những nữ đệ tử xinh như hoa thì cũng chỉ có bảy kẻ, trừ Lương Tiểu Xuân thì chỉ còn hai nam nhân cùng bốn nữ nhân nhan sắc cũng có chút xuất thần.

Cuối cùng Trần Duyên cũng hiểu tại sao đám nam nhân kia lại gấp gáp tới vậy. Không tính tới nữ nhân Kim Đan kì kia thì cao tăng trong môn phái chiếm số đông đều là nữ tu sĩ, còn bọn hần chỉ có lão già gần đất xa trời kia cùng trung niên miệng chỉ cắm như hến. Tên “độc thủ đại hiệp” kia sợ rằng cũng không quá khả quang bao nhiêu.

-Ngày hôm nay lão phu đại diện Hợp Hoang Môn mở yến tiệc tẩy trần cung hi Trần Duyên đạo hữu đột phá Trúc Cơ.

Đại yến kéo dài suốt nửa ngày nhưng tuyệt nhiên lão già kia không hề nhắc tới điều mà Trần Duyên hần dự tính từ trước.

-Không lẽ bọn chúng thật sự buông xuôi, để quyền lực rơi vào tay kẻ khác.

Trần Duyên không ngừng nâng chung, luôn miệng chung vui nhưng tâm trí hẳn lại có chút không hiểu.

-Hừ ta cũng rất muốn xem thử tính nhẫn nại của các người ra sao.

Trần Duyên nghĩ thầm.

Hắn liền hướng Lương Tiểu Xuân nâng chung.

-Lương đạo hữu, ta đột phá Trúc Cơ nếu không có đạo hữu hộ pháp thì ta cũng không thể nào thuận lợi vượt qua. Li rượu này coi như là thay lời đa tạ của ta, nếu như Lương Đạo hữu có yêu cầu gì không quá đáng ta liền có thể thay mặt tông môn xem xét.

Hắn hùng hồn, dứt lời liền nốc mạnh chung rượu. Liệt tửu nóng rang chảy vào cổ họng làm Trần Duyên hưng phấn.

Mỉ phụ nghe tới hai chữ “hộ pháp” liền đỏ mặt, hơn tuần trăng “hộ pháp” cho hắn khiến nàng đi lại cũng có chút ngượng ngùng. Nhưng Trần Duyên lại không hề để ý tới, thứ hắn để tâm bây giờ là sắc mặt của lão già cùng trung niên kia.

-Hahaha Lương Trưởng Lão trùng hợp trở thành hộ pháp cho Trần đạo hữu chính là may mắn của nàng cũng chính là may mắn của chúng ta.

Lão cười lớn, ý của lão cũng đã quá rõ ràng. Hộ pháp kia chỉ là chuyện không đáng nhắc tới, điều đó cũng đủ khiến Trần Duyên khẳng định lão hồ li này không phải là không để tâm.

-Chẳng lẽ bọn chúng tìm ra kẻ có thể bỏ qua cái nhìn của Ma Kiếm Tông.

Một suy nghĩ tày đình bỗng chốc hiện ra trong đầu, mặc dù đó là chuyện khó mà tin được nhưng Trần Duyên quyết không bỏ qua dù đó chỉ là một phần triệu. Để một thế lực tồn tại tại tu sĩ Kim Đan rơi vào tay kẻ thù cũng đủ khiến tông môn đau đầu.

-Hàn Viên đạo hữu quá khách khí rồi, Ma Kiếm Tông ta ngàn vạn năm qua có tôn chỉ là không bao giờ bỏ rơi bằng hữu, còn đối với kẻ thù thì dù chỉ một ngọn cỏ cũng nhất quyết không để lại.

Trần Duyên gặng từng chữ, bên kia Lương Tiểu Xuân cùng năm nữ nhân trò chuyện cũng chợt yên lặng khó hiểu.

-Hahaha đương nhiên là Hợp Hoang Môn cùng chúng ta là đồng bạn không phải sao?

Hắn cười ha hả sử dụng ánh nhìn đầy ẩn ý hướng tới lão.

-Không sai, Hợp Hoang Môn chính là đồng minh thân cận của Ma Kiếm Tông.

Hàn Viên đứng dậy cầm chung rượu hướng tới hắn trầm giọng khẳng định. Đúng như hắn dự đoán, lão Hàn Viên lại bình thản như không nhưng trung niên kia lại không có công phi bất biến như lão. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, tuy song mục khép chặt nhưng tâm trạng liền trở nên nặng nề.

Dạ yến đã quá nửa đêm, Trần Duyên bộ dáng say khướt mặt mày đỏ gay có chút đứng không vững lấp bắp.

-Ha... tại... tại hạ cảm tạ chư vị đạo hữu, ta thật sự HÚC... không thể nào tiếp tục cùng các vị HÚC... chung vui. Chúng ta cáo...cáo từ tại đây.

-Trần đạo hữu quá khách khí rồi, ta còn mấy thứ coi như là một chút lễ vật nhưng có lẽ đành phải cho người mang tới sau.

-Cáo từ.

-Cáo từ.

Trần Duyên rời đi khiến cho những người khác cũng không còn hứng thú nán lại, từng câu cáo từ lần lượt vang lên. Hắn cười rộ rỡ như trời đất quay cuồng đập pháp kiếm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hợp Hoang Môn nội chiến

Rời đi hơn mười dặm, Trần Duyên về mặt tỉnh như không. Liệt tửu cực mạnh sợ rằng dễ dàng đốn ngã tu sĩ vừa Trúc Cơ, tình trạng say khướt mà hắn vừa tỏ vẻ cũng không làm bảy người kia quá nghi ngờ.

Dạ yến kéo dài mười ngày mười đêm đối với tu sĩ Trúc Cơ cũng chỉ là thứ không đáng nhắc tới, nhưng Trần Duyên lại phải đóng kịch nhanh chóng rời đi. Đơn giản là vì hắn cảm giác bất an.

Dù cho hai kẻ một già một trẻ kia không hề để hắn phát hiện ra điểm đáng nghi nhưng có một thứ đã khiến hắn không thể không đề phòng. Trên đường phi hành tới đây không hề có bóng dáng của nam đệ tử Hợp Hoang Môn. Nếu có thì cũng chỉ là những tên thường dân hay một vài tên tu sĩ Luyện Khí sơ kì thấp kém.

- Những nữ nhân kia mặc dù đang chiếm tiên cơ nhưng cũng chỉ là vài trăm năm gần đây. Ta không tin đám lão già kia lụng bại nhanh chóng tới vậy.

Trần Duyên nghĩ thầm.

Ngay lập tức hắn ném ra truyền tin phù nhưng có lẽ mọi chuyện đều đã trễ, đúng lúc đó một tia sáng bắn lên không trung khiến cho một vùng rộng lớn trong phút chốc trở nên sáng lóa. Kèm theo đó là những tiếng la hét thảm thiết.

Với thị giác siêu cường Trần Duyên liền phát hiện những bóng đen không ngừng lao ra từ mọi hướng. Chúng thành thực đường đi nước bước dễ dàng phá đi trận pháp bảo động nhanh chóng len vào bên trong.

Từng căn phòng bị vỡ tan, chúng nữ đệ tử kẻ tử thương, người bị bắt giữ. Không ngờ diễn biến lại quá tròn trịa như vậy, dù Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nhưng chính hắn cũng không thể nào xâm nhập chứ đừng nói chỉ ngàn tên như một, không một chút sơ hở len vào.

- Không lẽ...

Trần Duyên cười gằn, có lẽ trước mắt hắn đã phần nào không sai. Lão già Hàn Viên kia quả đúng là càng già càng cay, cuối cùng cũng cắn răng ra tay với chính đồng môn của mình.

Không muốn bỏ qua cuộc vui Trần Duyên đẩy nhanh tốc độ, phóng người hướng tới ngọn lửa khổng lồ đang sáng rực.

- Phó sư huynh đừng mà...

- Tàn sư đệ ngươi dám sát hại đồng môn không lẽ muốn tạo phản?

Lan Anh khó khăn một mình chống đỡ ba tên cùng cấp, trong đó có một kẻ năng quen thuộc. Mặc dù đã che đi khuôn mặt nhưng thân thủ không thể nào khác đi được, hắn chính là Tàn Mạn tên đệ tử trước đây từng đón tiếp Trần Duyên.

- Hahaha Lan Anh, không ngờ nàng lại nhanh chóng phát hiện ra thân phận của ta.

Tàn Mạn biết bản thân đã bị bại lộ không cần che giấu, hắn tháo đi lớp vải đen. Gương mặt xanh xao quen thuộc vẫn còn đó nhưng khác biệt lại một tia thâm độc bất chợt lộ ra.

- Lan Anh là tên để cho người gọi hay sao?

Nàng phẫn nộ.

- Vậy thì ai mới có thể gọi nàng như vậy, chẳng lẽ là tên Trần Duyên kia?

Hắn khinh miệt cười, nhưng khi thấy chính nàng lại không hề hé miệng phản đối. Tàn Mạn hừ lạnh.

- Hừ. Sau khi lấy lại Hợp Hoang Môn ta liền thỉnh cầu sư phụ ban nàng cho ta. Tới lúc đó thì...

Về hèn mọn của hắn cũng đủ khiến nàng mừng tượng phần nào tương lai của bản thân. Đứng trước vòng vây của ba tên tu sĩ cùng cấp Lan Anh không thể nào hạ sát hắn.

Một kẻ háo sắc như Trần Duyên đâu thể lơ đãng nhìn những nữ nhân tuyệt sắc này lần lượt ngã xuống. Trước lời van nài của chúng nữ nhân của mình hắn lại càng không thể khoanh tay làm ngơ.

Vội vàng trở lại gian phòng, không nói không rằng bắt lấy Tường Lệ còn đang say ngủ trên giường. Trần Duyên biết với tu vi của nàng đây chính là nơi luyện rất khó tìm được.

Hắn chân đạp pháp kiếm lao vút giữa trời đêm. Đúng như dự tính từ trước, Lan Anh vẫn còn ngoan cường chống cự. Trông thấy nam nhân đang không đáp xuống Tàn Mạn cùng hai kẻ còn lại nhanh chóng ngừng tay.

- Tiểu bối Tàn Mạn xin ra mắt tiền bối. Chẳng hay chúng tiểu bối vô ý khiến tiền bối phiền lòng liền xin lượng thứ.

Hắn kính cẩn cúi đầu người không dám ngẩng mặt.

- Các người đương nhiên là chưa hề chọc giận ta.

Nghe tới đây bọn chúng liền thả lỏng.

-Nhưng bản nhân liền ngó các người thật ngửa mắt.

Ba kẻ như bị vạn tấn áp đỉnh, ngã quỵ xuống đất không ngừng đập đầu.

-Cầu xin tiền bối tha tội, chúng tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho tiền bối.

Do Trần Duyên cố ý thay đổi dung nhan cùng giọng nói khiến Lan Anh cùng Tần Mạn không hề nhận ra. Nhưng khi phát hiện ra Tường Lệ đứng phía sau Lan Anh tức khắc ngầm đoán được. Nàng mừng thầm, dù sao quan hệ giữa hần và nàng trước giờ khá yên ổn.

Có lẽ Lan Anh đã quá vội kinh hãi.

-Ta sẽ cho các người cơ hội toàn mạng rồi đi.

-Nhưng phải có một điều kiện, chính là diệt sát hai nữ nhân này.

Dứt lời Trần Duyên mau chóng tan biến trong màn đêm.

Tường Lệ cùng Lan Anh liền ngăn người, cả hai khó hiểu nhìn nhau nhưng nhận thấy vẻ tối tăm trên nét mặt đối phương liền dứt khoát không nhiều lời. Bên kia từng câu từng chữ như in vào đại não, Tần Mạn ánh mắt có chút nuối tiếc nhìn về phía Lan Anh nữ nhân nhan sắc như hoa kia. Nhưng đứng trước tính mạng, dù biết bản thân lúc này chỉ là con cờ trong tay kẻ khác hần cũng chỉ có thể đánh liều. Đào mạng trong tay tu sĩ Trúc Cơ quả thật là nói dễ hơn làm.

Hần cùng hai kẻ bên cạnh gật đầu như đã ám hiệu từ trước, cả ba cùng xông tới ánh grom sáng chói nhắm ngay vị trí hiểm yếu đâm tới.

Nhị nữ cũng không phải là kẻ hèn nhát liền phát công chống trả. Từng nhánh dây leo thô dài được Tường Lệ thành thực khống chế không khác gì đại xà có trí tuệ từ bốn phương tám hướng hợp cùng đường kếm sắc bén của Lan Anh một trói chân một tiến công khiến bọn người Tần Mạn gặp không ít khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tinh Thần Trùng bản lĩnh

Trận đánh ngày càng kịch liệt, hai nam ba nữ không ngừng sử dụng sát chiêu muốn kết liễu tính mạng của kẻ thù.

Trên ngọn cây gần đó, Trần Duyên không ngừng chăm chú quan sát xung quanh. Cuối cùng hần chấp tay triệu ra Loa Trùng Ốc, hàng ngàn hàng vạn Phệ Huyết Trùng từ bên trong căn tiểu ốc nhỏ từ nắm tay ồ ạt thoát ra như động không đáy.

-Hừ con sâu mập người còn muốn ngủ tới bao giờ.

Trần Duyên hừ nhẹ ném Tiểu Mập Mập ngủ say từ trong não hải, Tinh Thần Trùng đã lột xác thành công hơn mười ngày trước ngoài trừ mập ra thêm một vòng thì sức ăn rõ ràng tiến bộ hơn lúc trước. Chỉ cần nghĩ tới đây Trần Duyên liền nổi khí nắm lấy chớp đuôi gần như tiêu biến chỉ vì cơ thể sắp biến thành hình tròn mà xoay trên không trung.

-Cái gì mà “lột xác hóa bướm”, đột phá thực lực. Ta thật sự không biết bản mạng linh trùng của mình thật sự là thần trùng hay chỉ là giun đất.

Bình thường Tiểu Mập Mập khi bị Trần Duyên đùa giỡn chỉ còn biết buông xuôi chịu trời “tùy quân xâm lược” nhưng lần này nghe tới hay chữ giun đất thì lại nổi khí, có lẽ Trần Duyên đã thật sự chạm tới lòng tự ái của nó.

Nhanh chóng trở người thoát ra dưới sự kinh ngạc của hần, Tiểu Mập Mập liền ưỡn chiếc bụng căng tròn, nói thật ra chính Trần Duyên cũng không thể nào nhận ra đâu là phần bụng của nó nữa.

-Cái gì tiểu tử người muốn lãnh binh dẹp loạn sao?

Tiểu Mập Mập gật đầu lia lịa, nó muốn Trần Duyên biết được thần trùng không thể nào cùng giun đất có thể đồng hàng xem xét.

-Hừ không cần người phải tự nguyện đề cử bản thân, ta không tin Tiểu Huyết lại thua kém.

Trần Duyên cười khẩy hất cằm nhìn qua Tiểu Huyết bây giờ hình thể đã lớn gấp đôi so với số Phệ Huyết Trùng kia.

Tiểu Huyết cùng không khiến hần thất vọng, hai chiếc nanh sắc bén như lưỡi dao bên trong miệng máu vờn ra cùng tiếng hét chói tai khẳng định thực lực bản thân.

Trông thấy Trần Duyên không khỏi hài lòng trước biểu hiện của Tiểu Huyết, Tinh Thần Trùng không cam lòng để vị trí đệ nhất bị đe dọa. Hình thể tiểu cầu bật lên liên tục trước mặt hắn như muốn nhấn.

- Còn có ta ở đây nữa.

Nhưng tiếc là không hề được hắn để mắt tới.

Tưởng rằng vị trí được sủng ái nhất lại bị rơi vào tay của Tiểu Huyết thì...

- Trần Duyên tiểu tử.

Trông thấy vị cứu tinh đã tới Tiểu Mập Mập mừng rỡ khóc lóc với lão, kẻ biết bao uẩn khúc phải hứng chịu.

Không ngoài suy nghĩ của Trần Duyên, cuối cùng Chu lão cũng mở lời bênh vực “cục cưng” của lão.

- Tiểu tử, lão phu thiết nghĩ ngươi nên cho hải tử này một cơ hội thử sức, chẳng lẽ ngươi không muốn biết thực lực của Tinh Thần Trùng sau khi thoát kén sao?

Lời nói lão tuy nhẹ nhàng nhưng lại đánh trúng vào chủ ý của Trần Duyên, quả thật hắn cũng thật sự tò mò không biết bản lĩnh mới của Tiểu Mập Mập là gì. Khi còn là linh trùng cấp một đã khiến hắn sinh ra thân thức nghịch thiên, nếu như đột phá khẳng định sẽ mang tới lợi ích to lớn vô cùng.

Nhưng hắn không thể tỏ ra quá hứng thú, với bản tính nhìn đâu cũng thấy lợi ích như Tiểu Mập Mập này khẳng định bản thân sẽ bị rút khô. Nay may mắn được Chu lão nhắc cho bậc thang bước xuống làm sao Trần Duyên có thể bất kính bỏ qua. (đúng là chủ nào tớ đó mà >-<)

- Chu lão đã mở lời thì tiểu bối chỉ có thể tuân theo.

Hắn làm ra vẻ bất đắc dĩ liếc nhìn Tinh Thần Trùng đáng thương.

- Bản đại gia chỉ cho ngươi một lần cơ hội, nếu như thành công ta liền bỏ qua. Thất bại thì ngươi cùng Tiểu Huyết đối khẩu phần nguyên khí cho nhau.

Nghe tới đây Tiểu Mập Mập liền lo sợ, Tiểu Huyết thường ngày sức ăn chưa bằng một nửa bản thân. Nếu như trao đổi thì không lẽ mỗi ngày phải chịu đói sao. Quyết tâm không để Tiểu Huyết có thể lật bàn thành công Tiểu Mập Mập cắn răng gật đầu.

Từ trong miệng, Tiểu Mập Mập phóng ra từng sợi tơ trắng sương.

- Đây chẳng lẽ là bản lĩnh ngươi mới lĩnh hội được.

Trần Duyên biểu môi nói. Nhưng hắn chưa đắc ý được bao lâu thì từng sợi tơ từ từ kết thành những hình thù kì lạ mà lại có chút quen thuộc.

- Những đồ án này không lẽ là...

Trần Duyên khiếp sợ, tuy bản thân chưa bao giờ thấy hình thù kì lạ này nhưng hắn cũng đã được Chu lão truyền dạy Thái Cực Lưỡng Nghi Trận. Trận hình này thậm chí còn phức tạp hơn rất nhiều.

- Đó chính là Thập Diện Mai Phục Trận do chính tay lão phu truyền dạy cho tiểu hải tử này.

Nhìn thấy vẻ thất thần của hắn lão không khỏi tự đắc.

Không quan tâm tới lão ngoan đồng kia, Trần Duyên mãi mê chăm chú trận đồ đang dần hình thành.

Từ bên trong đàn linh trùng khổng lồ, Tiểu Huyết dẫn đầu mang theo chín đầu Phệ Huyết Trùng Giáp đẳng bay tới trận hình nơi Tiểu Mập Mập làm trung tâm. Thập đại linh trùng gào thét, như những tia sáng trong màn đêm. Từng tia sáng trắng toát nhanh như chớp hái lấy từng đầu lâu của những kẻ mặt y phục đen kia. Sự việc nhanh tới nỗi trăm tên ngã xuống mà đồng bọn của bọn chúng không hề hay biết gì.

- Trận hình này tên như ý nghĩa, vốn là thần bí mai phục kẻ địch chờ cho chúng sợ ý liền nhanh như cắt đoạt mạng. Nhưng đối với đám tôm tép này tuy có chút không đúng công dụng nhưng cũng coi như là tạm chấp nhận.

Lão chấp tay tự hào đạo.

Trông thấy Tiểu Mập Mập đã thật sự làm chủ thế trận, Trần Duyên cũng phần nào an tâm. Hắn quay qua nhìn xuống trận đánh còn dang dở bên dưới, ba nam hai nữ vẫn đang không ngừng giành giật từng tia sống còn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bị Trúc Cơ tu sĩ lần đầu vây công

Nhị vị nữ tử trên người đã không ít thương thế. Mặc dù hai nàng luôn là kẻ chiếm ưu thế nhưng ba tên nam nhân kia lại điên cuồng khát máu. Mặc cho những vết thương chồng chất sâu tới tận xương nhưng quyết không dừng lại, bọn chúng biết làm theo mệnh lệnh của Trần Duyên mới là con đường sống duy nhất.

-Hahaha lão phu không ngờ ngươi lại là nam nhân vô tình tới vậy, để hai nữ nhân phải vết thương chồng chất mà không một chút chớp mắt.

Chu lão cũng phát hiện ra hắc đang chú ý bên dưới liền mở miệng trêu chọc.

-Nàng ấy muốn trở thành cường giả ta liền giúp nàng thực hiện bằng được, không trải qua sinh tử giao chiến làm sao có thể đạp lên kẻ khác mà đi.

Ánh mắt hắc kiên định không một chút buông lơi.

Rốt cuộc không phụ kì vọng của Trần Duyên, ngay điểm tấn công cuối cùng tưởng rằng mũi kiếm đã cắm vào mũi mục, Trương Lệ không chút tránh né mà nghiêng người nghênh tiếp.

Trông thấy mũi kiếm còn cách nữ nhân không quá hai li Tần Mạn vui sướng, hắc hứng chí phóng người càng nhanh. Bỗng nhiên cảnh tượng huyết dịch tuôn trào trong tưởng tượng không hề xảy ra, dưới chân liền bị thứ gì đó bám chặt lấy.

Tần Mạn cảm giác bất ổn, hắc nhìn xuống thì thấy những nhánh dây gai quen thuộc mà bản thân đã không ngừng giao chiến đã cuốn lấy chân phải đồng thời không ngừng tiến lên phía trên mà quấn lấy.

Hắc sợ hãi không ngừng chém đi chúng nhưng những sợi dây gai thô dày mỗi lần bị chặt đi liền nhanh chóng mọc ra trở lại. Chỉ sau vài hơi thở cả người hắc đã bị hàng hà những nhánh dây gai bao phủ. Chỉ còn mỗi đầu vẫn còn cố sức ngoi lên.

-Đạo hữu đại nhân đại nghĩa tha cho ta một mạng, ta là đệ tử chân truyền của Ngũ Trường Lão. Ta khẳng định lão nhân gia ngài sẽ dày công báo đáp.

-Rồi để ngươi cầu xin sư phụ đem ta về làm tiểu thiếp đúng chứ?

Bị nàng nói trúng tim đen Tần Mạn xám xịt, hắc chưa kịp múa lời thì từng sợi dây leo thô to cuối cùng cũng bao phủ cả người. Từng tiếng la hét thảm thiết cầu xin nhưng Trương Lệ không hề dừng lại. Hai kẻ đồng bọn đứng như trời chồng nhìn thấy từng sợi dây gai từ từ siết chặt, từng dòng huyết dịch đỏ tươi rỉ ra từ bên trong.

Lợi dụng sự khiếp sợ khi nhìn thấy thảm cảnh của đồng bạn, Lan Anh lười kiếm nhanh như chớp hái xuống đầu lâu của bọn chúng.

Trông thấy hai tên kia rốt cuộc cũng ngã xuống Trương Lệ thờ dốc lau đi vết máu trên mặt mắt phượng hướng về phía hắc. Lan Anh cũng không hề ngoại lệ, nàng nóng lòng muốn biết được chủ đích của nam nhân kia là gì.

-Bản nhân nhất quyết không nhúng tay, hai ngươi đừng chông chờ.

-Trương Lệ, muội phải sống sót rời khỏi đây. Đây chính là thử thách ta đặt ra.

Dứt lời Trần Duyên dứt khoát rời đi, để lại nhị nữ lọt thõm giữa cảnh hoảng loạn.

Trương Lệ ánh mắt dần quyết tuyệt, nàng hiểu hắc. Mĩ nhân thần sắc băng hàn phóng người lao tới đám đông đang chém giết gần đó. Lan Anh cũng chỉ còn biết thờ dài, nhưng quyết tâm của nàng không hề vì chuyện đó mà lung lay. Những tí muội ngoài kia đang ngã xuống như không ngừng thôi thúc, Lan Anh xiết chặt tiểu kiếm trong tay cùng Trương Lệ hai nàng lao vào vòng chém giết.

Trần Duyên lúc này cũng đã không hề để tâm tới nhị nữ, nói đúng hơn là hắc không thể phân tâm. Đạp pháp kiếm hắc đứng giữa không trung, ánh mắt như si như mê ngắm nhìn trăng tròn.

-Hahaha tiểu tử ngươi đúng là không may, có cần lão phu chỉ điểm một số chỗ không đúng không?

Chu lão dùng giọng điệu hết sức gọi đòn chăm chọc.

-Ý của Chu lão là ta đang bị kẻ khác dối theo?

Hắc cảm giác được bản thân dường như bị kẻ khác dòm ngó nhưng kẻ đó thực lực không hề thấp, dù đã cố cảm nhận nhưng Trần Duyên không thể nào phát hiện ra vị trí ẩn nấp của kẻ kia.

-Ngươi đoán không sai, nhưng mà còn chưa đủ.

-Chưa đủ?

Hắn nghi vấn.

-Nói đúng hơn là ngươi liền bị vây công.

Lão phì cười.

Đúng như lời Chu lão, trong làn đêm dày đặc hai bóng đen dần lộ diện. Dưới ánh sáng đêm rằm nhân dạng của chúng liền lộ rõ.

-Không biết nhị vị đạo hữu tại sao lại xuất hiện nơi đây, không lẽ lại có nhã hứng cùng ta thưởng nguyệt. Nhưng bản nhân trước giờ chỉ có hứng thú cùng nữ nhân hàn huyền chứ không phải là loại đồng tính luyến ái.

Thanh niên cùng trung nhân lại thật sự ngỡ ngàng, không ngờ trong tình huống lọt vào thế gọng kềm này mà thiếu niên kia lại còn buồn lười đùa cợt.

-Hahaha Trần Duyên ngươi đúng là bản tính không đổi, chẳng lẽ đột phá Trúc Cơ lại khiến ngươi lòng tin bành trướng.

Thiếu niên cười gằn.

-Hừ tên tàn phế như ngươi còn không biết giữ mồm giữ miệng, lần trước chỉ mất nhất thủ nhưng lần này không chừng liền ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Kẻ hắn đang chăm chọc không ai khác chính là Thanh Thiên, tên trưởng lão vừa bị trăm xuống nhất thủ. Hắn không hề che giấu sát cơ trong mắt, khi nhìn thấy vẻ ngạo mạng của Trần Duyên hắn càng không thể kiềm nén bản thân liền rút kiếm xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Bạch Hạc Kiếm hiển uy

Trung niên khoanh tay sắc mặt vẫn âm trầm đứng kia, hắn chính là Tần Khung ngũ trưởng lão của Hợp Hoang Môn. Đồng thời là sư phụ của Tần Mạn kẻ vừa bị Tường Lệ thăm sát.

Hắn bình chân như vại không hề có ý định muốn tham gia, không hẳn là vì xem thường tiểu bối nhưng chính Thanh Thiên đã đề nghị muốn cùng Trần Duyên độc đấu. Mỗi ân tình này Trần Khung không hề muốn bỏ lỡ.

-Hahaha ta muốn chứng mục thực lực của thiên tài Ma Kiếm Tông có phải là có thật sự như lời đồn.

Bạch kiếm kia được hắn triệu hồi từ trong thân thể rõ ràng đó chính là hắc pháp bảo.

-Hoành Phong Trảm

Thanh Thiên hét lớn.

Mũi kiếm nhẹ nhàng lay động trong không khí tạo thành hình bán nguyệt trong suốt lao về phía trước.

Trần Duyên không hoảng loạn vận Xuyên Tâm Chi, dồn nén chân khí trong cơ thể. Lục kiếm dài ngang cánh tay người phóng ra nghênh tiếp.

-RẦM.....

Lần đầu giao phong tạo ra tiếng nổ vang trời tạo ra hố sâu hơn mười trượng khiến thú hoang gần đó bưng tình vội vàng lánh xa.

Từ khi đột phá Trúc Cơ đây là lần đầu tiên hắn tranh đấu cùng kẻ khác, nhìn thấy hố to bên dưới chính là tác phẩm do lần đụng độ tạo ra khiến Trần Duyên không khỏi thờ dài.

-Quả là so với trước đây khác xa một trời một vực.

-Không ngờ chỉ tiện tay xuất lực mà thanh thể đã khác xa so với trước kia, thảo nào đối với tu sĩ Trúc Cơ thì Luyện Khí không khác gì cỏ kiến.

Không đợi hắn cảm khái Thanh Thiên lại lần nữa tiến công không ngừng nghỉ.

-Thanh Thiên ta liền cho ngươi tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Bạch Hạc Kiếm.

Hắn hét lớn. Cùng lúc đó bạch kiếm trên tay đâm xuyên qua không khí tạo ra tiếng thanh minh như tiếng kêu của loài chim hạc. Trần Duyên tưởng rằng bản thân liền bị hoa mắt, Thanh Thiên tay nắm bạch kiếm tấn công lại khiến hắn như thể tận mắt trông thấy bạch hạc khổng lồ.

Nhiều đòn tấn công dồn dập không ngừng, dù Trần Duyệt đã cố gắng chống đỡ nhưng từng đường kiếm hiểm hóc lại dễ dàng lách qua Xuyên Tâm Chỉ lướt qua da thịt hần.

Trông thấy Trần Duyệt thân thể chật vật không chịu được, Thanh Thiên thầm đắc ý.

-Pháp bảo Bạch Hạc Kiếm này vốn được luyện từ trái tim cùng lông vũ của Bạch Hạc yêu thú cấp hai Giáp đẳng, cùng với Thiên Hạc Công bí truyền tạo nên một sự cộng hưởng huyền diệu. Làm sao một kẻ miệng còn hôi sữa như ngươi có thể tránh thoát.

Pháp bảo này chính là niềm kiêu ngạo của hần, hơn trăm năm trước Thái Thượng Trưởng Lão trong lúc ngao du liên phát hiện Bạch Hạc bị trọng thương đang ẩn mình sâu trong hẻm núi. Lão liền biết vận may của mình đã tới, Bạch Hạc vốn có tiếng là tọa kỵ của thần tiên. Chúng có tốc độ khó ai bì kịp, đặc biệt là vô cùng tự ngạo, thà chết chứ không để bất kì kẻ nào đứng trên đầu mình. Điều đó cũng khiến biết bao nhiêu cường giả phải tắc lưỡi.

Lão liền âm thầm lần mò đi vào, sau nhiều ngày hạ độc cuối cùng ông trời cũng không phụ người có lòng cuối cùng Hàn Viên cũng đã đạt thành mục đích.

Nhưng mọi chuyện lại không theo ý lão, mấy chục năm găng bó cũng không khiến Bạch Hạc mất đi dã tính vốn có. Cuối cùng điều gì tới cũng đã tới, ngay trước ngày đại điều muốn rời đi Hàn Viên liền lại một lần nữa hạ độc. Lần này là sát độc thật sự, lão lấy thân xác luyện Trưởng Thọ Đan khiến bản thân đột phá thọ nguyên ngàn năm của Trúc Cơ tu sĩ. Còn trái tim cùng lông vũ liền cất giữ lại, thứ mà sau này truyền lại cho thiên tài hiếm gặp của Hợp Hoang Môn, kẻ có cơ may đột phá Kim Đan nhất Thanh Thiên.

Hần cũng không hề khiến lão thất vọng, đột phá Trúc Cơ trước tuổi ba mươi điều mà ở Hợp Hoang Môn còn khó hơn lên trời. Thậm chí để có thể khiến Bạch Hạc Kiếm trở thành một phần thân thể hần đã phí không ít công sức quan sát những loài chim hạc từ năm này qua năm khác, dù không tận mắt chứng kiến Bạch Hạc cực hiếm kia nhưng đã đạt không ít thành quả.

Trên không trung, Thanh Thiên cùng Bạch Hạc Kiếm tâm linh tương thông khiến hần như thể thật sự bay lượn làm kẻ phải đập pháp khí đằng không như Trần Duyệt không khác gì hình hình rom rạc người chà đạp.

Cả người hần rách nát tả tơi, huyết dịch không ngừng thấm đẫm qua y phục nhỏ giọt xuống đất. Thân thể càng lúc chậm lụt dần, có vẻ thương thể đã biến chuyển nặng nề hơn. Hần không còn nhanh nhẹn chống đỡ như lúc đầu, gần như mỗi lần ra chiêu là một lần để lại trên thân thể một vết tích sâu đến tận xương.

Trần Duyệt lúc này thật sự ở trong tình thế bị động hoàn toàn. Hần không có công pháp Trúc Cơ không thể chống trả, tốc độ lại quá chậm chạp. Đối phương là hiện thân Bạch Hạc là cao thủ thân pháp trong cùng cấp khiến suy nghĩ bỏ chạy chỉ có thể vút ra sau đầu.

Trông thấy Trần Duyệt đã không thể nào chống trả Thanh Thiên liền cảm thấy nhàm chán, hần đã không còn thấy hứng thú trong trận đấu một chiều này. Ngay tức khắc thân ảnh Bạch Hạc xuất hiện bao trùm lấy hần phi thân lên cao, trên độ cao ngàn thước Thanh Thiên nhếch miệng, hần dùng tốc độ khó tin mà lao thẳng xuống.

Được bao bọc bởi thân ảnh Bạch Hạc trong suốt Bạch Hạc Kiếm chực chờ chỉ mi tâm Trần Duyệt

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Một hồi kí ức

Khoảng khắc mà Trần Duyệt như đã bước một chân vào Ngộ Môn Quan, không ai nghĩ hần có thể thoát khỏi một kiếp này. Chính Thanh Thiên cũng vô cùng khẳng định, hần đã từng hạ sát một yêu thú cấp hai Đỉnh đẳng với chiêu thức này.

Hần không tin Trần Duyệt lại có bản lĩnh cao cường hơn yêu thú Đỉnh đẳng. Nhưng lại có một kẻ không cam tâm, kẻ đó chính là Trần Duyệt. Hần đã cố nhẫn nhịn chính là đợi giây phút này. Trong sát na từ thần âm thầm mời gọi thì những kí ức cũ lại hện mà lũ lượt kéo về.

Bên trong đấu thú trường, một tiểu hài tử không vượt quá tám tuổi tay cầm chuỗi thủ khắp người đều là máu. Trước mắt nó chính là lão hổ to hơn trung niên trưởng thành, dù sức sinh kia chỉ là dã thú nhưng lại có thể dễ dàng ăn thịt cả người lớn.

-Này lão Tứ, trận này ngươi lại đặt cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa dưới kia sao?

Một lão giả bụng bự vẻ ngoài hào nhoáng không ngừng vung tiền, lão quay qua hỏi chuyện người bạn già đã kiếm được không ít lợi lộc trên người tên tiểu tử kia.

-Hừ ngươi nghĩ ta bị ngu sao? Đại hổ dưới kia đã xé xác trên trăm nhân mạng, lão bản của đấu thú trường này mất không ít công sức mới giăng bẫy bắt được. Đừng nói một, thậm chí mười kẻ như hần cũng không thể làm gì được.

Lão già râu dê nổi khí đáp.

-Ha ha, nghĩ được như vậy chứng tỏ ngươi không phải là kẻ ngốc.

Cả hai lão cùng cười lớn.

Đó cũng là suy nghĩ chung của tất cả những kẻ cò bạc ngồi nơi đây. Thời điểm đặt cược vừa bắt đầu, chỉ là mười chung một nhưng số người bắt đại hổ đã nhiều không đếm xuể, điều đó cũng được lão bản dự tính trước.

-Hahaha tiểu cô nương cũng muốn kiếm chút bạc mua kẹo đường sao?

Lão bản tình cờ nhìn thấy tách biệt khỏi đám người chen chúc đến nỗi đỏ cả mắt kia là một tiểu nữ hải tóc cột hai chòm đang nhảy chân sáo tiến lại gần bàn đặt cược. Nàng tỏ vẻ hưng phấn tìm tới tên tiểu hải tử kia.

-Thúc thúc ta muốn áp cho sư huynh của ta.

Lão bản phì cười.

-Hừ ngươi muốn đặt cược cho hải tử kia, đừng nói ta không nhắc trước, tiểu tử kia mười phần là nằm gọn trong bụng lão hổ, tuyệt không có khả năng lật ngược tình thế.

Nàng phồng má, chân đạp thành thịch xuống đất giận dữ.

-Ai nói với thúc thúc là sư huynh ta sẽ bại? hần sẽ thắng, không những vậy mà là đại thắng.

-Thôi thôi hần thắng được chưa, vậy tiểu cô nương áp bao nhiêu?

Lão thật sự chịu thua tiểu hải nữ đơn thuần đáng yêu này.

-Đây là tất cả gia sản của ta.

Tiểu nữ hải lấy ra miếng vải nhỏ được gói ghém kỹ lưỡng.

-Hahaha được rồi ngươi cứ lên trên đó tiếp tục quan sát, nếu lần này tiểu tử kia thắng lợi ta sẽ trả gấp mười lần.

Lão bản vuốt râu nhận lấy năm hào cười ha ha.

Tiểu hải nữ có chút nghi ngại nhưng vẫn quyết định rời đi, dù sao đó chính là tiền sư phụ đã cho nàng mua hồ lô ngào đường, nếu như mất đi khẳng định chỉ có thể thêm thuồng nhện xuống.

Bên kia đấu trường, hàng trăm hàng nghìn con bạc không ngừng đỏ mắt hét gào. Lòng sắc được khai mở, đại hổ từng bước oai phong lẫm lẫm bước ra. Nó không hề sợ hãi mà chỉ dùng ánh mắt tò mò quan sát xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt liền dừng lại trên người tiểu hải tử trước mặt, con đối âm ỉ suốt nhiều ngày khiến nó biết đây chính là thứ khóa lấp cái bụng trống rỗng.

Từ chi thô to không chút do dự nhanh như chớp vồ lấy con mồi, ngay lúc đó trận đấu tức khắc được diễn ra. Mặc cho từng tiếng gào hét chửi rủa của bọn người kia hải tử không hề bị phân tâm, hần dùng ánh mắt trong veo không hề vẫn đục một chút sợ hãi nào chăm chăm quan sát.

Như một con hổ nhanh nhẹn, hải tử cuộn mình lần nhiều vòng qua một bên để lại dấu tích của những chiếc vuốt sắc nhọn cắm ngập sâu trên mặt đất.

Lão hổ rống lớn giận dữ, không ngờ con kiến bé nhỏ kia lại dễ dàng tránh né khỏi đại vuốt sắc nhọn. Đaih trao diên cuồng vung lên, khắp nơi trên đấu trường giờ đây không khác gì mảnh ruộng vừa được cày bừa.

Tiểu hải tử dù sao đi nữa cũng chỉ là tiểu hải tử, mặc dù phản ứng không chậm nhưng né tránh toàn bộ mà không chút tổn thương nào là chuyện bất khả thi. Móng vuốt sáng loáng, sắc như dao cạo nhẹ nhàng quơ qua để lại một vết máu dài trên khuôn mặt non nớt.

Máu đã bắt đầu đông, lão hổ ngừng được mùi tinh huyết càng hưng phấn tấn công càng dồn dập. Bất khả tư nghị là đám con bạc đỏ mắt trên kia thậm chí chính là những kẻ hưng phấn nhất. Đây chính là điều mà bọn chúng chờ đợi, mặc dù cược mười ăn một nhưng nếu chiến thắng thì đó chính là ngân lượng thứ mà không có bất kì kẻ nào chê nhiều.

Nữ hải tóc buộc hai bím cũng gấp gáp, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu xuất hiện một tia bất an. Tiểu thủ siết chặt gấu váy, dùng đôi mắt có chút đỏ hoe nhìn chăm chăm diễn biến bên dưới.

Bên trong lồng sắt, hải tử vậy mà không hề lộ ra một chút nào gọi là hoảng loạn. Vết cào trên má nhẹ tựa hư không, chưa đủ để khiến hần phải lo nghĩ.

Hoành tiểu thủ trước ngực, đôi mắt sắc lẹm tựa như mãnh thú săn mồi, thân thể hạ xuống thấp gần mặt đất.

-Không lẽ tiểu tử kia muốn phản công.

Nhìn thấy tư thế kì lạ kia không ít kẻ nghĩ thầm.

Không đợi bọn chúng suy đoán quá lâu, như tiểu miêu rình mồi. Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu nhanh như chớp áp sát thân hình vĩ đại kia. Tiểu thủ sắc lèm rạch một đường trên chi trước của đại hổ.

Nhưng hiện thực lại luôn phù phàng, với sức lực của hắc thủ tiểu trụ cũng không thể nào cắt sâu vào da thịt.

Thừa cơ hội, đại hổ một trào đánh thẳng vào phía sau. Gần như nhận toàn lực đòn tấn công vừa rồi, tiểu hài tử bị đánh văng vào tường. Con đau do xương thịt bị nứt vỡ mang lại khiến hắc thủ không thể nào giữ được vẻ lãnh tĩnh mà đau đớn gào hét.

Đây chính là thứ mà nó đã chờ đợi bấy lâu nay, con mồi hoảng sợ gào hét. Súc sinh vui sướng tung đòn quyết định để thỏa mãn con đói hành hạ bao nhiêu ngày nay.

Lão hổ gầm lên vang vọng, hình thể to lớn vồ lấy. Cặp răng nanh dài hơn mười phân sắc quắc chỉ chờ cắm phập vào chất thịt non mềm.

Đúng lúc này Trần Duyên bỗng nhiên đôi mắt sáng rực, kí ức trong óc tắc chốt ập về khiến hắc thủ trong khoảng khắc như kẻ lạc vào mê cung không lối thoát bỗng chốt nhìn thấy một tia sáng le lói.

Hắc thủ cười quỷ dị, hành động tiếp theo khiến Thanh Thiên cùng Tần Khung phải trở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đấu lực cùng Trúc Cơ trung kì tu sĩ

Tả hữu thon dài đột nhiên đưa về phía trước.

- Tiểu tử nguoi...

Thanh Thiên thật sự bất ngờ, nhưng ngay tức khắc hắc thủ lại phần nộ.

- Ngươi dám không để ta vào trong mắt sao?

Hắc thủ chăm chú quan sát, đó chỉ là cánh tay thông thường tới mức không thể thông thường hơn.

- Nếu ngươi đã muốn chết thì...

Thanh Thiên điên cuồng siết chặt chuỗi kiếm.

Đúng như hắc thủ đoán, pháp bảo Bạch Hạc Kiếm không chút trở ngại nhẹ nhàng đâm xuyên qua tả hữu như cắt vào trong mặt nước để lại một vết máu dài. Không dừng lại ở đó, mũi kiếm hướng mũi tâm đâm tới.

Trong khoảng khắc tưởng chừng Bạch Hạc Kiếm sẽ xuyên qua đầu lâu của Trần Duyên thì Tần Khung đứng cách đó không sai liền cảm thấy bất an. Hắc thủ không chút chần chờ phóng người lướt qua.

Nhưng mọi chuyện đều đã muộn màng, cảnh tượng dịch não trắng nõn hòa cùng huyết dịch đỏ tươi không hề xuất hiện trong mắt Thanh Thiên mà lại phản chiếu từ chính con ngươi của thanh niên quỷ dị trước mặt. Trong đó một tia kiếm khí xanh lục từ ngón tay của Trần Duyên xuyên qua đầu lâu của hắc thủ.

Đó cũng chính là hình ảnh cuối cùng của hắc thủ, ngay tức khắc Thanh Thiên mang theo vẻ mặt không cam lòng ngã xuống.

Nhìn xuống hắc thủ thân người xụi lơ không trung rơi xuống, trong đầu Trần Duyên không chút để tâm tới, vì tâm trí lúc này lại chốt nhớ ra hình ảnh một tiểu hài tử bàn tay như búp măng bị một chiếc nanh hổ xuyên qua đang dùng hết sức bình sinh cầm trụ thủ xuyên qua cổ đại hổ. Hắc thủ hờn ánh mắt nhìn xa xăm.

Xuyên Tâm Chỉ dài hơn một thước được Trần Duyên thu lại, từ khi đột phá Trúc Cơ với nguyên khí dồi dào gấp bội khiến hắc thủ thoái mái vận dụng. Từ lúc đầu chính hắc thủ đã cố ý giới hạn khoảng cách của Xuyên Tâm chỉ khiến Thanh Thiên lầm tưởng rằng tiểu kiếm khí này chỉ dài ngang một cánh tay.

Không ngờ chính trò trẻ con này lại là hắc thủ xuống địa ngục.

- Ngươi... ngươi...

Tần Khung phần nộ miệng lấp bắp, không ngờ chỉ trong sát na đồng môn sư đệ liền bị sát hại khiến hắn không kịp trở tay.

Làm sao Trần Duyên có thể bỏ qua một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì đỉnh phong, Tiểu Mập Mập đang chôn mình gần đó liền nhận thấy thời cơ đã đến. Trên mặt đất ngay dưới chân hắn, đồ án khổng lồ bán kính hơn mười trượng phản chiếu ánh trắng

Tần Khung bất khả tư nghị, tinh thần hắn toàn bộ tập trung vào Trần Duyên khiến bản thân không hay biết mà bước chân vào giữa trận pháp.

-Tần đạo hữu không lẽ muốn đích thân ra tay sao?

Trần Duyên nhìn qua.

Trận pháp dần sáng rực, mười nhánh xung quanh xuất hiện những đám mây màu đen nhìn bên ngoài có vẻ không một chút quy tắc nhưng hắn lại không nhận ra nơi đó có chút xảo trộn gì.

-Không lẽ ngươi cố tình dẫn dụ chúng ta tới đây?

Tần Khung bỗng nhiên nhớ lại, hắn cùng Thanh Thiên đã bí mật bám theo Trần Duyên từ khi rời khỏi đại điện. Tên tiểu tử này đi loạn khắp nơi, từ ôm ấp tình nhân tới việc dạo chơi nơi bọn tiểu bối tranh đấu. Cuối cùng bản thân cũng đã không còn kiên nhẫn, chính Thái Thượng Trưởng Lão đã ra sắc lệnh phải giết Trần Duyên trước khi trời sáng. Không ngờ bọn hắn lại đi theo hắn tới nơi đây.

-Ngươi đã tốn không ít công sức bày ra trận pháp lớn này từ trước tại sao không ngay lập tức sử dụng mà phải chờ tới lúc này???

-Đương nhiên thứ này là ta đã bỏ tâm tư dành cho đạo hữu.

Trần Duyên ngậy ngậy mỉm cười.

-Không lẽ ngươi muốn giữ ta lại đây. Hừ nếu như trời sáng mà chúng ta không quay trở về phục mệnh thì ngươi đừng mong thoát khỏi sự truy sát của Thái Thượng Trưởng Lão.

Tần Khung cười khẩy không tin trận pháp này lại có khả năng giữ chân hắn tại đây.

-Đạo hữu không thấy bất ngờ bản thân tại hạ không chút hề hấn gì.

Trần Duyên nói ra điều mà hắn cũng thấy không đúng. Nhục Dục Tán không mùi không vị dễ dàng qua mắt tu sĩ Trúc Cơ do chính tay Thái Thượng Trưởng Lão bào chế không ngờ lại vô dụng với hắn.

-Hừ ngươi thân là đệ tử tông môn khẳng định được sự phụ ban cho không ít bảo vật.

Trong lời hắn nói không hề che giấu ghen ghét, trong Hợp Hoang Môn hầu như khi bọn chúng đột phá Trúc Cơ thì môn phái đã không còn khả năng tiếp tục bồi dưỡng, chỉ còn cánh tự thân lưu lạc tìm kiếm cơ duyên. Còn ở Ma Kiếm Tông dù ngươi đã là tu sĩ Kim Đan thì cũng còn không ít thứ giúp ngươi gia tăng tu vi. Điều đó cũng đủ thấy sự khác nhau một trời một vực.

-Hahaha Tần đạo hữu quả thông tuệ, lời ngươi không sai. Nhưng nếu như tại hạ nói năm vị trưởng lão kia cũng không hề trúng độc??

Lời hắn nói ra khiến Tần Khung thất sắc.

-Là ngươi, chính ngươi phá hỏng mưu kế của chúng ta.

Tần Khung điên loạn rít gào.

Hắn chưa kịp động thủ thì bên dưới Tiểu Mập Mập đã khổng chế trận pháp. Hơn trăm ngàn Phệ Huyết Trùng Giáp dâng vây công.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kì Tần Khung làm sao có thể ngay lập tức đại bại trước linh trùng cấp 1, hắn nhanh chóng triệu hồi ra pháp bảo hình dạng đại trùy đen nhánh. Hai tay gồng sức quơ mạnh liên hồi vào từng đám mây đen rào rạt.

Tiết thay số lượng linh trùng đông đảo lại chính là khắc tinh lớn nhất với đại trùy kia. Một Phệ Huyết Trùng bị đập nát ra bã thì hàng trăm, hàng ngàn con khác liền lấp kín không ngừng nhàu xé nguyên khí hộ thể của hắn.

“Nước chảy đá mòn”, dù cho bản thân thực lực cao cường tới mấy cũng không thể nào thoát khỏi kết cục. Tận mắt trông thấy nguyên khí trong cơ thể không ngừng bị hao mòn Tần Khung cũng không thể nào kiềm chế. Trước mắt tử vong đang tới gần hắn gào hét dữ dội, hai mắt huyết hồng điên cuồng huy động đại trùy.

-Tiểu tử chính ngươi đã ép ta.

Tần Khung quyết tuyệt, cả người hắn bỗng dựng đỏ lên. Kèm theo đó là nguyên khí trong cơ thể cũng theo đó mà tăng lên.

-Địa Tạng Chấn.

Thân ảnh đại tượng bao trùm lấy hắn. Trên song thủ, từng cọng gân nổi hẳn lên da như đại xà len lỏi.

Tần Khung xoay nhanh đại chùy trên không trung, dùng hết sức bình sinh đập mạnh xuống đất.

Chấn động khiến đại địa nứt toát từng mảng lớn, hắn không phải điên cuồng nghĩ loạn. Lập tức Thập Diện Mai Phục Trận bị đứt gãy, từng tia đồ án bị lệch đi không còn kết nối như trước.

Nhìn thấy trận pháp rắc rối kia bị vô hiệu hóa Tần Khung thở phào, hắn nắm chặt đại chùy hướng Trần Duyên.

-Tiểu tử ngươi quả không tệ, được chết dưới Vạn Tượng Chùy của ta chính là phúc báo của ngươi.

Tần Khung điên cuồng mất đồ như máu.

-Ngươi lấy Huyết Tế Trận nơi nào?

Trần Duyên gắng từng chữ, đây không phải lần đầu hắn tận mục kiến thứ trận pháp kinh khủng này. Tuy chỉ mình Tần Khung thiêu đốt máu huyết nhưng mười tên tu sĩ Luyện Khí cũng không thể nào cùng tu sĩ Trúc Cơ đánh đồng.

-Hừ kẻ sắp chết như ngươi không cần phải biết quá nhiều.

Hắn hừ lạnh.

-Uhm, ngươi nói không sai.

Trần Duyên vỗ túi trữ vật, lấy ra hồng huyết phù trên mặt không giấu được vẻ nuối tiếc.

Thứ hắn cầm trên tay chính Địa Lực Phù lừng danh, thứ mà La Thành đệ tử của Hành Pháp Sơn luôn giữ bên người làm bảo vật hộ thân. Chính Trần Duyên cũng không ngoại lệ, Địa Lực Phù này chứa đựng một kích toàn lực của sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân tu sĩ Kim Đan hậu kỳ viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Địa Lực Phù

Đứng trước đối thủ mà hắn không có chút khả năng đào thoát, Trần Duyên không còn cách nào khác mà bất đắc dĩ phải dụng tới.

-Ngươi... ngươi...

Có lẽ Tần Khung cũng nhận ra nguy cơ, hắn không một chút do dự quay người tháo chạy.

-Đạo hữu nghĩ bản thân có khả năng trốn thoát sao?

Trần Duyên cười gằn, xiết chặt Địa Lực Phù trong tay. Trên không trung, từ hư vô bỗng xuất hiện cơn gió xoáy cao hơn trăm trượng như muốn đánh tan màn đêm.

Thân là người thi triển Trần Duyên kinh hoàng không kém, uy lực một kích của tu sĩ Kim Đan đây cũng chính là lần đầu hắn chú mục.

Con lốc xoáy như lỗ đen không đáy tham lam nuốt chửng tất cả sinh linh trên đường đi của nó.

-Ah...ah...ah...

Tần Khung lúc này không còn là kẻ hét ra lửa, khắc ra khói. Hắn cố gắng niều chặt, đôi song thủ vững chắc bám sâu xuống mặt đất.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không thể nào trốn thoát, cả vùng gần trăm dặm liền bị cây nát. Tầng nham thạch khổng lồ không hề thua kém ngọn đại sơn bị cơn gió kéo lên không trung cuốn theo Tần Khung về mặt tuyệt vọng.

Chỉ trong nháy mắt, nguyên khí hộ thân liền vỡ nát. Từng tia phong hệ chân khí như hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm đâm xuyên qua nhục thể. Con đau đớn xuyên thấu tim gan khiến hắn cả người co quắp lại.

Tưởng rằng giờ chết đã điểm thì bỗng chốc cơn gió xoáy khổng lồ biến mất không để lại một chút tâm hơi. Tần Khung không khác gì mảnh vải rách mướp từ độ cao hơn trăm trượng rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặc dù chỉ bị cuốn trong cơn bão chỉ trong một chớp mắt nhưng Tần Khung lại cảm nhận thời gian trôi qua như kéo dài cả trăm năm. Dù nhục thể không

chút che chắn roi thẳng xuống tạo trên nền đất một cái hố không nhỏ nhưng hẳn lại không hề cảm nhận một chút đau đớn nào, nói đúng hơn là ngoài thần trí còn chút tỉnh táo thì thân thể cùng tứ chi đều đã tàn phế không cách nào cứu chữa.

-Sao...sao ngươi không để cho ta được chết??

Hắn chỉ còn một hơi tàn, thứ duy nhất có thể làm lúc này là gắng sức truyền âm cho thiếu niên đứng gần đó.

Trần Duyên chấp tay đậm mực.

-Không sai, chính ta đã thu lại phù chú. Nhưng không phải là tha chết cho nhà ngươi, vì đối với ta lúc này người còn sống hay đã chết đều không trọng yếu. Quan trọng là nhục thể của ngươi không thể bỏ phí.

Dứt lời, ngoài trừ Tiểu Mập Mập không còn tia hơi sức đang nằm thờ dốc trên vai hắn thì tất cả linh trùng đều được Trần Duyên phóng thích lao vào cắn xé thân thể Thanh Thiên cùng Tần Khung.

-Ga...ga...ga Trần Duyên dù có làm quỷ hồn ta cũng không buông tha cho ngươi.

Dù cho đã là phế nhân chỉ có thể bảo tồn một toa hơi thở nhưng tận mắt chứng kiến nhục thể bị gặm nhấm hẳn phần nộ khiến song mục ngập tràn huyết dịch dù chút hơi tàn mà nguyên rủa. Chính Tần Mục cũng không ngờ rằng hắn cùng sư đệ lại có ngày này, chết không toàn thây.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Trần Duyên thờ ơ không hề để tâm tới những lời trần trối sau cùng của kẻ thảm bại. Số sinh linh đã ngã xuống trên tay hắn dù có muốn đếm cũng không tài nào nhớ nổi, nếu như bọn chúng thật sự có thể thành ma ám quế thì bản thân đã không biết phải chết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Linh trùng phân chia

Đúng lúc này, trận kịch chiến phân chia tài nguyên của đàn linh trùng cũng đã ngã ngũ. Thân xác của Thanh Thiên không ngoài dự đoán bị cặp Lục Đường Lang hưởng trọn, do không có Tiểu Kim ở tại khiến bọn chúng không khác gì Hắc Bạch Vô Thường cực kì hợp ý bất kì Phệ Huyết trùng nào dám lại gần đều bị trảm làm hai.

Còn bên Tần Khung tuy có chút hỗn tạp, e hèm không thể nói là có chút hỗn tạp. Trung niên đáng thương nằm giữa vòng vây của bọn linh trùng khát máu không thể nói là không thể thảm. Dù không như Lục Đường lang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Tiểu Huyết cũng không hề mất đi uy vọng. Tuy bản thân đã hưởng dụng gần hết huyết nhục nhưng vẫn không quên để lại cho những tiểu tử phía sau.

Trần Duyên vô cùng hài lòng, Tiểu Huyết được hắn không ngừng dùng thần thông Thần Khống Vận Trùng bồi đắp khiến linh trí càng lúc tiến triển không ngừng hiển lộ thiên phú điều binh khiển tướng. Đồng thời nhìn lại tiểu tử đang ngon giấc say nồng trên vai lại khiến hắn có chút bất đắc dĩ cười.

-Hửm??

-Tiểu Huyết, ngươi muốn đột phá.

Hắn kinh hĩ cười lớn. Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp 1 viên mãn nhưng lại chưa hề gặp thời điểm thích hợp. Nay không ngờ lại hấp thu huyết dịch tu sĩ Trúc Cơ trung kì như tưới nước trong ngày khô hạn, một bước đạp tan cánh cửa ngăn cản bấy lâu.

Nhanh chóng triệu hồi Loa Trùng Ốc, Trần Duyên không chế toàn bộ Phệ Huyết Trùng khổng lồ chế mười dặm xung quanh. Lúc Tiểu Mập Mập đột phá cùng lúc với Trần Duyên cũng gây ra hiện tượng không nhỏ. Nhưng hiện tại không có tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong tọa chấn, hẳn chỉ có thể tung mọi thủ đoạn chấn giữ nơi đây.

Mau chóng đưa Tiểu Huyết quay về Loa Trùng Ốc, song thủ nhanh như chớp. Hóa Mộc Quyết được hắn thôi động, không gian xung quanh mười bước chân liền ngập tràn sự sống.

Quang cảnh hoang tàn do trận chiến ban nãy giờ đây được màu xanh của cây cỏ che phủ. Loa Trùng Ốc xoa tít trên không trung cuốn theo từng tia chân khí đang không ngừng bị thu hút.

-Tiểu tử mau sử dụng Thần Khống Vận Trùng.

Chu lão bên cạnh cũng có chút gấp gáp.

Trần Duyên tức khắc thông hiểu, dấu ấn linh trùng quen thuộc lần đầu xuất hiện trên mi tâm. Lúc này hắn cảm nhận như bản thân cùng Tiểu Huyết hòa mình làm một.

Từng hình ảnh kí ức xa xôi từ khi chỉ là một tiểu trùng mới phá nõn dùng con mắt ngây dại e sợ quan sát cảnh vật xung quanh. Trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy đi tới một bước này, đập phá cánh cửa xác phàm trở thành yêu thú thật sự.

Từ mi tâm của hắn, những tiếng rít khó hiểu tạo thành âm vang không ngừng tản mát. Tiểu Huyết bị bao bọc bên trong hưởng thụ cảm giác do tẩy lễ mang lại khiến từng khớp chân hư sướng không ngừng rung vẩy.

Chính Trần Duyệt cũng có chút bất ngờ, không ngờ Thần Không Vận Trùng lại có tác dụng kì lạ này.

-Hahaha tiểu tử, rồi ngươi sẽ thấy uy lực thật sự của Thần Không Vận Trùng. Phệ Huyết Trùng này tư chất quả không tệ, nếu như không có ngươi thì đời này kiếp này nếu không ngã xuống cũng có vài thành cơ hội đột phá Trúc Cơ.

-Nay được ngươi chú ý tới coi như là vận mệnh, hi vọng tiểu trùng này biết nắm giữ cơ duyên này.

Chu lão cười khà.

-Ah còn hai tiểu trùng các ngươi nữa, tương lai ắt hẳn không tệ.

Lão liếc mắt qua cặp Lục Đường Lang được Trần Duyệt tin tưởng giao trọng trách chắn giữ bên người hắn.

Tiểu Lục cùng Đại Lục tâm trí còn non nớt vừa được lão khen tặng đã kinh hĩ nhảy nhót cặp mắt nhìn qua Tiểu Huyết không che giấu vẻ ước ao.

Cuối cùng hơn hai canh giờ, linh trùng đồ án trên mi tâm cũng nhạt dần Trần Duyệt cũng từ từ thu công. Nhìn vào trong Loa Trùng Ốc, Tiểu Huyết đã không còn trông thấy nữa mà thay vào đó lại là một cái kén to lớn bằng người trưởng thành mang màu huyết đỏ.

Đối với linh trùng khi đột phá trưởng thành thường lãng phí rất nhiều thời gian, thường thì tạo kén tơ bao bọc lấy cơ thể chờ ngày “phá kén hóa điệp”. Còn trực tiếp hơn chính là lột xác, tuy không lãng phí quá nhiều thời gian nhưng lại đặc biệt ẩn chứa rất nhiều nguy cơ. Thời điểm lột xác cũng chính là lúc bản thân linh trùng suy yếu nhất, chính vì lẽ đó rất ít kẻ tận mục chứng kiến cảnh tượng hiếm gặp này.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (1)

Bên trong lãnh địa Hợp Hoang Môn chiến sự cũng đã tới hồi gấp gáp, Tường Lệ rút tiểu kiếm ra khỏi thi thể của một tên đệ tử. Nàng liếc mắt phượng đánh giá xung quanh muốn tìm đối thủ mới.

- Hìhìhi Tường đạo hữu thực lực quả thâm bất khả trắc, không biết bao nhiêu nhân mạng đã ngã xuống trên tay đạo hữu rồi.

Lan Anh thanh bào giờ đây cũng đã nhuộm đỏ một màu huyết dịch, khẳng định cũng đã hạ sát không ít người.

- Bọn người này không phải đều là đệ tử Hợp Hoang Môn sao?

- Không ngờ Lan Anh đạo hữu lại là kẻ máu lạnh không chút run tay.

Nghe lời châm chọc của nàng, Lan Anh có chút nhú mày nhưng cũng bình thản đáp trả.

- Bọn chúng cũng chỉ là “đã từng”, dám nổi loạn phản bội môn phái chính là phản đồ. Chỉ có một kết cục duy nhất “giết”. Phải chính tay chúng ta phải chặt lấy thủ cấp của bọn chúng mới có thể an ủi những anh linh của các sư muội.

Quả không hổ là kẻ mang danh đại đệ tử, từng lời nói, cử chỉ đã dần toát ra áp bức vô hình.

Tường Lệ cũng cảm nhận thấy sự khác biệt, khiến nàng không còn hứng thú trên chọc.

- Nhị vị nữ tử không ngờ còn chút hơi sức ở nơi đây trò chuyện, không biết đám nam nhân thô lỗ chúng ta có hay không cơ hội cùng hai vị hưởng nguyệt đêm nay.

Hơn mười tên hắc y bỗng nhiên tiến lại gần, bọn chúng ă ý chia nhau ra bao vây lấy mọi đường tẩu thoát.

- Lan Anh đạo hữu có nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng là đệ tử quý phái.

Tường Lệ có đôi chút rùng mình, mỗi kẻ trong số chúng tỏa ra áp lực không kém gì nàng cùng Lan Anh. Hợp Hoang Môn nho nhỏ này không thể nào bồi dưỡng cùng một lúc mười tên này.

- Không, ta không hề nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng.

Lan Anh ngay tức khắc khẳng định, lúc này nàng cũng hiểu ra nghi ngại của Tường Lệ. Trận bạo loạn lần này khẳng định không phải nội loạn, điều nghi ngại nhất mà Trần Duyên không hề muốn thấy, lão cáo già Hàn Viên khẳng định đã thông đồng cùng những kẻ khác nhằm giành lại Hợp Hoang Môn về tay.

- Các người thật ra là kẻ nào, đây chính là lãnh địa Hợp Hoang Môn kẻ bên ngoài tự ý xâm nhập liền chém giết không tha.

Dù đứng trước mười tên đều có khí chất vượt qua bản thân nhưng nàng chưa hề có ý định bỏ trốn. Nữ nhân sát khí bao trùm càng khiến trở nên diêm lệ.

Lan Anh lúc này không khác gì đóa hoa dùng sắc đẹp dụ dỗ khiến kẻ khác trầm mê rồi không một tiếng động liền hạ sát kẻ không may.

- Còn không mau thanh tĩnh.

Một tên trong số đó hét lớn, những kẻ còn lại liền có chút bản thân. Nét đẹp yêu mị của nàng khiến bọn chúng không hay biết mà trầm mê.

- Không ngờ trong khoảng khắc này mà...

Tường Lệ do lịch luyện còn yếu kém tuy không thể nào biết rõ nhưng cũng có thể thấy được sự biến chuyển nghiêng trời lệch đất của nàng.

- Không ngờ nhiệm vụ lần này lại có chút ngoài ý muốn. Nhưng mị thuật này không thể nào một lần nữa khiến chúng ta mắc bẫy.

Hắn nói không sai, trông một sát na nàng vô tình kích phát tiềm năng thiên phú mà chính nàng cũng không thể tường tận. Bọn chúng giờ đây đã đề phòng khiến nàng chỉ có thể liều chết xông lên.

- Tường Lệ đạo hữu, ta chỉ có thể nội trong ba hô hấp cảm chân bọn người kia. Tới lúc đó đạo hữu liền...

- Lan đạo hữu không cần phải nhiều lời, ta tới đây là vâng theo lệnh đại sư huynh lịch luyện, nếu như quay đầu bỏ chạy khẳng định không còn mặt mũi nhìn gặp huynh ấy.

Tường Lệ cắt ngang lời nói chắc nịch.

Lan Anh liền xúc động, mặc kệ Tường Lệ có lí do gì nhưng đứng trước tình cảnh cử tử nhất sinh mà không hề quay lưng bỏ chạy cũng đủ để nàng xem như đồng sinh cộng tử bằng hữu.

- Lan Anh đạo hữu mời lên trước, ta sẽ hỗ trợ phía sau.

- Được.

Tường Lệ rung tay ngọc, hàng trăm căn dây gai bắt ngờ trỗi lên từ lòng đất khiến phạm vi mười bước chân quanh nàng trở nên hỗn loạn.

- Bọn chúng quá đông chúng ta chỉ có thể lợi dụng địa thế khiến bọn chúng không thể nào hợp lực.

Nàng phóng người bên cạnh Lan Anh, hai nàng không hẹn mà cùng nhắm tới tên hắc y đầu tiên thoát ra khỏi mị cảnh vừa rồi.

Từ bên trong làn khói bụi mù mịt hai thanh tiểu kiếm từ hai phía chuẩn xác xuyên qua đầu lâu. Mọi việc diễn ra quá nhanh, không những bọn người áo đen kia mà chính hai nàng cũng không ngờ rằng lại có thể mau chóng kết thúc tới vậy.

Thu lại tiểu kiếm Lan Anh bỗng nhiên xám mặt, nàng tức tốc bắt lấy tay ngọc của Tường Lệ cùng tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (2)

Trong lúc Tường Lệ còn nghi vấn, đáng lẽ lúc này chủ động công kích những tên còn lại chính là nắm giữ rất lớn lợi thế nhưng Lan Anh lại chủ động rời đi.

- Tường đạo hữu mau nhìn.

Nàng đưa tiểu kiếm ngang phía trước, Tường Lệ biến sắc nhận ra nhìn lại thanh kiếm của mình.

- Chúng không hề dính máu. Không thể nào, chính ta cảm giác được kiếm đã đâm sâu vào da thịt không sai.

Nàng thâm thì.

- Không sai, ta cũng cảm nhận như vậy. Nhưng bằng chứng không biết nói dối, trước mắt chúng ta không hề biết thực lực của chúng là gì chỉ có thể tạm thời rút lui.

Lan Anh cố gắng giữ tâm trí không hoảng loạn.

- Dừng lại.

Bỗng nhiên Tường Lệ hét lớn. Trước ánh nhìn đầy khó hiểu của nàng Tường Lệ ngập ngừng khẳng định.

- Lan Anh đạo hữu không thấy chỗ này có chút quen thuộc sao?

Lời nói của nàng khiến Lan Anh cũng chợt nhận ra. Tâm trí hoàn toàn nghĩ tới kế hoạch tác chiến khiến nàng không hề nhận ra bản thân hầu như không hề rời đi, đám bụi gai kia chính là tác phẩm của bản thân.

- Không lẽ chúng ta thật sự lọt vào cái bẫy của chúng.

Cẩn môi mọng, Lan Anh bất khả tư nghị đảo mắt nhìn xung quanh.

- Có lẽ đây chính là huyễn trận của chúng.

Nàng có chút bất đắc dĩ nói ra, trước đây bản thân đã từng rơi vào huyễn trận phòng hộ động phủ của Trần Duyên nàng biết sự lợi hại của thứ này. Nếu không tìm ra mắt trận người bị lạc bên trong chỉ như là kẻ mù cố gắng lần mò trong đêm tối.

- Hừ dám lấy huyễn trận nhằm che mắt ta sao?

Nàng hừ lạnh, không giống Lan Anh, bên trong Ma Kiếm Tông tất cả các tri thức người đời dù có phí hao tâm huyết mà khó lòng nắm giữ thì cũng chỉ là những thứ sơ đẳng rộng mở cho chúng đệ tử.

- Tường đạo hữu nguoi. . .

Lan Anh nghi hoặc nhìn thấy nàng chạm tay xuống mặt đất.

- Dám dùng thứ trận pháp hạ đẳng này nguoi quá xem thường ta.

Mỉm cười khép chặt, nàng từng nhánh dây gai từ tay áo đâm xuyên xuống lòng đất.

- Hừ cũng chỉ là Luyện Khí kì tu sĩ không thể nào sử dụng trận pháp cao thâm. Đồng thời thời gian gấp rút thì đây khẳng định cũng chỉ là thứ huyễn trận sơ đẳng nhất nhằm bẫy rập những kẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Nàng nhanh chóng nhìn thấu vấn đề, từng căn dây mây không ngừng lùng sục khắp nơi tìm ra mắt trận.

- Keng. . . keng. . .

- Tường Lệ đạo hữu nguoi còn không nhanh rời đi.

Từ phía là những hắc châm liên tục phóng tới.

- Lan Anh đạo hữu còn cầm cự được bao lâu?

- Tôi đa chỉ nội trong năm hơi thở.

Nàng rút kiếm chặn lại hai căn phi châm hướng Tường Lệ lao tới.

- Năm hơi thở cũng đủ rồi.

Nàng nhắm nghiền hai mắt tiếp tục dò tìm, bên cạnh Lan Anh liều mạng chống đỡ.

- Chính là nơi đây.

Cảm nhận luồng chân khí mãnh liệt phát ra Tường Lệ kinh hãi, hàng trăm căn dây gai nhanh chóng bao bọc lấy mắt trận, xiết nát đồ án họa trên đó.

- Chúng ta đã thoát khỏi huyễn trận chưa?

Nàng ngẩn mặt quan sát xung quanh.

- Lăng Kì nguoi đúng là vô dụng, chỉ có hai nữ nhân mà không thể thu phục tông môn tổn hao tài nguyên cho nguoi đúng là uổng phí.

Màn đêm dần tan, mười tên hắc y nhân đều đứng chỗ đó. Nhị nữ liền phát hiện bản thân đã bị chúng đem ra làm trò cười.

Lan Anh tái mặt, nàng liền nhận thấy chênh lệch giữa hai bên. Chỉ đối phó một tên mà xém chút nữa liền thất thủ, nếu như không có Tường Lệ nhanh trí hóa giải thì...

- Đệ... đệ không ngờ nơi hoang sơn cùng cốc này lại có kẻ nhận ra huyền trận có chút khinh địch.

- Hừ ngươi đừng có nguy biện, khi trở về ta sẽ đệ chuyện này lên để sư phụ xử trí.

Hắn bất đắc dĩ chỉ có thể im lặng.

- Chúng ta đã tốn không ít thời gian, mau chóng giải quyết xong chuyện nơi đây. Nhất là nữ nhân mới dùng mị thuật vừa rồi, hẳn các tiền bối liền rất có hứng thú.

Bọn người hắc y có vẻ không đủ kiên nhẫn muốn nhanh chóng kết thúc.

- Tránh ra.

Tường Lệ nhanh như chớp hoành kiếm che chắn cho nàng cùng Lan Anh.

Tên hắc y nhân vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn mười bước chân áp sát. Hắc quyền đâm tới khiến tiểu kiếm Giáp đẳng trở thành sắt vụn, nàng không thể chống đỡ chỉ đành hứng chịu tổn thương bay về sau.

- Tường đạo hữu.

Lan Anh hốt hoảng vội vàng lao tới bắt được nàng. Nhìn thấy thương thế trầm trọng Lan Anh thất thần không ngờ tên kia chỉ một quyền liền khiến Tường Lệ thất thủ.

- Chỉ cần ta đi theo các ngươi là được đúng không?

Nàng cắn răng quyết tuyệt.

- Hahaha nữ nhân nếu nàng sáng suốt sớm hơn cũng đâu phải chịu nỗi đau thể xác.

Hắc y lớn tiếng cuồng khiêu.

- Nhưng ta có một điều kiện...

- Không cần nhiều lời, nữ nhân đã biết sự tồn tại của chúng ta, để nàng rời khỏi đây chính là một đại nguy cơ.

Hắn ngay tức khắc đoán ra liền thẳng thừng từ chối không có chút thương lượng.

- Các ngươi...

- Không lẽ chúng ta thật sự không thể thoát khỏi tay bọn chúng.

Nàng thật sự tuyệt vọng, tuy thực lực bản thân có chút vượt qua Tường Lệ nhưng khẳng định cũng chung một kết cục không thể nào chống đỡ dưới một quyền của nam nhân kia.

- Có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Hắc y bỗng nhiên cảnh giác nhìn về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Vàng kim linh trùng

Chấn động càng lúc càng lớn, Lan Anh bỗng dung nổi lên tia hi vọng. Tuy không biết thứ gì đang tiến lại gần nhưng khẳng định sẽ khiến cục diện bế tắc này có chút biến chuyển.

Từng căn nhà trên đường đi của thứ kì lạ kia không khác gì những tảng bột không chút cứng rắn cứ lần lượt bị đánh đổ. Những vết chân kì lạ hằn sâu

xuống nền đất.

- Tất cả mau đề phòng, súc sinh này mang tới cho ta áp lực không nhỏ, khẳng định không phải thứ dễ dàng đối phó.

Hắn hét lớn.

Đi xuyên qua tòa nhà đổ nát là thân thể vàng kim hiếm thấy. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ quái đản như vậy, thân thể to lớn như đại thạch lại phát ra kim quang chói mắt.

- Là...linh trùng?

Hắn ngay tức khắc nhận ra, thân thể giáp cứng cùng sáu chân cao lớn trên đầu là cặp càng còn dài hơn chính hắn.

- Không được manh động, súc sinh này rất có thể chỉ là yêu thú bị động tĩnh nơi đây gây chú ý. Chúng ta chỉ cần không ra tay thì chín phần bình yên vô sự.

Hắn tỉnh táo trấn định đồng bạn, kinh nghiệm qua vô số lần vào sinh ra tử khiến hắc y nhân biết rõ. Yêu thú không hẳn ngu ngốc, chúng rất sợ bị thương. Lăn lộn trong rừng sâu thực lực bị hao tổn không khác gì bước một chân vào tử địa.

Nếu như không phải bị dồn đến bước đường cùng hay tranh dành thiên tài địa bảo thì phần lớn yêu thú đều lựa chọn tránh xa những tồn tại đáng ngờ.

Chín tên kia liền thả lỏng, uy vọng của nam nhân kia quả không nhỏ bọn chúng đều nhất nhất tuân theo không một chút nghi ngờ.

- Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn diệt chúng ta sao?

Lan Anh lẩm bẩm. Chính nàng cũng không thể phản bác lời nói của hắn, lịch luyện của hắc y kia so với nàng rõ ràng nhiều hơn bội phần. Nhận ra điều đó càng khiến hi vọng bản thân đào thoát càng mong manh.

- Học...học... bọn chúng đúng là chết tới nơi mà còn không biết.

Trong lòng Lan Anh nàng ho sặc sụa, gương mặt tím tái rõ ràng đã bị nội thương không hề nhẹ.

- Tướng Lệ đạo hữu đã tỉnh dậy.

Lan Anh có chút kinh hãi.

- Chúng ta sắp thoát ra khỏi đây rồi.

Tướng Lệ mỉm cười.

- Bằng cách nào? Chẳng lẽ là do linh trùng kia.

Lan Anh miễn cưỡng nhìn về phía linh trùng to lớn mang đầy vẻ hoài nghi.

Mọi việc diễn ra càng lúc càng khiến hắn lo lắng, linh trùng kì lạ kia rõ ràng đang từng bước nặng chịch lại gần. Khi còn cách mười bước chân hắc y thanh niên đã không còn dám vọng về tự tin ngạo nghễ như lúc đầu mà quay mặt lại hét lớn.

- Có biến, tất cả nhanh chóng lui lại.

Chưa kịp dứt lời thì thân thể to lớn như tòa tiểu sơn bỗng nhiên nhanh như chớp lao tới. Trong sát na hai tên ở gần đó liền bị đè thành thịt vụn. Tất cả đều ngây người, linh trùng nặng nề chậm chạp không ngờ lại bộc phá tốc độ khó tin, ngay cả bọn chúng cũng không thể nào theo kịp.

- Súc sinh nguoi dám... .

Hắc y phản nộ hét lớn.

Nhưng linh trùng lại không bị hắn đe dọa, đôi chân sau thô to lại lần nữa đẩy cơ thể nặng nề tiến về phía trước.

- Không.....

Đây chính là lời sau cùng mà Lăng Kỳ, kẻ sử dụng huyền trận ban nãy kịp thốt lên. Chứng kiến đầu linh trùng không khác gì ác ma trong thế không gì cản nổi lao tới hắn đã biết kết cục của mình liền đi theo hai đồng bạn chỉ còn có thể tuyệt vọng kêu lớn.

- Ành...

Nhục thể nhân loại không thể nào đem cùng yêu thú so sánh, tất cả những gì còn lại chỉ là huyết nhục bê bết nếu như không có y phục còn vướng lại chắc hẳn không ai có thể nghĩ thứ gớm ghiếc kia đã từng là nhân loại.

- Lăng sư đệ.

- Lăng Kì sư đệ...

Bọn chúng thăm thiết kêu lớn.

- Đại sư huynh đừng cản ta, ta phải trả thù cho ba vị sư huynh đệ.

Một kẻ cố gắng vùn vẩy muốn thoát ra bàn tay hắc y thanh niên đặt trên vai hắn.

- Thanh sư đệ người không được đi.

- Đại sư huynh tại sao người lại cản ta, không lẽ để mặt ba vị sư huynh đệ phải chết thảm sao?

Hắn hai mắt đỏ ngầu.

- Đồng môn bị sát hại chúng ta đương nhiên phải trả mối thù này, nhưng không phải là một mình sư đệ. Đồn độc xông lên cũng chỉ là nộp mạng uống phí.

Hắc y thanh niên lí trí nói.

- Đại sư huynh không sai, Thanh sư huynh chúng ta phải đồng lòng mới mong giết được súc sinh kia trả thù cho huynh đệ.

Hắn dần thanh tĩnh, ánh mắt “sát trùng” tràn ngập căm thù nhìn tới.

Bên kia Lan Anh thở phào nhẹ nhõm, khi linh trùng kia càng tới gần thì niềm hi vọng lại lần nữa thấp sáng trong lòng nhưng lại có chút e ngại. Tới khi tận mắt trông thấy kẻ thù bị diệt sát thì mới thật sự yên lòng, nâng ôm chặt lấy Tường Lệ chờ đợi cơ hội thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: La Từ thủ đoạn

Chứng kiến năng lực bộc phá của linh trùng kì lạ, hắc y thanh niên đã không còn nắm chắc đồn độc xuất thủ. Hắn phóng người lên phía trước hét lớn.

- Hành Vân Kiếm Trận.

Sáu kẻ còn lại liền y lệnh làm theo.

Bộ pháp phiêu miểu như vân, bảy người áp sát. Trường kiếm bóng bảy phản chiếu ánh sáng từ trắng rằm làm cho kẻ thù phải rối mắt.

Không hẹn mà gặp, bảy thanh trường kiếm trong sát na không hề hay biết đột ngột cùng một lúc đâm tới.

- Keng...

Tiếng thiết kiếm va chạm cùng thân thể rắn chắc kim loại của linh trùng tạo nên tiếng rít điếc tai.

- Không thể nào, pháp kiếm Giáp đẳng chém sắc như chém bùn chỉ có thể để lại một chút dấu vết trên người súc sinh này.

Nhìn thấy mũi kiếm chỉ đâm vào chưa tới một phân trên lớp giáp một kẻ không kiếm được lớn tiếng.

Bọn chúng đã quá coi thường, kim thiết linh trùng sức bậc quá kinh khủng khiến hắc y thanh niên lầm tưởng đó chính là bản lĩnh thật sự. Nhưng sự thật lại tàn nhẫn hơn nhiều, kẻ vừa lớn tiếng đã làm ra một chuyện quá ngu xuẩn. Hắn đứng ngay phía sau đôi chân to lớn như thân người dính trên đó là hàng trăm ngàn gai nhọn.

Thứ sức lực khiến thân thể hàng vạn cân có thể dùng tốc độ khó ai bắt kịp áp sát cũng đủ để hiểu khủng khiếp cỡ nào.

Linh trùng hừ lạnh, bình thân bung chân về phía sau. Một nửa nhục thân liền tan mất hút, chỉ còn lại một nửa thân thể cùng phân nửa khuôn mặt trên đó là độc nhãn còn giữ lại cái nhìn khó tin.

- Rút lui.

Hắc y thanh niên kinh hoàng, đây là lần đầu trong đời hắn tận mắt trông thấy linh trùng khủng khiếp như thế này. Trong đầu không còn gì khác là phải tháo chạy, bỏ mặc sư huynh đệ phía sau đang không ngừng gào hét. Hắn biết mình phải là kẻ nhanh nhất, chỉ có như vậy mới khiến bản thân là kẻ sống

sót sau cùng.

Từng người, từng người hét thảm ngã xuống. Từng tiếng la hét, van xin phía sau đập vào tai không hề khiến hấn chùn bước mà như là lời thúc dục khiến bước chân càng lúc càng điên cuồng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, nhục thể đã thấm mệt phía sau tiếng hét thảm cũng im bặt. Hấn dừng lại nhìn về, mười tên đệ tử chân truyền là tinh anh trong tinh anh giờ đây chỉ còn lại hai. Kẻ duy nhất có thể theo kịp bước chân hấn cũng chính là Thanh sư đệ kẻ có thực lực gần hấn nhất.

- Đại... đại sư huynh chúng ta... mau trở về tông môn báo lại cho sư phụ để lão nhân gia người nhanh chóng tiêu diệt bọn người man rợ này.

Hấn lúc này tình trạng còn tồi tệ hơn, lúc này trong lúc hoảng loạn liền bộc phát hết khả năng tẩu thoát. Giờ đây trong người không còn một chút sức lực, sợ rằng so với phạm nhân còn yếu hơn một bậc.

Nghe tới sư phụ hắc y thanh niên hai mắt sáng lên, hấn quay qua dùng ánh mắt kì lạ nhìn tới tên kia.

- Thanh sư đệ có phải người luôn tuân theo lời ta mà hành động.

Tên kia cảm thấy có gì khác lạ nhưng vừa vượt qua tử lộ có chút thay đổi cũng là điều dễ hiểu liền không chút nghi ngờ đáp lại.

- Đương nhiên, từ trước tới nay chỉ cần đại sư huynh nói một là một, chỉ đi hướng Bắc ta không dám chọn hướng Nam.

Hấn chắc nịch đáp.

Hắc y thanh niên hài lòng mỉm cười.

- Hahaha tốt, rất tốt.

- Vậy người vì ta mà...chết đi.

Hấn ngây người, nhưng chưa kịp hồi đáp thì trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực, nhắm nơi trái tim cắm vào.

- La Từ người...

Nắm chặt lấy trường kiếm, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn tới thanh niên sắc mặt lạnh lùng, kẻ mà hấn đã trung thành kính cẩn suốt bao năm qua.

- Hừ.

Thanh niên hừ lạnh, trở tay khiến trường kiếm xoắn nát trái tim.

- Thanh Biên người đừng trách ta, kẻ không vì mình trời chu đất diệt. Người đã thấy ta bỏ mặc đồng môn bỏ chạy lấy mạng, chỉ điều đó cũng đủ khiến ta phải giết người.

- Chỉ có điều được theo dưới chướng kẻ trong tương lai sẽ trở thành Kim Đan tu sĩ như ta đã là đủ phúc cho kiếp này của người rồi Ha...ha...ha.

Hấn cười điên loạn, thuận thực ném xác tên sư đệ xấu số vào giữa đàn chó hoang, sau khi xem xét kĩ càng xung quanh liền lẫn vào màn đêm mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vào sinh ra tử tử muội

Trở lại Hợp Hoang Môn, những tên hắc y không kịp đào tẩu chỉ có thể chung một kết cục bị đôi càng dài hơn hai sải tay như gọng kiềm kẹp đứt nửa thân người.

Sau khi nhắm nháp hương vị huyết nhục kim thiết linh trùng bước lại gần hai thiếu nữ.

Lan Anh tái mặt, mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến nàng không kịp tẩu thoát. Nhìn cảnh tượng huyết tinh vừa xảy ra nữ bắt an cho số phận của mình.

- Người... người có phải là do đại sư huynh phái tới.

Tường Lệ thanh tỉnh hồi, nàng đã hai lần chứng kiến Trần Duyên không chế linh trùng đại sát tứ phương. Nay lại thấy linh trùng kì lạ liền bất giác nghĩ tới hấn.

Linh trùng kia không phải ai xa lạ chính là Tiểu Kim. Trước khi dẫn dụ hai tên lên lút kia rồi đi hẳn đã bí mật triệu hồi Tiểu Kim từ túi linh thú, âm thầm căn dặn chỉ khi nàng thật sự gặp chí mạng hiểm nguy mới có thể ra tay.

Lan Anh bất ngờ, nàng thật sự không tin Trần Duyên chỉ vừa đột phá Trúc Cơ không lâu nhưng lại có thực lực thu phục linh trùng này.

Nhưng chứng kiến thân thể khổng lồ vậy mà cơ linh gât đầu tán thành thì nữ nhân thật sự chấn kinh. Chính nàng đã từng không ít lần nghi vấn thực lực của Trần Duyên, nếu hẳn thật sự thu thập linh trùng này khi còn là Luyện Khí tu sĩ thì quả thật bất khả tư nghị.

- Có phải đại sư huynh muốn người tới đây đón ta?

Trong lúc Lan Anh còn đang chấn kinh thì nàng đột nhiên nghi vấn.

Sau khi nhận thấy cái gât đầu xác nhận, Tường Lệ gắng sức kéo tấp tễnh bước đi lại gần. Tiểu Kim cũng không quá lạnh lùng cố ý đưa một chân nâng bổng nàng đặt lên lưng.

- Tường Lệ đạo hữu người muốn rời đi sao?

Lan Anh thất vọng, cùng nhau vào sinh ra tử chưa lâu thì đã phải xa cách.

- Anh tí, từ giờ tí cứ gọi muội là Lệ Lệ là được. Có dịp muội khẳng định sẽ quay lại đây.

Nàng nở nụ cười hiếm thấy.

Lan Anh ngậy người nhìn bóng đen to lớn đi xa, cuối cùng nàng cũng hết lớn.

- Lệ Lệ, tí sẽ chờ muội.

Mĩ nữ thật sự xúc động, đây là lần đầu nàng có một bằng hữu thật sự.

Lau đi hàng lệ, Tường Lệ được Tiểu Kim đưa đi càng lúc càng xa khỏi Hạp Hoang Môn. Bước ra khỏi rừng rậm, trước mắt nàng là nam nhân đang ngồi tọa thiền dưới ánh trăng. Xung quanh hắn cây cỏ phát triển xanh tốt lạ thường.

Rời khỏi lưng Tiểu Kim nàng nhẹ nhàng bước lại gần.

- Nàng có suy nghĩ gì về cuộc chiến lần này.

Động tĩnh của Tường Lệ làm sao thoát khỏi mắt hắn, tinh mục sáng tỏ, hắn nhìn nàng mang theo nụ cười nhẹ.

- Thiếp...thiếp đã thất bại, phải động tới linh trùng của chàng ra tay mới có thể thoát được một kiếp.

Mĩ nữ hổ thẹn không dám ngẩng đầu.

- Ý nàng nói là Tiểu Kim.

- Là Tiểu Kim sao?

Nàng nhìn sang hình thể vàng kim to lớn.

- Tiểu Kim người đứng là không làm ta thất vọng.

Tiểu Kim như tòa kim sơn bất động, không giống như những linh trùng khác của Trần Duyên, nó luôn làm vẻ thờ ơ dù cho được chủ nhân ngợi khen.

- Kẻ gây ra thương tích cho nàng là ai?

Hắn nhẹ nhàng bắt lấy tiểu thủ của nàng, rõ ràng là nội thương không hề nhẹ. Kẻ này khẳng định thực lực không hề yếu kém, ít nhất cũng ngang cơ với đệ tử chân truyền của Ma Kiếm Tông. Hắn không tin nơi khi ho cò gầy này lại có thể bồi dưỡng ra một tiểu thiên tài như vậy.

- Thiếp không nhận ra hành tung của hắn, kẻ này che giấu rất cao minh. Thủ đoạn cao nhất hắn thi triển ra cũng chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Đầu số đã trốn thoát, những kẻ biết được chuyện này thì đã nằm gọn trong bụng Tiểu Kim. Tất cả những gì hắn có được chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Hành Vân Kiếm Trận chính là kiếm trận Giáp đẳng cấp 1 uy lực không tẻ, ngay trong chính Ma Kiếm Tông thứ này cũng rất được chúng đệ tử săn đón. Chính thứ kiếm trận không khó kiếm này càng khiến tung tích của chúng mờ hồ.

Trần Duyên không muốn nhiều lời, Tiểu Kim bản tính luôn cẩn mật, trầm ổn chính vì vậy hắn mới yên lòng các cử ngấm ngầm đi theo bên cạnh Tường Lệ. Nếu như tên kia có khả năng trốn thoát dưới tay Tiểu Kim khẳng định tâm tính cùng thủ đoạn không tồi.

Thở ra một ngụm trọc khí, cuối cùng nguyên khí tiêu hao lại một lần nữa lấp đầy.

- Đây không phải nơi chúng ta có thể ở lâu, nhanh mau chóng rời khỏi đây.

Trần Duyên vừa hạ sát hai tên trưởng lão của Hợp Hoang Môn, hẳn không muốn bản thân liên liên là mục tiêu cho đám người kia chăm chăm nhắm tới. Lương Tiểu Xuân nàng khẳng định không có ý định ra tay nhưng những kẻ còn lại không hẳn liền cho qua. Đặc biệt là lão Hàn Viên gần đất xa trời kia nếu như truy sát ắt hẳn là lành ít dữ nhiều.

- Mau ra đây.

Loa Toàn Ốc trời ra từ trong ngực áo trôi nổi trước mặt, từ bên trong hơn mười Phệ Huyết Trùng bay ra. Trần Duyên xé đi y phục trên người đưa cho bọn chúng, ngay tức khắc mười đầu linh trùng theo mười hướng khác nhau tản ra.

Sau khi an bài xong mọi chuyện hẳn cùng Tường Lệ ngồi trên lưng Tiểu Kim nhắm một hướng bất kì mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cao tầng Hợp Hoang Môn tranh đấu

Bên trong đại điện, tổng đầu đà của Hợp Hoang Môn không khí cũng trở nên nặng nề. Trên chủ tọa, Hàn Viên sắc mặt âm trầm nhìn xuống bốn vị nữ nhân như hoa như ngọc.

- Hìhìhi Thái Thượng Trưởng Lão có chút không thích hợp, đây chỉ là một chút rèn luyện cho chúng đệ tử không ngờ lão nhân người lại tổn không ít tâm tư.

Lương Tiểu Xuân diễm sắc tươi cười.

- Tam Trưởng Lão lại quá lời, ta thọ nguyên cũng đã sắp tận, con đường tu luyện đã bước tới ngõ cụt chỉ có thể đặt tâm tư vào thế hệ tiếp nối. Có đồn một chút tâm tư cũng là chuyện dễ hiểu.

Lão cáo già làm sao không nhận ra hai chữ “tâm tư” của nàng, mặt không đổi sắc nhanh chóng bẻ đi từng chữ trở thành một lão già không còn bất kì tham vọng, chỉ biết gửi gắm tâm nguyện cho chúng đệ tử.

- Quả không hổ danh là Thái Thượng Trưởng Lão tâm tư luôn đặt môn phái hàng đầu.

- A tiểu nữ có chút vô tâm, không biết ngũ sư đệ cùng bát sư đệ tại sao không tới nơi đây, chẳng phải chúng ta đã hẹn ước từ trước đó sao?

Nàng tỏ vẻ ngây ngô.

- Tam sư đệ cùng ngũ sư đệ được ta sai đi hoàn thành trọng trách nặng nề, tạm thời không thể có mặt nơi đây.

Lão vẻ ngoài bình thản nhưng nội tâm lại rối như tơ vò. Rõ ràng chính tay lão đã bỏ độc vào trong rượu, thậm chí còn suy tính cẩn mật tới mức bỏ độc vào trong rượu của bản thân. Chỉ cần giải độc kịp thời thì không phải chịu tác dụng quá nặng.

Có điều lão không ngờ rằng các nàng lại không hề trúng độc, thậm chí so với kẻ đã phục dụng thuốc giải như lão tình trạng còn khả quan hơn. Có nén cơn đau đớn do tác dụng phụ mang lại, Hàn Viên nghiêng răng chờ đợi tin vui từ hai kẻ đã ngấm ngấm đuổi theo tên tu sĩ Ma Kiếm Tông kia.

Chúng nữ không thể hiểu hết mưu đồ của lão, nhưng sau khi được Lương Tiểu Xuân giải độc các nàng trở nên đề phòng trước lão đồng thời nhân khí của nữ phụ cũng lớn hơn trước.

Hai canh giờ, ba canh giờ... cuối cùng thái dương cũng dần hiện lên, từng tia sáng ban mai chiếu rõ lên khuôn mặt già nua của lão. Mặt trời đã qua ba sào, hai kẻ hắc phái đi vẫn không một chút tin tức.

- Người vào đây đi.

Lời nói của nàng khiến lão bùng tỉnh.

Lan Anh vẻ mặt không giấu được hưng phấn bước vào. Chúng nữ nhân liền nhận ra không khỏi hài lòng.

- Những kẻ phản loạn đã bị diệt sát gần như toàn bộ, chỉ còn một số ít đã buông vũ lực đầu hàng.

Nghe thấy lực chứng thực từ miệng Lan Anh lão già thực sự không tin vào tai mình.

- Không thể có chuyện này được, bọn chúng không có khả năng đánh bại mười tên đệ tử chân truyền kia.

Hàn Viên nghĩ thầm, chính tay lão đã tận mục chứng kiến thực lực của bọn chúng. Ngay cả Tần Mạn một trong những đệ tử mạnh nhất Hợp Hoang Môn cũng không có khả năng tiếp một quyền của hắn.

- Lan Anh lời nguoi nói không sai chứ?

Giọng nói già nua của lão vẫn không lấn áp về uy nghiêm khiến nàng không khỏi có chút lo sợ.

- Lời đệ tử của tiểu nữ chẳng lẽ không đáng tin.

Lương Tiểu Xuân bước ra che đi áp lực vô hình từ lão.

- Hahaha lão phu chỉ muốn xác thực rõ ràng.

- Nếu như kết cục đã định ta cũng chỉ có thể tuân theo ước định ban đầu. Từ lúc này ta Hàn Viên không còn là Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn, liền lui về ở ẩn chờ đợi đại kiếp sắp tới.

Lão chỉ thiên thời độc, ngay thời khắc ấy Hàn Viên trở nên già cỗi hơn. Lão biết rõ chân truyền từ các vị tiền bối bao đời nay của Hợp Hoang Môn đã bị cắt đứt trên tay lão.

- Chư vị trưởng lão, lão phu đã thực hiện ước định ban đầu. Cầu xin hãy nghĩ tới tình đồng môn mà tha chết cho Ngũ Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão.

Hai kẻ này rất có khả năng có thể truyền thừa đạo thống cho đời sau dù chỉ là cơ hội mỏng manh lão vẫn không muốn buông xuôi.

- Hàn Viên tiền bối có nhầm lẫn phải không, không phải chính miệng tiền bối nói đã sai Ngũ sư đệ cũng Bát sư đệ thực thi nhiệm vụ rồi sao?

Nàng khó hiểu.

Lão cũng nhận ra nàng không hề giả dối, sắc mặt lão trở nên tím tái.

- Hàn lão không lẽ nhị vị sư đệ đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Nàng nghi kị dò hỏi, mặc dù có nhiều chuyện khuất mắt nhưng cuối cùng nàng cũng đã là kẻ giành thắng lợi. Nếu môn phái thật sự tổn thất hai tên tu sĩ Trúc Cơ kì thì chính là tổn thương tới gân cốt.

- Lão phu đã sai hai đệ ấy đi lấy mạng Trần Duyên.

Lời lão nói ra đã thật sự chấn động.

- Hàn lão nguoi...

Các nàng thật sự chấn động, không ngờ lão điên cuồng tới mức sai người đi giết tu sĩ Trúc Cơ của Ma Kiếm Tông.

Không phải khi không Ma Kiếm Tông nghiêm nhiên sừng sững tại vị trí độc tôn của ma môn hơn trăm vạn năm nay. Dòng thời gian vô tình cứ như vậy tiếp nối, từ đời này qua đời khác bao nhiêu con người sinh ra, trưởng thành, già lão, chết đi nhưng Ma Kiếm Tông không kẻ nào có thể suy suyển.

Không ít môn phái, tông môn viễn cổ từng đắc tội với Ma Kiếm Tông bọn chúng chỉ có hai kết cục. Hoặc là toàn tông bị diệt sát chó gà không tha hoặc là trở thành con chó trung thành dưới trướng Ma Kiếm Tông để rồi vài ngàn năm sau cũng bị con quái vật này nuốt chửng, không một chút đạo thống truyền thừa.

- Chính ta đã sai hai đệ ấy tiêu diệt hắn trước khi trời sáng.

- Bây giờ đã quá trưa tại sao hai tên đó lại không trở về.

Mĩ phụ kiều nữ bước ra. Nàng chính là Lan Hương, Tứ Trưởng Lão Hợp Hoang Môn kẻ chuyên dùng kì hoa dị thảo mê hoặc nam nhân. Từng bước đi uyển chuyển của nàng càng khiến mùi hương ngào ngạt lan xa.

- Ta cũng không rõ ràng, chính lão phu đã nghiêm sắc lệnh phải quay về môn phái trước khi trời sáng nhằm khiến kẻ khác không thể nghi ngờ nhưng...

Hàn Viên liền cảm nhận được hậu họa lão gây ra lớn biết nhường nào.

- Đây không phải lúc để chúng ta ngồi đây bàn luận, Tứ sư muội mau chóng lần theo dấu vết của chúng.

Lương Tiểu Xuân lo ngại, bị hai tu sĩ Trúc Cơ truy sát thậm chí một trong số đó lại là tu sĩ Trúc Cơ trung kì đỉnh phong. Một kẻ vừa đột phá như Trần Duyên gần như không thể nào đào thoát.

Lan Hương vỗ túi linh thú, một tiểu cầu trắng như tuyết thập phần đáng yêu xuất hiện. Tiểu cầu kinh hi nhảy vào lòng ngực nàng, cọ má vào nên ôn nhuyễn khiến cho bao nam nhân phải thắm ước tại sao bản thân không phải là tiểu cầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Phía sau truy tung

- Hihhi Tuyết Tuyết đây không phải lúc để ngươi đùa giỡn, mau chóng giúp tí tí truy tìm tung tích hai vị sư đệ.

Nàng nhột nhột rùng mình khiến cho đôi núi cao kia cũng run rẩy theo.

Tiểu cầu đầy cơ linh, tuy có một chút ủy khuất nhưng vẫn hướng nàng ngừi ngừi hai đồ vật có mùi của hai kẻ kia. Với khứu giác kinh người, chỉ cần hai hơi thở tiểu cầu đã tìm ra hướng đi của bọn chúng. Ngay tức khắc liền lộ ra tốc độ kinh người không hề thua kém yêu thú cấp hai lần mò trong rừng rậm lao đi.

Sau hơn nửa canh giờ vòng vo cuối cùng năm người một cầu đã tìm tới nơi giao chiến.

- Nơi đây khẳng định là đã diễn ra cuộc chiến ác liệt.

Hương Lan dẫn đầu dò xét.

- Chúng ta mau tản ra tìm kiếm xung quanh.

Tất cả đều tán thành.

Rốt cuộc ngoài những vết tích đồ nát thê thảm thì năm người đều trắng tay quay trở lại.

- Không thể nào, làm sao có thể một chút sơ hở cũng không có.

Hàn Viên đã gặp không chịu được, không biết kết cục của ba kẻ ra sao thì hẳn cũng là kẻ chịu thiệt.

- Khoan đã.

- Sư muội đã tìm thấy manh mối gì sao?

Mọi người đều tập trung hướng nhìn vào Hương Lan.

- Không sai, Tuyết Tuyết đã tìm thấy mùi vị của kẻ sống sót để lại.

Nàng vẽ mặt xám xịt.

- Là kẻ nào, Trần Duyên hay là hai kẻ kia?

Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân hỏi thúc.

- Là mùi của tiểu tử Trần Duyên kia.

Lời nàng nói ra có chút khó nghe, chính bản thân mỹ nữ cũng không tin vào lời nói của mình.

- Cái gì tên Trần Duyên kia thật sự sống sót rồi khỏi, không thể nào. Có lẽ hai vị sư đệ đang truy sát hắn.

Hàn Viên không tin vào tai mình.

- Ta cũng nghĩ giống Hàn Viên ngươi nhưng không có một chút dấu vết gì của hai vị sư đệ.

Mọi người tâm trạng đều nặng nề chỉ riêng Lương Tiểu Xuân lại thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất tên tiểu tử kia cũng không ngã xuống, khiến nàng lại luôn lo nghĩ cho hắn.

- Tại sao ngươi còn không mau đuổi theo, tiểu tử kia mà về lại Ma Kiếm Tông thì Hợp Hoang Môn chúng ta liền chó gà cũng không thể vượt qua một kiếp.

Hàn Viên phần nộ rít rào.

- Làm sao ta không muốn bám theo, nhưng tiểu tử kia lại không ngờ lại rất ma mãnh. Ở tại nơi đây có hơn mười hương khác nhau đều có mùi của hắn.

Nàng bắt đầu đi lác đác.

Cuối cùng Hàn Viên cùng nhị nữ chọn ba ngã khác nhau đều hướng về Ma Kiếm Tông truy đuổi.

Đợi khi những kẻ kia đều khuất bóng Hương Lan quay lại hướng mi phụ chợt nói.

- Tam sư tỉ truyền âm cho muội ở lại đây hẳn là đã nhìn ra thứ gì đó mà không muốn tiết lộ cho ba người kia?

Nàng mi mầu lại có chút đùa giỡn cười mà không cười đầy vẻ yêu mị.

- Hìhì không sai, không ngờ trong tình cảnh này Tứ sư muội lại không chút đắn đo quả là tâm trí bất phàm.

Mi phụ đâu còn vẻ câu mảy như ban nãy tươi cười đáp lễ.

- Trong Hợp Hoang Môn kẻ gần gũi hắn nhất không phải là người sao, ta không tin hắn có thể nhẫn tâm để vị tiền bối hoa nhường nguyệt thẹn như vậy phải đi vào chỗ chết.

Trong Hợp Hoang Môn cô nam quả nữ cùng nhau không tách rời suốt hơn tuần trăng mà không có bất kì chuyện gì thì chỉ có nước đi đầu xuống đất. Mà trọng yếu là nữ nhân thì kiều mị động lòng người còn tu luyện song tu công pháp nói về câu dẫn nam nhân nàng nhận hai không ai dám tự xưng là kẻ đứng đầu.

Còn nam nhân thì lại nổi danh hảo sắc, tin tức Trần Duyên lung mua xuân được với số lượng lớn còn chủng loại thì từ cỏ chí kim cũng đã không thể che mắt người ngoài.

Mọi người biết chuyện cũng không dám chính diện bàn tán, chỉ có thể cúi đầu bái phục. Không ngờ tên tiểu gia hỏa kia chỉ là Luyện Khí kì tu sĩ đã có thể nhảy lên người tiền bối Trúc Cơ đỉnh phong mà tọa kị.

Lúc đầu đây chỉ là lời đồn thổi, những kẻ mơ tưởng đến nàng luôn gân cổ phản bác cốt là để bảo vệ hình ảnh mi phụ lãnh diễm trong lòng. Nhưng ngay khi tin tức Trần Duyên thành công đột phá Trúc Cơ thì mọi chuyện đã như đình đóng cột, cùng tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong song tu đột phá cũng không phải là chuyện hiếm gặp khiến cho những nam nhân ngoài kia không khỏi ao ước một lần được ném trái “song hỉ lâm môn” như hắn.

- Hừm sư muội dám trêu chọc ta sao, cho người chết.

Hai mi phụ vui đùa song thủ không ngừng sờ soạn lấy nhau khiến khung cảnh xung quanh bớt đi phần nào ưu ám.

- Có phải sư tỉ đã tìm thấy tung tích của tên tiểu tử kia.

Sau một hồi vui đùa nàng cũng đã chấp nhận lo đại sự.

Nàng cười mỉm gật đầu thỏ thẻ vào tai Hương Lan.

- Quả đúng như lời sư tỉ, có một hương phát ra mùi hương khác lạ.

Nàng chỉ tay về phía Đông Bắc, hướng đi trái ngược hoàn toàn con đường trở về Ma Kiếm Tông.

- Hừm tên Trần Duyên này đúng là mưu ma tráo quỷ.

Nàng nũng nịu hừ lạnh phóng người lao đi.

- Tứ sư muội không cần phải bám theo sau, tỉ tỉ có thể một mình đảm đương việc này.

Nàng quay đầu liền thấy Hương Lan tìm tìm cười phi hành theo sau.

- Hi hi hi muội chỉ đi theo đề phòng hắn đột ngột đổi hướng liền kịp thời cảnh báo.

Nàng bắt đầu đi đánh đề sư muội cùng đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Lại vào Ma Kiếm Lâm

Nhằm trốn tránh sự truy sát của Hợp Hoang Môn, Trần Duyên đành lựa chọn đi đường vòng, sâu bên trong Ma Kiếm Lâm bước chân vào lãnh địa yêu thú cấp hai.

Khác xa so với lần trước không khác gì tiểu thủ chi biết trốn chui trốn nhủi, lúc nào cũng lựa chọn nơi âm u lẫn trốn. Quay trở lại đây hẳn chứng thực đã là tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giả thật, có không ít cơ hội lẫn lộn tìm kiếm cơ duyên.

Đã từng lẫn lộn nơi yêu thú cấp hai Bính đẳng chiếm giữ Trần Duyên cũng không gặp quá nhiều trở ngại. Đồng hành cùng hẳn chính là bằng giá nữ nữ Tửng Lệ, lần đầu tận mắt chứng kiến kì hoa dị thảo nơi đây cũng khiến nàng ngỡ ngàng.

Cùng hẳn ngồi trên lưng Tiểu Kim, hết cách nơi đây dù là dã thảo cũng có thể có năng lực giết người hẳn không thể để nàng với tu vi Luyện Khí lực tăng tự mình đi đường.

Trần Duyên cũng không muốn thu nàng vào tiểu thế giới, Tửng Lệ một lòng cầu đạo thêm khát thực lực, để chính mắt nàng chiêm ngưỡng sơn khẩu thật sự của tu tiên giới cũng là một loại mở mang tầm mắt.

Nỗi khổ tâm của hẳn cũng không hề vô ích. Tận mục nhìn thấy Trần Duyên tranh đấu cùng yêu thú cấp hai dường như khiến lịch luyện của nàng đã bước sang một trang mới.

Rời đi lần này chính là vô tận lịch luyện, vô tận huyết tinh khiến cho hiểu biết nhân sinh từ trước tới nay của nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Lần đầu tiên tràn ngập trong huyết tinh, những kẻ nàng đã giết trước đây cộng lại cũng không bằng một thành trận thám sát đêm qua. “Giết tới đỏ mắt” đó chính là những gì nàng có thể nói ra khi nhớ lại.

Lần đầu có được một bằng hữu thật sự, hơn mười bảy năm nhân sinh cuối cùng nàng cũng tìm được bằng hữu vào sinh ra tử. Tuy rằng nàng cùng Lan Anh không phải đồng bào tí muội nhưng nhiều lần cùng nhau sinh tử chiến đấu cũng khiến cả hai nảy sinh mối liên kết kì lạ.

Tửng Lệ chăm chú nhìn hẳn, từ trước tới nay không ai ngoài trừ hẳn khiến cho nàng cảm giác an toàn, không một chút phòng bị.

Trông thấy nữ tử băng khiết chăm chăm nhìn tới hẳn liền mặt dày bắt lấy vai nàng ôm chặt vào lòng.

- Thế tử tuyệt sắc của ta, chẳng lẽ bị vẻ soái ca của tướng công mê hoặc không thể rời mắt.

Hắn mặt dày này dạn trêu chọc nàng, tay heo lại một lần nữa không an phận.

- Uhm nội thương quả không nhẹ, mau để tướng công xem xét.

- Tiểu phúc có vẻ bị thăm tím, phải mau chóng chữa trị nếu không sẽ để lại di chứng. Chỗ này, ah chỗ này nữa...

Trần Duyên liền lộ bản tính xấu xa sờ mó từng đường tơ kẻ tóc trên người nàng.

- Hờ...hờ...

Tửng Lệ mặt nhợt ra. Băng hàn nữ tử mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng như hàn băng ngàn năm. Nàng không một chút kháng cự tùy ý để kẻ háo sắc làm bậy.

Nhan sắc kinh nhân cùng vẻ lạnh lùng của nàng càng khiến hẳn yêu thích không rời. Tuy bề ngoài tỏ vẻ không thể đánh gục nhưng nữ tử dần run rẩy, nhiệt lượng cũng dần nóng lên làm sao có thể qua mắt hẳn.

- Bên trong lãnh địa nguy hiểm này có một nữ nhân ôm ấp quả là điều không tệ.

Hắn đắc ý tận mây xanh.

Bỗng nhiên song thủ dừng lại, nét mặt hẳn hiện rõ đăm chiêu.

Tửng Lệ cảm nhận có điều gì không đúng, nữ tử được hẳn ngày đêm âu yếm càng lúc càng miễn cảm. Nàng hiểu rõ chỉ khi chạm chán phải rắc rối không nhỏ mới có thể khiến hẳn tạm thời dừng tay.

- Đại sư huynh, chàng phát hiện điều gì không đúng sao?

Tửng Lệ dò hỏi.

Nàng nghĩ không sai, đừng làm tửng hẳn từng ngày chìm đắm trong sắc dục mà bỏ bê phòng bị. Xung quanh mỗi bước đi của hẳn chính là hàng trăm Phệ Huyết Trùng thay nhau dò đường. Dựa vào phương án này mà hơn ba tháng nay hẳn không ít lần thoát khỏi nguy cơ.

- Không có gì đáng lo ngại, chỉ là một chút cản trở trên đường. Nàng cứ an tâm ở đây chờ tướng công quay về.

Hắn bình thần vuốt ve gương mặt kiều diễm, nàng ngoan ngoãn khẽ gật đầu thì Trần Duyên đã không còn nhìn thấy.

Hắn không hề có tình lừa dối khiến nàng yên tâm, bọn Phệ Huyết Trùng không hề biểu hiện hoảng hốt hay rối loạn, bọn chúng đang hưng phấn.

Đây cũng là lần đầu Trần Duyên trông thấy bọn chúng đứng ngồi không yên. Nhanh chóng triệu hồi Tiểu Huyết, không ngoài dự kiến hắn chưa kịp ban phát mệnh lệnh thì như một đả thú bị bỏ đói lâu năm Tiểu Huyết bỏ mặc hắn đang nghi vấn mà nhanh như chớp bay lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Hồng Điệp Trư

Lúc này Tiểu Huyết đã là yêu thú cấp hai hàng thật giá thật. Phệ Huyết Trùng thông thường ít nhất cũng bằng nắm tay. Tiểu Huyết lại là độc nhất vô nhị thân thể giáp cứng lớn hơn đầu người, nay đã đột phá cấp hai càng trở nên khủng bố. Máu đỏ huyết dịch càng trở nên nồng đậm, lục chi thì thô to như tay người, từng chiếc gai sắc nhọn hơn lưỡi dao đâm ra tứ phía.

Thân thể như thiết giáp đâm tới làm những cây to lớn chắn trước mặt lần lượt bị tông gãy đổ.

- Hừm Tiểu Huyết đã sinh ra linh trí không tệ, không ngờ đã tính lại thật sự kích phát.

Trần Duyên không nhận được liên tăng tốc bám theo.

- Rít...rít...

- Đây không phải là tiếng kêu khi xung trận của Phệ Huyết Trùng sao, chẳng lẽ bọn chúng liền không nhận được xông vào tranh giành.

Càng tiến lại gần, tiếng kêu quen thuộc lại dần rõ hơn.

- Thì ra là Hồng Điệp Trư.

Hắn không tốn một chút công sức liền nhận ra tiểu thú đang giằng co trước mắt. Hồng Điệp Trư yêu thú cấp hai Bình đẳng cực kì dễ nhận biết. Hình thể đứng ngang eo người mang trên mình màu hồng phấn nổi bật, nhưng thứ lại khiến chúng được đông đảo giới nữ tu yêu thích lại là đôi cánh bướm thay thế hai lỗ tai. Chúng chính là loại phấn hồng hạng nhất khiến các nàng tranh nhau sức đầu mề trán khi xuất hiện trên thị trường.

- Thật kì lạ, Hồng Điệp Trư lại giằng co cùng Tiểu Huyết.

Hắn nghi vấn cũng không phải điều khó hiểu, tiểu trư này vốn nổi tiếng là nhạy cảm đối với tiếng động xung quanh. Nếu chúng phát hiện có gì rụt rịt liền không chút chần chừ lao vào rừng sâu mặc cho đó là tồn tại mạnh mẽ hay yếu ớt.

- Tiểu tử khoan hãy lộ diện.

Trần Duyên đang muốn ra tay hỗ trợ thì Chu Lão lại hiện ra ngăn trở.

- Hồng Điệp Trư vốn là loài hiền hòa không sai có điều người thật sự nghĩ rằng có yêu thú cấp hai yếu kém sao?

Lời Chu lão liền đánh tình hân. Trần Duyên thật sự bị vẻ ngoài vô hại đánh lừa, mỗi sinh linh trong trời đất này nếu muốn tồn tại đều che giấu thủ đoạn đặc thù, nhất là yêu thú cấp hai lại càng không đơn giản.

Nhìn tới sinh linh bé nhỏ dễ dàng đánh ngã bất kì nữ nhân nào Trần Duyên căng mắt hồng muốn tìm ra chỗ đáng ngờ.

- Không lẽ là đôi điệp sí kia.

Hắn có chút không khẳng định.

- Hừ lo nghĩ cũng không ít gì, ta muốn tận mục chứng kiến người thủ đoạn cao minh tới đâu.

Trần Duyên hừ lạnh, từ trong túi trữ vật hắn lấy ra Thanh Nguyệt Cung.

- Hà hà hà lão bằng hữu lâu nay mới có dịp dùng tới người.

Cầm đại cung trong tay khiến cảm giác thân thuộc ủa về. Tay phải cầm cung, tay trái kéo tên. Hơn một năm không được trui rèn khiến hắn có chút lạ lẫm, giữ tư thế hơn mười hơi thở cuối cùng song mục khóa chặt mục tiêu.

- Nhất Tiễn Xuyên Tâm.

Hắn thâm hệt.

Tinh Thiết Tiễn chuẩn xác lao tới, nhưng sự thật trước mắt lại khiến hắn không thể tin được. Điệp sí mỏng manh như tấm lụa kia lại dễ dàng chặn đứng hắc tiễn.

Nơi trọng yếu bị kẻ khác ra tay tập kích khiến Hồng Điệp Trư thật sự phẫn nộ.

- Éccccc.

Đôi điệp sí vô mạnh trong không trung kèm theo đó là một lớp bụi phấn vô hình vô vị bao phủ lấy đàn Phệ Huyết Trùng.

Một hồi sau ngoài trừ Tiểu Huyết còn khả năng đứng vững thì tất hàng ngàn Phệ Huyết Trùng bị tê liệt không thể nhúc nhích dù chỉ một chi.

- Rít...

Trông thấy đồng bạn bị hạ gục Tiểu Huyết điên cuồng rít gào, đôi kiếm sắc bén trước miệng mở rộng hết cỡ kẹp tới.

Không hổ là yêu thú chuyên ăn núp Hồng Điệp Trư tứ chi ngắn cùn mang theo thân hình nục nịch thoăn thoắt né tránh khiến tất cả đòn đánh tới đều cất vào hư không.

Nhìn thấy Tiểu Huyết chật vật như vậy trong khi đối thủ chưa hề ra tay chống trả cũng đủ để hắn hiểu rõ kết cục này cũng không mấy tốt đẹp. Nhìn xuống Tinh Thiết Tiễn trong tay Trần Duyên lắc đầu bất đắc dĩ.

- Có lẽ mũi tên này cùng Thanh Nguyệt Cung đã không thể đáp ứng được thực lực của ta được nữa.

- Ra đây đi Nhất Lục, Nhị Lục.

Đây đúng là cơ hội quý bằng vàng để hắn kiểm nghiệm uy lực của trận pháp Thái Cực Lưỡng Nghi Trận lên tồn tại cấp hai yêu thú.

Hữu thủ bạch sắc, tả thủ hắc sắc hắn dùng song thủ của mình cùng lúc đánh ra những hình thái kì ảo. Mọi việc nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi, hơn hai năm qua Trần Duyên chưa một ngày từ bỏ nhất tâm nhị dụng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Lục Đường Lang vs Hồng Điệp Trư

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, chỉ sau ba hô hấp Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận đồ án đã hình thành. Chính hắn cũng có phần kinh ngạc, nhớ tới một năm trước liền mắt nửa ngày mới có thể tạo ra một hình thù siêu việt tốc độ trưởng thành này thật sự khiến cả Chu lão chứng kiến cũng có phần khó tin.

- Tiểu tử này không lẽ là một thiên tài trận pháp.

Lão cũng không thể lí giải, từ trước đến nay thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu thiên tài vực dậy hay ngã xuống. Nhưng bọn chúng cũng không thể trong một năm lại có trưởng thành vượt bậc như hắn. Ban đầu Chu lão cứ đinh ninh rằng nếu muốn thành thực trận pháp này mất không ít hơn mười năm xương máu, còn hắn lại chỉ dùng vốn vụn một năm để thành thực.

- Nhất Lục, Nhị Lục đã tới lúc để ta chứng kiến thành quả bấy lâu nay của chúng ta.

- Xoẹt...xoẹt...

Cặp Lục Đường Lang hiểu ý hắn cũng hưng phấn song đao múa loạn.

- Hắc Bạch Song Sát.

Từ bên trong đồ án kì dị, hai luồng chân khí không đồng nhất len lỏi qua từng thớ thịt xâm nhập vào trong nội thể.

- Nhất Lục, Nhị Lục cùng lúc cảm nhận được luồng sức mạnh kì lạ dâng lên đại não.

- Keng...keng...

Hai chi trước chính là hai đại đao khủng bố đã không thể nhẫn nại mà không ngừng chém vào nhau gây ra những tiếng đing tai nhức óc.

- Hahaha nếu như các ngươi đã hưng phấn như vậy thì ta cũng không thể cản trở. Còn chờ gì nữa mà không tiến lên phanh thây súc sinh kia.

Nhờ Thần Khổng Vạn Trùng mà Trần Duyên cùng song Lục Đường Lang tinh thần hòa cùng một thể. Hắn cũng bị sự hưng phấn kích phát song mục đỏ ngầu tràn ngập sát khí.

Hắc bạch tia chớp đồng thời tạo thế gong kiếm khóa chặt mọi lối thoát. Tiểu Huyết đã được Trần Duyên truyền âm từ trước mặc dù rất không cam lòng nó muốn tận tay trả thù cho đồng bạn nhưng không thể khiến Trần Duyên đổi ý đánh lùi lại phía sau trợ trận.

Sau lưng là núi đá trước mặt lại là khát máu linh trùng Hồng Điệp Trư đã bị khóa chặt không thể đào tẩu. Trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan yêu thú đã thể hiện bản chất mà đa số nhân loại đều không thể nắm giữ.

Dựa vào kí ức hàng vạn năm truyền thừa Hồng Điệp Trư giữa thời điểm chí mạng thiên phú vốn ngủ yên trong huyết mạch thức tỉnh. Đòi điệp sí tỏa ra hồng quang chói lòa dần dần biến lớn bao bọc lấy cơ thể.

Chứng kiến khối cầu kì dị kia Trần Duyên được một phen trở mắt. Cặp Lục Đường Lang khát máu lại không hề có hứng thú với những thứ kì dị, chúng chỉ biết thực thi mệnh lệnh của hắn “tàn sát”.

Đôi song đao hắc bạch hào quang tạo ra những tia chớp biến ảo, kẻ khác nhìn vào chỉ trong thấy chúng chứ không hề nhận ra đây chỉ là những cái bóng chưa hề tiêu tán còn thực thể đã chém xuống từ khi nào.

Tới khi thứ ánh sáng huyền ảo kia tắt dần, trên đất chỉ còn cặp Lục Đường Lang sức lực đã kiệt quệ. Bọn chúng đã dồn hết khí lực cho đòn tấn công vừa rồi khiến nhục thể gần như đã không thể đứng vững.

- Bọn chúng còn chưa đủ lịch luyện, không thể chống chế thử sức mạnh kinh khủng kia làm quá nhiều nguyên khí bị thất thoát. Có điều lần đầu gây ra sát thương như vậy thì đã không tệ.

Chu lão ánh mắt sáng như gương không một chút ngập ngừng chỉ rõ thiếu sót. Lão không hề che giấu nụ cười hài lòng nhìn tới.

Nơi bọn chúng giao đấu đã bị san phẳng, không chỉ Hồng Điệp Trư hơi thở bất định thì ngọn núi đã sau lưng cũng đã bị một đao trảm rớt.

- Khả...khả... tiểu tử ngươi quả tốt số, tiểu trư này đã thức tỉnh huyết mạch từ thượng cổ, tương lai trưởng thành khẳng định không tệ.

Lão vốn là Nguyên Anh tu sĩ, từ “không tệ” từ miệng cũng chính là để nói tới thực lực ít nhất cũng là Kim Đan trở lên.

Trần Duyên vẻ mặt không mặn không nhạt nhìn Hồng Điệp Trư hơi thở cực kì yếu ớt dưới chân.

- Ngươi nghĩ sao Tiểu Huyết?

Bên cạnh, Tiểu Huyết đôi càng nghiêng lại tạo ra tiếng rít khó nghe. Đột nhiên nghe Trần Duyên hỏi tới đại trùng liền chần chờ hồi lâu nhưng cuối cùng cũng quyết tâm cắn răng lắc đầu.

- Hừ tiểu hài tử, ngươi còn tính tình trẻ con. Chỉ là một chút bất đồng nhỏ nhặt, nghe lời lão phu chỉ cần vài ngàn năm ngươi liền có một hảo thủ trong tay sai đâu đánh đó.

Chu lão khi mới coi thường, yêu thú thức tỉnh huyết mạch dù chỉ là một con yêu thú cấp một Bính đẳng nhỏ yếu nhất nếu như có được dư thừa cơ duyên cũng có khả năng đột phá yêu thú cấp ba hùng mạnh chứ đừng nói chi đây là là yêu thú cấp hai. Lão khẳng định dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải ngửa tay bắt cho bằng được.

Nghe lời Chu lão răn dạy Tiểu Huyết chỉ có thể nuốt uất ức vào trong nhẫn nhịn.

Trần Duyên sau một hồi ngẫm nghĩ, lấy ra một túi linh thú khác thu Hồng Điệp Trư vào bên trong.

- Tiểu tử sao ngươi không nắm lấy thời cơ lập khế ước, chẳng lẽ ngươi không biết nếu như súc sinh này hồi phục thì công sức đều sẽ đổ sông đổ biển.

Chu lão nộ khí hết lớn.

- Ta là không trùng tu sĩ, những yêu thú này dù thực lực mạnh tới đâu cũng không thể khiến ta nổi lên một tia hứng thú.

Lời nói hắn mạnh mẽ không thể suy suyễn.

Chu lão bản thân trong không khác nhưng rồi cũng mỉm cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

